

#1

Bestseller
by the Author
of *Buffy*

Petals on the Wind

V.C. Andrews®

#1

Bestseller
by the Author
of Ruby

Petals on the Wind

V.C. Andrews®

NHỮNG BÔNG HOA TRƯỚC GIÓ

V. C. ANDREWS

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC :

PHẦN 1 : ÍT NHẤT CŨNG ĐƯỢC TỰ DO
TỔ ẤM MỚI
CƠ HỘI LẦN THỨ HAI TRONG ĐỜI

PHẦN 2 : BÓNG DÁNG VIÊN KEO BỊ
BUỔI DIỄN THỬ
ĐI HỌC LẠI
TÔI... KẼ BỎ BÙA MÊ?
CUỘC HEN ĐẦU TIÊN
NGỌT NGÀO HƠN NHỮNG ĐOÁ HỒNG
CON CÚ TRÊN MÁI NHÀ
HÌNH BÓNG MẸ
MÓN QUÀ SINH NHẬT
BÊN NGOÀI LÂU ĐÀI FOXWORTH
TIẾN TỚI ĐỈNH CAO
NEW YORK, NEW YORK
CƠ HỘI NGÀN VÀNG
NHỮNG GIẤC MƠ MÙA ĐÔNG
CÔ NGỐC THÁNG TƯ
MÊ CUNG DỐI TRÁ
ĐỂ MẤT QUÁ NHIỀU TÌNH YÊU

PHẦN 3 : NHỮNG GIẤC MƠ THÀNH SỰ THẬT
BÓNG ĐEN BAO PHỦ
NAM DIỄN VIÊN THỨ MƯỜI BA
THỜI GIAN CHO CẢ BA

PHẦN 4 : HOÀNG TỬ BÉ NHỎ DỊU DÀNG CỦA TÔI
BẮT ĐẦU NƯỚC CỜ
TIẾNG GỌI CẢNH BÁO CỦA NÚI ĐÔI
CHUYỆN TÌNH NGỌT NGÀO VÀ CAY ĐẮNG CỦA CARRIE

PHẦN 5 : THỜI GIAN TRẢ THÙ
ĐỐI THỦ NGANG SỨC
NHÊN VÀ RUỒI

PHẦN 1 : ÍT NHẤT CŨNG ĐƯỢC TỰ DO

Vào cái ngày chạy trốn đó chúng tôi mới thơ dại làm sao. Nhưng ít nhất chúng tôi cũng cảm nhận được rằng mình đang sống khi thoát khỏi cái nơi ngột ngạt, cô đơn và ác nghiệt đó. Chúng tôi vui sướng tới mức đau đớn khi đi trên một chuyến xe buýt chậm chạp bò xuống phía Nam. Nếu cảm thấy vui sướng, chúng tôi cũng chẳng bực lộ điều gì. Cả ba chúng tôi ngồi lặng lẽ, chăm chú ngó ra cửa sổ, hoảng sợ bởi tất cả những gì nhìn thấy.

Nhiều giờ trôi qua khi xe đi qua nhiều dặm đường. Thần kinh chúng tôi bị kiệt quệ vì xe thường dừng lại để cho khách lên xuống. Xe dừng lại để khách ăn sáng rồi đón một phụ nữ da đen to béo đứng một mình ở chỗ con đường đất bụi bặm giao với mốc bê tông giữa hai bang. Mãi bà ta mới vào được xe, rồi kéo lê trên xe rất nhiều gói bọc mang theo người. Khi bà ta ổn định được chỗ ngồi thì xe đã đi qua đường giao giữa bang Virginia và Nam Carolina.

Sang bang khác khiến chúng tôi thấy được giải thoát khỏi tình trạng bị giam cầm. Lần đầu tiên trong nhiều năm, tôi bắt đầu cảm thấy bớt chút căng thẳng.

Ba chúng tôi là những người trẻ nhất trên xe. Chris mười bảy tuổi và thật đẹp trai với mái tóc vàng quăn dài lượn sóng chạm tới vai. Cặp mắt màu xanh của anh ấy có thể sánh với màu của bầu trời mùa hạ. Còn tính cách của anh ấy thì như một ngày nắng ấm. Anh ấy luôn mang một vẻ mặt can đảm cho dù tình hình của chúng tôi thật vô vọng. Chiếc mũi thẳng và thanh tú của Chris biểu lộ sức mạnh và sự trưởng thành, hứa hẹn có tất cả cá tính của bố chúng tôi - tuýp người đàn ông khiến trái tim của mọi phụ nữ xao xuyến khi anh ấy nhìn họ, thậm chí kể cả khi anh ấy không nhìn. Vẻ mặt Chris thật tự tin, gần như vui vẻ. Nếu không nhìn Carrie thì anh ấy vẫn còn vẻ mặt đó. Nhưng khi nhìn xuống khuôn mặt tái nhợt, ốm yếu của Carrie, anh ấy chau mày và vẻ lo lắng làm mắt anh ấy sầm lại. Anh ấy bắt đầu gảy những sợi dây đàn guitar đeo trên vai. Anh ấy chơi bài Ôi, Susannah và khẽ hát bằng giọng điệu u sầu khiến tôi xúc động. Chúng tôi nhìn nhau và cảm thấy buồn rầu vì những ký ức mà giai điệu đó mang lại. Tôi không dám nhìn Chris lâu vì sợ rằng mình sẽ khóc.

Đứa em gái bé nhỏ nằm cuộn trong lòng tôi. Trông nó không quá ba tuổi dù rằng đã tám tuổi. Nó nhỏ tới mức thật đáng thương, lại còn ốm yếu nữa. Đôi mắt xanh u sầu của nó cho thấy nhiều điều bí mật đen tối và những nỗi đau đớn hơn bọn trẻ cùng lứa phải trải qua. Đôi mắt Carrie thật già, già nua

vô cùng. Nó chẳng trông đợi điều gì cả, không niềm hạnh phúc, không tình yêu thương. Những điều tuyệt diệu đó trong đời nó đã bị tước mất rồi. Nó dường như sẵn lòng đi vào cõi chết. Thật đau lòng khi thấy nó cô đơn, cô đơn tới mức khủng khiếp vì giờ Cory đã chết rồi.

Còn tôi thì mười lăm tuổi. Đó là tháng Mười một năm 1960. Tôi muốn có tất cả mọi thứ, cần tất cả mọi thứ. Tôi vô cùng lo sợ rằng suốt đời sẽ không tìm kiếm đủ để bù đắp những gì đã mất mát. Tôi vô cùng căng thẳng, sẵn sàng kêu lên nếu có thêm một điều tồi tệ nữa xảy đến. Giống như chiếc ngòi nổ được gắn vào một quả bom hẹn giờ, tôi biết sớm muộn gì mình sẽ nổ tung và đánh bại những người sống ở Lâu đài Foxworth.

Chris đặt tay lên vai tôi, dường như có thể đọc được những suy nghĩ của tôi và biết tôi đã nghĩ làm thế nào để trừng phạt những người cố huỷ diệt chúng tôi. Anh ấy nói nhỏ:

Đừng tỏ ra như vậy, Cathy. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chúng ta sẽ vượt qua được.

Anh ấy vẫn là kẻ lạc quan ngớ ngẩn, cả tin, bất chấp tất cả, vẫn cho là bất cứ chuyện gì xảy ra cũng là cách tốt nhất. Chúa ơi, anh ấy đã nghĩ gì khi Cory chết? Liệu đó có thể là cách tốt nhất không?

- Cathy - Anh ấy thì thâm - Chúng ta phải có được tất cả những gì đã mất. Chúng ta phải chấp nhận những gì đã xảy ra và đi lên từ đó. Chúng ta phải tin vào bản thân, vào tài năng của mình và nếu làm được thế, chúng ta sẽ có được điều mình muốn. Nó sẽ diễn ra như thế, Cathy, thực sự như vậy đó. Phải như thế cơ!

Anh ấy muốn trở thành một bác sĩ trầm tĩnh, không cảm xúc, ngày ngày làm việc trong các phòng khám chật hẹp, xung quanh là những con người khốn khổ. Tôi muốn thứ hay hơn thế nhiều. Tôi muốn tất cả những vai diễn - những giấc mơ tràn ngập tình yêu và sự lãng mạn - trên sân khấu. Đó là nơi tôi sẽ là nữ diễn viên ba lê hàng đầu thế giới, không thể kém hơn được. Điều đó sẽ chứng tỏ cho mẹ thấy!

Mẹ à! Tôi hy vọng Lâu đài Foxworth sẽ cháy thành tro. Tôi hy vọng mẹ sẽ không bao giờ lại được ngủ một đêm thanh thản trên chiếc giường thiên nga lớn đó! Tôi hy vọng người chồng trẻ trung của mẹ sẽ tìm được một cô tình nhân trẻ hơn và đẹp hơn mẹ! Tôi hy vọng ông ta sẽ đem lại cho mẹ địa ngục mà mẹ đáng phải chịu!

Carrie quay người thì thâm.

- Chị Cathy, em cảm thấy không tốt. Bụng em, nó thế nào ấy... - Tôi phát hoảng lên. Khuôn mặt nhỏ của nó dường như nhợt nhạt bất thường, mái tóc đã từng bóng mượt của nó giờ xỉn và rũ xuống. Giọng của nó chỉ là lời thì thầm yếu ớt.

- Em yêu, em yêu - tôi vỗ về và hôn nó - Cố lên nào. Anh chị sẽ đưa em tới bác sĩ ngay thôi. Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ tới Florida và đó là nơi chúng ta không bao giờ bị nhốt nữa.

Carrie sụp xuống trong tay tôi khi tôi nhìn ra những cây leo lá dài xám đục đưa cho thấy giờ chúng tôi vẫn đang ở bang Nam Carolina. Chúng tôi vẫn còn phải qua bang Georgia. Còn lâu nữa chúng tôi mới tới được Sarasota. Carrie đột ngột co người và bắt đầu oẹ ra.

Tôi thật sáng suốt khi nhét vào túi áo chỗ giấy ăn trong lần nghỉ trước, do đó có thể dọn cho Carrie. Chris đẩy cánh cửa sổ, cố mở nó ra để ném chỗ giấy ăn đó ra. Cánh cửa sổ không chịu nhúc nhích dù anh ấy cố kéo và đẩy. Carrie bắt đầu khóc.

- Nhét chỗ giấy ăn vào khe giữa ghế ngồi và thành xe đi - Chris thì thầm, nhưng người lái xe hẳn đã nhìn thấy qua kính chiếu vì ông ta gầm lên.

- Bọn trẻ dưới kia, vứt cái đồng hồ hám đó ra chỗ khác!

Chẳng còn cách nào khác ngoài việc bỏ các thứ ra bao đựng máy ảnh của Chris và nhét chỗ giấy ăn đang bốc mùi vào.

- Em xin lỗi - Carrie thỏ thẻ khi tuyệt vọng bám vào Chris - Em không định làm thế đâu? Giờ họ sẽ tống chúng ta vào tù chứ?

- Không, tất nhiên là o - Chris an ủi như một người cha - Chưa đầy hai giờ nữa chúng ta sẽ tới Florida. Cố gắng cho tới lúc đó. Nếu xuống xe bây giờ, chúng ta sẽ mất số tiền mua vé, chúng ta không có nhiều tiền để hoang phí.

Carrie bắt đầu thút thít và run bần bật. Tôi sờ trán nó thấy lạnh ngắt và nhớp nháp mồ hôi. Giờ khuôn mặt nó không phải tái mà trắng bệch! Giống như Cory trước khi chết.

Tôi cầu Chúa hãy rủ lòng thương chúng tôi một lần. Chúng tôi đã phải chịu đựng chưa đủ ư? Trong khi tôi cố chế ngự cơn buồn nôn thì Carrie lại tiếp tục nôn. Tôi không thể tin là nó vẫn còn thứ gì trong bụng. Tôi nghiêng người sang phía Chris trong khi Carrie rũ ra trong tay anh ấy và gần như bất tỉnh.

- Anh nghĩ nó đang bị choáng - Chris thì thầm, mặt tái nhợt như mặt Carrie.

Lúc này một hành khách nhẩn tâm bắt đầu kêu ca rất to đến nỗi những hành khách tốt bụng khác bối rối và không biết phải làm gì để giúp chúng tôi. Mắt Chris gập mắt tôi. Anh ấy thì thầm hỏi chúng tôi phải làm gì đây?

Tôi cuống lên. Lúc đó người phụ nữ da đen to béo đi theo lối đi tới chỗ chúng tôi, miệng cười an ủi. Bà ta đưa cho tôi chiếc túi giấy để nhét chỗ giấy ăn bốc mùi vào. Bà không nói gì mà chỉ vỗ lên vai tôi, lắc cầm Carrie rồi đưa cho tôi một nắm vải lấy từ một trong số những túi đồ mà bà mang theo.

- Xin cảm ơn - tôi thì thầm rồi yếu ớt mỉm cười khi đã lau sạch cho tôi. Carrie và Chris. Bà cầm chỗ vải nhét vào chiếc túi giấy rồi đứng lùi lại như để bảo vệ chúng tôi.

Tràn ngập lòng biết ơn, tôi mỉm cười với người phụ nữ rất mập mạp đứng chắn hết lối đi đó. Bà nháy mắt rồi mỉm cười đáp lại.

- Cathy, - Chris nói, vẻ lo lắng hơn trước - Chúng ta phải đưa Carrie tới bác sĩ và phải đi ngay!

- Nhưng chúng ta đã trả tiền tới Sarasota rồi!

- Anh biết, nhưng đây là trường hợp khẩn cấp.

Ân nhân của chúng tôi mỉm cười an ủi rồi cúi xuống Carrie. Bà đặt bàn tay to lên chiếc trán lạnh nhớp nháp mồ hôi của nó rồi bắt mạch. Bà ra hiệu bằng tay khiến tôi bối rối nhưng Chris nói.

- Bà ấy không thể nói được, Cathy. Những cử chỉ này người điếc thường dùng.

Tôi nhún vai cho bà thấy chúng tôi không hiểu ngôn ngữ của bà. Bà chau mày rồi rút trong túi áo ra một tập giấy ghi chép đủ màu sắc, viết nhanh lên một tờ rồi đưa cho tôi.

Tên tôi là Henrietta Beech. Có thể nghe được nhưng không nói được. Cô bé này ốm nặng và cần bác sĩ giỏi.

Tôi đọc mẩu giấy và nhìn bà, hy vọng có thêm thông tin.

- Bà biết một bác sĩ giỏi chứ? - Tôi hỏi. Bà ta gật đầu hùng hồn rồi vội viết lên một tờ giấy màu xanh.

Các cháu thật may vì tôi đi cùng xe buýt này và có thể đưa các cháu tới bác sĩ "con trai của tôi", người giỏi nhất.

- Ôn trời, - Chris thì thầm khi tôi đưa mẩu giấy cho anh ấy - chắc chắn chúng ta được một ngôi sao may mắn chiếu vì đã có người đưa đường cho chúng ta tới một bác sĩ như thế.

- Này, bác tài, - người đàn ông ích kỷ nhất xe gào lên - đưa đứa trẻ đó tới một bệnh viện! Chết tiệt vì tôi đã bỏ tiền đi cái xe hôi hám này!

Những hành khách khác nhìn ông ta vẻ phê phán. Tôi có thể nhìn vào gương chiếu hậu và thấy khuôn mặt người lái xe đỏ bừng vì giận dữ, hay có thể là nhục nhã nữa. Cặp mắt chúng tôi gặp nhau trong gương. Ông ta nói với tôi giọng dứt quăng.

- Tôi rất tiếc nhưng tôi còn vợ và năm đứa con. Nếu tôi không đi kịp giờ thì vợ con tôi không có gì để ăn vì tôi sẽ bị đuổi việc.

Tôi van vãn bằng ánh mắt khiến ông ta lậm bậm.

- Vút mẹ ngày Chủ nhật đi. Những ngày khác thật bình thường, rồi lại đến ngày Chủ nhật. Vút mẹ ngày Chủ nhật đi.

Lúc này dường như bà Henrietta Beech đã nghe được. Bà lại rút cây bút chì và giấy ra rồi hí hoáy viết. Bà giơ cho tôi xem mẩu giấy.

Được rồi, người ngồi ở chỗ ghế lái ghét những ngày Chủ nhật. Cứ lờ cô bé bị ốm kia đi rồi cha mẹ cô ta sẽ kiện những người chủ xe đòi hai triệu!

Chris chưa kịp liếc mẩu giấy thì bà đã lắc lư dọc theo lối đi rồi giơ mẩu giấy ra trước mặt

người lái xe. Ông ta sốt ruột hất nó ra, nhưng bà cứ đẩy mâu giấy lại và lần này người lái xe cố gắng đọc trong khi vẫn phải chú ý nhìn đường.

- Ôi, Chúa ơi! - tôi có thể thấy người lái xe thờ dài trong gương - Bệnh viện gần nhất cách đường đi của tôi những hai mươi dặm.

Cả tôi và Chris bị mê hoặc khi thấy người phụ nữ da đen không lộ ra các dấu hiệu khiến người lái xe bối rối như chúng tôi lúc trước. Một lần nữa bà lại viết ra giấy và những gì bà viết khiến ông ta vội đánh xe rời khỏi đường cao tốc và đi vào một đường nhánh dẫn tới một thành phố có tên là Clairmont. Bà Henrietta Beech đứng cạnh chỗ người lái xe, hiển nhiên là chỉ đường cho ông ta, nhưng đôi lúc cũng quay lại nhìn chúng tôi và cười an ủi rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Chẳng mấy chốc xe đi tới một khu phố rộng rãi và yên ả với những tán cây uốn vòm phía trên. Tôi thấy những ngôi nhà trên phố đó thật lớn, quý phái với hiên nhà, mái hiên và mái vòm cao chót vót. Dù vào thời tiết này trên vùng núi của Virginia tuyết đã rơi đôi lần, nhưng ở nơi này bàn tay sương giá của mùa đông vẫn chưa vươn tới. Phong, sồi, mộc lan vẫn xanh lá, một số loài hoa vẫn đang khoe sắc.

Chắc người lái xe không nghĩ rằng bà Henrietta Beech chỉ đứng đường và nói thật, tôi cũng nghĩ vậy. Chắc hẳn người ta không xây trạm y tế ở khu phố này. Nhưng ngay khi tôi bắt đầu lo lắng thì chiếc xe phanh đột ngột trước một ngôi nhà lớn xây trên một đoạn dốc. Bao quanh ngôi nhà là những bãi cỏ rộng và những thảm hoa.

- Nay bọn trẻ, - người lái xe gọi với ra sau - xuống cửa sau đưa vé để lấy lại tiền hoặc giữ mà dùng trước khi hết hạn! - Rồi ông ta vội xuống xe, mở khoang đựng hành lý và lôi ra khoảng bốn mươi chiếc vali hoặc hơn trước khi lấy ra được hai chiếc vali của chúng tôi. Tôi đeo chiếc đàn guitar và banjo của Cory lên vai khi Chris nhẹ nhàng và dịu dàng bồng Carrie trên tay.

Giống như gà mái me vĩ đại, bà Henrietta Beech dẫn chúng tôi đi dọc theo lối đi dài xây bằng gạch tới hiên nhà trước và tới đó tôi ngần ngừ, chăm chú ngó ngôi nhà với cánh cửa đôi màu đen. Phía bên tay phải có một tấm biển nhỏ đề DÀNH CHO BỆNH NHÂN. Có thể thấy rõ là ông bác sĩ này có phòng khám tại nhà. Hai chiếc vali của chúng tôi được đặt trong bóng râm gần hè bê tông trong khi tôi liếc nhìn hiên nhà nhận thấy có một người đàn ông đang ngủ trên một chiếc ghế màu trắng làm bằng thân liễu gai. Ân nhân của chúng tôi tiến đến chỗ ông với nụ cười rộng trước khi khẽ vỗ vào cánh tay ông. Khi người đàn ông đó vẫn tiếp tục ngủ, bà ra dấu cho chúng tôi tiến tới và kể chuyện của mình. Tiếp đó bà chỉ ngôi nhà và ra hiệu rằng mình phải vào trong và chuẩn bị một bữa ăn cho chúng tôi.

Tôi mong bà ở lại để giới thiệu chúng tôi, giải thích tại sao chúng tôi lại đứng ở mái hiên nhà vào ngày Chủ nhật. Kể cả trong lúc Chris và tôi rón rén bước đến chỗ ông, kể cả khi trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi, tôi vẫn ngửi thấy mùi thơm của hoa hồng và cảm nhận thấy như thế trước đây tôi đã từng ở nơi này và từng biết về nơi này. Không khí trong lành tràn ngập hương thơm của hoa hồng không phải là làn không khí mà tôi nghĩ xứng đáng dành cho mình.

- Đây là ngày Chủ nhật, ngày Chủ nhật chết tiệt, - tôi thì thầm với Chris - và ông bác sĩ này có lẽ không hoan nghênh chúng ta đâu.

- Ông ấy là bác sĩ, - Chris nói - và quen với việc thời gian rảnh rỗi bị xen ngang rồi... nhưng em có thể đánh thức ông ta dậy.

Tôi từ từ tiến tới. Ông bác sĩ là người to lớn. Ông ta mặc bộ đồ màu xám nhạt với một bông hoa cẩm chướng trắng cài trên khuyết áo. Đôi chân dài duỗi thẳng gác trên lan can. Trông ông ta khá thanh lịch kể cả khi nằm ườn trên ghế, hai tay buông thõng trên thành ghế. Dường như ông đang rất thư giãn nên thật vô cùng đáng tiếc khi phải đánh thức ông dậy và bắt ông làm nhiệm vụ của mình.

- Ông là bác sĩ Paul Sheffield phải không ạ? - Chris hỏi, anh ấy đã đọc tên bác sĩ trên tấm biển. Carrie nằm trong đôi tay anh ấy, đầu ngả ra sau, mắt nhắm nghiền, mái tóc vàng dài của nó khẽ bay trong làn gió nhẹ ầm ập. Ông bác sĩ miễn cưỡng tỉnh dậy. Ông nhìn chúng tôi chằm chằm một lúc lâu, như thể không tin vào mắt mình. Tôi biết chúng tôi trông thật lạ lẫm trong nhiều lớp quần áo. Ông lắc đầu như thể cố tập trung nhìn. Đôi mắt ông màu nâu nhạt đẹp lạ thường, lấp lánh ánh sáng màu xanh, vàng và nâu nhẹ. Đôi mắt này lôi tôi vào rồi nhấn chìm tôi xuống. Ông dường như choáng váng, hơi say và ngái ngủ đến nỗi không thể mang vẻ mặt nghề nghiệp của mình để tránh không nhìn tôi từ đầu tới chân rồi lại ngược lên. Rồi lại chăm chú nhìn khuôn mặt và mái tóc tôi. Tôi biết mái tóc đó quá dài, lại được cắt vụng về trên trán, còn đuôi tóc thì xỉn và xơ.

- Ông là bác sĩ có phải không ạ? - Chris hỏi.

- À, tất nhiên. Tôi là bác sĩ Sheffield - cuối cùng ông ta cũng trả lời, và quay sang nhìn Chris và Carrie. Vô cùng ngạc nhiên, ông vội nhấc chân khỏi lan can, đứng dậy, lùa những ngón tay dài vuốt mớ tóc đen rồi bước lại gần hơn cúi xuống nhìn khuôn mặt nhỏ, trắng bệch của Carrie. Ông vạch mi mắt đang nhắm chặt của nó ra và nhìn một lúc để xem đôi mắt xanh đó có để lộ dấu hiệu gì không.

- Đứa bé này bị bất tỉnh bao lâu rồi?

- Vài phút trước đây - Chris trả lời. Chính anh ấy cũng gần như một bác sĩ. Anh ấy đã nghiên cứu quá nhiều trong khi chúng tôi bị nhốt trên khu gác đó - Carrie nôn trên xe buýt ba lần, bắt đầu run và toát mồ hôi lạnh. Trên xe buýt có một bà tên là Henrietta Beech và bà ấy đưa chúng cháu tới đây.

Ông bác sĩ gạt đầu rồi giải thích rằng bà Beech là quản gia của ông. Rồi ông dẫn chúng tôi tới cánh cửa dành cho bệnh nhân và vào khu vực có hai phòng khám nhỏ và một phòng làm việc, vừa đi vừa xin lỗi là y tá hiện không có mặt.

- Cởi hết quần áo của Carrie ra trừ đồ lót - ông ra lệnh cho tôi. Trong khi tôi cởi đồ cho Carrie, Christopher quay lại chỗ lối đi xách vali của chúng tôi vào.

Lòng tràn đầy lo lắng, Chris và tôi đứng dựa vào tường và nhìn ông bác sĩ kiểm tra huyết áp, nhiệt độ, nghe tim. Lúc này Carrie đã tỉnh nên ông bảo nó ho. Tất cả những gì tôi có thể làm được là tự hỏi tại sao mọi điều tồi tệ lại xảy ra với chúng tôi. Tại sao số phận lại luôn nghiệt ngã với chúng tôi? Chúng tôi có phải là những kẻ xấu xa như bà ngoại đã từng nói không? Liệu Carrie cũng sẽ chết ư?

- Carrie - bác sĩ Sheffield dịu dàng nói sau khi tôi mặc lại đồ cho nó - chúng ta sẽ để cháu lại

đây một lúc để cháu có thể nghỉ ngơi - Ông đắp chăn cho nó - Giờ đừng sợ nhé. Mọi người đi vào phòng làm việc của chú thôi mà. Chú biết chiếc bàn đó không êm lắm, nhưng hãy cố ngủ trong lúc chú nói chuyện với anh chị cháu nhé.

Carrie chăm chú nhìn ông với cặp mắt to, ngơ ngẩn, không thực sự chú ý tới việc chiếc bàn cứng hay êm.

Vài phút sau ông bác sĩ đã an toạ sau chiếc bàn làm việc to dùng đầy ấn tượng của mình, khuy tay tì trên tập giấy thấm. Khi đó ông bắt đầu nói về nghiêm nghị và với đôi chút quan tâm.

- Cả hai cháu trông thật lúng túng và căng thẳng. Đừng sợ là các cháu làm mất niềm vui ngày Chủ nhật của tôi, vì tôi không có nhiều niềm vui đâu. Tôi goá vợ, đối với tôi ngày Chủ nhật chẳng khác gì những ngày khác...

Vậy đó. Ông ấy nói vậy nhưng trông vẫn mệt mỏi, như thể làm việc nhiều giờ không nghỉ. Tôi bồn chồn ngo nguẩy trên chiếc ghế sofa da mềm màu nâu, Chris ngồi bên cạnh. Ánh nắng chiếu qua cửa sổ rọi thẳng vào mặt chúng tôi, trong khi ông bác sĩ ngồi đối diện. Quần áo tôi ướt sũng và tôi chợt nhớ ra nguyên nhân. Tôi vội đứng lên và cởi chiếc váy bản mặc ngoài ra. Tôi cảm thấy khá hài lòng khi ông bác sĩ nhìn với vẻ ngạc nhiên. Vì ông ấy rời khỏi phòng khi tôi thay đồ cho Carrie nên không nhận ra rằng tôi mặc hai chiếc váy. Khi tôi ngồi xuống cạnh Chris, tôi chỉ mặc một chiếc váy xanh kiểu công chúa và nó thật nổi bật.

- Cháu luôn mặc hai váy vào ngày Chủ nhật à? - Ông ấy hỏi.

- Chỉ vào những ngày Chủ nhật khi cháu chạy trốn - tôi nói - Bọn cháu chỉ có hai chiếc vali và cần dành chỗ để cất giữ những đồ có giá trị phòng sau này khi cần thì có thể đem cầm - Chris huých mạnh khuy tay tôi, ngằm ra dấu tôi đang tiết lộ quá nhiều. Nhưng tôi đã biết về những bác sĩ, chủ yếu là từ anh ấy. Có thể tin tưởng vào ông bác sĩ đang ngồi sau bàn qua ánh mắt ông. Chúng tôi có thể kể cho ông ấy bất cứ chuyện gì, kể hết mọi chuyện được.

- Ra vậy, - ông ấy dài giọng - cả ba cháu đang chạy trốn. Các cháu chạy trốn điều gì vậy? Chạy trốn khỏi bố mẹ đã làm các cháu bức mình vì từ chối không cho các cháu một số quyền ư?

Giá mà ông ấy biết nhỉ?

- Đó là một câu chuyện dài, thưa bác sĩ, - Chris nói - giờ tất cả những gì bọn cháu muốn là nghe về Carrie.

- Đúng rồi, - ông ấy đồng tình - cháu nói đúng. Vậy chúng ta sẽ nói về Carrie. Tôi không biết các cháu là ai, từ đâu tới, hay tại sao lại phải chạy trốn. Nhưng cô bé kia ốm lắm, ông nặng lắm. Nếu hôm nay không phải là Chủ nhật, tôi sẽ đưa cô bé tới bệnh viện để làm thêm một số xét nghiệm mà tôi không thể làm ở đây được. Tôi nghĩ là các cháu nên liên lạc ngay với bố mẹ.

Những lời nói đó khiến tôi hốt hoảng.

- Bọn cháu là trẻ mồ côi - Chris nói - Nhưng chú đừng lo không được trả tiền. Bọn cháu có thể

trả bằng tiền của mình.

- Thật tốt vì các cháu có tiền - ông bác sĩ nói - các cháu sẽ phải cần đến nó - Ông quan sát chúng tôi rất lâu - Hai tuần trong bệnh viện đủ để tìm ra nguyên nhân căn bệnh của em các cháu mà tôi không thể tìm ra được - Trong khi chúng tôi choáng váng vì Carrie bệnh nặng tới mức đó, ông bác sĩ ước tính chi phí nằm viện. Chúng tôi lại choáng thêm. Chúa ơi! Tiền ăn trộm chúng tôi có không trả nổi viện phí một tuần, nói gì đến hai tuần.

Mắt tôi gặp ánh mắt kinh hoàng của Chris. Chúng tôi phải làm gì bây giờ? Chúng tôi không thể trả nổi khoản tiền đó.

Ông bác sĩ thật dễ dàng hiểu được tình thế của chúng tôi.

- Các cháu vẫn là trẻ mồ côi chứ? - Ông dịu dàng hỏi.

- Vâng, bọn cháu vẫn là trẻ mồ côi - Chris ngang ngược tuyên bố rồi lườm tôi, cho tôi biết rằng phải giữ mồm giữ miệng - Nếu chú là trẻ mồ côi thì chú phải nói vậy thôi. Giờ chú hãy cho bọn cháu biết chú nghĩ em cháu bị làm sao và chú có thể làm gì để nó khoẻ lại.

- Ngoan cường đầy, chàng trai trẻ ạ. Trước hết cháu phải trả lời mấy câu hỏi đã - Giọng ông dịu dàng nhưng cương quyết cho chúng tôi biết rằng ở đây ông là người chỉ huy - Họ các cháu là gì?

- Tên cháu là Christopher Dollanganger, em gái cháu đây tên là Catherine Leigh Dollanganger. Còn em Carrie đã tám tuổi rồi, dù chú có tin hay không.

- Tại sao tôi lại không tin nhỉ? - Ông khẽ nháy mắt với tôi khi nói vậy trong khi chỉ cách đây vài phút trong phòng khám bệnh, ông đã tỏ ra choáng váng khi biết tuổi Carrie.

- Chúng cháu tin rằng Carrie rất bé so với tuổi của nó - Chris bảo vệ.

- Cô bé đó quả là nhỏ thật - Ông nhìn tôi khi nói vậy rồi nhìn anh trai tôi, cúi nhìn đôi tay đang khoanh lại của mình, vẻ mặt ông thật thân thiện và tin cậy khiến tôi lo lắng - Giờ nghe này. Chúng ta hãy thôi nghi ngờ lẫn nhau đi. Tôi là một bác sĩ, bất kỳ những gì cháu kể cho tôi sẽ được giữ kín. Nếu các cháu thực sự muốn giúp em gái mình, các cháu không thể cứ ngồi đây mà nói dối. Các cháu phải kể thật với tôi, nếu không các cháu sẽ lãng phí thời gian của tôi và gây nguy hiểm cho cuộc sống của em các cháu.

Cả hai chúng tôi ngồi im lặng, nắm chặt tay nhau, vai tì vào nhau. Tôi thấy Chris rùng mình nên cũng rùng mình theo. Chúng tôi quá sợ, sợ tới mức không thể nói hết sự thật được, vì ai sẽ tin? Trước đây chúng tôi đã tin tưởng vào những người tưởng là đáng kính đó nên giờ làm sao chúng tôi có thể tin tưởng vào người khác được? Nhưng người đàn ông ngồi sau bàn kia... trông ông thật quen thuộc, như thể trước đây tôi đã gặp ông rồi.

- Được rồi, nếu khó như vậy thì hãy để tôi hỏi một số câu hỏi. Hãy cho tôi biết cả ba cháu ăn gì vào bữa ăn gần đây nhất.

Chris thở nhẹ nhõm.

- Bữa ăn gần đây nhất của bọn cháu là bữa sáng sớm hôm nay. Tất cả chúng cháu ăn giống nhau: xúc xích nóng, khoai tây chiên, sữa chocolate. Carrie chỉ ăn có tí chút thôi. Nó rất kén thức ăn. Nó chẳng bao giờ thực sự thấy ngon miệng cả.

Ông bác sĩ chau mày ghi lại điều này.

- Cả ba cháu ăn giống hệt nhau trong bữa sáng à? Chỉ có Carrie bị ốm thôi à?

- Vâng. Chỉ mỗi Carrie thôi.

- Carrie có thường xuyên ốm không?

- Chỉ thỉnh thoảng thôi, không thường xuyên ạ.

- Thỉnh thoảng như thế nào?

- Dạ... - Chris chậm rãi nói - Tuần trước Carrie nôn hai lần, còn tháng trước khoảng năm lần. Điều đó khiến cháu lo lắng. Bệnh của nó dường như nặng hơn vì nó bị nôn thường xuyên hơn.

Ôi, Chris nói về Carrie một cách lảng tránh khiến tôi thực sự tức giận! Thậm chí đến giờ mà anh ấy vẫn bảo vệ mẹ, sau tất cả những gì mẹ làm. Có lẽ vẻ mặt của tôi đã lật tẩy Chris và khiến ông bác sĩ quay sang phía tôi như thể biết rằng mình sẽ được nghe một câu chuyện đầy đủ hơn nhiều từ miệng tôi.

- Nghe này, các cháu tới chỗ tôi tìm sự giúp đỡ và tôi sẵn lòng làm tất cả những gì mình có thể, nhưng tôi sẽ không thể chẩn đoán bệnh được nếu các cháu không nói với tôi hết sự thật. Nếu Carrie đau ở bên trong, tôi không thể nhìn vào bên trong để xem nó đau ở đâu. Nó sẽ phải nói, hoặc các cháu phải nói cho tôi biết. Tôi cần thông tin, thông tin đầy đủ. Tôi đã biết được là Carrie bị suy dinh dưỡng và kém phát triển so với lứa tuổi của nó. Tôi thấy cả ba cháu đều có con người to, xanh xao, gầy gò và trông mệt mỏi. Tôi cũng không thể hiểu tại sao các cháu lại ngần ngại về chuyện tiền nong trong khi đeo đồng hồ đắt tiền và trông có vẻ khá giàu có. Quần áo các cháu rất đắt tiền và rất có khiêu thẩm mỹ mặc dù tại sao nó không thích hợp thì tôi không đoán được. Các cháu ngồi đây đeo đồng hồ nam vàng và kim cương, mặc quần áo sáng trọng, đi những đôi giày vải rẻ tiền và chỉ cho tôi biết một nửa sự thật. Còn giờ tôi sẽ nói với các cháu toàn bộ sự thật - Giọng ông cao hơn, mạnh mẽ hơn - Tôi nghĩ em gái các cháu bị thiếu máu nghiêm trọng. Vì bị thiếu máu nên nó bị mắc phải vô số bệnh lây nhiễm. Huyết áp của nó thấp khủng khiếp. Còn một số bệnh khác mà tôi không thể chẩn đoán được. Vậy ngày mai phải đưa Carrie tới bệnh viện, dù các cháu có gọi bố mẹ hay không và có thể đem cầm những chiếc đồng hồ đeo tay để trả tiền cứu sống em các cháu. Nào... nếu chúng ta đưa nó tới bệnh viện chiều nay thì sáng sớm mai có thể bắt đầu các xét nghiệm được.

- Hãy làm những gì chú cho là cần thiết - Chris thần thờ đáp.

- Đợi đã! - Tôi kêu lên, đứng phắt dậy và khễ tiến tới chỗ bàn làm việc của ông bác sĩ - Anh trai cháu không nói hết sự thật với chú - Tôi mặc kệ ánh mắt Chris phía sau ngăn cấm tôi tiết lộ hết sự thật. Tôi cay đắng nghĩ: Đừng lo, em sẽ cố gắng hết sức bảo vệ bà mẹ yêu quý của anh.

Tôi nghĩ Chris đã hiểu vì mắt anh ấy rơm rớm. Trời ơi, người phụ nữ đó đã làm anh ấy tổn thương nhiều như thế nào, đã làm tất cả chúng tôi tổn thương, vậy mà anh ấy vẫn khóc vì mẹ. Nước mắt của anh ấy cũng khiến tim tôi ứa lệ, không phải vì mẹ, mà là vì Chris, người đã yêu mẹ quá nhiều, vì bản thân tôi, người đã yêu anh ấy quá nhiều và cũng vì tất cả những gì chúng tôi đã cùng chia sẻ và cùng chịu đựng...

Ông bác sĩ gật đầu ra hiệu tôi cứ kể tiếp đi và rồi tôi bắt đầu kể điều mà đôi với ông bác sĩ dường như là một câu chuyện bịa đặt không thể tin nổi. Đầu tiên tôi có thể thấy ông bác sĩ nghĩ tôi nói dối hay chí ít cũng là phóng đại. Sao lại thế khi ngày nào báo chí chẳng nói những chuyện tồi tệ về điều mà những người cha mẹ yêu thương, quan tâm làm đối với con cái họ?

- "... Rồi sau khi bố qua đời trong tai nạn đó, mẹ nói với chúng cháu rằng mình nợ nần rất nhiều và không có cách nào nuôi sống cả năm mẹ còn. Mẹ bắt đầu viết thư cho ông bà ngoại ở Virginia. Thoạt tiên họ không trả lời thư. Nhưng rồi một ngày có một lá thư được gửi tới. Mẹ nói ông bà ngoại sống trong một ngôi nhà đẹp đẽ, giàu có ở Virginia và họ giàu có không thể tin nổi. Nhưng vì mẹ đã kết hôn với người họ hàng của ông ngoại nên mẹ không được thừa kế. Lúc đó chúng cháu phải bỏ lại hết đồ đạc mình có. Chúng cháu phải bỏ lại xe đạp ở garage, thậm chí mẹ còn không cho bọn cháu thời gian để chia tay bạn bè. Ngay tối hôm đó mẹ con cháu lên một chuyến tàu tới vùng Đỉnh núi xanh.

Bọn cháu cảm thấy sung sướng vì được tới một ngôi nhà đẹp đẽ và sang trọng, nhưng không vui về việc được gặp người ông ngoại hình như là rất thô lỗ. Mẹ nói bọn cháu phải lánh mặt cho tới khi mẹ giành được tình thương của ông. Mẹ nói chỉ một đêm thôi, có thể hai hoặc ba đêm, rồi sau đó bọn cháu có thể xuống dưới nhà và gặp ông ngoại. Ông sắp chết vì bệnh tim và không bao giờ đi lên gác nên bọn cháu đủ an toàn ở đó với điều kiện bọn cháu không được gây ồn. Bà ngoại cho bọn cháu lên tầng áp mái chơi. Tầng áp mái đó rất rộng nhưng bẩn thỉu, đầy nhện, chuột và côn trùng. Đó là nơi bọn cháu vui chơi và cố gắng làm những gì tốt nhất cho tới khi mẹ giành được tình cảm của ông thì chúng cháu có thể xuống nhà và bắt đầu hưởng thụ cuộc sống như những đứa trẻ giàu có. Nhưng chẳng mấy chốc, bọn cháu nhận thấy rằng ông ngoại không bao giờ tha thứ cho mẹ về cuộc hôn nhân của mẹ và bọn cháu chỉ là "dòng giống ma quỷ". Bọn cháu sẽ phải sống ở đó cho tới khi chết.

Tôi tiếp tục kể, bắt chấp ánh mắt hoài nghi đau đớn của ông bác sĩ.

- Như thế cũng chưa đủ tệ hại. Khi bị nhốt trong cùng một phòng và chỉ có tầng áp mái để chơi, bọn cháu sớm phát hiện ra rằng bà ngoại cũng ghét bọn cháu. Bà đưa cho bọn cháu một danh sách dài những gì bọn cháu được làm và không được làm. Bọn cháu không bao giờ được ngó ra ngoài cửa sổ, thậm chí còn không được hé rèm để chút sáng lọt vào.

Những bữa ăn đầu tiên bà ngoại mang đến mỗi sáng trong chiếc giỏ khá là ngon, nhưng dần dần thì tệ hơn, chỉ có bánh sandwich, salad khoai tây và gà rán. Chẳng bao giờ có đồ tráng miệng vì họ sợ làm hỏng răng bọn cháu mà bọn cháu thì không được phép đến bác sĩ nha khoa. Tất nhiên khi đến sinh nhật bọn cháu thì mẹ lén mang tới kem, bánh ngọt và rất nhiều quà. Chú có thể biết rằng mẹ mua mọi thứ cho bọn cháu để bù đắp những điều mẹ đã làm với bọn cháu, như thể sách và đồ chơi có thể bù đắp cho tất cả những gì bọn cháu mất mát: sức khỏe, niềm tin vào chính mình. Tệ hơn cả, bọn cháu bắt

đầu mất lòng tin vào mẹ.

Một năm nữa lại trôi qua, mùa hè năm đó mẹ không hề tới chỗ bọn cháu. Rồi vào tháng Mười, mẹ xuất hiện nói rằng mẹ đã tái giá và mùa hè đó mẹ đi nghỉ tuần trăng mật ở châu Âu! Cháu có thể giết mẹ được! Mẹ có thể cho bọn cháu biết trước chứ, nhưng mẹ đã đi mà không giải thích một lời nào! Mẹ mua rất nhiều quà, quần áo đắt tiền nhưng không vừa và nghĩ rằng những thứ đó bù đắp được mọi thứ, khi mà chúng chẳng bù đắp được một điều gì cả! Cuối cùng cháu đã thuyết phục được anh Chris rằng chúng cháu phải tìm cách trốn khỏi ngôi nhà đó và quên đi chuyện sẽ được thừa hưởng một gia tài. Anh ấy không muốn đi vì nghĩ ông ngoại có thể chết bất kỳ lúc nào, còn anh ấy muốn tới trường, theo học trường y và rồi trở thành một bác sĩ giống như chú vậy.

- Một bác sĩ như tôi... - Bác sĩ Sheffield nói, thở dài lạ lùng. Cặp mắt ông dịu dàng cảm thông và mang vẻ u ám nào đó - Thật là một câu chuyện lạ lùng, Cathy, không thể tin nổi.

- Chờ đã! - tôi kêu lên - Cháu chưa kể xong. Cháu chưa kể điều tồi tệ nhất. Ông ngoại đã chết và trong di chúc ông cho mẹ thừa hưởng di sản khổng lồ của mình nhưng ông bổ sung di chúc là mẹ sẽ không được có con và nếu chúng mình được mẹ có con với người chồng trước, mẹ sẽ bị tước hết mọi thứ được thừa kế và mọi thứ mẹ đã mua.

Tôi ngừng lại, liếc nhìn Chris ngồi đó xanh xao và mệt mỏi đang nhìn tôi với đôi mắt đau đớn và cầu khẩn. Anh ấy không cần phải lo âu, tôi sẽ không nói về Cory. Tôi quay lại phía ông bác sĩ.

- Giờ thì căn bệnh khó hiểu mà chú không chẩn đoán được, điều xảy ra với Carrie khiến nó thường xuyên bị nôn, còn chúng cháu thì thi thoảng. Rất đơn giản. Khi mẹ biết rằng không thể thừa nhận bọn cháu mà vẫn được hưởng gia tài đó, mẹ quyết định giữ sạch bọn cháu. Bà ngoại bắt đầu mang tới những chiếc bánh bột ngọt. Chúng cháu thích thú ăn mà không biết rằng bánh được trộn thạch tín.

Tôi đã kể vậy đó.

Những chiếc bánh bột ngọt được trộn thuốc độc đã làm dịu đi những ngày tháng bị giam cầm khi chúng tôi dùng chiếc chìa khoá gỗ do Chris làm để lên khỏi phòng. Chín tháng qua đi trong khi chúng tôi lên vào dãy phòng của mẹ và lấy tất cả những đồng tiền tìm được. Gần một năm chúng tôi đi qua những hành lang dài tối mờ để lên vào phòng mẹ lấy tiền.

- Trong căn phòng đó, thừa bác sĩ, chúng cháu đã phải sống ba năm bốn tháng và mười sáu ngày.

Khi tôi kể xong câu chuyện dài của mình, ông bác sĩ ngồi im lặng nhìn tôi với vẻ cảm thông, choáng váng và quan tâm.

- Như bác sĩ thấy đó, ông không thể buộc bọn cháu tới cảnh sát để kể lại câu chuyện đó được. Họ có thể sẽ nhốt bà ngoại và mẹ vào tù, nhưng bọn cháu cũng đã chịu đựng quá đủ rồi! Không chỉ bởi sự tò mò bần tán của mọi người mà là bọn cháu sẽ phải xa nhau. Họ sẽ đưa chúng cháu cho các gia đình nhận nuôi hoặc để toà án bảo trợ, còn chúng cháu đã thề là luôn ở cùng nhau!

Chris chăm chú nhìn ông bác sĩ. Anh ấy nói mà không nhìn lên.

- Hãy quan tâm đến em gái chúng cháu. Hãy làm tất cả những gì có thể để cho nó khoẻ lại. Cháu và Cathy sẽ tìm cách để trả ơn chú.

- Thôi nào, Chris - ông bác sĩ chậm rãi và nhẫn nại nói - Cháu và Cathy cũng đã ăn phải thạch tín và sẽ phải làm các xét nghiệm giống như Carrie. Hãy nhìn lại mình đi. Cả hai trông thật gầy gò, xanh xao và mệt mỏi. Các cháu cần ăn ngon, nghỉ ngơi và hít thở không khí trong lành. Có lẽ đó là điều mà tôi có thể làm để giúp các cháu.

- Với chúng cháu, chú là người lạ - Chris kính trọng nói - chúng cháu không muốn cũng như không cần sự thương hại và lòng từ thiện của bất cứ ai. Cathy và cháu không ốm hay mệt mỏi. Chỉ có Carrie là bị ảnh hưởng nhiều nhất.

Tôi quay lại nhìn Chris lòng đầy căm phẫn. Chúng tôi sẽ là đồ ngốc nếu từ chối sự giúp đỡ của con người tốt bụng kia để chứng tỏ chút ít lòng tự trọng đã bị đánh bại rất nhiều lần trước đây. Nếu thêm một lần nữa thì có gì khác chứ?

- Được rồi, - ông bác sĩ nói tiếp như thể cả Chris và tôi đã đồng ý nhận sự hào hiệp của ông - đối với bệnh nhân ngoại trú chi phí sẽ không cao như đối với bệnh nhân nội trú, không phải trả tiền phòng và tiền ăn. Giờ nghe này, đây chỉ là một gợi ý và các cháu có toàn quyền từ chối, rồi các cháu có thể tới bất cứ nơi nào các cháu nghĩ ra. À, thế các cháu định đi đâu vậy?

- Tới Sarasota, bang Florida - Chris khẽ trả lời - Cathy và cháu từng đi trên những sợi dây bện cháu treo lên xà tầng áp mái, do đó Cathy nghĩ bọn cháu có thể trở thành những nghệ sĩ nhào lộn với một số bài biểu diễn - Dường như thật ngớ ngẩn khi nghe anh ấy nói thế. Tôi nghĩ ông bác sĩ sẽ bật cười nhưng ông không làm vậy. Trông ông chỉ buồn hơn.

- Nói thật, Chris, tôi không thích khi thấy cháu và Cathy thử thách cuộc đời mình như vậy. Là một bác sĩ, tôi cảm thấy không thể cho phép các cháu đi được. Trách nhiệm nghề nghiệp khiến tôi phải từ chối để cho các cháu đi mà không được điều trị gì cả. Suy nghĩ thông thường khiến tôi nên giữ khoảng cách và khỏi quan tâm tới những gì xảy ra với ba đứa trẻ này. Từ những gì tôi biết thì câu chuyện này chỉ là một loạt những lời nói dối để giành được sự thông cảm của tôi - Ông thân mật mỉm cười để xoá đi lời châm chọc trong những lời nói của mình - Nhưng trực giác mách bảo tôi tin vào câu chuyện của các cháu. Quần áo và đồng hồ đắt tiền của các cháu, những đôi giày đế mềm mà các cháu đi, nước da xanh xao và ánh mắt bị săn đuổi của các cháu đã chứng tỏ sự thật đó.

Giọng ông thật thoải mái, dịu dàng và du dương, có mang đôi chút âm vực của người miền Nam.

- Nào - ông nói tiếp, làm mê hoặc tôi chứ không phải Chris - hãy quên lòng tự trọng và lòng từ thiện đi. Hãy sống trong ngôi nhà có mười hai phòng ngủ trống không của tôi. Chắc Chúa đã cử Henrietta Beech đến chiếc xe buýt đó để dẫn dắt các cháu đến với tôi. Henny là người lao động tuyệt vời và giữ cho ngôi nhà tôi sạch bóng. Nhưng bà ấy luôn kêu ca rằng mười hai phòng ngủ và bốn phòng tắm là quá nhiều để cho một người phụ nữ trông nom. Phía sau nhà tôi có khu vườn rộng bốn mẫu Anh. Tôi thuê hai người làm vườn vì tôi không thể dành nhiều thời gian để chăm sóc khu vườn - Nói đến đây ông chiếu đôi mắt sáng của mình vào Chris - Cậu có thể kiếm tiền bằng cách giúp cắt cỏ, tỉa hàng rào và dọn vườn vào mùa đông. Cathy có thể giúp làm việc nhà - Ông nhìn tôi, ánh mắt lấp

lánh về dò hỏi và trêu chọc - Cháu nấu ăn được chứ?

Nấu ăn ư? Ông ta đùa à? Chúng tôi bị nhốt trên khu gác đó hơn ba năm, thậm chí không có cả lò nướng bánh để nướng lại bánh mì, bơ cũng không có, đến bơ thực vật cũng không có nốt.

- Không! - Tôi cáu kỉnh - Cháu không thể nấu nướng. Cháu là một diễn viên múa. Khi cháu thành diễn viên múa nổi tiếng, cháu sẽ thuê một người nấu ăn, giống như chú vậy. Cháu không muốn suốt ngày quanh quẩn trong căn bếp của một ông chồng, rửa bát đĩa, chuẩn bị các bữa ăn và sinh con cho anh ta. Điều đó không phải dành cho cháu.

- Tôi biết - ông bác sĩ nói, khuôn mặt không biểu cảm gì.

- Cháu không có ý bất lịch sự như vậy, - tôi giải thích - Cháu sẽ làm những gì có thể để giúp bà Beech. Thậm chí cháu sẽ học nấu ăn cho bà ấy và cho chú nữa.

- Tốt rồi - Ông đáp. Ánh mắt ông tươi cười, lấp lánh khi ông vuốt cằm mình và mỉm cười - Cháu sẽ thành diễn viên múa ba lê chính, còn Chris sẽ trở thành một bác sĩ nổi tiếng. Các cháu sẽ đạt được những mong muốn này chỉ bằng cách chạy trốn tới Florida để biểu diễn xiếc ư? Tất nhiên tôi thuộc thế hệ trì trệ và không hiểu lý lẽ của các cháu. Các cháu có thấy suy nghĩ đó thực sự là tốt không?

Giờ khi chúng tôi đã thoát khỏi căn phòng bị khoá và tầng áp mái đó, đối mặt với cuộc sống thì suy nghĩ đó chẳng bình thường chút nào. Nó có vẻ ngớ ngẩn, trẻ con và điên rồ.

- Các cháu có nhận thấy mình phải đương đầu với những nghệ sĩ nhào lộn chuyên nghiệp không? Ông bác sĩ hỏi - Các cháu phải cạnh tranh với những người đào tạo từ nhỏ, những người xuất thân từ những gia đình biểu diễn xiếc chuyên nghiệp không? Không dễ dàng chút nào cả. Tôi thừa nhận là có điều gì đó trong những đôi mắt xanh kia cho tôi biết hai cháu là những con người quyết đoán, không hề nghi ngờ gì là các cháu sẽ đạt được những gì mình theo đuổi nếu thực sự muốn điều đó. Nhưng còn trường học? Còn Carrie? Nó sẽ làm gì khi cả hai cháu đu trên những sợi dây? Giờ không cần phải trả lời - ông vội nói khi thấy miệng tôi há ra - Tôi chắc các cháu sẽ nêu ra được lý lẽ gì đó để thuyết phục tôi, nhưng tôi vẫn phải khuyên các cháu. Trước tiên các cháu hãy giữ gìn sức khoẻ của mình và của Carrie. Bất cứ ngày nào cả hai cũng có thể suy sụp nhanh chóng và ốm như Carrie. Sau rốt, không phải cả ba cháu cùng sống trong tình trạng khốn khổ đó ư?

Bốn chứ không phải ba, lời nói đó thì thâm bên tai tôi, nhưng tôi không nhắc đến tên Cory.

- Nếu chú định nói về việc thu nhận chúng cháu cho tới khi Carrie bình phục, - Chris nói ánh mắt ngờ vực - thì chúng cháu vô cùng biết ơn. Chúng cháu sẽ làm việc chăm chỉ và khi có thể thì chúng cháu sẽ ra đi và hoàn trả lại cho chú mọi đồng xu mà chú tiêu cho bọn cháu.

- Tôi định nói vậy đó. Còn các cháu không phải trả lại tiền cho tôi, trừ việc giúp đỡ việc nhà và làm vườn. Các cháu thấy đó, đây không phải là sự thương hại hay lòng từ thiện, chỉ là một thoả thuận mang lại lợi ích cho tất cả chúng ta.

TỔ ẤM MỚI

Đó là sự khởi đầu. Chúng tôi lặng lẽ bước vào ngôi nhà và vào cuộc đời của ông bác sĩ. Giờ tôi biết với ông chúng tôi thật quan trọng như thể ông không hề có một cuộc sống thực sự trước khi chúng tôi mới. Ông làm như sự xuất hiện của chúng tôi đã cho ông một ân huệ khi làm dịu đi cuộc sống cô đơn, ảm đạm của ông. Ông khiến chúng tôi cảm thấy rằng mình thật rộng lượng khi tham dự vào cuộc sống của ông và chúng tôi thực sự muốn tin vào một ai đó.

Ông cho tôi và Carrie ở chung một căn phòng rộng có kê hai chiếc giường. Căn phòng có bốn cửa sổ quay ra hướng nam, hai cửa sổ quay ra hướng đông. Chris và tôi nhìn nhau cảm thấy đau đớn. Từ lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên chúng tôi sẽ ngủ trong những căn phòng khác nhau. Tôi không muốn xa anh ấy và phải đối diện với đêm đen chỉ cùng với Carrie. Nó không thể che chở được cho tôi như Chris. Tôi nghĩ ông bác sĩ có lẽ đã nhận thấy phải để chúng tôi ở lại cùng nhau nên ông tạm biệt và đi khuất khỏi hành lang. Chỉ khi đó Chris mới nói.

- Cathy, chúng ta phải cẩn thận. Chúng ta không muốn ông ấy nghi ngờ...

- Chẳng có gì để nghi ngờ cả. Chuyện đó đã kết thúc rồi - Tôi trả lời nhưng không nhìn vào mắt anh ấy vì tôi cho rằng chuyện đó sẽ không kết thúc được. Mẹ ơi, hãy xem điều mẹ làm bắt đầu từ việc để cả bốn đứa chúng con trong một căn phòng bị khoá, bỏ mặc chúng con lớn lên trong đó, trong khi mẹ biết rằng chuyện gì sẽ có thể xảy ra! Tất cả mọi người như mẹ biết điều đó mà!

- Đừng - Chris thì thầm - Hãy hôn tạm biệt anh và rồi sẽ không còn bị con rệp nào cắn.

Anh ấy hôn tôi, tôi hôn lại, chúng tôi chúc nhau ngủ ngon. Mắt ngân ngấn nước, tôi nhìn anh trai bước ra cửa mắt vẫn nhìn tôi.

Trong căn phòng của chúng tôi. Carrie gào rất to.

- Em không thể ngủ một mình trong một cái giường bé tí tẹo! Em sẽ bị rơi ra khỏi giường! Chỉ Cathy, tại sao chiếc giường lại bé thế!

Mọi chuyện kết thúc bằng việc Chris và ông bác sĩ quay lại dịch chiếc tủ đầu giường chắn giữa hai chiếc giường. Rồi họ kê hai chiếc giường hẹp sát vào nhau tạo thành một chiếc giường rộng. Điều này làm Carrie vô cùng hài lòng, nhưng, sau nhiều đêm, khe trống giữa hai chiếc giường ngày càng lớn và cho tới một đêm khi tôi - kẻ ngủ không yên giấc - tỉnh dậy thấy một chân và một tay mình buông thõng ở khe trống, còn Carrie thì nằm trên sàn nhà.

Tôi yêu căn phòng Paul giành cho chúng tôi. Nó thật đẹp với giấy dán tường màu xanh nhạt, hợp màu với những chiếc rèm. Thảm trải sàn cũng màu xanh. Mỗi chị em có một chiếc ghế có đệm màu vàng chanh, đồ đạc thì màu trắng. Đó là căn phòng dành cho con gái. Không có những bức tranh về địa ngục treo trên tường. Tất cả những cảnh địa ngục trong đầu tôi thường xuyên hiện về. Mẹ có thể tìm được giải pháp khác nếu thực sự muốn! Mẹ không cần phải nhốt chúng tôi lại! Đó là do tham lam, hám của, cái thứ của cái chết tiệt đó... còn giờ Cory đã nằm dưới mồ chỉ vì lỗi của mẹ.

Ngày hôm sau bác sĩ Paul mang cho tôi bốn bức tranh để treo. Tranh về các nữ diễn viên múa ba lê ở bốn tư thế múa khác nhau. Ông mang cho Carrie một chiếc bình thủy tinh màu trắng ngà cắm những bông violet nhựa xinh xắn. Ông đã biết rằng Carrie thích những thứ có màu tím hay đỏ.

- Hãy làm tất cả những gì các cháu có thể để biến căn phòng này thành phòng của các cháu - ông nói với chúng tôi - Nếu các cháu không thích màu của đồ đạc thì vào mùa xuân chúng ta sẽ thay đổi.

Tôi chăm chú nhìn ông. Chúng tôi sẽ không ở đây cho tới mùa xuân đâu.

Carrie ngồi ôm bình hoa giả trong khi tôi buộc mình phải nói điều nên nói.

- Bác sĩ Paul, chúng cháu sẽ không ở đây tới mùa xuân nên chúng cháu không thể để cho mình quá gắn bó với căn phòng mà chú cho chúng cháu ở.

Ông bác sĩ đang đứng ở cửa, sắp sửa bước ra thì dừng lại và quay lại nhìn tôi. Ông thật cao, khoảng hơn mét tám, vai rộng tới mức gần như choán cả cửa ra vào.

- Tôi nghĩ cháu thích nơi này - Ông nói với vẻ đăm chiêu, ánh mắt âm thầm.

- Cháu rất thích nơi này - tôi vội đáp - tất cả chúng cháu thích ở đây nhưng không thể tận dụng lòng tốt của chú mãi được - Ông gật đầu không nói gì và bước ra. Tôi quay đầu lại thấy Carrie đang nhìn tôi vẻ oán giận.

Hàng ngày ông bác sĩ đưa Carrie cùng đến bệnh viện. Thoạt đầu nó gào khóc và không chịu đi nếu tôi không đi cùng. Nó bịa ra những câu chuyện kỳ quái về việc ở bệnh viện người ta đã làm gì nó và rên rỉ về những câu hỏi mà họ đã hỏi nó.

- Carrie, chúng ta không bao giờ nói dối, em biết điều đó rồi mà. Ba anh em chúng ta luôn nói thật với nhau, nhưng chúng ta không được kể với mọi người về những ngày chúng ta sống trên khu gác đó, hiểu không?

Nó ngược đôi mắt to, âu sầu lên nhìn tôi.

- Em không nói cho ai là Cory đã lên thiên đường và bỏ em lại. Em không nói với ai cả ngoài bác sĩ Paul.

- Em đã nói với chú ấy à?

- Em không thể không nói được, chị Cathy à - Nó vùi đầu vào gối và khóc.

Giờ thì ông bác sĩ đã biết về Cory và người ta đã chẩn đoán nó chết vì viêm phổi trong bệnh viện ra làm sao. Đêm đó đôi mắt ông mới buồn rầu làm sao khi ông hỏi chuyện Chris và tôi, muốn biết tất cả chi tiết về căn bệnh của Cory và cái chết của nó.

Chris và tôi ngồi sát cạnh nhau trên chiếc ghế sofa trong phòng khách khi bác sĩ Paul nói.

- Tôi rất mừng khi thông báo rằng thạch tín không gây ra bất cứ tổn hại vĩnh viễn nào đối với bất cứ bộ phận nào trên cơ thể Carrie như tất cả chúng ta đã sợ. Tôi sẽ không tiết lộ bí mật của các cháu nhưng tôi đã nói với các nhân viên phòng thí nghiệm phải tìm kiếm chất gì. Tôi đã bịa ra chuyện các cháu vô tình bị ngộ độc ra sao, còn bố mẹ các cháu là những người bạn tốt của tôi và tôi đang suy nghĩ về việc nhận giám hộ cả ba cháu.

- Carrie sẽ sống chứ? - Tôi hỏi, cảm thấy nhẹ cả người.

- Đúng, nó sẽ sống, nếu nó không đu trên những dây treo - ông lại mỉm cười - tôi đã bố trí để ngày mai tôi kiểm tra cho hai cháu, trừ phi các cháu lại phản đối.

Ồ, tôi phản đối ư? Tôi chẳng thích gì việc phải cởi đồ ra và để ông ấy khám bệnh, thậm chí kể cả có một cô y tá ở đó. Chris nói rằng tôi thật ngốc nghếch khi nghĩ một bác sĩ bốn mươi tuổi lại có cảm xúc khi nhìn một cô gái ở tuổi tôi. Nhưng khi nói vậy anh ấy nhin đi nơi khác để tôi không thể biết anh ấy thực sự nghĩ gì. Có lẽ Chris nói đúng, vì khi tôi nằm trên bàn khám bệnh, chỉ phủ trên người chiếc áo choàng, bác sĩ Paul cũng chẳng có vẻ gì khác khi chúng tôi ở trong nhà ông. Ông khám cho tôi như khám cho Carrie, chỉ hỏi nhiều câu hỏi hơn, những câu hỏi làm tôi ngượng ngùng.

- Cháu không thấy kinh hơn hai tháng phải không?

- Cháu không bao giờ đều cả, thật đó ạ. Cháu bắt đầu có khi mười hai tuổi và đã hai lần bị cách nhau từ ba đến sáu tháng. Cháu đã lo lắng về việc đó nhưng Chris đã đọc về vấn đề đó trong một trong những quyển sách y mẹ mang cho anh ấy và anh ấy nói với cháu một cô gái có quá nhiều lo lắng và căng thẳng có thể bị thất thường. Cháu không nghĩ... cháu muốn nói là... có điều gì đó không bình thường với cháu phải không ạ?

- Tôi có thể nói là không phải vậy. Cháu dường như cũng bình thường thôi. Quá gầy, quá xanh và hơi thiếu máu. Chris cũng vậy, nhưng vấn đề của cậu ta không quá nhiều như cháu. Tôi sẽ kê các loại vitamin đặc biệt cho cả ba cháu.

Tôi thật mừng khi việc khám bệnh kết thúc để có thể mặc đồ và rời khỏi phòng khám.

Tôi vội chạy về bếp. Bà Beech đang nấu bữa tối. Nụ cười của bà thật rộng khi tôi bước vào làm bừng sáng khuôn mặt tròn với làn da bóng như cao su bôi mỡ của bà. Hàm răng của bà là hàm răng trắng nhất, đều nhất mà tôi từng được thấy.

- Chao ôi, cháu thật mừng vì đã xong - tôi nói, ngồi phịch xuống ghế, cầm dao gọt khoai tây - Cháu không thích các bác sĩ khám bệnh. Cháu thích bác sĩ Paul là một người bình thường hơn. Khi chú ấy khoác áo trắng vào, chú ấy cũng mang vẻ u ám trong đôi mắt. Khi đó cháu không thể biết chú ấy nghĩ gì. Vậy mà cháu đọc suy nghĩ từ ánh mắt rất giỏi, bà Beech ạ.

Bà toét miệng cười vẻ trêu chọc, rồi rút từ chiếc túi rộng trên chiếc tạp dề ra một tập giấy màu hồng. Giờ tôi đã biết bà bị tật bẩm sinh. Dù bà cố dạy Chris, Carrie và tôi hiểu ngôn ngữ cử chỉ của bà, nhưng chẳng ai trong chúng tôi bắt kịp với cách nói chuyện nhanh như vậy. Tôi nghĩ mình rất thích những tờ giấy ghi chép của bà, những tờ giấy mà bà có thể viết rất nhanh. Bà đã viết là Bác sĩ nói rằng

những người trẻ tuổi cần nhiều trái cây và rau tươi, rất nhiều thịt nạc, nhưng ít tinh bột và đồ tráng miệng. Ông muốn các cháu không phát phì.

Chúng tôi đã lên cân sau hai tuần ăn những bữa ăn ngon miệng do bà Beech nấu, kể cả Carrie là đứa rất khó ăn. Giờ nó ăn một cách hăng hái và điều đó thật đáng kể. Khi tôi gọt khoai tây, bà Beech viết một tờ giấy nữa khi tôi không hiểu ngôn ngữ cử chỉ của bà: Nàng tiên nhỏ, từ giờ cứ gọi tôi là bác Henny, không gọi bà Beech nữa.

Bà là người da đen đầu tiên mà tôi biết, dù hồi đầu tôi cảm thấy căng thẳng và hơi sợ bà, nhưng hai tuần quen biết đã dạy tôi rất nhiều. Bà chỉ là người thuộc chủng tộc và màu da khác, cũng có tình cảm, hy vọng và nỗi sợ hãi như tất cả chúng tôi.

Tôi yêu Henny, yêu nụ cười khoáng đạt, những chiếc váy dài rộng thùng thình của bà in hình những bông hoa nở xoè. Hơn tất cả, tôi yêu thích những câu chữ khôn ngoan trên những mảnh giấy nhỏ của bà. Cuối cùng tôi đã học được cách hiểu ngôn ngữ của bà dù không giỏi như "bác sĩ con trai" của bà.

Paul Scott Sheffield là một người lạ lùng. Ông thường có vẻ buồn trong khi chẳng có lý do gì khiến ông buồn cả. Rồi ông lại mỉm cười và nói.

- Chúa đã gia ân cho tôi và Henny vào ngày Người đưa ba cháu lên chiếc xe buýt đó. Tôi đã mất một gia đình, đã đau buồn vì gia đình, rồi số phận lại ban cho tôi một gia đình khác, một gia đình thực sự.

- Chris - một buổi tối tôi nói - khi chúng ta sống trong căn phòng trên khu gác đó, anh là người chủ gia đình... Đôi lúc thật lạ lùng khi có bác sĩ Paul ở đây, để ý tới những gì chúng ta làm và lắng nghe những gì chúng ta nói.

Anh ấy đỏ mặt.

- Anh biết. Ông ấy đang thay vị trí của anh. Nói thật - anh ấy ngừng lời và mặt đỏ hơn - Anh không thích ông ấy thay thế anh trong cuộc đời em, nhưng anh rất biết ơn những gì ông ấy làm cho Carrie.

Tất cả những gì ông bác sĩ làm cho chúng tôi khiến mẹ trở nên tồi tệ gấp nghìn lần nếu đem so với ông ấy. Gấp mười nghìn lần!

Tiếp đó là tới ngày sinh nhật thứ mười tám của Chris và dù tôi không quên nhưng cũng ngạc nhiên khi ông bác sĩ tổ chức một bữa tiệc với rất nhiều món quà đẹp khiến mắt Chris ngời sáng và rồi tôi sầm lại vì cảm giác có lỗi mà cả anh ấy và tôi đều cảm thấy. Chúng tôi đã có kế hoạch để rời khỏi nơi này. Chúng tôi không thể ở lại và lạm dụng lòng tốt của bác sĩ Paul khi giờ Carrie đã đủ sức khỏe để có thể đi tiếp được.

Sau bữa tiệc Chris và tôi ngồi ở hiên sau suy nghĩ chuyện này. Chỉ cần nhìn mặt anh ấy tôi có thể thấy là anh ấy không muốn rời người đàn ông duy nhất có thể và sẽ giúp anh ấy đạt được mục tiêu trở

thành bác sĩ này.

- Anh thực sự không thích cách ông ấy nhìn em, Cathy. Mắt ông ấy luôn dõi theo em. Em luôn ở đây, luôn hiện hữu và đàn ông ở tuổi ông ấy thấy các cô gái ở tuổi em thật hấp dẫn.

Họ thấy thế ư? Thật hay khi biết điều đó.

- Nhưng các bác sĩ luôn có nhiều y tá xinh đẹp vây quanh - tôi nói chẳng ăn nhập chút nào, biết rằng mình sẽ làm bất cứ điều gì để thấy Chris đạt được mục tiêu của anh ấy - Anh có nhớ ngày đầu chúng ta tới đây không? ông ấy nói về việc chúng ta phải đương đầu với sự cạnh tranh trong nghề xiếc. Anh Chris, ông ấy nói đúng đó. Chúng ta không thể làm trong ngành xiếc được, đó chỉ là một giấc mơ ngớ ngẩn.

Anh ấy nhíu mày nhìn chăm chăm vào khoảng không.

- Anh biết điều đó.

- Chris, ông ấy thật cô độc. Có lẽ ông ấy nhìn em bởi vì chẳng có việc gì khác thú vị hơn là nhìn em.

Nhưng thật hay khi biết những người đàn ông ở tuổi bốn mươi bị tác động bởi những cô gái ở tuổi mười lăm. Thật tuyệt vời để sử dụng quyền lực mà mẹ tôi đã dùng đối với họ.

- Chris, nếu bác sĩ Paul nói đúng, ý em là, nếu ông thực sự mong muốn có chúng ta, thì anh sẽ ở lại chứ?

Chris chau mày và nhìn hàng rào mà mình mới tĩa. Anh ấy nói sau khi suy nghĩ một lúc lâu.

- Hãy thử ôn ta đi. Nếu chúng ta nói mình sẽ đi mà ông ấy không nói gì để giữ chúng ta lại thì đó chính là cách ông ấy lịch sự cho chúng ta biết rằng ông ấy không thực sự quan tâm.

- Có trung thực hay không khi thử ông ấy như vậy?

- Phải làm vậy thôi. Đó là cách tốt để cho ông ấy có cơ hội giải thoát khỏi chúng ta mà không cảm thấy có lỗi. Những người như ông ấy thường làm điều tốt vì cảm thấy nên phải làm chứ không phải vì thực sự muốn làm.

- Ô!

Chúng tôi không phải trì hoãn việc này. Tối hôm sau, sau khi ăn tối xong, Paul tới ngồi cùng chúng tôi ở hiên sau. Paul. Tôi gọi tên ông như vậy trong ý nghĩ của mình bởi như thế sẽ thân thuộc hơn, yêu mến hơn bởi vì ông luôn trông thật nhã nhặn, dễ chịu khi ngồi trên chiếc ghế xích đu trắng ưa thích của mình, mặc chiếc áo len đan màu đỏ, quần xám và mơ màng phả khói thuốc. Cả ba anh em chúng tôi cũng mặc áo len vì buổi tối trời lạnh. Chris ngồi vắt vẻo trên lan can cạnh tôi khi Carrie ngồi chúi vào bậc trên cùng. Khu vườn của Paul thật huy hoàng. Những bậc đá cẩm thạch thấp dần xuống dưới rồi lại dần lên cao. Có một chiếc cầu kiểu Nhật sơn màu đỏ, uốn lượn trên một dòng suối

nhỏ. Những bức tượng nam nữ khoả thân đặt không theo một quy luật nào cả khiến khu vườn của ông mang một vẻ quyến rũ, khoái lạc trần gian.

Khi gió trở nên lạnh hơn và bắt đầu thổi những chiếc lá khô bay xào xạc, ông bác sĩ nói với chúng tôi rằng những năm trước ông thường ra nước ngoài để tìm những bức tượng bằng đá cẩm thạch đẹp bổ sung cho bộ sưu tập của mình. Chuyến đi trước ông thật may mắn khi sưu tập được một bức tượng mô phỏng tác phẩm Nụ hôn của Rodin.

Tôi thở dài cùng gió. Tôi không muốn bỏ đi. Tôi thích ở nơi này cùng ông, cùng Henny, với khu vườn đã ràng buộc tôi và khiến tôi thấy mình thật quyến rũ, xinh đẹp và khao khát.

- Do vậy tất cả những loại hoa hồng của tôi là những loài hoa cổ không có mùi thơm ngào ngạt - bác sĩ Paul nói - Tại sao không là hoa hồng nếu chúng không có mùi thơm nhỉ?

Trong ánh sáng đỏ mờ dần của ngày tàn, ánh mắt chập chờn của ông gặp ánh mắt tôi. Tim tôi đập mạnh rồi tôi buột miệng thở dài. Tôi tự hỏi không biết vợ ông trông như thế nào và cảm giác được một người như ông yêu sẽ giống như thế nào. Ánh mắt tôi vội tránh ánh mắt tìm kiếm, chờ đợi của ông, sợ rằng ông đoán được tôi đang nghĩ gì.

- Trông cháu có vẻ bối rối, Cathy. Sao vậy? - Ông trêu tôi, dường như đã biết những bí mật của tôi. Chris quay đầu lại trao cho tôi ánh mắt cảnh cáo.

- Đó là do chiếc áo len đỏ của chú - Tôi đáp một cách ngớ ngẩn - Có phải bác Henny đan nó cho chú không?

Ông khẽ bật cười rồi ngó xuống chiếc áo len dài tay mình đang mặc.

- Không, không phải Henny. Bà chị tôi đan nó nhân dịp sinh nhật tôi rồi gửi qua bưu điện cho tôi. Chị ấy sống ở phía đầu kia của thị trấn.

- Tại sao chị chú lại gửi qua bưu điện mà không trao tận tay? - Tôi hỏi - Tại sao chú không nói cho chúng cháu biết ngày sinh của chú? Chúng cháu cũng sẽ tặng quà chú.

- À, - ông nói, ngả người ra sau một cách thoải mái và bắt chéo chân - sinh nhật tôi trôi qua trước khi các cháu tới. Tôi đã bốn mươi tuổi. Tôi góa vợ mười ba năm trước và bà chị Amanda của tôi không thèm nói chuyện với tôi kể từ ngày vợ và đứa con trai nhỏ của tôi chết trong một tai nạn - Giọng ông nhỏ dần và ông nhìn ra khoảng không với vẻ ủ rũ, nghiêm nghị, xa cách.

Trong lúc tôi ngồi bối rối thì Chris lên tiếng.

- Thưa bác sĩ, Cathy và cháu đã nói chuyện với nhau và chúng cháu cảm thấy giờ khi Carrie đã khoẻ thì chúng cháu phải đi. Chúng cháu vô cùng biết ơn tất cả những gì chú đã làm và chúng cháu định hoàn lại cho chú từng đồng mà chú tiêu dù rằng chúng cháu có thể phải mất vài năm mới... - Bàn tay anh ấy xiết chặt tay tôi, ngầm cảnh cáo tôi không được nói gì khác.

- Nói tiếp đi Chris - ông bác sĩ cắt ngang, đứng phắt dậy khỏi ghế. Ông tỏ ý rất rõ ràng - Đừng

nghĩ rằng không phút nào tôi không biết điều này sẽ xảy ra. Tôi lo lắng mỗi sáng, sợ rằng khi tỉnh giấc đã thấy các cháu đi rồi. Tôi đã tìm đến văn phòng luật để tìm cách giám hộ cho ba cháu. Tôi thấy rằng việc này không đến nỗi phức tạp như tôi nghĩ. Dường như là hầu hết trẻ em bỏ ra đi đều nói chúng là trẻ mồ côi, do đó các cháu phải cho tôi bằng chứng là bố các cháu đã chết. Nếu ông ấy còn sống, tôi sẽ cần sự chấp thuận của ông ấy, cũng như của mẹ các cháu.

Tôi nín thở. Sự chấp thuận của mẹ chúng tôi ư? Nghĩa là chúng tôi phải gặp lại mẹ ư? Tôi không muốn gặp lại mẹ, không bao giờ!

Ông nói tiếp, ánh mắt dịu đi khi thấy nỗi đau đớn của tôi.

- Tòa án sẽ triệu tập mẹ các cháu đến toà. Nếu bà ấy sống ở bang này, bà ấy buộc phải tới trong vòng ba ngày. Nhưng bà ấy sống ở bang Virginia nên họ sẽ cho bà ấy ba tuần. Nếu bà ấy không xuất hiện thì thay vì chỉ được giám hộ tạm thời cho các cháu, tôi sẽ được trao quyền giám hộ vĩnh viễn, nhưng chỉ khi các cháu đồng ý nói rằng tôi đã làm tốt vai trò của người giám hộ.

- Chú thật tuyệt vời - Tôi thốt lên - Nhưng mẹ sẽ không tới! Mẹ không muốn ai biết về bọn cháu. Nếu mọi người biết về bọn cháu, mẹ sẽ mất hết tiền bạc. Chồng mẹ có thể sẽ quay lưng lại nếu biết mẹ giấu giếm chuyện bọn cháu. Chú có thể đem đánh cá cuộc đời mình nếu nhận giám hộ vĩnh viễn vì cuối cùng chú có thể sẽ hối hận.

Một lần nữa bàn tay Chris lại xiết chặt tay tôi, còn Carrie ngược đôi mắt to, hoảng hốt nhìn lên.

- Vài tuần nữa là tới Giáng sinh. Các cháu sẽ để tôi lại thêm một kỳ nghỉ cô đơn nữa ư? Các cháu ở đây đã gần ba tuần và tôi đã giải thích cho những người tò mò rằng các cháu là con một người họ hàng mới qua đời của tôi. Henny và tôi đã nghĩ về chuyện này rất nhiều. Bà ấy cảm thấy, cũng như tôi cảm thấy là có ba cháu thì thật tốt cho chúng tôi. Cả hai chúng tôi đều muốn các cháu ở lại. Có những người trẻ tuổi trong nhà khiến nó sẽ giống như một gia đình. Tôi cảm thấy mạnh khỏe hơn và cũng hạnh phúc hơn. Tôi không có gia đình từ khi vợ và con trai tôi qua đời - Gjing nói thuyết phục của ông trở nên buồn bã - Tôi cảm thấy số phận muốn tôi trông nom các cháu. Tôi cảm thấy Chúa đã sắp xếp cho Henny lên chiếc xe buýt đó do vậy bà ấy có thể đưa các cháu đến với tôi. Khi số phận đã can thiệp và quyết định thì tại sao tôi lại từ chối chứ? Tôi chấp nhận sự thật là cả ba cháu là người Chúa cử đến để giúp tôi sửa chữa lỗi lầm đã phạm phải trong quá khứ.

Chúa cử đến! Tôi biết con người luôn tìm ra động cơ để biện hộ cho những gì mình muốn. Vậy mà nước mắt vẫn dâng đầy trong mắt khi tôi nhìn Chris dò hỏi. Anh ấy gặp ánh mắt tôi và lắc đầu bối rối, từ chối điều tôi muốn. Tay anh ấy như gọng kìm xiết chặt tay tôi khi nói, mắt vẫn nhìn tôi chứ không nhìn bác sĩ Paul.

- Chúng cháu rất tiếc về cái chết của vợ con chú. Nhưng chúng cháu không thể thay thế họ. Cháu không biết mình sẽ làm đúng hay không nếu chắt lên vai chú gánh nặng phải chi phí cho ba đứa trẻ không phải là con chú - Rồi anh ấy nói thêm, nhìn ông bác sĩ với ánh mắt kiên quyết - Hẳn chú đã nghĩ đến điều này rồi. Chú sẽ không có thời gian tìm một người vợ khác khi chú đảm nhận vai trò người giám hộ bọn cháu.

- Tôi không có ý định kết hôn nữa, - ông đáp về lạ lùng. Rồi ông nói tiếp - Julia là tên vợ tôi, còn tên con trai tôi là Scotty. Khi chết nó chỉ mới ba tuổi.

- Ôi! - tôi thở dài - thật khủng khiếp khi mất một đứa con còn nhỏ như vậy, cả vợ nữa - Nỗi đau buồn hiển hiện và niềm hối tiếc của ông khiến tôi xúc động - Họ chết trong một tai nạn, tai nạn ô tô như bố cháu phải không ạ?

- Trong một tai nạn - ông đáp lạnh lùng - nhưng không phải tai nạn ô tô.

- Bố cháu mất khi mới ba mươi sáu tuổi và chúng cháu đang tổ chức một bữa tiệc sinh nhật gây ngạc nhiên cho bố với bánh ngọt, quà tặng... vậy mà bố không bao giờ trở về, chỉ có hai cảnh sát...

- Phải, Cathy - ông dịu giọng nói - cháu đã nói với tôi. Những năm tháng thanh xuân chẳng dễ dàng gì cho bất cứ ai, quá trẻ và phải tự lập, không được học hành phù hợp, chỉ có chút ít tiền, không gia đình, không bạn bè...

- Chúng cháu có nhau. - Chris nói quả quyết và đề thử ông bác sĩ thêm - Do đó chúng cháu không thực sự đơn độc.

Paul nói tiếp.

- Nếu các cháu không muốn có tôi và những gì tôi cho các cháu là không đủ thì hãy tới Florida với những lời chúc phúc của tôi. Hãy vứt bỏ tất cả những ngày tháng tự học của cháu, Chris, khi mà cháu đã gần như học xong rồi. Còn cháu, Cathy, có thể quên giấc mơ trở thành một nữ diễn viên múa ba lê đi. Các cháu không nghĩ chút nào về việc đó có phải là một cuộc sống mạnh khỏe, hạnh phúc cho Carrie không? Tôi không thuyết phục các cháu ở lại vì các cháu sẽ làm và phải làm những gì mình muốn. Vậy hãy suy nghĩ đi, ở lại với tôi và có cơ hội thực hiện khát vọng của các cháu hay một cuộc sống cơ cực nào?

Tôi ngồi trên lan can sát cạnh Chris, tay anh ấy nắm tay tôi. Tôi muốn ở lại. Tôi muốn những gì ông bác sĩ có thể làm cho Chris, không kể cho Carrie và bản thân tôi.

Những ngọn gió nam vẫn tiếp tục thổi, mơn man gò má tôi và thì thầm thuyết phục tôi rằng mọi việc đang diễn ra đúng. Tôi có thể nghe tiếng bác Henny trong bếp làm những chiếc bánh cuộn nóng hổi vàng ươm quét bơ mà chúng tôi sẽ ăn trong bữa sáng. Bơ là thứ trước đây chúng tôi không được ăn và là món xa xỉ mà Chris nhớ nhất.

Mọi thứ ở đây làm tôi thấy dịu đi: làn không khí trong lành, ánh mắt ấm áp, dịu dàng của ông bác sĩ. Thậm chí đến tiếng va chạm của xoong chảo do bác Henny tạo ra cũng bắt đầu trở nên lôi cuốn và trái tim tôi trĩu nặng từ rất lâu rồi giờ bắt đầu cảm thấy dịu hơn. Có lẽ chúng tôi đủ tốt để có thể đi đúng đường và có thể hãnh diện dưới bầu trời xanh của đức Chúa. Có lẽ chúng tôi không phải là những chiếc mầm xấu xa mọc lên từ những hạt giống tôi được gieo trong đất xấu.

Hơn bất cứ những gì ông bác sĩ đã nói hay bất cứ điều gì ánh mắt lấp lánh của ông nói ra, tôi nghĩ rằng những bông hồng vẫn tiếp tục nở dù đang trong mùa đông đã khiến tôi cảm thấy ngầy ngất từ

mùi hương ngọt ngào tràn ngập không gian của chúng.

Nhưng không phải Chris hay tôi là người quyết định mà là Carrie. Nó đứng phắt lên từ bậc thềm và chạy vào đôi tay giang rộng của ông bác sĩ. Nó lao vào lòng ông và quàng đôi tay gầy guộc lên cổ ông.

- Cháu không muốn đi! Cháu yêu chú, bác sĩ Paul ạ - nó kêu lên, gần như phát điên - Cháu không muốn tới Florida và không muốn biểu diễn xiếc! Cháu không muốn đi bất cứ nơi nào! - Rồi nó khóc, thổ lộ hết nỗi xót thương với Cory mà nó giữ kín từ rất lâu. Bác sĩ bế Carrie lên và ôm nó trong lòng, hôn lên đôi má đầm nước mắt của nó trước khi lấy tay lau nước mắt cho nó.

- Chú cũng yêu cháu, Carrie. Chú luôn muốn có một cô gái tóc xoăn vàng với đôi mắt xanh to giống như cháu - Nhưng ông không nhìn Carrie. Ông nhìn tôi.

- Cháu muốn ở đây vào lễ Giáng sinh - Carrie thỏ thẻ - Cháu chưa bao giờ được thấy ông già Tuyết, chưa lần nào cả - Tất nhiên nó đã nhìn thấy nhiều năm về trước khi bố mẹ dẫn hai đứa tới một cửa hàng và bố đã chụp một bức ảnh hai đứa ngồi trong lòng ông già Tuyết, nhưng có lẽ nó đã quên mất rồi.

Làm thế nào mà một người xa lạ có thể dễ dàng bước vào cuộc đời và dành tình thương yêu cho chúng tôi khi mà người ruột thịt lại tìm cách khiến chúng tôi phải chết?

CƠ HỘI LẦN THỨ HAI TRONG ĐỜI

Carrie đã quyết định. Kể cả khi nó không quyết định thì chúng tôi vẫn sẽ ở lại. Tại sao không nhỉ?

Chúng tôi cố đưa cho Paul số tiền mà chúng tôi có nhưng ông từ chối.

- Các cháu nên giữ số tiền đó cho bản thân mình. Các cháu phải lao động mới có được số tiền đó, đúng không? Các cháu cũng biết là tôi đã gặp luật sư của mình để ông ta có thể viết đơn yêu cầu và sẽ khiến mẹ các cháu phải tới Clairmont. Tôi biết các cháu tin bà ta sẽ không tới, nhưng làm sao có thể nói trước được. Nếu tôi may mắn giành được sự giám hộ vĩnh viễn, tôi sẽ cho các cháu tiền tiêu vặt hàng tuần. Không ai cảm thấy tự do và hạnh phúc nếu chẳng có tí tiền nào trong túi - Ông đã dự định mua tất cả quần áo và những thứ khác mà chúng tôi cần để tới trường. Chúng tôi chỉ biết nhìn ông, ngạc nhiên trước việc ông hào phóng đến vậy.

Vài ngày trước Giáng sinh, ông lái xe chở chúng tôi tới một khu cửa hàng có sàn nhà trải thảm đỏ, trần vòm kính. Đám đông nườm nượp qua lại trong những bản nhạc Giáng sinh cất lên. Thật như ở

chỗ thần tiên! Tôi cảm thấy thật phấn khích. Chris, Carrie và ông bác sĩ của chúng tôi cũng vậy. Bàn tay to của ông nắm bàn tay nhỏ bé của Carrie khi Chris và tôi dắt tay nhau. Ông thích thú theo dõi đôi mắt mở lớn của chúng tôi. Chúng tôi bị tất cả mọi thứ hút hồn. Ông nhìn thấy tất cả vẻ kinh ngạc, bị ấn tượng, thèm muốn, cả nỗi sợ sệt của chúng tôi nữa và cố đáp ứng sự khao khát của chúng tôi.

Tôi lượn đi lượn lại nhiều vòng khi chúng tôi tới một gian hàng bán quần áo cho các cô gái tuổi mới lớn. Loá mắt vì bối rối, tôi nhìn cái này, cái kia và không thể quyết định mình muốn thứ gì khi tất cả mọi thứ đều đẹp để đến vậy và trước đây tôi chưa có cơ hội để mua sắm cho bản thân mình. Chris bật cười khi tôi không thể quyết định được.

- Tiếp tục đi, - anh ấy giục - giờ em có cơ hội để làm đẹp cho mình rồi, hãy thử làm như em muốn đi! - Tôi biết anh ấy nghĩ gì, vì tôi luôn ca thán rằng mẹ không bao giờ mang đến cho tôi thứ gì phù hợp.

Tôi lựa chọn những đồ mà tôi nghĩ phù hợp cho việc đi học sẽ bắt đầu vào tháng Giêng. Tôi cần một chiếc áo khoác, những đôi giày thực sự, một chiếc áo mưa, mũ và một chiếc ô. Tất cả những thứ mà ông bác sĩ hào phóng, nhân hậu đó cho phép mua khiến tôi cảm thấy có lỗi như thể chúng tôi đang lợi dụng ông.

Đáp lại sự chậm chạp và ngần ngại không muốn mua nhiều của tôi, Paul sốt ruột nói.

- Vì Chúa, Cathy, đừng nghĩ tuần nào chúng ta cũng đi mua sắm thế này. Tôi muốn hôm nay cháu mua đủ đồ cho cả mùa đông. Chris, trong khi chúng ta kết thúc ở gian hàng này, cháu hãy tranh thủ tới gian hàng dành cho nam giới và chọn những gì cháu muốn. Trong khi cháu làm việc đó, Cathy và tôi sẽ chọn cho Carrie những gì cô bé cần.

Tôi nhận thấy tất cả các cô gái trẻ trong cửa hàng đều quay lại chăm chú nhìn anh trai tôi khi anh ấy đi tới gian hàng giành cho nam giới.

Sau rốt chúng tôi cũng đang trở thành những đứa trẻ bình thường. Khi tôi cảm thấy có đôi chút yên tâm thì Carrie rú lên tới mức có thể làm vỡ kính các cung điện ở tận London! Tiếng rú của nó làm những người bán hàng ngạc nhiên, làm khách mua hàng giật mình, một phụ nữ va uỳnh chiếc xe nôi vào một hình nộm khiến hình nộm đổ sập xuống. Đứa trẻ trong nôi góp tiếng gào của nó cùng với Carrie.

Chris chạy lại xem ai đang đe dọa đứa em mình. Nó đứng đó, chân giang rộng, đầu ngả ra sau, má đầm nước mắt.

- Lạy Chúa, chuyện gì vậy? - Chris hỏi ông bác sĩ đang chết lặng.

Làm thế nào mà họ biết được cơ chứ? Đương nhiên là Carrie bị thương tổn vì những chiếc váy màu lam nhẹ xinh xắn được đưa đến cho nó chọn. Quần áo trẻ con. Chuyện là thế. Hơn nữa, tất cả đều quá rộng, không có chiếc nào màu tím hay đỏ, không hề thuộc loại Carrie thích chút nào.

- Hãy thử ở khu bán quần áo trẻ bé - cô gái bán hàng tóc vàng xù kiêu kỳ nói. Cô ta mỉm cười hoà nhã với ông bác sĩ đang tỏ ra bối rối.

Carrie đã tám tuổi! Chỉ cần nói đến bọn trẻ bé cũng đủ xúc phạm nó. Mặt nó nhăn lại như một quả mận khô.

- Em không thể mặc quần áo trẻ bé để đến trường - Nó gào lên, giúi mặt vào chân tôi và ôm ghì lấy chân tôi - Chị Cathy, đừng bắt em mặc quần áo trẻ em màu xanh và màu hồng! Mọi người sẽ cười em! Em biết họ sẽ cười! Em muốn màu tím, màu đỏ, không phải màu của bọn trẻ bé xíu!

Bác sĩ Paul dỗ dành nó.

- Cháu yêu, chú rất thích những cô bé tóc vàng mắt xanh biếc mặc váy màu lam, vậy tại sao cháu không đợi tới lúc lớn hơn để mặc những chiếc váy màu sáng này?

Những lời dỗ dành như thế này là thứ mà một kẻ ngang ngạnh như Carrie không thể nuốt nổi. Nó trừng mắt, nắm tay lại, chuẩn bị giơ chân đá và tua lại những lời kêu la the thé của nó thì một bà trung niên to béo chắc có đứa cháu như Carrie từ tốn gợi ý rằng nó có thể dùng loại quần áo tự may lấy. Carrie ngần ngừ, hết nhìn tôi đến ông bác sĩ, rồi nhìn Chris và lại nhìn cô bán hàng.

- Một giải pháp hoàn hảo! - Bác sĩ Paul phần khởi nói vẻ nhẹ nhõm - Chúng ta sẽ mua một cái máy khâu và Cathy có thể may quần áo màu tím, đỏ và xanh cho cháu và cháu sẽ trở thành người tuyệt vời.

- Không muốn là người tuyệt vời, chỉ muốn màu sáng - Cathy trề môi trong khi tôi há mồm kinh ngạc. Tôi là một diễn viên múa, không phải là một cô thợ may! - "Chị Cathy không biết may quần áo đẹp như thế nào. Chị Cathy không biết làm gì ngoài việc múa" - Nó nói.

Lòng trung thành của nó thể đó! Tôi, người đã dạy nó và Cory tập đọc với sự giúp đỡ chút đỉnh của Chris.

- Em làm sao thế, Carrie? - Chris ngắt lời - Em hành động như một đứa bé tí tẹo vậy. Chị Cathy có thể làm bất cứ điều gì chị ấy định làm, em hãy nhớ điều đó! - Ông bác sĩ mỉm cười vui vẻ. Tôi không nói gì khi chúng tôi đi mua một chiếc máy may bằng điện.

- Nay, nhân thể mua luôn một ít vải xanh, hồng và vàng được không Carrie? - Ông bác sĩ toét miệng cười trêu chọc - Cathy có thể giúp chú tiết kiệm hàng núi tiền bằng cách tự may quần áo cho chị ấy nữa.

Dù tôi sẽ phải học may nhưng ngày hôm đó quả là thiên đường đối với chúng tôi. Chúng tôi khệ nệ về nhà. Tất cả chúng tôi đều trở nên đẹp hơn khi ở cửa hàng cắt tóc và thẩm mỹ viện ra. Mỗi đứa chúng tôi đều có giày mới loại đế cứng. Tôi có đôi giày cao gót đầu tiên và hàng tá tất nylon. Những đôi tất nylon đầu tiên, chiếc áo lót đầu tiên và hơn tất cả là một chiếc túi đầy mỹ phẩm. Tôi chọn mãi các đồ trang điểm khi ông bác sĩ đứng lùi lại và nhìn tôi vẻ cực kỳ phần khởi. Chris cầu nhàu, nói rằng tôi không cần phấn hồng hay son môi, phấn mắt, bút kẻ lông mày và mascara.

- Anh chẳng biết gì về con gái cả! - Tôi trả lời vẻ trịnh thượng. Đây là lần mua sắm đầu tiên của tôi. Tôi phải có tất cả các thứ mà tôi đã thấy ở bàn trang điểm tuyệt vời của mẹ. Thậm chí cả loại kem chống nắng và bùn đắp mặt của mẹ nữa.

Ngay khi ra khỏi ô tô và khuôn đồ ra, Chris, Carrie và tôi vội chạy lên gác để thử tất cả quần áo mới của chúng tôi. Thật kỳ lạ là khi chúng tôi đã từng dễ dàng có những bộ quần áo mới thì chúng lại không làm cho chúng tôi vui sướng như thế này. Không vui sướng khi không ai nhìn thấy chúng tôi mặc những bộ quần áo đó. Khi xỏ tay vào chiếc váy nhung xanh có những chiếc cúc nhỏ phía trước, tôi nghĩ tới mẹ. Thật mĩ mai làm sao khi tôi muốn khóc cho người mẹ mà chúng tôi đã mất, người mà tôi đã quyết định sẽ căm ghét mãi mãi. Tôi ngồi trên mép chiếc giường ghép lại và ngẫm nghĩ điều này. Mẹ đã cho chúng tôi quần áo mới, đồ chơi để thoát khỏi cảm giác tội lỗi về điều mẹ làm là cướp đi tuổi thơ bình thường của chúng tôi. Tuổi thơ mà chúng tôi chẳng bao giờ có cơ hội được quay lại. Những năm tháng đẹp đẽ nhất bị mất mát và Cory đang nằm dưới mộ, chẳng có quần áo mới.

Chiếc đàn guitar của nó được để ở góc nhà nơi Carrie có thể thức dậy và nhìn thấy cùng với chiếc đàn banjo. Tại sao người phải chịu đựng lại là chúng tôi chứ không phải mẹ! Rồi đột nhiên một chuyện bồng bềnh trong óc tôi. Bart Winslow là người Nam Carolina! Tôi chạy tới phòng đọc của ông bác sĩ lục tìm tập bản đồ khổ lớn của ông mang về phòng ngủ của mình, ở đó tôi tìm được bản đồ của bang Nam Carolina. Tôi thấy Clairmont... nhưng không tin vào mắt mình khi thấy nó là thành phố liền kề với Greenglenna! Không, không thể trùng hợp như thế được! Tôi ngẩng lên và nhìn vào khoảng không. Chúa đã dẫn dắt chúng tôi đến đây và sống gần mẹ, nếu mẹ tới thành phố quê hương của chồng mình. Chúa muốn tôi có cơ hội để có thể thực hiện một đòn trừng phạt nhỏ. Ngay khi có thể, tôi sẽ tới Greenglenna và tìm kiếm tất cả các tin tức về ông ta và gia đình ông ta. Rồi tôi có thể trả tiền mua báo địa phương đăng tin về tất cả các hoạt động xã hội của những người giàu có sống gần Lâu đài Foxworth.

Phải, tôi đã rời khỏi Lâu đài Foxworth nhưng tôi sẽ biết tất cả mọi bước đi của mẹ và bằng cách này, tôi cũng sẽ biết những nơi mẹ đã tới. Sớm hay muộn gì, mẹ sẽ biết tin về tôi và tôi biết mình sẽ không bao giờ, không bao giờ quên hay tha thứ. Bằng cách nào đó mẹ sẽ phải đau đớn gấp mười lần chúng tôi!

Quyết định xong rồi, tôi có thể cùng Chris và Carrie trình diễn tất cả các quần áo mới của mình cho ông bác sĩ và bác Henny ngắm. Nụ cười của bác Henny rực rỡ như ánh nắng mặt trời. Tôi nhìn ánh mắt lấp lánh của ân nhân chúng tôi, thấy chúng hơi tối lại khi ông chau mày trầm ngâm. Đột nhiên, ông đứng dậy và rời khỏi phòng, đưa ra lời cáo lỗi yếu ớt là cần phải làm một số giấy tờ.

Chẳng mấy lâu Henny trở thành cố vấn cho tôi trong tất cả các loại mỹ phẩm. Bác đã dạy tôi làm bánh biscuit và đang cố dạy tôi cách làm bánh cuộn thật mịn và có màu đẹp.

Ồi! Cái cách bàn tay bác ấy nhào bột! Bác Henny chùi sạch bột mỳ khỏi bàn tay và viết vào một mẩu giấy: Henny không tinh mắt để nhìn những thứ nhỏ như kim khâu. Cháu có mắt tinh cháu sẽ khâu những cúc áo sơ mi bị đứt của bác sĩ chứ?

- Vâng ạ - tôi đồng ý không thích thú gì - Cháu có thể nhìn được lỗ khâu kim và có thể đan, móc, ren. Mẹ cháu đã dạy cháu làm tất cả những thứ này như một cách để giết thời gian - Tôi dừng lại đột ngột. Tôi muốn khóc. Tôi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của mẹ. Tôi thấy bố. Tôi thấy Chris và tôi là những đứa trẻ vội vã từ trường về nhà, chạy vội vào nhà vai bám đầy tuyết thấy mẹ đang đan đồ cho hai đứa em sinh đôi. Tôi vùi mặt vào lòng bác Henny và bắt đầu thổn thức. Bác không thể nói được,

nhưng bàn tay khẽ vỗ vai tôi cho thấy bác đã hiểu. Khi tôi ngẩng mặt lên, bác cũng đang khóc. Những giọt nước mắt rơi xuống làm ướt đầm chiếc váy đỏ tươi của bác - Bác dừng khóc, bác Henny. Cháu rất vui sướng được khâu những chiếc cúc áo sơ mi bị đứt của bác sĩ. Chú ấy đã cứu sống chúng cháu và không có gì cháu sẽ không làm cho chú ấy. - Bác Henny nhìn tôi về lạ lùng rồi đứng lên mang áo sơ mi đến, có lẽ khoảng một tá áo sơ mi đứt cúc.

Chris dùng mọi phút rảnh rỗi của bác sĩ Paul để học hỏi và để khiến anh ấy có thể theo học một trường đặc biệt vào giữa năm học. Carrie là vấn đề lớn nhất của chúng tôi. Nó có thể đọc và viết, nhưng nó quá bé. Làm thế nào mà nó xoay sở được ở trường nơi bọn trẻ không phải lúc nào cũng tốt bụng?

- Tôi đã nghĩ tới một trường tư cho Carrie - ông bác sĩ giải thích - Một ngôi trường rất tốt cho những học sinh nữ. Trường này do một người rất giỏi quản lý. Vì tôi ở trong ban quản trị của trường, tôi nghĩ Carrie sẽ được quan tâm đặc biệt, không phải chịu bất kỳ sự căng thẳng nào - Ông nhìn tôi đầy ý nghĩa.

Đó là điều tôi sợ nhất, rằng Carrie sẽ bị chế giễu và cảm thấy xấu hổ vì chiếc đầu quá to còn người thì quá bé. Carrie đã từng xinh đẹp, tới mức vô cùng hoàn hảo. Những năm tháng mất mát khi ánh mặt trời không chiếu tới chúng tôi đã khiến nó còi cọc như vậy. Nguyên nhân là vậy, tôi biết điều đó.

Tôi sợ đến chết cái ngày mẹ sẽ xuất hiện khi phải trình diện ở toà án. Nhưng tôi chắc chắn mẹ sẽ không tới. Làm sao mà mẹ có thể tới được chứ? Mẹ sẽ mất quá nhiều mà chẳng được gì cả. Chúng tôi là gì trừ việc là những gánh nặng mà mẹ phải mang? Còn nhà tù nữa, còn lời buộc tội giết người nữa....

Chúng tôi mặc những bộ đồ đẹp nhất ngồi lặng lẽ cùng bác sĩ Paul trong căn phòng của thẩm phán, chờ đợi, chờ đợi và chờ đợi. Sợi dây bên trong tôi căng lên, xiết chặt, khiến tôi nghĩ mình có thể nổ tung ra và gào thét. Mẹ không muốn chúng tôi. Bằng cách không xuất hiện, một lần nữa mẹ lại cho thấy mẹ mới ít quan tâm tới chúng tôi làm sao! Vị thẩm phán nhìn chúng tôi vô cùng thương cảm, khiến tôi cảm thấy tiếc cho tất cả chúng tôi và thật tức giận mẹ! Mẹ đã sinh ra chúng tôi, đã nói rằng yêu bố chúng tôi! Làm thế nào mẹ có thể làm thế này với những đứa con của bố chúng tôi, những đứa con của chính mẹ? Mẹ là loại mẹ gì vậy? Tôi không muốn ánh mắt thương cảm của vị thẩm phán đó hay của bác sĩ Paul. Tôi ngẩng cao đầu và cắn lưỡi để khỏi kêu lên. Tôi len lén nhìn Chris thấy anh ấy ngồi đó, ánh mắt trống rỗng dù tôi biết trái tim anh ấy đang bị xé nát, như tôi vậy. Carrie cúi xuống như một quả bóng nhỏ trong lòng ông bác sĩ, tay ông vỗ về an ủi nó, ông thì thầm gì đó vào tai nó. Tôi nghĩ ông nói là "Đừng lo, ổn thôi. Cháu có tôi làm bố và bác Henny làm mẹ. Cháu sẽ không phải thêm muốn bất cứ thứ gì khi tôi còn sống".

Đêm đó tôi nằm khóc. Tôi làm ướt đầm chiếc gối vì người mẹ mà tôi đã yêu quá nhiều đến mức thật đau đớn khi nhớ lại những ngày bố còn sống và ngôi nhà của chúng tôi thật tuyệt vời. Tôi khóc vì tất cả những điều tốt đẹp mẹ đã làm cho chúng tôi và hơn tất cả là tình yêu mẹ dành cho chúng tôi. Tôi khóc nhiều hơn cho Cory, nó đã như chính đứa con của tôi vậy. Lúc đó tôi thôi khóc và quay lại với

những suy nghĩ cay đắng, tàn nhẫn về sự trả thù. Khi bạn lập kế hoạch để đánh bại ai đó, cách tốt nhất là suy nghĩ như người đó suy nghĩ. Điều gì khiến mẹ đau nhất? Mẹ sẽ không muốn suy nghĩ tới chúng tôi. Mẹ phải cố quên rằng chúng tôi đã từng tồn tại. Phải rồi, mẹ sẽ không được quên. Tôi sẽ tìm cách để mẹ không quên được. Giáng sinh này tôi sẽ gửi cho mẹ một tấm thiệp và ký nó với những dòng chữ "Từ bốn búp bê Dresden mà bà không muốn". Rồi tôi chuyển sang câu "Ba búp bê Dresden còn sống mà bà không muốn cộng với con búp bê chết mà bà đem đi và không bao giờ đem về". Tôi có thể hình dung ra cảnh mẹ nhìn chằm chằm vào tấm thiệp đó.

Chúng tôi đã hạ những tấm khiên chắn và để cho mình dễ bị tác động. Chúng tôi đã cho sự công bằng, hy vọng và tin tưởng tới và nhảy nhót như những viên kẹo bi trong đầu mình.

Những câu chuyện cổ tích có thể thành sự thật.

Chúng đang diễn ra với chúng tôi. Bà hoàng hậu độc ác đã ra khỏi cuộc đời chúng tôi và sẽ có ngày nàng Bạch Tuyết được trị vì. Nàng sẽ không phải là người ăn quả táo đỏ tẩm thuốc độc. Nhưng mọi câu chuyện cổ tích đều phải giết một con rồng, chế ngự một mụ phù thủy và vượt qua một số cản trở gây khó khăn cho công việc. Tôi cố nhìn về phía trước và tìm ra ai sẽ là rồng, còn các cản trở là gì. Tôi đã biết ai là mụ phù thủy. Đó là phần buồn nhất để trở thành chính mình.

PHẦN 2 : BÓNG DÁNG VIÊN KẸO BI

Lễ Giáng sinh. Cây Giáng sinh cao chạm trần nhà gần bốn mét, trên cây treo lủng lẳng số quà đủ cho mười đứa trẻ. Carrie rất xúc động trước tất cả những gì ông già Tuyết có thể mang lại cho nó. Chris và tôi dùng tất cả số tiền ăn trộm còn lại để mua cho Paul một chiếc áo choàng đắt tiền và bác Henny một chiếc áo choàng nhung đỏ thẫm. Ngạc nhiên và hài lòng, bác ôm khư khư nó trước ngực rồi viết lời cảm ơn: Sẽ dùng làm áo đi lễ nhà thờ. Sẽ khiến tất cả các bà bạn phát ghen lên.

Paul thử chiếc áo choàng đắt tiền đó. Trông ông thật tuyệt vời trong màu áo đỏ và chiếc áo thật vừa vặn.

Tiếp đó, tất cả chúng tôi được chứng kiến điều ngạc nhiên nhất. Paul tiến tới phía tôi và ngồi xuống. Ông rút từ trong ví ra năm chiếc vé to màu vàng. Nếu ông ngồi và ngắm nghĩ cả năm trời về cách làm tôi hài lòng nhất thì cũng không thể nào thành công hơn cách này. Xoè rộng trên bàn tay ông là những chiếc vé xem vở balê Kẹp hạt dẻ do trường balê Rosencoff trình diễn.

- Đó là một nhóm biểu diễn chuyên nghiệp, tôi được nghe như vậy - Paul giải thích - bản thân tôi không biết về balê lắm, nhưng tôi đã hỏi mọi người và họ nói đây là nhóm hay nhất. Họ cũng dạy những người mới bắt đầu học, sơ cấp và nâng cao. Cháu ở trình độ nào?

- Nâng cao - Chris tuyên bố trong khi tôi chỉ biết nhìn Paul, hạnh phúc đến nỗi không cất lời được - Cathy chỉ là người mới bắt đầu học khi phải sống trên khu gác đó. Nhưng một điều tuyệt diệu đã xảy ra với nó trên tầng áp mái, bóng hình của Pavlova đã xâm chiếm và dẫn dắt Cathy. Cathy đã tự học múa đi trên đầu ngón chân.

Tối hôm đó tất cả chúng tôi, kể cả bác Henny, ngồi mê hoặc ở hàng thứ ba chính giữa nhà hát. Các diễn viên trên sân khấu không chỉ giỏi, họ thật tuyệt vời. Đặc biệt là anh chàng đẹp trai tên là Julian Marquet múa chính. Tôi đi theo Paul vào sau cánh gà trong lúc nghỉ giải lao như trong một giấc mơ vì sắp được gặp những diễn viên múa.

Ông dẫn chúng tôi tới chỗ hai người đang đứng ở cánh gà.

- Chào Madame, chào ông George - ông nói với người phụ nữ bé nhỏ mượt mà như một chú hải cẩu và một người đàn ông không to lớn lắm đứng cạnh bà ta - Đây là người được tôi bảo trợ, Catherine Doll, mà tôi đã nói với bà. Đây là anh trai cô ấy Christopher, cô bé xinh đẹp này là Carrie và bà đã gặp Henrietta Beech trước khi...

- A, tất nhiên rồi - người phụ nữ đó nói. Bà ta trông giống như một diễn viên múa, cách nói như một diễn viên múa và tất nhiên kiểu búi tóc cũng như một diễn viên múa nốt, kiểu hất ra sau và búi thành một búi to. Phía ngoài bộ quần áo nịt đen bà mặc một chiếc váy vải the đen, tiếp đó là một chiếc áo khoác da báo. Chồng bà, ông Georges là một người kín đáo, người gân guốc, khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc đen đẹp lạ thường, đôi môi đỏ thắm. Chính xác họ là một cặp vì mỗi người phụ nữ đó cũng được tô màu đỏ. Đôi vợ chồng nhìn lướt tôi và Chris bằng đôi mắt đen lấp lánh.

- Cả hai cùng múa à? - Họ hỏi anh trai tôi. Trời, họ luôn cất tiếng cùng lúc sao?

- Không, tôi không biết múa - Chris đáp về bối rối.

- A, tiếc thật - Madame thở dài vẻ nuối tiếc - Cả hai sẽ là một cặp tuyệt vời trên sân khấu. Mọi người sẽ lũ lượt kéo đến để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cậu và em gái cậu - Bà ta liếc xuống Carrie đang sợ hãi bám chặt tay tôi và phớt lờ nó.

- Chris dự định trở thành một bác sĩ - Paul giải thích.

- À ra vậy - Madame Rosencoff giễu cợt, như thể Chris là kẻ dớ dẩn. Cả bà ta và chồng chuyển cặp mắt đen nhánh sang nhìn tôi, chăm chú đến nỗi tôi cảm thấy người nóng bừng, toát mồ hôi và lúng túng.

- Cô đã từng học múa rồi chứ?

- Vâng - tôi yếu ớt đáp.

- Cô bắt đầu học lúc mấy tuổi?

- Bốn ạ.

- Giờ cô bao nhiêu?

- Tháng Tư này tôi tròn mười sáu tuổi.

- Tốt. Rất tốt - bà ta xoa hai lòng bàn tay xương xẩu vào nhau - Hơn mười một năm được đào tạo chuyên nghiệp. Thế tuổi nào cô múa được trên đầu ngón chân?

- Mười hai ạ.

- Tuyệt vời - bà ta kêu lên - tôi chưa bao giờ có diễn viên đứng thẳng trên mũi chân trừ khi họ là những người xuất sắc - bà ta cau mày về ngò vực - Cô thuộc loại xuất sắc hay xoàng?

- Tôi không biết.

- Ý cô là không ai nói cho cô biết.

- Không ai cả.

- Thế thì chắc cô thuộc loại xoàng rồi - Bà ta cười nửa miệng, quay sang phía chồng và phẩy tay một cách ngạo mạn đuổi chúng tôi đi.

- Bà hãy đợi một phút - Chris nổi nóng, mặt đỏ bừng và rất tức giận - Không có cô gái nào trên sân khấu tôi nay có thể sánh được với Cathy. Cái cô gái diễn vai chính Clara kia đôi lúc bị lỗi nhịp. Cathy không bao giờ bị lỗi nhịp cả. Nhịp của em tôi cực kỳ hoàn hảo, tai nghe của nó cực kỳ chuẩn xác. Thậm chí kể cả khi Cathy múa ở cùng một giai điệu thì mỗi lần nó lại biến đổi đi một chút, nên nó không bao giờ bị lặp lại. Nó luôn ứng biến để khiến điệu múa hoàn thiện hơn, đẹp hơn, cảm động hơn. Bà sẽ thật may mắn nếu có một diễn viên múa như Cathy trong nhóm của bà.

Cặp vợ chồng đó chiếu đôi mắt đen láy vào Chris, đánh giá sự xúc cảm trong lời nói của anh ấy.

- Cậu là người am hiểu về balê à? - Bà ta hỏi với đôi chút giễu cợt - Cậu biết cách để phân loại một diễn viên tài năng trong đám đông à?

- Tôi chỉ biết những gì tôi trông thấy và cảm xúc mà tôi có khi Cathy múa. Tôi biết khi nhạc nổi lên và Cathy chuyển động cùng với nhạc, trái tim tôi ngừng đập và khi điệu múa kết thúc, tôi biết mình cảm thấy nhói đau vì vẻ đẹp đã biến mất. Cathy không chỉ diễn một cách đơn thuần, nó đã hoá thân vào chính nhân vật đó. Nó khiến mọi người tin như vậy bởi vì chính bản thân nó tin như vậy. Không một cô gái nào trong nhóm múa của bà có thể thấu được tới trái tim tôi, giữ chặt nó cho tới khi nó đập rộn lên. Vậy bà cứ ngoảnh mặt đi và khiến những nhóm múa khác có lợi vì sự ngu ngốc của bà.

Madame dán cặp mắt chăm chú vào Chris, ông bác sĩ của chúng tôi cũng vậy. Rồi từ từ, Madame quay sang phía tôi và xét nét tôi từ đầu tới chân.

- Ngày mai, đúng một giờ chiều. Tại studio của tôi, cô sẽ diễn thử cho tôi xem - Đó không phải là một yêu cầu, đó là mệnh lệnh, không thể không tuân theo và vì một lý do nào đó khi đáng ra phải vui

mừng thì tôi lại cảm thấy tức giận.

- Ngày mai thì quá sớm. Tôi không có y phục, không quần áo nịt, không có giày - Tất cả những thứ này đã bị bỏ lại ở tầng áp mái của Lâu đài Foxworth.

- Chuyện vặt - bà ta gạt đi bằng cái phẩy tay ngạo mạn - Chúng tôi sẽ cấp những gì cô cần, hãy tới đó và đừng có đến muộn, vì chúng tôi đòi hỏi tất cả các diễn viên của mình tuân thủ kỷ luật, kể cả giờ giấc.

Bà ta xua chúng tôi đi bằng điệu bộ vương giả rồi duyên dáng bước đi với ông chồng theo sau, bỏ lại tôi đứng choáng váng. Miệng há to, không nói nên lời, tôi bắt gặp ánh mắt chăm chú của Julian Marquet, chắc anh ta đã nghe hết câu chuyện. Cặp mắt đen của anh ta ánh lên vẻ quan tâm và thán phục.

- Hãy hãnh diện đi, Catherine - anh ta nói với tôi - bà ấy và ông George thường không nhận ai diễn thử trừ phi người đó phải chờ đợi vài tháng, hoặc thậm chí vài năm.

Đêm đó tôi khóc trong vòng tay Chris.

- Em không được luyện tập - tôi thổn thức - Em biết ngày mai em sẽ là một đứa ngớ ngẩn. Thật không công bằng vì bà ta không để em có thời gian chuẩn bị. Em cần phải khởi động. Em sẽ bị cứng đờ, lóng ngóng và họ sẽ không cần em, em biết họ sẽ không cần em.

- Thôi nào, Cathy - Chris đáp, ghì chặt cánh tay quanh người tôi - Anh đã thấy em bám cột giường tập bước. Không phải em không luyện tập. Em không phải là kẻ vụng về, em chỉ sợ hãi thôi. Đó là nỗi sợ hãi khi lần đầu lên sân khấu. Em không phải lo lắng, em rất xuất sắc cơ mà. Anh biết điều đó, em cũng biết điều đó.

Anh ấy hôn nhẹ lên môi tôi chúc ngủ ngon, buông tay ra và đi ra cửa.

- Ngày mai anh sẽ quỳ xuống cầu Chúa phù hộ em. Anh sẽ cầu Chúa để ngày mai em gây được ấn tượng mạnh đối với họ. Anh sẽ ở đó hả lòng hả dạ trước vẻ mặt choáng váng của họ vì không ai tin sự kỳ diệu của em.

Nói xong anh ấy đi ra. Còn lại mình tôi với nỗi đau đớn và cảm giác trống trải. Tôi cuộn mình trong chăn, nằm thao thức, lòng đầy lo lắng.

Ngày mai là ngày quan trọng của tôi, là cơ hội của tôi để chứng tỏ mình. Tôi phải là người giỏi nhất. Tôi phải chứng tỏ cho mẹ, bà ngoại, Paul, Chris và tất cả mọi người rằng mình không phải là kẻ tội lỗi, đười ươi, là dòng giống ma quỷ. Tôi là tôi, nữ diễn viên ba lê hàng đầu thế giới.

BUỔI DIỄN THỬ

Ngày hôm sau, sau lễ Giáng sinh. Đúng một giờ chiều tôi phải có mặt tại trường dạy múa balê Rosencoff.

Chúng tôi chui hết vào ô tô của Paul và đến nơi sớm năm phút.

Madame Rosencoff bảo tôi gọi là Madame Marisha nếu tôi được nhận. Nếu tôi không được nhận thì chẳng cần xưng hô tên gì với bà nữa. Bà ta mặc bộ quần áo nịt màu đen bó sát cơ thể mảnh dẻ và gọn gàng dù đã gần năm mươi tuổi. Ông Georges chồng bà cũng mặc bộ đồ bó màu đen để lộ cơ thể rắn chắc nhưng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tuổi tác qua chiếc bụng bắt đầu phệ. Hai mươi cô gái và ba chàng trai có mặt ở buổi diễn thử đó.

- Cô chọn vở nào? - Bà ta hỏi. Dường như chồng bà không bao giờ lên tiếng dù ông ta chăm chú nhìn tôi.

- Người đẹp ngủ trong rừng - Tôi khẽ nói, tin chắc rằng vai công chúa Aurona là vai tuyệt vời nhất trong các vở balê cổ điển để diễn thử. Vậy thì tại sao phải chọn vai dễ hơn?

- Tuyệt vời - bà ta chế nhạo rồi nói thêm vẻ càng khinh khỉnh hơn - Qua khuôn mặt cô tôi đã đoán cô sẽ muốn diễn vở Người đẹp ngủ trong rừng.

Câu nói đó khiến tôi ước giá mình chọn vai nào dễ dàng hơn.

- Cô muốn quần áo nịt màu nào?

- Màu hồng ạ.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Bà ta ném cho tôi bộ quần áo màu hồng hơi bạc màu và nhặt ngẫu nhiên một đôi giày múa trong ba hàng giày. Đôi giày đó vừa khít tới mức khó tin. Sau khi thay đồ để mặc bộ quần áo nịt và đi giày, tôi ngồi trước một chiếc bàn trang điểm dài có gương chạy suốt chiều dài bàn và bắt đầu buộc tóc. Tôi không được nói rằng Madame Marisha không thích dây chuyền và bất cứ đồ trang sức nào mà tôi đeo chắc chắn sẽ làm bà không hài lòng. Tôi đã tự cảm nhận điều đó.

Sau khi mặc xong đồ và buộc tóc xong với những cô gái cười khúc khích và rì rầm trò chuyện xung quanh thì Madame Marisha thò đầu vào qua cánh cửa hé để xem tôi đã sẵn sàng chưa. Cặp mắt đen của bà quét suốt người tôi về chỉ trích.

- Không tồi lắm. Đi theo tôi - Bà ra lệnh và sai bước. Đôi chân mạnh mẽ của bà cuộn cuộn cơ bắp. Sao mà bà ta để tình trạng đó xảy ra cơ chứ. Tôi sẽ không bao giờ múa trên đầu ngón chân nhiều tới mức đôi chân nổi lên cơ bắp như chân bà. Không bao giờ.

Bà dẫn tôi ra khu biểu diễn với sàn nhà được đánh bóng nhưng không trơn như vẻ bề ngoài. Ghế cho những người xem được dựa sát tường và tôi thấy Chris, Carrie, Henny và Paul. Giá mà tôi không đề nghị họ đến xem. Nếu tôi thất bại, họ sẽ là những người chứng kiến nỗi nhục nhã của tôi. Còn khoảng tám đến mười người khác nữa cũng ngồi ở đó dù tôi không để ý đến họ lắm. Các nữ diễn viên và nam diễn viên của nhóm đứng tụm lại ở cánh gà để quan sát. Tôi cảm thấy sợ hãi hơn mình từng nghĩ. Thực tế tôi vẫn luyện tập chút ít kể từ lúc trốn thoát khỏi Lâu đài Foxworth nhưng không có được niềm say mê giống như khi tập luyện trên tầng áp mái. Đáng ra tôi phải thức suốt đêm tập luyện và tới đây từ lúc rạng sáng để khởi động nhiều hơn nữa thì có lẽ tôi sẽ không cảm thấy lo đến phát ốm như thế này.

Tôi mong mình là người diễn thử cuối cùng, để xem tất cả những người khác diễn trước, biết những sai sót của họ để không bị mắc phải và cũng là để xem những động tác đẹp và thuần thực của họ. Rồi tôi sẽ dự kiến xem mình nên làm gì.

Ông George ngồi chơi đàn piano. Tôi cố nuốt nghẹn, miệng khô khốc, tim đập loạn xạ, mắt xục xạo đám khán giả để tìm viên nam châm tôi cần trong cặp mắt xanh của Chris. Anh ấy luôn ở đó để mỉm cười, thể hiện niềm tự hào, tự tin và sự ngưỡng mộ bất tận. Christopher Doll yêu dấu thân thương của tôi luôn ở đó khi tôi cần, luôn khiến tôi làm tốt hơn. Tôi cầu nguyện để mình diễn thật tốt, xứng đáng với sự mong đợi của anh ấy.

Tôi không nhìn Paul. Ông đã muốn trở thành một người cha, chứ không phải người trong mộng của tôi. Nếu tôi thất bại và làm ông xấu hổ, chắc chắn ông sẽ nhìn tôi khác đi. Tôi sẽ mất sức hấp dẫn đối với ông. Tôi sẽ chẳng là người có điểm gì đặc biệt cả.

Ai đó chạm vào cánh tay tôi khiến tôi giật mình. Quay người lại tôi thấy Julian Marquet.

- Chúc may mắn - Anh ta thì thầm rồi toét miệng cười phô hàm răng trắng, đều tăm tắp. Đôi mắt đen của anh ta lấp lánh vẻ tinh quái. Anh ta cao hơn hầu hết các nam diễn viên múa, gần một mét tám và tôi được biết rằng anh ta đã mười chín tuổi. Da anh ta cũng trắng như da tôi dù mái tóc đen tương phản khiến anh ta trông có vẻ hơi xanh. Anh ta có chiếc cằm chẻ và một lúm đồng tiền trên má phải xuất hiện khi anh ta muốn phô diễn. Tôi cảm ơn lời chúc đó khiến anh ta tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

- Cô quả là đẹp. Điều tệ nhất là cô chỉ là một đứa trẻ con.

- Tôi không phải là trẻ con.

- Thế cô là ai, một cô gái mười tám tuổi ư?

Tôi mỉm cười, hài lòng khi nghĩ mình đã lớn như vậy.

- Có thể đúng, có thể không.

Anh ta toét miệng cười như thể đã biết trước câu trả lời. Từ cách anh ta khoe khoang rằng mình đang trở thành một diễn viên balê ăn khách nhất New York thì có lẽ anh ta biết tất cả các câu trả lời.

- Tôi có mặt ở đây chỉ để cho Madame hài lòng. Tôi sẽ sớm trở lại New York là nơi tôi thuộc

về đó - Anh ta nhìn quanh như thể cuộc sống tình lẻ này làm anh ta chán ngấy trong khi tim tôi đập hẫng nhịp. Tôi đã hy vọng anh ta sẽ là một trong số các nam diễn viên cùng luyện tập với tôi.

Chúng tôi trao đổi thêm vài câu thì bản nhạc dành cho tôi diễn thử nổi lên. Đột nhiên tôi thấy mình đứng một mình trong tầng áp mái, với những bông hoa giấy đủ màu sắc đựng đưa trên những sợi dây dài, không có ai cả trừ tôi và bóng hình chàng trai luôn múa ở phía trước, không bao giờ để cho tôi lại gần dù chỉ để nhìn mặt chàng. Tôi bắt đầu múa, đầu tiên hơi run, rồi thực hiện chính xác các động tác, tay tôi giang rộng, lướt trên đầu ngón chân. Tôi giữ cho mắt mình mở và mặt luôn hướng về phía những người xem mà tôi tưởng tượng ra. Rồi âm nhạc xâm chiếm tôi. Tôi không cần tính và đếm nhịp, âm nhạc mách bảo tôi phải làm gì và làm như thế nào. Chàng trai đó luôn xuất hiện và múa cùng tôi, nhưng lần này tôi nhìn thấy khuôn mặt chàng! Khuôn mặt đẹp hơi xanh, đôi mắt đen sáng, môi đỏ thắm. Julian!

Tôi nhìn anh ta như đang trong một giấc mơ. Đôi tay anh ta giang rộng khi quỳ một gối và chân kia xoắn ra phía sau một cách duyên dáng. Anh ta ra hiệu bằng mắt cho tôi tiến tới và nhảy vào đôi tay đang giang rộng của mình. Vui sướng khi thấy anh ta, một diễn viên chuyên nghiệp ở đó, tôi tiến được nửa đường tới đó thì tự nhiên bụng tôi đau quặn thắt lại khủng khiếp. Tôi gập người và thét lên! Ngay dưới chân tôi là một vũng máu. Máu chảy tràn xuống chân tôi, nhuộm đầy đôi giày màu hồng và quần nịt. Tôi trượt chân và nghe thấy những tiếng kêu. Không phải tiếng kêu của tôi mà là của Carrie. Mắt tôi nhắm lại không biết ai chạy tới để bế mình lên. Tôi nghe giọng nói của Paul và Chris văng vẳng bên tai. Khuôn mặt lo âu của Chris cúi xuống nhìn tôi. Tình yêu anh ấy dành cho tôi lộ rõ trong ánh mắt vừa an ủi tôi vừa đồng thời làm tôi sợ hãi vì tôi không muốn Paul nhìn thấy. Chris nói gì đó về việc đừng sợ những bóng đen sẽ mang tôi tới một nơi rất xa, rất xa nơi không ai muốn có tôi cả.

Sự nghiệp múa của tôi đã chấm dứt, chấm dứt mãi mãi, ngay khi chưa kịp bắt đầu.

Thoát khỏi giấc mơ về những mục phù thủy, tôi nhòe dậy thấy Chris đang ngồi cạnh giường bệnh viện, nắm bàn tay yếu ớt của tôi... và đôi mắt xanh của anh ấy, Chúa ơi, đôi mắt xanh đó...

- Chào! - anh ấy khẽ nói, xiết các ngón tay tôi - anh đang đợi em tỉnh lại đây.

- Chào anh!

Anh ấy mỉm cười và cúi xuống hôn vào má tôi.

- Anh cho em biết điều này, Cathernie Doll, em thật biết cách để kết thúc một điệu múa bi thảm đó.

- Vâng, đó cũng là một tài năng. Tài năng thực sự đấy. Em cho rằng mình nên theo nghề sân khấu kịch.

Anh ấy nhún vai thờ ơ.

- Anh cho là em có thể, dù anh nghi ngờ việc em sẵn lòng.

- Ồ, Chris - tôi khẽ phản đối - anh biết là em đã làm hỏng cơ hội mà em có rồi. Tại sao em lại

chảy nhiều máu như vậy? - Tôi biết đôi mắt mình tràn ngập nỗi sợ hãi. Sợ rằng anh ấy nhìn thấy và biết nguyên nhân. Anh ấy cúi xuống và ghì chặt tôi vào ngực mình.

- Cuộc sống thường cho ta nhiều hơn một cơ hội, Cathy, em biết thế mà. Em cần D và C. Ngày mai em sẽ đi lại bình thường thôi.

- D và C là gì?

Anh ấy mỉm cười và khẽ vuốt má tôi, luôn kêu rằng tôi không phải là người sành môn y như anh ấy.

- Đó là tên gọi tắt của quá trình mở cổ tử cung và một dụng cụ tên là thìa nạo để nạo những chất thừa của cổ tử cung. Những lần không thấy kinh của em chắc đã bị tắc ở đó và rồi đột ngột bung ra.

Mắt chúng tôi gặp nhau.

- Chỉ có vậy thôi, Cathy... tất cả là vậy, không có gì khác.

- Ai làm việc đó? - Tôi thì thăm, sợ rằng người đó là Paul.

- Một bác sĩ phụ khoa tên là Jarvish là bạn ông bác sĩ của chúng ta. Paul nói rằng ông ấy là người giỏi nhất ở đây.

Tôi ngả người xuống gối, không biết phải nghĩ gì. Những chuyện như thế này luôn xảy ra, họ nghĩ tôi cố gây ấn tượng trước mặt mọi người. Ôi Chúa ơi, sao cuộc đời luôn cay nghiệt với tôi như thế?

- Mở mắt ra, nàng Catherine của ta - Chris gọi - Em đã nghĩ ra quá nhiều thứ, trong khi chẳng có chuyện gì cả. Hãy ngó đến cái tủ ở góc kia một chút và nhìn tất cả những bông hoa đẹp đẽ kia, hoa thật đấy, không phải hoa giấy đâu. Anh nghĩ em sẽ không phiền lòng khi anh đã đọc những tấm danh thiếp chứ? - Tất nhiên tôi không phiền lòng về điều anh ấy đã làm và anh ấy đặt vào tay tôi một chiếc phong bì trắng lấy từ trên tủ. Tôi nhìn chăm chú vào bó hoa lớn, nghĩ đó là của Paul, rồi sau đó mới liếc nhìn tấm danh thiếp cầm trên tay. Các ngón tay tôi run rẩy khi mở chiếc phong bì trắng và rút ra một tờ giấy nhỏ.

Hy vọng cô sớm bình phục. Mong được gặp cô vào thứ Hai tuần tới, đúng ba giờ chiều.

Madame Marisha

Tôi đã được chấp nhận.

- Anh Chris! Trường Rosencoff muốn có em!

- Tất nhiên là vậy - Chris dịu dàng đáp - Họ sẽ thật ngớ ngẩn nếu không làm thế, nhưng cái bà đó quả là đáng sợ. Anh không muốn bà ta kiểm soát cuộc đời anh, dù bà ta thật bé nhỏ. Nhưng anh cho là em có thể điều khiển được bà ta, em có thể làm chân bà ta chảy máu.

Tôi ngồi dậy và vòng tay ôm lấy anh ấy.

- Có phải số phận đang đứng về phía chúng ta không? Anh có nghĩ nó đang đứng về phía chúng ta không? Có phải chúng ta đang may mắn không?

Anh ấy gật đầu mỉm cười rồi chỉ cho tôi thấy một bó hoa khác do Julina Marquet tặng với dòng chữ nhỏ đính kèm Sẽ gặp em khi tôi bay từ New York về, Catherine Doll, do vậy đừng quên tôi.

Trong khi Chris vẫn ôm chặt tôi, qua vai anh ấy tôi thấy Paul bước vào phòng, ngần ngừ ở cửa, chau mày khi nhìn thấy hai chúng tôi rồi mỉm cười bước vào. Tôi và Chris vội rời nhau ra.

ĐI HỌC LẠI

Rồi tới một ngày tháng Giêng chúng tôi phải xa rời nhau. Chúng tôi đã làm các bài kiểm tra để xếp lớp. Chris và tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy tất cả chúng tôi đều làm tốt các bài kiểm tra của mình. Tôi được xếp vào lớp mười, Carrie vào lớp ba còn Chris vào năm cuối. Nhưng Carrie chẳng có vẻ gì vui sướng khi thốt lên.

- Không! Không! - Chân nó sẵn sàng đá, nắm tay nó sẵn sàng đâm bất cứ ai định ép buộc nó - Không muốn trường tư dành cho bọn con gái trông buồn cười! Em sẽ không đi đâu! Anh chị không thể bắt em đi! Cathy, em sẽ nói với chú Paul! - Mặt nó đỏ bừng vì tức giận và giọng nó rên rỉ như tiếng than van của một nàng tiên cá.

Tôi chẳng hề vui mừng trước ý nghĩ gửi Carrie vào một trường tư cách thành phố mười dặm. Ngay sau ngày nó phải đi, Chris cũng sẽ đi. Chỉ còn lại mình tôi, vậy mà chúng tôi đã long trọng thề rằng sẽ không bao giờ, không bao giờ xa nhau. Tôi bế Carrie vào lòng giải thích cho nó chú Paul đã chọn trường đó như thế nào và đã đóng một khoản học phí khổng lồ rồi. Nó nhắm tịt mắt lại, còn giả bộ không nghe thấy nữa.

- Đó không phải là trường dành cho bọn con gái trông buồn cười, Carrie - Tôi dịu dàng nói rồi hôn lên trán nó - Đây là trường dành cho các cô gái nhà giàu mà cha mẹ có khả năng cho chúng những gì tốt nhất. Em phải tự hào và thấy mình rất may mắn khi chúng ta có chú Paul là người giám hộ - Tôi có thuyết phục được nó không? Liệu tôi đã từng thuyết phục được nó bất cứ điều gì chưa nhỉ?

- Em vẫn không muốn đi - nó bướng bỉnh gào lên - Tại sao em không học cùng trường chị được hả Cathy? Tại sao em phải đi học một mình mà không có ai cả?

- Không ai cả ư? - Tôi bật cười để che giấu cảm xúc giống như thế của mình - Em không ở một mình đâu. Em sẽ học cùng với hàng trăm cô bé cùng lứa tuổi em. Em học ở trường tiểu học, còn chị phải học trường trung học - Tôi đu đưa người nó, khẽ vuốt mái tóc dài và quay khuôn mặt búp bê

duyên dáng của nó lại. Ô, nó thật là dễ thương. Nó sẽ là một cô bé xinh đẹp nếu thân hình tương xứng với cái đầu to của nó.

- Carrie, có bốn người yêu thương em nhiều lắm. Bác sĩ Paul này, bác Henny này, anh Chris và cả chị nữa. Tất cả đều muốn điều tốt nhất cho em, dù rằng có cách xa nhau vài dặm thì em vẫn ở trong suy nghĩ, trong trái tim mọi người. Vào ngày nghỉ hàng tuần em có thể về nhà cơ mà. Dù em có tin hay không thì trường học không phải là nơi buồn thảm mà là nơi rất vui, thật đấy. Em sẽ ở trong một căn phòng đáng yêu cùng với một bạn gái bằng tuổi em. Em sẽ được toàn các giáo viên giỏi dạy và hơn tất cả, em sẽ học cùng các bạn gái luôn thấy em là cô bé đáng yêu nhất mà họ từng gặp. Chắc chắn em sẽ muốn chơi cùng các bạn khác. Chị biết rằng chơi với rất nhiều bạn gái sẽ có nhiều điều thú vị. Em sẽ chơi các trò chơi, có những sự giao du và những bữa tiệc riêng, thì thầm và cười khúc khích suốt đêm. Em sẽ rất thích cho mà xem - Chắc chắn vậy. Nó sẽ thích mà.

Carrie đồng ý sau khi tuôn trào cả suối nước mắt. Cặp mắt cầu khẩn của nó cho tôi thấy rằng nó sẽ đi học để làm những người nó yêu mến là tôi và ân nhân của nó hài lòng. Nó cũng sẽ ngủ trên đỉnh để làm ông hài lòng. Đối với nó, trường học dành cho nữ sinh đó giống như một chiếc giường rải đầy đỉnh. Rồi nó mở miệng hỏi.

- Em sẽ phải ở đó rất lâu, lâu lắm phải không?

Lúc đó Paul và Chris bước vào phòng khách. Cả hai đã lách vào phòng đọc của Paul hàng giờ liền. Ở đó Paul chỉ dẫn cho Chris một số thứ liên quan đến môn hoá học mà Chris không nghiên cứu được hồi sống trên khu gác. Paul liếc nhìn Carrie, nhận thấy vẻ khổ sở của nó liền bước ra chỗ tủ ở hành lang. Ông quay lại với một chiếc hộp lớn bọc giấy tím và buộc nơ satanh đỏ.

- Thứ này dành cho cô bé tóc vàng đáng yêu của tôi - Ông ân cần nói.

Đôi mắt to, mê hoặc của Carrie chăm chú nhìn ông trước khi nó khẽ mỉm cười.

- Ôi! - Nó sung sướng thốt lên khi mở hộp quà và thấy một chiếc cặp da đỏ tươi, cùng bộ với chiếc hộp đựng gương, lược, bàn chải đánh răng, mấy chiếc bình và chai nhựa nhỏ, còn cả một chiếc cặp da đựng giấy bút để viết thư về nhà cho chúng tôi - Đẹp quá! - Nó thán phục, bị lôi kéo bởi tất cả những gì màu đỏ xinh xắn - Cháu chưa bao giờ biết họ làm những chiếc cặp đỏ và đặt chiếc gương mạ vàng cùng các thứ khác vào.

Tôi nhìn Paul. Chắc chắn ông không nghĩ là một cô bé con lại cần đồ trang điểm.

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, ông nói.

- Tôi biết như thế có vẻ giống người lớn, nhưng tôi muốn tặng cô bé thứ gì đó có thể dùng trong nhiều, nhiều năm. Nhiều năm sau khi nhìn thấy nó, cô bé sẽ nhớ đến tôi.

- Đó là chiếc hộp đẹp nhất mà chị đã từng thấy - tôi hớn hờ nói - Em có thể đựng bàn chải đánh răng, xà phòng tắm và nước vệ sinh vào hộp đựng đồ của em.

- Em không bao giờ đựng bất cứ thứ nước vệ sinh bẩn thỉu nào vào hộp đựng đồ của em cả.

Điều đó khiến tất cả chúng tôi bật cười. Rồi tôi chạy lên gác, vội vã vào phòng mình tìm một chiếc hộp nhỏ để cho Carrie. Tôi cẩn thận cầm chiếc hộp, tự hỏi không biết có nên đưa cho nó và đánh thức những kỷ niệm cũ hay không?

- Trong chiếc hộp này có một số người bạn cũ của em, Carrie. Khi em ở trường học của cô Emily Dean Calhoun và cảm thấy buồn, thì hãy mở hộp này và xem bên trong có gì. Đừng cho mọi người xem, trừ những người bạn rất đặc biệt thôi.

Cặp mắt nó mở lớn hơn khi nó nhìn thấy những người bằng sứ và cả đứa bé mà nó rất yêu thích. Tất cả những người sứ đó tôi lấy từ ngôi nhà búp bê to, đắt tiền mà Carrie say mê chơi hàng giờ liền trên tầng áp mái. Thậm chí tôi còn mang theo cả chiếc nôi nữa.

- Ông bà Parkins - Carrie thốt lên, cặp mắt to xanh lấp lánh nước mắt hạnh phúc - và bé Clara thân yêu! Họ ở đâu ra vậy, chị Cathy?

- Em biết họ từ đâu ra mà!

Nó nhìn tôi, tay ôm chiếc hộp được chèn đầy bông lót cho những con búp bê bằng sứ mỏng manh, chiếc nôi gỗ, của gia bảo vô giá.

- Chị Cathy, mẹ ở đâu?

Trời ơi! Đó là điều mà tôi không hề muốn nó hỏi.

- Carrie, em biết chúng ta phải nói với tất cả mọi người là bố mẹ chúng ta đã chết rồi mà.

- Mẹ chết rồi ư?

- Không... nhưng chúng ta phải giả vờ thế.

- Tại sao?

Một lần nữa tôi phải giải thích cho Carrie tại sao chúng tôi không được nói cho bất cứ ai rằng mình là ai, rằng mẹ chúng tôi vẫn còn sống, nếu không thì chúng tôi sẽ phải quay lại căn phòng phía Bắc đáng sợ đó. Carrie ngồi xuống sàn cạnh chiếc cặp da đỏ mới của mình, chiếc hộp búp bê được đặt trong lòng, nhìn tôi bằng cặp mắt ngơ ngác và hoàn toàn không hiểu.

- Carrie! Em không được nói đến bất cứ gia đình nào ngoài anh Chris, chị, chú Paul và bác Henny. Em có hiểu không?

Nó gật đầu nhưng vẫn không hiểu. Điều này thể hiện qua cặp môi run run và khuôn mặt khát khao, nó vẫn muốn có mẹ!

Rồi tới cái ngày khủng khiếp đó khi chúng tôi tiễn Carrie đi xa Clairmont mười dặm đường để vào học trường tư thục dành cho con nhà giàu đó. Ngôi trường quét sơn trắng thật lớn, có cổng trước

và những hàng cột trắng như những ngôi trường khác. Tấm biển đồng gắn ở trên tường phía cổng trường đề chữ THÀNH LẬP NĂM 1824.

Chúng tôi được cô hiệu trưởng Emily Dean đón tiếp thân ái trong phòng làm việc bài trí ấm áp của mình. Cô là một phụ nữ mạnh mẽ với mái tóc trắng nổi bật, khuôn mặt không hề có nếp nhăn để có thể đoán tuổi.

- Cô bé quả là một đứa trẻ đáng yêu, bác sĩ Sheffield ạ. Tất nhiên chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để cô bé hạnh phúc và dễ chịu trong thời gian học tập ở đây.

Tôi cúi xuống ôm Carrie đang run rẩy và nói thầm với nó.

- Vui vẻ lên, cố gắng để vui vẻ. Đừng cảm thấy bị bỏ rơi. Cuối tuần mọi người sẽ đón em về nhà. Giờ thì mọi việc không tồi tệ nhỉ?

Mặt nó rạng lên và cô mỉm cười.

- Vâng, em có thể làm được điều đó - nó khẽ lẩm bẩm.

Thật chẳng dễ dàng gì để đi, bỏ lại Carrie trong ngôi trường sơn trắng đó.

Ngày hôm sau đến lượt Chris đi. Tôi thật đau lòng khi nhìn anh ấy đóng gói đồ đạc. Tôi chỉ đứng nhìn không nói lên lời. Thậm chí Chris và tôi không còn dám nhìn nhau.

Trường của anh ấy học còn xa hơn cả trường của Carrie. Phải đi ba mươi dặm mới tới được khu trường có những toà nhà xây bằng gạch đỏ và lại có những hàng cột trắng. Cảm thấy rằng chúng tôi cần ở lại một mình, Paul nói rằng ông muốn đi xem khu vườn. Nhiều học sinh đi ngang qua liếc nhìn rồi chăm chú nhìn hai anh em chúng tôi.

- Chris - tôi lắp bắp, suýt khóc - em biết làm gì khi không có anh?

Đôi mắt xanh lấp lánh kính vạn hoa thể hiện cảm xúc của anh ấy.

- Cathy, không có gì thay đổi cả - anh ấy thì thầm, giọng khàn khàn, bám chặt lấy cánh tay tôi - Anh sẽ chăm chỉ học tập để không còn thời gian suy nghĩ về em, nhớ em, lo lắng không biết cuộc sống của em diễn ra thế nào.

- Rồi anh sẽ trở thành sinh viên trẻ nhất trong lịch sử nhân loại tốt nghiệp trường y - Tôi khiển trách, thấy giọng mình cũng khàn khàn như giọng anh ấy - Hãy dành chút ít tình yêu cho em, còn lại thì cất ở nơi sâu nhất trong trái tim anh, cũng như em vậy. Chúng ta không thể lặp lại sai lầm của bố mẹ được.

Anh ấy thở dài nặng nề rồi cúi đầu, chăm chú nhìn sàn nhà hay có thể đang nhìn đôi giày cao gót tôi đi khiến đôi chân tôi trông đẹp hơn.

- Em hãy tự chăm sóc cho mình nhé.

- Vâng, anh cũng chăm sóc bản thân nhé. Đừng học quá nhiều. Hãy vui chơi và viết cho em ít nhất một lần một ngày. Em không nghĩ chúng ta sẽ làm tăng tiền điện thoại đâu.

- Cathy, em xinh lắm. Có lẽ quá xinh là đáng khác. Anh nhìn em lại thấy mẹ chúng ta trong cách em giơ tay, em nghiêng đầu. Đừng làm ông bác sĩ của chúng ta say mê vì rốt cuộc ông ấy cũng là một người đàn ông. Ông ấy không có vợ, còn em đang sống dưới cùng một mái nhà với ông ấy.

- Em hứa sẽ cư xử đứng đắn - Đó là một lời hứa yếu ớt khi anh ấy đã đánh thức ham muốn bản năng trong tôi mà tôi cố kìm nén cho tới khi đủ trưởng thành. Giờ tất cả những gì tôi muốn là được một ai đó yêu thương để có thể cảm thấy mọi chuyện tốt đẹp.

- Ông Paul đó - Chris nói về thăm dò - quả là một người đàn ông vĩ đại. Anh yêu ông ấy. Carrie yêu ông ấy. Còn em cảm thấy gì đối với ông ấy?

- Như cách anh và Carrie cảm thấy. Đó là lòng biết ơn. Điều đó không có gì sai cả.

- Ông ta không làm bất cứ điều gì đi quá xa chứ?

- Không, ông ấy là người đáng kính, đứng đắn.

- Anh đã thấy ông ấy nhìn em, Cathy. Em thật trẻ, thật đẹp và thật... - Anh ấy ngừng lại, mặt đỏ bừng, nhìn đi chỗ khác về phạm tội trước khi nói tiếp - Anh cảm thấy mình thật xấu xa khi yêu cầu em như vậy. Ông ấy đã làm quá nhiều để giúp chúng ta nhưng đôi lúc anh nghĩ ông ấy thu nhận chúng ta chỉ vì, chỉ vì em. Bởi vì ông ấy muốn có em!

- Chris, ông ấy hơn em những hai mươi lăm tuổi. Sao mà anh có thể nghĩ như vậy được?

Anh ấy có vẻ yên tâm hơn.

- Em đúng. Em được ông ấy trông nom và em lại quá trẻ. Chắc chắn có rất nhiều người đẹp làm việc ở các bệnh viện sẽ hạnh phúc khi được cùng ông bác sĩ. Anh cho rằng em sẽ đủ an toàn.

Giờ anh ấy mỉm cười và nhẹ nhàng ôm tôi, hôn tôi. Đó chỉ là nụ hôn tạm biệt nhẹ nhàng, dịu dàng.

Trái tim tôi đau đớn, tan nát khi phải rời xa anh ấy. Làm thế nào tôi có thể tiếp tục sống mà không có anh ấy bên cạnh? Lại thêm một điều nữa mà mẹ đã gây ra cho chúng tôi. Lỗi là lỗi của mẹ, luôn là của mẹ. Mọi sai lầm trong cuộc đời chúng tôi đều do mẹ cả.

- Đừng có học quá sức, Chris, nếu không chẳng mấy mà anh phải đeo kính cận đó - Anh ấy toét miệng cười, hứa và ngập ngừng làm cử chỉ "tạm biệt". Tôi quay người bỏ chạy, nước mắt trào ra. Tôi ngồi cúi gập người trong chiếc ô tô trắng của Paul và nước nở giống như Carrie khi nó khóc.

Paul xuất hiện đột ngột và lặng lẽ ngồi vào sau tay lái. Ông mở khoá điện, lùi xe và hướng ra đường cao tốc. Ông không nhắc nhở gì đến cặp mắt đỏ hoe của tôi hay chiếc khăn mùi soa ướt đầm mà

tôi vo trong tay để lên lau nước mắt cứ chực trào ra. Ông không hỏi tại sao tôi ngồi lặng lẽ như vậy khi mà tôi thường xuyên trêu chọc, nói luyên thuyên để tránh sự yên lặng. Yên lặng tới mức nghe được tiếng lá rơi, tiếng ngôi nhà rên đau đớn. Đó chính là sự ảm đạm của tầng áp mái.

Đôi bàn tay khoẻ mạnh của Paul lái xe một cách thoải mái trong khi ông ngồi với vẻ thư giãn. Tôi ngồi quan sát đôi bàn tay ông vì điều tôi luôn quan sát tiếp sau cặp mắt của một người đàn ông là đôi bàn tay ông ta.

Những cây lớn được trồng thành hàng dọc theo con đường rộng, cành cây khẳng khiu, tán lá dày.

- Hoa mộc lan - Paul nói - Tiếc giờ chúng chưa có hoa, nhưng chẳng mấy nữa đâu. Mùa đông của chúng ta ngắn mà. Một điều cháu phải nhớ là không bao giờ được ngửi hoa mộc lan hay sờ vào nó, nếu cháu làm vậy nó sẽ héo rồi rụng - Ông nhìn tôi về trêu chọc khiến tôi không biết rằng ông nói thật hay đùa.

- Trước khi cháu, anh trai cháu và em gái cháu tới, tôi từng rất sợ khi rẽ về khu phố nhà mình. Tôi luôn thấy cô độc. Giờ tôi lái xe về nhà lòng cảm thấy hạnh phúc. Thật là tốt khi lại cảm thấy hạnh phúc. Thật là tốt khi lại cảm thấy hạnh phúc. Cảm ơn Cathy vì đã chạy trốn xuống phía Nam chứ không phải phía Bắc hay phía Tây.

Ngay khi chúng tôi về nhà, Paul vội vào phòng khám của mình, còn tôi lên gác cố làm tiêu tan nỗi cô đơn bằng cách tập ở thanh xà ngang. Paul không về ăn tối khiến mọi việc trở nên tệ hơn. Còn lại một mình, tôi thật cô đơn. Carrie đã đi. Ông anh kiên định Christopher của tôi cũng đã đi. Lần đầu tiên chúng tôi ngủ dưới những mái nhà khác nhau. Tôi nhớ Carrie. Tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi cần một ai đó. Sự tĩnh lặng của ngôi nhà, bóng tối mịt mù của đêm đen bao phủ tôi. Cô độc, cô độc, người đang cô độc, không ai quan tâm, không ai quan tâm. Tôi nghĩ đến đồ ăn. Rồi tôi nhớ ra mình cần một ít sữa nóng. Sữa nóng sẽ giúp tôi ngủ say và giờ thứ tôi đang cần là một giấc ngủ.

TÔI... KỂ BỎ BUA MÊ?

Ánh lửa từ lò sưởi chiếu sáng phòng khách. Những khúc củi xám đã cháy thành tro. Paul mặc chiếc áo choàng ấm áp màu đỏ đang ngồi trên chiếc ghế ngả và chậm rãi hút thuốc.

Tôi nhìn mái đầu được khói bao quanh của ông và thấy ông đang đòi hỏi, buồn bã và khao khát như tôi khao khát, như tôi mong muốn. Ngốc nghếch như mọi khi, tôi lặng lẽ bước tới bên ông không tạo ra tiếng động. Thật dễ chịu khi ông mặc đồ chúng tôi tặng sớm như vậy. Tôi cũng đang mặc đồ mà ông tặng, một chiếc áo choàng mỏng mềm mại màu ngọc lam khoác ngoài áo ngủ cùng màu.

Ông đã nhìn thấy tôi đứng đó trong bóng tối, gần chiếc ghế ông ngồi, dù ông không nói gì để phá

vỗ sức hút răng buộc giữa chúng tôi thành sự đòi hỏi lẫn nhau.

Có quá nhiều thứ mà tôi không hiểu về bản thân mình, cũng như tôi không hiểu sự thôi thúc nào khiến tôi giơ tay lên vuốt má ông. Da ông ráp, dường như cần phải cạo râu. Ông ngả đầu ra ghế và nghiêng khuôn mặt sang phía tôi.

- Tại sao cháu làm thế, Catherine?

Ông hỏi bằng giọng lạnh lùng, căng thẳng khiến tôi có thể cảm thấy bị khiển trách và bị xúc phạm, nhưng ánh mắt ông thật dịu dàng, tràn đầy niềm khao khát mà trước đây tôi đã từng nhìn thấy từ đôi mắt khác.

- Thế chú không thích được vuốt ve à?

- Không phải bởi một cô gái trẻ quyến rũ màdcj áo ngủ mỏng tang và kém tôi hai mươi lăm tuổi.

- Hai mươi tư tuổi bảy tháng - Tôi sửa lại - Khi mười sáu tuổi, bà nội cháu kết hôn với ông nội năm mươi lăm tuổi.

- Bà ấy quả là ngốc và ông ấy cũng vậy.

- Mẹ nói bà nội là một người vợ tốt - Tôi nói thêm nhưng không chắc chắn.

- Tại sao cháu không ở trên giường mà ngủ? - Ông gắt gỏng.

- Cháu không thể ngủ được. Cháu cho là mình bị ám ảnh bởi việc đến trường ngày mai.

- Tốt hơn cháu nên đi ngủ để lấy sức.

Tôi đã bước đi dù ý nghĩ về sữa nóng vẫn luẩn quẩn trong đầu tôi, nhưng tôi lại nảy ra những ý nghĩ khác cảm dỗ hơn.

- Bác sĩ Paul...

- Tôi không thích cháu gọi tôi như thế - ông cắt ngang - Hãy gọi tên ban đầu của tôi hoặc đừng gọi gì cả.

- Cháu cảm thấy rằng phải tỏ ra kính trọng chú.

- Chẳng có gì phải kính trọng cả. Tôi chẳng có gì khác những người đàn ông khác. Một bác sĩ không thể không sai lầm, Catherine.

- Tại sao chú lại gọi cháu là Catherine?

- Tại sao tôi không thể gọi cháu là Catherine? Đó là tên cháu và nó có vẻ người lớn hơn Cathy.

- Trước khi cháu chạm vào má chú, chú nhìn cháu tức giận dường như không muốn cháu là người

lớn cơ mà.

- Cháu đúng là mù phù thủy. Chỉ trong giây lát cháu từ một cô gái ngây thơ biến thành một phụ nữ khiêu gợi, quyến rũ, người phụ nữ dường như biết rõ mình phải làm gì khi đặt tay lên khuôn mặt tôi.

Mắt tôi lảng tránh trước sự công kích của ông. Tôi cảm thấy nóng bừng, bứt rứt và ước giá mà mình đi thẳng vào bếp. Tôi nhìn ngó những cuốn sách trên giá và những tác phẩm nghệ thuật thu nhỏ mà dường như ông rất yêu thích. Mọi thứ tôi nhìn thấy đều gợi cho tôi nhớ rằng ông cần nhất là cái đẹp.

- Catherine, giờ tôi sẽ hỏi cháu một chuyện dù không phải việc của tôi, nhưng tôi vẫn phải hỏi. Có chuyện gì giữa cháu và anh trai cháu?

Đầu gối tôi bắt đầu run rẩy sợ hãi. Ôi, Chúa ơi, Có phải điều đó lộ ra trên khuôn mặt chúng tôi không? Tại sao ông ấy lại hỏi vậy? Đó không phải là việc của ông ấy. Ông ấy không có quyền hỏi như vậy. Trí óc tôi đáng nhẽ phải khiến tôi im lặng chứ đừng mở miệng nói một cách đáng xấu hổ như thế này:

- Chú có bị choáng váng khi nghe chuyện chúng cháu bị nhốt trong cùng một phòng, cả bốn anh em với nhau, ngày nào cũng dài vô tận khiến đôi lúc Chris và cháu không nghĩ rằng mình là anh trai và em gái? Anh ấy làm một thanh xà ngang trên tầng áp mái để cháu có thể giữ cho cơ bắp mình dẻo dai và có thể tiếp tục tin rằng một ngày nào đó cháu sẽ trở thành một nữ diễn viên múa ba lê. Trong khi cháu múa trên sàn gỗ mục, anh ấy học trong phòng học trên tầng áp mái, chúi mũi hàng giờ liền vào những cuốn từ điển bách khoa cũ. Anh ấy nghe tiếng nhạc balê của cháu và tới đứng trong chỗ tối để nhìn...

- Cứ kể tiếp đi - ông giục khi tôi dừng lại. Tôi đứng cúi đầu, nhớ lại những chuyện đã qua, quên cả ông. Đột nhiên ông cúi về phía trước và giữ chặt tôi.

- Hãy kể cho tôi phần còn lại.

Tôi không muốn kể cho ông, nhưng ánh mắt ông sáng rực, khẩn cầu, khiến ông dường như là một người khác hẳn.

Tôi nuốt nước bọt, ngần ngại kể tiếp.

- Âm nhạc luôn là điều đặc biệt đối với cháu, kể cả khi cháu còn nhỏ. Nó xâm chiếm cháu, khiến cháu nhảy múa. Khi người ta bay bổng, không có cách gì để làm giảm cảm xúc trừ cảm giác yêu một ai đó. Nếu thoát khỏi giấc mơ và không có ai ở đó để yêu thương, người ta sẽ cảm thấy trống rỗng và mất mát. Còn cháu không thích cảm giác trống rỗng và mất mát.

- Vậy cháu múa trên tầng áp mái, chìm đắm trong những giấc mơ tưởng tượng, rồi thoát khỏi giấc mơ và thấy chỉ có người duy nhất ở đó để yêu thương là anh trai cháu? - ông hỏi với vẻ lạnh lùng, mắt chiếu thẳng vào mắt tôi - Phải vậy không? Cháu có một tình yêu khác dành cho hai đứa em sinh đôi, đúng không? Cháu là mẹ chúng. Tôi biết điều đó. Tôi nhận thấy điều đó mỗi lần cháu nhìn Carrie và nhắc đến tên Cory. Nhưng tình yêu cháu giành cho Christopher là tình yêu gì? Đó có phải là tình mẹ

không? Tình anh em ư? Hay nó là... - Ông ngừng lời, mặt đỏ bừng và mắc tôi - Cháu đã làm gì với anh trai mình khi cả hai bị nhốt ở đó, khi cháu thấy cô đơn?

Chết lặng vì hoảng sợ, tôi lắc đầu và hất tay ông đang đặt lên vai tôi ra.

- Chris và cháu rất tử tế. Bọn cháu đã làm tốt nhất những gì có thể.

- Tốt nhất những gì có thể ư? - Ông nổi giận, vẻ mặt khó chịu và gây gổ, dường như sự tốt bụng, lịch thiệp của ông mà tôi từng biết chỉ là vẻ ngụy tạo - Nói với tôi cái quái gì vậy?

- Tất cả những gì chú cần biết! - Tôi nổi nóng, ánh mắt giận dữ như mắt ông vậy - Chú buộc tội cháu quyền rũ chú. Đó chính là điều chú làm. Chú ngồi đó và dõi theo mọi cử động của cháu. Chú lột trần cháu bằng ánh mắt của chú. Chú nói về lớp học múa balê, gửi anh trai cháu tới trường học, trong lúc đó chú muốn ngụ ý rằng sớm hay muộn sẽ đòi số tiền mình đã bỏ ra và cháu biết kiểu đòi tiền mà chú muốn! - Tôi giật dây buộc chiếc áo choàng ra để lộ chiếc váy ngủ - Hãy nhìn món quà mà chú tặng cháu. Đây là loại áo ngủ dành cho các cô gái trẻ ư? Không! Đây là chiếc áo ngủ mà một cô dâu mặc trong đêm tân hôn! Chú đã mua nó cho cháu, chú đã thấy Chris không bằng lòng, còn chú thậm chí chẳng buồn đỏ mặt!

Tràng cười của ông chế giễu tôi. Tôi ngửi thấy mùi loại vang đỏ ông thích uống trước khi đi ngủ. Hơi thở của ông nóng hổi bên khuôn mặt tôi, mặt ông kề sát mặt tôi đến nỗi tôi có thể thấy những sợi râu đen lởm chởm trên khuôn mặt ông. Tôi thầm nhủ là rượu vang đã khiến ông hành động như vậy. Chỉ là do rượu vang thôi. Bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể đáp ứng ông, bất kỳ người phụ nữ nào. Ông chăm chú nhìn tôi. Đột nhiên bàn tay ông vuốt ve ngực trái tôi rồi vội rút lại như thể làn da tôi thiêu đốt ông. Ông kéo hai vạt áo choàng của tôi lại với nhau và che giấu ánh mắt đói khát của mình. Ông nhìn đôi môi tôi đang hé ra chờ được hôn. Tôi nghĩ ông đã định hôn tôi trước khi kiềm chế được. Khoảnh khắc đó tiếng sấm rền vang, tiếng sét xẹt qua nghe xì xèo rồi nổ lốp bốp cùng những tia lửa dường như đã đánh vào dây điện thoại bên ngoài. Tôi nhảy dựng lên và thét lên.

Đột ngột như khi rút tay lại, ông thoát ra khỏi màn sương mù và trở lại vẻ tách biệt, cô đơn mọi khi của mình, người luôn quyết định phải sống xa lánh mọi người. Dù ngờ nghệch nhưng tôi cũng đủ khôn ngoan để biết điều này trước khi ông cúi kính.

- Làm thế quái nào mà cháu vẫn ngồi trong lòng tôi? Tại sao cháu để tôi làm thế?

Tôi không nói gì. Ông đang xấu hổ. Tôi có thể nhận ra điều đó qua vẻ mặt ông trong ánh lửa tàn, trong những ánh sét loé lên. Ông đang nghĩ ra mọi từ để tự lên án bản thân mình, để trừng trị, nhiecs móc mình. Tôi biết đó là lỗi của tôi, luôn là lỗi của tôi.

- Tôi xin lỗi, Catherine. Tôi không biết điều gì đã xui khiến tôi làm vậy.

- Cháu tha lỗi cho chú.

- Tại sao cháu lại tha lỗi cho tôi?

- Vì cháu yêu chú.

Ông lại quay mặt đi và tôi không thể nhìn thấy đôi mắt ông để có thể đoán ông đang nghĩ gì.

- Cháu không yêu tôi, - ông bình thản nói - cháu chỉ biết ơn những gì tôi làm.

- Cháu yêu chú và cháu là của chú khi chú muốn có cháu. Còn chú có thể nói là không yêu cháu, nhưng chú đang nói dối vì cháu thấy điều đó trong đôi mắt chú mỗi lần chú nhìn cháu - Tôi nép sát vào người ông và quay đầu ông lại phía tôi - Khi bị mẹ giam cầm, cháu đã thề rằng hi được tự do, nếu tình yêu đến và cần cháu, cháu sẽ mở lòng mình và đón nhận nó. Ngày đầu tiên tới đây cháu đã thấy tình yêu trong mắt chú. Chú không cần phải lấy cháu, chỉ yêu cháu thôi khi chú cần cháu.

Ông ôm tôi và chúng tôi nhìn cơn mưa. Sấm và sét đã tan, giờ trời mưa như trút nước và tôi cảm thấy... mình đang làm đúng. Chúng tôi thật giống nhau.

- Tại sao cháu lại sợ tôi? - Ông khẽ hỏi khi đôi bàn tay dịu dàng vuốt ve lưng tôi, tóc tôi - Cháu biết cháu không nên ở đây để cho tôi ôm cháu.

- Paul... - tôi nói với ý định rõ rệt - cháu không xấu xa, Chris cũng thế. khi chúng cháu bị nhốt, chúng cháu làm những gì tốt nhất có thể được. Nhưng chúng cháu bị nhốt trong cùng một phòng và cứ thế lớn lên. Bà ngoại có một danh sách dài những quy tắc ngăn cấm bọn cháu kể cả việc nhìn nhau và giờ cháu nghĩ mình đã hiểu tại sao. Mắt chúng cháu thường gặp nhau và anh ấy có thể an ủi cháu mà không cần phải nói một lời. Chris cũng nói mắt cháu đã làm vậy với anh ấy. Điều đó không phải xấu, đúng không ạ?

- Tôi không nên hỏi, tất nhiên các cháu phải nhìn nhau. Đó là lý do tại sao chúng ta lại có mắt.

- Sống như chúng cháu phải trải qua thật là lâu, cháu không biết nhiều về những cô gái khác ở độ tuổi cháu, nhưng kể từ khi cháu mới cao đến chiếc bàn, bất cứ vẻ đẹp nào cũng làm cháu sung sướng. Chỉ nhìn thấy mặt trời chiếu vào những cánh hoa hồng, hay ánh sáng nhảy múa trên những chiếc lá cây và chiếu sáng những vân lá, nước mưa chảy trên đường khiến dầu loang màu sắc, tất cả đều khiến cháu cảm thấy là đẹp. Hơn bất cứ thứ gì, khi âm nhạc cất lên, đặc biệt là loại nhạc balê thì cháu không cần mặt trời, hoa lá hay không khí trong lành. Trong cháu bừng sáng và bất cứ lúc nào cháu cũng thấy mình bước vào những cung điện đá hoa cương hoặc bay nhảy tự do trong những cánh rừng. Cháu thường múa trên tầng áp mái và luôn thấy có một chàng trai tóc đen múa cùng. Chúng cháu không bao giờ với tới được nhau dù luôn cố. Cháu chưa bao giờ thấy được mặt anh ấy dù cháu rất muốn. Một lần cháu đã nói được tên anh ấy nhưng khi tỉnh giấc thì không thể nhớ được. Do đó cháu cho rằng mình đã thực sự yêu anh ấy dù anh ấy là ai. Mỗi lần cháu nhìn thấy người đàn ông tóc đen này bước đi một cách duyên dáng cháu lại cho rằng đó là anh ấy.

Ông lùa những ngón tay dài vuốt mái tóc xoã của tôi.

- Trời cháu lãng mạn quá!

- Chú đang đùa cháu. Cháu nghĩ mình chỉ là một đứa trẻ. Chú nghĩ nếu chú hôn cháu thì chẳng có

gì hứng thú cả.

Ông toét miệng cười, chấp nhận sự thách thức đó và từ từ cúi đầu cho tới khi môi ông chạm môi tôi. Nụ hôn từ một người xa lạ là vậy đó. Một luồng điện chạy giần giật xuống cánh tay tôi với tất cả những nỗi sợ hãi mà một cô gái ở tuổi tôi không nghĩ là sẽ bị thiêu đốt. Tôi vội lùi lại, sợ hãi. Tôi thật xấu xa, tội lỗi, vẫn là dòng giống ma quỷ.

Chris sẽ bị choáng váng.

- Chúng ta đang làm cái quái gì vậy? - Ông gầm lên, lạc cả giọng - Điều quỷ quái nào ở cháu khiến tôi vuột ve và hôn cháu vậy? Cháu thật đẹp, Catherine. Nhưng cháu chỉ là một đứa trẻ - Mắt ông tối lại khi đoán ra động cơ của tôi - Này, cháu hãy ghi nhớ điều này trong đầu. Cháu không nợ tôi. Những gì tôi làm cho cháu, cho anh trai và em gái cháu là do tôi tự nguyện và vui vẻ làm chứ không mong chờ bất cứ sự báo đáp dưới bất kỳ hình thức nào, cháu hiểu chứ?

- Nhưng... nhưng - Tôi lắp bắp - Cháu luôn không thích trời mưa nặng hạt và gió thổi lúc đêm tối. Đây là lần đầu tiên cháu thấy ấm áp và được che chở, ở nơi này, với chú, trước ngọn lửa.

- An toàn nữa chứ? - Ông hơi trêu chọc - Cháu nghĩ cháu an toàn với tôi khi cháu hôn tôi như vậy? Cháu nghĩ tôi là người như thế nào?

- Như những người đàn ông khác, nhưng tốt hơn.

- Catherine - Giọng Paul trở nên dịu dàng và ân cần hơn - Trong đời tôi đã phạm rất nhiều sai lầm và các cháu đã cho tôi cơ hội để sửa mình. Nếu tôi lại đặt tay lên người cháu nữa, tôi muốn cháu la lên kêu cứu. Nếu không có ai ở đây thì hãy chạy vào phòng cháu hay cầm cái gì đó và đập vào đầu tôi.

- Ôi - tôi thì thầm - vậy mà cháu đã nghĩ chú yêu cháu - Nước mắt chảy xuống gò má tôi. Tôi cảm thấy mình lại như một đứa trẻ, bị phạt thật nặng. Tôi thật ngu ngốc khi tin rằng tình yêu đã gõ cửa. Tôi hờn dỗi khi ông khẽ đẩy tôi ra và đặt tôi xuống, nhưng tay ông vẫn giữ eo lưng tôi khi ông nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Chúa ơi, cháu thật đẹp và thật khao khát - ông thở dài nói - Đừng có cảm dỗ tôi nhiều thế, Catherine, vì lợi ích của cháu.

- Chú không phải yêu cháu - Tôi cúi đầu để mái tóc che khuôn mặt khi ngượng ngùng nói - Chỉ sử dụng cháu khi chú cần, thế là đủ.

Ông ngả người ra sau ghế và buông tay khỏi người tôi.

- Catherine, đừng bao giờ để tôi nghe lời đề nghị như thế này nữa. Cháu sống trong truyện cổ tích, không phải trong hiện thực. Những cô gái nhỏ sẽ bị thương tổn khi chơi trò người lớn. Cháu phải giữ mình cho người đàn ông mà cháu yêu, nhưng vì Chúa, trước hết cháu hãy đợi cho tới khi lớn đã. Đừng có quan hệ tình dục với người đàn ông đầu tiên thêm muốn cháu.

Tôi lùi lại, sợ hãi trong khi ông đứng cách xa cả sỏi tay.

- Cô bé xinh đẹp, dân Clairmont đang dán mắt vào tôi và cháu tò mò, đoán già đoán non. Tôi không có được danh tiếng hạng nhất. Do đó, vì danh tiếng bệnh viện của tôi, vì sự an lành cho tâm hồn và lương tâm tôi, hãy tránh xa tôi ra. Tôi chỉ là một người đàn ông, không phải một vị thánh.

Tôi lại sợ hãi lùi lại. Tôi chạy lên gác như bị ma đuổi. Rốt cuộc, ông ấy không phải kiểu người mà tôi muốn. Không phải một bác sĩ như ông, có lẽ ông là người lãng nhãng, kiểu người đàn ông cuối cùng mà có thể thực hiện giấc mơ tình yêu lãng mạn, bất diệt, thủy chung dâng hiến trọn đời của tôi.

Trường học mà Paul gửi tôi đến là một ngôi trường lớn và hiện đại có bể bơi trong nhà. Bạn học của tôi nghĩ tôi trông được, nhưng nói năng buồn cười, như dân Yankee vậy. Họ phá lên cười trước cách tôi nói. Tôi không thích bị người khác cười chút nào. Tôi không thích mình khác mọi người. Tôi muốn mình giống như những người khác dù cố tìm ra mình khác ở điểm nào. Tôi biết Chris cũng cô độc ở trường học vì anh ấy cũng là một người lạ trong thế giới mà chúng tôi không thuộc về. Tôi lo sợ cho Carrie ở trường của nó cũng hoàn toàn đơn độc, khác biệt. Mẹ chết tiết đã khiến chúng tôi phải sống tách biệt, khiến chúng tôi không thể hoà nhập với mọi người, nói năng như họ và tin như họ. Tôi là kẻ ngoài cuộc và các bạn học làm mọi cách có thể để khiến tôi cảm thấy điều đó.

Chỉ có một nơi duy nhất cho tôi có cảm giác mình thuộc về nó. Ra khỏi lớp học, tôi bắt xe buýt tới lớp học balê, xách theo chiếc túi đựng quần áo nịt, giày múa và một chiếc ví nhỏ bên trong. Trong phòng thay quần áo, bọn con gái chia sẻ hết bí mật của mình. Chúng nói về những chuyện cười lố bịch, chuyện tình dục. Ngớ ngẩn và trẻ con, chúng trò chuyện về việc liệu có nên giữ mình cho người chồng tương lai hay không? Có nên vuốt ve mơn trớn lúc mặc quần áo hay không mặc quần áo và làm thế nào để cản một gã trai lại khi đã "đi tới cùng"?

Bởi vì tôi cảm thấy mình thông minh hơn những người khác nhiều nên tôi không góp chuyện. Nếu tôi dám kể về quá khứ của mình, những năm tôi sống "không ở nơi đâu" và tình yêu nảy mầm từ mảnh đất cằn cỗi, tôi có thể hình dung mắt chúng sẽ tròn tròn như thế nào. Tôi không thể đổ lỗi cho chúng. Không, tôi không đổ lỗi cho bất cứ ai trừ một người đã gây ra tất cả những chuyện đó. Mẹ!

Một ngày tôi đi từ bến đỗ xe buýt về nhà sau khi viết cho mẹ một lá thư dài độc địa và sau đó không biết gửi đi đâu. Tôi cất riêng nó cho tới khi tìm được địa chỉ ở Greenglenna. Chắc chắn tôi không muốn mẹ biết nơi chúng tôi đang sống. Dù mẹ đã nhận được giấy triệu tập của toà án nhưng giấy đó không nên tên Paul hay địa chỉ của chúng tôi, chỉ có địa chỉ của vị thẩm phán. Sớm hay muộn gì, mẹ sẽ nghe về tôi và sẽ thấy hối hận về những gì mình đã làm.

Hàng ngày chúng tôi bắt đầu bó chân trong chiếc quần len nặng và luyện tập ở xà ngang cho tới khi mạch máu lưu thông, người nóng và có thể bỏ chiếc quần len khi bắt đầu đổ mồ hôi. Tóc chúng tôi được búi túm lên đỉnh đầu như mấy bà lao công cũng trở nên ướt, do đó chúng tôi phải tắm ba lần một ngày khi những ngày thứ Bảy phải luyện tập tám hay mười giờ đồng hồ. Thanh xà không dùng để bám cho chặt mà chỉ giúp chúng tôi giữ thăng bằng, giúp chúng tôi điều khiển động tác và bước đi uyển chuyển hơn. Chúng tôi tập những động tác xoay tròn và chẳng có động tác nào là dễ cả. Đôi lúc sự đau đớn trong động tác xoay hông khiến tôi phải la lên. Tiếp đến là động tác đi trên mũi chân và các bài

khởi động để cho cơ bắp chúng tôi dẻo dai hơn và dễ uốn hơn. Sau đó chúng tôi rời thanh xà và dùng sân khấu trung tâm để tập lại tất cả những động tác đó mà không cần thanh xà trợ giúp.

Đó mới làn phần việc dễ nhất, rồi các bài tập trở nên khó hơn, đòi hỏi nhiều kỹ thuật và kỹ năng khiến đau đớn đến khủng khiếp.

Chỉ cần nghe là mình luyện tập tốt, thậm chí còn xuất sắc đã khiến tâm hồn tôi bay bổng... đó là chút ít lợi thế do việc tập luyện trên tầng áp mái mang lại, tập kể cả khi gần chết, đó là điều tôi đã nghĩ khi quay, bước đi một, hai và tiếp tục tập dưới tiếng đàn của ông Georges. Rồi thì lại là chuyện Julian.

Có điều gì đó tiếp tục kéo anh ta trở lại Clairmont. Tôi đã nghĩ những chuyến đi đó chỉ là để trình diễn, chúng tôi có thể ngồi thành vòng tròn trên sàn diễn và xem anh ta biểu diễn ở giữa, phô diễn trình độ điêu luyện và khả năng quay nhanh khủng khiếp của mình. Anh ta nhảy cào tới mức khó tin và hạ xuống vô cùng nhẹ nhàng. Anh ta kể với tôi rằng kiểu nhảy đó của mình đã làm tăng thêm sự sôi nổi cho buổi trình diễn.

- Thật đấy, Cathy, em sẽ không được biết thế nào là balê cho tới khi được xem trình diễn ở New York - Anh ta ngáp dài về chán chường và hướng ánh mắt sang Norma Belle trong bộ quần áo nịt trắng mỏng dính. Tôi vội hỏi nếu New York là nơi tốt nhất để trình diễn thì tại sao anh ta lại thường xuyên quay về Clairmont đến vậy.

- Để thăm bố mẹ tôi - Anh ta hờ hững đáp - Em biết đấy, Madame là mẹ tôi.

- Ồ, tôi không biết điều đó.

- Tất nhiên là không rồi. Tôi không thích khoe khoang chuyện đó - Rồi anh ta quay sang tôi mỉm cười về vô cùng tinh quái - Em vẫn là một trinh nữ chứ?

Tôi nói đây không phải là việc của anh ta và điều này khiến anh ta bật cười.

- Em quá giỏi ở cái nơi tỉnh lẻ này, Cathy. Em khác hẳn. Tôi không thể biết tại sao, nhưng em khiến các cô gái khác trông vụng về, ngớ ngẩn. Bí mật của em là gì vậy?

- Thế còn bí mật của anh?

Anh ta đặt tay lên ngực tôi.

- Tôi là người vĩ đại, thế thôi. Người giỏi nhất. Chẳng mấy mà cả thế giới sẽ biết điều đó - Tôi tức giận gạt tay anh ta ra. Tôi giậm mạnh lên chân anh ta và quay lưng đi - Anh thôi đi.

Nhanh chóng như khi gặp tôi, anh ta mất hết sự quan tâm và bỏ đi, để tôi đứng nhìn theo

Hầu như ngày nào tôi cũng từ lớp học về thẳng nhà và cả buổi tối ngồi cùng Paul. Ông thật vui nhộn khi không mệt mỏi. Ông kể chuyện bệnh nhân của mình cho tôi nghe nhưng không nêu tên của họ, kể chuyện về thời thơ ấu của mình và việc ông luôn muốn trở thành bác sĩ như thế nào, giống như Chris vậy. Ngay sau bữa tối, ông rời nhà đi một vòng tới ba bệnh viện trong vùng, kể cả một bệnh viện ở

Greenglenna nữa. Còn tôi giúp đỡ bác Henney trong khi đợi ông về. Thỉnh thoảng chúng tôi xem tivi, thỉnh thoảng ông dẫn tôi đi xem phim.

- Trước khi cháu tới, tôi không bao giờ đi ra ngoài.

- Không bao giờ ư? - Tôi hỏi lại.

- Phải, gần như là không bao giờ. Tôi cũng có một số cuộc hẹn hò trước khi cháu tới, nhưng từ khi cháu ở đây, thời giờ của tôi dường như biến mất. Tôi không hiểu nó biến mất ra sao.

- Trò chuyện với cháu chứ sao - Tôi nói, ngón tay vuốt trên gò má được cạo nhẵn nhụi của ông - Cháu nghĩ cháu biết về chú hơn biết về bất cứ ai trên đời này, trừ Chris và Carrie.

- Không, - ông đáp bằng giọng không biểu cảm gì - Tôi đã không nói cho cháu hết mọi chuyện.

- Tại sao không?

- Cháu không cần phải biết tất cả những bí mật đen tối của tôi.

- Cháu đã kể cho chú mọi bí mật của bọn cháu nhưng chú không bỏ rơi bọn cháu.

- Đi ngủ đi, Catherine.

Tôi đứng dậy chạy tới chỗ ông và hôn lên má ông. Rồi chạy lên cầu thang. Khi lên tới bậc trên cùng, tôi quay lại thấy ông đang nhìn lên như thể đôi chân tôi trong chiếc váy ngắn màu hồng đã lôi cuốn ông.

- Đừng có chạy quanh nhà trong bộ đồ đó - Ông gọi tôi - Cháu nên mặc một chiếc áo choàng.

- Thưa bác sĩ, chú mua cái này cho cháu. Cháu không nghĩ chú muốn cháu che giấu thân hình. Cháu nghĩ chú muốn thấy cháu trong bộ đồ này.

- Cháu nghĩ quá nhiều đấy.

Vào các buổi sáng tôi dậy sớm, trước sáu giờ, do đó có thể ăn sáng cùng ông. Ông thích tôi có mặt vào lúc đó, dù chưa bao giờ nói ra. Tuy vậy tôi có thể đoán được. Tôi khiến ông bị bỏ bùa, bị lôi cuốn. Tôi đang học cách làm thế nào để giống như mẹ.

Tôi nghĩ ông cố tránh tôi nhưng tôi không cho ông biết điều đó. Ông là người đã dạy tôi thứ tôi cần phải biết.

Phòng ông ở dọc theo hành lang với phòng tôi, nhưng tôi không bao giờ dám tới phòng ông vào ban đêm. Tôi mong ngóng Chris và Carrie. Khi tỉnh giấc, tôi đau đớn khi không thấy họ trong phòng cạnh tôi, đau lòng không thấy họ ngồi cùng bàn ăn sáng nữa. Nếu Paul không có ở đó, thì chắc chắn ngày của tôi bắt đầu bằng nước mắt thay vì cố phải mỉm cười.

- Hãy cười vì tôi, Catherine của tôi - Một buổi sáng Paul nói vậy khi tôi ngồi nhìn xuống chiếc

đĩa đựng thịt hun khói và trứng tráng. Tôi ngẩng lên, nhận thấy có điều gì đó trong giọng nói của ông, một vẻ gì đó khao khát dường như ông cần tôi.

- Đừng bao giờ gọi cháu như vậy nữa - Giọng tôi khàn khàn - Chris từng gọi cháu là Catherine của tôi và cháu không muốn bất cứ ai ngoài anh ấy gọi cháu là Catherine của tôi.

Ông không nói gì nữa, chỉ đặt tờ báo sang bên, đứng dậy bước ra chỗ garage. Ông lái xe tới các bệnh viện rồi quay lại phòng khám tại gia của mình, còn tôi không gặp ông cho tới tận bữa tối. Tôi không gặp ông nhiều, chẳng bao giờ được gặp nhiều những người tôi quan tâm.

Chỉ vào cuối tuần, khi Chris và Carrie về nhà, dường như ông mới thực sự thoải mái với tôi. Khi Chris và Carrie trở lại trường học, một điều gì đó lại xảy đến giữa hai chúng tôi, một tia lửa lập loè để lộ ra rằng tôi bị ông thu hút cũng như ông bị tôi thu hút vậy. Tôi tự hỏi liệu lý do thực sự có như tôi nghĩ không. Liệu ông cố trốn thoát khỏi những ký ức về Julia bằng cách để tôi bước vào trái tim ông?

Nhưng nỗi hổ thẹn của tôi còn tồi tệ hơn nỗi hổ thẹn của ông hoặc là do tôi nghĩ vậy. Tôi nghĩ mình là người duy nhất có quá khứ xấu xa. Tôi không bao giờ nghĩ bất cứ ai tốt và đáng kính trọng như Paul lại có thể có những điều xấu xa trong cuộc đời này.

Chỉ hai tuần trôi qua là Julian từ New York trở về. Lần này anh ta tỏ rõ là về chỉ để gặp tôi. Tôi cảm thấy hãnh diện và đôi chút lúng túng vì anh ta là người đã có tên tuổi trong khi tôi mới chỉ là niềm hy vọng. Julian có một chiếc ô tô cũ mà anh ta nói chẳng tốn tiền mua trừ việc tốn thời gian và phải thu lượm các bộ phận của xe từ bãi thải ô tô.

- Sau balê, tôi thích lắp ráp ô tô - Anh ta giải thích khi lái xe đưa tôi từ lớp học múa balê trở về nhà - Một ngày nào đó khi giàu có, tôi sẽ có những chiếc ô tô đắt tiền, ba hay bốn cái, có lẽ bảy, mỗi ngày một chiếc thay đổi trong tuần.

Tôi bật cười, câu nói này thật kỳ quặc và khoe khoang.

- Liệu biểu diễn balê có thể trả cho khoản tiêu lớn đó được không?

- Sẽ như thế khi tôi kiếm được một khoản tiền lớn - Anh ta tự tin trả lời. Tôi quay sang nhìn khuôn mặt điển trai nhìn nghiêng của anh ta. Nếu tách riêng từng nét ra thì sẽ thấy những khiếm khuyết, vì mũi không được đẹp lắm, da cần vẻ hồng hào hơn, môi thì có lẽ quá dày dặn, đỏ và quá khiêu gợi. Nhưng kết hợp trên cùng một khuôn mặt thì lại đẹp lạ thường.

- Cathy - anh ta bắt đầu nói, nhìn tôi rất lâu trước khi chiếc ô tô nhỏ của anh ta khục lên và kêu òng ọc - Em sẽ yêu New York. Ở đó có nhiều thứ để làm nhiều thứ để xem và học hỏi. Ông bác sĩ mà em sống cùng không phải bố đẻ của em, em không phải sống quanh quẩn ở đây chỉ để làm hài lòng ông ta. Hãy sớm nghĩ đến việc chuyển tới New York - Anh ta đặt tay lên vai tôi và kéo tôi sát về phía mình - Chúng ta sẽ tạo thành đôi tuyệt vời, anh và em - Anh ta dịu dàng nói và vẽ ra trước mắt tôi những bức tranh tươi sáng về cuộc sống mà chúng tôi sẽ có ở New York. Anh ta khiến tôi hiểu rõ ràng là tôi sẽ ở dưới đôi cánh che chở và trên giường của anh ta.

- Tôi không hiểu anh - Tôi trả lời, né ra để có thể ngồi cách xa Julian hết mức - Tôi không biết về quá khứ của anh, còn anh cũng cũng không biết về quá khứ của tôi. Chúng ta không có điểm gì chung cả, dù anh làm tôi hãnh diện vì sự quan tâm của anh thì anh cũng khiến tôi sợ hãi.

- Tại sao vậy? Tôi sẽ không cưỡng hiếp em đâu!

Tôi ghét anh ta vì đã nói như vậy. Không phải tôi sợ chuyện đó. Thực tế tôi không biết điều gì khiến tôi sợ anh ta, trừ việc tôi thấy sợ bản thân mình hơn khi đi cùng anh ta.

- Hãy cho tôi biết anh là ai, Julian Marquet. Hãy kể cho tôi về thời thơ ấu của anh, về bố mẹ anh. Hãy cho tôi biết tại sao anh nghĩ mình là món quà mà Chúa ban tặng cho giới balê và cho tất cả mọi phụ nữ mà anh gặp.

Anh ta chậm thuốc dù chắc không định làm vậy.

- Hãy để anh đưa em đi chơi tối nay và em sẽ có tất cả các câu trả lời mà em muốn.

Chúng tôi đi tới ngôi nhà lớn ở đường Bellefair. Anh ta đỗ xe trước nhà, trong khi tôi nhìn về phía cửa sổ sáng đèn màu hồng nhạt. Tôi nhận thấy bác Henny ngó ra để xem ai đỗ xe trước nhà. Tôi nghĩ tới Paul, nhưng hơn tất cả tôi nghĩ tới Chris. Liệu Chris có tán thành Julian không? Tôi không nghĩ Chris sẽ đồng ý. Nhưng tôi vẫn nói có với Julian, tôi sẽ hẹn hò với anh ta tối nay. Nó sẽ đúng là một tối hẹn hò.

CUỘC HẸN ĐẦU TIÊN

Tôi ngần ngừ khi đề cập chuyện Julian với Paul. Đó là tối thứ Bảy, Chris và Carrie đã trở về nhà và nói thật là tôi sắp đi ra ngoài cùng với họ và Paul. Tôi vô cùng lưỡng lự khi nói rằng đã hẹn với Julian Marquet.

- Vào tối nay ă, chú không phiền chứ chú Paul.

Ánh mắt ông mệt mỏi và ông nở nụ cười yếu ớt.

- Tôi nghĩ đã tới lúc cháu bắt đầu hẹn hò rồi. Anh ta không quá nhiều tuổi đấy chứ?

- Không ạ - Tôi thì thâm, hơi có chút thất vọng vì ông không phản đối.

Julian xuất hiện lúc tám giờ tối. Anh ta thật bảnh bao trong bộ đồ mới, giày bóng loáng, mái tóc ngổ ngược được vuốt phẳng phiu, phong thái thật hoàn hảo khác hẳn mọi khi. Anh ta bắt tay Paul, cúi xuống hôn vào má Carrie. Chris chăm chú nhìn anh ta. Chris và Carrie đi tập xe đạp lúc tôi nói với Paul về cuộc hẹn đầu tiên của tôi. Khi Julina cầm chiếc áo khoác mới của tôi, tôi cảm thấy sự phản đối của Chris.

Julian lái xe tới một nhà hàng thanh lịch có những ánh đèn màu nhấp nháy và nhạc rock. Với vẻ tự tin đáng ngạc nhiên, anh ta gọi rượu vang đỏ và ném thử loại rượu người phục vụ mang ra và gật đầu nói rằng loại đó được. Điều này thật mới mẻ đối với tôi. Tay tôi run đến nỗi phải đưa thực đơn cho Julian và đề nghị anh ta chọn món. Tôi không biết đọc tiếng Pháp còn anh ta dường như chọn món ăn rất nhanh. Món salad và món chính được mang ra có vẻ ngon đúng như anh ta nói.

Tôi mặc một chiếc váy mới khoét sâu phía trước và có lẽ quá người lớn với một cô gái ở tuổi tôi. Tôi muốn mình trông thật thời thượng dù tôi không phải là người như vậy.

- Em thật đẹp - anh ta nói trong khi tôi cũng nghĩ về anh ta như vậy. Tôi cảm thấy thật lạ lùng, dường như đang lừa dối ai đó - Quá đẹp để chôn vùi ở cái xóm nhà quê này cho đến cuối đời khi mẹ anh bóc lột tài năng của em. Anh không phải là diễn viên hàng đầu như đã nói với em, Cathy. Anh đứng thứ hai trong nhóm. Anh chỉ muốn gây ấn tượng với em nhưng ă biết nếu em múa cùng anh thì cả hai chúng ta sẽ làm nên chuyện. Giữa chúng ta có một sự cuốn hút thực sự mà anh không có với những bạn múa khác. Tất nhiên em phải bắt đầu tập trong một nhóm. Nhưng chẳng mấy mà Madame Zolta sẽ nhận thấy tài năng vượt trội của em so với tuổi tác và kinh nghiệm diễn. Bà ta là một con quạ già nhưng không phải là một kẻ ngốc nghếch. Anh phải nhảy múa chóng mặt để có được vị trí của mình, nhưng anh có thể điều khiển điều đó dễ dàng hơn cho em. Với anh hỗ trợ, em có thể dễ dàng hơn anh.

Chúng ta sẽ tạo thành một đôi tuyệt vời. Mái tóc vàng của em sẽ làm nổi bật mái tóc đen của anh, đó là sự tương phản hoàn hảo - Anh ta tiếp tục nói, gần như thuyết phục tôi rằng tôi là người vĩ đại khi một phần trong tâm trí tôi tin rằng mình không được như thế và không đủ giỏi để tới New York. Tôi sẽ không được gặp Chris nếu tới New York và còn Carrie cần tôi vào những ngày nghỉ cuối tuần nữa. Còn Paul, ông đã có chỗ nào đó trong cuộc sống của tôi. Vấn đề là chỗ nào?

Julian đải rượu và đồ ăn rồi dẫn tôi ra sàn nhảy. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã nhảy theo cách mà không ai ở sàn nhảy có thể làm được. Mọi người dạt ra để xem và hoan nghênh. Tôi choáng váng vì ở sát cạnh anh ta và vì lượng rượu vang đã uống. Trên đường về nhà, Julian lái xe vào một làn đường dành riêng nơi những cặp tình nhân đỗ xe lại để vuốt ve, hôn hít. Tôi chưa bao giờ làm việc đó và không sẵn sàng đối với một người quá lấn át như Julian.

- Cathy, Cathy, Cathy - anh ta thì thầm, hôn vào cổ tôi, sau tai tôi trong khi tay rờ rẫm đùi tôi.

- Dừng lại! - Tôi kêu lên - Dừng! Em chưa biết đủ về anh! Anh đi quá nhanh đấy!

- Em thật là trẻ con! - Anh ta nói về bức mình - Anh bay suốt từ New York về đây chỉ để được cùng em, còn em thì thậm chí không để anh hôn nữa.

- Julian! - Tôi nổi giận - Đưa tôi về nhà!

- Một đứa trẻ! - Julian cầu nhàu và mở khoá điện - Đúng là đồ trẻ ranh xinh đẹp chỉ biết dử mồi mà không dám tiến tới. Động nào đi, Cathy. Anh sẽ không quanh quẩn mãi ở đây đâu.

Anh ta đã ở trong thế giới của tôi, thế giới balê quyến rũ và đột nhiên tôi sợ mình sẽ mất anh ta.

- Tại sao anh lại có họ là Marquet khi họ bố anh là Rosencoff? - Tôi hỏi, với tay tắt khoá điện.

Anh ta mỉm cười, ngả người ra ghế rồi quay sang phía tôi.

- Thôi được, nếu em muốn nói chuyện. Anh nghĩ anh và em có nhiều điểm giống nhau kể cả nếu em không thừa nhận điều đó. Madame và Georges là bố mẹ anh, nhưng họ chưa bao giờ coi anh là con trai họ, đặc biệt là bố anh. Bố xem anh là phần thừa của ông. Nếu anh trở thành một diễn viên múa vĩ đại, đó sẽ không phải do khả năng của anh mà do anh là con trai ông và mang họ ông. Do đó anh đặt dấu chấm hết cho ý tưởng đó bằng cách đổi họ. Em có biết anh đã tham gia bao nhiêu cuộc chơi bóng chày không? Không cuộc nào cả! Họ không cho anh chơi. Bóng đá thì đừng có mà đề cập đến. Thay vì vậy, họ luôn khiến anh bận rộn tập những động tác múa balê. Anh quá mệt mỏi để làm được những việc khác. Khi anh còn nhỏ, Georges không bao giờ cho anh được gọi ông là bố. Sau này anh sẽ không gọi ông ta là bố dù ông ta có quỳ xuống van xin. Anh cố hết sức để làm ông hài lòng nhưng chưa bao giờ làm được. Ông luôn tìm ra những sai sót nhỏ mà anh phạm phải khiến cuộc biểu diễn không được hoàn hảo. Do vậy khi anh đổi tên, anh làm theo cách riêng của mình và không ai biết ông ấy là bố anh hay Madame Marisha đó là mẹ anh! Do đó em đừng có mà ba hoa với những người khác trong lớp. Họ không được phép biết. Điều này là kỳ quặc à? Anh sẽ nổi cơn thịnh nộ nếu ông ta dám nói mình có một đứa con trai và sẽ từ chối múa. Điều đó đã giết chết ông ấy, do đó ông ấy để anh đi New York, nghĩ rằng anh sẽ chẳng làm được gì nếu thiếu cái tên ông ấy. Nhưng anh đã thành công mà không có sự giúp

đỡ của ông ấy. Anh nghĩ điều này đã huỷ diệt ông ấy. Giờ em kể cho anh nghe về em đi. Tại sao em sống với ông bác sĩ đó chứ không phải với bố mẹ em?

- Bố mẹ em đã chết - Tôi trả lời, khó chịu vì Julian đã hỏi vậy - Bác sĩ Paul là bạn của bố em, do đó ông nhận nuôi bọn em. Ông cảm thấy thương bọn em và không muốn bọn em tới trại trẻ mồ côi.

- Em thật may - Julian nói vẻ chua chát - Anh chưa bao giờ may như thế cả - Rồi anh ta cúi xuống cho tới khi chạm trán vào trán tôi và môi chỉ cách môi tôi một tẹo. Tôi có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh ta trên khuôn mặt mình - Cathy, anh không muốn nói và làm bất cứ điều gì không phải đối với em. Anh chỉ muốn em là điều tốt đẹp nhất từng đến với anh. Anh sẽ là người thứ mười ba trong đội ngũ nam diễn viên balê kết hôn với nữ diễn viên balê. Em nghĩ việc đó sẽ khiến anh cảm thấy như thế nào? Em có thể cá là không may mắn gì. Anh đã tới New York khi mười tám tuổi và tháng Hai vừa rồi anh tròn hai mươi tuổi. Hơn hai năm đã trôi qua, vậy mà anh vẫn chưa trở thành một ngôi sao. Với em anh có thể thành công được. Trước đây anh chưa nói với ai chuyện anh bị đau lưng khi còn nhỏ vì cô nhắc một chiếc máy quá nặng. Lúc nào điều này cũng làm anh buồn phiền nhưng anh vẫn tiếp tục múa. Không chỉ vì em nhỏ và không nặng lắm. Anh biết những nữ diễn viên khác nhỏ hơn và nhẹ hơn, nhưng có vẻ gì đó trong động tác của em rất thích hợp khi anh nâng em lên. Hoặc có lẽ đó là cách em điều chỉnh mình cho phù hợp với tay nhắc của anh... Dù em làm thế nào, em thật hợp với anh. Cathy, hãy đi với anh tới New York.

- Anh sẽ không lợi dụng em nếu em làm thế chứ?

- Anh sẽ là thiên thần hộ mệnh của em.

- New York quá lớn...

- Anh biết nó như thuộc lòng bàn tay mình. Em sẽ sớm hiểu rõ nó thôi mà.

- Em còn em gái và anh trai. Em không muốn rời xa họ.

- Cuối cùng em sẽ phải làm thế thôi. Em càng ở lại thì càng khó chia xa thôi. Hãy tỉnh táo đi, Cathy, hãy là chính mình. Em sẽ không bao giờ là chính mình khi cứ ở nhà và để những người khác chi phối em - Anh ta nhìn đi chỗ khác, ánh mắt cau có cay đắng. Tôi cảm thấy tiếc cho anh ta và cũng thấy thương nữa.

- Có thể. Hãy để em nghĩ thêm đã.

Chris đợi ở hành lang phía ngoài phòng tôi khi tôi vào phòng mình thay đồ.

- Chuyện thế nào? - Anh ấy hỏi mà không nhìn tôi.

Tay tôi run rẩy sợ hãi.

- Chúng em dùng rượu vang trong bữa tối, Julian hơi say một chút, em nghĩ vậy. Có lẽ em cũng hơi say.

Anh ấy quay lại nhìn tôi chăm chăm.

- Anh không thích anh ta, Cathy. Anh mong anh ta cứ ở lại New York và để em yên. Những gì anh nghe được từ các cô gái và các chàng trai ở nhóm biểu diễn của em thì Julian đã ba hoa về em đến nỗi giờ sẽ không có các chàng trai khác rủ em đi chơi đâu, Cathy, anh ta từ New York tới. Những gã trai ở đó thường hành động rất nhanh còn em thì mới hơn mười lăm tuổi - Anh ấy bước tới ôm tôi trong vòng tay mình.

- Anh hẹn hò với ai? - Tôi hỏi giọng thồn thức - Đừng nói với em là anh không tìm kiếm bất kỳ một cô gái nào.

Má anh ấy áp vào má tôi khi anh ấy từ tốn đáp.

- Chẳng có cô gái nào mà anh gặp có thể so sánh với em.

- Công việc học hành của anh như thế nào? - Tôi hỏi, hy vọng loại bỏ suy nghĩ về tôi ra khỏi đầu óc anh ấy.

- Tuyệt lắm. Khi anh không suy nghĩ về tất cả những việc phải làm ở năm thứ nhất trường cao đẳng: giải phẫu học vi mô, giải phẫu học vĩ mô, giải phẫu thần kinh học thì anh làm công việc chuẩn bị để vào trường đại học.

- Anh làm gì trong thời gian rảnh rồi?

- Thời gian rảnh rồi nào? Sẽ chẳng có thời gian rảnh khi anh quá lo lắng về điều gì đang xảy ra với em! Anh thích trường học, Cathy, anh sẽ thực sự thích thú nếu em không luôn luôn ở trong đầu óc anh. Anh chờ đợi những ngày nghỉ cuối tuần khi anh được gặp em và Carrie.

- Ôi, Chris... anh phải cố quên em và tìm một người khác.

Tôi hướng suy nghĩ sang phía anh chàng Julian luôn phải cố gắng để chứng minh rằng con hơn cha. Sao mà giống với tôi, kẻ luôn phải là giỏi hơn mẹ mình đủ đường.

Tôi đã sẵn sàng cho lần tới khi Julian về. Khi anh ta rủ tôi đi chơi, tôi không từ chối nữa. Có lẽ với anh ta cũng tốt, chúng tôi có cùng mục tiêu. Rồi sau buổi xem phim và chút rượu nhẹ ở một câu lạc bộ cho tôi, rượu mạnh cho mình, Julian lại lái xe đến làn đường dành cho những cặp tình nhân mà hình như thành phố nào cũng có. Lần này tôi cho phép anh ta nhiều hơn là hôn, nhưng chẳng mấy chốc khi hơi thở anh ta nóng hổi và gấp gáp khiến tôi sẽ phải đáp lại khi tôi không muốn. Anh ta đẩy tôi ra ghế. Đột nhiên tôi nhận ra điều anh ta định làm bèn chộp lấy cái túi xách tay và đánh vào mặt anh ta.

- Dừng lại, em đã nói với anh trước rồi, từ từ thôi.

- Em đòi hỏi điều đó - anh ta nổi giận - em không thể gọi tôi tới rồi hất tôi ra. Tôi ghét bị trêu chọc.

Tôi nghĩ tới Chris và bắt đầu khóc.

- Julian, xin lỗi anh. Em rất thích anh, thật đấy. Nhưng anh không cho em cơ hội để yêu anh. Xin đừng tiến tới quá nhanh như vậy.

Anh ta chộp lấy tay tôi và thô lỗ vặn tay tôi ra sau lưng cho tới khi tôi kêu lên vì đau. Tôi nghĩ anh ta định bẻ gãy tay tôi, nhưng anh ta đã thả ra khi tôi định gào lên.

- Nghe này, Cathy. Tôi đã gần như yêu cô. Nhưng không cô gái nào chơi khăm tôi như thể tôi là một thằng thộn quê mùa vậy. Có rất nhiều cô gái sẵn sàng tự nguyện do đó tôi không cần cô nhiều như tôi nghĩ, chẳng cần gì cả!

Tất nhiên anh ta không cần tôi. Chẳng ai thực sự cần tôi trừ Chris và Carrie.

Đêm đó tôi suy nghĩ mãi về việc làm thế nào có thể bắt mẹ trả giá và rồi đi đến một cái giá chính xác sẽ gây thương tổn cho mẹ nhất. Không phải là tiền, mẹ có quá nhiều tiền rồi. Phải là thứ mà mẹ muốn hơn tiền. Đó là hai thứ, thứ nhất là danh tiếng đáng kính hơi có vết nhơ do cuộc hôn nhân với người chú mình và thứ hai là người chồng trẻ trung của mẹ. Cả hai thứ này sẽ biến mất khi tôi giải quyết xong với mẹ.

Rồi tôi bật khóc, khóc cho Chris, cho Carrie không thể lớn lên và cho Cory giờ có lẽ chỉ còn là bộ xương trong nấm mồ của nó.

Tôi quay sang sờ tìm Carrie để kéo nó sát vào người mình. Nhưng Carrie đang ở trường tư dành cho nữ sinh sách đây mười dặm. Còn Chris thì ở cách đây ba mươi dặm.

Trời bắt đầu mưa nặng hạt. Tiếng mưa đập trên mái nhà như tiếng trống trận lôi tôi vào những giấc mộng và trở lại đúng nơi tôi không muốn tới. Tôi rơi phịch xuống một căn phòng bị khoá chặt đóng đồ chơi và những đồ đạc sẫm màu to đùng với những bức tranh vẽ cảnh địa ngục treo trên tường. Tôi ngồi trên một chiếc ghế xích đu cũ bằng gỗ sắp bung ra, trên lòng tôi là đứa em trai bé nhỏ đã từng gọi tôi là mẹ. Chúng tôi cứ đung đưa đi đung đưa lại. Những tấm gỗ lát sàn kêu cọt két. Gió thổi, mưa đập. Bên dưới, bên trên, xung quanh chúng tôi, ngôi nhà khổng lồ với vô vàn phòng đang chờ đợi để kết liễu chúng tôi.

Tôi ghét tiếng mưa rơi trên đầu sao gần thế, như mưa thường vậy khi chúng tôi ở trong căn phòng trên khu gác đó. Cuộc sống của chúng tôi đã tồi tệ như thế nào khi trời mưa, căn phòng thì ẩm ướt và lạnh lẽo, trên tầng áp mái chẳng có gì trừ ánh sáng lờ mờ khốn khổ và những khuôn mặt chết chóc in hình trên tường. Những khuôn mặt đó giống với vẻ xám xịt của bà ngoại tới bóp nghẹt đầu tôi, bóp chết suy nghĩ của tôi khiến tôi bối rối và sợ hãi.

Không thể ngủ được, tôi rời khỏi giường và khoác chiếc áo choàng mỏng vào. Vì một lý do lạ lùng nào đó, tôi lặng lẽ đi tới phòng ngủ của Paul và thận trọng mở cánh cửa đang khép. Đồng hồ báo thức đặt trên tủ cạnh giường ông chỉ hai giờ sáng, vậy mà ông vẫn chưa về nhà. Không có ai ở nhà cả

trừ Henny mà giờ này đang ở trong căn phòng của mình cạnh bếp títt ở đầu kia của ngôi nhà.

Tôi lắc đầu và nhìn lại chiếc giường phẳng phiu của Paul. Ôi, Chris muốn trở thành một bác sĩ làm sao! Paul chưa bao giờ có một đêm nghỉ ngơi trọn vẹn. Trời thì đang mưa. Tai nạn thường xảy ra trong những đêm mưa. Sẽ như thế nào nếu Paul bị chết? Khi đó chúng tôi sẽ làm gì. Paul, Paul, tôi thầm kêu lên khi chạy ra cầu thang, xuống nhà rồi chạy ra chỗ cửa sổ kiểu Pháp trong phòng khách nơi có thể thò đầu ra. Tôi hy vọng nhìn thấy một chiếc ô tô trắng đỗ trên lối đi hay rẽ vào lối đi. Chúa ơi, tôi cầu nguyện, đừng để ông ấy bị tai nạn! Xin Người, xin Người, đừng mang ông đi như mang bố chúng tôi đi!

- Cathy, sao không đi ngủ đi!

Tôi quay ngoắt lại. Paul đang ngồi ung dung trên chiếc ghế yêu thích của mình, nhả khói thuốc trong bóng tối. Ánh sáng chỉ vừa đủ để thấy ông đang mặc chiếc áo choàng đỏ mà chúng tôi tặng ông nhân lễ Giáng sinh. Tôi thật sung sướng, nhẹ nhõm khi thấy ông an toàn và không phải nằm dưới bia đá tưởng niệm. Đúng là suy nghĩ đen tối. *Bố ơi, con có thể nhớ được dáng vẻ bố, giọng nói bố và mùi hương đặc biệt của bố đã mờ nhạt dần.*

- Có chuyện gì không ổn à, Catherine?

Không ổn ư? Tại sao ông ấy lại gọi tôi là Catherine vào ban đêm khi chỉ có hai chúng tôi, còn ban ngày lại gọi là Cathy? Mọi chuyện đều không ổn. Tờ báo của Greenglenna và một tờ báo của Virginia mà tôi đặt mua gửi từ trường múa balê đều nêu tin về việc bà Bartholomew Winslow sẽ sửa căn nhà nghỉ đông thứ hai của mình ở Greenglenna ra sao. Ngôi nhà của chồng bà được cải tạo toàn bộ sẽ giống như một ngôi nhà mới vậy. Mẹ luôn có thứ tốt nhất! Vì một lý do không thể hiểu được tôi quay ra gây sự với Paul như một mụ đàn bà nanh nọc.

- Chú về nhà lâu chưa? - Tôi lạnh lùng hỏi - Cháu ở trên gác lo lắng heo chú tới mức không thể ngủ được! Còn chú thì lại ngồi đây! Hôm nay chú không về nhà ăn tối, hôm qua cũng thế. Tối qua chú định đưa cháu đi chơi vậy mà lại quên mất chuyện đó! Cháu đã làm xong hết các bài tập về nhà, mặc bộ đồ đẹp nhất và ngồi chờ chú về, vậy mà chú quên! Tại sao chú lại để bệnh nhân của mình chiếm hết thời gian đến nỗi không có cuộc sống riêng cho mình?

Một lúc lâu ông không trả lời. Rồi thì tôi mở miệng chuẩn bị nói tiếp thì ông cất giọng ôn tồn.

- Cháu có vẻ thực sự thất vọng. Tôi cho rằng lời xin lỗi mà tôi đưa ra chỉ đơn giản vì tôi là một bác sĩ và thời gian của bác sĩ không thuộc về mình. Tôi xin lỗi vì đã không gọi điện về bảo cháu rằng có một ca cấp cứu và tôi không thể rời bệnh viện được.

- Quên... làm thế nào mà chú quên thế?

- Tôi xin lỗi. Đôi lúc tôi có quá nhiều chuyện để suy nghĩ.

- Chú đang chế nhạo cháu à?

- Tôi đang cố kiểm soát tâm trạng của mình. Sẽ rất hay nếu cháu có thể kiểm soát được tâm trạng

của mình.

- Cháu không điên! - Tôi gào lên. Ông ta thật giống mẹ, thật giống ở cách biết kiềm chế, bình tĩnh, điều mà tôi chưa bao giờ làm được! Ông ta chẳng quan tâm! Đó là lý do tại sao ông ta có thể ngồi đó mà nhìn tôi như vậy! Ông ta chẳng buồn quan tâm mình đã hứa gì và không giữ lời như thế nào, giống hệt mẹ! Tôi chạy tới định đánh ông nhưng ông đã giữ tay tôi lại và nhìn tôi ngạc nhiên vô cùng.

- Cháu định đánh tôi ư, Catherine? Bị lỡ một buổi xem phim có ý nghĩa với cháu tới mức cháu không thể hiểu rằng làm sao tôi có thể quên? Giờ hãy nói xin lỗi về việc cháu đã gào lên với tôi, khi tôi đã xin lỗi vì đã làm cháu thất vọng.

Việc đó còn giày vò tôi nhiều hơn là thất vọng! Chẳng ở đâu có người mà tôi có thể trông cậy. Chỉ có Chris không bao giờ ngăn cấm tôi cả. Chỉ có Chris không bao giờ quên bất cứ cái gì tôi cần hay muốn.

Tôi rùng mình. Ôi, tôi là loại người gì vậy? Sao tôi lại thật giống mẹ là phải có thứ mình muốn khi cần, bất kể người khác phải trả giá ra sao? Có phải tôi đang bắt Paul phải trả giá cho những gì mẹ đã làm không? Ông chẳng có lỗi gì cả.

- Chú Paul, cháu xin lỗi vì đã gào lên với chú. Cháu hiểu rồi mà.

- Chắc cháu quá mệt mỏi. Có lẽ là do cháu tập balê quá nhiều. Cháu nên giảm tập đi chút ít.

Làm thế nào để nói với ông là tôi không thể giảm tập? Tôi phải là người giỏi nhất và sẽ thành người giỏi nhất qua hàng giờ, hàng giờ luyện tập. Tôi định từ bỏ hết tất cả những thú tiêu khiển mà bọn con gái tuổi tôi thích thú. Tôi không muốn có bạn trai không phải là diễn viên múa. Tôi chẳng muốn có bạn gái không phải diễn viên múa. Tôi không muốn có bất cứ điều gì xen vào giữa tôi và mục tiêu của tôi, vậy mà... vậy mà.. người đàn ông ngồi kia đang nhìn tôi nói rằng ông cần tôi và bị thương tổn bởi cách cư xử đáng ghét của tôi.

- Hôm nay cháu đã đọc tin về mẹ, - tôi nói chẳng ăn nhập gì - và về ngôi nhà mà mẹ đã cải tạo lại. Mẹ luôn có những gì mình muốn. Cháu không bao giờ có bất cứ cái gì. Do đó cháu cư xử không tốt với chú và quên mất tất cả những gì chú đã làm - Tôi đứng lùi lại vài bước, đau đớn vì xấu hổ - Chú về nhà đã lâu chưa ạ?

- Từ lúc mười một rưỡi, - ông trả lời - Tôi đã ăn salad và thịt bò mà Henny để phần trong lò hâm nóng. Nhưng tôi không ngủ được khi quá mệt mỏi và tôi không thích tiếng mưa rơi trên mái nhà.

- Bởi vì tiếng mưa rơi khiến chú cảm thấy cô đơn.

Ông cười nửa miệng.

- Phải, giống như vậy đó. Làm sao cháu biết?

Những gì ông cảm thấy hiển hiện trên khuôn mặt mờ mờ của ông như căn phòng lớn này. Ông đang nghĩ tới cô ấy, cô Julia, người vợ đã mất của ông. Ông luôn có vẻ buồn rầu khi ý nghĩ về Julia xuất

hiên. Tôi bước tới chỗ ghế ông ngồi và giờ tay chạm vào má ông.

- Tại sao chú vẫn hút thuốc? Làm thế nào chú có thể nói với bệnh nhân bỏ thói quen đó trong khi chú vẫn hút?

- Làm sao cháu biết tôi nói với bệnh nhân điều gì?- ông hỏi bằng giọng dịu dàng khiến xương sống tôi gai gai. Hoảng hốt, tôi bật cười, kể với ông rằng ông thường không khép chặt cửa phòng khám và đôi lúc, khi ở hành lang phía sau, dù không cố ý nhưng tôi không thể không nghe thấy một số chuyện. Ông nói tôi hãy đi ngủ đi và đừng có quanh quẩn ở hành lang phía sau là nơi không thuộc về tôi, còn ông sẽ hút thuốc nếu ông muốn hút.

- Đôi lúc cháu hành động như một người vợ, hỏi quá nhiều, tức giận vì tôi quên không về nhà với cháu.

Giờ ông khiến tôi có cảm giác mình như một con ngọc và tôi lại nổi cáu.

- Từ giờ trở đi, cháu sẽ chuẩn bị tinh thần để thất vọng khi chú không về và như thế cháu sẽ không bị thất vọng. Có lẽ cháu phải quen với việc chờ đợi những điều xấu nhất từ mọi người.

- Catherine! Cháu có thể ghét tôi nếu đó là điều cháu muốn, khiến tôi phải trả giá cho tất cả những gì cháu phải chịu đựng, và rồi, có lẽ, cháu có thể đi ngủ mà không phải trần trọc, kêu khóc trong giấc ngủ rồi gọi mẹ như một đứa trẻ lên ba.

Tôi sững sờ, nhìn ông chăm chăm.

- Cháu gọi bà ấy ư?

- Phải, - ông đáp - rất nhiều lần tôi nghe thấy cháu gọi mẹ - Tôi thấy vẻ xót thương trong đôi mắt ông - đừng xấu hổ vì tình cảm đó, Catherine. Tất cả chúng ta đều mong chờ những điều tốt nhất từ mẹ mình.

Tôi không muốn nói về mẹ nên bước lại gần ông hơn.

- Julian đã trở lại thành phố. Tối nay cháu đã đi chơi với anh ấy vì tối qua chú không giữ lời hứa. Julian nghĩ cháu đã sẵn sàng cho New York. Anh ấy nghĩ huấn luyện viên múa của anh ấy, Madame Zolta sẽ làm cháu tiến bộ nhanh hơn mẹ anh ấy. Anh ấy nghĩ chúng cháu sẽ cùng nhau tạo thành một đôi tài hoa.

- Còn cháu nghĩ gì?

- Cháu nghĩ cháu vẫn chưa sẵn sàng cho New York - tôi thì thào - nhưng anh ấy tiếp tục thuyết phục, đôi lúc anh ấy khiến cháu tin, bởi vì dường như anh ấy rất tự tin.

- Từ từ thôi, Catherine. Julian là một chàng trai trẻ đẹp với sự kiêu ngạo đủ cho mười người đàn ông. Hãy sử dụng trí thông minh của cháu và đừng bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai có vẻ muốn lợi dụng

cháu.

- Đêm nào cháu cũng mơ mình được ở New York, trên sân khấu. Cháu thấy mẹ ngồi trong đám khán giả nhìn cháu chằm chằm với đôi mắt không tin. Mẹ đã muốn giết cháu. Cháu muốn mẹ thấy cháu múa và nhận ra rằng cháu đã cống hiến cho đời nhiều hơn mẹ.

- Tại sao cháu muốn trả thù đến vậy? Tôi đã nghĩ nếu tôi nhận cả ba cháu và làm tất cả những gì tốt nhất có thể được cho các cháu, các cháu sẽ tìm thấy sự yên bình và tha thứ. Cháu không thể tha thứ và quên đi ư? Nếu những con người tội nghiệp chúng ta được trao một cơ hội để vươn tới sự sùng đạo, đó chính là học cách tha thứ và quên.

- Chú và Chris - Tôi cay đắng nói - Chú thật dễ dàng nói về chuyện tha thứ và quên bởi chú không phải là nạn nhân còn cháu thì đã từng. Cháu đã mất đứa em trai mà cháu coi như con trai mình. Cháu yêu Cory, mẹ đã đánh cắp cuộc đời nó. Cháu căm thù mẹ vì chuyện đó! Cháu căm thù mẹ vì hàng triệu lý do. Vậy đừng nói với cháu về chuyện tha thứ và quên. Mẹ sẽ phải trả giá đắt vì điều đã làm! Mẹ đã nói dối, đã phản bội chúng cháu một cách tồi tệ nhất! Mẹ không nói gì để chúng cháu biết ông ngoại đã chết để tiếp tục giữ chúng cháu bị nhốt trên căn gác đó, suốt chín tháng dài đằng đằng và trong chín tháng đó, bọn cháu vẫn ăn những chiếc bánh bị tẩm thuốc độc! Vậy đừng có mà nói với cháu về chuyện tha thứ và quên! Cháu không biết làm thế nào để tha thứ và quên. Tất cả những gì cháu biết là căm thù! Còn chú thì không biết căm thù là như thế nào như cháu đã từng!

- Tôi không biết ư? - ông hỏi, giọng đều đều.

- Không, chú không biết.

Ông kéo tôi vào lòng mình khi tôi thổn thức, nước mắt tràn như suối. Ông an ủi tôi như một người cha sẽ an ủi con gái, bằng những nụ hôn và bàn tay vỗ về.

- Catherine, tôi cũng có câu chuyện của mình. Có lẽ theo một cách nào đó nó cũng đáng sợ gần giống câu chuyện của cháu. Nếu tôi kể với cháu thì có lẽ cháu sẽ dùng được điều tôi học hỏi được.

Tôi ngược nhìn khuôn mặt ông. Cánh tay ông ôm chặt tôi khi tôi ngã người ra sau.

- Chú sẽ kể cho cháu chuyện của cô Julia và Scotty à?

- Phải - ông đáp vẻ khó nhọc. Mắt ông dán vào cửa sổ mưa giăng, tay ông nắm chặt tay tôi - Cháu nghĩ chỉ có mỗi mẹ cháu phạm tội đối với những người bà ấy yêu, cháu sai rồi. Chuyện đó xảy ra ngày ngày. Đôi lúc là vì tiền, nhưng nhiều khi là vì những nguyên do khác. - Ông ngừng lời, thở dài rồi nói tiếp - Tôi hy vọng khi cháu nghe câu chuyện của tôi, cháu có thể ngu được và quên sự trả thù. Nếu cháu không làm được, cháu sẽ gây thương tổn cho mình hơn bất cứ ai.

Tôi không tin điều đó bởi vì không muốn tin. Nhưng tôi rất nóng lòng muốn nghe câu chuyện về việc làm sao mà cả Julia và Scotty cùng chết vào một ngày.

Khi Paul bắt đầu nói về Julia, tôi sợ kết cục câu của câu chuyện. Tôi cố nhắm chặt mắt, mong giờ đôi tai mình không phải nghe vì tôi không cần thêm nỗi đau đón mà tôi cảm thấy đối với một cậu

bé đã chết. Nhưng ông làm điều đó vì tôi, để cứu tôi.

- Julia và tôi là bạn từ thời thơ ấu. Cô ấy không yêu ai khác ngoài tôi, tôi cũng không có người yêu nào khác ngoài cô ấy. Julia thuộc về tôi và tôi để cho tất cả các chàng trai khác biết điều đó. Tôi chưa bao giờ cho mình, cũng như cho cô ấy một cơ hội để thử nghiệm những người khác và đó là một sai lầm khủng khiếp. Chúng tôi thật ngu ngốc khi tin rằng tình yêu của chúng tôi là bất tận.

Julia càng lớn càng đẹp. Tôi nghĩ mình là người may mắn nhất trần đời, còn cô ấy cũng nghĩ tôi thật là lý tưởng. Cả hai chúng tôi đều sùng bái nhau. Cô ấy sẽ là người vợ tuyệt vời của một bác sĩ, còn tôi sẽ là một người chồng tuyệt vời. Chúng tôi sẽ có ba đứa con. Julia là con một và bố mẹ cô ấy rất yêu cô ấy. Cô ấy rất ngưỡng mộ bố mình và đã từng nói là tôi rất giống ông ấy - Giọng ông trầm xuống, dường như điều ông phải nói ra thật là đau đớn.

- Tôi đeo chiếc nhẫn đính hôn vào tay Julia vào ngày cô ấy tròn mười tám tuổi, còn tôi mười chín tuổi. Khi tôi học đại học, tôi luôn nghĩ tới việc cô ấy ở lại đây và lo lắng không biết có người đàn ông nào được cô ấy để ý tới không. Tôi luôn sợ nếu chúng tôi không cưới nhau thì sẽ mất cô ấy. DO đó chúng tôi cưới khi cô ấy mười chín, còn tôi hai mươi.

Giọng ông trở nên cay đắng trong khi ánh mắt trở nên vô cảm còn cánh tay ông xiết chặt tay tôi hơn.

- Julia và tôi hôn nhau rất nhiều lần, chúng tôi luôn nắm tay nhau nhưng cô ấy không bao giờ để tôi làm bất cứ điều gì thân mật hơn, tức là phải đợi đến khi tay cô ấy đeo nhẫn cưới. Tôi đã từng có một số lần quan hệ tình dục, nhưng không nhiều. Cô ấy là một trinh nữ và nghĩ tôi cũng trong trắng như cô ấy. Tôi không xem nhẹ lời thề hôn nhân và muốn trở thành người chồng sẽ làm cô ấy hạnh phúc. Tôi rất yêu cô ấy. Vậy mà trong đêm tân hôn của chúng tôi, cô ấy mất hai tiếng đồng hồ để thay đồ trong nhà tắm. Cô ấy bước ra trong chiếc váy ngủ dài, khuôn mặt cũng trắng như chiếc váy. Tôi có thể thấy là cô ấy rất sợ hãi. Tôi tự nhủ mình phải thật dịu dàng, thật đáng yêu và cô ấy sẽ vui thích được là vợ tôi.

Cô ấy không thích tình dục, Cathy à. Tôi làm tất cả những gì có thể được để kích thích cô ấy, trong khi cô ấy co rúm lại, mắt mở to kinh hoàng rồi kêu lên khi tôi cố cởi chiếc váy ngủ của cô ấy. Tôi dừng lại và nghĩ đêm hôm sau sẽ thử lại sau khi cô ấy nài nỉ tôi cho cô ấy thêm thời gian. Đêm hôm sau mọi sự lại lặp lại, thậm chí còn tồi tệ hơn.

- Tại sao anh không thể nằm đây chỉ ôm em thôi - cô ấy thôn thức đáp - tại sao lại cứ phải có cái việc xấu xa đó?

Bản thân tôi cũng chỉ như một đứa trẻ và không biết phải giải quyết tình huống này như thế nào. Tôi yêu cô ấy, ham muốn cô ấy và cuối cùng thì đã cưỡng hiếp cô ấy, cô ấy chạy đi chạy lại điều này. Nhưng tôi vẫn yêu cô ấy. Tôi yêu cô ấy nhất đời và không thể tin là mình đã chọn lầm. Do đó tôi bắt đầu đọc tất cả các cuốn sách về quan hệ tình dục mà tôi có thể tìm được, tôi cố dùng mọi cách có thể để kích thích cô ấy, nhưng cô ấy vẫn cự tuyệt. Sau khi tốt nghiệp trường y, tôi bắt đầu uống rượu và khi muốn, tôi tìm một phụ nữ nào đó sẵn sàng chào đón tôi trên giường của cô ta. Thời gian cứ trôi đi khi cô ấy vẫn tiếp tục xa lánh tôi, dọn dẹp ngôi nhà của tôi, giặt quần áo, là áo sơ mi, khâu những chiếc

khuy bị đứt. Cô ấy thật đáng yêu, thật đáng khao khát và gần gũi tới mức một vài lần tôi đã phải ép buộc cô ấy, dù sau đó cô ấy có kêu la. Rồi cô ấy phát hiện ra mình có thai. Tôi rất vui sướng và tôi nghĩ cô ấy cũng vậy. Chưa bao giờ có một đứa trẻ nào được yêu chiều như con trai tôi và thật may mắn nó không bị hư vì được yêu chiều quá nhiều.

Giọng ông chìm xuống trong khi tôi chúi vào cánh tay ông, lo sợ về điều tiếp theo trong câu chuyện mà tôi biết nó sẽ rất khủng khiếp.

- Sau khi Scotty chào đời, Julia nói thẳng thừng với tôi là cô ấy đã thực hiện nghĩa vụ của mình và đã sinh cho tôi một đứa con trai, từ bây giờ tôi hãy để cô ấy yên. Tôi để cô ấy yên nhưng bị thương tổn sâu sắc. Tôi kể với mẹ cô ấy về vấn đề của chúng tôi và mẹ cô ấy nói bóng gió đến một bí mật đen tối trong quá khứ của Julia. Một người anh họ của Julia đã làm chuyện gì đó với cô ấy khi cô ấy mới bốn tuổi. Tôi không biết anh ta đã làm gì, nhưng bất kể điều đó là gì thì nó đã vĩnh viễn huỷ hoại chuyện sinh lý của vợ tôi. Tôi gợi ý với Julia cả hai chúng tôi nên tới một chuyên gia tư vấn hôn nhân hay một nhà tâm lý học nhưng cô ấy không chịu vì chuyện đó quá mất mặt, tại sao tôi không để cô ấy yên?

- Sau đó tôi để cô ấy yên - ông tiếp tục kể - luôn có những phụ nữ sẵn lòng cặp kè với một người đàn ông. Tại phòng khám của tôi có một cô tiếp tân đáng yêu cho tôi biết rằng cô ấy sẵn lòng, mọi lúc, mọi nơi. Chúng tôi có một cuộc tình kéo dài vài năm. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều rất kín đáo và không muốn cho ai biết cả. Rồi một hôm cô ấy nói rằng đã mang thai đứa con với tôi. Tôi không thể tin cô ta vì cô ấy nói với tôi rằng vẫn dùng thuốc tránh thai. Thậm chí tôi cũng không tin đứa trẻ đó là con tôi vì tôi biết cô ấy có những người tình khác. Do đó tôi nói không, tôi không thể ly dị vợ và có thể không được chăm sóc Scotty chỉ vì một đứa trẻ chưa chắc đã phải là con tôi. Cô ta tức điên lên.

Tối hôm đó tôi về nhà giáp mặt với người vợ mà trước đây tôi chưa từng biết. Julia trách mắng tôi vì không chung thủy trong khi cô ấy đã làm tốt nhất những gì có thể và đã cho tôi đứa con trai mà tôi muốn. Giờ tôi đã lừa dối cô ấy, phá vỡ lời thề và biến cô ấy thành trò cười. Cô ấy đe dọa tự tử. Tôi thấy thương xót cô ấy khi cô ấy gào lên cô ta xúc phạm tôi! Trước đó cô ấy đã từng dọa tự tử nhưng chưa bao giờ làm cả.

Tôi nghĩ cơn thịnh nộ này sẽ xóa tan bầu không khí nặng nề giữa hai chúng tôi. Cô ấy không bao giờ nhắc lại chuyện của tôi nữa. Thực tế là cô ấy không nói chuyện với tôi nữa trừ phi có Scotty ở cùng vì cô ấy muốn nó có một mái nhà bình thường với bố mẹ hạnh phúc bên ngoài. Tôi đã cho cô ấy một đứa con trai mà cô ấy vô cùng yêu thương.

Rồi tới tháng Sáu và tới sinh nhật của Scotty. Cô ấy định tổ chức một bữa tiệc dành cho nó và mời sáu vị khách bé bỏng, tất nhiên bọn trẻ đó có mẹ đi kèm. Hôm đó là thứ Bảy. Tôi ở nhà và vỗ yên Scotty đang rất phấn khích vì bữa tiệc của nó. Tôi tặng nó một chiếc thuyền buồm và một bộ quần áo thủy thủ mà nó đang mặc. Julia mặc chiếc váy vải voan xanh bước xuống cầu thang cùng nó. Mái tóc đáng yêu của cô ấy được buộc ra phía sau bằng sợi ruy băng satin màu xanh. Scotty bám lấy tay mẹ, tay kia cầm chiếc thuyền buồm. Julia nói với tôi cô ấy sợ là đã không mua đủ kẹo cho bữa tiệc và với một ngày đẹp trời như hôm nay, cô ấy và Scotty sẽ đi bộ tới một cửa hàng gần nhất và mua thêm một ít. Tôi đề nghị lái xe đưa cô ấy đi. Cô ấy từ chối. Tôi nói sẽ đi bộ cùng hai mẹ con họ. Cô ấy nói không

muốn tôi cùng đi. Cô ấy muốn tôi đợi và ở nhà phòng trường hợp có vị khách nào tới sớm. Tôi ngồi xuống trước hiên nhà và đợi. Trong nhà, chiếc bàn ăn đã được bày biện cho bữa tiệc, những quả bóng được treo trên giá nến, bánh quy, mứt, các món quà khác và Henny đã làm một chiếc bánh to.

Khoảng hai giờ chiều khách khứa bắt đầu tới. Vậy mà Julia và Scotty vẫn chưa quay về. Tôi bắt đầu lo nên lái xe tới cửa hàng, hy vọng sẽ gặp họ đang trên đường về nhà. Tôi không gặp họ. Tôi hỏi những người bán hàng có nhìn thấy họ không nhưng không ai gặp cả. Lúc đó tôi bắt đầu hoảng sợ thực sự. Tôi lượn trên các đường phố để tìm kiếm họ, dừng xe để hỏi những người khách qua đường xem họ có thấy một phụ nữ mặc váy xanh đi cùng một cậu bé mặc bộ đồ lính thủy không. Tôi nghĩ mình đã hỏi khoảng hơn bốn hay năm người gì đó trước khi một cậu bé đi xe đạp nói có, cậu đã nhìn thấy người phụ nữ mặc váy xanh đi cùng với một cậu bé cầm một chiếc thuyền buồm và cậu chỉ hướng mà hai người đó đi.

Họ đi ra phía sông! Tôi lái xe tới nơi có thể dừng lại, nhảy ra khỏi xe và chạy theo con đường mòn bụi bặm, mỗi giây phút lại sợ rằng mình tới đó quá muộn. Tôi không thể tin điều cô ấy sẽ làm. Tôi trấn tĩnh lại với ý nghĩ Scotty muốn thử cho con thuyền nổi trên mặt nước, như tôi đã từng làm. Tôi chạy nhanh tới mức tim đau nhói và tới chỗ bờ cỏ. Họ ở đó, cả hai mẹ con. Cả hai nằm với khuôn mặt nổi trên mặt nước. Tay Julia ôm chặt lấy Scotty còn nó thì chắc đã cố vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay mẹ nó. Con thuyền nó của nó nổi dập dềnh theo dòng nước. Dải ruy băng tung khỏi mái tóc cô ấy và nổi lênh bênh quanh mái tóc như một dải băng đen xoắn trong rong rêu. Nước chỉ ngập đến đầu gối.

Tôi kêu lên mấy tiếng tắc nghẹn trong cổ họng, cảm nhận được nỗi đau khủng khiếp của ông, nhưng ông không nghe thấy. ông tiếp tục kể.

- Tôi không mất thời gian ôm cả hai mẹ con họ trên tay và đưa vào bờ. Julia vẫn còn thoi thóp nhưng Scotty dường như đã chết, do đó tôi cố gắng sơ cứu nó trong nỗ lực đem lại hơi thở cho nó. Tôi làm tất cả mọi cách có thể để đẩy nước ra khỏi phổi nó, nhưng nó đã chết. Rồi tôi quay sang Julia và làm những động tác như vậy. Cô ấy ho và oẹ nước ra. Cô ấy không mở mắt nhưng ít ra vẫn còn thở được. Tôi đặt cả hai vào xe và chở đến bệnh viện gần nhất nơi họ làm hết sức để Julia hồi phục lại nhưng họ không thể. Không hơn gì việc tôi có thể làm để trả lại cuộc sống cho Scotty.

Paul dừng lại và nhìn sâu vào mắt tôi.

- Đây là câu chuyện của tôi cho một cô gái nghĩ mình là người duy nhất phải chịu đựng, người duy nhất bị mất mát, người duy nhất đau buồn. Tôi cũng đau khổ nhiều như cháu nhưng tôi cũng mang mặc cảm tội lỗi. Đáng ra tôi phải biết tinh thần của Julia không ổn định ra sao. Chúng tôi xem vở kịch *Medea* trên tivi vài ngày trước ngày sinh nhật của Scotty và cô ấy tỏ ra quan tâm bất thường, khi thường ngày cô ấy chẳng quan tâm tới chương trình tivi lắm. Tôi thật ngu ngốc mới không biết rằng cô ấy đang suy nghĩ và sắp đặt kế hoạch. Thậm chí tới tận bây giờ, tôi vẫn không thể hiểu nổi làm thế nào mà cô ấy có thể giết chết con trai chúng tôi khi mà cô ấy rất yêu nó. Cô ấy có thể ly dị và giữ quyền nuôi con. Tôi sẽ không lấy nó khỏi cô ấy. Nhưng đối với Julia thế không đủ để trả thù. Cô ấy phải giết chết thứ mà tôi yêu nhất: con trai tôi.

Tôi không thể nói gì được nữa. Julia là loại người nào vậy? Giống như mẹ đẻ của tôi ư? Mẹ tôi

giết con để giành được một gia tài. Julia giết con để trả thù. Có phải tôi đang làm điều giống như thế không? Không, không, tất nhiên là không. Cách của tôi sẽ tốt hơn, tốt hơn nhiều, vì mẹ sẽ phải sống để chịu đựng, chịu đựng và chịu đựng.

- Cháu rất tiếc - tôi lên tiếng, cảm thấy hơi tiếc tới mức phải hôn lên má ông - Nhưng chú có thể có những đứa con khác. Chú có thể kết hôn lần nữa - Tôi vòng tay ôm lấy ông trong khi ông lắc đầu.

- Hãy quên cô Julia đi! - Tôi kêu lên, vòng tay ôm cổ ông và dịch sát lại hơn trong vòng tay ông - Không phải chú lúc nào cũng nói với cháu về việc tha thứ và quên ư? Chú hãy tha thứ cho bản thân mình và quên chuyện đã xảy ra với Julia. Cháu nhớ bố mẹ cháu luôn yêu thương và ôm hôn cháu. Cháu biết từ khi còn nhỏ, là đàn ông cần được yêu thương và vỗ về. Cháu thường quan sát mẹ để xem mẹ làm thế nào để chế ngự cơn giận của bố. Mẹ làm điều đó bằng những nụ hôn, ánh mắt dịu dàng và những cử chỉ vỗ về nho nhỏ - Tôi nghiêng đầu và mỉm cười với ông như đã thấy mẹ mỉm cười với bố - Hãy cho cháu biết một người vợ phải như thế nào trong đêm tân hôn. Cháu không muốn làm chú rể của cháu thất vọng.

- Tôi sẽ không nói với cháu những chuyện như thế này.

- Thế thì cháu sẽ giả vờ rằng chú là chú rể của cháu, rồi cháu sẽ bước ra từ phòng tắm sau khi cởi đồ. Chú nghĩ thế nào?

Ông đằng hắng và cố đẩy tôi ra, nhưng tôi bám chặt lấy ông như một con bọ.

- Tôi nghĩ cháu nên đi ngủ và quên những trò chơi bắt chước đi.

Tôi cứ ở lại. Tôi hôn ông hết lần này đến lần khác và chẳng mấy chốc ông đã đáp lại. Tôi cảm thấy người ông ấm áp hơn khi môi ông gắn chặt với môi tôi, tay ông vuốt ve dưới đầu gối tôi và vai tôi. Ông đứng lên ôm tôi trong tay và bước về phía cầu thang. Tôi nghĩ ông sẽ đưa tôi về phòng ông và tôi vừa sợ hãi, ngượng ngập, vừa phấn khích và cả háo hức nữa. Nhưng ông tiến thẳng tới phòng tôi và ngần ngừ trước chiếc giường ngủ hẹp của tôi. Ông ghì tôi sát lại gần chỗ tim ông hơn khá lâu khi mưa rơi lộp độp và quất vào kính cửa sổ. Paul dường như quên mất tôi là ai khi gò má ông cọ vào má tôi, vuốt ve tôi bằng má ông chứ không phải bằng tay. Rồi thì, luôn là như vậy, tôi mở miệng nói và phá hỏng mọi chuyện.

- Paul! - Giọng nói ngập ngừng của tôi kéo ông ra khỏi trạng thái mơ màng mà nếu tôi giữ yên lặng thì chẳng mấy chốc sẽ dẫn tôi tới trạng thái ngây ngất mà thân thể tôi đang khao khát - Khi chúng cháu bị nhốt trên khu gác đó, bà ngoại luôn gọi chúng cháu là dòng giống ma quỷ. Bà nói là bọn cháu là những hạt giống xấu được gieo nhầm đất, rằng những điều tốt lành không bao giờ đến với bọn cháu. Bà khiến bọn cháu cảm thấy không chắc chắn mình là ai hoặc có quyền được sống hay không. Điều mà mẹ cháu làm, việc kết hôn với người họ hàng khi người đó chỉ hơn mẹ có ba tuổi có phải thật khủng khiếp không? Không một phụ nữ nào có trái tim có thể khước từ bố cháu được. Cháu biết cháu cũng sẽ không thể. Bố cháu rất giống chú. Ông bà ngoại tin rằng bố mẹ chúng cháu đã phạm phải một tội ác kinh khủng do đó họ coi khinh bọn cháu và cả hai đứa em sinh đôi bé bỏng và đáng yêu nữa. Họ gọi bọn cháu là lũ xấu xa. Họ có đúng không? Họ có quyền giết bọn cháu không?

Những lời tôi nói khiến ông trở lại trạng thái tập trung. Ông thả vôi tôi xuống. Ông ngoảnh đầu sang một bên khiến tôi không đọc được ánh mắt ông. Tôi ghét những người giấu ánh mắt mình để tôi không trông thấy và không đọc được sự thật.

- Tôi nghĩ bố mẹ cháu yêu thương nhau rất nhiều và họ còn trẻ - ông nói bằng giọng lạ lùng, không biểu cảm - yêu nhau quá nhiều nên không thể dừng lại để suy xét về tương lai và hậu quả.

- Ôi - tôi kêu lên, cảm thấy bị xúc phạm - Chú nghĩ ông bà ngoại đúng và tất cả bọn cháu là xấu xa ư?

Ông quay đầu lại đối mặt với tôi, cặp môi đầy đặn, gợn cảm của ông hé ra, khuôn mặt ông thật giận dữ.

- Đừng có nghĩ đến những gì tôi nói và bóp méo nó đi cho phù hợp với nhu cầu trả thù của cháu. Không có lý do nào để phán xét một vụ giết người, ít nhất đó cũng là trường hợp tự vệ. Các cháu không phải là những kẻ xấu xa. Ông bà ngoại các cháu là những người ngu muội phải học cách chấp nhận thực tại và cải tạo nó. Họ phải tự hào về bốn đứa cháu ngoại mà bố mẹ cháu tặng cho họ. Nếu bố mẹ cháu chơi một canh bạc có tính toán khi họ quyết định có con, thì tôi có thể nói họ đã chiến thắng. Chúa trời đứng về phía các cháu và đã cho các cháu quá nhiều sắc đẹp và có lẽ cũng quá nhiều tài năng. Chắc chắn là có một cô gái trẻ nung nấu những tình cảm người lớn quá nhiều so với lứa tuổi cô ta.

- Chú Paul...?

- Đừng nhìn tôi như thế, Catherine.

- Cháu không biết trông cháu như thế nào.

- Đi ngủ đi, Catherine Sheffield, ngay lập tức?

- Chú gọi cháu là gì? - Tôi hỏi khi ông quay lưng đi ra cửa.

Ông mỉm cười với tôi.

- Đó không phải là lời nói hớ, đó chỉ là điều cháu nghĩ. Dollanganger thì quá dài cho một tên họ. Sheffield sẽ là sự lựa chọn tốt hơn. Chúng ta có thể sắp xếp để thay đổi họ cho cháu về mặt pháp lý.

- Ôi! - ông khiến tôi phát ốm vì thất vọng.

- Nghe này, Catherine - ông nói từ cửa ra vào. Thân hình ông lớn tới mức che hết ánh sáng từ hành lang - Cháu đang chơi một trò nguy hiểm. Cháu đang cố quyến rũ tôi, cháu thì thật đáng yêu và không thể cưỡng lại nổi. Nhưng chỗ của cháu trong cuộc đời tôi chỉ là con gái tôi, không gì khác cả.

- Có phải trời cũng mưa vào tháng Sáu khi chú đặt Julia và Scotty xuống mộ không?

- Thế thì có gì khác nhau? Bất cứ ngày nào cháu đặt một người cháu yêu thương xuống mộ thì

ngày đó là ngày mưa! - và ông bước ra khỏi phòng tôi, vội đi theo hành lang về phòng mình và sập cửa phòng ông lại.

Tôi đã cố thử hai lần và hai lần ông đã chối từ tôi. Giờ thì tôi được tự do đi tiếp trên con đường huỷ diệt vui vẻ của mình để được múa balê cho tới khi tôi đạt tới đỉnh cao. Điều đó sẽ cho mẹ, người không biết làm gì ngoài việc thuê thừa và đan len, thấy rằng ai là người tài năng nhất và thông minh nhất. Mẹ sẽ thấy ai có thể kiếm được một gia tài mà không phải bán mình, phải hạ mình giết người để được thừa kế một gia tài!

Cả thế giới sẽ nói về tôi! Họ sẽ so sánh tôi với Anna Pavlova và sẽ nói tôi giỏi hơn. Mẹ sẽ tới bữa tiệc họ tổ chức để tôn vinh tôi và cùng đi với người chồng của mẹ. Trông mẹ sẽ già nua, ốm yếu, mệt mỏi, trong khi tôi thật trẻ trung và tươi tắn, rồi Bart thân yêu của mẹ sẽ tiến thẳng tới chỗ tôi, cặp mắt ông ta sáng lấp lánh khi hôn tay tôi "Cô là người phụ nữ đẹp nhất và tài năng nhất mà tôi được gặp" - ông ta sẽ nói vậy. Chỉ qua ánh mắt ông ta, tôi sẽ biết rằng ông ta yêu tôi, yêu gấp mười lần ông ta từng yêu mẹ. Khi tôi có được ông ta, mẹ sẽ phải cô đơn, tôi sẽ cho ông ta biết mình là ai và đầu tiên ông ta không thể tin nổi. Rồi ông ta sẽ phải tin. Ông ta sẽ căm ghét mẹ! Ông ta sẽ lấy hết tiền của mẹ. Rồi đem tiền đi đâu? Tôi ngừng lại để suy nghĩ. Sẽ đem tiền đi đâu khi lấy hết tiền của mẹ? Nó sẽ quay lại với bà ngoại ư? Nó sẽ không thể tới với chúng tôi, phải cho Chris, Carrie hay tôi, vì chúng tôi không tồn tại với tư cách là con cháu của dòng họ Foxworth. Rồi tôi mỉm cười, nghĩ đến bốn cái giấy khai sinh mà tôi tìm thấy khâu dưới lớp lót của một trong những chiếc vali cũ của chúng tôi. Tôi phá ra cười. Ôi, mẹ, điều mẹ đã làm thật ngu ngốc! Giấu giấy khai sinh đi như vậy! Với những tờ giấy khai sinh đó, tôi có thể chứng minh Cory đã tồn tại. Không có chúng, mẹ sẽ bác bỏ lời tôi nói, trừ phi cảnh sát quay lại Gladstone tìm được người bác sĩ đã đỡ cho hai đứa em sinh đôi. Rồi còn cô trông trẻ cũ và bác Johnson nữa chứ. Ôi, tôi hy vọng là không ai chuyển đi và vẫn nhớ về bốn búp bê Dresdoll.

Tôi biết mình thật xấu xa, như lời bà ngoại đã nói từ đầu, bẩm sinh đã xấu xa. Tôi đã bị trừng phạt trước khi làm bất cứ điều gì xấu, vậy thì tại sao không để sự trừng phạt phù hợp với tội lỗi được gây ra?

Khi thiếp đi, tôi bắt đầu lập kế hoạch sẽ phải làm gì. Ông sẽ không thể quay lưng và đẩy tôi ra vì tôi sẽ làm cho điều đó là không thể. Ông sẽ không muốn làm tôi thương tổn. Ông sẽ đón nhận tôi và tự nhủ ông phải làm vậy, rồi sau đó sẽ không cảm thấy tội lỗi chút nào.

Tội lỗi sẽ là phần tôi. Còn Chris sẽ căm ghét tôi và quay sang một người khác, vì anh ấy phải làm như vậy.

NGỌT NGÀO HƠN NHỮNG ĐOÁ HỒNG

Tôi tròn mười sáu tuổi vào tháng Tư năm 1961. Đó là tuổi trổ hoa, chín mọng của tôi khi tất cả đàn ông, già hay trẻ, hầu hết họ đều trên bốn mươi tuổi, quay lại chăm chú nhìn tôi trên những đường phố. Khi tôi đứng ở góc phố đợi xe buýt, những chiếc ô tô đi chậm lại bởi vì những người lái xe không thể rời mắt khỏi tôi.

Nếu họ vô cùng mê mẩn, thì bản thân tôi còn hơn thế. Tôi ngấm nghĩa trước rất nhiều chiếc gương trong ngôi nhà của Paul và đôi lúc lấy làm ngạc nhiên thấy một cô gái xinh đẹp hấp dẫn đáng yêu đến thế và rồi sung sướng khi phát hiện cô gái đó chính là mình. Tôi thật nổi bật và tôi biết điều đó. Julian thường xuyên bay về và dán ánh mắt khao khát vào tôi, cho tôi biết điều anh ta muốn thậm chí nếu tôi không muốn. Tôi chỉ gặp Chris vào những ngày nghỉ cuối tuần và biết anh ấy vẫn muốn có tôi, vẫn yêu tôi hơn từng yêu bất cứ ai.

Chris và Carrie về nhà vào ngày nghỉ cuối tuần nhân dịp sinh nhật tôi và chúng tôi ôm nhau, cười, nói thật nhanh như thể không có thời gian để nói, nhất là Chris và tôi. Tôi muốn kể cho Chris nghe mẹ sắp tới sống ở Greenglenna nhưng tôi sợ anh ấy sẽ tìm cách ngăn cản tôi thực hiện điều tôi đã dự định do đó tôi không nhắc đến nó nữa. Được một lúc, Carrie chạy ra ngồi với đôi mắt buồn mở to, chăm chú nhìn ân nhân của chúng tôi. Vị ân nhân to lớn đó đã yêu cầu tôi mặc bộ đồ đẹp nhất.

- Tại sao không mặc chiếc váy cháu để dành cho một dịp đặc biệt? Nhân ngày sinh của cháu chú sẽ chiêu đãi các cháu một bữa tiệc tại khách sạn ưa thích của chú Plantation House.

Ngay sau đó tôi chạy lên gác và thay đồ. Tôi định dành nhiều nhất cho ngày sinh nhật của mình. Khuôn mặt tôi thực sự không cần trang điểm nhưng tôi vẫn trang điểm như một tác phẩm thực sự kể cả bôi mascara đen nhánh lên mắt rồi dùng kẹp để uốn cong lôngmi. Móng tay tôi bóng ngời và chiếc váy tôi mặc có màu hồng nhạt từ Paris. Tôi cảm thấy mình xinh đẹp làm sao khi chau chuốt trước chiếc gương đứng ngả được mua vì thói phù phiếm của tôi.

- Nàng Catherine của ta, - Chris gọi ở cửa - Em trông lộng lẫy lắm rồi nhưng thị hiếu của em thật tệ hại khủng khiếp nên mới tự ngưỡng mộ mình nhiều tới mức có thể hôn hình ảnh phản chiếu của mình. Thật đấy, Cathy, hãy chờ những lời khen ngợi từ những người khác chứ đừng tự khen chính mình.

- Em sợ là sẽ không ai khen em, - tôi tự vệ - Do đó em tự khen mình để tự tin hơn. Liệu trông em có đẹp không hay chỉ dễ thương thôi?

- Ủ, - anh ấy nói giọng căng thẳng, là lạ - anh ngờ rằng mình chưa bao giờ được thấy một cô gái khác đẹp như em lúc này.

- Anh muốn nói là em đẹp hơn cùng với năm tháng ư?

- Anh sẽ không khen em hơn nữa đâu! Thật không ngạc nhiên khi bà ngoại đập vỡ hết gương. Anh cũng có ý định làm vậy đó. Thật là người kiêu căng!

Tôi cau mày, không thích nhắc tới người đàn bà đó.

- Anh kỳ quặc quá, Chris - Tôi nói, trao cho anh ấy một nụ cười rộng mở, ầm ập - Em không xấu

hồ hay bối rối khi đưa ra những lời khen ngợi xứng đáng đâu. Anh đẹp trai như bố vậy.

Mỗi lần từ trường về nhà, trông anh ấy lại trưởng thành hơn và đẹp trai hơn. Dù khi tôi nhìn kỹ hơn, đôi mắt anh ấy có điểm nét gì đó thật lạ lùng khiến anh ấy già dặn hơn tôi. Anh ấy cũng có vẻ buồn hơn, dễ tổn thương hơn.

- Tại sao anh không hạnh phúc, Chris? - Tôi hỏi - Cuộc sống làm anh thất vọng ư? Nó tệ hơn anh nghĩ khi chúng ta bị nhốt và có nhiều ước mơ về tương lai ư? Giờ anh hối tiếc vì đã quyết định trở thành một bác sĩ à? Anh mong muốn trở thành một diễn viên múa như em thay vì trở thành một bác sĩ à?

Tôi tiến lại gần hơn để nhìn anh ấy, để xem đôi mắt để lộ gì, nhưng anh ấy cúi đầu giấu ánh mắt, bàn tay anh ấy cố vỗ eo lưng tôi, nhưng eo lưng tôi có lẽ không nhỏ hoặc vì tay anh ấy không đủ to. Hoặc vì anh ấy chỉ làm gì đó để chạm vào tôi. Tạo ra một trò đùa thoát khỏi điều gì đó nghiêm túc. Đó là gì nhỉ? Tôi cúi xuống nhìn vào khuôn mặt anh ấy và thấy tình yêu mà tôi đang chờ đợi và rồi cầu mong giá mà tôi không biết.

- Chris, anh không trả lời.

- Em hỏi gì vậy?

- Cuộc đời, khoá học trường y, nó có đúng với sự mong đợi của anh không?

- Thế nào cơ?

- Nghe có vẻ chỉ trích. Đó là cách của em, không phải của anh.

Anh ấy ngẩng đầu lên và mỉm cười rạng rỡ. Ôi, Chúa ơi!

- Đúng vậy, - anh ấy đáp - cuộc sống bên ngoài đúng là điều anh đã nghĩ nó sẽ diễn ra. Anh là kẻ thực tế, không như em. Anh thích trường học và bè bạn mà anh kết bạn. Nhưng anh vẫn nhớ em, thật khó khăn khi phải chia ly với em, luôn phải lo lắng không biết em đang làm gì - Mắt anh ấy lại lảng tránh và u ám khi khao khát điều không thể - Chúc mừng sinh nhật, nàng Catherine của ta - anh ấy dịu dàng nói rồi chạm vào môi tôi. Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng không thách thức gì nhiều - Đi nào! - anh ấy nói vẻ cương quyết, cầm tay tôi - Mọi người đã sẵn sàng trừ cô nàng kiêu cách, khó tính này.

Chúng tôi tay trong tay bước xuống cầu thang. Paul và Carrie đã thay đồ xong và đang đợi, cả bác Henny nữa. Ngôi nhà thật là lạ, dường như thật yên tĩnh và chờ đợi, tối một cách khác thường, tất cả các ngọn đèn đều tắt cả trừ những ngọn đèn ở hành lang. Thật kỳ quặc.

Rồi đột ngột những tiếng nói vang lên trong bóng tối. "Chúc mừng! Chúc mừng!". Giàn hợp xướng cùng cất tiếng khi tất cả các ngọn đèn được bật lên và các thành viên của lớp học balê vây quanh Chris và tôi.

Henny bê ra một chiếc bánh sinh nhật ba tầng và tự hào nói rằng chính tay bà đã làm và trang trí nó. Hãy để tôi thành công với điều tôi dự định làm, tôi tự nhủ với đôi mắt nhắm lại khi thổi tắt nến.

Tôi sẽ theo sát mẹ, mẹ ạ, mỗi ngày tôi sẽ trưởng thành hơn, thông minh hơn và khi thời cơ đến, tôi sẽ sẵn sàng, đối thủ của mẹ đó.

Tôi thổi mạnh đến nỗi nến hồng chảy ra dính vào bông hoa bằng kem đậu nhẹ nhàng trên những chiếc lá xanh nhạt. Đứng đối diện với tôi là Julian. Đôi mắt đen láy của anh ta dán chặt vào tôi khi anh ta thăm hỏi đi hỏi lại cũng câu hỏi đó.

Bất cứ khi nào tôi cố tìm ánh mắt Chris thì anh ấy lại quay đi chỗ khác hoặc nhìn xuống sàn. Carrie cứ bám sát cạnh Paul. Ông ngồi cách xa cuộc vui náo nhiệt và cố không tỏ vẻ nghiêm khắc. Ngay sau khi tôi mở hết các gói quà, Paul đứng dậy, bế Carrie lên tay và cả hai đi lên chỗ cầu thang.

- Chúc ngủ ngon, chị Cathy, - Carrie gọi, khuôn mặt nhỏ bé của nó thật hạnh phúc và ngái ngủ - đây là bữa tiệc sinh nhật hay nhất mà em được dự.

Tôi có thể kêu lên vì nỗi đau đó, vì nó mới gần chín tuổi và tất cả những bữa tiệc sinh nhật mà nó có thể nhớ đều là những cố gắng đáng thương để tạo ra thật nhiều thứ từ những thứ ít ỏi, trừ bữa tiệc sinh nhật của Chris tháng Mười Một năm ngoái.

- Sao em có vẻ buồn thế? - Julian hỏi, anh ta bước tới ôm tôi - Hãy vui vẻ đi, vì giờ em có tôi dưới chân em, sẵn sàng thấp lửa cho trái tim cùng với con người em.

Thực sự là tôi căm ghét anh ta khi anh ta hành động như vậy. Anh ta cố gắng thể hiện theo mọi cách có thể để cho mọi người thấy rằng tôi thuộc về anh ta và chỉ mình anh ta mà thôi. Quà anh ta tặng tôi là một chiếc túi xách da để đựng bộ quần áo nịt, giày và các vật dụng khác dùng cho mùa balê. Tôi khiêu vũ xa chỗ anh ta, không muốn tối nay bị kêu ca. Tất cả những cô gái không thực sự mê Julian lập tức quay sang Chris và điều này không làm tăng sự ưa thích của Julian đối với anh trai tôi. Tôi không biết làm cách nào để hạ hỏa thì đột nhiên Chris và Julian đã đứng ở một góc phòng cãi nhau và đã choảng nhau rồi.

- Tao chẳng quan tâm tới việc mày nghĩ gì, - Chris nổi cáu - Em gái tao còn quá trẻ để yêu đương và không sẵn sàng cho New York.

- Anh! Anh! - Julian quặc lại - Anh biết gì về mùa balê? Anh chẳng biết gì cả! Thậm chí anh không thể bước đi và không dầm lên chính mình!

- Có thể đúng thế, - Chris nói giọng lạnh như băng - nhưng tao còn những khả năng khác. Chúng ta đang nói về em gái tao và thực tế nó vẫn còn ít tuổi. Tao sẽ không để mày thuyết phục nó cùng mày đi New York khi mà nó vẫn chưa hết tốt nghiệp phổ thông!

Tôi hết nhìn người này đến người kia và không thể nói là cảnh nào hay hơn thế. Tôi cảm thấy phát ngán khi họ cho mọi người thấy sự thù địch giữa họ, phát ốm vì tôi muốn họ ưa thích nhau. Tôi run rẩy muốn kêu lên Dừng lại, đừng làm điều này! Nhưng tôi không nói được gì.

- Cathy, - Chris gọi, không rời mắt khỏi Julian vì bất cứ giây nào Julian dường như cũng sẵn sàng tung ra một nắm đấm hoặc một cú đá - Em có thực sự tin rằng mình đã sẵn sàng cho cuộc trình

diễn của em ở New York không?

- Không... - tôi đáp gần như một tiếng thì thầm.

Ánh mắt Julian nổi xung với tôi vì anh ta đang nhìn tôi, đòi hỏi tôi mỗi phút chúng tôi ở cùng nhau, muốn tôi đi cùng anh ta tới New York, trở thành người tình và bạn múa của anh ta. Tôi biết tại sao Julian muốn tôi, - trọng lượng, chiều cao, việc giữ thăng bằng của tôi phù hợp tuyệt vời với khả năng của anh ta. Đó là điều vô cùng quan trọng để tìm một bạn diễn hoàn hảo khi một đôi biểu diễn muốn gây ấn tượng.

- Vứt mẹ tất cả những ngày sinh nhật của cô đi! - Julian nói khi đi ra cửa trước và sập thật mạnh sau lưng. Bữa tiệc sinh nhật của tôi kết thúc như vậy đó với tất cả mọi người bối rối ra về. Chris về phòng mình không nói lời chúc ngủ ngon với tôi. Mắt đầy nước, tôi bắt đầu nhặt rác trên thảm phòng khách. Tôi phát hiện một lỗ nhỏ trên thảm trải sàn màu xanh đẹp đẽ do một tàn thuốc lá bất cẩn. Ai đó đánh vỡ một đồ vật giá trị bằng thủy tinh của Paul, một bông hồng làm bằng pha lê mờ. Tôi cầm nó lên, nghĩ tới việc mua keo để gắn nó lại. Vì luôn có cách để che lỗ hồng trên thảm trải sàn và xóa những vòng tròn trắng trên những chiếc bàn.

- Đừng lo về bông hoa hồng - Giọng Paul vang lên sau lưng tôi- Đó chỉ là một món đồ rẻ tiền. Tôi có thể mua một bông khác.

Tôi quay lại nhìn ông. Ông đứng tự nhiên ở cổng vòm của phòng khách, ánh mắt dịu dàng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của tôi.

- Đó là một bông hồng đẹp - tôi thổn thức - và cháu biết nó rất đắt. Cháu sẽ mua cho chú một bông khác nếu tìm được một bông giống như thế này và nếu không được, cháu sẽ mua cho chú thứ khác tốt hơn khi có thể...

- Quên nó đi.

- Cảm ơn chú vì hộp nhạc tuyệt đẹp này - Đôi bàn tay tôi run run sợ hãi giơ lên túm chặt chiếc áo cổ rộng tìm cách che khoảng ngực hở - Bố cháu đã tặng cháu một chiếc hộp nhạc bằng bạc với một vũ nữ bên trong nhưng cháu phải bỏ nó lại... - Giọng tôi nghẹn lại và không thể nói tiếp vì những ý nghĩ về bố kéo tôi trở lại những mất mát tuổi thơ trống trải, không niềm hy vọng.

- Chris đã kể cho tôi về chiếc hộp nhạc mà bố đã tặng cháu và tôi cố tìm một cái giống như thế. Liệu tôi có thành công không?

- Có ạ, - Tôi đáp, dù chiếc hộp nhạc không giống thế.

- Tốt rồi. Giờ hãy đi ngủ đi. Quên cái đồng lộn xộn này đi. Henny sẽ dọn. Trông cháu buồn ngủ rồi.

Tôi lên cầu thang và vào phòng mình, ngạc nhiên thấy Chris đang đợi tôi.

- Giữa em và Julian có chuyện gì vậy? - Anh ấy bực tức hỏi.

- Chẳng có gì cả!

- Đừng có nói dối anh, Cathy! Hẳn ta chẳng thường xuyên về đây mà không có gì à!

- Nghĩ gì là việc của anh, Christopher - tôi hẳn học nói - Em không định bảo anh phải làm gì và em yêu cầu anh cũng vậy! Anh không phải là một vị thánh và em cũng không phải là một thiên thần! Rắc rối là anh chỉ là một người đàn ông khác nghĩ mình có thể làm bất cứ điều gì mình muốn trong khi em phải ngồi nghiêm nghị và đợi ai đó tới và cưới em! Này, em không phải là loại con gái như thế đâu! Không ai được áp chế em và buộc em phải làm điều mình không muốn, không bao giờ! Không phải Paul! Không phải Madame! Không phải Julian và không phải cả anh nữa! - Khuôn mặt anh ấy tái nhợt khi lắng nghe và cố kiềm chế không ngắt lời - Em muốn anh ra khỏi cuộc đời em, Christopher. Em sẽ làm điều em phải làm, bất cứ điều gì em phải làm, để đạt tới đỉnh cao.

Anh ấy trừng trừng nhìn tôi với đôi mắt xanh bắn ra những tia lửa điện cay độc.

- Anh cho là em sẽ ngủ với bất cứ gã đàn ông nào nếu điều đó cần thiết.

- Em sẽ làm nếu phải thế! - Tôi giận giữ đáp lại dù không hề nghĩ vậy.

Anh ấy dường như suýt tát tôi nhưng kiềm chế được và nắm chặt nắm tay lại. Một vết trắng xuất hiện quanh đôi môi mím chặt của anh ấy.

- Cathy! - anh ấy nói giọng thương tổn - em làm sao vậy? Anh không nghĩ rằng em lại trở thành một kẻ cơ hội cơ đấy.

Cảm thấy chua chát, tôi nhìn Chris. Anh ấy nghĩ mình đang làm gì vậy? Chúng tôi thật may mắn gặp được một người đàn ông cô đơn, bất hạnh và đã nhờ vả ông và sớm hay muộn gì cũng phải trả nợ thôi. Bà ngoại luôn nói với chúng tôi không ai làm bất cứ một điều gì mà chẳng vì cái gì cả. Nhưng tôi không thể làm tổn thương anh ấy hơn nữa và cũng không thể nói một từ chống lại Paul, người đã thu nhận chúng tôi và đã làm tất cả những gì có thể được. Thành thật mà nói, tôi có đủ lý do để biết ông không chờ đợi bất cứ sự đền đáp nào cả.

- Cathy! - anh ấy nài nỉ - Anh ghét mọi từ em nói. Sao mà em có thể nói với anh như vậy khi em biết rằng anh yêu thương và tôn trọng em nhiều như thế. Không ngày nào trôi qua mà anh không mong mỏi em. Anh sống cho những ngày nghỉ cuối tuần khi có thể gặp em và Carrie. Đừng trách anh, Cathy, anh cần em. Anh sẽ luôn cần em. Anh sợ đến chết khi nghĩ rằng anh gần như không còn cần thiết trong cuộc đời em.

- Chris! - tôi nói giọng dứt quãng - Em xin lỗi vì đã nói như vậy. Điều anh nghĩ đối với em thật nhiều ý nghĩa. Nhưng tất cả trong em bị giằng xé. Em đã nghĩ mình phải có ngay tất cả mọi thứ để bù đắp tất cả những gì em đã mất mát và phải chịu đựng. Julian muốn em đi cùng anh ta tới New York. Em không nghĩ mình đã sẵn sàng và em chưa có được sự rèn luyện mà em cần. Madame luôn nói với em như thế và bà ấy đúng. Julian nói anh ta yêu em và sẽ chăm nom em. Nhưng em không chắc chắn đó có phải là tình yêu không hoặc không biết anh ta có yêu em không hay chỉ muốn em giúp anh ta đạt

được mục tiêu của mình. Nhưng mục tiêu của anh ta cũng là mục tiêu của em. Vậy anh hãy cho em biết là thế nào em có thể nói là anh ta yêu em hay chỉ muốn lợi dụng em?

- Em đã để anh ta ngủ với em ư? - Anh ấy hỏi giọng đều đều, ánh mắt dò dẫm.

- Không! Tất nhiên không.

Cánh tay anh ấy vòng quanh người tôi và ôm tôi thật chặt.

- Hãy đợi ít nhất một năm nữa, Cathy. Hãy tin tưởng Madame Marisha chứ không phải Julian. Bà ấy biết nhiều hơn anh ta.

Tôi là một thực thể khao khát, lòng tràn đầy mong muốn tham lam đạt được những gì lãng mạn. Tôi cũng sợ những gì bên trong con người mình. Sợ rằng tôi sẽ như mẹ. Khi soi gương tôi thấy khuôn mặt mẹ ngày càng hiện rõ hơn. Tôi thật sung sướng vì tôi trông giống mẹ và cũng lại căm ghét bản thân vì là hình ảnh phản chiếu của mẹ. Không, không, nội tâm tôi không thể giống mẹ được, chỉ vẻ bên ngoài thôi. Vẻ đẹp của tôi không chỉ ở bề ngoài được.

Tôi luôn nhắc nhở bản thân điều này khi đi tới thành phố Greenglenna. Tại toà thị chính tôi đưa ra lý do không mấy thuyết phục về việc tìm giấy khai sinh của mẹ để có thể tìm giấy khai sinh của Bart Winslow. Tôi phát hiện ra rằng ông ta trẻ hơn mẹ tám tuổi và cũng biết chính xác nơi sinh của ông ta. Tôi đi qua mười lăm phố cho tới lúc tới được một kh phố yên tĩnh trồng cây du nơi có những ngôi nhà cổ trong tình trạng hư nát, trừ nhà của Bart Winslow. Những giàn giáo xếp chồng quanh ngôi nhà của ông ta. Hàng chục công nhân đang sửa cửa sổ chống mưa hắt cho ngôi nhà gạch được quét sơn lại với những đường viền quanh cửa sổ và mái vòm trắng.

Ngày hôm sau tôi ở thư viện của Greenglenna đọc về gia đình Winslow. Hơn cả những gì mong muốn, khi tìm kiếm ở các tờ báo cũ tôi thấy bài viết của một biên tập viên về các vấn đề xã hội dành hết cả bài báo nói về Bart Winslow và bà vợ vô cùng xinh đẹp, vô cùng giàu có của ông ta và dòng dõi quý phái của bà vợ "là người thừa kế một trong những gia tài lớn nhất nước".

Tôi lén cắt bài báo đó và mang về nhà cho Chris. Tôi không muốn anh ấy biết mẹ sẽ sống ở Greenglenna. Anh ấy tỏ vẻ căm ghét khi đọc lướt bài báo.

- Cathy, em tìm thấy nó ở đâu vậy?

Tôi nhún vai.

- À, nó ở trong một tờ báo của Virginia mà họ bán ở quầy báo.

- Mẹ lại ở châu Âu - anh ấy nói về lạ lùng - Anh không hiểu tại sao mẹ cứ đi sang châu Âu - Cặp mắt xanh của anh ấy nhìn đi chỗ khác và vẻ mơ màng làm khuôn mặt anh ấy dịu đi - Em có nhớ mùa hè khi mẹ đi nghỉ trăng mật không?

Nhớ ư? Nếu mà tôi có thể quên được. Nếu mà tôi cho phép mình quên. Một ngày, một ngày nào đó khi tôi cũng giàu có và nổi tiếng, mẹ sẽ nghe về tôi và khi đó mẹ nên phòng bị là hơn, vì từng bước, từng bước một tôi đang lập ra chiến lược của mình.

Julian không thường xuyên tới Clairmont như trước sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi nữa. Tôi đoán là Chris đã khiến anh ta sợ. Tôi không biết điều đó có khiến tôi hạnh phúc hay không. Khi anh ta tới thăm bố mẹ, anh ta phớt lờ tôi. Anh ta bắt đầu chú ý tới Lorraine DuVal, cô bạn thân nhất của tôi. Vì một lý do nào đó, tôi cảm thấy đau đớn và oán giận, không phải đối với anh ta mà đối với Lorraine. Tôi giấu mình trong cánh gà và nhìn họ say mê biểu diễn điệu múa đôi. Đó là lúc tôi quyết định sẽ chú tâm nghiên cứu về múa đôi như đã từng làm trước đây vì tôi sẽ cho Julian thấy! Tôi sẽ cho tất cả mọi người thấy bản lĩnh của mình!

Một con người được làm bằng sắt, được bọc ngoài bằng những chiếc váy xoè vải lụa xếp nếp!

CON CÚ TRÊN MÁI NHÀ

Giờ tôi sẽ kể lại chi tiết từng sự việc trong cuộc đời Carrie, vì đây là câu chuyện của nó cũng như của Chris và tôi vậy. Khi hồi tưởng lại và suy nghĩ về cuộc đời xoay vần với Carrie, tôi thực sự tin rằng điều đã xảy ra với Carrie ở trường tư thục dành cho con nhà giàu của cô Emily Dean Dewhurst là một chuyện lớn để nó suy nghĩ về mình trong tương lai.

Thật đau đớn trước khi bắt đầu kể vì tôi yêu nó nên vết thương nào mà nó phải chịu đựng cũng là vết thương mà tôi phải chịu đựng, thậm chí tới tận bây giờ.

Từ những mẫu giấy nghêch ngoạc mà tôi nhận được từ Carrie, từ tin tức mà cô giáo Dewhurst nói và từ một số học sinh khác cùng trường, đây là cơn ác mộng mà Carrie phải chịu đựng và tôi sẽ kể lại một cách trung thực nhất.

Những ngày nghỉ cuối tuần Carrie ở cùng với chúng tôi nhưng nó trở thành một sinh vật bé nhỏ, thờ ơ, lặng lẽ, đau buồn từ lúc đưa em song sinh chết. Tất cả mọi thứ về Carrie khiến tôi lo lắng. Khi tôi hỏi nó cứ khẳng khẳng nói rằng mọi việc đều ổn và không nói bất cứ điều gì chống lại trường học, bạn học hay giáo viên. Nó chỉ nói một điều, duy nhất một điều để diễn tả cảm xúc của mình và chỉ có mạnh mẽ đó thôi.

- Em thích lắm, nó có màu như cỏ.

Chỉ có thể thôi. Nó khiến tôi lo lắng, cố đoán chuyện gì gây rắc rối cho nó. Tôi biết có chuyện gì đó không ổn và nó sẽ không kể cho tôi đó là chuyện gì.

Khoảng bốn giờ chiều thứ Sáu hàng tuần, Paul lái xe tới đón Carrie và Chris rồi chở họ về nhà. Ông đã làm hết sức để khiến tất cả các ngày nghỉ cuối tuần của chúng tôi thật đáng nhớ. Dù Carrie tỏ ra hạnh phúc với chúng tôi nhưng hiếm khi nó cười. Cố hết sức chúng tôi cũng chỉ nhận được ở nó nụ cười yếu ớt.

- Có chuyện gì xảy ra với Carrie nhỉ? - Chris thì thầm. Tôi chỉ có thể nhún vai. Tôi đã đánh mất sự tin tưởng của Carrie. Đôi mắt xanh, to của nó dán chặt vào Paul. Chúng câm nín nài nỉ ông. Nhưng ông đang nhìn tôi, không nhìn Carrie.

Khi tới lúc phải lái xe đưa nó về trường, Carrie trở nên lặng lẽ, đôi mắt nó trở nên trống rỗng và cam chịu. Chúng tôi hôn tạm biệt nó và nói nó phải ngoan, phải hoà thuận với bạn bè và "nếu em cần anh chị, em biết phải gọi điện như thế nào rồi".

- Vâng - Nó khẽ nói, mắt dán xuống đất. Tôi ôm ghì nó và nói rằng tôi yêu nó nhiều như thế nào, nếu nó cảm thấy không vui thì hãy nói ra - Em không vui - Nó đáp, ánh mắt buồn rầu dán vào Paul.

Trường của nó quả là một ngôi trường đẹp. Tôi rất thích được học ở một ngôi trường như vậy. Mỗi học sinh được phép tự trang trí một phía căn phòng đôi của mình theo cách chúng thích. Nữ tính, dịu dàng, thụ động là áp lực lớn nhất ở miền Nam. Quần áo mềm mại, vải the lượn, giọng nói dịu dàng, vẻ mặt e thẹn, mắt dán xuống đất, đôi tay mảnh dẻ, yếu đuối phô diễn về không tự lo cho bản thân được, hoàn toàn không được bày tỏ ý kiến trái ngược với ý kiến của nam giới và không bao giờ, không bao giờ để cho một người đàn ông biết mình thông minh hơn anh ta. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, tôi e rằng đó không phải là ngôi trường phù hợp với tôi chút nào.

Giường của Carrie là loại giường đôi trải ga màu đỏ nhạt. Trên đó có những chiếc gối màu xanh, hồng, đỏ, tím, tím xanh. Cạnh giường nó là chiếc tủ đặt bình thủy tinh màu ngà đựng những bông hoa viôlét nhựa mà Paul đã tặng nó. Bất cứ khi nào có thể là ông mang cho nó những bông hoa thật. Thật lạ lùng là nó yêu thích chiếc lọ nhỏ đựng violét đó hơn những bông hoa thật chóng héo và chóng tàn.

Vì Carrie là học sinh bé nhất trong số một trăm học sinh, nó được cử làm bạn cùng phòng với cô học sinh nhỏ thứ nhì tên là Sissy Towers. Sissy có mái tóc màu đỏ gạch, đôi mắt màu ngọc lục bảo dài và nhỏ, da trắng mỏng manh, tính tình ích kỷ, hằn học mà nó không bao giờ để lộ trước mặt người lớn, chỉ bộc lộ trước mặt những học sinh mà nó dọa được. Tệ hơn cả, dù nó là học sinh nhỏ thứ hai trong trường, nhưng nó vẫn cao hơn Carrie tới tận mười lăm xăngtimét!

Carrie kỷ niệm sinh nhật thứ chín của nó bằng một bữa tiệc khoảng một tuần trước khi sự hành hạ đối với nó diễn ra. Đó là tháng Năm và chuyện xảy ra vào một ngày thứ Năm.

Giờ học kết thúc lúc ba giờ chiều. Tất cả các học sinh có hai giờ đồng hồ để chơi ngoài sân trước bữa ăn chiều lúc năm giờ rưỡi. Tất cả chúng đều mặc đồng phục màu theo lớp lớn bé. Carrie học lớp ba. Đồng phục của nó là vải pôpôlin màu vàng với áo choàng không tay vải phin organdie. Carrie rất ghét màu vàng. Đối với nó, cũng như với Chris và tôi vậy, màu vàng tượng trưng cho tất cả những gì tốt đẹp nhất mà chúng tôi không thể có được khi bị nhốt và cảm thấy không được khoẻ mạnh, không có ai cần và yêu thương. Màu vàng cũng là màu của mặt trời không chiếu đến chúng tôi. Mặt trời là thứ mà Cory muốn nhìn thấy nhất. Giờ khi thật dễ có tất cả những thứ màu vàng thì Cory không còn nữa, nên màu vàng lại thành màu đáng ghét nhất.

Sissy Towers yêu thích màu vàng. Nó ghen tỵ với mái tóc dài màu vàng của Carrie và không thích mái tóc xoắn xỉn màu của chính nó. Có lẽ nó cũng ghen tị về vẻ đẹp với khuôn mặt búp bê của Carrie và đôi mắt đen với hàng mi cong dài, đôi môi đỏ như trái dâu tây. Carrie của chúng tôi là một cô búp bê với khuôn mặt thanh tú, mái tóc vàng. Nhưng thật đáng thương, tất cả vẻ đẹp này lại hiện diện trên một thân hình quá gầy, quá bé, chiếc cổ thật mỏng manh để đỡ một chiếc đầu thuộc về một người lớn hơn và cao hơn.

Màu vàng lấn át toàn bộ phía phòng của Sissy. Ga trải giường màu vàng, ghế phủ màu vàng, những con búp bê tóc vàng, váy vàng, sách cũng bọc giấy màu vàng. Thậm chí Sissy còn mặc áo len dài tay và váy màu vàng khi về nhà. Thực tế việc Sissy trông thật xám xịt trong bộ đồ màu vàng không làm giảm quyết tâm của nó để quấy nhiễu Carrie bằng màu sắc đó. Hôm đó, vì một lý do vớ vẩn không thể giải thích nổi, nó bắt đầu trêu chọc Carrie theo cách thật hằn học và cay nghiệt.

- Carrie là đồ lùn... đồ lùn... đồ lùn... - Sissy cất giọng hát đều đều - Carrie nên ở trong một rạp xiếc... rạp xiếc...rạp xiếc - Sissy cứ hát mãi. Rồi nó nhảy lên bàn và với giọng lạnh lạnh như một người quảng cáo một buổi biểu diễn kỳ quái trong một ngày hội. Sissy bắt đầu gào to - Tới đây! Tất cả mọi người hãy tới đây! Hãy trả hai trăm xu để xem em gái của Tom Ngón tay cái! Hãy tới xem đứa con gái bé nhất trần gian! Tới đây, hãy trả tiền để được xem một con lùn với đôi mắt to, to như con cú! Tới xem một cái đầu to trên một cái cổ trơ xương! Hãy trả tiền để xem một con quái vật còi trần!

Hàng chục đứa con gái đổ vào phòng, chăm chú nhìn Carrie đang cúi vào một góc, đầu cúi thấp, mái tóc dài vàng che khuôn mặt xấu hổ, sợ hãi.

Sissy mở chiếc túi nhỏ của nó để nhận những đồng hai trăm xu mà bọn con gái nhà giàu đó sẵn lòng thả vào.

- Giờ cởi hết quần áo ra, con quái vật - Sissy ra lệnh - Hãy cho khách hàng xem xứng đáng với đồng tiền của họ.

Run rẩy và bắt đầu khóc lóc, Carrie cúi mình khoanh tròn như một quả bóng và cầu Chúa cho sàn nhà mở ra. Nhưng sàn nhà thì không bao giờ mở ra và nuốt gọn con người ta khi họ muốn. Sàn nhà vẫn vững chãi dưới chân Carrie khi giọng nói cay độc của Sissy cứ vang lên mãi.

- Nhìn nó run kìa... nhìn nó run người kìa... nó sẽ gây ra... một trận động đất!

Tất cả bọn con gái cười khúc khích, trừ một đứa tóc vàng cao trung bình nhìn Carrie vẻ thương hại và thông cảm.

- Tớ nghĩ nó đáng yêu đấy chứ - cô bé tên Lacy St John đó nói - Để nó yên, Sissy. Điều cậu đang làm không hay đâu.

- Tất nhiên không hay rồi - Sissy cười phá lên - Nhưng điều này thật vui nhộn. Nó là một con chuột con nhút nhát! Các cậu biết đấy, nó chưa bao giờ mở miệng nói. Tớ không nghĩ nó có thể nói được - Sissy nhảy xuống bàn chạy tới chỗ Carrie và đá Carrie - Mày có lưỡi chứ, con quái vật? Này, con quái vật mắt to, hãy cho chúng tao biết sao mày trông buồn cười thế. Có phải mèo đã ăn trộm mất lưỡi mày không? Mày có lưỡi chứ? Lè nó ra đi!

Carrie cúi đầu thấp hơn.

- Thấy chưa, nó không có lưỡi! - Sissy tuyên bố, nhảy lên nhảy xuống. Nó chạy vòng quanh với đôi tay giang rộng - Hãy nhìn cái thứ bạn cùng phòng mà họ trao cho tớ, một con cú không có lưỡi! Chúng ta có thể làm gì để khiến nó mở miệng?

Lacy bước tới gần Carrie hơn về che chở.

- Thôi đi, Sissy, đủ rồi đấy, để cho nó yên.

Sissy xoay người dậm thật mạnh xuống bàn chân Lacy.

- Im mồm! Đây là phòng tao! Khi mày ở phòng tao, hãy làm như tao nói! Tao lớn bằng mày, Lacy St John, và bố tao có nhiều tiền hơn.

- Tao nghĩ mày là đứa con gái xấu xí, ích kỷ, gây đau khổ cho Carrie - Lacy nói.

Sissy giờ nắm đấm theo phong cách một võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp. Nó nhảy quanh đứ nắm đấm trước mặt Lacy.

- Mày muốn đánh nhau hả? Tới đây, hãy giờ nắm đấm của mày ra! Thử xem mày có động được vào tao trước khi tao đấm tím mắt mày không! - Trước khi Lacy có thể giơ tay tự vệ thì Sissy tung ra một cú đấm phải trúng một phần mắt trái Lacy. Rồi cú móc tay trái của Sissy trúng vào mũi Lacy! Máu túa ra khắp nơi.

Lúc này thì Carrie ngẩng đầu lên, thấy cô học sinh tỏ chút ít lòng tốt với nó bị đánh thâm tím và điều này đủ để khiến Carrie sử dụng thứ vũ khí dữ dội nhất của nó: giọng hét. Nó bắt đầu gào lên. Hết công suất, sử dụng hết sức lực, Carrie ngã đầu ra sau và cất giọng!

Ở căn phòng làm việc dưới tầng một, cô Emily Dean Dewhurst bật lên và đánh dây mực ra sổ điểm. Cô chạy tới rung chuông báo động ở hành lang để tất cả các giáo viên chạy đến.

Lúc đó là tám giờ tối. Phần lớn các giáo viên đang nghỉ trong phòng của họ. Cuốn mình trong những chiếc áo ngủ, áo choàng. Có một giáo viên mặc áo ngủ màu đỏ, hẳn đã bí mật lên đi chơi. Các giáo viên chạy thẳng tới nơi phát ra tiếng hét. Họ đổ vào căn phòng Carrie ở cùng Sissy và thấy một cảnh tượng kinh hoàng. Mười hai cô học sinh đang đánh lộn, trong khi những cô học sinh khác đứng lùi ra và xem. Một cô học sinh chỉ kêu thôi, giống như Carrie, còn những cô học sinh khác thì la hét, đấm đá, vật nhau trên sàn nhà, dứt tóc, cắn xé quần áo. Át tất cả cuộc ẩu đả là tiếng hét như tiếng kèn trompet từ một sinh linh bé nhỏ đang kinh hoàng.

- Các ông đâu rồi, đâu rồi? - Cô Longhurst kêu lên. Cô là người mặc chiếc áo ngủ màu đỏ để lộ ngực do cổ khoét sâu.

- Cô Longhurst, bình tĩnh đi! - Cô Dewhurst ra lệnh. Ngay lập tức cô đã đánh giá được tình hình và có cách giải quyết - Không có ông nào ở đây cả - Cô kêu lên - Các học sinh, ngừng cuộc ẩu đả ngay, nếu không tất cả sẽ không được nghỉ cuối tuần này - Rồi cô hạ giọng nói với cô Longhurst - Cô hãy báo cáo tại phòng làm việc của tôi khi cuộc ẩu đả này được kiểm soát.

Tất cả học sinh trong căn phòng tóc tai rối bù, mặt mày xây xước vội dừng lại và lặng yên. Chúng nhìn quanh với những đôi mắt hoảng sợ và nhận thấy căn phòng đầy giáo viên, tệ nhất là cả cô Dewhurst, người không bao giờ tỏ ra xót thương. Tất cả im lặng. Tất cả trừ Carrie vẫn tiếp tục gào. Mắt nó nhắm nghiền, đôi bàn tay nhỏ xanh xao nắm thật chặt thành nắm đấm.

- Tại sao em học sinh kia lại kêu? - Cô Dewhurst hỏi khi cô Longhurst với về mặt phạm tội lặng lẽ chuồn khỏi để tránh bằng chứng buộc tội và chắc hẳn có một người đàn ông trốn ở đâu đó đang chờ cô.

Tất nhiên là Sissy Towers là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh.

- Bạn ấy là người gây sự trước, thưa cô Dewhurst. Tất cả là lỗi của Carrie. Bạn ấy như trẻ con vậy. Cô phải để cho em ở cùng phòng với một người bạn khác, nếu không em sẽ chết vì phải sống cùng với đứa trẻ này.

- Nhắc lại đi em vừa nói, Towers. Hãy nhắc lại điều tôi phải làm.

Bị hăm dọa, Sissy mỉm cười gượng gạo.

- Em muốn nói là em thích có một người bạn cùng phòng mới. Em không cảm thấy dễ chịu khi phải sống cùng phòng với một người bé bất bình thường.

Cô Dewhurst lạnh lùng nhìn Sissy.

- Towers, em thô lỗ một cách bất bình thường. Từ giờ trở đi em sẽ ở căn phòng tầng một gần phòng tôi để tôi có thể để ý tới em - Cô quét ánh mắt gườm gườm của mình khắp căn phòng - Những em còn lại, tôi sẽ thông báo cho bố mẹ các em rằng kỳ nghỉ cuối tuần này sẽ bị hủy bỏ! Giờ từng em một ghi tên cho cô Littleton để trừ điểm vào học bạ của các em.

Các cô học sinh rên rỉ và từng người một đi ra ghi tên mình. Khi đó cô Dewhurst mới tiến tới chỗ Carrie đang quỳ gối ôm đầu, giọng nó giờ chỉ còn là tiếng thút thít, nhưng đầu nó vẫn lắc qua lắc lại trong cơn kích động. - Dollanganger, giờ em đã đủ bình tĩnh để cho cô biết chuyện gì đã xảy ra chưa?

Carrie vẫn nghẹn lời. Nỗi sợ hãi và việc phải nhìn máu đã kéo nó trở lại với căn phòng bị khoá, trở lại cái ngày đói khát khi nó buộc phải uống máu nếu không thì sẽ chết đói. Cô Dewhurst cảm thấy mũi lòng và bối rối. Bốn mươi năm qua cô đã chứng kiến học sinh đến rồi đi và cô biết học sinh nữ có thể khó chịu và thô lỗ như học sinh nam.

- Dollanganger, trừ phi em trả lời tôi, nếu không em sẽ không được về nhà cuối tuần này. Tôi biết em đã có một thời gian khốn khó và tôi muốn giúp đỡ em. Em không thể giải thích chuyện gì đã xảy ra à?

Giờ khi đã ngồi phệt xuống sàn, Carrie mới ngẩng đầu lên. Nó thấy một phụ nữ nhiều tuổi đang đứng lưng lửng phía trên. Chiếc váy xanh bà ta mặc gần giống màu xám. Màu xám là màu bà ngoại luôn mặc. Bà ngoại đã làm những điều kinh khủng, bà đã khiến Cory phải chết và giờ bà cũng tới hại Carrie!

- Tôi ghét bà! Tôi ghét bà! - Carrie kêu lên mãi, cho tới khi cô Dewhurst chạy ra khỏi phòng và bảo một y tá tới tiêm cho Carrie một liều thuốc an thần.

Thứ Sáu tuần đó, tôi nhận điện thoại khi cô Dewhurst gọi tới nói rằng mười hai học sinh đã vi phạm kỷ luật và không tuân lệnh cô. Carrie là một trong số mười hai cô học sinh đó.

- Tôi rất tiếc, thực sự đó. Nhưng tôi không thể ưu ái em gái cháu mà vẫn trừng phạt những học

sinh khác. Em gái cháu không chịu im lặng khi tôi yêu cầu.

Tôi đợi cho tới bữa ăn tối để bàn chuyện này với Paul.

- Sẽ là một sai lầm khủng khiếp nếu để Carrie ở lại đó trong kỳ nghỉ cuối tuần, chú Paul ạ. Chúng ta đã hứa nó có thể về nhà mọi kỳ nghỉ cuối tuần. Nó quá bé nhỏ để có thể gây ra bất cứ chuyện gì, do vậy sẽ không công bằng khi nó cũng bị phạt.

- Đúng vậy, Cathy - Ông đáp, đặt đĩa xuống - Cô Dewhurst cũng đã gọi cho tôi ngay sau khi nói chuyện với cháu. Cô ấy có những quy tắc của mình và nếu Carrie cư xử không tốt thì nó phải chịu phạt cùng những học sinh khác. Chúng ta tôn trọng cô Dewhurst dù nếu cháu không tôn trọng cô ấy.

Chris về nhà vào kỳ nghỉ cuối tuần cũng phát biểu ý kiến của mình và đồng tình với Paul.

- Chắc chắn vậy rồi, Cathy, em cũng biết như anh là Carrie có thể ghê gớm khi nó muốn. Nếu nó không làm gì mà chỉ cần la hét thì nó cũng có thể khiến em phát điên và điếc cả tai.

Kỳ nghỉ cuối tuần đó trôi qua mà không có Carrie. Tôi không thể rũ nó ra khỏi đầu mình được. Tôi đứng ngồi không yên, bồn chồn, lo lắng cho Carrie. Tôi dường như nghe thấy tiếng nó gọi tôi. Tôi nhắm mắt lại và thấy khuôn mặt nhỏ bé, trắng xanh của nó với đôi mắt tôi và sợ hãi. Nó đã ổn. Nó sẽ như vậy nhỉ? Chuyện gì có thể xảy ra cho một cô trẻ nhỏ trong một ngôi trường dành cho con nhà giàu do một cô hiệu trưởng đáng kính và đầy trách nhiệm như cô Emily Dean Dewhurst cai quản?

Khi Carrie bị thương tổn và lạc lõng trên đời, không có ai yêu thương, ở gần, nó lui vào những gì đã qua và được an ủi bằng những con búp bê bằng sứ mà nó cẩn thận cất dưới đồng quần áo của mình. Giờ nó là học sinh duy nhất trong trường được ở riêng một phòng. Trước đó nó chưa bao giờ ở một mình. Trong suốt chín năm qua, chưa bao giờ Carrie qua đêm một mình cả. Giờ nó chỉ có một mình và nó biết điều đó. Tất cả các cô học sinh trong trường học đã quay lưng lại nó, kể cả Lacy St. John.

Từ chỗ cất giấu bí mật của mình, Carrie lôi ra những con búp bê của nó: ông bà Parkins và cô bé dễ thương Clara. Nó nói chuyện với chúng như từng làm khi bị nhốt trên tầng áp mái. Về sau nó nói với tôi: "Chị Cathy à, em nghĩ có lẽ mẹ đang ở trên thiên đường, trong khu vườn với bố và Cory. Em cảm thấy ghét chị và anh Chris vì hai người đã để cho bác sĩ Paul đưa em vào trường đó khi mà anh chị biết là em muốn ở cùng anh chị đến nhường nào. Em ghét chị, Cathy! Em ghét tất cả mọi người! Em ghét Chúa vì đã khiến em quá bé nhỏ để mọi người cười em có cái đầu to và thân hình bé tẹo!".

Trên hành lang trải thảm xanh, Carrie nghe tiếng những cô học sinh thì thầm. Chúng lén lút nhìn ra chỗ khác khi Carrie nhìn ra chỗ bọn chúng. "Em tự nhủ mình đừng để ý" - Carrie khàn giọng kể lại - "Nhưng em đã để ý. Em tự nhủ mình phải dũng cảm nhưng không thể. Em không thích bóng tối. Em tự nhủ Chúa sẽ nghe thấy những lời cầu nguyện của em và làm cho em cao hơn, bởi vì mọi người đều cao hơn khi lớn lên và em cũng sẽ vậy.

Trời tối lắm, chị Cathy ạ, căn phòng thật lớn và đáng sợ. Chị biết em không thích ban đêm và bóng tối mà không có đèn thấp sáng. Không có ai ở đó trừ em. Thậm chí em muốn Sissy quay về, có nó còn tốt hơn là không có ai. Có cái gì đó chuyển động trong bóng tối khiến em phát hoảng lên và em bật đèn. Em muốn mang tất cả những con búp bê nhỏ vào giường để có bạn. Em sẽ hết sức cẩn thận để không trở mình và làm vỡ đầu chúng.

Em luôn đặt ông Parkin nằm bên trái, bà Parkin nằm bên phải, còn bé Clara nằm giữa trong ngăn cuối cùng của tủ quần áo. Em nhắc miếng giấy ở giữa trước và cảm thấy có cái gì đó cứng cứng. Nhưng khi em nhìn, chị Cathy ạ, khi em nhìn thì không có đứa bé ở đó, chỉ có một cái que nhỏ! Em giờ mảnh giấy đập ông bà Parkin ra thì họ cũng chỉ là những cái que, những cái que to hơn! Nỗi đau đớn vì không thấy những con búp bê đó khiến em bắt đầu khóc. Tất cả những con búp bê nhỏ của em đã biến mất, tất cả đã hoá thành gỗ, do đó em biết Chúa sẽ không để cho em cao khi Người đã biến những con búp bê nhỏ của em thành những cái que.

Có điều gì khác lạ đã xảy ra với em lúc đó, giống như em cũng hoá thành gỗ vậy. Em cảm thấy người cứng đờ và không nhìn được. Em đi tới góc phòng ngồi rúm ở đó và đợi một điều tồi tệ xảy ra. Bà ngoại đã nói chuyện tồi tệ sẽ xảy ra nếu đánh vỡ một con búp bê đúng không nhỉ?" - Carrie không nói một lời nào nữa về chuyện gì đã xảy ra nhưng sau đó tôi tìm hiểu được từ những người khác.

Trong bóng tối, vào khoảng nửa đêm, mười hai cô học sinh nhà giàu mà cô Dewhurst đã không cho về nhà cuối tuần lặng lẽ lén vào phòng Carrie. Lacy St John đã kể lại toàn bộ câu chuyện cho tôi nhưng vào lúc cô Dewhurst không có ở đó.

Mười hai cô học sinh, tất cả đều mặc áo ngủ cotton trắng, loại áo ngủ trường quy định. Chúng đứng chật phòng Carrie, mỗi đứa đều cầm theo một ngọn nến, giơ ngang cầm Carrie để chiếu sáng khuôn mặt Carrie. Ánh sáng này khiến đôi mắt bọn nhỏ hơi lờm vào, sâu hoắm và tạo cho khuôn mặt trẻ con của chúng một vẻ ma quái kỳ lạ đủ để làm một cô bé vẫn đang chúi vào góc phòng cảm thấy kinh hoàng.

Chúng đứng tạo thành nửa vòng tròn bao vây Carrie, chăm chăm nhìn nó khi chụp vào đầu nó một cái mũ có hai lỗ hồng để nhìn. Rồi chúng tiến hành nghi lễ đưng đưa nến một cách phức tạp trong khi cất giọng đọc đều đều theo kiểu những mục phù thuỷ. Chúng tìm cách xua sự còi cọc ra khỏi Carrie. Chúng tìm cách cho Carrie và bản thân chúng thoát khỏi thứ xấu xa mà chúng đang xua đuổi khỏi một con người bé nhỏ lạ thường và lạ lùng khác thường.

Một giọng nói the thé át những giọng khác và Carrie biết đó là Sissy Towers. Đối với Carrie, tất cả những đứa con gái được bọc trong những chiếc áo ngủ dũi với những chiếc mũ trùm đầu trắng và hai lỗ mắt đen là ma quỷ từ địa ngục tới! Carrie bắt đầu thút thít, run lẩy bẩy và vô cùng sợ hãi giống như khi bà ngoại ở trong phòng, lần này thì nó sợ gấp nhiều lần và ở đây có tới mười hai bà ngoại!

- Đừng khóc, đừng sợ - giọng nói ma quái từ chiếc mũ không có miệng xoa dịu - nếu mày sống qua đêm nay, qua lễ kết nạp này, Carrie Dollanganger, mày sẽ trở thành thành viên của nhóm giàu có và bí mật của chúng ta. Nếu mày thành công thì từ đêm nay trở đi, mày sẽ được chia sẻ những nghi lễ bí mật của chúng ta, những bữa tiệc bí mật của chúng ta và những kho bánh kẹo của chúng ta.

- Ôi chào! - Carrie kêu lên - Đi đi, để tôi yên, đi đi, để tôi yên.

- Im đi! - Giọng nói the thé ra lệnh - mày sẽ không có cơ hội trở thành một đứa trong bọn ta trừ phi mày hy sinh những tài sản quý giá và đáng yêu nhất của mày. Hoặc là thể hoặc là phải chịu đựng phiên tòa của chúng ta.

Chúi người vào trong góc nhà, Carrie chỉ có thể nhìn chăm chăm vào những bóng ma di động đang đe dọa nó. Ánh nến lớn dần, lớn dần, biến thành một ngọn lửa màu vàng và màu đỏ.

- Đưa cho bọn tao thứ mày nâng niu nhất hoặc mày phải chịu đựng, chịu đựng, chịu đựng.

- Tôi không có gì cả - Carrie thành thật thì thầm.

- Những con búp bê, những con búp bê nhỏ xinh xắn bằng sứ, đưa cho chúng tao. Quần áo nhỏ bé của mày không vừa với chúng tao, chúng tao không muốn quần áo. Đưa cho chúng tao những con búp bê của mày, búp bê bố, búp bê mẹ và búp bê trẻ con.

- Chúng biến mất rồi - Carrie khóc, sợ rằng bọn trẻ sẽ dùng lửa đốt nó - Chúng biến thành những chiếc qua gỗ rồi.

- Ha, ha! Một câu chuyện mới hay làm sao! Mày nói dối! Giờ thì mày phải chịu đựng, con cú nhỏ này, để trở thành một thành viên của chúng tao, hoặc mày phải chết. Chọn đi.

Thật đau đớn khi phải kể rằng chúng tóm lấy Carrie, bịt mắt nó rồi trói đôi tay nhỏ bé của nó ra sau lưng, đẩy nó ra hành lang, leo lên cầu thang dốc và rồi ra ngoài trời. Carrie cảm thấy làn không khí lạnh giá ban đêm, mái ngói dưới chân nó và đoán chính xác rằng bọn con gái đã đưa nó lên mái nhà. Thứ duy nhất nó sợ hơn cả bà ngoại là mái nhà, bất cứ mái nhà nào. Đoán trước việc Carrie sẽ kêu gào nên bọn con gái bịt mồm nó lại.

- Giờ thì cứ nằm hoặc ngồi đúng như một con cú vậy - Vẫn giọng nói cay nghiệt đó ra lệnh - Hãy đậu ở chỗ mái nhà này, gần ống khói dưới ánh trăng và sáng ra, mày sẽ là một thành viên của nhóm chúng tao.

Vật lộn điên cuồng, Carrie cố thoát khỏi sức mạnh của rất nhiều kẻ đang cố bắt nó ngồi xuống. Rồi, tệ hơn, chúng đột ngột rút tay về và để mặc nó ngồi trong bóng tối trên mái nhà, chỉ một mình. Nó nghe tiếng cười khúc khích của bọn trẻ khi chúng bỏ đi và tiếng cạch nhẹ của chốt cửa bên dưới.

Cathy, Cathy, nó thầm kêu lên, Chris, tới cứu em! Bác sĩ Paul, tại sao chú lại đưa cháu vào đây? Không ai cần cháu ư? Nó thẫn thức, trong khi bị bịt mắt, bịt mồm và trói, bất chấp mái dốc đứng kỳ lạ và rộng của mái nhà. Carrie bắt đầu tiến về phía mà tiếng cạch cửa vọng lại. Nó lê người từng tẹo một. Nó tiến về phía trước, luôn cầu nguyện không bị ngã. Nó dường như nghe thấy phía trên và phía dưới tiếng sấm mùa xuân, giọng hát ngọt ngào xa xa của Cory khi Cory bập bùng bài hát u sầu về tìm nhà và mặt trời. Nó ngập ngừng kể ại với tôi sau khi câu chuyện xảy ra.

Ôi, chị Cathy, chỗ đó cao kinh khủng và gió bắt đầu thổi, mưa bắt đầu rơi, sấm rền vang còn sét đánh xuống khiến em có thể thấy ánh sáng qua làn vải bịt mắt. Trong lúc đó Cory vẫn hát và dẫn em tới

chỗ cửa sập được mở ra khi em cố dùng chân để hất cánh cửa lên và bằng cách đó em lách người qua được. Rồi em ngã xuống cầu thang! Em rơi vào một chỗ tối đen và nghe tiếng xương gãy. Chỗ đau, giống như đau răng vậy, khiến em không thể nhìn hoặc cảm thấy gì, thậm chí cònko nghe thấy tiếng mưa rơi nữa. Còn Cory thì đi mất.

Sáng chủ nhật, Paul, Chris và tôi đang ngồi ở bàn ăn sáng.

Chris đang cầm chiếc bánh cuộn phết bơ nóng hổi trong tay, miệng há rộng để cắn ít nhất là một miếng nửa chiếc thì điện thoại ở hành lang reo. Paul lằm bằm khi đặt đĩa xuống. Tôi cũng lằm bằm vì đã làm món bánh phomat rán phòng đầu tiên và phải ăn ngay.

- Cháu nghe điện được không, Cathy? - Ông hỏi - Tôi thực sự muốn thưởng thức món bánh rán phòng của cháu. Trông nó rất ngon và mùi thì tuyệt vời.

- Chú cứ ngồi và ăn đi ạ - Tôi nói, vội đứng lên nghe điện thoại - Còn cháu sẽ làm điều có thể để chú khỏi bị bà Williamson đó quấy rầy...

Ông khe khẽ cười và nhìn tôi khi lại cầm đĩa lên.

- Có lẽ đó không phải là bà quả phụ cô đơn của tôi với một nỗi sầu nho nhỏ khác đâu.

Chris vẫn tiếp tục ăn.

Tôi cầm máy lên và với vẻ lịch thiệp và người lớn nhất, tôi nói "Đây là nhà bác sĩ Paul Sheffield".

- Tôi là Emily Dean Dewhurst, - giọng nói lạnh lùng ở đầu kia cất lên - đề nghị được nói chuyện với bác sĩ Sheffield ngay.

- Cô Dewhurst! - Tôi nói, cảm thấy lo sợ - Cháu là Cathy, chị gái của Carrie. Carrie ổn chứ ạ?

- Cô và bác sĩ Sheffield nên đến đây ngay!

- Cô Dewhurst...

Nhưng bà ấy không để tôi nói tiếp.

- Dường như là em gái cô đã biến mất một cách vô cùng bí mật. Vào Chủ nhật những cô học sinh bị phạt phải ở lại trường vào ngày nghỉ cuối tuần được yêu cầu tới dự lễ nhà thờ. Tôi điễm danh và Carrie không trả lời - Tim tôi đập mạnh hơn, lo sợ điều sẽ được nghe tiếp đó nhưng ngón tay tôi ấn vào một nút trên điện thoại để câu chuyện cô Dewhurst nói được phát ra loa khiến Paul và Chris có thể nghe được trong lúc ăn.

- Nó ở đâu ạ? - tôi hỏi nhỏ, giọng đã quá kinh hoàng.

Bà ấy bình thản đáp.

- Một sự im lặng lạ lùng xâm chiếm khi tôi đọc tên em gái cô và hỏi nó ở đâu. Tôi nói một giáo viên tới phòng em cô kiểm tra nhưng nó không có ở đó. Rồi tôi ra lệnh kiểm tra khắp trường, từ các khu vườn, từ tầng hầm đến tầng áp mái, vậy mà vẫn không thấy em gái cô. Nếu em gái cô có tính cách khác đi thì tôi sẽ cho rằng nó đã bỏ trốn và đang trên đường về nhà. Nhưng có điều gì đó cho tôi thấy rằng ít nhất mười hai cô học sinh kia biết chuyện gì đã xảy ra cho Carrie, vậy mà chúng không chịu nói.

Mắt tôi mở lớn.

- Cô muốn nói rằng cô vẫn không biết Carrie ở đâu ư?

Paul và Chris ngừng ăn. Giờ cả hai chăm chú nhìn tôi vô cùng lo lắng.

- Tôi rất tiếc phải nói là không. Không thấy Carrie từ chín giờ tối hôm qua. Thậm chí nếu nó về nhà thì giờ đã đến nhà. Giờ đã gần trưa rồi. Nếu nó không ở đó, không ở đây thì hoặc nó bị thương, bị mất tích hoặc một tai nạn khác đã xảy đến với nó.

Tôi muốn gào lên. Sao bà ta có thể thản nhiên nói như vậy được. Tại sao, tại sao mỗi khi có một điều gì tệ hại đến trong cuộc đời chúng tôi đều là từ những giọng nói đều đều, vô cảm cho chúng tôi biết những tin tức tồi tệ?

Chiếc ô tô trắng của Paul lao ra đường cao tốc Overland hướng tới trường của Carrie. Anh trai tôi cầm theo chiếc túi để có thể bắt xe buýt tới trường sau khi biết chuyện gì đã xảy ra với Carrie. Anh ấy xiết chặt tay tôi để khẳng định rằng đứa trẻ này của chúng tôi sẽ sống sót.

- Đừng lo lắng thế, Cathy - Chris nói khi choàng tay qua vai tôi và kéo đầu tôi tựa vào vai anh ấy - Em biết Carrie là thế nào rồi. Có lẽ nó đã trốn và không muốn trả lời. Em có nhớ nó như thế nào khi trên tầng áp mái không? Nó không chịu ở lại chỗ đó kể cả khi Cory muốn ở lại. Nó bỏ đi để làm việc riêng của nó. Chắc nó không bỏ trốn đâu. Nó quá sợ bóng tối. Nó đang trốn ở đâu đó. Nó sẽ không thách thức mọi người trong bóng đêm.

Trong bóng đêm! Ôi, Chúa ơi! Tôi ước giá Chris đừng nói đến tầng áp mái nơi Cory đã suýt chết trong một cái rương trước khi nó gặp bố trên thiên đường. Chris hôn lên má tôi và chùi những giọt nước mắt của tôi.

- Thôi nào, đừng khóc. Anh sai rồi. Nó sẽ ổn thôi.

- Bà muốn nói là không biết người được tôi giám hộ ở đâu à? - Paul nổi nóng nhìn cô Dewhurst - Tôi hiểu rằng các cô học sinh trường này được trông nom hai tư trên hai tư tiếng cơ mà!

Chúng tôi đang ở trong phòng làm việc lịch sự của cô Dewhurst. Cô không ngồi sau chiếc bàn rộng đầy ấn tượng của mình mà đi đi lại lại trên sàn nhà.

- Thật đấy, bác sĩ Sheffield, chuyện như thế này chưa từng xảy ra. Chưa bao giờ có một cô học sinh mất tích. Đêm nào chúng tôi cũng kiểm tra mọi phòng để xem các cô học sinh đã lên giường chưa và Carrie đã ở trong giường của mình rồi. Tôi đã ghé phòng Carrie, muốn an ủi em ấy, nhưng em ấy

không nhìn hay nói chuyện với tôi. Tất nhiên là tất cả bắt đầu từ cuộc ẩu đả trong phòng người được ông giám hộ và việc đó khiến các học sinh mất kỳ nghỉ cuối tuần. Mọi người đều giúp tôi tìm kiếm và chúng tôi đã hỏi tất cả các em học sinh nhưng chúng nói không biết gì, dù tôi nghĩ là chúng biết, nhưng nếu chúng không nói, tôi không không biết phải làm gì tiếp đây.

- Tại sao cô không báo cho tôi ngay khi thấy nó mất tích? - Paul hỏi. Tiếp đó, tôi hỏi đường đến phòng Carrie. Cô Dewhurst vội quay sang phía tôi để thoát khỏi cơn giận dữ của ông bác sĩ. Ba chúng tôi theo cô lên cầu thang, vừa đi cô vừa đọc bài xin lỗi dài để chúng tôi hiểu thật khó khăn như thế nào khi phải đối phó với những cô học sinh tinh nghịch. Khi chúng tôi tới được phòng Carrie thì có mấy học sinh đi theo, thì thào qua lại về việc Chris và tôi sẽ giống Carrie nhiều làm sao nếu chúng tôi nhỏ bé một cách quái đản.

Chris quay lại quắc mắt nhìn chúng.

- Chẳng lạ gì khi Carrie ghét nơi này nếu các em có thể nói những lời như vậy.

- Chúng ta sẽ tìm được nó, - Chris quả quyết - kể cả chúng ta phải ở đây cả tuần lễ và tra tấn từng mụ phù thủy bé con ở đây để buộc chúng nói ra Carrie đang ở đâu.

- Cậu thanh niên kia! - Cô Dewhurst kêu lên - Không ai được động tới các cô học sinh của tôi trừ tôi!

Tôi hiểu Carrie hơn bất cứ ai và đi guốc trong đầu nó. Nếu tôi ở vào tuổi của Carrie, liệu tôi có trốn khỏi trường học đã giữ tôi lại một cách bất công không được về nhà không? Tất nhiên là có! Tôi sẽ làm điều đó. Nhưng tôi không phải là Carrie. Tôi sẽ không bỏ trốn chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ. Tất cả những bộ đồng phục của nó do bác Henny cắt may đều ở đây, cả những chiếc áo len dài tay, váy ngắn, áo blouse và những chiếc váy dài đều ở đây cả. Mọi thứ nó mang từ nhà đến trường đều ở đúng chỗ. Chỉ có những con búp bê bằng sứ là biến mất.

Vẫn đang quỳ trước tủ quần áo của Carrie, tôi ngồi xuống trên đôi giày cao gót ngẩng lên nhìn Paul và chỉ cho ông thấy chiếc hộp rỗng chỉ còn giấy lót và những chiếc que gỗ.

- Những con búp bê của nó không có ở đây, - tôi nói giọng đều đều, chẳng hiểu gì về những chiếc que gỗ - đến giờ cháu có thể nói rằng thứ duy nhất trong số quần áo của nó không có ở đây là một chiếc áo ngủ. Carrie sẽ không ra ngoài mà chỉ mặc độc một chiếc áo ngủ. Nó đang ở đây, ở một nơi nào đó mà không ai nhìn thấy.

- Chúng tôi đã tìm kiếm mọi nơi, - Cô Dewhurst sốt ruột nói, như thể tôi không có quyền đề cập đến vấn đề này, chỉ có bác sĩ Paul, người giám hộ của chúng tôi, là có ân huệ đó, trong khi bác sĩ Paul nghiêm khắc nhìn cô.

Vì một lý do nào đó không thể giải thích nổi, tôi quay đầu và bắt gặp ánh mắt lén lút kiểu mèo vừa bắt trộm chim trên khuôn mặt xanh xao và ốm yếu của một cô học sinh gầy gò tóc xoăn màu nâu đỏ nhạt mà tôi đã ghét khi nghe Carrie kể với tôi về đứa bạn cùng phòng của nó. Có lẽ do ánh mắt nó, cách nó thọc ngón tay vào túi áo vuông to của chiếc áo choàng không tay vải phin organdie khiến tôi

phải để ý khi tôi cố đọc xem nó nghĩ gì. Nó lùi lại và đôi mắt màu xanh nhìn ra phía cửa sổ, chân di di có vẻ bất an và vội rút tay ra khỏi túi áo. Chiếc túi áo đó phồng lên một cách đáng ngờ.

- Em có phải là bạn cùng phòng của Carrie không?

- Đúng rồi - nó lẩm nhẩm.

- Em có cái gì trong túi áo đó?

Mặt nó hất lên về phía tôi. Đôi mắt xanh của nó toé lửa khi cơ miệng khẽ giật giật.

- Không phải việc của chị.

- Towers - Cô Dewhurst ra lệnh - Hãy trả lời câu hỏi của chị Dollanganger!

- Đó là chiếc ví của em - Sissy Towers đáp, bướng bỉnh ngoảnh tôi chăm chăm.

- Chiếc ví rất phồng - Tôi nói và đột ngột tiến tới, tóm vào gối Sissy. Tay kia tôi lôi từ túi áo nó ra một chiếc khăn choàng trong khi nó vật lộn và tru lên. Chiếc khăn quàng đó quấn búp bê bố mẹ Parkin và búp bê con Clara. Tôi cầm ba con búp bê trong tay và hỏi.

- Em làm gì với ba con búp bê của em gái chị?

- Đó là búp bê của em - Sissy nói, đôi mắt sắc của nó nheo lại thành đường chỉ. Bọn con gái đứng quanh bắt đầu khúc khích cười và thì thầm với nhau.

- Búp bê của em ư? Những con búp bê này là của em gái chị.

- Chị nói dối! Chị ăn trộm của em và bố em sẽ tống chị vào tù! Cô Dewhurst - con bé học sinh quỷ quyết giờ tay với những con búp bê - cô bảo cái chị này để em yên. Em không thích chị ta, không hơn gì con em gái lùn tịt của chị ta!

Tôi đứng lên và tỏ vẻ dọa dẫm nó. Tôi cất những con búp bê ra sau lưng. Con bé này sẽ giết tôi để chiếm những con búp bê đó.

- Cô Dewhurst - con bé la hét khi nó đánh tôi - Bố mẹ em đã tặng em những con búp bê này nhân dịp Giáng sinh.

- Em nói dối quá đáng - tôi nói, rất muốn tát vào khuôn mặt căng cứng của nó - Em đã ăn trộm những con búp bê và cả chiếc cũi nhỏ này của em gái chị. Vì em đã làm thế nên lúc này Carrie đang gặp nguy hiểm lớn! - Tôi biết điều đó. Tôi cảm thấy điều đó. Carrie cần sự giúp đỡ và phải nhanh lên mới được - Em gái chị đâu? - Tôi nổi giận.

Tôi trừng mắt nhìn con bé Sissy tóc đỏ, biết rằng nó biết Carrie ở đâu nhưng nó sẽ không bao giờ nói cho tôi. Điều đó lộ rõ trong đôi mắt hằn học đầy ác ý của nó. Lúc đó Lacy St John mở miệng và nói cho chúng tôi điều chúng đã làm với Carrie tối hôm qua.

Ôi, Chúa ơi! Không nơi nào trên thế gian này làm Carrie kinh hoàng hơn một mái nhà, bất cứ mái nhà nào. Đầu tôi quay cuồng trong ký ức xa xôi, khi Chris và tôi cố đưa hai đứa em ra mái nhà ở Lâu đài Foxworth để cho chúng tắm nắng, hít thở không khí trong lành để có thể lớn lên. Như những đứa trẻ mất trí vì sợ, chúng đã kêu gào và đâm đá chúng tôi.

Tôi nhắm mắt thật chặt cố tập trung suy nghĩ xem giờ Carrie đang ở đâu, ở đâu, ở đâu. Tôi cảm thấy Carrie đang chúi vào một góc tối, dường như là một cái khe cao chắn hai bên người nó.

- Em muốn kiểm tra tầng áp mái - Tôi nói với cô Dewhurst và cô vội nói rằng họ đã kiểm tra kỹ càng tầng áp mái và gọi tên Carrie nhiều lần. Nhưng họ không hiểu Carrie như tôi. Họ không biết rằng đứa em gái bé nhỏ của tôi có thể phiêu du trong thế giới tưởng tượng nơi ngôn ngữ không hề tồn tại không chỉ khi nó bị choáng váng.

Tất cả các giáo viên, Chris, Paul và tôi vội trèo lên tầng áp mái. Nó giống như những tầng áp mái khác, to, tối tăm và bụi bặm. Nhưng nó không chất ngất những đồ đạc cũ kỹ phủ vải xám bụi bặm hay những tàn dư của quá khứ. Ở đây chỉ có những thùng gỗ chất chồng lên nhau.

Carrie đang ở đây. Tôi có thể cảm thấy điều đó. Tôi cảm thấy sự có mặt của nó như thể nó đang chạy ra và ôm lấy tôi dù khi nhìn quanh thì tôi không thấy gì ngoài những chiếc thùng.

Carrie - tôi gọi to hết sức - Chị Cathy đây. Đừng trốn và không nói gì vì em sợ. Chị đang cầm những con búp bê của em. Bác sĩ Paul đang ở đây cùng chị và anh Chris nữa. Bọn chị tới đưa em về nhà và sẽ không bao giờ bắt em tới trường nữa! - Tôi huých Paul - Giờ chú cũng nói với nó như vậy đi!

Ông cất giọng dịu dàng.

- Carrie, nếu cháu nghe tiếng chú thì đúng như chị cháu nói vậy. Chúng ta muốn cháu về nhà và ở lại nhà. Chú xin lỗi, Carrie. Chú nghĩ cháu thích nơi này. Giờ chú biết cháu không thể vui vẻ. Carrie, hãy ra đi, chúng ta cần cháu mà.

Tôi nghĩ mình nghe thấy tiếng thồn thức nho nhỏ. Tôi chạy tới hướng đó và Chris theo sát gót. Tôi biết về những tầng áp mái, biết cách phải tìm kiếm như thế nào.

Tôi đứng phắt lại và Chris đâm sầm vào tôi. Ở phía trước, nơi bóng tối tạo thành từ đống thùng gỗ xếp cao chất ngất, tôi tìm thấy Carrie trong chiếc áo ngủ tả tơi, bẩn thỉu và máu me, miệng và mắt vẫn bị bịt. Mái tóc vàng của nó ánh lên trong ánh sáng nhợt nhạt. Chân nó bị xoắn một cách lạ lùng.

- Ôi, lạy Chúa! - Paul và Chris cùng thốt lên - chân nó hình như bị gãy.

- Đợi một chút - Paul hạ giọng nói, hay tay đặt lên tôi khi tôi định chạy tới chỗ Carrie - Hãy nhìn những chiếc thùng này, Cathy. Chỉ cần một cử động không thận trọng là chúng sẽ đổ nhào xuống cháu và Carrie.

Một giáo viên đứng đâu đó sau lưng tôi bắt đầu rên rỉ và cầu nguyện. Làm thế nào mà Carrie có thể lê tới chỗ đó trong khi vẫn bị bịt mắt và trói là điều không thể tin được. Kể cả một người lớn cũng

không thể làm được điều đó, nhưng tôi có thể làm được vì người tôi vẫn đủ nhỏ.

- Carrie, làm đúng theo những gì chị nói. Đừng có nghiêng người sang phải hay sang trái. Nằm áp bụng xuống, hướng về phía chị. Chị sẽ bò tới chỗ em và bế em. Hãy ngẩng đầu lên để mặt em không bị sâu sát. Bác sĩ Paul sẽ nắm lấy mắt cá chân chị và kéo cả hai chúng ta ra.

- Hãy nói cho nó biết là chân nó sẽ bị đau.

- Em có nghe bác sĩ Paul nói gì không, Carrie? Việc này sẽ làm chân em đau đó, do đó đừng khó chịu về chuyện đó nếu em cảm thấy đau, mọi chuyện sẽ ổn thôi và bác sĩ Paul sẽ làm cho chân em bình thường lại.

Dường như tôi mất hàng giờ đồng hồ để bò từng xăng-ti-mét một dưới đường khe trong khi những cái hòm gỗ lung lay và bập bênh. Khi tôi chạm vào Carrie thì bác sĩ Paul kêu lên "Được rồi, Cathy" rồi ông kéo tôi ra rất nhanh và mạnh. Những chiếc hòm gỗ đổ rầm xuống! Bụi bắn toé tung! Trong cơn hoang mang, tôi thấy mình đã ở cạnh Carrie, đang tháo vải bịt mồm và bịt mắt nó ra trong khi bác sĩ Paul cởi dây trói.

Carrie bám chặt lấy tôi, bị chói mắt bởi ánh sáng ban ngày, khóc vì đau đớn, kinh hoàng khi nhìn thấy các giáo viên và cái chân của nó bị gập lại.

Trong chiếc xe cứu thương được gọi tới để chở Carrie tới bệnh viện, Chris và tôi ngồi trên ghế, mỗi người nắm một tay Carrie. Paul đi theo trong chiếc ô tô trắng của ông để có thể tới đó giám sát bác sĩ phẫu thuật sẽ nắn chiếc chân gãy của Carrie. Ba con búp bê của Carrie nằm ngửa mặt gần chiếc gối với nụ cười cố định và thân hình cứng đờ. Đó là lúc tôi nhớ ra một việc. Giờ thì cái cũ cũng biến mất, giống như chiếc nôi đã biến mất nhiều năm trước.

Cái chân gãy của Carrie đã làm dừng chuyến đi nghỉ hè dài ngày mà bác sĩ Paul định tổ chức cho tất cả chúng tôi. Trong thâm tâm tôi lại nổi giận với mẹ. Đó là lỗi của mẹ, chúng tôi luôn bị trừng phạt vì điều mẹ đã làm. Thật bất công khi Carrie phải nằm một chỗ và chúng tôi thì không được đi về phương bắc, trong khi mẹ chúng tôi du hí chỗ này chỗ nọ, đi dự các bữa tiệc, đàn đúm với những người giàu sang và những ngôi sao điện ảnh như thể chúng tôi không hề tồn tại chút nào! Giờ thì mẹ đang ở cung điện Riviera của Pháp. Tôi cắt bài báo đó từ mục xã hội của tờ báo Greenglenna và dán vào quyển vở to đùng dùng để trả thù của tôi. Bài báo đó tôi cho Chris xem trước khi dán vào quyển vở. Tôi không cho anh ấy xem tất cả các bài báo. Tôi không muốn cho anh ấy biết tôi đã đặt mua báo của Virginia luôn mô tả mọi hoạt động của những người thuộc dòng họ Foxworth.

- Em lấy bài báo này ở đâu ra vậy? - Chris hỏi, ngược nhìn mẫu báo anh ấy đưa lại cho tôi.

- Từ tờ báo Greenglenna, nó đề cập đến các vấn đề xã hội nhiều hơn tờ Clairmont Daily News. Mẹ của chúng ta là tin tức thời sự đó, anh có biết không?

- Anh cố quên, chứ không như em - Chris lạnh lùng đáp - Giờ chúng ta sống không tệ lắm, đúng không. Chúng ta thật may mắn khi được ở cùng Paul, cái chân gãy của Carrie sẽ lành. Sẽ có những mùa hè khác khi chúng ta có thể tới New England.

Làm thế nào mà anh ấy biết điều đó? Chẳng thứ gì được mời chào đến hai lần đâu. Có lẽ khi những mùa hè khác đến thì chúng tôi hoặc Paul sẽ quá bận rộn.

- Vì anh sắp thành bác sĩ, anh nhận ra rằng chân nó có lẽ sẽ không dài ra trong khi bó bột chứ?

Anh ấy tỏ vẻ bối rối khác thường.

- Nếu nó lớn như những đứa trẻ bình thường khác thì anh cho rằng có lẽ sẽ có rủi ro. Nhưng Cathy, nó không lớn nhiều lắm nên chỉ hơi có khả năng là một chân sẽ ngắn hơn chân kia.

- Vậy thì anh cứ chúi mũi vào quyển Xác ướp màu xám đi! - Tôi nổi cáu vì anh ấy luôn làm nhẹ đi những gì tôi nói khiến mẹ chẳng có lỗi gì hết! Anh ấy cũng như tôi biết tại sao Carrie lại không lớn. Bị cướp đoạt đi sự yêu thương, ánh mặt trời và sự tự do, việc nó sống sót đã là một phép nhiệm màu rồi! Lại còn cả thạch tín nữa chứ! Mẹ chết tiệt!

Ngày qua ngày tôi bận rộn bổ sung những bài báo mới và những bức ảnh mờ mờ cất từ rất nhiều tờ báo vào bộ sưu tập của mình. Đó là lý do khoản tiền "còm" của tôi hết dần. Dù nhìn tất cả các bức ảnh về mẹ với sự căm ghét và miễn cưỡng, nhưng tôi lại nhìn ảnh chồng mẹ một cách thích thú. Ông ấy thật đẹp trai, mạnh mẽ với dáng cao, rắn chắc và làn da rám nắng. Tôi chăm chú nhìn bức ảnh chụp ông đang giơ cao một ly champagne khi ông chúc mừng mẹ nhân lễ kỷ niệm hai năm ngày cưới của họ.

Đêm đó tôi quyết định sẽ gửi cho mẹ một bức thư ngắn.

Thưa bà Winslow,

Tôi mới nhớ rõ mùa hè của tuần trăng mật của bà làm sao. Đó là một mùa hè tuyệt vời, thật dễ thương ở vùng núi trong một căn phòng bị khoá với những cánh cửa sổ không bao giờ được mở.

Xin chúc mừng, với những lời chúc tốt đẹp nhất của tôi, thưa bà Winslow và tôi hy vọng tất cả mọi mùa hè, mùa đông, mùa xuân và mùa thu của bà sẽ bị ám ảnh bởi những kỷ ức về những mùa hè, mùa đông, mùa xuân và mùa thu mà những con búp bê Dresden của bà đã phải trải qua.

Bà không còn có nữa

Con búp bê bác sĩ

Con búp bê múa balê

Con búp bê nhỏ

Và con búp bê đã chết.

Tôi chạy đi gửi bức thư đó và ngay khi thả vào thùng thư ở góc phố, tôi ao ước giá mình giữ nó lại. Chris sẽ căm ghét tôi vì việc làm này.

Đêm đó trời mưa và tôi thức dậy nhìn mưa rơi. Nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt tôi như mưa chảy trên ô kính cửa sổ. Hôm nay là thứ Bảy nên Chris ở nhà. Anh ấy đang ở trên hiên nhà để nước mưa tạt ướt làm bộ pyjama dính vào người.

Anh ấy nhìn thấy tôi đúng lúc tôi nhìn thấy anh ấy và anh ấy bước vào phòng tôi không nói một lời nào. Chúng tôi ôm lấy nhau, tôi khóc còn anh ấy cố không khóc. Tôi muốn Chris đi khỏi phòng tôi, vậy mà tôi vẫn bám chặt vào anh ấy và gục vào vai anh ấy khóc lóc.

- Sao vậy, Cathy, sao lại khóc vậy? - Chris hỏi trong khi tôi thôn thốc mãi.

- Chris - tôi hỏi khi có thể nói được - Anh không yêu mẹ nữa chứ?

Anh ấy lưỡng lự trước khi trả lời. Điều này khiến cơn giận đang nung nấu trong huyết quản tôi sôi sùng sục.

- Anh vẫn! - Tôi kêu lên - Làm thế nào mà anh vẫn có thể sau những gì mẹ gây ra cho Cory và Carrie? Chris, thật sai lầm khi anh vẫn yêu mẹ trong khi đáng ra anh cũng phải căm ghét mẹ như em chứ?

Chris vẫn không trả lời. Mỗi lần anh ấy im lặng đã cho tôi câu trả lời. Anh ấy vẫn yêu mẹ vì phải làm thế nếu vẫn tiếp tục yêu tôi. Mỗi lần nhìn vào khuôn mặt tôi, anh ấy đều thấy hình ảnh và dáng vẻ của mẹ khi còn trẻ. Chris giống như bố vậy, dễ bị xúc động vì vẻ đẹp mà tôi có. Nhưng đó chỉ là sự giống nhau bề ngoài. Tôi không yếu đuối! Tôi không phải là người không có khả năng! Tôi có thể nghĩ ra hàng ngàn phương cách kiếm sống hơn là nhốt bốn đứa con vào một căn phòng tồi tệ và để chúng cho một người đàn bà xấu xa trông nom luôn muốn chúng tôi phải chịu đựng những tội lỗi không phải do chúng tôi gây ra!

Trong khi đầu tôi đầy những suy nghĩ trả thù và các kế hoạch để huỷ hoại cuộc sống của mẹ khi tôi có cơ hội thì Chris dịu dàng hôn tôi.

- Dừng lại! - Tôi kêu lên khi cảm thấy môi anh ấy chạm vào môi mình - Để em yên! Anh không yêu em như em muốn được yêu. Anh yêu em vì khuôn mặt em giống mẹ! Đôi lúc em căm ghét khuôn mặt mình!

Chris có vẻ bị thương tổn sâu sắc.

- Anh chỉ muốn an ủi em - Anh ấy nói giọng đứt quãng - Dừng biến điều đó thành một thứ xấu xa.

Nỗi sợ của tôi về việc cái chân gãy của Carrie sau khi tháo bột sẽ bị ngắn hơn cái chân lành kia hoàn toàn không có cơ sở. Ngay khi chân nó được tháo bột, nó lại đi đứng bình thường.

Khi mùa thu sắp tới, Chris, Paul và tôi hội ý rồi quyết định rằng một trường công nơi Carrie có thể về nhà mỗi chiều là sự lựa chọn tốt nhất cho nó. Tất cả những gì nó phải làm là bắt một chuyến xe buýt và cũng đi tuyến xe đó để về nhà lúc ba giờ chiều. Nó sẽ chơi trong căn bếp rộng của Paul cùng bác Henny trong khi tôi ở lớp học balê.

Tháng Chín tới, trôi qua rồi tháng Mười một cũng trôi qua, vậy mà Carrie vẫn không có một đứa bạn nào cả. Nó mong muốn tới mức tuyệt vọng được kết bạn nhưng luôn luôn bị đứng ngoài rìa. Nó muốn có một ai đó thân thiết như chị em gái nhưng nó chỉ nhận được sự ngờ vực, thù ghét và nhạo báng. Dường như Carrie phải đi một mình dọc các hành lang dài của trường tiểu học mãi mãi trước khi nó tìm được một người bạn.

- Chị Cathy - nó nói với tôi - không ai thích em cả.

- Chúng sẽ thích. Sớm muộn gì chúng sẽ biết em thật tuyệt vời và dịu dàng như thế nào. Tất cả chúng ta đều yêu em và khen ngợi em, do đó đừng lo lắng vì những người khác. Đừng để tâm tới việc họ nghĩ gì! - Nó sụt sịt bởi nó rất dễ tâm, rất dễ tâm!

Carrie ngủ trên chiếc giường của nó được kê sát cạnh giường tôi và hàng đêm tôi thấy nó quỳ cạnh giường, hai bàn tay nhỏ xíu chống dưới cằm, đầu cúi thấp và cầu nguyện "Xin Chúa hãy để con tìm lại mẹ. Mẹ thật của con. Xin Chúa, trên hết hãy để con cao thêm ít nữa. Người không cần phải cho con cao như mẹ mà chỉ cần cao gần bằng chị Cathy, xin Người, xin Người, xin Người".

Nằm trên giường nghe những lời này, tôi thù người nhìn trần nhà và căm ghét mẹ, thực sự coi thường và khinh miệt mẹ! Làm thế nào mà Carrie vẫn muốn một người mẹ độc ác đến vậy? Liệu Chris và tôi có làm đúng khi giữ lại sự thật đen tối về việc mẹ đã muốn giết tất cả chúng tôi? Sao mà mẹ có thể để Carrie còi cọc đến vậy.

Carrie cho rằng tất cả sự cô độc và bất hạnh của nó là do tầm vóc quá bé nhỏ. Nó biết mình có một khuôn mặt xinh xắn và mái tóc mượt mà nhưng thực sự không thích hợp khi khuôn mặt và mái tóc đó lại ở trên một cái đầu quá to so với thân hình bé tẹo? Vẻ xinh đẹp của Carrie chẳng là gì để có được bạn bè mà chỉ ngược lại hoàn toàn.

- Khuôn mặt búp bê. Mái tóc thiên thần. Này, đồ còi cọc hay con lùn kia! Mày có định gia nhập một nhóm xiếc và trở thành con quái vật của họ không? - Nó bỏ chạy về nhà, sợ hãi và khóc lóc, lại bị giày vò bởi những đứa trẻ vô tâm.

- Em không tốt, chị Cathy, - nó vùi mặt vào lòng tôi nức nở - Không ai thích em. Chúng không thích người em vì nó quá nhỏ, chúng không thích đầu em vì nó quá to. Thậm chí chúng cũng không thích em xinh vì chúng nghĩ thật lãng phí so với con người quá nhỏ như em!

Tôi đã nói những gì có thể để an ủi nó nhưng tôi cảm thấy không thoả đáng. Tôi biết nó dõi theo mọi động tác của tôi và so sánh tỷ lệ của tôi so với nó. Nó nhận thấy tỷ lệ các bộ phận người tôi rất cân xứng còn nó thì vô cùng lệch lạc.

Nếu tôi có thể cho nó một phần chiều cao của mình thì tôi cũng sẵn lòng. Nhưng tôi chỉ có thể cho nó những lời cầu nguyện mà thôi. Đêm tiếp đêm, tôi quỳ gối cầu Chúa "Xin Người hãy cho Carrie cao lên. Xin Chúa, nó thật trẻ thơ, bị thương tổn quá nhiều và phải chịu đựng quá nhiều. Xin Người hãy rủ lòng thương. Xin Người hãy ngó xuống. Hãy để mắt đến chúng con. Hãy nghe lời cầu khẩn của

chúng con".

Một buổi chiều Carrie tới chỗ người duy nhất có thể giải quyết hầu hết mọi chuyện, vậy thì tại sao không phải là chuyện chiều cao nhỉ?

Paul ngồi ở hiên sau, nhấp rượu vang, nhấp pho mát và bánh quy. Tôi ở lớp học balê do đó chỉ nghe Paul kể lại nội dung câu chuyện đó.

- Nó tới chỗ tôi, Cathy à, và hỏi xem tôi có một cái máy kéo dài người để nó cao hơn không.

Tôi thờ dài khi ông kể lại.

- Tôi nói với nó "Nếu chú có chiếc máy đó" - tôi biết ông nói với Carrie bằng giọng thương yêu, tốt bụng và thấu hiểu chứ không hề giễu cợt - "đó sẽ là một việc gây đau đớn lắm. Phải kiên nhẫn, cháu thân mến, cháu đang cao hơn hồi mới tới đây. Thời gian sẽ làm cháu cao lên. Vì chú đã thấy những cô bé cậu bé thấp nhất đột nhiên cao hẳn lên sau một đêm khi tới tuổi dậy thì". Nó nhìn tôi bằng đôi mắt xanh, u tối và tôi nhận thấy sự thất vọng của nó. Tôi đã không đáp ứng được yêu cầu của nó. Tôi có thể nhận thấy qua cách nó bước đi với đôi vai rũ xuống và mái đầu cúi thấp. Chắc niềm hy vọng của nó đã dâng tràn khi những đứa trẻ thô lỗ ở trường trêu nó về việc tìm một cái máy "kéo dài người".

- Có thứ gì đó mà y học hiện đại có thể làm để giúp nó cao lên được không? - Tôi hỏi Paul.

- Tôi sẽ nghiên cứu vấn đề đó - Ông nói giọng căng thẳng - Tôi sẽ bán cả linh hồn mình để thấy Carrie có được chiều cao mà nó muốn. Tôi sẽ cho nó nhiều xăngtimét chiều cao của mình nếu có thể được.

HÌNH BÓNG MẸ

Chúng tôi ở với ông bác sĩ đã được một năm rưỡi và những ngày tháng đó thật vui vẻ. Tôi giống như một con chuột chũi bước ra khỏi bóng tối tìm thấy những ngày sáng sủa không giống chút nào với điều mình đã hình dung.

Tôi đã nghĩ khi chúng tôi thoát khỏi Lâu đài Foxworth, khi tôi gần như đã là một người lớn thì cuộc đời sẽ dẫn tôi theo một con đường thẳng tắp và sáng sủa tới sự nổi tiếng, giàu có và hạnh phúc. Tôi có tài, tôi thấy điều đó trong mắt Madame và ông Georges. Nhất là Madame cứ nhắc đi nhắc lại những sai sót nhỏ về kỹ thuật. Tất cả những lời chỉ trích đó cho tôi thấy mình xứng đáng với nỗ lực của bà để biến tôi thành một diễn viên múa balê không những xuất sắc mà còn phi thường.

Trong dịp hè, Chris xin được chân phục vụ ở một quán cà phê từ bảy giờ sáng đến bảy giờ tối. Tháng Tám đến anh ấy sẽ lại rời nhà tới trường Duke nơi sẽ bắt đầu năm học thứ hai. Carrie dùng thời gian của mình để chơi đu, chơi đùa với những con búp bê nhỏ của nó dù giờ nó đã mười tuổi rồi và nên chơi với những con búp bê lớn hơn. Tôi học năm ngày trong tuần và nửa ngày thứ Bảy ở lớp balê. Cô em gái bé bỏng của tôi bám sát tôi như hình với bóng khi tôi ở nhà. Khi tôi không ở nhà, nó là chiếc bóng của bác Henny. Nó cần bạn chơi cùng tuổi nhưng không thể tìm được một người bạn. Nó chỉ có những con búp bê bằng sứ để giải bày tâm sự vì giờ nó cảm thấy mình quá lớn để nhõng nhẽo với Chris và tôi. Tự dưng nó thôi không kêu ca về thân hình mình nữa. Nhưng đôi mắt nó, đôi mắt buồn bã, khắc khoải đó nói rằng nó mong ước được cao như những cô bé chúng tôi thấy ở khu phố buôn bán.

Nỗi cô đơn của Carrie lại gây đau đớn cho tôi. Tôi nghĩ đến mẹ và nguyên rủa mẹ. Tôi thường xuyên viết cho mẹ những bức thư ngắn để dầy vò cuộc sống vui tươi của mẹ ở bất cứ nơi nào mẹ tới. Mẹ không ở một chỗ đủ lâu để nhận được thư của tôi, hoặc nếu nhận được thì mẹ cũng không trả lời. Tôi chờ đợi những lá thư được trả lại với dòng chữ KHÔNG RÕ ĐỊA CHỈ nhưng không một lá thư nào quay lại cả.

Tối tối, tôi đọc báo của Greenglenna rất kỹ để xem xem mẹ đã làm gì và đã ở những đâu. Thịnh thoảng lại có tin mới.

Bà Bartholomew Winslow rời Paris và bay tới Rome. Tôi cắt mẫu tin đó và lưu vào quyển vở cắt dán của mình.Ồ, tôi sẽ làm gì khi đối mặt với mẹ! Sớm muộn gì mẹ cũng phải tới sống ở Greenglenna và sống trong ngôi nhà mới được sửa chữa và tân trang lại của ông Bart Winslow đó. Tôi cũng cắt bài báo đó, ngắm thật lâu và chăm chú bức ảnh không có gì là đẹp đó. Theo lẽ thường mẹ có thể nở một nụ cười rạng rỡ để phô cho cả thế giới thấy cuộc sống của mẹ mới hạnh phúc và toại nguyện làm sao.

Chris rời nhà tới trường vào tháng Tám, hai tuần trước khi tôi trở lại trường trung học. Cuối tháng Giêng tôi sẽ tốt nghiệp. Tôi không muốn tốt nghiệp muộn nên phải học như một kẻ điên.

Những ngày mùa thu trôi qua nhanh, ngược hẳn với những mùa thu khác buồn tẻ trôi qua khi chúng tôi lớn lên với tuổi xuân bị đánh cắp. Việc lần theo những hoạt động của mẹ khiến tôi bận rộn, rồi thì tôi thực sự quan tâm tới lịch sử gia đình Bart đến mức đã dành cho nó nhiều thời gian quý báu của mình.

Ở Greenglenna tôi chăm chú hàng giờ liền bên những cuốn sách cũ viết về những gia đình đã khai sinh ra Geenglenna. Tổ tiên của Bart đã tới đây cùng thời điểm với tổ tiên tôi vào thế kỷ mười chín và họ cũng đến từ nước Anh, lập nghiệp ở bang Virginia nơi giờ là Bắc Carolina. Tôi ngẩng đầu lên nhìn khoảng không. Sau Nội chiến, dòng họ Winslow chuyển xuống định cư ở Nam Carolina. Thật kỳ quặc. Giờ dòng họ Foxworth cũng sống ở Nam Carolina.

Không ngày nào trôi qua tôi không đi mua sắm hoặc đi dạo trên các đường phố đông đúc của Greenglenna mà không mong gặp lại mẹ. Tôi nhìn chăm chú vào mọi phụ nữ tóc vàng mà tôi gặp. Tôi

vào các cửa hàng bán đồ đắt tiền để tìm mẹ. Những cô bán hàng lảng lảng theo sau tôi và hỏi xem có thể giúp gì được không. Tất nhiên họ không thể giúp được. Tôi đang tìm mẹ, còn mẹ thì không xuất hiện ở chỗ giá treo quần áo. Nhưng mẹ ở trong thành phố. Tin tức xã hội trong báo cho tôi biết thông tin này. Bất cứ ngày nào tôi cũng có thể gặp mẹ!

Vào một ngày thứ Bảy nắng đẹp khi tôi chạy đi làm một việc vặt cho Madame Marisha thì đột nhiên thấy trên lối đi phía trước một người đàn ông và một người đàn bà thật quen thuộc đến nỗi trái tim tôi ngừng đập. Chính là họ! Chỉ cần thấy mẹ đi dạo cạnh ông ta đã khiến tôi rơi vào trạng thái hoảng loạn. Nỗi chua chát dâng tràn trong cổ họng tôi. Tôi tiến lại gần hơn và đi theo sau họ. Nếu mẹ quay đầu lại chắc chắn mẹ sẽ thấy tôi và lúc đó tôi sẽ làm gì? Nhổ vào mặt mẹ ư? Phải, tôi rất muốn làm như vậy. Tôi có thể hất chân mẹ khiến mẹ ngã nhào và đứng xem mẹ mất đi vẻ nghiêm trang. Thật là hay. Nhưng tôi đã không làm gì cả ngoài việc cảm thấy run lẩy bẩy và phát ồm khi nghe họ nói chuyện.

Giọng mẹ thật dịu dàng, ngọt ngào, thật cầu kỳ và trau chuốt. Tôi lấy làm lạ khi thấy sao mà người mẹ vẫn mảnh mai như vậy, sao mà mái tóc hơi lượn sóng trên khuôn mặt mẹ vẫn sáng bóng như vậy. Khi mẹ quay đầu sang bên cạnh để nói chuyện, tôi nhìn thấy khuôn mặt trông nghiêng của mình. Tôi thở dài. Ôi Chúa ơi, mẹ tôi trong bộ đồ đắt tiền màu hồng! Người mẹ xinh đẹp mà tôi đã từng yêu rất nhiều. Người mẹ sát nhân đã làm trái tim tôi tan nát vì tôi đã từng yêu mẹ rất nhiều và đã từng tin tưởng mẹ... và trong tận đáy lòng, tôi vẫn chỉ là một đứa bé con, giống như Carrie, vẫn luôn muốn có một người mẹ để yêu thương. Tại sao vậy hả mẹ? Tại sao mẹ lại yêu tiền nhiều hơn những đứa con của mình?

Tôi kiềm chế cơn thổn thức mà mẹ có thể sẽ nghe thấy. Sự xúc động của tôi đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Tôi muốn chạy tới và ném ra những lời buộc tội trước mặt người chồng của mẹ, khiến ông ta choáng váng và khiến mẹ kinh hoàng. Tôi cũng muốn chạy tới ôm choàng lấy mẹ, gọi tên mẹ và nài xin mẹ hãy lại yêu tôi. Nhưng tất cả những cảm xúc mãnh liệt đó bị nhấn chìm trong cơn triều cường oán giận và thù hận mà tôi cảm thấy. Tôi không muốn đến gần mẹ, vì tôi vẫn chưa muốn đối mặt với mẹ. Tôi chưa giàu có và nổi tiếng. Tôi chẳng có gì đặc biệt cả, còn mẹ vẫn đang là một người đẹp nổi tiếng. Mẹ là một trong những người phụ nữ giàu có nhất và cũng là người may mắn nhất.

Hôm đó tôi đã dám thách thức nhưng mẹ không quay lại. Mẹ tôi thuộc kiểu người đi không bao giờ ngoảnh lại đằng sau hoặc chăm chú nhìn khách qua đường. Mẹ đã quen với việc mình là người được tất cả những người khác ngó nhìn say mê. Như một nữ hoàng giữa những kẻ què mùa, mẹ bước đi như thể trên phố không có ai ngoài bản thân mẹ và người chồng của mẹ.

Khi nhìn mẹ chán chê, tôi quay sang nhìn người chồng của mẹ và chăm chú nhìn người đàn ông đẹp trai rắn rỏi đó. Mái tóc đen mượt của ông ta lượn sóng phía sau kiểu rất mới. Ông ta nhắc tôi nhớ tới Julian chút ít.

Tôi lẻo đẻo theo sau, thách thức số phận để họ nhìn thấy tôi. Họ sống ở thành phố này, trong căn nhà của Bart Winslow. Khi tôi lẻo đẻo theo sau, lòng đầy những kế hoạch trả thù, khinh miệt mẹ, thán phục ngấm nhìn người chồng của mẹ, tôi nghĩ xem cách nào sẽ làm mẹ thương tổn nhất. Tức giận bản thân, tôi chạy về nhà và nổi điên lên trước gương, thấy căm ghét hình ảnh củ chính mình bởi vì đó

chính là mẹ! Mẹ chết tiệt! Tôi nhấc chiếc chặn giấy từ chiếc bàn nhỏ đặc biệt của Pháp mà Paul đã mua cho tôi và ném mạnh vào gương. Này, mẹ! Giờ mẹ đã tan tành từng mảnh! Biến đi, biến đi, biến đi! Rồi tôi bật khóc. Ngu ngốc, tôi là vậy đó. Tôi đã phí phạm một ít tiền định dùng để mua một món quà tuyệt vời cho lần sinh nhật thứ bốn mươi hai của Paul.

Một ngày nào đó tôi sẽ trở nên bình thản hơn, theo cách mà tôi sẽ không bị thương tổn. Nó sẽ hơn một chiếc gương vỡ. Hơn, hơn rất nhiều.

MÓN QUÀ SINH NHẬT

Các phòng khám cũng như các bệnh nhân đã phá vỡ nhiều kế hoạch của tôi. Vào ngày duy nhất này tôi chạy thẳng từ trường về nhà mà không đến lớp học balê. Tôi thấy bác Henny đang túi bụi làm theo thực đơn tôi đề xuất, tất cả những món ăn ưa thích của Paul. Cả món cơm trộn gồm tôm, thịt, cua, ớt xanh, hành, tỏi, nấm và rất nhiều những thứ khác, lại còn phải chiên sơ qua nấm và các loại rau khác. Đây là món ăn phức tạp mà tôi không muốn sẽ phải làm nữa.

Ngay sau khi đặt món ăn đó vào lò, tôi bắt tay vào làm một chiếc bánh ngọt khác. Chiếc bánh đầu tiên tôi làm bị xếp lếp ở giữa và nhão nhoét. Tôi phủ chỗ lõm đó bằng một lớp kem dày và cho bọn trẻ con hàng xóm. Bác Henny bận túi bụi trong bếp, lắc đầu và liếc nhìn tôi vẻ phê phán.

Tôi đang dùng ống kem làm bông hoa cuối cùng thì Chris bê món quà bước vào cửa sau.

- Anh không muộn chứ? - Chris vừa hỏi vừa thờ - Anh không thể ở lại sau chín giờ tối. Anh phải quay lại trường trước giờ điểm danh.

- Anh đến vừa đúng lúc - Tôi nói, vội vã lên gác để tắm và thay đồ - Anh hãy bày bàn trong lúc bác Henny làm xong món salad - Tất nhiên việc bày bàn là không xứng với Chris nhưng anh ấy vẫn làm mà không kêu ca gì.

Tôi gội đầu rồi cuốn tóc bằng những chiếc lô to, đánh bóng móng tay màu nhũ bạc, cả móng chân nữa. Tôi tô vẽ khuôn mặt bằng kinh nghiệm sau nhiều giờ học hỏi cộng với sự tư vấn của Madame Marisha và nhân viên trang điểm ở cửa hàng bách hoá tổng hợp. Khi trang điểm xong, không ai có thể đoán nổi tôi mới mười bảy tuổi. Tôi lướt xuống cầu thang, dương dương tự đắc vì sự ngưỡng mộ trong đôi mắt Chris, sự ghen tị của Carrie và nụ cười toét miệng đến tận mang tai của bác Henny.

Tôi rồi rút bày lại bàn ăn, xếp lại pháo hoa và những chiếc mũ nhọn đủ màu sắc. Chris thổi mấy quả bóng và treo chúng lên giá nến. Rồi chúng tôi ngồi xuống và đợi Paul về nhà tham dự bữa tiệc ngạc nhiên dành cho ông.

Mãi ông vẫn chưa xuất hiện và nhiều giờ đồng hồ trôi qua, tôi đứng lên và đi đi lại lại trên sàn

nhà như mẹ đã đi vào bữa tiệc sinh nhật lần thứ ba mươi sáu của bố khi bố không bao giờ trở về nhà nữa.

Cuối cùng Chris phải đi. Rồi đến Carrie ngáp và phà nản. Chúng tôi cho nó ăn và để nó đi ngủ. Giờ nó ngủ trong căn phòng riêng của mình, được trang hoàng bằng màu tím và màu đỏ. Tiếp đó tôi và bác Henny xem tivi khi món cơm trộn tiếp tục nóng và khô, món salad thì héo, rồi thì bác Henny ngáp dài và đi ngủ. Giờ chỉ còn mình tôi đi đi lại lại và lo lắng. Bữa tiệc của tôi tan thành mây khói.

Lúc mười giờ đêm, tôi nghe tiếng xe ô tô của Paul rẽ vào lối đi và ông sải bước vào cửa sau, xách theo hai chiếc vali mà ông đã mang theo tới Chicago. Ông gật đầu chào tôi như thường lệ trước khi nhận thấy sự trang điểm lạ thường của tôi.

- Này... - ông nói, ngơ vực nhìn khắp căn phòng ăn và thấy sự bài trí cho bữa tiệc - thế là tôi lại phá hỏng điều cháu dự định làm à?

Ông đã vô tình một cách chết tiệt muộn ba tiếng đồng hồ. Tôi có thể giết ông nếu không yêu ông nhiều như vậy. Giống như những người luôn tìm cách che giấu sự thật, tôi nổi xung lên với ông.

- Sao chỗ đầu tiên chú luôn tới là phòng khám đó? Chú phải đoán được là bọn cháu đã có những chương trình đặc biệt cho sinh nhật của chú chứ? Chú đã đi và gọi về cho chúng cháu biết giờ nào chú định về nhà, vậy mà chú về muộn những ba tiếng...

- Chuyến bay của tôi bị chậm - Ông bắt đầu giải thích.

- Cháu đã quần quật làm cho chú món cơm trộn có mùi vị như món cơm mẹ chú đã làm. - Tôi cắt ngang - Vậy mà chú không về! - Tôi đi qua chỗ ông và lấy món cơm từ trong lò ra.

- Tôi đói ngấu rồi - ông nhún nhường tỏ vẻ xin lỗi. Nếu cháu chưa ăn, chúng ta có thể làm tất cả để biến nó thành một dịp hội hè và hạnh phúc. Hãy khoan dung với tôi, Cathy. Tôi không thể kiểm soát được thời tiết.

Tôi khụt khịt gật đầu và cho thấy ít ra tôi cũng thông hiểu chút ít. Ông mỉm cười và khẽ quệt mu bàn tay qua má tôi.

Trong khoảng mười phút, ông đã kịp tắm, cạo râu và thay bộ quần áo mới. Trong ánh sáng của bốn ngọn nến, hai chúng tôi ngồi bên chiếc bàn ăn dài, tôi ngồi bên trái ông. Tôi đã bày đồ ăn sao cho không phải đứng lên ngồi xuống để phục vụ ông. Tất cả những thứ cần thiết đã được đặt trong chiếc xe đẩy đựng đồ ăn. Những món cần ăn nóng đã được đặt trong thiết bị hâm nóng bằng điện, còn champagne được làm lạnh trong xô đá.

- Champagne là từ Chris. - tôi giải thích - Anh ấy đã bắt đầu thích nó.

Ông nhắc chai champagne khỏi xô đá và nhìn nhãn hiệu.

- Năm sản xuất được đó và chắc hẳn rất đắt tiền, sở thích ẩm thực của anh trai cháu ngày càng tiến bộ.

Chúng tôi chậm rãi ăn và dường như mắt tôi đều gặp mắt ông mỗi lần ông ngược mắt lên. Ông trở về nhà với vẻ mệt mỏi, giờ thì ông có vẻ hoàn toàn tỉnh táo. Ông đã đi rất lâu, nhiều tuần lễ liền. Những tuần lễ trống trải đó khiến tôi nhớ sự xuất hiện của ông ở khung cửa căn phòng tôi khi tôi tập ở thanh xà, thực hiện những động tác khởi động trước bữa ăn sáng trong nền nhạc dịu dàng khiến tâm hồn tôi bay bổng.

Khi bữa ăn của chúng tôi kết thúc, tôi đi vào bếp rồi quay lại mang những chiếc bánh dừa đẹp đẽ với những ngọn nến xanh đỏ cắm trên những bông hồng đỏ làm bằng kem. Trên chiếc bánh tôi cố viết một cách hoa mỹ nhất dòng chữ Chúc mừng sinh nhật, Paul!

- Cháu nghĩ gì vậy? - Paul hỏi sau khi thổi tắt nến.

- Nghĩ về cái gì cơ? - Tôi hỏi lại, cẩn thận đặt chiếc bánh cắm hai mươi sáu ngọn nến xuống, vì đối với tôi đó chính là số tuổi của ông, số tuổi mà tôi muốn ông có. Tôi cảm thấy mình rất là người lớn, chìm trong thế giới cát lún của người lớn. Chiếc áo choàng của tôi là loại vải the màu lửa, dây đeo mảnh mai và để lộ ngực khá nhiều. Nhưng nếu tôi đã thành công khi bề ngoài tỏ ra là người lớn thì trong lòng tôi vẫn thấy choáng váng khi đóng vai một cô gái đi quyến rũ đàn ông.

- Bộ ria của tôi, chắc chắn là cháu chú ý tới nó. Cháu nhìn nó đến cả nửa giờ.

- Nó đẹp lắm. - tôi đáp ứng, mặt đỏ như chiếc áo tôi đang mặc - Nó rất hợp với chú.

- Từ khi cháu tới, cháu luôn nói rằng tôi sẽ lôi cuốn và đẹp trai hơn nhiều với một bộ ria mép. Giờ khi tôi gặp bao phiền toái để nuôi được một bộ ria, thì cháu chỉ nói mỗi từ đẹp thôi à. Đẹp là một từ yếu ớt, Catherine.

- Đó là bởi vì... bởi vì chú rất đẹp trai. - tôi ngần ngừ đáp - vì cháu chỉ nghĩ ra mỗi từ đó thôi. Cháu sợ rằng cô Thelma Murkel đã tìm được những từ mạnh để tán dương chú.

- Làm thế quái nào mà cháu biết cô ta? - Ông nổi giận với tôi khi nheo nheo đôi mắt đẹp của mình.

Thật kỳ cục, chắc ông phải biết chứ, từ những chuyện ngồi lê đôi mách mà ra. Tôi nói với ông những lời này.

- Cháu đã tới bệnh viện nơi cô Thelma Murkel là y tá trưởng phụ trách tầng ba. Cháu ngồi phía ngoài phòng y tá và nhìn cô ấy cả hai tiếng đồng hồ. Cháu thấy cô ấy không đẹp lắm, nhưng khoẻ mạnh. Đối với cháu, cô ấy dường như rất hách dịch. Cô ấy ve vãn tất cả các bác sĩ, trừ phi chú không biết điều đó.

Tôi để mặc ông phá ra cười với đôi mắt ngời sáng. Thelma Murkel là y tá trưởng của bệnh viện Clairmont và tất cả mọi người ở đó dường như đều biết cô ấy đã dự định trở thành bà Paul Scott Sheffield. Nhưng cô ta chỉ là y tá trong bộ đồng phục trắng được khử trùng, ở cách xa đây nhiều dặm, còn tôi thì luôn luôn ở trước mặt ông, với mùi nước hoa mới kích thích các giác quan của ông (theo như một quảng cáo đã nói, mùi nước hoa này hấp dẫn, lôi cuốn và không một người đàn ông nào có thể

kháng cự lại). Vậy thì cái cô Thelma Murkel hai mươi chín tuổi đó làm gì có cơ hội cạnh tranh với những người như tôi?

Tôi đã ngà ngà do ba ly rượu champagne Chris mua và không còn hoàn toàn tỉnh táo khi Paul bắt đầu mở món quà mà Carrie, Chris và tôi đã dành dụm tiền để mua cho ông. Tôi đã thuê cho ông một bức tranh về ngôi nhà trắng của ông với những thân cây vút cao phía trên mái nhà và phần tường gạch đầu hồi có những bông hoa nhỏ. Chris đã vẽ phác cho tôi và tôi đã mất nhiều giờ miệt mài thuê.

- Một tác phẩm nghệ thuật đẹp tới mức ngạc nhiên - Paul bị gây ấn tượng mạnh. Tôi không thể không nghĩ tới bà ngoại và việc bà đã thô bạo khước từ niềm hy vọng và nỗ lực của chúng tôi để giành tình bạn của bà - Cảm ơn rất nhiều, Catherine, vì đã nghĩ nhiều tới tôi. Tôi sẽ treo nó trong phòng làm việc nơi tất cả các bệnh nhân của tôi có thể nhìn thấy nó.

Nước mắt dâng trào trong mắt tôi, làm nhoè mascara khi tôi len lén chùi trước khi ông nhận ra không phải là ánh nến khiến tôi có vẻ đẹp này mà là do ba giờ trang điểm. Paul không nhận thấy nước mắt hay chiếc khăn tay của tôi đang che chỗ ngực hở do chiếc cổ áo khoét sâu. Ông đang say sưa ngắm những đường thêu tinh xảo mà tôi đã cẩn thận thêu. Ông đặt món quà sang một bên, ánh mắt sáng rõ của ông bắt gặp cái liếc trộm của tôi và đứng dậy.

- Một đêm thật đẹp để có thể đi ngủ. - ông nói khi liếc đồng hồ đeo tay - Tôi định đi dạo trong vườn dưới ánh trăng. Cháu có ý muốn giống vậy không?

Muốn ư? Tôi được tạo thành từ những mong muốn, một nửa trong số đó là những mong muốn thật trẻ con và không có thật để trở thành hiện thực. Khi đi dạo cạnh ông qua khu vườn huyền ảo kiểu Nhật Bản và qua chiếc cầu sơn đỏ, bước lên những bậc đá cẩm thạch, tay trong tay, tôi cảm thấy chúng tôi đang bước vào thế giới kỳ diệu không có thật. Những bức tượng bằng đá cẩm thạch, kích thước như người thật đang đứng ở tư thế khoả thân, lạnh lùng và hoàn hảo.

Làn gió nhẹ thổi những cây leo lá nhọn màu xám và Paul phải cúi người để tránh trong khi tôi đứng thẳng người.

- Cháu đang cười tôi, Ca-the-rine. - ông nói, kéo dài tên tôi như Chris thường trêu tôi: Nàng Ca-the-rine của ta.

Tôi chạy tới và ngồi xuống chỗ những bậc đá cẩm thạch. Mọi vật chìm trong màu xanh bạc và hư ảo.

- Thật tiếc là cháu ngồi đây với tôi chứ không phải anh chàng đẹp trai mà cháu múa cùng. - Paul nói.

- Julian ư? - Tôi ngạc nhiên hỏi - Tuần này anh ấy ở New York nhưng cháu nghĩ là tuần tới anh ấy sẽ về đây.

-Ồ! - ông đáp - thế thì tuần tới sẽ thuộc về anh ta chứ không phải tôi.

- Điều đó phụ thuộc vào...

- Vào cái gì?

- Đôi lúc cháu muốn có anh ấy, đôi lúc lại không. Đôi lúc anh ấy là một cậu bé còn cháu lại muốn một người đàn ông. Rồi thì đôi khi anh ấy lại vô cùng thạo đời và điều đó gây ấn tượng với cháu. Khi cháu múa cùng anh ấy, cháu yêu vô cùng chàng hoàng tử mà anh ấy đóng vai. Anh ấy thật tuyệt vời trong trang phục đó.

- Phải, - ông nói - tôi cũng nhận thấy điều đó.

- Tóc anh ấy thì đen nhánh trong khi tóc chú đen nâu.

- Tôi cho rằng màu đen nhánh lãng mạn hơn màu đen nâu? - Ông trêu tôi.

- Điều đó thì tùy.

- Catherine, cháu đúng là phụ nữ có khác, đừng trả lời bí ẩn như vậy nữa.

- Không phải vậy đâu, cháu chỉ nói với chú là tình yêu không đủ, không lãng mạn. Cháu muốn có những khả năng để tự mình nuôi sống bản thân và không bao giờ phải nhốt con mình lại để được thừa hưởng một gia tài mà cháu không tự kiếm được. Cháu muốn biết làm thế nào để kiếm được một triệu đôla, kể cả khi không có một người đàn ông nào để dựa dẫm và để được giúp đỡ.

- Catherine, Catherine. - ông dịu dàng nói, nắm chặt hai bàn tay tôi - Cháu bị mẹ làm thương tổn quá. Cháu có vẻ rất người lớn, rất cứng rắn. Đừng để những ký ức cay đắng tước đoạt đi một trong những tài sản lớn nhất của cháu, đó là vẻ dịu dàng, đáng yêu của cháu. Một người đàn ông thích quan tâm tới người phụ nữ mà anh ta yêu và những đứa con của anh ta nữa. Một phụ nữ hống hách, hay gây sự là một trong những sinh vật đáng sợ nhất mà Chúa đã tạo ra.

Tôi giật tay khỏi tay ông, chạy tới chiếc đu rồi gieo mình xuống ghế. Tôi tự đẩy đu cao lên, cao hơn, cao hơn, nhanh hơn, nhanh hơn nữa, bay thật cao kéo tôi trở lại với tầng áp mái và những chiếc đu ở đó qua những đêm dài ngọt ngào. Giờ tôi ở đây, tự do, ở ngoài trời và đẩy đu như điên khiến tôi thấy mình lại ở trên tầng áp mái. Việc nhìn thấy mẹ và người chồng của mẹ thực sự khiến tôi tuyệt vọng, khiến tôi muốn điều mà đáng ra phải chờ khi trưởng thành.

Tôi bay lên thật cao, thật tự do làm chiếc áo bay cuốn lên mặt khiến tôi không nhìn được gì. Hoa mắt, tôi rơi đập xuống đất. Paul chạy tới cạnh tôi, quỳ xuống bế tôi lên.

- Cháu có đau không? - Ông hỏi và hôn tôi trước khi tôi có thể trả lời. Không. Không đau. Tôi là một diễn viên múa và biết phải rơi xuống như thế nào. Ông bắt đầu thì thầm những lời yêu thương mà tôi cần nghe giữa những nụ hôn ngày càng trở nên chậm hơn và lâu hơn, ánh mắt ông khiến tôi trở nên lảo đảo như người say và nó lóng lánh hơn bất cứ loại champagne nào.

Môi tôi hé ra dưới những nụ hôn dài vô tận của ông. Tôi thở hổn hển vì lưỡi ông chạm vào lưỡi tôi. Nụ hôn của ông trở nên nóng hổi, dịu dàng, ẩm ướt trên mi mắt tôi, má tôi, cằm, cổ, vai, khoảng ngực hở khi bàn tay ông tìm kiếm mãi những điểm nhạy cảm của tôi.

- Catherine, - ông hớn hên nói, lùi lại và cúi nhìn tôi bằng ánh mắt bốc lửa - cháu chỉ là một đứa trẻ. Chúng ta không thể để chuyện này xảy ra, không phải với cháu - Những lời nói chỉ là vô ích nên tôi choàng tay lên cổ ông. Ngón tay tôi luồn vào mái tóc đen của ông khi tôi khàn khàn thì thầm - Cháu muốn tặng chú một chiếc Cadillac màu bạc nhân dịp sinh nhật chú nhưng cháu không đủ tiền. Vậy cháu nghĩ mình sẽ tặng chú món quà tốt thứ hai: cháu.

Ông rì rầm dịu dàng.

- Tôi không để cháu làm điều này. Cháu không nợ tôi - Tôi bật cười và hôn ông, nụ hôn dài và mãi miết pha lẫn xấu hổ.

- Paul, chính là chú nợ cháu. Chú luôn nhìn cháu bằng ánh mắt khao khát để nói với cháu rằng giờ chú không muốn cháu. Nếu chú nói vậy thì chú đang nói dối. Chú nghĩ đến cháu như nghĩ đến một đứa trẻ. Nhưng cháu đã lớn từ lâu rồi. Chú không yêu cháu, cháu không để tâm. Vì cháu yêu chú và thế là đủ. Cháu biết chú sẽ yêu cháu theo cách cháu muốn được yêu bởi vì thậm chí nếu chú không thừa nhận điều đó thì chú vẫn yêu cháu và muốn có cháu.

Mặt trăng chiếu sáng đôi mắt ông và khiến chúng sáng lấp lánh. Kể cả lúc ông nói "Không, cháu thật ngốc để nghĩ điều đó sẽ có tác dụng" thì đôi mắt ông vẫn nói khác hẳn.

Theo cách nghĩ của tôi, sự kháng cự của ông càng nhiều càng chứng minh rằng ông yêu tôi nhiều đến thế nào. Nếu ông yêu tôi chút ít thôi, ông hăm hở làm điều mà tôi sẽ không từ chối từ lâu rồi. Do vậy khi ông cử động đứng lên định rời tôi và tránh sự cám dỗ, tôi cầm tay ông và đặt nó vào nơi làm tôi thích nhất. Ông rên rĩ. Tiếng rên ngày càng to hơn khi tôi đặt tay mình vào nơi làm ông thích nhất. Tôi biết điều mình làm thật đáng xấu hổ. Tôi không để cho những suy nghĩ về việc Chris sẽ nghĩ gì hay việc bà ngoại sẽ coi tôi là một con điểm như thế nào xen vào. Thật may hay đó chỉ là những tư thế trong cuốn sách trong ngăn kéo tủ đầu giường của mẹ chỉ rõ cho tôi làm thế nào để một người đàn ông thích thú và phải đáp ứng như thế nào?

Tôi nghĩ ông sẽ đặt tôi nằm trên cỏ dưới ánh sao nhưng ông bế tôi lên và đưa vào nhà. Ông lặng lẽ đi lên cầu thang sau nhà. Không có ai trong chúng tôi nói gì mặc dù môi tôi lướt trên cổ ông và mặt ông. Trong căn phòng phía sau bếp, tôi có thể nghe tiếng tivi của bác Henny khi bác xem chương trình trò chuyện đêm khuya.

Ông đặt tôi xuống giường mình và bắt đầu âu yếm chỉ bằng đôi mắt và trong đôi mắt ông, tôi chìm xuống, mọi vật trở nên mờ ảo khi cảm xúc của tôi dâng tràn như một cơn thủy triều nhấn chìm cả hai chúng tôi. Người chúng tôi áp vào nhau, đầu tiên chỉ ôm nhau thật chặt và run rẩy do mong muốn chia sẻ những gì sẽ trao cho nhau. Mỗi khi môi ông, tay ông chạm vào người tôi, tôi run bắn lên như bị điện giật, cho tới khi tôi mong muốn ông thực hiện, không cần dịu dàng hơn nữa, thật nồng nàn với nhu cầu mãnh liệt, thôi thúc ông để đạt tới đỉnh cao mà tôi đang tìm kiếm.

- Catherine, nhanh lên, nhanh lên, tới đây.

Ông đang nói gì vậy? Tôi đang nằm phía dưới ông, đang làm điều tôi có thể làm. Tới đâu nhỉ?

Người ông đâm mồ hôi. Chân tôi kẹp chặt ông và có thể cảm thấy ông đang cố gắng kiềm chế trong khi vẫn gọi tôi hãy tới, hãy tới. Rồi ông rên rỉ và chịu thua.

Nắng ban mai chiếu qua cửa sổ đánh thức tôi. Paul đang tựa người trên khuỷu tay mơ màng nhìn xuống tôi.

- Em thật đẹp, thật trẻ trung, thật đáng ao ước. Em không hối tiếc chứ? Tôi hy vọng rằng giờ em không mong giá em làm khác đi chứ?

Tôi xích lại gần khuôn ngực trần của ông hơn.

- Xin hãy giải thích một điều. Tại sao anh luôn yêu cầu em hãy tới? - Ông phá lên cười âm ỉ.

- Catherine, tình yêu của tôi., - cuối cùng ông cũng kiềm chế được - Tôi suýt chết khi cố kìm nén cho tới khi em có thể lên tới đỉnh điểm. Giờ thì em nằm đây với đôi mắt xanh to ngây thơ hỏi tôi rằng tôi định nói gì! Tôi nghĩ những người bạn múa của em đã giải thích mọi chuyện cho em. Đừng nói với tôi rằng vấn đề đó em chưa đọc trong sách!

- À, có một quyển sách em tìm được trong ngăn kéo bàn của mẹ... nhưng em chỉ nhìn ảnh. Em chưa bao giờ đọc chữ, dù Chris đã đọc, nhưng rồi sau đó anh ấy thường xuyên lên vào dãy phòng của mẹ hơn.

Ông đằng hắng.

- Tôi có thể nói cho em biết ý tôi là gì khi tôi nói thế nhưng minh họa nó thì thú vị hơn nhiều. Em không có một chút ý tưởng nào thật ư?

- Vâng, - tôi đáp về phòng thủ - tất nhiên. Em cảm thấy choáng váng như những tiếng sét do đó em cứng đờ người lại và không biết gì nữa thì bị vỡ tung thành những nguyên tử trôi trong vũ trụ rồi lại kết hợp với nhau do đó em có thể trở về với thực tại với những ngôi sao mơ màng trong mắt em, giống như mắt anh vậy.

- Catherine, đừng khiến tôi yêu em nhiều quá - Giọng ông tỏ ra nghiêm túc, dường như tôi sẽ làm ông thương tổn nếu ông như thế.

- Em sẽ yêu anh theo cách anh muốn.

- Trước tiên tôi phải cạo râu đã - Ông nói, quăng chăn lại và sẵn sàng đứng lên.

Tôi giơ tay ra kéo ông lại.

- Em thích cách anh nhìn bây giờ, thật u ám và nghiêm túc.

Tôi nóng lòng dâng hiến cho tất cả những khao khát của Paul. Chúng tôi dùng cách tế nhị để che giấu những cuộc gặp bí mật của mình với bác Henny. Vào những ngày Henny nghỉ làm, tôi giặt ga trải giường được làm giống nhau và đã giấu đi cho tới khi chúng có thể được giặt sạch. Carrie có lẽ luôn ở

trong một thế giới khác nên nó không dễ nhận thấy. Nhưng khi Chris ở nhà chúng tôi phải cẩn trọng hơn và không nhìn nhau, sợ rằng sẽ để lộ. Giờ tôi cảm thấy không thoải mái với Chris, giống như tôi đã lừa dối anh ấy vậy.

Tôi không biết trạng thái sung sướng giữa Paul và tôi sẽ kéo dài bao lâu. Tôi mong muốn niềm đam mê không chấm dứt, trạng thái ngây ngất tồn tại mãi mãi. Vậy mà sự ngờ vực của tôi lại cho rằng điều thú vị như điều giữa Paul và tôi không thể tiếp tục mãi mãi. Ông sẽ sớm chán ngán tôi, một đứa trẻ mà khả năng tinh thần không thể so sánh với ông và ông sẽ trở lại với cách cũ của mình, có thể với Thermal Murkel. Có lẽ Thermal Murkel sẽ đi cùng ông tới những phòng khám, dù tôi không đủ để không hỏi ông mãi câu hỏi ông làm gì khi tôi không đi cùng. Tôi muốn cho ông mọi thứ mà Julia từ chối, vui lòng trao mà không buộc tội gì khi chúng tôi xa nhau.

Nhưng trong khoảnh khắc lời cuốn nòng cháy lẫn nhau, tôi cảm thấy thật hào phóng, rộng rãi và hả hê trong trạng thái buông thả. Tôi nghĩ bà ngoại với bài thuyết giáo về cái ác và tội lỗi sẽ bị kích động gấp mười lần bởi vì điều đó vô cùng, vô cùng xấu xa.

Rồi thì tôi lại bối rối, không muốn Chris nghĩ rằng tôi thật xấu xa. Ôi, việc Chris sẽ nghĩ gì thật phiền phức đối với tôi. Lạy Chúa, xin Người hãy để Chris biết tại sao con làm điều này. Và con yêu Paul, yêu ông ấy thực sự.

Sau lễ Tạ ơn, Chris ở lại thêm vài ngày và trong khi chúng tôi ngồi vào bàn ăn tối, bác Henny đi đi lại lại bên cạnh, Paul hỏi tất cả chúng tôi muốn gì trong lễ Giáng sinh. Đó là lễ Giáng sinh thứ ba của chúng tôi cùng với Paul. Vào cuối tháng Giêng tới tôi sẽ tốt nghiệp trung học. Tôi không còn nhiều thời gian vì bước tiếp theo của tôi, như tôi hy vọng, sẽ là New York.

Tôi nói với Paul điều tôi muốn cho lễ Giáng sinh. Tôi muốn tới Lâu đài Foxworth. Mà Chris tròn tròn còn Carrie thì kêu lên.

- Không! - Chris kiên quyết nói - Chúng ta sẽ không rạch những vết thương đã liền da.

- Những vết thương của em chưa liền - Tôi cũng kiên quyết nói - Chúng sẽ không bao giờ liền trừ phi công lý được thực hiện!

BÊN NGOÀI LÂU ĐÀI FOXWORTH

Ngay khi những lời đó thốt ra khỏi miệng tôi, Chris kêu lên:

- Không, tại sao em không thể để cho quá khứ trôi đi?

- Bởi vì em không giống anh, Christopher! Anh cứ giả vờ rằng Cory không chết vì bị đầu độc thạch tín mà chết vì bị viêm phổi bởi vì anh cảm thấy dễ chịu với điều đó. Vậy mà anh là người thuyết phục em rằng mẹ là người làm điều đó. Vậy thì tại sao chúng ta không tới đó và tìm xem có bệnh viện nào có hồ sơ bệnh án về cái chết của Cory?

- Cory có thể chết vì bệnh viêm phổi. Nó có tất cả các triệu chứng đó - Chris nói điều này mới lúng túng làm sao, biết rõ mình đang bảo vệ mẹ.

- Đợi một chút nào. - Paul nãy giờ vẫn lặng im và chỉ lên tiếng khi thấy những tia lửa giận dữ loé lên trong mắt tôi - Nếu Cathy cảm thấy phải làm điều này thì tại sao không nhỉ, hả Chris? Dù nếu mẹ cậu thừa nhận đưa Cory tới bệnh viện dưới một cái tên giả thì cũng không dễ dàng để kiểm tra chút nào.

- Mẹ cũng đưa một cái tên giả trên bia mộ của nó nữa - Chris nói, nhìn tôi hậm hực. Paul bày tỏ một số ý nghĩ của mình, làm thế nào chúng tôi có thể tìm thấy một nấm mộ khi không biết tên người chết.

Tôi tin mình đã có tất cả các câu hỏi. Nếu mẹ đăng ký cho Cory chữa bệnh ở bệnh viện dưới một cái tên nào đó thì đương nhiên mẹ sẽ dùng tên đó khi nó được chôn.

- Còn chú Paul, vì chú là bác sĩ nên có thể đọc tất cả các bệnh án của bệnh viện đúng không ạ?

- Cháu thực sự muốn làm điều này à? - Ông hỏi - Chắc chắn điều đó sẽ gọi lại rất nhiều ký ức bất hạnh, giống như Chris đã nói là rạch những vết thương đã liền.

- Vết thương của cháu chưa liền và sẽ không bao giờ liền được! Cháu muốn đặt hoa lên mộ Cory. Cháu nghĩ điều này sẽ an ủi được Carrie khi biết nơi Cory được chôn. Rồi thì thỉnh thoảng bọn cháu có thể đi viếng mộ nó. Chris, anh không cần phải đi nếu anh không muốn điều đó!

Điều tôi muốn đã được Paul cố gắng thực hiện, bất kể sự phản đối của Chris. Chris đi cùng chúng tôi tới Charlottesville, ngồi ở ghế sau cùng Carrie. Paul vào mấy bệnh viện nhìn các cô y tá để cho ông đọc các bệnh án ông muốn tìm. Ông và tôi tìm kiếm trong khi Chris và Carrie đợi bên ngoài. Chẳng có đứa bé trai tám tuổi nào bị chết vì bệnh viêm phổi vào cuối tháng Mười cách đây hai năm! Không chỉ vậy, các nghĩa trang không hề có hồ sơ về đứa trẻ nào trạc tuổi nó được chôn cả! Vẫn bướng bỉnh và quả quyết, tôi phải đi khắp tất cả các nghĩa trang, cảm thấy mẹ có thể đã nói dối và sau

rốt cũng đã đặt cái tên Dollanganger lên bia mộ nó. Carrie khóc vì nó cho là Cory đã ở trên thiên đường chứ không nằm dưới mặt đất đóng băng một ít do trận mưa tuyết mới có.

Không có kết quả, lãng phí thời gian, sự lãng phí không đáng có! Chẳng có một đứa bé trai tám tuổi nào đã chết vào khoảng tháng Mười và tháng Mười một năm 1960! Chris nài nỉ chúng tôi trở về nhà Paul. Anh ấy cố thuyết phục tôi rằng tôi không thực sự muốn nhìn lại Lâu đài Foxworth.

Tôi nhìn Chris, giận dữ.

- Em muốn tới đó! Chúng ta có thời gian mà! Tại sao đi xa như thế này rồi quay về mà không nhìn ngôi nhà đó. Ít ra thì vào ban ngày, từ phía ngoài, tại sao không?

Paul thuyết phục Chris bằng cách nói với anh ấy tôi cần nhìn lại ngôi nhà đó "Và nói thật, Chris ạ, tôi cũng muốn được nhìn ngôi nhà đó".

Ủ rũ ở ghế sau cạnh Carrie, Chris dịu đi. Carrie kêu lên khi Paul lái xe tiến tới những con đường núi mà chắc mẹ và người chồng của mẹ đã đi qua hàng nghìn lần. Paul dừng lại ở một trạm nạp gas và hỏi đường đến Lâu đài Foxworth. Chúng tôi có thể dễ dàng chỉ đường cho Paul tới đó nếu biết tuyến đường sắt ở đâu và có thể tìm thấy ga xép là nơi chuyển thư.

- Vùng này đẹp quá! - Paul nói khi lái xe. Cuối cùng chúng tôi cũng tới ngôi nhà khổng lồ nằm một mình trên sườn núi.

- Nó kìa! - Tôi kêu lên, bị kích động vô cùng. Nó lớn như một khách sạn, hai chái nhô ra đằng trước và đằng sau với phần thân chính dài được xây bằng gạch màu hồng với cửa chớp đen ở tất cả các ô cửa sổ. Mái ngói xám đen trông thật kinh sợ. Làm sao mà chúng tôi từng dám đi trên đó nhỉ? Tôi đếm được sáu ống khói, bốn bộ cửa sổ mái ở tầng áp mái.

- Nhìn kìa, Paul - Tôi chỉ vào hai cửa sổ ở chái nhà phía trái nơi chúng tôi bị cầm giữ quá lâu, chờ đợi bất tận việc ông ngoại chết.

Khi Paul chăm chú nhìn hai cửa sổ đó, tôi ngược lên nhìn cửa sổ của tầng áp mái và nhìn thấy viên gạch vỡ tại một trong những cửa chớp đen đã được thay. Không có một vết sém nào ở bất cứ đâu cho thấy có dấu vết của một ngọn lửa. Ngôi nhà đã không bị thiêu cháy! Chúa đã không gửi tới một luồng gió nhằm chỗ để thổi những ngọn nến bốc cháy cho tới khi một bông hoa giấy treo đung đưa bắt lửa. Chúa đã không trừng phạt mẹ hay bà ngoại, chẳng bất cứ điều gì cả!

Đột nhiên Carrie gào lên.

- Em muốn mẹ! Cathy, Chris, đó là nơi chúng ta từng sống với Cory. Vào bên trong đi. Em muốn mẹ, hãy để em gặp mẹ thật của mình cơ!

Cách nó kêu khóc và nài nỉ thật khủng khiếp. Làm thế nào mà nó có thể nhớ ngôi nhà. Vào cái đêm chúng tôi tới đây trời thì tối, còn hai đứa em sinh đôi thì ngái ngủ đến nỗi chẳng nhìn thấy bất cứ cái gì. Chúng tôi trốn đi vào buổi sáng trước khi mặt trời mọc và đi từ cửa sau. Điều gì đã nói với Carrie rằng đây là nhà tù của chúng tôi mấy năm trước? Rồi thì tôi biết. Đó là những ngôi nhà phía

dưới. Ngôi nhà chúng tôi ở nằm cuối đường và ở tít trên cao. Chúng tôi thường nhìn trộm từ cửa sổ căn phòng bị khoá và nhìn những ngôi nhà xinh đẹp bên dưới. Chúng tôi bị cấm nhìn ra cửa sổ nhưng thỉnh thoảng vẫn dám nhìn trộm.

Chuyến đi dài của chúng tôi đã đạt được điều gì? Không có gì cả ngoài việc có thêm bằng chứng mẹ là một kẻ dối trá quá mức. Ngày qua ngày, tôi ngẫm nghĩ về việc đó.

- Paul, - tôi hỏi, mắt nhìn xuống - điều chúng ta làm không phải là tội lỗi chứ? Em luôn nghĩ đến bà ngoại và tất cả những gì bà nói về tội lỗi. Hãy nói với em rằng tình yêu đã biến điều sai thành đúng đi!

- Hãy mở mắt ra, Cathy - ông dịu dàng nói - hãy nhìn vào thứ mà em thấy - Khi tôi ngẩng lên, ông nâng khuôn mặt tôi lên rồi nhấc tôi ôm sát vào ông. Khi ôm tôi thật chặt trong vòng tay, ông bắt đầu nói và mọi từ ông nói cho tôi thấy rằng tình yêu của chúng tôi thật đẹp đẽ và đúng đắn.

Tôi không thể nói được. Tôi âm thầm khóc trong lòng, vì tôi thật dễ dàng có thể chấm dứt về đoạn trang mà bà ngoại muốn biến tôi thành.

Như một đứa bé, tôi để cho ông an ủi tôi và làm những gì ông có thể với những nụ hôn và vuốt ve cho tới khi than hồng âm ỉ giữa chúng tôi bùng cháy thì ông bế tôi lên và đưa tôi vào giường ông.

Khi niềm đam mê của chúng tôi lắng xuống, tôi nằm trong vòng tay ông và nghĩ tới tất cả những gì tôi có thể làm. Những điều đã khiến tôi choáng váng khi còn là một đứa trẻ. Những điều mà tôi từng cho là thô tục khủng khiếp, xấu xa khủng khiếp vì tôi từng nghĩ chúng chỉ là những hành động mà không có cảm xúc trao tặng.

Tôi có thể hôn Paul khắp mọi chỗ và không cảm thấy xấu hổ vì yêu ông còn tốt hơn là ngửi mùi hoa hồng trong một ngày hè nắng ấm, hơn là múa trong giai điệu êm dịu với những người bạn múa giỏi nhất.

Đó là tình yêu đối với Paul khi tôi mười bảy tuổi còn ông bốn mươi tư tuổi.

Ông đã tái tạo lại tôi và khiến tôi bình an. Trong tâm khảm mình, tôi xua đi lòng thương tiếc mà tôi cảm thấy đối với Cory.

Đó là hy vọng cho Chris, anh ấy vẫn đang sống.

Đó cũng là hy vọng cho Carrie, rằng nó có thể lớn lên và cũng tìm được tình yêu.

Có thể, nếu mọi việc diễn ra êm đẹp, đó cũng là hy vọng cho cả tôi nữa.

TIẾN TỚI ĐỈNH CAO

Julian không về thường xuyên như mọi khi, bố mẹ anh ta phàn nàn về điều này. Khi anh ta về, anh ta múa tốt hơn mọi khi nhưng không một lần tôi thấy anh ta liếc mắt về phía tôi. Tôi thấy ngờ vực dù anh ta nhìn nhiều hơn khi biết tôi không nhìn thấy anh ta. Tôi múa giỏi hơn, rèn luyện nhiều hơn, biết kiểm soát các động tác hơn và đã lao động cật lực. Tôi lao động mới cật lực làm sao.

Ngay từ đầu tôi đã được xếp vào nhóm chuyên nghiệp của Công ty biểu diễn balê Rosencoff nhưng chỉ được múa nhóm. Giáng sinh này chúng tôi sẽ biểu diễn luân phiên vở Kẹp hạt dẻ và Lọ Lem.

Rất lâu sau khi những người khác về nhà tôi tự biểu diễn một mình ở studio vào một buổi chiều thứ Sáu và bị lạc trong thế giới của chuyện cổ tích kẹo bì với ý định thể hiện vai diễn này khác đi thì đột nhiên Julian múa cùng tôi. Anh ta giống như chiếc bóng của tôi, làm những gì tôi làm kể cả động tác xoay tròn, chế nhạo những động tác của tôi.

Anh ta nhăn mặt và lấy chiếc khăn lau mặt và tóc. Tôi lắc lư trên những ngón chân và bắt đầu tiến tới phòng thay quần áo. Tối nay tôi sẽ ra ngoài ăn tối với Paul.

- Cathy, đứng lại! - anh ta gọi - Anh biết em không thích anh...

- Tôi không...

Anh ta nhăn nhó cười, cúi xuống nhìn chăm chú vào đôi mắt tôi. Đôi môi anh ta cọ trên má tôi khi tôi cúi mình xuống rồi anh ta tóm chặt tôi trong cánh tay mình, lòng bàn tay bám vào tường để ngăn tôi bỏ đi.

- Em biết điều đó, tôi nghĩ em phải là người diễn vai Clara hay Lọ Lem - Anh ta vuốt cằm tôi rồi hôn lên gáy tai tôi - Nếu em dễ chịu với tôi, tôi có thể sẽ xem xét việc em diễn cả hai vai chính đó.

Tôi cúi người thật nhanh và bỏ đi.

- Thôi đi, Julian! - Tôi nổi cáu - Sự giúp đỡ của anh sẽ đòi một cái giá nào đó... và anh không thích tôi.

Mười phút sau tôi đã tắm thay quần áo xong và chuẩn bị ra về thì Julian xuất hiện trong bộ đồ đi dạo phố.

- Cathy, nghiêm túc mà nói, anh nghĩ giờ em đã sẵn sàng cho New York. Madame Marisha cũng nghĩ vậy. - Nụ cười của anh ta thật nhăn nhó, như thể ý kiến của mẹ anh ta không đáng giá bằng ý kiến của chính anh ta - Không có điều kiện đặc biệt gì. Trừ phi đến một ngày nào đó em quyết định rằng em muốn có những điều kiện đặc biệt.

Giờ tôi không biết phải nói gì do vậy tôi chẳng nói gì cả. Tôi đã được chọn diễn cả hai vai chính trong các buổi biểu diễn của nhóm Rosencoff. Tôi đã nghĩ các cô gái khác sẽ ghen tị và bực tức nhưng thay vì thế họ lại vỗ tay hoan nghênh khi điều này được thông báo. Chúng tôi làm việc cùng nhau, biến thời gian đó thật sống động và vui vẻ. Rồi tới sự khởi đầu của tôi với vai diễn Lọ Lem.

Julian thậm chí không gõ cửa trước khi bước vào phòng thay quần áo nữ để ngắm nghía tôi trong bộ trang phục rách rưới và vá vúi.

- Thôi đừng tỏ vẻ sợ sệt thế. Khán giả ngoài kia cũng chỉ là những con người bình thường thôi mà. Em không nghĩ tôi quay lại đây để múa với một cô gái kỳ lạ chứ?

Khi chúng tôi đứng trong cánh gà, cánh tay anh ta choàng lên vai tôi giúp tôi tự tin khi cả hai chúng tôi đếm nhạc để tới lượt tôi ra sân khấu biểu diễn. Còn lâu mới đến phần biểu diễn của anh ta. Tôi không thể nhìn thấy Paul, Chris, Carrie hay bác Henny ở chỗ khán giả. Tôi run hơn khi ánh đèn chiếu hoạt động và khúc nhạc dạo đầu vang lên và rồi thì màn sân khấu được kéo ra. Nỗi lo âu của tôi biến mất cùng với sự thiếu tự tin khi cảm giác vận động cơ thể chiếm lĩnh và tôi để cho âm nhạc điều khiển và dẫn lối cho tôi. Tôi không phải là Cathy, Catherine hay bất cứ ai khác mà là nàng Lọ Lem! Tôi quét tro lò sưởi và ghen tị nhìn hai cô em gái đáng ghét sửa soạn cho buổi khiêu vũ, cảm thấy tình yêu và những gì lãng mạn không bao giờ xảy ra trong cuộc đời tôi.

Nếu tôi có những sai sót, nếu kỹ thuật của tôi không hoàn hảo thì tôi cũng không biết điều đó. Tôi yêu âm nhạc, yêu buổi trình diễn trước đám đông khán giả, yêu những gì trẻ trung, xinh đẹp và hơn hết là yêu cuộc sống và tất cả những gì cuộc sống đem lại bên ngoài Lâu đài Foxworth.

Những đoá hoa hồng màu đỏ, vàng và hồng tươi chất đầy đôi tay tôi. Tôi run lên khi khán giả đứng lên vỗ tay hoan hô. Ba lần tôi chuyển những bó hoa cho Julian, lần nào mắt chúng tôi cũng gặp nhau. Anh ta đang thầm nói với tôi rằng chúng tôi đã cùng nhau tạo ra sự màu nhiệm. Chúng tôi là bạn múa hoàn hảo!

Anh ta lại gặp tôi trước khi bữa tiệc đứng diễn ra.

- Giờ em đã được thưởng thức điều đó là như thế nào rồi - anh ta dịu dàng nói đầy thuyết phục, cặp mắt đen đầy vẻ hài lòng - Liệu em có thể từ bỏ những tiếng hoan hô? Liệu em có thể cứ tiếp tục ở đây, cái thành phố tỉnh lẻ này, khi mà New York đang chờ đón em? Cathy, chúng ta sẽ là một đôi tuyệt vời! Trông chúng ta rất hợp nhau. Anh múa với em tốt hơn với bất cứ một nữ diễn viên nào khác. Ôi, Cathy, em và anh có thể cùng nhau tiến tới đỉnh cao của sự nghiệp sớm hơn nhiều. Anh thề sẽ chăm sóc em thật tốt. Anh sẽ trông nom em và không bao giờ để em cảm thấy cô đơn.

- Em không biết. - Tôi khổ sở nói dù trong lòng rạn vỡ, - Em phải tốt nghiệp phổ thông trước đã, nhưng anh thực sự nghĩ em đủ khả năng à? Ở đó họ cần những người cừ nhất cơ mà?

- Em là người cừ nhất! Hãy tin anh. Nhóm của Madame Zolta không phải là nhóm lớn nhất hay thuộc nhóm đỉnh cao nhưng bà ấy có thể sẽ khiến nhóm chúng ta được đánh giá cao như những nhóm lớn hơn và lâu năm hơn, một khi bà ấy có một đôi khác thường như chúng ta!

Tôi hỏi anh ta xem Madame Zolta là người như thế nào. Thế mà điều này anh ta tin tưởng rằng tôi đã đồng ý và sau khi bật cười, anh ta định hôn tôi.

- Em sẽ quý mến Madame Zolta! Bà ấy là người Nga và là một phụ nữ nhỏ nhắn duyên dáng, tốt bụng nhất và dịu dàng nhất mà em đã từng gặp. Bà ấy sẽ như mẹ em vậy. (Ồi, Chúa ơi!). Bà ấy biết mọi thứ về múa balê. Cuộc sống ở New York giống như là sống ở trên sao Hỏa nếu so với cuộc sống ở đây, nó là một thế giới khác, thế giới tốt hơn. Em sẽ yêu nó ngay thôi mà. Anh sẽ đưa em tới những nhà hàng nổi tiếng nơi em sẽ được ăn những món mà trước đây em chưa từng được nếm. Anh sẽ giới thiệu em với những ngôi sao điện ảnh, với những người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng và với các nghệ sĩ nữa.

Tôi cố kháng cự anh ta bằng cách dán ánh mắt vào Chris, Carrie và Paul nhưng Julian đã chuyển chỗ do đó chặn mất tầm nhìn của tôi. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy chỉ là anh ta.

- Đó là cuộc sống mà em sinh ra là để cho nó, Cathy à - lần này anh ta tỏ ra thành thật và hết sức nghiêm chỉnh - tại sao em phải học tập và rèn luyện nhiều như vậy, nếu không phải là để thành công? Liệu ở nơi này em có thể đạt được sự nổi tiếng mà em muốn?

Không. Tôi không thể.

Nhưng Paul ở đây, Chris và Carrie cũng ở đây. Làm sao mà tôi có thể bỏ họ được?

- Cathy, hãy cùng anh tới nơi em thuộc về nó, đằng sau những ánh đèn sân khấu, trên sân khấu, với những đoá hoa hồng trên cánh tay. Hãy đi với anh, Cathy và cùng biến những giấc mơ của anh thành sự thật nữa.

Tối đó anh ta đã thắng khi tôi đang say sưa với thành công đầu tiên của mình và kể cả khi tôi muốn nói không thì tôi vẫn gật đầu và nói.

- Vâng... Em sẽ đi, nhưng chỉ khi anh quay về đây và đi cùng với em. Em chưa bao giờ đi máy bay và không biết phải đi đâu khi máy bay hạ cánh...

Anh ta giữ tôi trong vòng tay mình và dịu dàng ôm tôi khi làn môi anh ta vuốt ve mái tóc tôi. Qua vai anh ta, tôi có thể nhìn thấy cả Chris và Paul đang nhìn chăm chú về chỗ chúng tôi, cả hai có vẻ sững sốt và hơi đau đớn.

Tháng Giêng năm 1963 tôi tốt nghiệp phổ thông trung học. Tôi không thông minh đặc biệt như Chris nhưng cũng đã tốt nghiệp được.

Chris thì thật thông minh nên có nhiều khả năng là anh ấy sẽ tốt nghiệp cao đẳng sau ba năm thay vì bốn năm học. Anh ấy đã giành được một số học bổng để bớt gánh nặng học phí khỏi vai Paul dù ông chưa bao giờ nói một lời về việc chúng tôi phải trả lại tiền cho ông. Tuy vậy chúng tôi ngầm hiểu là Chris sẽ trở thành phụ tá cho ông khi anh ấy có bằng bác sĩ. Tôi ngạc nhiên trước việc Paul vẫn chi tiền cho chúng tôi mà không bao giờ kêu ca và khi tôi hỏi điều đó, ông giải thích rằng.

- Tôi vui mừng khi biết mình góp phần trong việc thế giới sẽ có thêm một bác sĩ tuyệt vời như Chris và một siêu sao balê mà một ngày nào đó em sẽ trở thành - giọng ông rất buồn rầu khi nói vậy, buồn khủng khiếp - Còn đối với Carrie, tôi hy vọng nó sẽ quyết định ở nhà với tôi và cưới một chàng trai ở đây để tôi có thể thường xuyên gặp nó.

- Khi em đi thì anh sẽ lại có Thelma Murkel đúng không? - Tôi hỏi trong lòng thấy đôi chút cay đắng vì tôi muốn ông chung thủy dù sự cách xa nhiều dặm mà tôi đã tạo ra giữa hai chúng tôi.

- Có thể. - ông đáp.

- Anh sẽ không yêu bất cứ ai khác nhiều như anh yêu em, hãy nói anh sẽ không thể đi.

Ông mỉm cười.

- Không. Làm sao mà tôi có thể yêu bất cứ ai nhiều như tôi yêu em? Không ai khác có thể nhảy múa trong trái tim tôi như cách em làm đúng không?

- Paul, đừng chế nhạo em. Hãy nói lời nào đó và em sẽ không đi. Em sẽ ở lại.

- Làm sao tôi có thể nói những lời khiến em ở lại khi em phải thực hiện số phận của mình? Em sinh ra để múa chứ không phải làm vợ một bác sĩ tỉnh lẻ tẻ nhạt.

Đám cưới! Ông đã nói đến từ vợ! Trước đây ông chưa bao giờ đề cập tới chuyện cưới xin.

Thật tồi tệ khi nói với Carrie là tôi sẽ đi. Những tiếng kêu la của nó thật inh tai nhức óc và chua xót.

- Chị không thể đi! - Nó gào lên, nước mắt chảy ròng ròng - Chị đã hứa chúng ta sẽ ở cùng nhau, và giờ thì cả chị và anh Chris đều bỏ đi và để em lại! Hãy mang em đi nữa! - Nó đá tôi, đá chân tôi, quyết định bất tôi phải chịu nỗi đau mà Chris và tôi gây ra cho nó dù tôi đã cảm thấy đau đớn vì phải xa nó.

- Hãy cố hiểu, Carrie, chị sẽ quay lại và cả anh Chris cũng thế, em không bị bỏ quên đâu.

- Em ghét chị! - Nó gào lên - Em ghét cả chị lẫn anh Chris! Em mong chị chết ở New York! Em mong cả hai ngã và chết!

Paul tới và giải thoát cho tôi.

- Hàng ngày cháu vẫn có chú và cả bác Henny nữa - ông nói và nhắc thân hình nhẹ bồng của Carrie lên - Chúng ta sẽ không đi đâu cả. Cháu sẽ là cô con gái duy nhất của chú khi Cathy đi. Thôi nào, lau nước mắt, cười đi và hãy vui vẻ với chị cháu. Cháu hãy nhớ rằng đây là điều mà chị ấy đã đấu tranh trong suốt những năm dài đằng đẳng khi các cháu bị nhốt ở đó.

Tôi cảm thấy đau đớn khi tự hỏi liệu tôi có thực sự muốn sự nghiệp của một nữ diễn viên balê nhiều tới mức như tôi luôn nghĩ. Chris dành cho tôi một cái nhìn buồn bã thật lâu rồi cúi xuống nhắc

những chiếc vali mới màu xanh của tôi lên. Anh ấy vội đi ra cửa trước để tôi không nhìn thấy những giọt nước mắt của anh ấy. Khi tất cả chúng tôi ra khỏi nhà, anh ấy đứng gần chiếc ô tô màu trắng của Paul, vai thẳng, đầu ngẩng cao, quyết định không để lộ bất cứ cảm xúc nào.

Henny phải ngồi xen vào giữa chúng tôi, bác không muốn bị bỏ ở nhà để khóc một mình. Cặp mắt nâu biết nói của bác nói với tôi bác chúc tôi may mắn khi đôi tay bác bận rộn lau nước mắt trên khuôn mặt Carrie.

Julian đi đi lại lại ở sân bay, thường xuyên liếc đồng hồ đeo tay. Anh ta sợ rằng tôi sẽ nuốt lời và không tới. Anh ta trông thật đẹp trong bộ đồ mới với đôi mắt ngời sáng khi thấy tôi tiến tới.

- Ôn Chúa, anh đang nghĩ mình bay tới đây chẳng vì cái gì cả và anh sẽ không làm việc này đến lần thứ hai đâu.

Đêm trước, tôi đã nói lời chia tay riêng với Paul. Những lời nói của ông văng vẳng bên tai tôi kể cả khi tôi bước lên máy bay. "Cả hai chúng ta đã biết chuyện này không thể lâu dài được. Ngay từ đầu tôi đã cảnh báo em rồi. Tháng Tư không thể lấy tháng Chín được".

Chris và Paul đi theo chúng tôi tới tận thang máy bay để giúp mang theo rất nhiều túi hành lý xách tay mà tôi không tin tưởng để ở khoang hành lý và một lần nữa tôi ôm Paul thật chặt.

- Cám ơn, Catherine - ông thì thầm để Chris và Julian không nghe thấy - vì mọi chuyện. Đừng nhìn lại với bất cứ sự hối tiếc nào. Quên tôi đi. Quên hết quá khứ đi. Hãy tập trung vào sự nghiệp múa và đợi cho tới lúc em yêu một người nào đó và hãy yêu người nào đó gần với lứa tuổi của em.

Tôi thôn thốc hỏi.

- Thế còn anh thì sao?

Ông cố mỉm cười rồi cười thành tiếng.

- Đừng lo về tôi. Tôi có những kỷ niệm về một diễn viên balê xinh đẹp và thế cũng đủ rồi.

Tôi oà khóc! Những kỷ niệm! Chúng là gì vậy? Chỉ là thứ làm người ta khổ sở, chỉ thế thôi. Tôi quay sang trong vòng tay ôm chặt của Chris. Ông anh Christopher Doll của tôi giờ đã cao một mét tám, chàng hiệp sĩ của tôi, con người hào hoa và dễ xúc động. Cuối cùng khi tôi có thể lùi ra xa thì anh ấy nắm lấy hai bàn tay tôi khi ánh mắt chúng tôi dán chặt vào nhau. Tạm biệt con người đi đứng, nói năng, vui đùa, la rầy và cuốn từ điển bách khoa sống, bạn tù hy vọng của em... Anh không cần khóc vì em... Hãy khóc cho chính bản thân anh... hoặc chẳng cần khóc đâu. Chuyện đã kết thúc rồi... Hãy chấp nhận nó, Chris, giống như em đã chấp nhận vậy, như anh phải làm thế thôi. Anh là anh trai em. Em là em gái anh. Trên đời này đầy những cô gái xinh đẹp yêu anh hơn em có thể yêu anh.

Tôi biết anh ấy đã nghe thấy những điều tôi không nói ra và anh ấy tiếp tục nhìn tôi với trái tim lộ ra trong ánh mắt khiến tôi vô cùng đau đớn.

- Cathy, - giọng anh ấy khàn khàn, đủ to để làm Julian nghe được - không phải anh sợ em không

làm được điều đó, anh chắc chắn em sẽ làm được nếu em không hấp tấp thế! Đừng làm bất cứ cái gì khinh suất khiến sau này em phải hối tiếc. Hãy hứa là em sẽ nghĩ tới tất cả hậu quả trước khi em lao vào. Đừng dễ dãi trong yêu đương. Hãy đợi tới khi em đủ lớn để biết em muốn gì ở một người đàn ông trước khi em chọn một người.

Tôi biết nụ cười của mình thật lừa dối vì tôi đã chọn Paul rồi. Tôi tránh ánh mắt khỏi Paul đang tỏ ra nghiêm chỉnh để nhìn Julian đang cau mày lườm Chris rồi lại quay sang nhìn Paul.

- Anh cũng nên dễ dãi trong yêu đương đi - Tôi trêu Chris, biết chắc giọng tôi rất nhẹ nhàng. Tôi ôm chặt anh ấy một lần nữa, đau đớn vì phải để anh ấy đi - Hãy thường xuyên viết thư cho em và hãy tới New York cùng Paul, Carrie và bác Henny bất cứ khi nào hoặc đến một mình, nhưng anh hãy hứa là sẽ đến chứ?

Anh ấy rầu rầu hứa. Mỗi chúng tôi khẽ chạm vào nhau rồi tôi quay đi và đến chỗ ghế ngồi của mình gần cửa sổ. Đây là lần đi máy bay đầu tiên của tôi. Julian đã lịch sự nhường đặc quyền đó cho tôi. Tôi vẫn như điên tạt biệt gia đình mà tôi không nhìn thấy được từ cửa sổ máy bay.

Julian mất hết vẻ khéo léo và tài giỏi trên sân khấu khi phải đối mặt với việc một cô gái thôn thức trên vai vì nhớ nhà và ước giá mình đừng đi trước khi máy bay lên cao tới một nghìn năm trăm mét.

- Em có anh mà. - anh ta nhẹ nhàng nói - Anh đã thề là sẽ chăm nom em đúng không? Thề có Chúa, anh sẽ làm thế. Anh sẽ làm tất cả những gì có thể để khiến em hạnh phúc - Anh ta toét miệng cười và khẽ hôn tôi - Anh sợ rằng mình đã hơi khoác lác về sự quyến rũ của Madame Zolta vì em sẽ sớm phát hiện ra điều đó.

Tôi chăm chăm nhìn anh ta.

- Anh muốn nói gì cơ?

Anh ta hắng giọng và chẳng có chút xấu hổ gì kể với tôi về cuộc gặp đầu tiên với nữ nghệ sĩ người Nga đã từng nổi tiếng đó.

- Anh không muốn phá hỏng không khí ngạc nhiên khi em gặp con người xinh đẹp đó do đó anh để cho em tự đánh giá. Nhưng anh sẽ cảnh báo em chuyện này, Madame Z là người thích sờ mó. Bà ta thích cảm nhận cơ bắp của em, về độ rắn chắc của chúng. Em có tin là bà ta thọc tay thẳng vào đũng quần anh để xem kích cỡ thứ ở bên dưới không?

- Không! Em không tin điều đó!

Anh ta phá lên cười vui vẻ rồi choàng tay qua người tôi.

- Ôi, Cathy. Cuộc sống mà em và anh sẽ sống! Thật tuyệt vời khi em thấy rằng em là tài sản duy nhất của một nam diễn viên đẹp trai nhất và tài năng nhất trời phú. - Anh ta kéo tôi lại gần hơn và thì thầm bên tai tôi. - Và anh chưa nói một lời nào về người tình tài năng là anh.

Tôi cũng bật cười và đẩy anh ta ra.

- Nếu anh không phải là người tự phụ và kiêu ngạo nhất mà em từng gặp! Em cho rằng anh cũng có thể rất thô lỗ nữa khi cần phải có thứ mình muốn.

- Đúng rồi. - anh ta nói sau đó phá lên cười - Anh đúng là thế đó và còn hơn nữa vì em sẽ sớm biết thôi mà. Sau rốt, liệu anh có thô lỗ không khi quyết định có được em khi anh muốn có em?

NEW YORK, NEW YORK

Tuyết đang rơi khi chiếc máy bay chở chúng tôi hạ cánh xuống New York. Con gió lạnh xộc vào mũi khiến tôi choáng váng. Tôi đã quên những mùa đông cay đắng như thế này. Gió lạnh gào thét thốc xuống đường như muốn bóc hết da mặt tôi. Băng giá dường như chui vào phổi tôi và làm nó co lại với cơn đau co thắt. Tôi hỏn hển thở, bật cười rồi liếc nhìn Julian đang trả tiền taxi rồi rút từ túi áo khoác ra một chiếc khăn len đỏ mà bác Henny đã đan cho tôi. Julian cầm lấy và giúp tôi quấn quanh đầu và cổ để có thể che được một nửa khuôn mặt tôi. Rồi tôi làm anh ta sững sờ khi rút từ túi áo khác ra một chiếc khăn len đỏ mà tôi đan cho anh ta.

- Kỳ thật, cảm ơn nhá. Anh không bao giờ nghĩ được em quan tâm. - Anh ta dường như rất hài lòng khi quấn khăn quanh cổ và che tai.

Hôm nay trong chuỗi ngày lạnh giá này, cái lạnh làm má anh ta đỏ như đôi môi anh ta, mái tóc đen nhánh uốn cong trên cổ áo, đôi mắt đen láy khiến anh ta có một vẻ đẹp có thể làm bất cứ ai nín thở.

- Được rồi, - anh ta nói - hãy sửa soạn cho em đi và chuẩn bị gặp con người hiện thân của múa balê, huấn luyện viên thanh lịch, dịu dàng, ngọt ngào của anh mà em sẽ rất yêu quý cho mà xem.

Chỉ ở đây không thôi đã khiến tôi cảm thấy lao đao do đó tôi bám sát vào Julian chăm chú nhìn tất cả những người dám đứng cảm đương đầu với tiết trời khắc nghiệt này.

Hành lý chúng tôi mang theo được để lại trong phòng chờ của một toà nhà lớn và trong lúc hồi hã đi theo Julian tôi không chú ý nhiều tới bất cứ thứ gì cho tới khi chúng tôi vào phòng làm việc của bà trưởng đoàn balê của chúng tôi là Madame Zolta Korovenskov. Tư thế và vẻ ngạo mạn của bà nhắc tôi nhớ ngay đến Madame Marisha. Nhưng người phụ nữ này nhiều tuổi hơn, như thể có thể đếm được tất cả những nếp nhăn đó, như thể đếm vòng tuổi gỗ để xác định tuổi của bà ta.

Bà ta nhòm lên với vẻ đường bệ từ sau chiếc bàn rộng đầy ấn tượng. Lạnh lùng, đầy vẻ biểu diễn, bà ta hiên ngang đi tới chỗ chúng tôi và nhìn chúng tôi với đôi mắt đen tròn như mắt chuột. Món tóc bà được chải hất ra sau như tơ trắng mịn trên khuôn mặt gầy nhảnh. Bà ta cao chưa đến mét rưỡi nhưng uy quyền thì toả ra tới tận mét tám. Chiếc kính gọng một nửa trề tới tận chóp mũi dài và nhỏ đáng ngạc nhiên của bà. Bà ta nhìn chúng tôi qua nửa trên chiếc kính, vẻ dò xét đến nỗi đôi mắt dò hỏi của bà gần như được che trong những nếp nhăn quanh mắt. Julian thật không may khi bị bà ta dò xét trước tiên.

Chiếc miệng nhảnh nhỏ xíu nhếch lên như một chiếc túi có dây rút. Tôi quan sát và chờ một nụ cười xuất hiện và làm vỡ làn da như da dê của bà ta. Tôi nghĩ giọng của bà ta như tiếng sứ rạn, giống giọng của phù thủy.

- Vậy đó! - Bà ta nổi đoá với Julian - cậu bỏ đi khi cậu muốn, quay lại khi cậu muốn và chờ tôi nói tôi rất vui được gặp cậu! Chà! Cứ làm thế này một lần nữa thì mời cậu đi cho! Cô gái đi cùng cậu là ai thế?

Julian dành cho bà phù thủy già này một nụ cười quyến rũ và vội choàng tay quanh người bà ta.

- Madame Zolta Korovenskov, xin giới thiệu với bà cô Catherine Doll, diễn viên tuyệt vời mà tôi đã nói với bà nhiều tháng trước và cô ấy là lý do tại sao tôi đi mà không được phép của bà.

Bà ta nhìn bao quát tôi bằng đôi mắt sắc của mình với vẻ quan tâm.

- Cô cũng từ nơi khác tới phải không? - Bà ta giật giọng. - Cô có vẻ giống người nơi khác, giống như con quỷ mắt đen của tôi. Cậu ta là một diễn viên rất khá nhưng không khá như cậu ta nghĩ. Tôi có thể tin những gì cậu ta nói về cô không?

- Tôi cho rằng bà nên xem tôi múa và tự mình đánh giá.

- Cô có thể múa được ư?

- Như tôi vừa nói xong, thưa bà, xin bà hãy đợi và tự mình đánh giá.

- Madame thấy chưa, - Julian hăm hở nói - Cathy có lòng can đảm và sự hăng hái. Bà phải xem cô ấy múa. Cô ấy sẽ nhanh chóng làm lu mờ những người khác.

- Ha! - bà cười hô hô rồi ôm lấy người tôi, tiếp đó bà chăm chú nhìn khuôn mặt tôi khiến tôi đỏ mặt. Bà ta sờ vào cánh tay tôi, thậm chí cả ngực tôi rồi đặt bàn tay xương xẩu lên cổ tôi chạm vào dây áo con của tôi. Rồi bàn tay trơn trảo của bà lần xuống người tôi trong khi tôi muốn kêu lên mình không phải là nô lệ bị bán ở chợ. Tôi lấy làm mừng vì bà ta không cho tay vào quần tôi như từng làm với Julian. Tôi vẫn đứng và chịu đựng cuộc kiểm tra và cảm thấy nóng bừng cả người. Bà ta ngẩng lên nhìn thấy điều đó và mỉm cười chế nhạo.

Khi bà ta kiểm tra xong và cơ thể tôi đã được đánh giá và phân tích xong, bà ta nghiêng cứu chiều sâu của đôi mắt tôi để hít mùi nước hoa của tôi. Tôi cảm thấy bà ta đang cố hút hết sự trẻ trung của tôi bằng đôi mắt đó và uống cạn nó khỏi tôi. Rồi bà ta vuốt tóc tôi.

- Khi nào cô định kết hôn? - Bà ta hỏi.

- Khi tôi gần ba mươi tuổi, có thể tẻ, hoặc có thể không bao giờ - Tôi không thoải mái trả lời - Nhưng chắc chắn tôi sẽ đợi cho tới lúc giàu có, nổi tiếng và là nữ diễn viên balê hàng đầu thế giới.

- Ha! Cô có nhiều ảo tưởng về bản thân mình. Những khuôn mặt đẹp không thường xuyên đi cùng với những diễn viên vĩ đại. Hãy nhìn tôi đi. Tôi đã từng trẻ trung và vô cùng xinh đẹp. Giờ cô đang thấy gì?

Bà ta thật gớm ghiếc. Bà ta không thể từng xinh đẹp được, hoặc phải có bằng chứng nào khác.

Dường như cảm thấy được nổi ngờ vực của tôi, bà ta tỏ điệu bộ ngạo mạn chỉ những bức ảnh treo trên tường, đặt trên bàn và trên giá sách. Tất cả những bức ảnh đều cho thấy một nữ diễn viên balê trẻ trung đáng yêu.

- Tôi đó - bà ta tự hào tuyên bố. Tôi không thể tin được. Những bức ảnh đó thật cũ, màu hơi nâu nâu, trang phục kiểu cũ, vậy mà người trong bức ảnh vẫn đáng yêu. Bà ta mỉm cười thích thú, vỗ vai tôi rồi nói - Tốt lắm. Tuổi tác xuất hiện với tất cả mọi người và khiến mọi người như nhau. Cô học với ai trước bà Marisha Rosencoff?

- Cô Denise Danielle. - Tôi ngần ngừ đáp, sợ phải kể với bà về những năm tháng tự luyện tập và là người hướng dẫn cho chính mình.

- À! - bà thở dài, có vẻ buồn - Tôi đã xem Denise Danielle múa rất nhiều lần, thật là một con người tài giỏi, nhưng cô ta mắc một sai lầm cổ điển là mắc vào lưới tình. Chấm dứt sự nghiệp đang lên. Giờ tất cả những gì cô ta làm là dạy múa. - Giọng bà lên xuống, run run, lúc khoẻ lúc yếu - Julian đầu to nói rằng cô là một diễn viên tài năng nhưng tôi phải xem cô múa trước khi tin điều đó và rồi sẽ quyết định xem liệu sắc đẹp có phải là lý do đó không. - bà ta lại thở dài - Cô uống được rượu chứ?

- Không.

- Thế sao da cô xanh vậy? Cô không bao giờ ra nắng à?

- Nắng quá sẽ thiêu đốt tôi.

- À... cô và anh chàng người yêu cô đều sợ nắng.

- Julian không phải người yêu của tôi! - Tôi nói giữa hai hàm răng nghiến chặt, lườm Julian vì chắc chắn anh ta đã nói với bà ta chúng tôi là một cặp.

Không một biểu lộ nhỏ nào của chúng tôi thoát khỏi cặp mắt đen như gỗ mun của người quan sát sắc sảo đó.

- Julian, cậu có nói hay không nói với tôi rằng cậu yêu cô gái này?

Anh ta đổ mặt và cụp mắt xuống tỏ vẻ bên lén để trông có vẻ ngượng ngập một lần nữa.

- Madame, tình yêu chỉ ở phía tôi, tôi phải xấu hổ thừa nhận điều đó. Cathy chẳng cảm thấy gì đối với tôi... nhưng cô ấy sẽ, sớm hay muộn.

- Tốt - bà phù thủy già nói với cái đầu gật gù như chim - Cậu đam mê cô ta thật nhiều, còn cô ta thì chẳng có niềm đam mê gì với cậu, điều đó sẽ khiến cậu múa thật xuất sắc cơ đấy! Văn phòng của chúng ta sẽ thừa chỗ cho mà xem. Tôi sẽ chứng kiến chuyện đó xảy ra!

Tất nhiên, lý do bà ta nhận tôi vì biết rằng Julian có niềm đam mê không được đáp lại và biết rằng tôi có sự khát khao nung nấu tìm được ai đó bên ngoài sân khấu. Trên sân khấu anh ta luôn là tất cả những gì đẹp đẽ, lãng mạn và lôi cuốn - người tình trong mơ của tôi. Nếu chúng tôi có thể múa balê suốt ngày và đêm, chúng tôi có thể thành công rực rỡ. Khi chỉ còn lại mình anh ta với vẻ liến thoắng và thường là miệng lưỡi thô tục, tôi thường bỏ đi. Hàng đêm tôi lên giường trong lòng nghĩ về Paul đi vợ vắn trong khu vườn cô độc của mình và tôi cố không cho bản thân nghĩ tới Chris.

Chẳng mấy tôi được thu xếp vào trong một căn phòng nhỏ cách studio mười hai dãy phố. Hai nữ diễn viên nữa ở cùng tôi trong căn phòng có ba buồng ngủ nhỏ và một buồng tắm bé xíu. Trên đó có hai tầng, Julian ở cùng hai nam diễn viên trong những căn buồng chẳng lớn hơn căn buồng mà ba đứa con gái chúng tôi ở. Bạn cùng phòng với anh ta tên là Alexis Tarrell và Michael Michelle, cả hai mới hơn hai mươi tuổi và cả hai cũng như Julian đều xác định rằng phải trở thành nam diễn viên balê giỏi nhất trong thế hệ họ. Tôi rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng Madame Zolta coi Alexis là người giỏi nhất, tiếp đó là Michael rồi thứ ba mới là Julian. Tôi sớm phát hiện ra rằng tại sao bà ta đánh thụt lùi Julian vì anh ta không kính trọng uy quyền của bà. Julian muốn làm mọi việc theo cách của mình và vì vậy bà đã trừng phạt anh ta.

Bạn cùng phòng của tôi khác nhau như đêm với ngày. Yolanda Lange là người nửa Anh, nửa Ả-rập, và sự kết hợp lạ lùng này khiến cô là cô gái tóc đen, mắt to đen láy đẹp lạ thường mà tôi từng gặp. Cô có chiều cao dành cho một nữ diễn viên balê, một mét bảy mươi, cao bằng mẹ tôi. Ngực cô ta, khi tôi nhìn thấy khá là nhỏ và rắn chắc nhưng cô ta không xấu hổ về điều đó. Cô ta thích khoả thân đi lại phô diễn và tôi sớm phát hiện ra rằng bộ ngực cô ta cũng như tính cách của cô ta - nhỏ nhen, cứng rắn và ích kỷ. Yolanda muốn những gì mình thích, khi muốn có nó cô ta sẽ làm tất cả để đạt được điều đó. Chưa đầy một giờ cô ta đã hỏi tôi hàng nghìn câu hỏi và cũng trong một tiếng đồng hồ đó cô ta đã kể cho tôi chuyện đời mình. Bố cô là một nhà ngoại giao người Anh đã cưới mẹ cô là một vũ nữ múa bụng. Cô ta đã sống ở mọi nơi, đã làm mọi việc. Ngay lập tức tôi thấy không thích Yolanda.

April Summers đến từ thành phố Kansas, bang Missouri. Cô có mái tóc nâu mềm mại, đôi mắt màu xanh biếc, chúng tôi cao bằng nhau, đều cao một mét sáu hai. Cô ta rất nhút nhát và hiếm khi nói to hơn những tiếng thì thầm. Khi Yolanda to mồm giọng khàn khàn ở cạnh, April dường như không nói gì cả. Yolanda thích ồn ào, lúc nào máy nghe đĩa hay tivi đều phải được bật lên. April nói về gia đình mình đầy vẻ thương yêu, tự hào và kính trọng trong khi Yolanda biểu lộ lòng căm ghét với cha mẹ đã tống cô ta vào trường nội trú để mặc cô ta cô đơn trong những ngày nghỉ.

April và tôi nhanh chóng kết bạn trước khi hết ngày đầu tiên. Cô ấy mười tám tuổi và đủ xinh đẹp để bất cứ người đàn ông nào vừa ý nhưng vì lý do lạ lùng nào đó, bọn con trai của trường chẳng chú ý chút nào tới April. Người khiến chúng ham muốn là Yolanda và tôi sớm tìm ra lý do tại sao, cô ta là kẻ cực kỳ dễ dãi.

Còn với tôi, bọn con trai nhìn ngắm tôi và đưa ra những lời hẹn hò nhưng Julian đã tỏ rõ rằng tôi không phải là kẻ cô đơn, tôi đã là của anh ta. Anh ta nói với mọi người là chúng tôi yêu nhau. Dù tôi kiên trì bác bỏ điều này nhưng anh ta đã rĩ tai họ rằng tôi yêu kiểu cổ và rất xấu hổ để thừa nhận chúng tôi "sống phạm tội". Anh ta giải thích trước sự có mặt của tôi. "Đó là truyền thống cổ của những người đẹp phương Nam. Các cô gái miền Nam thích những chàng trai nghĩ họ thật dịu dàng, nhút nhát, bẽn lẽn nhưng dưới lớp vỏ bọc lạnh lùng đó họ là những con người rực cháy!". Tất nhiên họ tin anh ta chứ không tin tôi. Tại sao họ phải tin một lời nói thật trong khi có một lời nói dối thú vị hơn nhiều?

Dù sao tôi cũng rất hạnh phúc. Tôi thích nghi với New York như một người bản địa, hồi hã như mỗi người New York, luôn vội vã, không lãng phí một giây, vì phải chứng tỏ thật nhiều trước khi một ai đó với khuôn mặt xinh đẹp và nhiều tài năng hơn xuất hiện đánh bật mình ra khỏi sân khấu. Nhưng trong khi tôi phấn đấu cho cuộc chiến đấu đó, còn rất nhiều chuyện lật vật đau đầu, kiệt sức và nhiều món phải chi. Tôi được an ủi khi hàng tuần Paul tiếp tục gửi một tấm séc cho tôi vì số tiền tôi kiếm được ở công ty đó không đủ trả tiền mỹ phẩm.

Ba người chúng tôi ở chung căn hộ số 416 cần ít nhất mười giờ một ngày để ngủ. Chúng tôi dậy lúc bình minh để khởi động tại thanh xà ở nhà trước khi ăn sáng. Bữa sáng là ăn nhẹ cũng như bữa trưa. Chỉ trong bữa ăn cuối cùng trong ngày, sau buổi trình diễn là chúng tôi mới có thể thực sự thỏa mãn cơn thèm ăn của mình. Dường như tôi luôn đói, dường như không có đủ thức ăn để ăn. Chỉ trong một buổi trình diễn cùng nhóm tôi sụt đến hai hay ba cân.

Julian luôn luôn theo sát tôi, không cho tôi hẹn hò với bất cứ ai khác. Tùy thuộc vào tâm trạng của tôi hoặc trạng thái mệt mỏi, tôi chán ghét điều này và những lúc khác thì thấy hạnh phúc khi có ai đó không phải người lạ ở cạnh.

Vào một ngày tháng Sáu, Madame Zolta nói.

- Tên của cô thật dở dẫn. Đổi đi! Catherine Doll, đó có phải tên của diễn viên múa không? Một cái tên ngớ ngẩn, chán ngán, nó không phù hợp với cô chút nào!

- Đợi một chút, Madame! - Tôi cáu kỉnh nói, quên mất vị trí của mình - Tôi chọn cái tên đó khi tôi lên bảy và bố tôi thích điều đó. Ông nghĩ nó rất phù hợp với tôi do đó tôi sẽ dùng nó dù ngốc nghếch hay không! - Tôi muốn nói với bà ta là cái tên Madame Naverena Zolta Korovenskov không phải là tên mà tôi cho là hay ho.

- Đừng tranh luận với tôi, đổi tên đi! - Bà gõ cây gậy chống bằng ngà voi xuống sàn. Nhưng nếu tôi thay đổi tên làm thế nào mẹ có thể biết khi tôi vươn lên đỉnh cao? Mẹ phải biết! Bà phù thủy bé nhỏ xấu xa đó trong bộ y phục tơ tằm lác mắt vẫn nheo đôi mắt đen sắc sảo và nhắc cây gậy khua nó để buộc tôi phải chịu thua! Julian lừ lừ tiến tới gần và toe toét cười.

Tôi đồng ý sẽ đổi họ của mình từ Doll sang Dahl.

- Dù sao thế là tốt hơn - bà ta cúi kính nói.

Madame Zolta luôn rầy rà tôi. Bà ta dạy nghiêng. Bà ta chỉ trích. Bà ta kêu ca nếu tôi làm một sự thay đổi nào đó và cũng kêu ca khi tôi không có sự đổi mới nào. Bà ta không thích cách tôi buộc tóc và nói rằng tóc tôi quá dài.

- Cắt nó đi! - bà ra lệnh nhưng tôi từ chối cắt đi một xăngtimét vì tôi tin mái tóc dài của mình là một gia tài lớn cho vai Người đẹp ngủ trong rừng. Bà ta xì mũi khi tôi nói điều này. Xì mũi là một trong những cách thức diễn đạt mà bà yêu thích. Nếu bà ta không phải là một huấn luyện viên tài năng trời phú thì tất cả chúng tôi đã căm ghét bà ta. Bản tính vô cùng nghiêm khắc của bà buộc chúng tôi phải cố hết sức nhưng chúng tôi vẫn rất muốn thấy bà mỉm cười. Bà cũng đồng thời là biên đạo múa nhưng chúng tôi cũng có một biên đạo múa khác tới giám sát khi ông ta không ở Hollywood, châu Âu hay ở một nơi xa xôi nào đó với ý tưởng bất thường về những kỷ lục múa mới.

Một buổi chiều sau giờ luyện tập, khi múa chúng tôi chơi đùa một cách ngớ ngẩn, tôi bật dậy để nhảy múa tự do theo một bài hát đang được ưa chuộng. Madame đi vào và bắt gặp tôi liền nổi đóa.

- Ở đây chúng ta múa cổ điển! Không được múa hiện đại! - Khuôn mặt khô quắt nhăn nheo của bà cau lại. - Cô, cô Dahl, hãy giải thích sự khác nhau giữa múa cổ điển và múa hiện đại.

Julian nháy mắt với tôi rồi ngả người ra sau tì lên khuỷu tay và hai chân vắt vào nhau như thể vui mừng vì nỗi lo lắng của tôi.

- Nói một cách ngắn gọn, thưa Madame - tôi mở đầu bằng điệu bộ tự tin của mẹ - hình thức hiện đại của balê chủ yếu lướt đi trên sàn nhà và tư thế bước, trong khi balê cổ điển chủ yếu đi trên đầu ngón chân, quay người, xoay tròn và không bao giờ quá khêu gợi và dung tục. Nó kể về một câu chuyện.

- Cô nói mới đúng làm sao - bà ta lạnh lùng nói - Nào giờ hãy về đi ngủ làm dáng và uốn người ở đó nếu cô cần thấy phải biểu lộ mình theo cách đó. Đừng bao giờ để tôi bắt gặp cô làm như thế này trước mặt tôi nữa!

Balê cổ điển và hiện đại có thể pha trộn với nhau và khiến nó thật đẹp. Sự cổ hủ của người đàn bà ghê gớm bé nhỏ đó khiến tôi nổi giận.

- Thế thì hãy tìm cho bà một diễn viên khác. Tôi sẽ về nhà! - Tôi hùng hổ tiến tới phòng thay quần áo, mặc kệ tất cả những diễn viên khác đứng choáng váng nhìn theo.

Tôi cởi bỏ quần áo tập và mặc đồ lót vào. Bà phù thủy già với khuôn mặt dữ tợn đứng sừng sững trong phòng thay quần áo, đôi mắt gườm gườm, đôi môi mím chặt.

- Nếu cô về nhà thì đừng bao giờ quay lại!

- Tôi không muốn quay lại!

- Thế thì cô sẽ mòn mỏi và chết!

- Bà thật ngốc nếu nghĩ thế! - Tôi quạt lại bất chấp tuổi tác và sự kính trọng tài năng của bà - Tôi có thể sống mà không cần múa và cũng rất hạnh phúc, hãy biến xuống địa ngục đi, Madame Zolta!

Ngay khi lời nói đó được thốt ra, mặt phù thủy già đó mỉm cười và cũng dịu dàng nữa.

- A... cô có ý chí đấy. Tôi đang tự hỏi không biết cô có không. Hãy nói tôi biến xuống địa ngục đi, thật dễ chịu khi nghe điều đó. Dù sao địa ngục còn tốt hơn thiên đàng. Giờ hãy nghiêm túc nào, Catherine - bà ta nói giọng ân cần, ân cần hơn những lời tôi đã từng được nghe bà nói - cô là một diễn viên tài năng trời phú, người giỏi nhất mà tôi có, nhưng cô cũng thật hấp tấp để từ bỏ múa cổ điển và bị lôi kéo bởi bất cứ ý nghĩ nào nảy sinh trong đầu. Tôi chỉ định dạy bảo cô thôi. Hãy sáng tác tất cả những gì cô muốn nhưng phải giữ nó thật cổ điển, thật thanh nhã, thật đẹp - Nước mắt lấp lánh trong mắt bà - Cô là niềm vui sướng của tôi, cô có biết điều đó không? Tôi nghĩ cô là đứa con gái mà tôi không bao giờ có, cô khiến tôi nhớ lại lúc còn trẻ và nghĩ rằng cuộc đời là một cuộc phiêu lưu vô cùng lãng mạn.. Tôi sợ rằng cuộc đời sẽ lấy mất vẻ say mê của cô, sự ngạc nhiên con trẻ của cô. Nếu cô có thể có mãi khuôn mặt biểu cảm đó, chẳng mấy cô sẽ đặt thế giới dưới chân mình.

Bà ta đang nói đến vẻ mặt trên tầng áp mái của tôi. Vẻ mặt mê say đó đã từng mê hoặc Chris.

- Tôi xin lỗi, Madame - tôi nhúng nhường nói - Tôi thật thô lỗ. Tôi đã sai khi gào lên nhưng lúc nào bà cũng chỉ trích tôi và tôi quá mệt mỏi, lại nhớ nhà nữa.

- Tôi biết, tôi biết - bà khẽ ngâm nga khi tới ôm tôi rồi vỗ vào lưng tôi - Quá trẻ lại ở trong một thành phố xa lạ thật khó khăn để có nghị lực và sự tự tin. Nhưng hãy nhớ rằng, tôi chỉ cần biết cô được tạo thành từ thứ gì. Một diễn viên múa mà không có lửa thì chẳng là gì cả.

Tôi sống ở New York đã được bảy tháng, làm việc cả những ngày nghỉ cuối tuần cho tới lúc thả mình xuống giường mệt gần chết, trước khi Madame Zolta nghĩ tôi sẽ có cơ hội để đóng vai chính cùng với Julian. Quy tắc của Madame là đổi luân phiên các vai chính, do đó trong nhóm của bà không có ngôi sao dù rất nhiều lần bà bóng gió rằng muốn tôi diễn vai Clara trong vở Kẹp hạt dẻ, tôi vẫn nghĩ bà dùng điều đó để nhử tôi, giống như một quả mận ngon căng tròn mà tôi không bao giờ được phép ăn. Nhưng rồi điều đó thành sự thật. Nhóm chúng tôi phải cạnh tranh với những nhóm lớn hơn và nổi tiếng hơn nhiều, do vậy thật là một cú huých tài năng thực sự khi bà có thể nhồi nhét cho một nhà sản xuất chương trình tivi ý tưởng rằng những người không có khả năng mua vé xem balê có thể xem được nó qua tivi.

Tôi gọi điện thoại đường dài cho Paul kể cho ông tin tức vô cùng tốt lành đó.

- Paul, em sẽ xuất hiện trên tivi trong vở Kẹp hạt dẻ. Em sẽ là Clara! - Ông cười lớn và chúc mừng tôi.

- Tôi cho rằng thế nghĩa là mùa hè này em sẽ không về nhà - ông nói giọng khá buồn rầu - Carrie

nhớ em nhiều lắm, Cathy. Em chỉ về thăm chúng tôi mỗi một lần ngắn ngủi từ lúc em đi.

- Em xin lỗi, em muốn về nhưng em cần cơ hội này để toả sáng, Paul. Xin hãy giải thích cho Carrie để nó không cảm thấy đau đớn. Nó ở đó chứ?

- Không, cuối cùng nó đã có được một người bạn và đang ngủ. Nhưng tối mai em hãy gọi lại và tự mình hãy kể cho nó.

- Còn Chris, anh ấy thế nào? - Tôi hỏi.

- Tốt, tốt. Cậu ta luôn đạt loại A và nếu có thể giữ được thành tích đó, cậu ta sẽ được chấp nhận theo học chương trình đặc biệt và có thể kết thúc bốn năm học cao đẳng trong khi bắt đầu năm đầu tiên trường y.

- Đồng thời ư? - Tôi hỏi, ngạc nhiên trước việc một ai đó, thậm chí cả Chris, lại có thể thông minh và hoàn hảo nhiều như vậy.

- Chắc chắn, có thể làm được điều đó mà.

- Paul, thế còn anh? Anh ổn chứ? Anh vẫn làm việc quá nhiều, nhiều giờ liền à?

- Tôi khỏe và phải, tôi làm nhiều giờ liên tục, như mọi bác sĩ khác thôi. Từ khi em không thể tới thăm chúng tôi, tôi nghĩ thật tuyệt vời cho Carrie nếu chúng tôi tới thăm em.

Ôi, đó là ý nghĩ tuyệt nhất mà tôi được nghe trong nhiều tháng liền.

- Hãy mang cả Chris đi nữa - tôi nói - Anh ấy sẽ rất thích được gặp tất cả những nữ diễn viên xinh đẹp mà em có thể giới thiệu cho anh ấy. Nhưng còn anh, Paul, anh không được nhìn ai trừ em.

Ông thốt lên một âm thanh lạ lùng trong cổ họng trước khi khúc khích cười.

- Đừng lo, Catherine, không ngày nào trôi qua mà tôi không thấy khuôn mặt em hiện hiện trước mặt tôi.

Đầu tháng Tám tivi giới thiệu vở Kẹp hạt dẻ đã được quay để chiếu vào Giáng sinh. Julian và tôi ngồi cạnh nhau và xem quảng cáo, khi chương trình hết anh ta quay sang ôm tôi trong vòng tay và lần đầu tiên anh ta nói với tôi bằng giọng chân thật mà tôi không thể tin được.

- Anh yêu em, Cathy. Đừng lạnh lùng thế với anh!

Chúng tôi vất vả tập luyện xong vở Kẹp hạt dẻ thì Yolly bị ngã và bị bong gân mắt cá chân, April thì đi thăm cha mẹ do đó tôi có cơ hội trong vở Người đẹp ngủ trong rừng! Vì Julian đã đóng hai vai chính trong chương trình tivi nên cả Alexis và Michael nghĩ giờ sẽ đến lượt họ diễn cùng tôi. Madame Zolta chau mày và nhìn Julian rồi lại nhìn tôi.

- Alexis, Michael, tôi hứa các cậu sẽ diễn vai chính lần sau, còn lần này hãy để Julian diễn vai

chính với Cathy. Giữa họ có vẻ lời cuốn hiêm có và điều đó thật thu hút. Tôi muốn xem họ làm như thế nào trong buổi công chiếu rộng rãi vở Người đẹp ngủ trong rừng.

Ôi, khi tôi đang nằm trên sofa bọc nhung tím, ý nghĩ được diễn trên sân khấu, chờ đợi chàng hoàng tử tới đặt lên môi một nụ hôn đánh thức tôi dậy. Âm nhạc rục rĩ khiến tôi cảm thấy rất thật trên chiếc sofa khi chỉ có một mình và chẳng có họ hàng vương giả xung quanh. Tôi cảm thấy say mê, bị bao bọc bởi vẻ đẹp phát rakhi tôi nằm yên, duyên dáng với tay khoanh trước ngực và trái tim đập rộn ràng theo nhịp nhạc. Bên dưới chỗ khán giả mờ mờ tối, Paul, Chris, Carrie và Henny đang xem buổi biểu diễn lần đầu ở New York. Nói thật, tôi cảm thấy tận trong xương tuỷ mình rằng tôi là nàng công chúa xa xưa huyền bí đó.

Tôi mơ màng nhìn chàng hoàng tử qua đôi mắt nhắm. Chàng nhảy múa xung quanh tôi rồi quỳ gối dịu dàng nhìn xuống khuôn mặt tôi trước khi ngán ngừ hôn lên đôi môi khép của tôi. Tôi thức dậy, ngượng ngùng, mặt phượng hướm, mi mắt run run. Tôi giả vờ yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cũng thật sợ hãi, thật trong trắng, chàng phải thuyết phục tôi bằng nhiều động tác múa hơn và dỗ dành tôi múa cùng, và trong nỗi đam mê nhất của đoạn múa hai người cùng biểu diễn, chẳng mấy tôi chịu thua trước sự quyến rũ của chàng và kết quả là chàng nhấc tôi lên cao tì trên lòng bàn tay và biết chính xác vị trí để giữ cơ thể tôi thăng bằng và tôi được đưa vào trong cánh gà.

Cảnh cuối cùng đã hoàn tất, những tiếng vỗ tay vang lên như sấm và vang lên nhiều lần rồi tắt dần lại được kéo ra. Julian và tôi phải ra chào khán giả đến tám lần! Những đoá hoa hồng đỏ ào ào tuôn xuống cánh tay tôi, những bông hoa được ném lên sân khấu. Tôi nhìn xuống và thấy một bông hoa mao lương màu vàng được cặp bằng một chiếc kẹp gáy. Tôi cúi xuống nhặt lên và biết đó là từ Chris trước khi đọc được mẫu giấy của anh ấy. Bốn bông hoa mao lương màu vàng của bố - và đây là một bông hoa được đặt trong tủ lạnh để giữ cho nó tươi cho tới khi có thể ném lên cho tôi như là một tặng vật cho điều chúng tôi từng có.

Tôi nheo mắt nhìn xuống chỗ khán giả với những khuôn mặt mờ mờ để tìm kiếm những người mà tôi yêu thương. Tất cả những gì tôi có thể thấy là tầng áp mái. Nó rộng đáng sợ sáng mờ mờ với những bông hoa giấy và ở chỗ cầu thang, Chris đang đứng trong bóng tối gần chỗ ghế sofa được phủ vải bọc và chiếc rương lớn, niềm khao khát bộc lộ trên khuôn mặt khi anh ấy nhìn tôi múa.

Tôi bật khóc và khán giả thích điều đó. Họ đứng lên hoan hô tôi. Tôi quay sang trao một bông hồng đỏ cho Julian và những tràng vỗ tay vang lên như sấm. Còn anh ta thì hôn tôi! Trước mắt cả nghìn người, anh ta dám hôn tôi, không phải vì ngưỡng mộ mà tỏ vẻ sở hữu.

- Anh là đồ khốn khiếp vì đã làm thế. - Tôi rít lên, cảm thấy thật nhục nhã.

- Cô là đồ khốn khiếp vì đã không muốn tôi. - Anh ta cũng rít lên.

- Tôi sẽ phải là của anh!

- Cô sẽ!

Gia đình tôi đi đến sau sân khấu để ca ngợi tôi. Chris đã cao hơn nhưng Carrie thì vẫn thế, có lẽ

chỉ cao lên chút ít. Tôi hôn lên chiếc má tròn răn chắc của bác Henny. Chỉ khi đó tôi mới có thể nhìn Paul. Cặp mắt chúng tôi dán vào nhau. Ông vẫn còn yêu tôi, muốn tôi, cần tôi? Ông đã không trả lời lá thư cuối của tôi. Để bị thương tổn, tôi chỉ viết cho Carrie kể cho nó về những cuộc biểu diễn sắp tới và sau đó Paul gọi điện nói rằng ông sẽ đưa cả nhà tôi tới New York.

Sau buổi biểu diễn là đến bữa tiệc đứng do người bảo trợ giàu có của Madame Zolta tổ chức.

- Hãy mặc đồ biểu diễn - bà chỉ đạo - Những người hâm mộ sẽ hết sức hài lòng khi những diễn viên balê xuất hiện trong trang phục biểu diễn, nhưng hãy lau sạch son phấn đi, chỉ trang điểm như ngày thường thôi để gây ấn tượng. Đừng bao giờ để cô chúng có một giây suy nghĩ là cô kém duyên rũ.

Nhạc đang phát ra và Chris cầm tay tôi đi một điệu waltz, điệu nhảy mà tôi đã dạy anh ấy nhiều năm trước.

- Đây vẫn là cách anh nhảy ư? - Tôi trêu.

Anh ấy cười vẻ khiêm tốn.

- Không thể không nếu em có tất cả tài năng múa còn anh có tất cả trí thông minh.

- Nói như thế có thể khiến em dễ dàng nghĩ rằng anh chẳng có chút trí thông minh nào.

Anh ấy bật cười và kéo tôi lại gần hơn.

- Ngoài ra, anh không phải khiêu vũ và múa để lôi kéo các cô gái. Hãy nhìn cô bạn Yolanda của em xem. Cô ấy khá đẹp và suốt buổi tối cô ấy chỉ nhìn anh thôi.

- Cô ấy nhìn tất cả các anh chàng đẹp mã, do đó đừng có mà hãnh diện. Đêm nay cô ấy sẽ ngủ với anh nếu anh muốn chuyện đó và đêm mai lại với người khác.

- Em cũng thích cô ta đấy chứ? - Anh ấy trả miếng, mắt nheo nheo.

Tôi mỉm cười với anh ấy, suy nghĩ, không, tôi giống như mẹ, ngọt ngào và lạnh lùng và có thể điều khiển đàn ông, ít ra tôi đang học điều đó. Để chứng minh điều này tôi nháy mắt với Paul, xem xem liệu ông có thể bước tới và xen ngang không. Paul nhẹ nhàng lướt tới, duyên dáng khi qua sàn nhảy để đỡ tôi khỏi Chris. Đôi môi anh trai tôi mím chặt, rồi từ chỗ tôi anh ấy tiến thẳng tới chỗ Yolanda. Một hoặc hai phút sau họ biến mất.

- Tôi đoán là em nghĩ tôi là một kẻ tay chân lông ngóng sau khi em khiêu vũ với Julian - Paul nói, ông khiêu vũ giỏi hơn Chris. Kể cả khi nhạc chuyển sang nhịp mạnh hơn và nhanh hơn, ông vẫn theo được khiến tôi ngạc nhiên rằng ông có thể bỏ vẻ chững chạc và khẽ lắc phóng túng như một cậu thanh niên.

- Paul, anh thật tuyệt vời - Ông bật cười và nói tôi khiến ông cảm thấy trẻ lại. Thật vui khi thấy ông giống như thế này, thật dễ chịu và tôi tiếp tục nhảy hơi chút tự do.

Carrie và Henny có vẻ mệt mỏi và không thoải mái.

- Em buồn ngủ - Carrie kêu ca, giụi mắt - Em có thể đi ngủ bây giờ không?

Lúc mười hai giờ chúng tôi thả Henny và Carrie ở khách sạn rồi sau đó tôi và Paul ngồi trong một quán cafe Italia tĩnh lặng và nhìn nhau. Ông vẫn để ria mép, không phải bộ ria gọn gàng, bảnh bao mà là bộ ria đầy lờm chờm trên chiếc miệng gợi cảm. Ông tăng lên vài cân nhưng điều đó không làm mất đi vẻ quyến rũ. Tôi với tay qua bàn nắm lấy hai bàn tay ông rồi đưa chúng lên mặt mình để có thể áp má vào. Trong khi làm thế, ánh mắt ông hỏi một câu thiêu đốt, buộc tôi phải hỏi.

- Paul, anh có tìm được người khác không?

- Em thì thế nào?

- Em hỏi trước mà.

- Tôi không tìm bất cứ ai khác.

Câu trả lời đó khiến tim tôi đập nhanh hơn vì đã lâu quá rồi và tôi thì yêu ông nhiều lắm. Tôi nhìn ông trả tiền, cầm áo khoác của tôi lên. Mắt chúng tôi gặp nhau và rồi gần như chạy khỏi quán đó tới một khách sạn gần nhất, nơi chúng tôi thuê phòng dưới cái tên ông bà Paul Sheffield. Trong căn phòng sơn màu đỏ sẫm, ông chậm chậm cởi quần áo của tôi về đầy quyến rũ. Tôi sẵn sàng trước khi ông quỳ xuống hôn khắp nơi trên cơ thể tôi. Rồi ông ôm tôi thật chặt, vuốt ve, hôn và làm tôi sung sướng cho tới khi chúng tôi lặp lại một lần nữa.

Sau những gì chúng tôi vừa trải qua, ông lướt ngón tay lên môi tôi, nhìn tôi thật dịu dàng.

- Catherine, điều tôi viết ở chỗ thuê phòng khách sạn chính là điều tôi muốn nói đấy - ông nói và nhẹ nhàng hôn tôi.

Tôi chăm chăm nhìn ông không tin.

- Paul, đừng trêu em.

- Tôi không trêu em đâu, Catherine. Tôi nhớ em nhiều lắm từ lúc em đi. Tôi nhận ra rằng mình là một thằng ngốc vì đã từ chối em và cả cơ hội tìm được hạnh phúc. Cuộc sống thật ngắn ngủi để có quá nhiều sự ngờ vực. Giờ em đã thành công ở New York. Tôi muốn chia sẻ điều đó với em. Tôi không muốn chúng ta lén lút sau lưng Chris, tôi không muốn phải lo lắng về những tin đồn. Tôi muốn ở cùng em, muốn có em mãi mãi, tôi muốn em là vợ tôi.

- Ôi, Paul - tôi thốt lên - Em sẽ yêu anh mãi mãi, em hứa - Mắt tôi tràn đầy nước mắt, tôi thật khuây khoả khi cuối cùng ông cũng đề nghị tôi lấy ông - Em sẽ khiến anh có một người vợ tốt nhất mà bất cứ người đàn ông nào từng có - Tôi cũng muốn điều đó.

Đêm đó chúng tôi không ngủ. Chúng tôi lên kế hoạch sẽ làm thế nào khi kết hôn. Tôi sẽ ở lại nhóm biểu diễn đó. Nỗi u ám duy nhất là Chris. Sẽ phải nói với Chris như thế nào? Chúng tôi quyết

định đợi cho tới Giáng sinh, khi đó tôi sẽ ở Clairmont. Cho tới lúc đó tôi phải giữ bí mật niềm hạnh phúc của mình, không cho ai biết để không có ai có thể đoán rằng tôi sẽ trở thành bà Paul Scott Sheffield.

CƠ HỘI NGÀN VÀNG

Đó là mùa thu hạnh phúc của tôi, thành công đậm chồi nảy nở, tình yêu của tôi dành cho Paul. Tôi nghĩ mình đã kiểm soát hoàn toàn được số phận. Tôi thách thức nó dám ngăn cản tôi, vì tôi đang tự do và đang theo đúng đường đi của mình. Giờ gần đã tới đỉnh cao rồi. Giờ tôi không sợ gì nữa, chẳng sợ gì cả. Tôi không thể đợi để nói cho cả thế gian về việc đính hôn với Paul. Nhưng tôi vẫn phải bảo vệ bí mật của mình. Tôi không nói cho ai cả, Julian không, Madame Zolta không vì điều đó thật nguy hiểm, tôi phải chờ để chắc chắn mọi việc sẽ đi đúng đường của tôi. Giờ tôi vẫn cần Julian để múa cùng, nhiều như anh ta cần tôi. Tôi cũng cần Madame Zolta hoàn toàn tin tưởng vào tôi. Nếu bà ấy biết tôi sắp lấy chồng, điều mà bà không tán thành lắm, có lẽ bà ấy sẽ không cho tôi tham gia tất cả các vai chính, bà sẽ nghĩ tôi sai lầm và không xứng đáng với công sức của bà. Còn tôi thì vẫn chưa nổi tiếng. Tôi vẫn chưa cho mẹ thấy mình giỏi hơn mẹ nhiều như thế nào.

Giờ khi Julian và tôi được công nhận chút ít, Madame Zolta trả chúng tôi nhiều tiền hơn. Một buổi sáng thứ Bảy, Julian chạy tới chỗ tôi vô cùng phấn khởi ôm lấy tôi quay một vòng.

- Đoán xem chuyện gì nào? Bà phù thủy già đó nói anh có thể mua trả dần chiếc Cadillac của bà ấy. Chiếc xe đó mới dùng hai năm rưỡi thôi, Cathy! - Julian có vẻ nuối tiếc - Tất nhiên, anh luôn hy vọng chiếc Cadillac đầu tiên của anh sẽ là một chiếc mới toanh, nhưng khi một huấn luyện viên ba lê sợ đến chết nếu một nam diễn viên giỏi có thể gia nhập nhóm biểu diễn khác và đưa một nữ diễn viên giỏi nhất của bà ta đi, thì làm thế nào mà con người đó có thể chối từ việc phải từ bỏ chiếc Cadillac của mình?

- Hăm dọa nhá! - Tôi kêu lên. Anh ta bật cười và nắm lấy tay tôi rồi chúng tôi chạy đi xem chiếc xe mới của anh ta đỗ phía ngoài nhà chúng tôi ở. Tôi nín thở. Chiếc xe trông mới vô cùng!

- Ôi, Julian, em yêu nó. Anh không thể hăm dọa bà ta nếu bà ta không muốn anh có một trong những thứ yêu thích của bà ta, bà ta biết anh sẽ nuông chiều nó và sẽ không bao giờ bán nó.

- Ôi, Cathy - mắt anh ta sáng lấp lánh với những giọt nước mắt hiếm hoi. - Em không thể thấy tại sao anh yêu em à? Chúng ta giống nhau, tại sao em không thể yêu anh, chỉ đôi chút thôi? - Anh ta hạnh diện mở cửa xe cho tôi thấy đặc quyền hiếm có là cô gái đầu tiên đi trên chiếc Cadillac đầu tiên của

mình.

Hôm đó là một ngày say mê và phóng khoáng. Chúng tôi lái xe qua công viên Central Park và đi cả quãng đường qua khu Harlem tới cầu George Washington và quay lại. Trời mưa nhưng tôi không để tâm. Trong xe thật ấm áp và dễ chịu.

Rồi Julian lại bắt đầu.

- Cathy... em sẽ không bao giờ yêu anh à? - Câu hỏi đó anh ta đưa ra ít nhất một hoặc hai lần một ngày, dưới dạng này hay dạng khác. Tôi muốn nói với anh ta về việc đính hôn của tôi với Paul, chấm dứt câu hỏi của anh ta luôn. Nhưng tôi vẫn phải giữ bí mật của mình.

- Đó là bởi vì em vẫn là một trinh nữ, đúng không? Anh sẽ rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, Cathy... hãy cho anh một cơ hội.

- Được rồi, được rồi, Julian, đó có phải tất cả những gì anh có trong đầu à?

- Phải, - anh ta cầu nhàu - em đúng là đồ chết tiệt! Tôi mệt mỏi và chán ngán vì cái trò em chơi với tôi! - Anh ta lao xe vào dòng xe cộ đông đúc - Em là kẻ giả dối. Em dẫn dắt tôi khi chúng ta mùa cùng rồi hất cẳng tôi ra khi chúng ta không cùng mùa.

- Đưa tôi về nhà, Julian! Tôi thấy kiểu nói chuyện này thật đáng ghét!

- Đúng! Cứ cá là tôi sẽ đưa cô về nhà đi! - Anh ta quát tôi khi tôi chúi vào gần cửa xe mà anh ta đã khoá. Anh ta gườm gườm điên cuồng nhìn tôi rồi nhấn mạnh chân ga! Xe lao qua các đường phố trơn nước mưa, anh ta thường liếc sang phía tôi để xem tôi thường thức cuộc đua khủng khiếp đó như thế nào. Anh ta bật cười, điên dại và hoang dã rồi phanh thật gấp khiến tôi nhào về phía trước đến nỗi trán tôi đập vào kính chắn gió! Máu rỉ ra từ vết xước. Tiếp đó anh ta giật túi xách tay của tôi, cúi người mở khoá rồi đẩy tôi ra ngoài trời mưa!

- Cô biến xuống địa ngục đi, Catherine Dahl! - anh ta gào lên khi tôi đứng đó dưới trời mưa, không chịu nài xin. Các túi áo khoác của tôi rỗng không. Không có tiền.

- Đây là lần đi đầu tiên và cuối cùng của cô trên chiếc xe của tôi. Tôi hy vọng cô biết đường - Anh ta chào tôi bằng một nụ cười quỷ quyệt - Hãy về nhà bằng cách tốt nhất cô có thể, vị thánh đức hạnh ạ! - Anh ta nhổ nước bọt - Nếu cô có thể!

Anh ta lái xe đi bỏ lại tôi trên góc phố dưới trận mưa như trút ở khu Brooklyn nơi tôi chưa từng tới bao giờ. Thậm chí tôi không có một đồng xu. Tôi không thể gọi điện được, hay đi tàu điện ngầm được, mưa vẫn rơi như trút. Chiếc áo khoác nhẹ của tôi sưng nước. Tôi biết mình đang ở một quận tồi tệ nơi bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra... vậy mà anh ta bỏ mặc tôi ở đây, khi anh ta đã thề là sẽ chăm sóc tôi!

Tôi bắt đầu đi bộ, không biết phương hướng và rồi thấy một chiếc taxi chạy qua bèn gọi nó. Tôi sợ hãi cúi nhìn phía trước xem chiếc kim đồng hồ chỉ nhiều dặm và số đôla sẽ phải trả! Anh là đồ khốn, Julian, vì đã đưa tôi đi xa như vậy! Cuối cùng xe cũng về tới toà nhà căn hộ của tôi với chi phí

phải trả là mười lăm đôla.

- Cô nói là không có tiền trong túi à? - người tài xế nổi cáu - tôi sẽ đưa cô thẳng tới sở cảnh sát!

Chúng tôi tranh cãi mãi, tôi thì cố giải thích không thể trả tiền ông ấy trừ phi ông ấy để tôi đi lấy tiền, chúng tôi tranh cãi khi kim đồng hồ vẫn quay. Cuối cùng ông ta đồng ý.

- Nhưng cô nên quay lại thì hơn, cô gái ạ, trong vòng năm phút, nếu không thì...

Một con cáo bị hàng trăm con sói săn đuổi theo cũng không thể chạy nhanh hơn tôi được. Thang máy thì bò thật chậm, kêu cọt két suốt quãng đường. Cuối cùng cửa thang máy mở ra và tôi chạy vào hành lang, đập cửa ầm ầm, cầu mong April hoặc Yolanda sẽ ở đó mở cửa cho tôi. Julian điên khùng đã lấy túi của tôi và cả chìa khoá nhà của tôi nữa!

- Mời vào! - Yolanda gào lên - Tôi ra ngay đây. Ai đó?

- Cathy đây! Để tôi vào nhanh lên! Ông lái taxi đang đợi với kim đồng hồ vẫn quay!

- Nếu cậu nghĩ sẽ bị được tôi thì quên đi - cô ta nói, đẩy cánh cửa ra. Cô ta chỉ mặc độc chiếc quần lót bằng nylon và chiếc đầu mới được gói quần trong một chiếc khăn tắm đỏ - Cậu giống như thứ mà biển khơi nôn ra - Cô ta nói. Tôi là người chẳng để ý nhiều đến Yolanda. Tôi hát cô ta ra, chạy tới nơi tôi giấu chỗ tiền bí mật của mình phòng trường hợp khẩn cấp rồi dừng lại. Chiếc chìa khoá mở chiếc ngăn đựng đồ của tôi nằm trong chiếc túi Julian giữ, nếu anh ta không ném nó đi.

- Yolly, làm ơn cho tôi vay mười lăm đô và ít tiền lẻ.

Cô ta nhìn xuyên thấu tôi khi tháo chiếc khăn tắm ra và bắt đầu chải mái tóc dài đen của mình.

- Thế cậu sẽ đổi cái gì lấy ưu đãi nho nhỏ như thế?

- Tôi sẽ đưa cậu bất cứ thứ gì cậu muốn. Hãy đưa tôi tiền đi!

- Được rồi, chỉ cần cậu hứa trả - Cô ta chậm chạp rút một tờ hai mươi đôla từ chiếc ví dày cộm của mình ra - Hãy cho người lái xe đồng năm đô, điều đó sẽ làm ông ta dịu ngay và bất cứ thứ gì tôi muốn, đúng không? - Tôi đồng ý và phóng vội đi.

Ngay khi người lái xe cầm đồng hai mươi đôla, ông ta mỉm cười thân thiện khi vỗ nhẹ vào mũ.

- Hẹn gặp lại, cô gái à - Tôi hy vọng ông ta chết bất đắc kỳ tử!

Ốn lạnh là thứ đầu tiên tôi cảm thấy khi chui vào bồn tắm nước nóng, nhưng chỉ sau khi tôi lau sạch vòng bản bám trên bồn mà Yolly để lại.

Tóc tôi vẫn ẩm khi tôi mặc quần áo vào, định đi tới chỗ Julian và đòi lại chiếc túi thì Yolly chặn tôi lại.

- Thôi nào, Cathy... tôi muốn cậu giữ sự thoả thuận của chúng ta, bất cứ thứ gì tôi muốn, đúng

không?

- Đúng - tôi chán ghét nói - Cậu muốn gì?

Cô ta mỉm cười và dựa vào tường vẽ khêu gợi.

- Anh trai cậu... Tôi muốn cậu mời anh ấy tới đây cuối tuần sau.

- Đừng ngớ ngẩn thế! Chris đang ở trường. Anh ấy không thể tới đây bất cứ lúc nào anh ấy muốn.

- Dù sao cậu cũng phải bảo anh ấy tới đây. Nói cậu ốm, cậu cần anh ấy khủng khiếp, nhưng phải bảo anh ấy tới đây! Rồi thì cậu có thể giữ hai mươi đô.

Tôi quay người lại nhìn cô ta đầy thù nghịch.

- Không! Tôi có tiền để trả lại cậu... Tôi sẽ không để Chris dính dáng với những người như cậu!

Vẫn mặc đồ lót, cô ta nhếch đôi môi được tô son choé do không nhìn gương.

- Cathy, bạn yêu dấu, ông anh trai quý hoá của bạn đã dính dáng với những người như tôi.

- Tôi không tin cậu! Cậu không thuộc kiểu người anh ấy thích!

- Kh...kh...ông... - cô ta kêu rừ rừ, mắt nheo lại khi nhìn tôi mặc xong quần áo - để tôi cho cậu biết điều này, mặt búp bê à, chẳng có một gã trai nào mà không thuộc kiểu của tôi. Kể cả ông anh trai yêu dấu và anh chàng người tình Julian của cậu!

- Nói dối, - Tôi kêu lên - Chris không để ý đến cậu và Julian cũng thế, tôi cũng chẳng thèm nếu anh ta ngủ với mười con đỉm như cậu!

Đột nhiên cô ta mặt đỏ bừng lên, người cô ta căng ra và tiến tới tôi với hai tay giơ lên và ngón tay cong lại như chiếc vuốt với những móng tay dài sơn đỏ!

- Đồ chó ghê! - Cô ta gào lên - mày dám gọi tao là đỉm à! Tao không trả giá cho thứ tao đã cho và anh trai mày thích thứ tao cho, hãy hỏi nó xem bao nhiêu lần nó...

- Câm mồm! - Tôi hét lên, không cho cô ta nói hết - Tao không tin bất cứ điều gì mày nói! Anh ấy quá thông minh để làm bất cứ việc gì trừ việc sử dụng mày cho những nhu cầu thể xác... Hơn nữa, đối với anh ấy mày chẳng hơn gì đồ rác rưởi!

Cô ta chộp lấy tôi còn tôi hất cô ta lại thật mạnh. Đủ mạnh khiến cô ta ngã nhào xuống sàn nhà.

- Mày chẳng là gì ngoài một con đỉm hời hợt, ích kỷ, Yolanda Lange! - Tôi điên tiết gào lên - Cũng chẳng đủ tốt để anh trai tao dùng chân hất đi! Mày đã ngủ với tất cả nam diễn viên múa trong nhóm! Tao chẳng quan tâm mày làm gì... hãy để tao và anh trai tao yên!

Mũi cô ta đang chảy máu... tôi không biết mình đánh mạnh thế. Cô ta vội bật dậy nhưng vì lý do

nào đó cô ta nhảy lùi lại tránh xa tôi.

- Không ai nói với tao như thế và thoát khỏi tao như thế. Mà sẽ phải hối hận, Catherine Dahl! Tao sẽ có anh trai mà. Hơn nữa, tao sẽ giành được Julian từ mà. Khi anh ta là của tao, mà sẽ thấy không có anh ta mà chẳng là gì cả! Không gì cả ngoài một diễn viên tình lẻ mà Madame Z sẽ tổng cổ ra nếu Julian không khăng khăng nài nỉ tiếp tục giữ mà vì anh ta phát điên lên vì một nàng trinh nữ.

Những gì cô ta thốt lên có thể là sự thật. Có thể cô ta nói đúng, rằng không có Julian tôi sẽ chẳng là người đặc biệt gì. Tôi cảm thấy chán ngán và căm ghét cô ta, ghét cô ta vì đã làm vậy bản Chris và hình ảnh của tôi về anh ấy. Tôi bắt đầu ném quần áo vào vali, quyết định sẽ trở về Clairmont trước khi phải sống trong một ngôi nhà khác gần nhà Yolanda!

- Đi đi! - Cô ta rít lên giữa hai hàm răng nghiến chặt - Bỏ đi, cô nàng đoan trang, mà thật là ngu. Tao không phải là một con điếm! Tao không phải là kiểu ông ọ như mà và giữa hai kiểu đó, tao chọn kiểu của tao!

Mặc xác những gì cô ta nói, tôi đã đóng gói xong hành lý rồi buộc quai ba chiếc túi của mình với nhau để có thể kéo chúng trên hành lang, tay tôi xách một chiếc cặp da mềm đựng đầy thứ lặt vặt. Tôi ngó lại cửa thấy Yolanda đang nằm dài trên giường như một con mèo bóng mượt.

- Thực sự mà làm tao kinh sợ đó, Yolanda. Tao sợ đến nỗi có thể phá ra cười được. Tao đã phải đối mặt với người to lớn hơn và đáng sợ hơn mà và tao vẫn sống... vậy đừng có lại gần tao nữa, nếu không mà sẽ là người phải hối tiếc!

Ngay khi đóng sập cửa, tôi tiến tới tầng của Julian. Kéo theo đóng hành lý được buộc chặt lại với nhau, tôi đập cửa phòng Julian.

- Julian! - Tôi gào lên - nếu anh ở nhà hãy mở cửa và trả tôi túi. Mở cửa nếu không thì đừng bao giờ là bạn nữa!

Anh ta mở cửa khá nhanh, không mặc gì chỉ một chiếc khăn tắm choàng quanh hông. Trước khi tôi biết chuyện gì đã xảy ra thì anh ta kéo tôi vào phòng và đẩy tôi xuống giường. Tôi điên cuồng ngó quanh, hy vọng thấy Alexis hoặc Michael, nhưng thật đen đủi khi chỉ có mình Julian ở nhà.

- Chắc chắn - anh ta quát tháo - cô sẽ nhận lại chiếc túi chết tiệt của cô, sau khi trả lời một số câu hỏi!

Tôi nhồm dậy nhưng anh ta ấn tôi xuống rồi quỳ đè lên người tôi khiến tôi không thoát ra được.

- Để tôi đi, đồ súc vật - Tôi gào lên - Tôi phải đi bộ sáu dặm phố trong cơn mưa và bị rét cóng, giờ hãy để tôi dậy và trả tôi túi!

- Tại sao em không thể yêu tôi? - anh ta thốt lên, ghì chặt hai tay tôi xuống khi tôi cố vùng vẫy thoát ra - Bởi vì em yêu người khác à? Ai vậy? Có phải đó là ông bác sĩ nhận nuôi em à?

Tôi lắc đầu, sợ anh ta khủng khiếp. Tôi không thể cho anh ta biết sự thật. Anh ta dường như phát

điên vì ghen tuông. Mái tóc anh ta sũng nước vì mới tắm và đang rũ xuống người tôi.

- Cathy, tôi nghĩ mãi tất cả những gì tôi có thể để có được em! Đã ba năm kể từ ngày chúng ta gặp nhau và tôi chẳng đi đến đâu cả. Không phải do tôi, chắc chắn là do em! Ai vậy?

- Không ai cả. - Tôi nói dối - Anh hiểu sai về tôi rồi! Thứ duy nhất tôi thích ở anh, Julian Marquet, là cách anh múa!

Mặt anh ta bùng bùng.

- Em nghĩ tôi mù và ngu ngốc đúng không? - anh ta hỏi, tức giận đến nỗi có thể nổ tung ra - Nhưng tôi không mù, tôi không ngu và tôi đã thấy cách em nhìn lão bác sĩ đó, cầu Chúa phù hộ cho tôi nếu tôi không thấy em nhìn anh trai em cũng với cách như thế! Vậy đừng có mà làm bộ làm tịch về đức hạnh, cô Catherine Dahl à, vì tôi chưa từng thấy anh trai và em gái mê nhau!

Tôi tát anh ta! Anh ta tát lại, mạnh gấp hai lần! Tôi cố hất anh ta ra nhưng anh ta giống như một con lươn, anh ta vật tôi xuống sàn nhà nơi tôi sợ anh ta có thể lột quần áo tôi và cưỡng hiếp tôi, nhưng anh ta không làm thế. Anh ta chỉ đè tôi xuống và thở mạnh cho tới khi kiểm soát được cơn giận của mình. Chỉ khi đó anh ta mới nói.

- Em là của tôi, Cathy à, dù em biết điều đó hay không... em thuộc về tôi. Nếu bất kỳ người đàn ông nào xen vào giữa hai chúng ta, tôi sẽ giết hắn ta và cả em nữa. Vậy hãy nhớ tới điều đó trước khi em để mắt tới bất cứ người nào trừ tôi.

Sau đó anh ta trả lại tôi túi xách và bảo tôi đếm tiền xem liệu anh ta có ăn trộm không. Tôi có bốn mươi đôla và sáu mươi hai xu, tất cả vẫn còn nguyên.

Tôi run run đi lại được khi anh ta để tôi đi và run run rẩy lùi ra cửa, mở nó ra rồi bước ra hành lang tay nắm chặt túi xách. Chỉ khi đó tôi mới dám nói những gì mình nghĩ.

- Có những trại điên cho những thằng điên như anh, Julian. Anh không thể nói với tôi phải yêu ai, và anh không thể buộc tôi phải yêu anh. Nếu anh cố tình lập kế hoạch chống lại tôi, anh chẳng có việc gì làm tốt hơn thế. Giờ thì tôi không thể thích nổi anh, còn chuyện múa cùng với nhau thì quên đi! - Tôi sập mạnh cửa trước mặt anh ta rồi vội quay đi.

Khi tôi ra tới chỗ thang máy, anh ta đã mở cửa và chửi rửa những lời thô lỗ mà tôi không thể nhắc lại trừ đoạn cuối.

- Cút mẹ cô xuống địa ngục đi, Catherine... Trước đây tôi đã nói, giờ tôi nhắc lại.. và cô hãy cầu Chúa cô đã ở địa ngục trước khi tôi giải quyết cô!

Sau vụ việc kinh khủng với Yolanda, rồi Julian, tôi tìm Madame Zolta và nói với bà tôi không thể sống cùng phòng với một cô gái quyết tâm phá hỏng sự nghiệp của tôi.

- Cô ta sợ cô, Catherine, chỉ có thế thôi. Yolanda là siêu sao trong nhóm trước khi cô tới. Giờ cô ta cảm thấy bị đe dọa. Hãy hoà giải với cô ta... Hãy là một cô gái tốt, hãy đi và nói cô xin lỗi vì

chuyện xảy ra.

- Không, Madame. Tôi không thích cô ta và tôi không sống trong cùng căn hộ với cô ta. Nếu bà không tăng thêm tiền cho tôi, tôi sẽ phải tới một nhóm khác và xem xem họ có thể không. Nếu họ không thể thì tôi sẽ trở về Clairmont.

Bà ta rên rỉ, cúi đầu xuống hai bàn tay xương xẩu và rên rỉ thêm một lúc nữa. Ôi, nữ diễn viên balê vĩ đại người Nga đang bộc lộ cảm xúc!

- Được rồi... cô hăm dọa tôi, còn tôi thì chịu thua. Tôi sẽ tăng thêm cho cô một ít và sẽ cho cô biết chỗ tìm một căn hộ rẻ tiền, nhưng nó sẽ không đẹp như căn hộ mà cô rời đi đâu.

Căn hộ đó mà đẹp ư? Nhưng bà ta nói đúng. Căn hộ duy nhất mà tôi có thể tìm được bằng với căn phòng nhỏ nhất ở nhà Paul, mà lại có hai buồng nữa. Nhưng nó là căn hộ của tôi... chỗ đầu tiên mà tôi có được và chỉ trong vài ngày tôi hơn hờ sắp xếp nó tới mức đẹp nhất mà tôi có thể. Rồi thì tôi thực sự bắt đầu ngủ một cách bất an, thức dậy mỗi phút để nghe tiếng rít của ngôi nhà cũ. Tôi mong Paul. Tôi mong Chris. Tôi nghe thấy tiếng gió thổi, và chẳng có ai ở trên một chiếc giường khác để vỗ về tôi với những lời nói dịu dàng và đôi mắt xanh lấp lánh.

Ánh mắt Chris hiển hiện trước mắt tôi khi tôi tỉnh dậy và viết một bức thư gửi cho "bà Winslow". Tôi gửi cho mẹ bài phê bình đầu tiên viết về tôi có bức ảnh đẹp chụp tôi và Julian trong vở Người đẹp ngủ trong rừng. Cuối thư tôi viết.

Giờ không còn lâu nữa, bà Winslow. Hãy nghĩ về điều đó hàng đêm trước khi bà ngủ say. Hãy nhớ tôi vẫn còn sống ở nơi nào đó và tôi đang nghĩ đến bà, đang lên kế hoạch.

Tôi đã gửi bức thư đó đi trong đêm trước khi có cơ hội nghĩ lại và xé nó đi. Tôi chạy về nhà, buông mình xuống giường và thỏn thức. Chúa ơi, tôi sẽ không bao giờ được giải thoát. Không bao giờ! Bất chấp những giọt nước mắt, tôi thức giấc và nghĩ làm thế nào tôi có thể khiến mẹ thương tổn tới mức mà mẹ không bao giờ như cũ nữa. Giờ hãy hạnh phúc đi, mẹ à, vì không còn lâu nữa đâu!

Tôi mua sáu bản của tất cả các tờ báo nói bất cứ thứ gì về mình. Điều không may là tên tôi thường được đi với tên của Julian. Paul và Chris cũng rất thích những bài viết về tôi, những tờ khác tôi giữ cho mình hoặc cho mẹ. Tôi hình dung cảnh trông mẹ sẽ như thế nào khi mở phong bì, dù tôi sợ rằng mẹ sẽ ném nó vào thùng rác sau khi xé phong bì mà không đọc nội dung bên trong. Sẽ tới ngày mẹ phải đối mặt với tôi và tôi sẽ gọi mẹ và nhìn khuôn mặt của mẹ tái nhợt rồi run bắn lên.

Một buổi sáng tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa.

- Cathy, để anh vào! Anh có tin tuyệt vời đây! - Đó là tiếng Julian.

- Đi đi! - Tôi ngái ngủ nói, trở dậy và khoác chiếc áo choàng vào trước khi chặn anh ta khỏi đập

cửa nữa - Dừng lại đi! - Tôi gào lên - Tôi không tha thứ cho anh... không bao giờ... hãy biến khỏi cuộc đời tôi!

- Cho anh vào nếu không anh đá sập cửa đó! - Anh ta gầm lên. Tôi tháo dây xích và mở rộng cánh cửa ra. Julian xô và ôm vút tôi lên trong vòng tay anh ta và đặt lên môi tôi một nụ hôn dài, nóng hổi khi tôi đang há miệng ra.

- Madame Zolta.. hôm qua sau khi em về, bà ta thông báo tin mới. Chúng ta sẽ lưu diễn ở London! Hai tuần ở đó! Anh chưa bao giờ tới London, Cathy, và Madame sẽ rất hài lòng nếu chúng ta thông báo chính thức là sẽ ở đó!

- Thật không? - Tôi hỏi, bị lây sự phấn khích của anh ta. Rồi tôi choáng váng đi tới căn bếp nhỏ của mình... cà phê, tôi phải uống cà phê trước khi tôi có thể nghĩ tiếp được.

- Chúa ơi, em luôn luôn mất phương hướng vào buổi sáng à? - anh ta hỏi, đi theo tôi vào bếp nơi anh ta ngồi giang chân trên một chiếc ghế và tựa vào khuỷu tay nhìn mọi cử động của tôi.

- Tình đi nào, Cathy! Tha lỗi cho anh, hôn anh và hãy lại là bạn bè. Căm ghét anh là những gì em muốn vào ngày mai, còn hôm nay hãy yêu anh, vì anh được sinh ra là cho ngày hôm nay, cả em nữa, Cathy, chúng ta sẽ làm điều đó! Anh biết chúng ta sẽ làm được! Nhóm của Madame Zolta chưa bao giờ được chú ý tới trước khi chúng ta là một đôi! Đó không phải là sự thành công của bà ta, đó là sự thành công của chúng ta!

Sự khiêm tốn của anh ta đáng được thưởng huân chương.

- Anh ăn sáng chưa? - Tôi hỏi và hy vọng. Tôi chỉ có hai lát thịt nướng và muốn ăn cả hai.

- Chắc chắn phải ăn rồi, anh đã ăn một ít trước khi tới đây nhưng có thể ăn tiếp.

Tất nhiên là anh ta có thể ăn tiếp rồi! Anh ta luôn có thể ăn được... và khi đó tin mới làm tôi choáng váng... London! Nhóm chúng tôi sẽ đi London. Tôi quay tròn, kêu lên.

- Julian, điều anh vừa nói, anh không nói đùa chứ? Chúng ta sẽ tới đó, tất cả chúng ta ư?

Anh ta bật dậy.

- Phải, tất cả chúng ta. Đó là một bước đột phá, cơ hội để chúng ta trở nên vĩ đại! Chúng ta sẽ khiến cả thế giới chú ý! Còn anh và em, chúng ta sẽ là những ngôi sao! Bởi vì chúng ta là những người giỏi nhất khi chùng nhau và cả em lẫn anh đều biết điều đó.

Tôi chia sẻ bữa sáng của mình và lắng nghe Julian khoa trương về một sự nghiệp ổn định và vô cùng vĩ đại mà chúng tôi đang tiến tới. Chúng tôi sẽ giàu và khi già hơn, chúng tôi sẽ nghỉ ngơi và có hai đứa con rồi sẽ dạy múa balê và tôi sẽ thích điều đó, đúng không nhỉ? Tôi ghét phải làm hỏng những dự định của anh ta nhưng vẫn phải nói.

- Julian, tôi không yêu anh, do đó chúng ta sẽ không bao giờ lấy nhau. Chúng ta tới London và

múa cùng nhau, và tôi sẽ cố làm hết sức nhưng tôi dự định lấy người khác rồi. Tôi đã đính hôn. Đã một thời gian dài rồi.

Ánh mắt anh ta trùng trùng không tin và căm thù hiển hiện.

- Cô nói dối. - anh ta kêu lên. Tôi lắc đầu để bác bỏ điều đó - Chúa sẽ đẩy cô xuống địa ngục vì đã quyến rũ tôi - anh ta giận dữ lao ra khỏi căn hộ của tôi. Tôi chẳng bao giờ quyến rũ anh ta cả, trừ lúc chúng tôi múa cùng và đó là vai tôi phải diễn... Chỉ có thể thôi, giữa chúng tôi chỉ có vậy thôi.

NHỮNG GIẤC MƠ MÙA ĐÔNG

Tôi sẽ về nhà vào Giáng sinh. Cuộc cãi cọ với Julian bị quên lãng trong niềm hạnh phúc sẽ được gặp Paul và tôi bám theo tin tức tốt lành này. Ôn Chúa tôi đã có Paul để trốn thoát. Tôi sẽ không phải cùng Julian trải qua lễ Giáng sinh này. Vì lần này tôi và Paul đã thoả thuận sẽ công bố việc đính hôn của chúng tôi, và giờ người duy nhất có thể phá hỏng niềm hạnh phúc của chúng tôi chính là Chris.

Lúc hai giờ sáng Chris và Paul đón tôi ở sân ba. Trời lạnh ngắt dù ở Nam Calorina. Chris chạy tới chỗ tôi trước để đón tôi trong vòng tay mạnh mẽ của anh ấy và định đặt một nụ hôn lên môi tôi nhưng tôi quay mặt đi để nụ hôn của anh ấy trượt sang má tôi.

- Chào mừng nàng diễn viên balê chiến thắng - anh ấy nói, ôm tôi thật chặt và nhìn tôi đầy tự hào
- Ôi, Cathy, em thật xinh đẹp! Mỗi lần nhìn em, em lại khiến anh đau tim!

Anh ấy cũng khiến tim tôi đau nhói khi thấy anh ấy đẹp trai hơn cả bố. Tôi vội nhìn đi hướng khác. Tôi vội rời khỏi vòng tay anh trai và chạy tới chỗ Paul đang đứng nhìn. Ông giang tay cho tôi chạy vào. Cần thận, cần thận, ánh mắt ông cảnh cáo, đừng để tin tức lộ ra quá sớm.

Đó là lễ Giáng sinh tuyệt vời nhất của chúng tôi từ đầu tới cuối hoặc gần tới cuối. Carrie đã cao lên hơn một xăng-ti-mét và tôi thấy nó ngồi trên sàn nhà trong buổi sáng Giáng sinh với đôi mắt mở lớn hạnh phúc và lấp lánh khi nó kêu lên với bộ váy nhung đỏ tôi mua cho nó, sau nhiều giờ liên tìm kiếm gần hết các cửa hàng ở New York. Carrie trông giống như một cô công chúa nhỏ thật lộng lẫy khi nó thử chiếc váy. Tôi hình dung ra cảnh Cory ngồi bắt chéo chân trên sàn nhà cũng nhìn ngắm món quà của mình. Tôi không thể thoát khỏi những ký ức về nó vào bất cứ dịp hạnh phúc nào. Rất nhiều lần tôi thoáng thấy một cậu bé tóc xoăn vàng với đôi mắt xanh trên những đường phố của New York và tôi đã chạy theo, hy vọng vào một phép màu nào đó rằng đấy chính là nó và không bao giờ, không bao giờ

chuyện đó xảy ra.

Chris đặt một chiếc hộp nhỏ vào tay tôi. Trong chiếc hộp đó là một trái tim vàng nhỏ nhắn và ở giữa chiếc nắp là một viên kim cương thật, tuy nhỏ nhưng là kim cương.

- Trả bằng khoản tiền anh vất vả tự tay kiếm được. - anh ấy nói khi đeo chiếc dây chuyền vào cổ tôi - Nhờ được trả công phục vụ bàn cao vì anh phục vụ tốt với nụ cười luôn thường trực trên môi. Rồi anh ấy lén đẩy vào tay tôi một mẫu giấy và một giờ sau đó tôi bật khóc khi đọc nó.

Gửi nàng Catherine yêu dấu của ta.

Anh tặng em chiếc dây chuyền vàng và kim cương mà em hiếm khi được thấy.

Nhưng viên đá sẽ có kích thước lâu dài nếu nó diễn tả được những gì cảm thấy đối với em.

Anh tặng em vàng bởi vì nó tồn tại, tình yêu giống như biển khơi bất tận.

Chỉ là anh trai của em, Christopher.

Tôi chưa đọc mẫu giấy đó khi Paul đưa cho tôi món quà của ông được bọc trong giấy vàng và buộc nơ sa tanh đỏ. Tay tôi run run khi tôi lóng ngóng bóc rất nhiều lớp giấy bọc trong khi ông nhìn với vẻ mong đợi. Một chiếc áo khoác lông chồn xám!

- Loại áo khoác em thực sự cần cho mùa đông ở New York! - ông nói, mắt sáng ngời đầy vẻ ấm áp và yêu thương.

- Nhiều quá - tôi ghen ngào - nhưng em yêu nó, thực sự yêu nó.

Ông mỉm cười, làm cho người khác hạnh phúc thật dễ dàng.

- Mỗi lần em mặc nó, điều quan trọng là em sẽ nghĩ đến tôi, và chiếc áo sẽ làm cho em ấm áp trong những ngày lạnh giá đầy sương ở London nữa.

Tôi nói với ông đây là chiếc áo khoác đẹp nhất mà tôi từng thấy dù tôi cảm thấy không thật thoải mái. Tôi nhớ đến mẹ và chiếc tủ đầy những chiếc áo lông thú có được do mẹ đã nhẫn tâm nhốt chúng tôi lại, nhờ thế đã giành được gia tài, những chiếc áo lông thú, đồ trang sức và tất cả những thứ khác mà tiền có thể mua được.

Chris ngẩng đầu lên và bắt gặp vẻ gì đó trên khuôn mặt tôi tiết lộ tình yêu của tôi đối với Paul. Lông mày anh ấy cau lại trước khi lườm Paul. Rồi anh ấy đứng lên và rời khỏi phòng. Tiếng cửa sập mạnh ở đâu đó trên gác. Paul giả vờ không nhận thấy.

- Hãy nhìn vào góc nhà xem, Catherine, đó là món quà cho tất cả chúng ta thưởng thức.

Tôi nhìn chăm chú vào chiếc tivi lớn khiến Carrie bật dậy và chạy tới đó.

- Chú ấy đã mua nó để mọi người có thể xem chị múa trong vở Kẹp hạt dẻ bằng tivi màu, chị Cathy. Giờ chú ấy sẽ không để cho em chạm vào nó.

- Chỉ bởi vì rất khó điều chỉnh nó chính xác - Paul xin lỗi.

Trong suốt những ngày còn lại của Giáng sinh, tôi rất ít khi gặp Chris trừ vào bữa ăn. Anh ấy mặc chiếc áo len dài tay xanh nhạt mà tôi đã đan cho anh ấy và nó rất vừa, bên dưới áo len là chiếc áo sơ mi và cà vạt mà tôi cũng đã tặng anh ấy. Nhưng không một món quà nào của tôi tặng anh ấy có thể bằng với trái tim vàng và kim cương với một bài thơ nhỏ khiến trái tim tôi rỉ máu. Tôi không muốn anh ấy vẫn quan tâm quá nhiều nhưng tôi cũng không muốn nếu anh ấy không quan tâm.

Buổi tối chúng tôi ngồi thoải mái trước chiếc tivi màu mới. Tôi cuộn người trên sàn gần chân Paul khi ông ngồi trên một chiếc ghế, còn Carrie ngồi cạnh tôi. Chris ngồi cách xa, chìm trong trạng thái khiến anh ấy xa cách hơn khoảng cách giữa hai chúng tôi. Do đó tôi không cảm thấy hạnh phúc như đáng ra phải có khi xem những cảnh nối tiếp nhau trên màn hình màu. Cuốn băng đó đã được hoàn thành vào tháng Tám và chỉ tới thời điểm này mới được chiếu trên hàng trăm thành phố khắp đất nước. Thật tuyệt vời khi dựng bằng phim màu. Tôi chăm chú nhìn mình trong vai Clara, trông tôi có thực sự giống như vậy không? Tôi quên mất bản thân, dựa vào Paul một cách vô ý thức và cảm thấy những ngón tay của ông quần vào mái tóc tôi. Rồi tôi không biết mình đang ở đâu trừ việc ở trên sân khấu, với Julian giờ đang từ một chiếc kẹp hạt dẻ xấu xí biến đổi một cách ma thuật thành một chàng hoàng tử đẹp trai.

Khi vở diễn kết thúc tôi quay trở lại với thực tại và điều đầu tiên tôi nghĩ đến là mẹ. Lạy Chúa, hãy để mẹ ở nhà đêm nay và hãy để mẹ thấy con. Hãy để mẹ biết mình đã định giết đi điều gì! Hãy để mẹ đau đớn, khóc lóc, buồn khổ... xin Người, xin Người!

- Tôi có thể nói gì nhỉ, Cathy? - Paul nói giọng kinh ngạc - Không một diễn viên nào có thể diễn vai đó giỏi hơn em. Julian cũng thật tuyệt vời.

- Đúng - Chris đáp giọng lạnh lùng, bước tới bế Carrie lên tay - cả hai đều xuất sắc nhưng chắc chắn đó không phải là buổi trình diễn của trẻ con mà anh nhớ mình đã xem khi còn nhỏ. Cả hai đã diễn nó thật lãng mạn. Thật đấy, Cathy, hãy cưới anh chàng đó và nhanh lên! - Nói những từ này anh ấy sải bước rời khỏi phòng và lên gác đưa Carrie vào giường ngủ.

- Tôi nghĩ anh trai em đang nghi ngờ, - Paul hoà nhã nói - không chỉ về Julian mà còn về tôi nữa. Cả ngày cậu ta đối xử với tôi như kẻ thù. Cậu ta sẽ không vui khi nghe tin của chúng ta.

Bởi vì giống như những người khác tôi muốn hoãn lại những gì không vui, nên tôi gợi ý là chúng tôi sẽ không nói với anh ấy cho tới ngày hôm sau. Rồi khi tôi cuộn tròn trong lòng Paul, chúng tôi choàng tay ôm nhau, hôn những nụ hôn đam mê phải kìm nén đến lúc này. Tôi nhức nhối vì ông. Sau khi tắt hết đèn, chúng tôi lặng lẽ lên cầu thang sau và ngấu nghiến ân ái với nhau. Sau đó chúng tôi ngủ và tỉnh dậy lại thêm một lần nữa. Lúc bình minh, tôi hôn ông một nụ hôn nữa rồi chui vào chiếc áo choàng lặng lẽ lên vào phòng mình. Tôi mất hết tinh thần vừa lúc lên ra khỏi phòng Paul thì Chris mở cửa phòng anh ấy và bước ra. Anh ấy ngẩng phắt đầu lên và chăm chăm nhìn tôi với đôi mắt sững sờ,

đầu đơn. Tôi rúm mình lùi lại, xấu hổ tới mức có thể kêu lên được! Không ai trong chúng tôi nói một lời nào cả. Ánh mắt anh ấy là thứ đầu tiên thoát khỏi trạng thái tê liệt ảnh hưởng tới cả tay chân chúng tôi. Anh ấy chạy xuống cầu thang nhưng được nửa đường anh ấy quay đầu lại ném cho tôi ánh mắt vô cùng căm ghét. Tôi muốn chết đi cho xong! Tôi đi vào phòng thấy Carrie đang ngủ say với chiếc váy nhung đỏ cuộn trong tay. Tôi nằm trên giường mình suy nghĩ phải nói gì với Chris để khiến chúng tôi lại hoà thuận như cũ. Tại sao trong tim tôi cảm thấy như mình đang phản bội anh ấy.

Ngày sau lễ Giáng sinh là ngày trả lại những món quà mà bạn ghét, không thích hoặc những thứ không vừa. Tôi buộc mình phải tiến tới chỗ Chris đứng trong vườn, đang dũ tọn cắt những bụi hoa hồng bằng chiếc kéo cắt cây.

- Chris, em cần nói chuyện với anh và giải thích một số việc.

Anh ấy nổ bùng ra.

- Paul không có quyền tặng em một chiếc áo khoác lông! Một món quà như thế khiến em có vẻ là một phụ nữ thuộc về một người đàn ông rồi! Cathy, trả lại ông ấy chiếc áo khoác đó. Hơn tất cả, hãy chấm dứt ngay việc em đang làm với ông ấy!

Trước tiên tôi lấy chiếc kéo cắt khỏi tay anh ấy trước khi anh ấy phá hỏng những bông hồng được yêu mến của Paul.

- Chris, việc đó không tồi tệ như anh tin đâu. Anh thấy đó... em và Paul... vâng, chúng em định kết hôn vào mùa xuân này. Chúng em yêu nhau, do đó điều bọn em làm không sai trái. Đó không phải là một cuộc tình mà ngày hôm sau có thể nhanh chóng quên lãng, em cần ông ấy và ông ấy cần em. - Tôi bước lại gần hơn khi anh ấy quay lưng đi để giấu vẻ mặt mình - Đây là cách tốt hơn cho em và cho cả anh nữa - Tôi dịu dàng nói. Tôi ôm chặt lưng anh ấy và xoay lại để ngược nhìn khuôn mặt anh ấy. Anh ấy có vẻ choáng váng, giống như một người khoẻ mạnh bình thường đột nhiên phát hiện mình mắc bệnh vô phương cứu chữa và tất cả niềm hy vọng tiêu tan mất.

- Ông ấy quá già đối với em.

- Em yêu ông ấy.

- Phải, em yêu ông ta. Thế còn sự nghiệp của em? Em sẽ ném đi tất cả những năm tháng mơ ước, lao động vất vả ư? Em định phá bỏ lời hứa của mình ư? Em biết chúng ta đã thề với nhau là sẽ theo đuổi mục tiêu của mình và không để những năm tháng mất mát đó tạo nên một sự khác biệt.

- Paul và em đã bàn bạc về chuyện đó. Ông ấy hiểu. Ông ấy nghĩ bọn em có thể thực hiện được điều đó.

- Ông ấy nghĩ ư? Một bác sĩ thì biết gì về cuộc sống của diễn viên múa? Em sẽ không bao giờ cùng với ông ấy được. Ông ấy sẽ ở đây, còn em thì ở nơi mà chỉ Chúa mới biết, với những người đàn ông cùng lứa tuổi. Em không nợ ông ấy bất cứ thứ gì. Cathy, em không! Chúng ta sẽ trả lại ông ấy mọi xu ông ấy tiêu cho chúng ta. Chúng ta sẽ dành cho ông ấy sự kính trọng mà ông ấy xứng đáng được

hưởng và cả tình yêu thương nữa, nhưng em không nợ ông ấy cuộc đời mình.

- Em không ư? - Tôi thì thầm hỏi, thấy đau đớn trong lòng vì Chris - Em nghĩ em nợ ông ấy cuộc đời mình. Anh biết em cảm thấy thế nào khi lần đầu tiên tới đây. Em đã nghĩ không thể tin tưởng và dựa được vào ai. Em nghĩ điều tồi tệ nhất sẽ xảy đến với chúng ta và không có ông ấy thì điều đó sẽ xảy đến. Em không yêu ông ấy vì những gì ông ấy đã làm. Em yêu ông ấy vì chính bản thân ông ấy. Chris, anh không hiểu ông ấy như em hiểu.

Anh ấy quay phắt lại, giật chiếc kéo từ tay tôi.

- Thế còn Julian? Em sắp lấy Paul và vẫn múa với Julian? Em biết Julian phát điên vì em. Điều đó xâm chiếm anh ta, cách anh ta nhìn em, cách anh ta chạm vào em.

Tôi quay lưng đi, cảm thấy buồn khổ. Chris không chỉ đang nói đến Julian.

- Em rất tiếc nếu chuyện này làm hỏng kỳ nghỉ của anh - Tôi nói - nhưng anh cũng sẽ tìm được một ai đó. Anh yêu Paul và anh biết điều đó. Khi anh nghĩ về chuyện này, anh sẽ thấy cả hai chúng ta đều đúng, bất chấp sự khác biệt về tuổi tác, bất chấp mọi thứ - Tôi bước đi, để lại Chris trong khu vườn với chiếc kéo cắt cây.

Paul lái xe đưa tôi đến Greenglenna trong khi Carrie ở nhà xem tivi màu mới, quần áo mới và những đồ chơi mới. Paul tán gẫu về bữa tiệc ông định tổ chức cho tất cả chúng tôi tối nay tại nhà hàng ưa thích của mình.

- Tôi ước giá mình ích kỷ để Chris và Carrie ở nhà. Nhưng tôi muốn họ có mặt ở đó khi tôi đeo chiếc nhẫn vào tay em. - Tôi dán mắt nhìn khung cảnh mùa đông trôi qua, cây cối trụi lá, cỏ màu nâu, những ngôi nhà xinh đẹp với những đồ trang hoàng và đèn ngoài cửa được bật sau khi trời tối. Giờ tôi là một phần của buổi trình diễn, vậy mà tôi vẫn cảm thấy bị giằng xé, sâu khổ.

- Cathy, em đang ngồi cạnh người đàn ông hạnh phúc nhất đời.

Còn ở khu vườn của ông, tôi đã bỏ lại một người đàn ông cũng sâu khổ như tôi đang cảm thấy.

Trong túi xách của mình tôi có một chiếc nhẫn mua ở New York cho Carrie. Một chiếc nhẫn ruby nhỏ trong một ngón tay rất nhỏ vậy mà nó vẫn quá rộng trừ phi đeo vào ngón tay cái của Carrie. Khi tôi đứng trong quầy bán trang sức của cửa hàng đẹp nhất trong thành phố để thoả thuận về việc thu nhỏ kích thước chiếc nhẫn lại mà không làm hỏng hình dáng ban đầu của nó thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc! Một giọng nói dịu dàng, ngọt ngào. Tôi khẽ nhích người, thận trọng nghiêng đầu ngó.

Mẹ! Đang đứng ngay bên phải tôi! Nếu mẹ đi một mình thì hẳn sẽ nhìn thấy thôi, nhưng mẹ đang mải mê chuyện trò với người phụ nữ đi cùng ăn mặc lịch sự như mẹ vậy. Tôi đã thay đổi hình dáng kể từ lúc lần cuối mẹ gặp tôi, nhưng nếu mẹ nhìn, mẹ sẽ biết tôi là ai. Hai người đó đang nói về bữa tiệc họ đã tham dự tối qua.

Tiệc tùng! Đó là tất cả những gì mẹ làm, đi tới những bữa tiệc! Tim tôi đập loạn lên, ý chí tôi rũ

xuống, bị nhấn chìm bởi nỗi thất vọng. Một bữa tiệc, tôi đã từng được biết! Mẹ k bao giờ ở nhà và xem tivi! Mẹ không xem tôi! Tôi rất tức giận! Tôi quay người lại để khiến mẹ nhìn thấy tôi! Một chiếc gương nhỏ trên giá tủ trang sức phản chiếu sườn nghiêng của mẹ và cho thấy mẹ vẫn đáng yêu như thế nào. Trông mẹ già hơn một chút, nhưng tuy nhiên vẫn rất nổi bật. Mái tóc vàng nhạt của mẹ được chải hất ra sau làm nổi bật sự hoàn mỹ của chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi đỏ hờn dỗi, hàng mi dài và đen tự nhiên được tô mascara cho dày hơn. Tai mẹ lấp lánh vàng và kim cương thật và mẹ đang nói chuyện.

- Liệu cô có thể chỉ cho tôi thứ gì đó phù hợp với một cô gái nhỏ đáng yêu? - Mẹ hỏi người bán hàng - Thứ gì đó dễ thương, không loè loẹt, không lớn lắm nhưng phải là thứ mà một cô gái trẻ có thể giữ cả đời và tự hào về nó.

Ai vậy? Mẹ mua quà cho cô gái nào vậy? Tôi thấy ghen tuông và nhìn mẹ chọn một dây chuyền hình trái tim vàng rất giống sợi dây Chris đã tặng tôi! Ba trăm đôla! Giờ mẹ tận yêu của chúng tôi đang tiêu tiền cho một cô gái không phải con mình, quên hẳn chúng tôi. Mẹ có nghĩ đến chúng tôi, lo lắng về việc chúng tôi sống như thế nào không?

Những gì tôi có thể nói là mẹ đã hoàn toàn không cảm thấy có tội hay hối tiếc. Có lẽ đó là những gì triệu triệu đôla có thể làm được - đóng đinh một nụ cười ngớ ngẩn hài lòng lên khuôn mặt một ai đó - bất chấp nó che phủ cái gì. Tôi muốn mở miệng nói và chứng kiến vẻ tự chủ của mẹ đổ sụp xuống! Tôi muốn nụ cười của mẹ vỡ ra như tiếng cành cây gãy và mẹ bị phơi bày ra trước bạn bè về những gì đã làm: một con quỷ không có trái tim! Một kẻ giết người! Một kẻ gian trá! Nhưng tôi không nói gì.

- Cathy - Paul gọi, bước tới sau lưng tôi và đặt tay lên vai tôi - Tôi đã trả lại mọi thứ, em thế nào? Sẵn sàng đi chứ?

Tôi muốn mẹ thấy tôi và Paul vô cùng, một người đẹp trai gần như "Bart" thân yêu của mẹ. Tôi muốn gào lên. Thấy chưa, tôi cũng có thể lôi cuốn những người đàn ông thông minh, tốt bụng, có giáo dục và đẹp trai! Tôi vội liếc xem mẹ có thấy Paul nhắc đến tên tôi không, sẽ hài lòng nếu thấy mẹ giật mình sững sờ, thấy mẹ ngượng ngùng, có lỗi. Nhưng mẹ đã đi xa khỏi quầy và nếu mẹ có nghe thấy cái tên Cathy thì nó cũng không làm mẹ quay đầu lại.

Vì một lý do nào đó không hiểu nổi, tôi thổn thức.

- Em ổn chứ, em yêu? - Paul hỏi. Ông đã thấy điều gì đó trên khuôn mặt tôi khiến tôi bối rối và mắt ông nheo lại - Em không nghĩ lại chuyện chúng ta chứ?

- Không, tất nhiên không! - Tôi phủ nhận. Nhưng tôi phải suy nghĩ lại về mình. Tại sao tôi không làm điều gì đó? Tại sao lần này tôi không giơ chân ra và hất chân mẹ? Rồi thì tôi có thể nhìn thấy mẹ ngã sóng soài trên sàn nhà, về tự đắc của mẹ biến mất, có thể thế. Nhưng cũng có thể mẹ sẽ ngã một cách duyên dáng và tất cả đàn ông trong cửa hàng vội tới để đỡ mẹ dậy, thậm chí cả Paul.

Chỉ có Carrie đi cùng Paul và tôi tới nhà hàng Plantation House.

- Thật tệ vì Chris không cảm thấy khoẻ. Tôi hy vọng cậu ấy không bị cúm... Mọi người khác cũng thế.

Tôi không nói gì, chỉ ngồi và lắng nghe Carrie nói đi nói lại về việc nó yêu lễ Giáng sinh như thế nào và cách biến mọi vật bình thường trở nên thật đẹp đẽ.

Paul đeo vào tay tôi một chiếc nhẫn kim cương hai carat trong khi ngọn lửa to cháy nổ tanh tách trên khúc củi lễ Noel và bản nhạc dịu dàng cất lên. Tôi cố hết sức để biến nó thành một dịp vui vẻ, cười nói và nhìn những ánh mắt tình tứ khi chúng tôi nhấp champagne và uống chúc mừng tương lai hạnh phúc và lâu bền của chúng tôi. Tôi nhảy với ông dưới ánh nến từ giá treo nến khổng lồ và nhắm mắt lại, hình dung ra Chris ở nhà một mình đang hờn dỗi và căm ghét tôi.

- Chúng ta sẽ hạnh phúc, Paul - tôi thì thầm, đứng trên đôi giày cao gót màu bạc của mình Phải, đây sẽ là cuộc sống của chúng ta. Dễ chịu. Ngọt ngào. Không phải cố gắng. Giống như điệu waltz cổ du dương mà chúng tôi đang khiêu vũ. Bởi vì khi bạn yêu thực sự thì không một khó khăn nào mà tình yêu không thể vượt qua được.

Tôi... và những ý nghĩ của tôi.

CÔ NGỐC THÁNG TƯ

Nỗ lực. Công hiến. Khát vọng. Quyết tâm. Đó là bốn từ của thế giới balê chúng tôi phải sống. Nếu trước Giáng sinh Madame Z đã khắt khe với chúng tôi thì giờ bà còn khắt khe hơn với một lịch luyện tập mà tất cả chúng tôi phải thực hiện. Bà giảng giải về sự hoàn hảo của balê hoàng gia là hoàn toàn cổ điển, nhưng chúng tôi đang làm mọi việc theo cách độc đáo của Mỹ, rất cổ điển... nhưng đẹp hơn và sáng tạo hơn.

Julian cực kỳ thô lỗ, như ma quỷ. Tôi bắt đầu coi thường anh ta! Cả hai chúng tôi đều ướt đầm mồ hôi, tóc bết bả. Quần áo nịt của tôi dính chặt vào người. Julian chỉ mặc độc chiếc quần tập. Anh ta gào lên như thể tôi bị điếc.

- Lần này phải làm đúng đấy, chết tiệt! Tôi không muốn tối nào cũng phải ở đây!

- Đừng có gào lên với tôi, Julian! Tôi có thể nghe tốt lắm!

- Thế thì làm đúng đi! Đầu tiên tiến lên ba bước rồi đá chân lên, rồi nhảy lên để tôi đón, lạy

Chúa lần này hãy nằm lại luôn đi. Đừng có đứng và cứng đờ người thế, lúc tôi đỡ thì cô phải ngã ra sau và thả lỏng người ra, nếu hôm nay cô có thể cố gắng làm đúng.

Đó là rắc rối của tôi. Giờ tôi không tin tưởng anh ta. Tôi sợ anh ta đang định làm tôi bị thương.

- Julian, anh gào lên với tôi như thể tôi cố tình làm sai mọi chuyện!

- Đối với tôi thì dường như cô đang thế đó! Nếu cô thực sự muốn làm đúng thì cô có thể làm được! Tất cả những gì cô phải làm là đi ba bước, đá chân rồi nhảy lên còn tôi sẽ nhắc và để cô ngã ra sau. Giờ hãy xem cô có thể làm đúng ít ra một lần trong năm mươi lần tập không!

- Anh nghĩ tôi giống thế à? Hãy nhìn nách tôi này - Tôi nói khi giơ tay cho anh ta xem - nhìn nó trắng da như thế nào, anh đã xát đến bong da rồi? Ngày mai tôi sẽ bị thâm tím từ những chỗ anh túm chặt.

- Thế thì làm đúng đi! - anh ta nổi giận không chỉ qua giọng nói mà còn từ đôi mắt đen, còn tôi rất sợ anh ta đang chờ cơ hội làm tôi ngã với mục đích trả thù. Nhưng tôi ngồi dậy và chúng tôi tập lại. Tôi lại ngã ngã ra sau. Lần này anh ta quăng tôi xuống sàn nhà và tôi nằm đó thở hổn hển và tự hỏi vì cái quái gì mà tôi để chuyện này diễn ra.

- Cô đang cố thở à? - anh ta hỏi về chế giễu, đứng sừng sững phía trên. Bộ ngực trần của anh ta ẩm mồ hôi và chảy nhỏ giọt xuống người tôi - Tôi đã gắng hết sức còn cô nằm dài ra đó và tỏ vẻ kiệt quệ. Chuyện gì xảy ra với cô vậy? Liệu cô dùng hết sức lực để làm chuyện đó với ông bác sĩ của cô à?

- Im đi! Tôi đã hết sức vì mười hai giờ luyện tập liên tục, chỉ thế thôi!

- Nếu cô mệt, thì tôi còn mệt gấp mười, vậy dậy đi và hãy tập lại, lần này hãy làm đúng, mẹ cô chứ!

- Anh đừng có chửi tôi! Hãy kiếm cho mình bạn múa khác! Anh ngáng chân tôi và khiến tôi ngã làm cho đầu gối tôi đau ba ngày sau đó, vậy làm sao mà tôi có thể chạy tới và nhảy vào vòng tay anh, anh quá ích kỷ khi làm chân tôi đau!

- Kể cả tôi ghét cô, tôi cũng sẽ không làm cô ngã. Cathy, tôi không ghét cô. Chưa đâu.

Sau khi tập đi tập lại theo tiếng nhạc piano, đếm, tính nhịp và lặp lại cùng một chuỗi các bước đi, cuối cùng tôi đã làm đúng, thậm chí Julian có thể mỉm cười và chúc mừng tôi. Rồi tới buổi tổng duyệt lần cuối vở diễn Romeo và Juliet.

Những bộ trang phục chói sáng khiến tất cả chúng tôi trông tuyệt vời nhất khi kết hợp với một dàn nhạc đầy đủ. Giờ tôi có thể tạo cho vai Juliet tất cả những sắc thái khiến vai diễn trở nên thật chứ không có vẻ cây gậy như Yolanda tối nay khi cô ta thực hiện động tác đi trên mũi chân trong khi mắt cô ta dường như trống rỗng, không tập trung. Madame Z bước tới ngắm soi khuôn mặt cô ta rồi hít hơi thở của Yolanda.

- Ôi Chúa ơi, cô đã hít thuốc! Không một diễn viên nào của tôi được phép đi ra sân khấu trong trạng thái không tỉnh táo và đánh lừa khán giả của tôi, hãy về nhà và đi ngủ đi. Cathy, hãy sẵn sàng cho vai Juliet!

Yolanda lảo đảo đi qua chỗ tôi và cố đá tôi đầy ác ý khi rít lên.

- Tại sao cô quay lại? Tại sao cô không ở nơi cô thuộc về đó?

Tôi không nghĩ tới Yolanda và sự đe dọa của cô ta khi tôi đứng trên ban công và mơ màng nhìn xuống khuôn mặt xanh xao của Julian ngược lên nhìn tôi. Anh ta dường như đẹp tuyệt dưới ánh đèn xanh. Anh ta mặc bộ đồ bó màu trắng, mái tóc đen láy, đôi mắt đen lấp lánh cùng với đồ trang sức giả trên bộ trang phục thời Trung cổ. Anh ta dường như là người tình trên tầng áp mái của tôi, luôn xa cách, không bao giờ để tôi lại đủ gần để có thể nhìn được khuôn mặt.

Những tiếng vỗ rền vang khi màn được kéo xuống và bên trong tấm màn, Julian thở hổn hển bước tới ghì chặt tôi.

- Tối nay em thật tuyệt vời! Làm thế nào em cứ làm tôi thất vọng cho tới phút trình diễn? - Tấm màn được kéo lên để chúng tôi cúi chào khán giả rồi anh ta hôn trọn vện lên môi tôi. "Hoan hô, hoan hô" - họ kêu lên vì đây là vở diễn đầy kịch tính và cảm xúc mà tất cả những người yêu thích balê thèm khát.

Đó là đêm của chúng tôi, đêm tuyệt vời nhất. Chìm đắm trong thành công, tôi đi qua những người chụp ảnh và những người săn tin tiến thẳng tới phòng thay quần áo, vì sau đó là một bữa tiệc lớn, một lễ kỷ niệm trước khi nhóm chúng tôi rời London. Tôi vội quẹt kem lạnh để tẩy trang rồi thay bộ trang phục ở hồi cuối cùng bằng chiếc váy ngắn màu xanh dừa cạn. Madame Zolta gõ cửa phòng và gọi to.

- Catherine, một quý bà ở đây nói đã bay cả quãng đường dài từ thành phố cô ở tới đây xem cô biểu diễn. Hãy mở cửa và chúng ta sẽ hoãn bữa tiệc cho tới khi cô tới.

Một phụ nữ cao hấp dẫn bước vào. Mắt đen, tóc đen, quần áo thuộc loại đắt tiền tôn thân hình bà ta lên. Vì một lý do nào đó, tôi thối đường như trước đây đã gặp bà ta hay bà ta nhắc tôi nhớ tới một ai đó. Bà ta nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó mới quay người nhìn căn phòng thay đồ nhỏ chật đầy những túi nhựa đựng trang phục biểu diễn mà tôi mang theo tới Anh, mỗi túi đều được dán tên tôi và tên vở balê mà trang phục được thiết kế cho vở đó. Tôi sốt ruột đợi bà ta nói rồi đi khỏi để có thể khoác áo khoác vào.

- Tôi không nghĩ tôi biết bà. - Tôi nói để giục bà ta nhanh lên.

Bà ta mỉm cười vẻ gian xảo, rồi không chờ mời đã ngồi xuống bắt chéo chân một cách duyên dáng. Bà ta vung vẩy một chân đi giày cao gót một cách nhịp nhàng.

- Tất nhiên cô không biết tôi, con gái yêu quý à... nhưng tôi biết nhiều về cô.

Có gì đó trong giọng nói ngọt ngào và quá mượt mà của bà ta khiến tôi cảnh giác. Tôi cứng người lại, chờ bất cứ điều gì bà ta sẽ tung ra và chắc chắn điều đó sẽ phải tồi tệ. Tôi có thể đoán từ vẻ

mặt hèn hạ ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài ngọt ngào giả tạo.

- Cô rất xinh, thậm chí có lẽ còn đẹp nữa.

- Cảm ơn.

- Cô múa rất xuất sắc, điều đó là tôi ngạc nhiên. Dù tất nhiên cô phải múa giỏi với nhóm này mà tôi được nghe là đang nhanh chóng trở thành một nhóm quan trọng.

- Xin cảm ơn. - tôi nói, nghĩ rằng bà ta chưa nói đến điểm mấu chốt.

Phải mất một lúc lâu bà ta mới lại nói tiếp, khiến tôi phải chờ đợi. Tôi cầm áo lên, tỏ dấu hiệu cho bà ta là tôi phải đi.

- Chiếc áo lông đẹp đó, - bà ta nhận xét - tôi nghĩ là em trai tôi tặng nó cho cô. Tôi có nghe nói rằng nó ném tiền của mình đi như một thủy thủ say xỉn vậy. Quảng tất cả những gì nó dành dụm cho ba kẻ chẳng là gì cả tới trên một chiếc xe buýt và đến với cuộc đời nó. - Bà ta khẽ cười đầy châm biếm, cách mà những phụ nữ có học biết phải cười như thế nào - Giờ tôi biết tại sao khi nhìn thấy cô, dù tôi nghe những người khác nói cô đủ đẹp khiến bất cứ người đàn ông nào trở nên ngớ ngẩn. Vậy tôi vẫn không nghĩ một đứa trẻ như cô lại có thể trông khêu gợi như vậy. Cô thật khác thường, cô Dahl. Cô thật ngây thơ và cũng thật tinh vi nữa. Sự hoà trộn này chắc chắn sẽ đầu độc bất cứ người đàn ông nào thuộc kiểu em trai tôi - bà ta cười giòn tan - Không vì giống như sự kết hợp của tuổi trẻ, một mái tóc vàng dài, một khuôn mặt đẹp, bộ ngực đầy đặn khêu gợi bất cứ gã đàn ông nào tử tế nhất. - Bà ta thở dài, như thể tiếc cho tôi - Phải, nhưng vẫn thật rắc rối khi quá trẻ và xinh đẹp nữa! Đàn ông thường làm điều tồi tệ nhất. Cô không phải là bạn chơi nhỏ đầu tiên của nó, đầu trước đây nó chưa tặng cô nào một chiếc áo lông và nhẫn kim cương nữa. Như thế là nó có thể cưới cô.

Ra đây là Amanda, bà chị gái Paul, bà chị gái kỳ lạ này đã đan áo len cho ông và gửi chúng qua bưu điện nhưng không chịu nói chuyện với ông trên phố.

Amanda đứng lên và đi đi lại lại quanh tôi. Một con mèo đang rình mò sẵn sàng bật lên. Nước hoa bà ta dùng là loại Oriental, rất đậm đặc, khi bà sẵn thứ mà bà nghĩ là một con mèo nhát gan.

- Cô có làn da thật hoàn mỹ, - bà ta nói, bước tới vuốt má tôi - thật rắn chắc như sứ vậy. Cô sẽ không giữ được làn da này và cả mái tóc này khi cô ba lăm tuổi hoặc hơn, và từ trước đó rất lâu thì nó đã chán ngán cô rồi. Nó thích những cô gái trẻ, rất trẻ. Nó thích vẻ xinh xắn, thông minh và tài năng của họ. Tôi phải thừa nhận nó có sở thích tốt, nếu không phải là sự khôn ngoan. Cô thấy đó - bà talại mỉm cười đáng ghét đó - tôi thực sự không quan tâm tới những gì nó làm miễn là trong giới hạn khuôn phép và không ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi.

- Bà ra khỏi đây, - tôi cố gắng nói - Tôi biết em trai bà. Ông ấy là một người rộng lượng, đáng kính và không hề gây hại cho cuộc đời bà.

Bà ta mỉm cười tỏ vẻ thương hại.

- Con thân yêu của ta, cô thực sự không nhận thấy cô đang phá hoại sự nghiệp của nó ư? Cô có

ngốc tới mức nghĩ rằng vụ này sẽ trôi đi mà không để bị để ý ư? Ở một thành phố nhỏ như Clairmont mọi người biết hết mọi chuyện. Dù Henny không thể nói nhưng những người láng giềng đều có mắt và tai. Những chuyện ngồi lê đôi mách, đó là tất cả những gì tôi đã nghe được, ném tiền đi vì những kẻ tội phạm vì thành niên lợi dụng lòng tốt của nó. Chẳng mấy chốc nó sẽ phá sản và nó sẽ không còn được khám bệnh nữa - Giờ bà ấy đang bùng bùng và tôi sợ rằng bất cứ lúc nào bà ta sẽ cào lên mặt tôi bằng những móng tay dài sơn đỏ.

- Ra khỏi đây ngay! - Tôi nóng nảy yêu cầu - Tôi biết tất cả về bà, Amanda và những chuyện ngồi lê đôi mách cũng tới được tai tôi nữa! Rắc rối của bà là bà nghĩ em trai bà nợ bà quãng đời còn lại của ông ấy bởi vì bà đã làm việc để giúp ông ấy học xong trường y. Nhưng tôi đã từng giữ sổ sách của ông ấy, ông ấy đã trả lại hết cho bà, cộng thêm mười phần trăm tiền lãi nữa, do đó ông ấy chẳng nợ bà bất cứ thứ gì! Bà là kẻ dối trá và cố biến ông ấy thành tầm thường trước mắt tôi nhưng bà không thể làm được thế đâu! Tôi yêu ông ấy và ông ấy yêu tôi, không gì bà nói có thể ngăn đám cưới của chúng tôi!

Bà ta lại bật cười, khó chịu và râu rĩ rồi khuôn mặt bà ta trở nên khắc nghiệt, quả quyết.

- Đừng ra lệnh cho tôi phải làm bất cứ thứ gì! Tôi bay tới đây chỉ để gặp cô nhân tình bé nhỏ mới nhất của nó, con búp bê nhảy múa... và hãy tin tôi cô không phải là người cuối cùng của nó đâu. Sao ư, Julia từng nói với tôi là nó...

Tôi giận dữ cắt ngang.

- Ra khỏi đây! Thách bà nói thêm một từ ngữ nào nữa về ông ấy! Tôi biết về Julia. Ông ấy đã kể cho tôi. Nếu bà ấy đẩy ông ấy đi với người khác, tôi không đổ lỗi cho ông ấy, bà ấy không phải là một người vợ thực sự, bà ấy chỉ là một người quản gia, một đầu bếp, không phải là vợ!

Bà ta bật cười khoái trá, có trời mới biết sao bà ta thích phá lên cười như thế! Bà ta khoái điều này, một ai đó đủ cạnh tranh để trả đũa, một ai đó để bà ta có thể cào xé.

- Cô gái ngu ngốc! Đó là loại mà bất cứ người đàn ông nào bỏ qua để tới với cuộc chinh phục mới nhất của mình. Julia là một trong những phụ nữ tuyệt vời nhất, tốt bụng nhất, dịu dàng nhất và thân yêu nhất trên đời. Cô ấy đã làm tất cả những gì có thể để làm em trai tôi hài lòng. Lỗi duy nhất của cô ấy là ở chỗ cô ấy không thể cho nó sự thỏa mãn tình dục mà nó muốn, hoặc thứ tình dục mà nó đòi hỏi, do đó nó phải quay sang những người khác, giống như cô. Tôi thừa nhận rằng phần lớn những người đàn ông có gia đình khá ngốc nghếch nhưng họ vẫn không làm điều nó đã làm!

Giờ tôi căm ghét mục phù thủy đầy thù hận, thực sự căm ghét bà ta.

- Điều ông ấy đã làm là tội tệ ư? Julia đã dìm chết đứa con trai ba tuổi của ông ấy, không gì trên đời này khiến tôi tức đi cuộc sống của con mình! Tôi không cần trả thù như thế!

- Tôi đồng ý. - bà ta nói, giờ giọng lại trở nên ôn tồn - Julia đã làm một chuyện điên rồ. Scotty là cậu bé xinh xắn đáng yêu, nhưng chính Paul đã đẩy cô ấy tới mức phải làm thế. Tôi hiểu lý do của cô ấy. Scotty là thứ mà Paul yêu nhất. Khi muốn huỷ hoại tình cảm của ai đó, cô phải giết thứ người đó

yêu nhất.

Ôi! Bà ta thật khủng khiếp!

- Nó mặc áo vải tu hành đúng không? - Bà ta nói về hả hê, đôi mắt đen đẹp ánh lên vẻ hài lòng - Nó hành hạ bản thân mình, đổ lỗi cho bản thân, ao ước đứa con trai và rồi khi cô xuất hiện, nó nhét một đứa trẻ vào bụng cô. Đừng nghĩ cả thị trấn không biết về vụ sảy thai của cô! Chúng tôi biết! Chúng tôi biết mọi thứ!

- Bà nói dối! - Tôi la lên. - Đó không phải là vụ sảy thai. Đó là bởi vì chu kỳ của tôi không đều!

- Điều đó có trong hồ sơ bệnh án - bà ta nói về tự mãn - Cô bị sảy một phôi thai hai đầu với ba chân, hai đứa trẻ sinh đôi dính liền nhau. Thật tội nghiệp, cô không biết mình đã bị sảy thai ư?

Chìm dần, chìm dần, tôi chơi vơi, xoáy trong dòng nước quây xung quanh... hai đầu ư? Ba chân ư? Ôi Chúa ơi, đứa trẻ quái đản mà tôi đã sợ sẽ có! Nhưng khi đó Paul chưa hề động đến tôi, không phải Paul.

- Đừng khóc - bà ta vỗ về, tôi giật lùi khỏi bàn tay lấp lánh nhẫn kim cương của bà ta - tất cả bọn đàn ông đều là súc vật. Tôi cho là nó không nói cho cô biết. Nhưng cô không thấy là cô không thể lấy nó ư? Tôi làm điều này chỉ tốt cho cô thôi. Cô thật đẹp, trẻ trung, tài năng và phải sống trong tội lỗi với một người đàn ông có vợ thì thật phí. Hãy cứu lấy bản thân khi cô có thể.

Nước mắt làm mờ mắt tôi. Tôi giúi mắt như một đứa trẻ, cảm giác như một đứa trẻ trong thế giới người lớn điên cuồng khi tôi dờ dẫm nhìn khuôn mặt ngọt ngào, ôn tồn của bà ta.

- Paul không phải là một người có vợ. Ông ấy là người goá vợ. Julia đã chết. Bà ta đã tự tử vào ngày bà ta chìm chết Scotty.

Bà ta vỗ vai tôi như một người mẹ.

Không, con à. Julia không chết. Julia sống trong một bệnh viện mà em trai tôi đã đưa cho cô ấy vào sau khi cô ấy chìm chết Scotty. Cô ấy vẫn là vợ hợp pháp của nó, dù điên hay không.

Bà ta giúi vào tay tôi một vài bức ảnh chụp lấy ngay chụp một phụ nữ trông gầy gò đáng thương đang nằm trên giường bệnh viện, khuôn mặt được chụp nghiêng. Người phụ nữ tàn tạ bởi chịu đựng. Đôi mắt bà ta mở lớn và nhìn vô hồn vào cõi hư vô, mái tóc đen của bà trải lên gối. Tôi đã từng nhìn rất nhiều bức ảnh về Julia đến nỗi không thể không nhận ra, dù bà ta đã thay đổi đến vậy.

- Tiện đây, - bà chị Paul nói, để mặc tôi với những bức ảnh - tôi đã rất thích buổi trình diễn. Cô là một diễn viên phi thường. Còn chàng trai đó, anh ta thật tuyệt vời. Hãy nắm lấy anh ta. Anh ta yêu cô rất rõ ràng. - Nói xong bà ta bỏ đi. Để lại tôi chết điếng vì những giấc mơ tan vỡ và chìm đắm trong sâu khổ. Tôi phải học bơi như thế nào trong đại dương giả dối?

Julian đưa tôi đến bữa tiệc lớn được tổ chức để chiêu đãi chúng tôi. Nhiều người vây quanh chúng tôi, chúc mừng chúng tôi, nsoi rất nhiều những lời có cánh. Chúng chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Tất cả những gì tôi nghĩ là Paul đã nói dối tôi, nói dối tôi, nắm giữ tôi khi ông biết rằng mình vẫn có vợ, nói dối, tôi căm ghét những lời dối trá!

Julian chưa bao giờ dịu dàng hơn và ân cần hơn thế. Anh ta ôm tôi thật chặt trong một trong những điệu nhảy cổ điển chậm chậm, gần tới mức tôi có thể cảm nhận được tất cả mọi cơ bắp rắn chắc của thân hình anh ta.

- Anh yêu em, Cathy - anh ta thì thầm - Anh muốn em nhiều đến nỗi ban đêm không thể ngủ được. Anh muốn ôm em, ngủ với em. Nếu em không bỏ anh sớm, anh sẽ điên mất - Anh ta vùi mặt vào mái tóc được búi lên của tôi - Anh chưa bao giờ có bất cứ ai nguyên vẹn, như em vậy, Cathy, xin hãy yêu anh, yêu anh.

Khuôn mặt anh ta chập chờn trước mắt tôi. Anh ta dường như là một vị thần trong mơ, hoàn hảo, vậy mà, vậy mà...

- Julian, liệu tôi đã nói với anh tôi không phải nguyên vẹn ư?

- Nhưng em đúng vậy mà! Tôi biết em là thế mà!

- Sao mà anh nói thế? - Tôi cười, ngấm hơi men - Có gì đó viết trên khuôn mặt tôi rằng tôi là một trinh nữ ư?

- Phải. - anh ta quả quyết đáp - Đôi mắt em. Đôi mắt em nói với tôi rằng em không biết chuyện yêu đương là gì.

- Julian, tôi em rằng anh không biết nhiều.

- Em hiểu anh mà, Cathy. Lúc thì em đối xử với anh như anh là một cậu bé, lúc khác thì như một con sói đói khát sẽ ăn thịt em. Hãy để anh ngủ với em, sau đó em sẽ biết trước đây chưa một người đàn ông nào ôm ấp em.

Tôi bật cười.

- Thôi được, nhưng chỉ một đêm thôi.

- Nếu em đã có anh một đêm, em sẽ không bao giờ, không bao giờ muốn anh đi - anh ta nói, mắt sáng rực lên, đen láy như than.

- Julian... tôi không yêu anh.

- Nhưng em sẽ... sau đêm nay.

- Ôi, Julian - tôi ngập dài nói - tôi mệt rồi và hơi say nữa... hãy đi đi, để tôi yên.

- Dương nhiên là không rồi, bé ạ. Em đã nói vâng và anh sẽ nắm giữ em. Đêm nay sẽ là anh... và mọi đêm còn lại trong đời em, hay đời anh.

Trong buổi sáng thứ Bảy mưa gió, với hành lý đã được chất gọn gàng trên những chiếc taxi sẽ đưa nhóm chúng tôi ra sân bay, Julian và tôi đứng ở toà thị chính thành phố với những người bạn thân nhất đi cùng, với một vị thẩm phán nói những từ ràng buộc chúng tôi lại với nhau cho tới khi "cái chết chia lìa lứa đôi". Khi đến lượt tôi nói lời thề, tôi ngần ngừ, chỉ muốn chạy trốn và bay về với Paul. Ông ấy sẽ tan nát khi biết chuyện này. Rồi còn Chris nữa. Nhưng Chris thà thấy tôi kết hôn với Julian còn hơn là với Paul, anh ấy đã nói với tôi như vậy.

Julian ôm tôi thật chặt, đôi mắt đen của anh ta thật dịu dàng, lấp lánh tình yêu và sự hạnh diện. Tôi không thể bỏ chạy được. Tôi chỉ có thể nói những gì dự định nói và sau đó là kết hôn với một người đàn ông mà tôi đã thề sẽ không bao giờ cho phép đụng chạm vào mình một cách thân mật. Không chỉ Julian hạnh phúc và tự hào, mà Madame Zolta cũng tươi cười với chúng tôi. Bà nói lời chúc mừng, hôn lên má chúng tôi và rơi những giọt nước mắt sung sướng của người mẹ.

- Cô đã làm đúng, Catherine. Cô cậu sẽ cùng nhau hạnh phúc, một cặp đẹp thế này cơ mà... nhưng hãy nhớ đừng có mà có con nhé!

- Em yêu, tình yêu của anh - Julian thì thầm khi chúng tôi ngồi trên máy bay vượt Đại Tây Dương - đừng buồn thế. Đây là ngày vui vẻ của chúng ta! Anh thề em sẽ không bao giờ phải hối tiếc. Anh sẽ là một người chồng tuyệt vời. Anh sẽ không bao giờ yêu ai ngoài em.

Đầu tôi gục vào vai anh ta rồi oà ra! Tôi khóc cho tất cả những gì đáng ra phải là của tôi trong ngày cưới. Tất cả những tiếng chim hót, tiếng chuông ngân đâu rồi? Cỏ xanh đâu và tình yêu đã từng là của tôi đâu? Và người mẹ là nguyên nhân khiến mọi thứ đều sai trái cả đâu rồi? Đâu rồi? Mẹ có khóc khi nghĩ đến chúng tôi không? Hay mẹ, có lẽ thường là vậy, cầm những bức thư của tôi có đính những tin mới và xé nó đi? Phải, mẹ giống như vậy đó, không bao giờ đối mặt với điều mình đã làm. Mẹ đã dễ dàng bỏ đi hưởng tuần trăng mật thứ hai, để chúng tôi lại dưới sự chăm sóc của bà ngoại nhần tâm rồi mẹ quay lại, hạnh phúc và tươi cười kể cho chúng tôi về thời gian tuyệt vời mẹ đã có. Trong khi đó chúng tôi đã bị đánh đập và bị bỏ đói, thậm chí mẹ không bao giờ nhìn đến Cory và Carrie không lớn lên được. Không bao giờ nhận thấy mắt chúng trũng sâu như thế nào, chân tay chúng gầy guộc và yếu ớt làm sao. Không bao giờ chú ý tới bất cứ cái gì mẹ không muốn nhìn.

Mưa tiếp tục rơi, rơi, báo hiệu điều sẽ diễn ra. Những dòng nước lạnh chảy xiết quất băng giá vào cánh máy bay mang tôi đi xa mãi khỏi tất cả những gì tôi yêu thương. Tim tôi cũng băng giá. Đêm nay tôi phải ngủ cùng một người đàn ông mà tôi không thích khi anh ta không ở trên sân khấu mặc trang phục biểu diễn và đóng vai một hoàng tử.

Nhưng phải trao cho Julian quyền của anh ta, anh ta khoe khoang khi ở trên giường. Tôi quên anh ta là ai, giả vờ rằng anh ta là một người khác khi anh ta hôn khắp người tôi. Trước khi anh ta kết thúc, tôi muốn anh ta. Còn hơn là ý muốn anh ta chiếm lĩnh tôi... và tôi cố xua đi ý nghĩ ám ảnh rằng đã phạm sai lầm tồi tệ nhất trong cuộc đời mình.

Và tôi đã phạm rất nhiều sai lầm.

MÊ CUNG DỐI TRÁ

Trước khi chúng tôi hồi sức sau chuyến bay dài mệt mỏi, chúng tôi bước vào buổi tập dượt cùng nhóm balê hoàng gia để ngắm nhìn, so sánh phong cách diễn của chúng tôi với họ. Madame Zolta đã nói với chúng tôi cách của họ hoàn toàn cổ điển, nhưng chúng tôi cũng làm mọi thứ theo cách của mình.

- Cứ bám theo cách của mình, giữ nó thật thuần khiết, nhưng làm từng động tác theo cách của cô cậu, Julian, Catherine, như những người mới cưới, tất cả mọi cặp mắt sẽ dán vào hai người, do đó hãy làm mọi cảnh đều lãng mạn như hai người có thể. Các bạn khiến tôi xúc động và làm tôi muốn khóc... nếu các bạn tiếp tục điều các bạn đang làm, các bạn có thể sẽ tạo nên lịch sử balê.

Bà ta mỉm cười, nước mắt tràn đầy đôi mắt nhỏ.

- Hãy để chúng ta chứng minh nước Mỹ có thể sản sinh ra những người giỏi nhất! - Bà ghen lời và quay lưng đi, do đó chúng tôi không thể thấy khuôn mặt bà nhăn nhúm lại - Tôi yêu tất cả các bạn nhiều lắm - Bà thôn thức - giờ hãy đi đi... để tôi yên... và để tôi tự hào về các bạn.

Chúng tôi quyết định sẽ gắng hết sức mình để cái tên Madame Zolta một lần nữa lại trở nên nổi tiếng, không phải với tư cách là một diễn viên mà là một huấn luyện viên. Chúng tôi luyện tập cho tới lúc kiệt quệ thả mình xuống giường.

Rạp hát opera hoàng gia Covent Garden dành chỗ của nó cho nhóm balê chúng tôi. Khi lần đầu tiên nhìn thấy rạp hát, tôi hít thở thật mạnh và nắm chặt tay Julian. Thính phòng màu đỏ và vàng được bố trí cho hơn hai nghìn người. Nó lấp lánh những hình xoắn của ban công mọc lên tới mái vòm cao với thiết kế hình mặt trời toả sáng ở giữa làm tôi kinh ngạc về sự lộng lẫy cổ điển. Chúng tôi phát hiện ngay hậu trường kém lộng lẫy nhiều, chẳng có gì hấp dẫn trong những phòng thay đồ chật chội và những phòng làm việc nhỏ như hang thỏ, tệ nhất là chẳng có studio để diễn tập chút nào.

Lúc nào Julian cũng bám dính với tôi. Sự riêng tư là thứ mà anh ta không bao giờ nghe tới và không tôn trọng. Thậm chí kể cả khi tôi ở trong phòng tắm thì anh ta cũng phải ở đấy, do đó tôi vội chạy tới khoá cửa và để anh ta đập cửa.

- Đề anh vào! Anh biết em đang làm gì, sao phải bí mật thế?

Không chỉ thế, anh ta còn muốn bò vào óc tôi và biết tất cả quá khứ của tôi, tất cả những suy

ngữ của tôi, tất cả những gì tôi đã làm.

- Vậy bố mẹ em đã chết trong một vụ đâm ô tô, chuyện gì xảy đến tiếp theo? - anh ta hỏi, ghì tôi thật chặt. Tại sao anh ta phải nghe lại nó chứ? Tôi nuốt nghẹn. Giờ tôi đã phải bịa ra một câu chuyện có thể tin được về việc luật pháp quy định phải đưa chúng tôi vào một trại trẻ mồ côi do đó Chris, Carrie và tôi đã phải chạy trốn.

- Bọn em để dành được một ít tiền, anh biết đấy, từ những lần sinh nhật, Giáng sinh và những dịp như thế. Bọn em bắt một chiếc xe buýt đi tới Florida nhưng Carrie bị ốm và nôn mửa. Người phụ nữ da đen to lớn đó đã tới và đưa chúng em tới "bác sĩ con trai" của bà ấy. Em nghĩ ông ấy cảm thấy thương bọn em, ông ấy nhận nuôi bọn em... và đó là tất cả câu chuyện.

- Và đó là tất cả câu chuyện - anh ấy chậm rãi nhắc lại - Còn khối thứ quái quỷ nào đó mà em không kể cho anh! Dù anh có thể đoán được phần còn lại. Ông ta nhận thấy một quả mận căng tròn trong một cô gái trẻ xinh đẹp và đó là lý do tại sao ông ta lại hào phóng đến vậy. Cathy, em thân thiết với ông ta như thế nào?

- Em đã yêu ông ấy và định kết hôn với ông ấy.

- Thế thì tại sao lại không vậy? - Anh ta thốt lên - Tại sao cuối cùng em lại nói có với anh?

Tế nhị và khôn khéo chưa bao giờ là ưu điểm của tôi. Tôi trở nên tức giận vì anh ta bắt tôi phải giải thích khi mà tôi không muốn.

- Lúc nào anh cũng theo em. - Tôi nổi cáu - Anh khiến em tin rằng em có thể học cách yêu anh, nhưng em không nghĩ mình có thể! Chúng ta đã phạm sai lầm, Julian! Một sai lầm khủng khiếp!

- Em đừng nói bất cứ lời nào như thế nữa, em nghe thấy đấy! - Julian thốt ra như thể tôi làm anh ta thương tổn vô cùng và điều đó nhắc tôi nhớ tới Chris. Tôi không thể suốt đời mình huỷ hoại bất cứ ai tôi gặp, do đó cơn giận của tôi biến mất khi tôi cho phép anh ta ôm tôi trong vòng tay. Mái đầu anh ta cúi xuống để có thể hôn vào cổ tôi - Cathy, anh yêu em nhiều lắm. Nhiều hơn anh từng muốn yêu bất cứ phụ nữ nào. Anh chưa có ai yêu anh. Cảm ơn em vì đã cố gắng yêu anh, dù em nói em không.

Thật đau đớn khi nghe sự run rẩy trong giọng nói của anh ta. Anh ta giống như một cậu bé con cầu xin điều không thể xảy ra được và có lẽ tôi đối xử với anh ta không công bằng. Tôi quay lại và choàng tay lên cổ anh ta.

- Em rất muốn yêu anh, Jule. Em đã lấy anh và em đã hứa, do đó em sẽ cố gắng trở thành người vợ tốt nhất có thể. Nhưng đừng có thúc ép em! Đừng đòi hỏi.. hãy để tình yêu tự đến khi em biết nhiều về anh. Anh hầu như là người xa lạ đối với em, dù chúng ta biết nhau đã ba năm rồi.

Anh ta cau mày như thể tôi đã thực sự hiểu anh ta, đã yêu anh ta, vậy mà lại không thể. Anh ta ngờ vực bản thân mình quá nhiều. Chúa ơi, tôi đã làm gì vậy? Tôi là loại người gì thế, sao tôi có thể quay lưng khỏi một người đàn ông trung thực, tốt bụng, chân thật và đắm đuối một cách hấp tấp vào vòng tay một kẻ mà tôi ngờ là một kẻ vũ phu?

Mẹ luôn hành động một cách hấp tấp và phải hối tiếc khi đã quá muộn. Tôi không giống mẹ, tôi không thể thế! Tôi có quá nhiều tài năng để giống một người chẳng có tài năng gì cả... chẳng có tài năng gì cả trừ việc khiến tất cả những người đàn ông yêu mẹ và mẹ thì không phải là người thông minh. Không, tôi muốn giống như Chris... và rồi tôi lại bị chìm, luôn như vậy, trong vùng cát lún mà mẹ tạo ra. Tất cả đều là lỗi của mẹ, kể cả đám cưới của tôi và Julian!

- Cathy, em sẽ học cách bỏ qua rất nhiều sai lầm - Julian nói - Đừng đưa anh lên bệ, đừng mong sự hoàn hảo. Anh chỉ là kẻ có nhiều lỗi lầm, như em đã biết. Nếu em định biến anh thành chàng hoàng tử duyên dáng mà anh nghĩ em muốn... em sẽ thất bại thôi. Em cũng đã đặt ông bác sĩ đó của em lên bệ. Anh nghĩ em có thể là loại người đặt những người đàn ông em yêu lên thật cao khiến họ rơi xuống vỡ tan tành. Hãy yêu anh và đừng cố biết những gì không làm em hài lòng.

Tôi không phải là người dễ bỏ qua những sai lầm. Tôi luôn xem xét mẹ khi Chris không làm thế. Tôi luôn lật mặt sáng của đồng xu lại và tìm kiếm những vết xước. Thật buồn cười. Mặt xước của Paul dường như tất cả là lỗi của cô vợ Julia cho tới khi Amada tới với câu chuyện khủng khiếp của bà ta. Một lý do nữa để căm ghét mẹ là đã khiến tôi nghi ngờ khả năng đó của mình.

Rất lâu sau khi Julian quay lại giường, tôi ngồi bên cửa sổ và trầm ngâm suy nghĩ về bản thân mình, mắt tôi dán vào những miếng băng vớ dính trên cửa kính. Thời tiết cho tôi biết cái gì đang đợi phía trước. Mùa xuân đã tới trong khu vườn ở nơi đó với Paul... và tôi đã làm điều đó. Tôi không nên tin Amanda. Chúa phù hộ cho tôi nếu tôi hoá ra lại giống như mẹ, bên trong, cũng như bên ngoài vậy.

Những tuần lễ của chúng tôi ở London thật bận rộn, thích thú và kiệt quệ, nhưng tôi khiếp sợ cái lúc phải trở lại New York. Tôi có thể trì hoãn không nói chuyện với Paul bao lâu? Không thể mãi được. Sớm hay muộn gì ông phải biết.

Không lâu sau ngày đầu tiên của mùa xuân, chúng tôi bay về Clairmont và bắt taxi tới ngôi nhà của Paul. Đó là nơi giải thoát cho chúng tôi và dường như không có gì thay đổi cả. Chỉ có tôi, vì tôi tới để huỷ diệt một người đàn ông chẳng cần bị thương tổn nữa.

Tôi nhìn chăm chú vào những khóm cây được cắt tỉa gọn gàng thành hình nón và hình cầu, những cây đậu tía đang trở hoa, những cây đỗ quỳ khoe màu sắc khắp nơi, cây mộc lan lớn sắp ra hoa và mọi thứ được sương mù bao phủ, tạo thành những mảnh đắng ten sống. Tôi thở dài. Nếu vào lúc tranh tối tranh sáng thì không có gì có thể đẹp hơn và lãng mạn hơn, bí ẩn hơn một cây sồi chìm trong màn sương, vậy mà tôi đã nhìn thấy nó. Tình yêu treo lơ lửng và bị giết chết.

Tôi nghĩ mình có thể để Julian vào nhà rồi báo cho Paul chuyện của chúng tôi nhưng tôi không thể.

- Anh có phiền phải đợi ở hành lang cho tới khi em nói cho Paul không? - Tôi hỏi. Vì một lý do nào đó anh ta chỉ gật đầu. Tôi đã chờ đợi một cuộc cãi vã. Đồng ý là một sự thay đổi hẳn. Anh ta ngồi trên chiếc ghế đu trắng làm bằng gỗ liễu, chiếc ghế Paul đã ngồi gà gật vào chiều thứ Bảy khi chiếc xe buýt thả chúng tôi xuống. Khi đó ông bốn mươi tuổi. Giờ ông bốn mươi ba.

Hơi run run, tôi bước tới mở cửa trước bằng chiếc chìa khoá của mình. Tôi có thể gọi điện hoặc đánh điện tín. Nhưng tôi phải nhìn thấy khuôn mặt ông, theo dõi ánh mắt ông và cố đọc những suy nghĩ của ông. Tôi cần phải biết liệu tôi có thực sự làm tổn thương trái tim ông, hay chỉ làm tổn thương lòng kiêu hãnh và cái tôi của ông.

Không ai nghe thấy tiếng tôi mở cửa. Không ai nghe tiếng bước chân tôi trên sàn gỗ cứng của phòng chờ. Paul đang nằm ườn trên chiếc ghế ưa thích của ông trước tivi màu và lò sưởi và đang gà gât. Đôi chân dài của ông duỗi dài gác lên chiếc ghế dài bọc đệm, hai chân bắt chéo. Carrie đang ngồi bắt chéo chân trên sàn nhà cạnh ông như luôn cần phải ở cạnh ai đó yêu thương nó. Nó đang mê mải trong trò chơi với những con búp bê sứ nhỏ. Nó mặc một chiếc áo len dài tay cổ và gấu tay viền màu tím và khoác chiếc áo nhung kẻ màu đỏ. Trông nó giống như một con búp bê nhỏ xinh đẹp.

Mắt tôi lại chuyển sang nhìn Paul. Trong khi đang ngủ gà gât ông vẫn có vẻ như đang sốt ruột chờ đợi ai đó. Thậm chí chân ông lúc bắt chéo lúc duỗi ra, ngón tay nắm lại rồi lại thả ra. Đầu ông ngả ra sau dựa vào chiếc ghế, nhưng cứ gà gât sang hai bên... đang mơ màng, có lẽ là nghĩ đến tôi. Rồi khuôn mặt ông quay sang hướng tôi đứng. Ông cảm thấy sự có mặt của tôi ngay cả khi ông ngủ ư?

Mi mắt ông run run từ từ hé ra. Ông ngáp và giơ một tay lên che mắt... rồi nhìn tôi ngơ ngác. Như thể tôi là quỷ hiện hình.

- Catherine! - ông lẩm bẩm - Em đó ư?

Carrie nghe thấy câu hỏi của ông liền bật dya và chạy tới chỗ tôi, kêu to tên tôi và tôi ghì lấy nó và bế lên cao. Tôi hôn hàng chục nụ hôn lên khuôn mặt bé nhỏ của nó và ghì nó thật chặt tới mức nó phải kêu lên "Ôi, đau quá". Trông nó thật xinh xắn, tươi tắn và no đủ.

- Ôi, chị Cathy, sao chị đi xa lâu thế? Ngày nào chúng em cũng chờ chị trở về nhà, còn chị thì chẳng thấy đâu. Chúng em lên kế hoạch cho đám cưới của chị, nhưng khi chị không viết thư, bác sĩ Paul nói chúng em phải đợi. Tại sao chị không gửi dù chỉ là một chiếc bưu ảnh? Chị không có thời gian viết những bức thư dài à? Anh Chris nói chắc chị bận lắm. - Nó lùi lại khỏi vòng tay tôi và quay lại sàn nhà gần ghế Paul và nhìn tôi vẻ trách cứ - Chị Cathy, chị quên hết mọi người rồi phải không? Tất cả những gì chị quan tâm là múa thôi. Chị không cần gia đình khi chị múa.

- Chị cần một gia đình lắm, Carrie - tôi lo lắng nói, mắt vẫn dán vào Paul, cố đọc xem ông đang nghĩ gì.

Paul đứng lên và tiến tới chỗ tôi, mắt dán vào mắt tôi. Chúng tôi ôm nhau còn Carrie ngồi im lặng trên sàn và nhìn, như thể đang nghiên cứu cách một người phụ nữ sẽ hành động với người đàn ông mà cô ta yêu. Môi ông dán lên môi tôi. Sự đụng chạm của ông làm tôi run rẩy, điều mà không hề có với Julian.

- Trông em khác quá. - ông nói với tôi bằng giọng chậm rãi, dịu dàng của mình. - Em gầy đi đấy. Trông em cũng mệt mỏi nữa. Tại sao em không gọi điện hoặc gửi điện tín cho tôi biết em trở về. Tôi sẽ đón em ở sân bay.

- Anh cũng gầy đi. - tôi thì thâm giọng khàn khàn. Ông gầy đi hơn tôi nhiều. Bộ ria của ông dường như dày hơn, đen hơn. Tôi ngập ngừng chạm tay vào đó, khao khát, biết rằng giờ nó không phải của tôi để cảm nhận, biết rằng ông để nó mọc dài chỉ để làm tôi hài lòng.

- Thật đau đớn khi em không viết thư cho tôi hàng ngày nữa. Em ngừng viết khi lịch biểu diễn của em dày đặc à?

- Gần như vậy. Thật mệt khi ngày nào cũng phải múa và cố hết sức để diễn thật giống nhau cùng lúc... Em rất bận, em không có đủ thời gian.

- Giờ tôi đã đặt tờ Variety rồi.

- Ôi... - đó là tất cả những gì tôi có thể nói, cầu nguyện họ đừng viết về đám cưới của tôi và Julian - Tôi tự cho mình làm công việc cắt báo đó, dù Chris đang giữ quyền vờ cắt dán. Bất cứ khi nào cậu ta ở nhà, chúng tôi tranh quyền cắt dán, nếu một trong hai có bài nào mà người kia không có, chúng tôi phải photocopy nó - Ông ngừng lại dường như bối rối trước vẻ mặt của tôi, thái độ của tôi, vẻ gì đó - tất cả những bài viết ca ngợi. Catherine, sao em trông có vẻ... có vẻ... dừng dừng vậy?

- Mệt thôi, như anh đã nói. - Tôi cúi đầu không biết phải nói hoặc phải nhìn ánh mắt ông như thế nào. - Còn anh thế nào?

- Catherine, có chuyện gì à? Em hành động lạ quá - Carrie đang chăm chú nhìn tôi... như thể Paul đã diễn tả những suy nghĩ của nó nữa. Tôi nhìn khắp căn phòng lớn chứa đầy những đồ vật xinh xắn Paul sưu tập được. Ánh nắng chiếu qua rèm cửa màu ngà voi lên giá sách đựng những đồ sưu tập nhỏ đựng trên chiếc giá cao có những ngăn kính, đằng sau là chiếc gương viền vàng đen. Thật dễ che giấu khi nhìn ngó xung quanh, giả vờ mọi chuyện đều ổn cả, trong khi mọi chuyện sai hết.

- Catherine, nói cho tôi biết đi! - Paul kêu lên - Có chuyện gì đó sai rồi!

Tôi ngồi xuống, đầu gối run run, cổ họng nghẹn chặt. Tại sao tôi không thể làm đúng bất cứ chuyện gì? Ông phải nói dối tôi để làm gì, đã lừa dối tôi trong khi ông biết tôi đã bị lừa dối và nói dối quá đủ rồi? Sao ông vẫn có vẻ đáng tin cậy như vậy?

- Khi nào Chris về nhà ạ?

- Thứ Sáu, vào Lễ Phục sinh. - Ông có vẻ trầm ngâm, như thể ông nghĩ thật lạ lùng khi tôi và Chris thường xuyên liên lạc với nhau. Bác Henny chạy tới chào đón và ôm hôn tôi... và tôi không thể trì hoãn được nữa... dù tôi phải tìm ra một cách nào đó.

- Paul, em đưa Julian cùng về... Anh ấy đang ở hành lang đợi. Thế có được không ạ?

Ông nhìn tôi vô cùng lạ lùng rồi gật đầu.

- Tất nhiên. Mời cậu ấy vào. - Rồi ông quay sang Henny - Dọn thêm hai chỗ nữa, bác Henny.

Julian bước vào và vì tôi đã nói trước nên anh ta không nói một lời nào để bất cứ ai biết chúng tôi đã lấy nhau. Cả hai chúng tôi đã tháo nhẫn cưới ra và cất vào trong túi. Bữa ăn đó lạ lùng nhất và im ắng nhất, thậm chí khi Julian và tôi mang quà ra thì sự gượng gạo càng tăng lên. Carrie chỉ liếc nhìn chiếc vòng đeo tay đá ruby và đá thạch anh tím, dù bác Henny toét miệng cười khi đeo chiếc vòng tay vàng vào.

- Cảm ơn vì bức tượng nhỏ đáng yêu, Cathy - Paul nói, cẩn thận đặt nó sang một bên trên chiếc bàn để đồ - Julian, cậu có thể để tôi ngồi với Cathy một lúc không? Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy - Ông nói điều này như một bác sĩ đang yêu cầu một thành viên của gia đình bệnh nhân cho nói chuyện riêng với người bệnh đang trong tình trạng nguy kịch. Julian gật đầu và mỉm cười với Carrie. Nó giận dữ nhìn anh ta.

- Em phải đi ngủ rồi - Carrie bộc lộ vẻ buồn bã - Chúc ngủ ngon, anh Marquet. Em không biết tại sao anh lại giúp chị Cathy mua cho em cái vòng đeo tay đó, nhưng dù sao cũng xin cảm ơn.

Để lại Julian ngồi trong phòng khách xem tivi, Paul và tôi đi dạo trong khu vườn diệu kỳ của ông. Những cây ăn quả của ông đã ra hoa, những đoá hoa hồng leo trắng, đỏ và hồng tạo thành một hình ảnh rực rỡ trên giàn lưới mắt cáo màu trắng.

- Có chuyện gì à, Catherine? - Paul hỏi - Em về nhà với tôi đem theo một người đàn ông khác, có lẽ em không phải giải thích gì cả. Tôi có thể đoán được.

Tôi vội giơ tay ra cản ông.

- Đừng! Đừng nói bất cứ điều gì! - áp úng và chậm chạp, tôi bắt đầu kể cho ông về chuyến thăm của bà chị gái ông - Tại sao anh để cho em tin là Julian đã chết hả Paul? Anh nghĩ em chỉ là một đứa trẻ nên không chịu nổi khi nghe chuyện đó? Em có thể hiểu nếu anh kể cho em. Em yêu anh, đừng nghi ngờ việc đó! Em không phải dành cho anh vì em nghĩ em nợ anh điều gì đó. Em tặng cho anh vì em muốn, vì em vô cùng cần anh. Em biết điều đó hơn là mong đợi một cuộc hôn nhân và em đủ hạnh phúc trong mối quan hệ mà chúng ta có. Em có thể mãi mãi là người tình của anh, nhưng anh phải nói cho em về Julia chứ! Anh phải hiểu em đủ để nhận ra em thật hấp tấp, em hành động không suy nghĩ khi bị tổn thương và chuyện đó làm em tổn thương khủng khiếp vào buổi tối Amanda tới và nói cho em rằng vợ anh vẫn còn sống! - Nói dối - Tôi kêu lên - Ôi, em ghét những kẻ nói dối làm sao! Anh và tất cả mọi người nói dối em! Ngoài Chris, chẳng còn ai em tin tưởng hơn anh!

Ông ngừng bước vì tôi đã dừng lại. Những bức tượng đá cẩm thạch khoả thân ở khắp xung quanh, chế nhạo chúng tôi, cười giễu trước tình yêu không như mong muốn. Vì giờ chúng tôi giống như họ, đóng băng và lạnh giá.

- Amanda - ông nói, tên bà ta được thốt ra như thể một thứ gì đó cay đắng và đáng phải khắc nỗi - Amanda và câu chuyện một nửa sự thật của chị ta. Em hỏi tại sao... sao em không hỏi tôi tại sao trước khi em bay tới London? Tại sao em không cho tôi cơ hội để tự bảo vệ mình?

- Làm thế nào anh có thể biện hộ cho những lời dối trá! - Tôi phản công, muốn ông đau đớn như tôi đã đau đớn tối hôm đó khi Amanda sập cửa nhà hát.

Ông bước tới dựa vào cây sồi cổ thụ nhất và rút một chiếc thuốc lá từ trong túi ra.

- Paul, em rất tiếc. Giờ hãy cho em biết điều kiện hộ của anh là gì?

Ông chậm chậm rút thuốc rồi phả khói. Làn khói đó bay tới chỗ tôi và quán quýt quanh đầu tôi, cổ tôi, người tôi, xua đi mùi thơm của những đoá hồng.

- Hãy nhớ khi em tới đây - ông bắt đầu - em trông thật đau đớn vì mất Cory, chưa nói đến việc em cảm thấy như thế nào về mẹ em. Làm thế nào tôi có thể nói với em câu chuyện buồn của tôi khi em đã biết quá nhiều nỗi đau đớn? Làm thế nào tôi có thể biết tôi và em sẽ yêu nhau? Đối với tôi em chỉ là một đứa con xinh xắn, bị xua đuổi dù em khiến tôi xúc động vô cùng, em luôn làm tôi xúc động. Giờ khi em đứng đó với đôi mắt buộc tội thì em vẫn khiến tôi xúc động. Tuy nhiên em nói đúng. Đáng ra tôi phải kể cho em - Ông thở dài nặng nề.

- Tôi đã kể cho em cái ngày Scotty lên ba và Julia đã dìu nó xuống sông cho tới chết như thế nào. Nhưng điều tôi không nói với em là lúc đó cô ấy vẫn sống... Toàn thể đội bác sĩ đã cố gắng hết sức nhiều giờ đồng hồ để đưa cô ấy ra khỏi trạng thái hôn mê, nhưng cô ấy không bao giờ tỉnh được.

- Hôn mê. - Tôi thì thâm - Vợ anh vẫn sống và vẫn trong trạng thái hôn mê ư?

Ông mỉm cười thật đau đớn rồi ngẩng lên nhìn mắt trắng mà tôi nghĩ cũng đang mỉm cười chế nhạo. Ông quay đầu lại và để mắt ông gặp mắt tôi.

- Phải, Julia vẫn còn sống, tim vẫn đập và trước khi em tới đây cùng anh trai và em gái em, ngày ngày tôi lái xe tới thăm cô ấy trong một bệnh viện tư. Tôi ngồi cạnh giường cô ấy, nắm tay cô ấy và buộc mình phải nhìn vào khuôn mặt hốc hác và thân hình gầy gò của cô ấy... đó là cách tốt nhất tôi tự hành hạ bản thân mình và cố rửa sạch tội lỗi mà tôi cảm thấy. Tôi nhìn mái tóc cô ấy cứ mỏng đi mỗi ngày, nhìn chân, gối và tất cả những thứ mái tóc cô ấy phủ lên khi cô ấy cứ khô quắt lại trước mắt tôi. Cô ấy được nối các ống để giúp thở, một chiếc ống để truyền thức ăn. Óc cô ấy phản ứng rất yếu ớt, nhưng tim cô ấy vẫn tiếp tục đập. Cô ấy chỉ còn sống thực vật. Nếu cô ấy có thoát ra khỏi trạng thái hôn mê thì cô ấy không bao giờ nói được, cử động được hoặc thậm chí có thể suy nghĩ được. Cô ấy đã là một người chết ở tuổi hai mươi sáu. Đó là vì sao cô ấy già nua như vậy khi nhân con trai tôi xuống sông và dìu nó dưới nước nông. Tôi không tin một người phụ nữ yêu con mình nhiều đến thế lại có thể dìu nó xuống nước và nhìn nó vùng vẫy để sống sót... vậy mà cô ấy đã làm thế chỉ để trả thù tôi - Ông ngừng lại, phỉ tào thuốc và quay đôi mắt trũng sâu sang phía tôi - Julia nhắc tôi nhớ tới mẹ em... Cả hai có thể làm bất cứ điều gì khi họ cảm thấy là đúng.

Tôi thở dài, ông thở dài, gió và hoa cũng thở dài nữa. Tôi nghĩ những bức tượng đá cũng thở dài dù chúng không hiểu tình cảnh con người.

- Paul, lần cuối cùng anh gặp Julia là khi nào? Cô ấy có cơ hội nào để phục hồi hoàn toàn không? - Tôi bắt đầu khóc.

Ông ôm tôi trong vòng tay và hôn lên đỉnh đầu tôi.

- Đừng khóc vì cô ấy, Catherine xinh đẹp của tôi. Giờ tất cả đã kết thúc với Julia, cuối cùng cô ấy đã được thanh thản. Vào năm chúng ta bắt đầu yêu nhau, cô ấy đã chết chưa đầy một tháng sau khi chúng ta bắt đầu. Cô ấy đã thanh thản ra đi. Tôi nhớ có lần em nhìn tôi như thể em cảm thấy có gì đó sai. Không phải điều tôi cảm nhận đối với em khiến tôi suy nghĩ lại về bản thân mình. Đó là sự trộn lẫn giữa tội lỗi và nỗi buồn về một người dịu dàng và đáng yêu như Julia, người yêu thời thơ ấu của tôi, một con người đẹp đẽ như vậy - Ông ôm mặt tôi, rồi dịu dàng hôn để làm tôi nín khóc - Giờ hãy mỉm cười và nói những lời tôi nhìn thấy trong mắt em, hãy nói em yêu tôi. Khi em đưa Julian về nhà cùng em, tôi nghĩ giữa chúng ta đã kết thúc, nhưng giờ tôi có thể nói nó sẽ không bao giờ kết thúc. Em đã cho tôi tất cả những gì tốt đẹp nhất của em. Tôi biết điều đó kể cả khi em cách xa hàng ngàn dặm, múa balê với những người đàn ông trẻ hơn và đẹp hơn... rằng em sẽ chung thủy với tôi, như tôi sẽ chung thủy với em. Chúng ta biết điều đó bởi vì hai người chung thủy trong tình yêu luôn có thể vượt qua mọi cản trở bất kể những cản trở đó là gì.

Giờ thì làm thế nào tôi có thể nói cho ông biết?

- Julia chết rồi ư? - Tôi hỏi, run rẩy, thực sự choáng váng, căm ghét bản thân mình và Amanda - Amanda đã nói dối em... Bà ta biết Julia đã chết, vậy mà vẫn bay tới New York và nói dối? Paul, bà ta là như thế nào vậy?

Ông ghì chặt tôi khiến tôi cảm thấy sườn đau nhói, nhưng tôi cũng bám chặt ông, biết rằng đây là lần cuối cùng tôi có thể làm vậy. Tôi hôn ông một cách cuồng dại và đam mê, biết rằng sẽ không bao giờ được cảm nhận làn môi của ông trên môi mình nữa. Ông bật cười vui vẻ, cảm nhận tình yêu và niềm đam mê tôi dành cho ông và trong niềm hạnh phúc đó, ông nói giọng nhẹ nhàng hơn.

- Đúng, bà chị tôi biết khi Julia chết, bà ấy có mặt ở đám tang mà. Dù bà ấy không mở miệng nói với tôi. Giờ thì đừng khóc nữa. Hãy để tôi lau nước mắt cho em. - Ông lấy khăn tay lau má và mắt tôi rồi giữ nó cho tôi hỉ mũi.

Tôi đã hành động như một đứa trẻ, một đứa trẻ hấp tấp và nôn nóng mà Chris đã từng cảnh cáo tôi không được như thế... và tôi đã phản bội Paul, người luôn tin tưởng tôi.

- Em vẫn không hiểu Amanda - tôi nói giọng rên rỉ, vẫn trì hoãn giây phút phải đối mặt với sự thật mà tôi không biết có thể làm được không. Ông ôm tôi và vuốt lưng tôi, tóc tôi khi tôi choàng tay ôm lưng ông và ngẩng lên nhìn khuôn mặt ông.

- Em yêu, Catherine, sao em nhìn và hành động lạ lùng vậy? - Ông hỏi bằng giọng đã bình thường trở lại - Không một lời nào của chị gái tôi có thể tước đoạt sự vui vẻ mà chúng ta có thể có trong đời. Amanda muốn hất cẳng tôi khỏi Clairmont. Chị ta muốn chiếm ngôi nhà này để có thể để nó lại cho con trai mình, do đó chị ta đã gắng hết sức để huỷ hoại thanh danh của tôi. Chị ta tuyên truyền ra ngoài và nhồi nhét những lời dối trá về tôi vào tai bạn bè chị ta. Nếu có một người phụ nữ nào đó trước Julia dìm chết con trai mình thì đó sẽ là bài học cho tôi để thay đổi cách sống của mình. Nhưng chẳng có một người nào cho tới khi có em! Tôi đã nghe những lời đồn rằng Amanda đã tung tin đồn rằng tôi đã làm em có thai và em đã bị sảy thai. Hẳn đã thấy điều một người phụ nữ đầy thù hận có thể làm được... có thể làm bất cứ điều gì!

Giờ thì đã quá muộn, quá muộn rồi. Ông lại bảo tôi đừng khóc.

Ông ôm tôi, hôn tôi, vuốt lưng tôi và bắt đầu kể cho tôi kế hoạch chuẩn bị đám cưới của chúng tôi.

- ... và Chris sẽ dẫn em còn Carrie sẽ là phù dâu. Chris rất ngần ngại và không thể nhìn em khi tôi thảo luận chuyện này với cậu ta. Cậu ta nói cậu ta nghĩ em đủ trưởng thành để xử lý một đám cưới phức tạp như đám cưới của chúng ta. Tôi biết điều đó không dễ dàng đối với em hay đối với tôi. Em sẽ đi lưu diễn khắp thế giới mùa với những người đàn ông trẻ, đẹp trai. Tuy nhiên, tôi chờ đợi để đi cùng em trong một số chuyến lưu diễn. Trở thành chồng của một nữ diễn viên balê hàng đầu thật hứng khởi và kích thích. Tôi có thể trở thành bác sĩ của nhóm biểu diễn của em. Chắc chắn các diễn viên sẽ cần bác sĩ.

Tôi chết điếng trong lòng.

- Paul! - Tôi bắt đầu nói giọng đều đều - Em không thể lấy anh. Anh biết đấy, mẹ không hẳn là ngốc khi giấu giấy khai sinh của bọn em trong lớp lót của hai chiếc vali? Mẹ không hẳn đã làm một việc khôn ngoan khi lớp lót bị bung ra và em tìm thấy chúng. Không có giấy khai sinh em không thể xin hộ chiếu được và em cũng cần giấy khai sinh để chứng minh mình đã đủ tuổi để kết hôn. Anh biết đấy, vài ngày trước khi nhóm em bay tới London, Julian và em đã thử máu và hôn lễ chỉ là một đám cưới giả dối với Madame Zolta và những người bạn diễn tham dự, kể cả em nói lời thề, thề nguyện lòng chung thủy với Julian... em vẫn nghĩ đến anh và Chris, căm ghét bản thân mình và biết mình đang làm một việc sai lầm.

Paul không nói gì cả. Ông loạng choạng quay đi, rồi lao đảo bước tới chỗ ghế đá cẩm thạch. Ông ngồi đó đầu gục xuống hai bàn tay và giấu khuôn mặt đi.

Tôi đứng. Ông ngồi. Ông đang phiêu lãng nơi nào đó trong khi tôi đợi ông quay lại và xỉ vả tôi. Nhưng khi giọng ông cất lên, nó nhẹ như một lời thì thầm.

- Hãy tới đây, ngồi cạnh tôi một lúc. Hãy nắm tay tôi. Cho tôi thời giờ để nhận ra giữa chúng ta đã kết thúc. - Tôi làm như ông bảo và nắm tay ông khi cả hai chúng tôi nhìn lên bầu trời lấp lánh kim cương và mây đen bao phủ.

- Tôi sẽ không bao giờ được nghe loại nhạc của em nữa mà không nghĩ đến em...

- Paul, em xin lỗi! Em cầu Chúa giá mình lắng nghe bản năng mách bảo rằng Amanda nói dối. Nhưng âm nhạc đang cất lên khi em ở đó còn anh lại ở xa, còn Julian ở đó, nài nỉ em, nói với em anh ta yêu em và cần em, còn em thì tin anh ta và thuyết phục bản thân mình rằng anh không thực sự yêu em. Em không thể chịu đựng việc không có được người yêu em.

- Tôi rất hạnh phúc vì cậu ta yêu em - ông nói rồi vội đứng dậy và bắt đầu tiến về phía nhà, ông bước thật dài và thật nhanh khiến tôi không thể đuổi kịp kể cả chạy - Đừng nói thêm lời nào nữa! Hãy để tôi một mình, Catherine! Đừng đi theo tôi! Em đã làm đúng... đừng nghi ngờ điều đó! Tôi là một lão già ngu ngốc, chơi với một người trẻ trung và em không phải nói với tôi rằng tôi phải biết rõ điều đó

hơn... tôi đã biết rõ điều đó rồi!

ĐỂ MẮT QUÁ NHIỀU TÌNH YÊU

Hoá đá và cảm lạnh như một bức tượng bằng đá cẩm thạch của Paul, tôi ngồi trên hiên nhà ngược nhìn bầu trời đêm đang sắp mưa và đen mây. Julian bước ra ngồi cạnh tôi và trong vòng tay anh ta, tôi bắt đầu sụt sịt.

- Sao vậy? - Anh ấy hỏi - Em yêu anh một chút chứ? Ông bác sĩ của em không thể bị tổn thương thật sự đâu, ông ấy rất ân cần với anh, nói với anh hãy ra ngoài và an ủi em.

Khi đó Henny bước ra ra hiệu rằng ông bác sĩ đang sửa soạn hành trang cho một chuyến đi và tôi hãy ở lại đây.

- Bà ta nói gì với em vậy. - Julian càu nhàu hỏi - Chết tiệt thật, nghe cứ như nói bằng tiếng nước ngoài vậy. Anh cảm thấy như bị bỏ mặc ấy.

- Hãy ở đây và đợi! - Tôi ra lệnh rồi đứng bật lên chạy vào nhà, vội vã lên cầu thang vào phòng Paul nơi ông đang ném quần áo và một chiếc vali đang mở đặt trên giường.

- Này - tôi kêu lên trong tâm trạng buồn khổ - chẳng có lý do nào để anh phải đi! Đây là nhà của anh. Em sẽ đi. Em sẽ đưa Carrie đi cùng để anh không cần phải gặp lại em nữa!

Ông quay lại nhìn tôi thật lâu và cay đắng khi vẫn tiếp tục nhét sơ mi vào túi xách.

- Cathy, em đi và tôi mất người vợ mà tôi mong muốn, giờ em lại mang đi đứa con gái của tôi. Carrie giống như đứa con ruột của tôi và nó sẽ không thích hợp với cuộc sống của em. Hãy để nó ở lại với tôi và Henny. Hãy để tôi có điều gì đó gọi là của riêng mình. Tôi sẽ quay lại trước khi em đi... và em nên biết rằng bố của Julian ốm nặng lắm.

- Ông Georges ốm ư?

- Phải. Có lẽ em không biết ông ấy bị bệnh thận từ mấy năm trước rồi và phải dùng máy lọc thận nhiều tháng nay rồi. Tôi không nghĩ ông ấy sẽ sống lâu nữa đâu. Ông ấy không phải là bệnh nhân của tôi, nhưng tôi thường xuyên đến thăm ông ấy khi có thể, ít nhiều để có thể nghe tin về em và Julian. Giờ xin hãy ra ngoài đi, Cathy, đừng buộc tôi phải nói ra những điều tôi sẽ hối tiếc.

Tôi gục mặt xuống giường mình khóc cho tới khi bác Henny bước vào phòng.

Bàn tay đen bóng, mạnh mẽ, đầy tình mẹ vỗ nhẹ vào lưng tôi. Đôi mắt nâu dịu dàng như sương mù của bác thầm nói với tôi khi miệng bác không thể nói được. Bác nói với tôi bằng cử chỉ rồi rút từ

trong túi tạp dề ra một tập báo được cắt từ báo địa phương. Có một bản thông báo về lễ cưới của tôi với Julian!

- Bác Henny - tôi kể lễ - cháu đang làm gì vậy? Cháu đã lấy Julian và cháu không thể đòi ly dị, anh ta tin vào cháu, tin tưởng ở cháu!

Henny nhún vai, diễn tả rằng con người đối với bác và đối với tôi thật phức tạp. Rồi bác vội ra dấu hiệu.

- Chị gái lớn luôn là những người gây rắc rối. Một người đàn ông đã bị thương tổn, không tốt khi làm thương tổn hai người. Bác sĩ là người đàn ông tốt, mạnh mẽ, sẽ vượt qua nỗi thất vọng này, nhưng chàng diễn viên trẻ của cháu có lẽ không như vậy. Lau nước mắt đi, đừng khóc nữa, hãy nở nụ cười thật rộng, xuống nhà và nắm tay người chồng mới cưới đi. Vì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cháu biết mà.

Tôi làm như Henny hướng dẫn, cùng Julian vào phòng khách và ở đó tôi kể cho anh ta nghe về việc bố anh ta đang ở trong bệnh viện và khó có thể sống được. Khuôn mặt nhợt nhạt của Julian trở nên trắng bệch hơn. Anh ta cắn môi dưới về sợ hãi.

- Chuyện thực sự nghiêm trọng thế ư?

Tôi đã nghĩ Julian không quan tâm nhiều lắm tới cha mình do đó tôi rất ngạc nhiên khi thấy phản ứng của anh ta. Lúc đó Paul bước vào phòng khách và đề nghị đưa chúng tôi tới bệnh viện.

- Xin nhớ rằng, nhà tôi có rất nhiều phòng và không có lý do gì hai bạn lại phải nghĩ tới một khách sạn. Hãy ở lại bao lâu tùy thích. Tôi sẽ quay về trong vài ngày tới.

Ông lùi xe khỏi gara để Julian và tôi có thể trèo lên ghế trước cùng ông. Không một lời nào được thốt ra cho tới khi ông thả chúng tôi trước cửa bệnh viện và tôi lần chân đứng buồn rầu trên bậc thềm, nhìn Paul lái xe đi trong đêm tối.

Họ để ông Georges nằm trong một phòng riêng và Madame Marisha ở cùng ông. Khi thấy Georges trên giường, tôi nín thở! Ôi, đến thế ư! Ông gầy gò tới mức như thể đã chết rồi. Mặt ông xanh xám, xương nhô lên dưới làn da mỏng. Madame Marisha đang cúi xuống cạnh ông, nhìn chăm chú vào khuôn mặt hốc hác của ông và nài nỉ bằng mắt, ra lệnh cho ông phải tiếp tục sống!

- Tình yêu của em, tình yêu của em, tình yêu của em - bà ngâm nga như ru một đứa trẻ - đừng đi, đừng để em một mình. Chúng ta vẫn còn phải làm nhiều việc, vẫn còn phải luyện tập... Con trai chúng ta phải nổi tiếng trước khi anh chết.... hãy tiếp tục, tình yêu của em, hãy tiếp tục.

Chỉ khi Madame Marisha ngược lên nhìn thấy chúng tôi đứng đó với vẻ uy quyền như xưa của bà, bà cúi kính nói.

- Được rồi, Julian. Cuối cùng con đã tới! Sau tất cả những bức điện mẹ gửi cho con! Con đã làm gì vậy, xé nó đi và tiếp tục nhảy múa như thể không có chuyện gì ư?

Tôi tái mặt, vô cùng kinh ngạc, hết nhìn Julian đến Madame.

- Mẹ thân yêu - Julian lạnh lùng nói - chúng con đi lưu diễn, mẹ biết điều đó rồi. Chúng con có những cam kết và hợp đồng, do đó vợ con và con phải giữ các cam kết của mình.

- Con là đồ nhần tâm - bà cắn nhần rồi ra hiệu Julian bước tới gần hơn - Giờ hãy nói điều gì đó ân cần và yêu thương cho người nằm trên giường đó, - bà rít lên - cầu Chúa phù hộ, tôi sẽ khiến anh ước giá anh đừng bao giờ được sinh ra.

Julian dùng dằng mãi không chịu bước tới bên giường, tôi phải đẩy anh ta tới trong khi mẹ anh ta thồn thức lau bằng giờ giấy ăn màu hồng.

- Chào bố, - đó là tất cả những gì anh ta có thể - Con tiếc là bố ốm vậy - Anh ta vội quay lại chỗ tôi và giữ tôi sát người anh ta. Tôi cảm thấy toàn thân anh ta run rẩy.

- Anh thấy đấy, anh yêu, trái tim ngọt ngào của em - Madame Marisha lại ngậm nga, một lần nữa lại cúi xuống chỗ chồng và khẽ vuốt mái tóc đen ướt của ông - hãy mở mắt và xem ai đã bay hàng nghìn dặm tới bên anh này. Con trai Julian của anh và vợ nó. Chúng bay suốt quãng đường từ London tới đây khi biết anh bị ốm. Hãy mở mắt ra, anh yêu, nhìn lại nó đi, nhìn chúng cùn gnghau, thật là một đôi vợ chồng mới cưới đẹp đẽ, xin hãy mở mắt ra, hãy nhìn đi.

Hồn ma gầy gò, xanh xao của người đàn ông bé đôi mắt đen và chúng chậm chạp chuyển động, cố nhìn về phía Julian và tôi. Chúng tôi đứng ngay chân giường ông, nhưng dường như ông không nhìn thấy chúng tôi. Madame đứng dậy đẩy chúng tôi tới gần hơn và giữ Julian ở đó để anh ta không lùi lại được. Ông Georges mở mắt to hơn một chút và yếu ớt mỉm cười.

- À, Julian, - ông thở dài - cảm ơn vì đã tới. Bố có nhiều điều muốn nói với con... những điều mà trước đây đáng ra bố phải nói - Ông ngập ngừng, lắp bắp - đáng ra phải nói... - và rồi dừng lại. Tôi đợi ông tiếp tục... và chờ đợi. Tôi thấy đôi mắt mở to của ông dờ ra và đầu ông bắt động. Madame gào lên! Một bác sĩ và y tá chạy tới, đẩy chúng tôi ra ngoài khi bắt đầu cấp cứu cho ông Georges.

Chúng tôi đứng trên hành lang bên ngoài phòng ông, chỉ một lúc sau viên bác sĩ có mái tóc xám bước ra nói ông ta rất tiếc, đã làm tất cả những gì có thể làm được. Thế là hết.

- Thế là tốt hơn. - ông ta nói thêm - Chết là một người bạn tốt đối với những ai bị đau đớn khủng khiếp. Tôi tự hỏi làm thế nào ông ấy có thể trụ được lâu như vậy...

Tôi chăm chăm nhìn Julian vì chúng tôi có thể quay về sớm hơn. Nhưng ánh mắt Julian trống rỗng và không muốn nói gì.

- Ông ấy là cha mà! - Madame kêu lên khi nước mắt chảy trên gò má bà - Ông ấy đã phải chịu đựng hai tuần, chờ gặp mày trước khi có thể ra đi thoát khỏi kiếp này!

Khuôn mặt xanh xao của Julian trở nên giận dữ và đỏ bừng khi anh ấy công kích lại mẹ mình.

- Madame, đó là điều mà bố dành cho con ư? Tất cả những gì con đòi với ông chỉ là kéo dài sự sống của ông! Tất cả những gì ông ấy đòi với con chỉ là một huấn luyện viên múa! Tập đi, múa đi, đó là tất cả những gì ông ấy nói. Ông ấy chưa bao giờ thảo luận về con muốn thứ gì ngoài việc múa ra. Ông ấy chẳng quan tâm tới thứ khác mà con muốn, hay tới thứ khác mà con cần! Con muốn ông ấy yêu con vì bản thân con, con muốn ông nhìn con như con trai ông chứ không phải như một diễn viên múa. Con yêu ông ấy, con muốn ông ấy thấy là con yêu ông ấy và nói ông ấy yêu con... nhưng ông ấy không bao giờ làm thế! Khi con cố múa thật tốt, ông ấy không bao giờ khen một tiếng, vì con không làm bất cứ điều gì gần bằng điều ông ấy cso thể làm được khi ông ấy bằng tuổi con! Do đó, đây chính thứ con đòi với ông ấy, như một người thay thế ông ấy và mang họ ông ấy! Nhưng, mặc mẹ ông ấy chứ, cả mẹ nữa, con đã có tên hợp pháp của mình... Julian Marquet, không phải Georges Rosencoff và họ ông ấy không tồn tại mãi và lấy mất tiếng tăm mà con đã giành được!

Đêm đó tôi ôm Julian trong vòng tay mình, hiểu anh ta khác với trước đây. Khi anh ta suy nhược và khóc, tôi đã khóc cùng anh ta vì người cha mà anh ta tỏ ra coi thường khi trong lòng anh ta yêu ông. Tôi nghĩ đến Georges, đến việc thật là buồn như thế nào khi dù muộn màng ông cũng cố nói điều ông phải làm nhiều năm về trước.

Vậy đó, chúng tôi từ tuần trăng mật trở về từ nơi đã đạt được một số tiếng tăm và sự nổi tiếng nhất định và từ nơi rất nhiều, rất nhiều những giờ lao động miệt mài để rồi dự đám tang một người cha không được sống để biết những thành công của con trai mình. Tất cả vẻ huy hoàng của London giờ dường như bị bao phủ trong màn sương tang tóc.

Madame Marisha giờ tay cho tôi khi lễ tưởng niệm bên nắm mồ kết thúc. Bà ôm tôi trong đôi tay gầy guộc như đã từng ôm Julian và trong trạng thái như bị thôi miên chúng tôi lắc đi lắc lại, cả hai đều khóc.

- Hãy tốt với con trai tôi, Catherine - bà thỏn thức và sụt sịt - hãy kiên nhẫn với nó khi nó cư xử thiếu suy nghĩ. Nó đã không có một cuộc sống dễ dàng, phần lớn những gì nó nói đều là thật. Nó luôn cảm thấy phải cạnh tranh với bố nó và không bao giờ có thể vượt trội hơn cha mình. Giờ tôi sẽ nói với cô chuyện này. Julian của tôi có một tình yêu đôi với cô gần như là sùng kính. Nó nghĩ cô là điều tốt nhất đến trong cuộc đời nó và với nó cô không hề có một thói xấu nào. Nếu cô có một thói xấu nào đó, hãy che giấu đi. Vì nó sẽ không hiểu đâu. Hàng trăm lần nó đã yêu rồi lại thôi, tất cả chỉ trong vòng có vài tháng. Cô làm nó vỡ mộng nhiều năm rồi. Giờ nó đã là chồng cô, hãy hào phóng cho nó tất cả sự yêu thương mà nó bị từ chối. Hãy là người phụ nữ để nó giải bày tâm tình. Tôi luôn muốn mình là người đó, nhưng vì một lý do nào đó tôi không thể hạ mình để thân thiết với nó. Hãy thường xuyên thân thiết với nó, Catherine. Hãy nắm lấy tay nó khi nó lảng tránh, bỏ đi và hờn dỗi. Hãy hiểu tại sao nó lại rầu rĩ, hãy yêu nó nhiều gấp ba lần. Với cách đó cô sẽ khiến nó bộc lộ những điều tốt đẹp nhất, vì nó có những phẩm chất đáng quý. Nó phải có vì nó là con trai của Georges.

Bà hôn tôi, nói lời từ biệt, bắt tôi phải hứa thường xuyên cùng Julian tới thăm bà.

- Hãy dành cho tôi một góc cuộc đời hai người - bà nói với vẻ buồn rầu khiến mặt bà dài thêm và mắt trũng sâu hơn. Nhưng khi tôi hứa và quay lại nhìn thì thấy Julian đang nhìn cả hai chúng tôi vẻ khó chịu.

Chris về nhà nhân lễ Phục sinh và chúc mừng Julian chẳng nồng nhiệt gì. Tôi nhận thấy Julian chăm chăm nhìn anh ấy bằng đôi mắt nheo nheo ngờ vực.

Ngay khi Chris và tôi ở một mình, anh ấy gào lên:

- Em đã lấy anh ta ư? Tại sao em không thể đợi? Khi chúng ta bị nhốt, sao em có thể rất lý trí và giờ thì em thật ngu xuẩn khi chúng ta đã ở bên ngoài! Anh đã sai không khi muốn em lấy Paul chỉ bởi vì ông ấy quá già. Anh thừa nhận điều đó, anh đã ghen và không muốn em lấy bất cứ ai, anh đã mơ về em và anh... một ngày nào đó. Nhưng nếu phải lựa chọn giữa Paul và Julian thì đó phải là Paul! Ông ấy là người nhận nuôi chúng ta, cho chúng ta ăn và mặc và cho chúng ta những thứ tốt đẹp nhất. Anh không thích Julian. Anh ta sẽ huỷ diệt em.

Anh ấy ngán ngùng, quay lưng lại để tôi không thấy vẻ mặt mình. Anh ấy đã hai mươi một tuổi và bắt đầu có vẻ mạnh mẽ của một người đàn ông. Tôi có thể nhận ra rất nhiều điều của bố chúng tôi ở anh ấy... và cả của mẹ chúng tôi nữa. Khi tôi muốn một thứ gì đó, tôi có thể nắm lấy thứ đó và uốn nó cho phù hợp với mục đích của mình, vì thế tôi nghĩ theo một cách nào đó tôi giống mẹ hơn là giống bố. Tôi bắt đầu nói điều này và rồi lúng túng vì tôi không thể. Anh ấy chẳng giống mẹ chút nào.

Chris thật mạnh mẽ... mẹ thật yếu ớt. Anh ấy thật cao thượng, còn mẹ chẳng đáng tôn kính chút nào.

- Chris... đừng khiến chuyện đó khó khăn hơn với em. Hãy lại là bạn bè nhé. Bè ngoài Julian là người nóng nảy, ngạo mạn và còn vô khối thứ khiến người khác tức giận, nhưng bên trong anh ấy chỉ là một cậu bé.

- Nhưng em không yêu anh ta - anh ấy nói mà không nhìn mắt tôi.

Vài giờ tới tôi và Julian sẽ rời đi. Tôi hỏi Carrie xem nó có muốn tới sống cùng chúng tôi ở New York không nhưng tôi đã mất sự tin cậy của nó rồi, tôi đã lừa dối nó nhiều lần và nó cho tôi biết điều đó.

- Chị đi mà quay về New York đi, Cathy, nơi lúc nào tuyết cũng rơi... nhưng hãy để em ở đây! Em đã từng muốn ở cùng chị, giờ em không quan tâm nữa! Chị đã đi và đã lấy cái anh Julian mắt đen khi chị có thể trở thành vợ của bác sĩ Paul và có thể trở thành mẹ thật của em. Em sẽ lấy chú ấy! Chị nghĩ chú ấy sẽ không muốn em vì em quá nhỏ... nhưng chú ấy sẽ. Chị nghĩ chú ấy quá già so với em nhưng em sẽ không thể lấy bất cứ ai khác và chúng em sẽ có sáu đứa con... chị cứ đợi mà xem!

- Carrie...

- Im đi! Giờ em không muốn chị nữa! Đi đi! Đừng đến nữa! Hãy nhảy múa cho tới khi chị chết! Chris và em không muốn chị nữa! Không ai ở đây muốn chị!

Những lời này thật đau đớn! Carrie của tôi đang gào vào mặt tôi rằng tôi hãy đi đi, khi tôi đã

như một người mẹ đối với nó trong phần lớn cuộc đời nó. Khi tôi nhìn bao quát nơi Chris đang đứng trước những đoá hoa màu hồng, vai chìm xuống, đôi mắt anh ấy, ôi, đôi mắt xanh đó... ánh mắt luôn dõi theo tôi. Không bao giờ, không bao giờ tình yêu của anh ấy lại giải thoát cho tôi để yêu người khác khi mà anh ấy vẫn yêu tôi.

Chỉ một giờ trước khi chúng tôi phải ra sân bay thì chiếc xe ô tô của Paul rẽ vào lối đi. Ông mỉm cười với tôi như ông luôn mỉm cười như thế, như thể giữa chúng tôi không có gì thay đổi. Ông bịa chuyện nói với Julian rằng một cuộc hội thảo y học nào đó khiến ông phải đi xa đến thế và ông rất buồn và thương tiếc khi biết tin bố anh ấy đã chết. Ông bắt tay Chris rồi vỗ mạnh lên lưng anh ấy, cách đàn ông thường bày tỏ sự quý mến nhau. Ông chào Henny, hôn Carrie, cho nó một hộp kẹo nhỏ và chỉ khi đó ông mới nhìn tôi.

- Chào Cathy!

Điều đó nói với tôi rất nhiều. Tôi không còn là Catherine, người mà ông yêu nữa mà đã bị đẩy lùi lại chỉ như con gái ông.

- Cathy, em không thể mang Carrie đi cùng em tới New York. Nó thuộc về tôi và Henny để thỉnh thoảng có thể gặp anh trai nó và tôi không thích nó phải chuyển trường học nữa.

- Cháu sẽ không rời chú vì cái gì cả - Carrie quả quyết. Julian lên gác để đóng gói nốt đồ mà tôi đi theo Paul vào khu vườn dù Chris nhìn tôi ngăn cấm. Ông đang quỳ, vẫn mặc bộ đồ đẹp của ông và nhổ mấy cây cỏ dại mà những người làm vườn không nhận thấy. Ông vội đứng dậy khi nghe tiếng bước chân tôi và phúi cỏ bám trên quần rồi ông chăm chú nhìn vào khoảng không như thể điều cuối cùng ông muốn làm là nhìn tôi.

- Paul.... đáng ra hôm nay là ngày cưới của chúng ta.

- Thế ư? Tôi quên mất.

- Anh không quên. - Tôi nói, bước lại gần hơn - "Ngày đầu tiên của mùa xuân, một sự khởi đầu mới", anh đã nói vậy. Em xin lỗi vì đã làm hỏng mọi thứ. Em là con ngốc khi tin Amanda. Em thật ngốc vì không đợi để nói chuyện với anh trước khi cưới Julian.

- Đừng nói về chuyện đó nữa. - ông nói với tiếng thở nặng nề - Giờ nó đã kết thúc rồi, chấm dứt rồi - Ông chủ động bước lại đủ gần để kéo tôi vào vòng tay ông - Catherine, tôi đi xa để được ở một mình. Tôi cần có thời gian để suy nghĩ. Khi em mất lòng tin đối với tôi, em trở nên hấp tấp đối với người đã yêu em nhiều năm. Bất cứ thằng ngốc nào cũng có thể thấy điều đó. Nếu em có thể thành thực đối với bản thân mình, em sẽ yêu Julian khi anh ta yêu em. Tôi tin em xếp lại tình yêu dành cho anh ta vì em nghĩ em nợ tôi...

- Đừng nói thế! Em yêu anh, không phải anh ta. Em sẽ luôn yêu anh!

- Em thật phức tạp, Cathy.... Em muốn tôi, em muốn anh ta, em muốn sự an toàn, em muốn phiêu lưu. Em nghĩ mình có thể có mọi thứ và em không thể. Từ lâu rồi tôi đã nói với em rằng tháng Tư

không dành cho tháng Chín. Chúng ta đã làm và nói nhiều điều để thuyết phục bản thân rằng sự chênh lệch tuổi tác giữa chúng ta không thành vấn đề, nhưng nó thực sự là vấn đề. Không chỉ tuổi tác thôi, còn cả không gian sẽ ngăn cách chúng ta. Em sẽ đi múa ở nơi nào đó, còn tôi sẽ ở đây, già cỗi và mệt mỏi trừ vài tuần trong một năm. Tôi là một bác sĩ trước tiên và người chồng sớm hay muộn em sẽ biết điều đó và cuối cùng em cũng sẽ quay sang Julian mà thôi. - Ông mỉm cười, khẽ hôn để lau đi những giọt nước mắt và nói với tôi số phận sẽ gặp nhau.... như thế chúng ta sẽ không còn vĩnh viễn mất nhau... và tôi sẽ có những kỷ niệm ngọt ngào và vui sướng giữa hai chúng ta.

- Anh không yêu em. - Tôi thốt lên buột tội - Anh chưa bao giờ yêu em nếu không anh sẽ không xem chuyện này là dễ chịu.

Ông khẽ cười và lại ôm tôi sát vào như một người cha sẽ làm vậy.

- Catherine thân yêu, nữ diễn viên sôi nổi hay nổi nóng của tôi, người đàn ông nào sẽ không yêu em? Làm thế nào em có thể học được nhiều về tình yêu khi bị nhốt trong căn phòng phía bắc tối tăm lạnh lẽo?

- Từ sách vở. - Tôi nói, nhưng những bài học tôi được dạy thì không hoàn toàn từ sách vở.

Tay ông đặt lên tóc tôi còn môi ông kề sát môi tôi.

- Tôi sẽ không bao giờ quên món quà sinh nhật tốt nhất mà tôi có được. - Hơi thở ông phả ấm má tôi - Giờ thì đó là cách chuyện diện tiếp từ giờ - ông khẳng định - Em và Julian sẽ quay lại New York và em sẽ trở thành người vợ tốt nhất của anh ta và em có khả năng làm được điều đó. Cả hai sẽ làm hết sức mình để hâm nóng thế giới bằng những điệu múa và em phải quyết định là không bao giờ được nhìn lại với sự nuối tiếc và hãy quên tôi đi.

- Còn anh... anh thì thế nào?

Ông giơ tay và vân vê ria mép.

- Em đã ngạc nhiên vì bộ ria này lại chính là sự quyến rũ của tôi. Tôi sẽ không bao giờ cạo nó.

Cả hai chúng tôi bật cười, cười thực sự chứ không phải giả tạo. Rồi tôi tháo chiếc nhẫn kim cương hai carat ông đã tặng tôi và cố trả lại ông.

- Không, tôi muốn em giữ chiếc nhẫn này. Giữ nó để đem cầm khi em cần thêm tiền mặt.

Julian và tôi quay lại New York và tìm kiếm hàng tuần lễ tiền trước khi chúng tôi tìm được căn hộ thực sự ấm cúng. Anh ta muốn một căn hộ lịch sự hơn nhưng chúng tôi không đủ tiền cho căn hộ mà anh ta nghĩ là thích hợp với chúng tôi.

- Sớm hay muộn gì thì anh sẽ thấy chúng ta sống ở nơi đó, gần công viên Central Park trong những căn phòng chất đầy hoa thật.

- Chúng ta không có thời gian chăm sóc cây và hoa thật. - tôi nói, đã biết việc mất thời gian và rắc rối khi muốn cây cối và hoa sống được - Khi chúng ta đi thăm Carrie, chúng ta có thể ngắm khu vườn của Paul.

- Anh không thích ông bác sĩ đó của em.

- Ông ấy không phải bác sĩ của em! - Tôi cảm thấy phiền não trong lòng, lo sợ dù chẳng có lý do nào cả - Tại sao anh không thích Paul? Những người khác thích ông ấy cơ mà.

- Phải, anh biết. - anh ta trả lời ngắn gọn, chiếc đĩa đang giờ lên giữa chừng. Anh ta nghiêm nghị nhìn tôi - Đó là rắc rối, cô vợ yêu quý ạ, anh nghĩ em thích ông ta nhiều lắm, kể cả bây giờ. Còn hơn nữa, anh cũng không mất trí về ông anh trai của em đâu. Em gái em thì được. Em có thể bảo nó tới thăm chúng ta.... nhưng em đừng quên, đừng giây phút nào quên rằng, giờ anh là người tới trước trong cuộc đời em. Không phải Chris, không phải Carrie, hơn hết, không phải cái ông bác sĩ mà em đã từng đính hôn đó. Anh không mù hay ngu đâu. Cathy. Anh đã thấy ông ta nhìn em và dù anh không biết em với ông ta đã tới đâu rồi trước khi em nên để chuyện đó chết hẳn đi!

Trái tim tôi oằn lên vì nỗi đau mà tôi cảm thấy. Anh trai và em gái tôi giống như người thừa vậy! Tôi cần họ trong cuộc đời mình, không chỉ để làm đồ trang trí. Tôi đã làm gì thế này? Tôi đã mù quáng không nhận thấy trước rằng anh ta sẽ trở thành người canh giữ tình yêu của tôi, là giám ngục và với anh ta tôi sẽ bị giam cầm giống như trong căn phòng bị khoá ở Lâu đài Foxworth. Chỉ khác là lần này, tôi được tự do đi về trong phạm vi dây xích vô hình của anh ta cho phép.

- Anh yêu em phát điên lên. - anh ta nói, ăn vội chỗ thức ăn còn lại - Em là điều tốt đẹp nhất từng đến với anh. Anh muốn em lúc nào cũng ở bên anh, không bao giờ rời khỏi mắt anh. Anh cần em để giữ anh đi đúng đường. Đôi khi anh quá đà và rồi anh trở nên ích kỷ, ích kỷ thực sự, Cathy. Anh muốn em khiến anh trở thành người mà em nghĩ là anh lúc trên sân khấu, anh không muốn làm em bị thương tổn.

Lúc đó anh ta làm tôi cảm động vì tôi biết anh ta bị thương tổn thực sự như tôi cũng đã bị thương tổn. Anh ta đã vô cùng thất vọng về cha mình cũng như mẹ tôi đã làm tôi thất vọng. Anh ta cần tôi. Có lẽ Paul đúng. Số phận đã dùng Amanda để trao những quân bài đúng để Julian và tôi sẽ là những người thắng cuộc chứ không phải là người thua cuộc. Tuổi trẻ có sức mạnh của mình. Julian thật trẻ trung, đẹp trai, lại là một diễn viên múa tài năng... và quyến rũ khi muốn. Anh ta có mặt xấu, thô lỗ và tôi biết điều đó. Tôi sẽ phải trải qua điều đó... nhưng tôi có thể chế ngự được anh ta. Tôi sẽ không để anh ta là kẻ thống trị, vị quan toà, người bề trên hay ông chủ của tôi. Chúng tôi sẽ là năm mươi năm mươi, bình đẳng và cuối cùng vào một buổi sáng đẹp trời tràn nắng nào đó, tôi sẽ tỉnh dậy, thấy khuôn mặt râu ria lởm chồm của anh ta và biết rằng tôi yêu anh ta. Biết rằng tôi yêu anh ta hơn bất cứ người nào tôi đã từng yêu trước đây... bất cứ người nào.

PHẦN 3 : NHỮNG GIÁC MƠ THÀNH SỰ THẬT

Trong khi Julian và tôi làm việc cật lực để đạt tới đỉnh của thế giới balê, Chris tiến rất nhanh ở trường cao đẳng và vào năm thứ tư anh ấy tham gia chương trình xúc tiến cho các sinh viên trường y và đã hoàn thành năm thứ tư trong lúc bắt đầu năm đầu tiên trường y.

Anh ấy bay tới New York và giải thích điều đó cho tôi trong lúc chúng tôi tay trong tay đi dạo trong công viên Central Park. Đó là mùa xuân, chim chiêm chiếp kêu và vui vẻ tha rác cần để xây tổ.

- Chris, Julian không biết anh ở đây và em muốn anh ấy không biết điều đó. Anh ấy ghen với anh khủng khiếp, cả Paul nữa. Anh không thấy bị xúc phạm nếu em không mời anh tới ăn tối chứ?

- Đúng thế - anh ấy đáp vẻ cứng cỏi - Anh tới đây để thăm em gái mình và sẽ thăm em gái anh. Chẳng cần phải giấu giếm. Em có thể nói với anh ta anh tới thăm Yolanda. Vả lại anh chỉ định ở lại đây trong kỳ nghỉ cuối tuần thôi.

Julian muốn chiếm hữu tôi tới mức bị ám ảnh. Anh ta giống như một đứa trẻ luôn cần được nuông chiều và tôi không bận tâm tới điều đó trừ khi anh ta cố tách tôi khỏi gia đình mình.

- Được rồi. Giờ anh ấy đang diễn tập và anh ấy nghĩ em đang làm việc nhà trước khi em tập cùng anh ấy chiều nay. Nhưng hãy tránh xa Yolanda ra, Chris à. Cô ta chẳng là gì ngoài việc luôn gây rắc rối. Bất kể chuyện gì cô ta làm với bất kỳ một người đàn ông nào sẽ là tin sốt dẻo được kể ở lớp vào ngày hôm sau.

Anh ấy trao cho tôi một ánh mắt lạ lùng.

- Cathy, anh chẳng quan tâm chút nào về Yolanda. Cô ta là cái cớ cho anh gặp em. Anh biết chồng em ghét anh.

- Em sẽ không gọi đó là ghét... từ đó không chính xác.

- Được rồi, hãy gọi đó là ghen tuông đi, nhưng bất kể đó là cái gì thì anh ta không ngăn cản anh gặp em được - Giọng nói và ánh mắt anh ấy trở nên nghiêm nghị hơn - Cathy, em và Julian luôn dường như sắp được một điều gì đó thì lại có chuyện gì đó xảy ra và bọn em không trở thành những ngôi sao được. Đó là cái gì vậy?

Tôi nhún vai. Tôi không biết đó là cái gì. Tôi nghĩ Julian và tôi đã cống hiến cho môn balê như bất kỳ các diễn viên khác và thậm chí còn hơn. Vậy mà Chris vẫn đúng... chúng tôi đã trình diễn trong một buổi biểu diễn rất được chú ý và được rất nhiều bài ca ngợi và rồi lại thụt lùi. Có lẽ Madame Zolta không muốn chúng tôi trở thành những siêu sao, sợ rằng chúng tôi sẽ bỏ nhóm của bà và tham gia vào nhóm khác.

- Paul thế nào rồi? - Tôi hỏi khi chúng tôi ngồi trên một chiếc ghế dài lồi lõm nắng.

Chris cầm tay tôi và nắm chặt.

- Paul vẫn là Paul.... ông ấy không bao giờ thay đổi, Carrie sùng bái ông ấy, ông ấy sùng bái nó. Ông ấy đối xử với anh như một người em trai mà ông ấy rất tự hào. Nói thật, Cathy, anh không nghĩ mình sẽ học giỏi nếu thiếu sự kèm cặp của ông ấy.

- Ông ấy không tìm bất cứ ai khác để yêu ư? - Tôi hỏi giọng căng thẳng. Tôi không hoàn toàn tin vào những lá thư của Paul rằng ông không quan tâm tới bất cứ một phụ nữ nào.

- Cathy - Chris nói, khẽ đặt những ngón tay dưới cằm tôi để nâng khuôn mặt tôi ngẩng lên nhìn anh ấy - làm thế nào Paul có thể tìm được bất cứ ai bằng em? - Tôi có thể khóc oà lên vì tình cảm biểu lộ trong đôi mắt anh ấy. Quá khứ sẽ không bao giờ để tôi yên ư?

Ngay khi Julian gặp Chris, cả hai đã cãi vã.

- Tôi không muốn anh ngủ dưới mái nhà tôi - Julian gầm lên - Tôi không thích anh và sẽ không bao giờ thích, vậy hãy cắt đường và quên rằng anh có một cô em gái - Chris rời đi để ở trong một khách sạn và chúng tôi bí mật gặp nhau một hoặc hai lần trước khi anh ấy quay lại trường học. Tôi ngần ngừ quay lại để tham gia lớp balê với Julian rồi buổi chiều diễn tập và buổi tối trình diễn. Đôi khi chúng tôi được diễn vai chính, đôi khi chỉ là những vai phụ và đôi lúc như là sự trừng phạt do một số lời châm chọc Julian thốt ra với Madame Zolta, cả hai chúng tôi phải múa trong một nhóm. Suốt ba năm liền Chris không tới New York nữa.

Khi Carrie mười lăm tuổi nó tới nghỉ kỳ nghỉ hè đầu tiên với chúng tôi ở New York. Với vẻ mệt mỏi và sợ hãi do chuyến bay dài mà phải đi một mình, nó từ tốn đi qua đám đông hối hả, ồn ã ở nhà chờ sân bay. Julian là người đầu tiên nhìn thấy nó, anh ấy kêu lên rồi vội bước tới bế xốc nó lên.

- Đây, chào cô em vợ tuyệt đẹp - Julian chào nó, đặt một nụ hôn vui vẻ lên má nó - Chao ôi, em càng lớn càng giống Cathy thế... điều đầu tiên em nên biết là anh không thấy sự khác nhau đấy... do đó hãy coi chừng nhé! Em có chắc rằng nghề diễn viên múa là không phải dành cho em không?

Carrie hạnh phúc và yên tâm bởi Julian vui vẻ gặp lại nó và nó đáp lại bằng cách choàng tay lên cổ anh ta. Trong ba năm tôi và Julian lấy nhau, nó đã học cách yêu anh ta như những gì anh ta thể hiện.

- Đồ anh dám gọi em là quả chuông Tinkerbelle! - nó nói và bật cười. Đó là trò đùa của chúng tôi, vì Julian nghĩ Carrie vừa đủ độ lớn để đóng vai nàng tiên và vẫn nói với nó là không quá muộn để trở thành một diễn viên múa. Nếu ai khác mà nói điều này thì nó sẽ bị thương tổn sâu sắc nhưng đây là Julian, người nó ngưỡng mộ thực sự nên nó sẽ là một nàng tiên bay lượn xung quanh và vẫy cánh. Nó biết anh ta nói đến từ "nàng tiên" như một lời khen ngợi chứ không phải chê bai hình dáng còi cọc của nó.

Đến lượt tôi ôm Carrie trong vòng tay. Tôi yêu nó nhiều đến nỗi trong lòng tràn ngập cảm giác

đang ôm đứa con chính mình sinh ra. Dù không lần nào tôi nhìn Carrie mà không mong Cory sẽ ở bên cạnh nó. Tôi cũng tự hỏi nếu Cory còn sống thì liệu nó cũng chỉ cao chưa tới một mét tư ư? Carrie và tôi cười và khóc, kể chuyện và nó thì thầm để Julian không nghe thấy.

- Em không phải mặc áo nơ ngực nữa. Em đã có ngực thực sự rồi.

- Chị biết. - tôi thì thầm đáp lại - Điều đầu tiên chị nhận thấy là bộ ngực của em.

- Thật chứ? - Nó có vẻ vui thích - Chị có thể nhận thấy à? Em không nghĩ chúng lộ ra nhiều đâu.

- Tất nhiên, chúng lộ ra - Julian nói, đáng ra anh ta không nên lảng lảng tới gần để nghe trộm bí mật của hai chị em - Đó là điều đầu tiên mắt anh nhận thấy sau khi nhìn một khuôn mặt rực rỡ. Carrie, em có nhận thấy mình có một khuôn mặt rực rỡ không? Anh sẽ phải tống cổ vợ anh đi và lấy em thôi.

- Lời nhận xét đó khiến tôi không thoải mái. Chúng tôi có rất nhiều cuộc cãi vã chỉ vì anh ta quan tâm quá nhiều tới các cô gái nhỏ, Tuy nhiên tôi đã xác định là không để thứ gì làm hỏng kỳ nghỉ của Carrie ở New York, kỳ nghỉ đầu tiên nó tới một mình, Julian và tôi đã lên kế hoạch để chúng tôi có thể cho nó xem mọi thứ. Ít ra đây là một thành viên của gia đình tôi mà Julian chấp nhận.

Vài tháng trôi đi rồi thì mùa xuân mà chúng tôi mong đợi từ lâu đã tới.

Julian và tôi ở Barcelona, tận hưởng kỳ nghỉ thực sự của chúng tôi kể từ khi chúng tôi lấy nhau. Năm năm và ba tháng cuộc sống hôn nhân, vậy mà có nhiều lúc Julian dường như là một người lạ. Madame Zolta đã gợi ý về kỳ nghỉ, nghĩ đó sẽ là một ý tưởng tốt nếu chúng tôi đi Tây Ban Nha để có thể nghiên cứu điệu nhảy Flamenco. Trên chiếc ô tô thuê, chúng tôi rong ruổi từ thành phố này tới thành phố khác, yêu quý cảnh đồng quê xinh đẹp. Chúng tôi thích những bữa tối muộn, những lúc ngủ trưa muộn trên bờ biển Côte d'Azur... nhưng, phần lớn chúng tôi yêu nhạc và những điệu múa Tây Ban Nha.

Madame Z vạch ra chuyến đi của chúng tôi xuyên suốt Tây Ban Nha, liệt kê hết các nhà nghỉ có giá rẻ. Bà là người rất tận tụy và đã dạy tất cả các diễn viên múa của mình cái tính đó. Nếu khách tham quan thuê một trong những căn nhà nhỏ gần một khách sạn, tự nấu ăn lấy thì tiền thuê còn rẻ hơn nữa. Vì thế chỗ đó là nơi Julian và tôi ở vào ngày giầy mớ dũ lễ tốt nghiệp của Chris được gửi tới. Nó được gửi đũa theo chúng tôi khắp Tây Ban Nha và cuối cùng cũng đã tới được đây.

Tim tôi thót lại khi nhìn thấy chiếc phong bì dày màu kem, biết rằng nó đựng thông báo tốt nghiệp của Chris, rốt cuộc đã học xong! Gần như chính tôi đã học xong cao đẳng của trường y chỉ trong vòng có bảy năm.

Tôi cẩn thận dùng vật mở phong bì để có thể cài vật lưu niệm này vào cuốn sổ cắt dán những giấc mơ của tôi, một vài ước mơ đó đã trở thành hiện thực. Trong chiếc phong bì ngoài thông báo tốt nghiệp còn có một bức thư Chris khiêm tốn viết"

Kể ra cũng ngượng khi nói với em điều này, nhưng anh là người đứng đầu lớp hai trăm sinh viên.

Em đừng có tìm lý do để lảng tránh đây. Em phải ở đó để chứng kiến tâm trạng hồi hộp của anh cũng như anh sẽ được biết sự hãnh diện, khâm phục của em. Anh không thể nhận bằng bác sĩ y khoa nếu em không có mặt ở đó để chứng kiến. Em có thể nói với Julian điều này khi anh ta muốn ngăn cản em tới.

Điều phiền phức nhất trong chuyện này là từ lâu Julian và tôi đã ký một hợp đồng để ghi băng tivi vở Giselle. Nó sẽ được ghi vào tháng Sáu, nhưng giờ đã là tháng Năm và họ muốn cả hai chúng tôi. Chúng tôi chắc chắn rằng việc trình chiếu trên tivi sẽ khiến chúng tôi trở thành những ngôi sao mà chúng tôi đã phấn đấu từ rất lâu.

Dường như đây là lúc tuyệt vời để báo cho Julian tin tức này. Chúng tôi đã quay lại căn nhà của mình, sau khi đi xem những lâu đài cổ. Ngay khi bữa ăn tối của chúng tôi kết thúc, chúng tôi ngồi ở hiên nhà nhấm nháp loại rượu vang đỏ mà Julian ham thích nhưng lại khiến tôi nhức đầu. Đây là thời điểm đề cập đến lễ tốt nghiệp vào tháng Năm của Chris.

- Thật đây, chúng ta có đủ thời gian để bay tới đó và quay lại và vẫn còn khối thời gian để tổng diễn tập vở Giselle.

- Thôi đi, Cathy! - Julian sốt ruột nói - Đó là một vai diễn khó đối với em, em sẽ mệt mỏi và em sẽ cần phải nghỉ ngơi.

Tôi phản đối. Hai tuần là quá nhiều thời gian... và việc ghi băng tivi không kéo dài đến thế.

- Anh yêu, chúng ta cùng đi thôi. Em sẽ phát ốm nếu không thấy anh trai mình trở thành một bác sĩ, vì anh cũng sẽ làm thế nếu anh trai anh đạt được mục tiêu mà anh ấy theo đuổi nhiều năm trời.

- Chết tiệt, không được! - anh ta nổi cáu, nheo nheo đôi mắt đen và lườm lườm nhìn tôi - Thật chán ngán khi phải nghe Chris thế này, Chris thế kia, và nếu không phải tên anh ta vang lên bên tai anh thì lại Paul thế này, Paul thế kia! Em sẽ không đi đâu cả!

Tôi nài nỉ anh ta hãy biết điều.

- Anh ấy là anh trai duy nhất của em, ngày lễ tốt nghiệp này của anh ấy rất quan trọng đối với em cũng như đối với anh ấy. Anh không thể hiểu điều này có ý nghĩa nhiều như thế nào không chỉ đối với anh ấy mà cả đối với em nữa! Anh nghĩ anh ấy và em sống một cuộc sống xa xỉ so với cuộc sống của anh, nhưng anh có thể yên tâm rằng, đó không phải là một chuyến đi chơi đâu!

- Quá khứ của em là thứ em không nói với anh - anh tôi ngắt lời - Chính xác như thể ngày em chào đời là ngày em tìm thấy ông bác sĩ Paul quý hoá của em. Paul của em đã có Carrie. Họ sẽ ở đó, do đó anh trai em sẽ không thiếu sự cổ vũ khi anh ta nhận cái bằng bác sĩ chết tiệt đó!

- Anh không thể nói với em cái gì em có thể làm và cái gì em không thể làm! Em là vợ anh, không phải là nô lệ của anh!

- Anh không muốn nói về chuyện này nữa - anh ta nói, đứng lên tóm lấy cánh tay tôi - Thôi nào, vào giường thôi. Anh mệt rồi - Không nói một lời nào tôi để mặc anh ta kéo tôi vào phòng ngủ và ở đó tôi bắt đầu cởi đồ. Nhưng anh ta đã bước tới giúp tôi và bằng cách này báo cho tôi biết đây sẽ là một

đêm yêu đương. Tôi hất tay anh ta ra. Anh ta cau mày lại đặt tay lên vai tôi và vuốt ve cổ, anh ta sờ trớn ngực tôi trước khi cởi áo lót ra. Dễ như tháo chiếc mặt nạ, anh ta tan biến mất cơn giận và khoác về mặt mơ màng lên.

Đã có lúc đối với tôi Julian dường như là một hình ảnh thu nhỏ của tất cả những gì sành điệu, trần tục, tao nhã nhưng so với cách hiện giờ của anh ta từ lúc ông bố qua đời, đối với tôi anh ta chỉ là một anh chàng quê mùa đàn độn. Có lúc tôi thực sự ghê tởm anh ta. Lần này cũng vậy.

- Em sẽ đi, Julian. Anh có thể đi cùng em, hoặc anh có thể gặp em ở New York sau khi em bay về từ lễ tốt nghiệp. Hoặc anh có thể ở lại đây và hờn dỗi. Dù thế nào... em cũng sẽ đi. Em muốn anh đi cùng em và tham gia buổi lễ kỷ niệm gia đình, vì anh chưa bao giờ tham gia bất cứ thứ gì... anh đã ngăn cản em, do đó em cũng không tham gia được bất cứ chuyện gì... nhưng lần này anh không thể ngăn em được! Điều đó vô cùng quan trọng!

Anh ta im lặng lắng nghe và mỉm cười với cách khiến tôi lạnh xương sống. Ôi, làm thế nào mà trông anh ta có thể độc ác như vậy.

- Nghe này, vợ yêu, khi em lấy anh, anh đã trở thành người thống trị em và em phải ở cạnh anh cho tới khi anh tổng cổ em đi. Còn anh vẫn chưa sẵn sàng làm việc đó. Em không được bỏ anh một mình ở Tây Ban Nha.

- Đừng đe dọa em, Julian - Tôi lạnh lùng nói dù phải lùi lại và cảm thấy tim đập thình thịch vì sợ - Thiếu em anh không có ai quan tâm, kể cả mẹ anh và vì anh không quan tâm tới mẹ anh thì anh sẽ bị bỏ lại cho ai?

Anh ta nhẹ nhàng bước tới tát vào hai má tôi. Tôi nhắm mắt lại, cam chịu chấp nhận bất cứ gì anh ta làm, miễn là tôi có thể tới chỗ Chris. Tôi để cho anh ta cởi quần áo tôi và làm điều anh ta muốn. Khi đã chọn, tôi có thể thu mình lại cho tới lúc thoát khỏi thực tại và điều kinh khủng anh ta làm với tôi thực sự không thành vấn đề... vì tôi không thực sự ở đó... trừ nỗi đau thật lớn như thỉnh thoảng vẫn vậy.

- Đừng có thử trốn đi đấy nhá - anh ta cảnh cáo, lời nói của anh ta bị nghẹn vì đang mài miết hôn khắp cơ thể tôi, trêu chọc tôi như mèo chơi trò vờn chuột khi nó không đói - Hãy thề danh dự rằng em sẽ ở lại và bỏ qua lễ tốt nghiệp của ông anh trai vô cùng thân thương của em... hãy ở lại cùng với người chồng cần em, tôn thờ em, người không thể sống thiếu em.

Anh ta đang chế nhạo tôi, dù việc anh ta cần tôi như một đứa trẻ cần mẹ. Đó là người mà tôi trở thành... mẹ anh ta... ở mọi khía cạnh trừ tình dục. Tôi phải chọn quần áo, tất và sơ mi, trang phục biểu diễn, trang phục luyện tập cho anh ta, dù anh ta luôn từ chối không cho tôi giải quyết những món chi tiêu gia đình.

- Em sẽ không thể thoát bất cứ thứ gì không công bằng. Chris đã tới xem anh biểu diễn và anh thật vinh dự vì đã thể hiện trước anh ấy. Giờ thì tới lượt anh ấy. Anh ấy đã phải vắn vả vì nó - Tôi trốn khỏi anh ta rồi bước tới nhặt một chiếc áo ngủ đang ten đen mà anh anh ta thích tôi mặc. Tôi ghét quần áo ngủ và đồ lót màu đen, nó khiến tôi nhớ đến những cô gái gọi... và cả người mẹ say mê quần áo màu

đen của tôi - Đừng có mà quỳ gối thế, Julian. Trông anh lố bịch quá. Anh không thể làm bất cứ điều gì đối với em nếu em quyết định đi. Những vết thâm tím sẽ xuất hiện và ngoài ra anh đã quá quen với trọng lượng và sự giữ thăng bằng của em nên không thể nhắc một nữ diễn viên khác lên một cách thoải mái đâu.

Anh ta cúi giận bước tới chỗ tôi.

- Em phát điên vì chúng ta không đạt được ngôi sao đỉnh cao phải không. Em đổ lỗi cho anh bởi vì các hợp đồng của chúng ta bị huỷ. Giờ Madame Z đã cho phép chúng ta đi để anh có thể điềm đằm hơn, khoẻ khắn và vui vẻ trở lại. Cathy, anh không biết tìm thú vui cho bản thân mình ngoài việc múa. Anh không thích thú sách vở và âm nhạc giống em và chỉ có những cách gây thương tổn và xúc phạm em sẽ không để lại bất cứ vết thâm tím nào... trừ cái tôi của em... và giờ em sẽ biết ngay điều này thôi.

Tôi mỉm cười ngơ ngẩn khi đáng ra tôi nên biết đừng nên thách thức anh ta khi anh ta cảm thấy thiếu tự tin.

- Có chuyện gì vậy, Jule? Liệu sự gián đoạn tình dục của anh làm thoả mãn dục vọng truy lạc của anh không? Sao anh không ra ngoài mà tìm một cô học sinh, vì tôi sẽ không hợp tác đâu.

Trước đây tôi chưa bao giờ ném vào mặt anh ta những lời tôi biết về sự truy lạc của anh ta đối với những cô gái rất trẻ. Đầu tiên thật xúc phạm khi biết điều đó nhưng giờ tôi biết anh ta sử dụng những cô gái đó như sử dụng giấy ăn, ném đi khi nó bẩn rồi lại quay lại với tôi nói rằng anh ta yêu tôi, cần tôi và tôi là người duy nhất.

Anh ta từ từ tiến tới, dáng đi như báo puma cho tôi thấy anh ta sẽ rất tàn nhẫn nhưng tôi ngẩng cao đầu, biết rằng tôi có thể thoát khỏi bằng cách tách ra khỏi suy nghĩ và anh ta không thể có đủ sức đánh tôi. Anh ta dừng lại cách tôi một bàn chân. Tôi nghe tiếng kim đồng hồ trên chiếc tủ cạnh giường kêu tích tắc.

- Cathy, cô sẽ làm như tôi bảo nếu cô biết điều gì là tốt cho cô.

Đêm đó anh ta thật nhẫn tâm, tồi tệ và đầy thù hận. Lần này tôi không chỉ bị thâm một mắt mà hai mắt và có lẽ còn tồi tệ hơn.

- Tôi sẽ nói với mọi người là cô bị ốm. Cô bị đau bụng kinh nhiều tới mức không thể múa được... và cô không chuồn khỏi tôi hoặc gọi được bất cứ cú điện thoại nào vì tôi sẽ trói cô vào giường và giấu hộ chiếu của cô đi - Anh ta nhe răng cười và khế tát vào mặt tôi - Giờ thì em yêu, lần này em sẽ làm gì?

Julian mỉm cười thông thả bước tới bàn ăn sáng, thả người xuống, duỗi đôi chân dài đẹp đẽ ra và hỏi:

- Bữa sáng ăn gì đây?

Anh ta giang tay ra để tôi có thể bước tới hôn lên môi anh ta. Tôi mỉm cười, chạm tay vào mái tóc phất phơ trước trán anh ta, rót cà phê cho anh ta rồi nói.

- Chào buổi sáng, anh yêu. Vẫn như mọi bữa sáng khác dành cho anh. Trứng rán và giăm bông chiên. Em thì trứng ốp-lét và pho mát.

- Anh xin lỗi, Cathy - anh ta lẩm bẩm - Tại sao em cứ làm điều xấu nhất của anh lộ ra? Anh chỉ sử dụng những cô gái đó để thay thế em.

- Nếu họ không phiền lòng thì em không phiền lòng... nhưng anh đừng bao giờ buộc em làm điều em đã làm tối qua. Em rất giỏi trong việc căm ghét, Julian. Giỏi như anh dùng vũ lực vậy. Còn trong việc nung nấu sự trả thù thì em là một chuyên gia đấy!

Tôi thả vào đĩa anh ta hai quả trứng rán và hai lát giăm bông. Không bánh mì nướng và bơ. Hai chúng tôi ăn trong im lặng. Anh ta ngồi đối diện bên chiếc bàn phủ khăn kẻ ca rô trắng đỏ, cạo râu nhẵn nhụi, sạch sẽ và thơm mùi xà phòng và nước cạo râu. Trong cách hơi kỳ quặc và chán nản của riêng mình, anh ta là người đàn ông đẹp nhất tôi đã từng thấy.

- Cathy... hôm nay em chưa nói em yêu anh.

- Em yêu anh, Julian.

Một giờ sau bữa sáng tôi điên cuồng lùng sục mọi căn phòng để tìm hộ chiếu của tôi trong lúc Julian ngủ trên chiếc giường nơi tôi phải kéo anh ta từ bếp vào sau khi anh ta ngủ gục xuống do lượng thuốc an thần tôi đổ vào cà phê của anh ta.

Anh ta giấu cũng giỏi và tôi tìm cũng giỏi. Tôi tìm thấy hộ chiếu của mình ở gầm giường bên dưới chiếc ga trải giường màu xanh. Tôi vội vã nhét hành lý, thay quần áo và sẵn sàng đi, tôi cúi người xuống chỗ anh ta và hôn tạm biệt. Anh ta đang thở sâu và đều, hơi mỉm cười, có lẽ chỗ thuốc tôi cho anh ta uống khiến anh ta có những giấc mơ dễ chịu. Dù tôi đã cho anh ta uống thuốc rồi, tôi vẫn ngần ngừ, tự hỏi không biết mình có làm đúng không? Rủi bỏ cảm giác ngần ngừ đó, tôi tiến tới garage. Phải, tôi đã làm điều tôi phải làm. Nếu giờ anh ta tỉnh dậy, anh ta sẽ kè kè bên tôi suốt ngày với hộ chiếu của tôi trong túi anh ta. Tôi để lại một mẫu giấy cho anh ta biết tôi đi đâu.

Paul và Carrie gặp tôi ở sân bay Nam Carolina. Ba năm rồi tôi không gặp Paul. Tôi bước xuống thang máy bay, mắt dán vào mắt ông. Mặt ông ngược lên nhìn tôi. Mặt trời chiếu thẳng vào mắt ông khiến ông phải nheo mắt lại nhìn.

- Rất mừng vì em có thể tới - ông nói - dù tôi rất tiếc là Julian không thể tới được.

- Anh ấy cũng rất tiếc - tôi nói, ngược lên nhìn khuôn mặt ông. Ông là tuýp đàn ông được hoàn thiện dần theo năm tháng. Bộ ria tôi thuyết phục ông để vẫn được giữ và khi ông mỉm cười, lúm đồng tiền hiện rõ trên hai má ông.

- Em đang tìm kiếm tóc hoa râm ư? - Ông trêu tôi khi tôi nhìn quá lâu và có lẽ quá nhiều niềm ngưỡng mộ nữa. - Nếu em thấy bất cứ sợi nào hãy cho tôi biết và tôi sẽ bảo thợ cắt tóc nhổ nó đi. Tôi

vẫn chưa sẵn sàng mang mái tóc hoa râm đầu. Tôi thích kiểu tóc mới của em, nó khiến em đẹp hơn. Nhưng em gầy quá. Thứ em cần là nhiều món ăn Henny nấu. Bà ấy ở đây, trong một căn bếp nhỏ ở khách sạn, đang đánh trứng làm món bánh cuộn mà anh trai em yêu thích. Đó là món quà của bà ấy cho một người nữa trở thành bác sĩ.

- Thế Chris có nhận được điện tín của em không? Anh ấy biết là em sẽ tới chứ?

- Đương nhiên rồi! Cậu ta cứ bắn khoăn mãi, sợ Julian sẽ không cho em rời khỏi anh ta và biết rằng Julian sẽ không tới. Nói thật đấy, Cathy, nếu em không tới, tôi nghĩ Chris sẽ không chịu nhận bằng tốt nghiệp đâu.

Việc ngồi cạnh Paul, bác Henny ngồi phía bên kia ông, còn Carrie ngồi cạnh tôi, nhìn Chris đi dọc theo lối đi và bước lên bục để nhận bằng và rồi đứng sau bục đọc bài diễn văn từ biệt của sinh viên đỗ thủ khoa khiến mắt tôi ngấn nước và hạnh phúc dâng trào trong tim. Anh ấy làm điều đó thật tuyệt vời khiến tôi rớt nước mắt. Paul, Henny và Carrie cũng rơi nước mắt. Kể cả những thành công của tôi trên sân khấu cũng không thể sánh với niềm tự hào tôi cảm thấy lúc này. Còn Julian, đáng ra anh ta phải ở đây, trở thành một phần của gia đình tôi chứ đừng luôn khẳng khẳng từ chối như vậy.

Tôi cũng nghĩ đến mẹ mình, người đáng lẽ cũng phải có mặt ở đây để chứng kiến điều này. Tôi biết mẹ đang ở London vì tôi vẫn dõi theo mọi hoạt động của mẹ khắp thế giới. Chờ đợi, luôn chờ đợi để gặp lại mẹ. Tôi sẽ làm gì khi đó? Liệu tôi có bỏ dở do khiếp sợ và để mẹ lại trốn thoát nữa không? Tôi biết một điều là mẹ đã biết con trai cả của mẹ giờ đã trở thành bác sĩ... vì tôi chắc mẹ phải biết... như tôi thường thông báo cho mẹ về điều mà Julian và tôi đang làm.

Tất nhiên giờ tôi đã biết tại sao mẹ luôn phải đi như vậy, mẹ quá sợ rằng tôi sẽ đuổi kịp mẹ. Mẹ đang ở Tây Ban Nha khi tôi và Julian tới. Tin tức được đăng tải trên một số tờ báo và không lâu sau tôi đọc được một tờ báo Tây Ban Nha thấy khuôn mặt đẹp đẽ của bà Bartholomew Winslow và mẹ đã bay tới London nhanh tới mức có thể.

Loại bỏ những suy nghĩ về mẹ, tôi liếc nhìn quanh hàng ngàn những người họ hàng của sinh viên tụ tập trong hội trường. Khi nhìn lên sân khấu, tôi thấy Chris ở đó, sẵn sàng bước ra sau bục. Tôi không biết anh ấy cố tìm tôi như thế nào nhưng anh ấy đã tìm thấy. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau, dán vào nhau và qua mái đầu của những người ngồi giữa chúng tôi, chúng tôi chuyện trò trong im lặng và chia sẻ niềm hân hoan tràn ngập! Chúng tôi đã làm được điều đó! Cả hai chúng tôi. Đã đạt được mục tiêu, trở thành người chúng tôi đã dự định khi còn là trẻ con. Những năm tháng chúng tôi đã mất mát sẽ không thành vấn đề... nếu Cory không chết, nếu mẹ không lừa dối chúng tôi, nếu Carrie có được chiều cao thích hợp với nó, nếu mẹ tìm được một cách giải quyết khác. Có lẽ tôi vẫn chưa phải là nữ diễn viên balê hàng đầu nhưng một ngày nào đó tôi sẽ đạt được điều đó còn Chris sẽ là bác sĩ tài năng nhất.

Nhìn tôi, tôi tin chúng tôi chia sẻ cùng suy nghĩ. Tôi đã thấy anh ấy vung gậy bóng chày khi anh ấy lên mười để đập quả bóng qua hàng rào rồi chạy như điên để chạm vào các vị trí ghi điểm trong thời gian nhanh nhất có thể mà anh ấy chỉ cần đi thôi. Nhưng đó không phải là cách của anh ấy, để biến mọi việc thành quá dễ dàng. Tôi thấy anh ấy đạp xe thật nhanh phía trước tôi rồi cố tình đi chậm lại để tôi có thể đuổi kịp và cả hai chúng tôi về nhà cùng một lúc. Tôi thấy anh ấy trong căn phòng bị khoá,

trên chiếc giường của anh ấy gần giường tôi và mỉm cười động viên tôi. Tôi lại nhìn thấy anh ấy trong bóng tối tầng áp mái, gần như trốn trong khoảng không bao la... Chúng tôi đã chia sẻ nhiều sự lãng mạn khi nằm trên những chiếc đệm cũ trong căn gác khi mưa trút xuống và ngăn cách chúng tôi khỏi loài người. Tôi đã làm gì vậy? Tại sao anh ấy không thể nhìn bất cứ cô gái nào ngoài tôi? Thật buồn cho anh ấy, cho tôi.

Trường đại học tổ chức một bữa tiệc trưa và những tiếng rì rào vây quanh bàn chúng tôi nhưng Chris và tôi chỉ có thể nhìn nhau, mỗi người cố tìm những từ thích hợp để nói.

- Bác sĩ Paul đã chuyển tới một toà nhà văn phòng mới, chị Cathy à. - Carrie hớn hên bộc lộ. - Em ghét chú ấy vì ở quá xa, nhưng em sẽ thành thư ký cho chú ấy! Em sẽ có một chiếc máy đánh chữ mới màu đỏ! Bác sĩ Paul nghĩ một chiếc máy đánh chữ sơn màu tím có vẻ hơi loè loẹt, nhưng em không nghĩ vậy do đó em sẽ chọn màu đẹp thứ hai. Không ai sẽ trở thành thư ký ngoài em. Em sẽ trả lời điện thoại, sắp xếp các cuộc họp cho chú ấy, giữ sổ sách, làm sổ kế toán và hàng ngày chú ấy và em sẽ ăn trưa cùng nhau! - Nó cười thật tươi với Paul. Dường như ông cho nó đủ sự an toàn để giành lại được sự tự tin tràn trề mà nó đã mất. Nhưng thật buồn là sau đó tôi phát hiện ra đây chỉ là vẻ bề ngoài giả tạo của Carrie, vẻ bề ngoài mà Paul, Chris và tôi nhìn thấy nhưng khi chỉ một mình nó thì hoàn toàn khác hẳn.

Rồi Chris chau mày và hỏi tại sao Julian không tới.

- Anh ấy muốn đến, Chris, thật đấy. - Tôi nói dối - Nhưng anh ấy có một số việc bận nên không có thời gian. Anh ấy bảo em gửi lời chúc mừng tới anh. Lịch của bọn em rất sát sao. Thực tế em chỉ có thể ở lại hai ngày. Tháng tới bọn em sẽ có buổi chiếu vở Giselle trên ti vi.

Tiếp đó chúng tôi lại có buổi lễ chúc mừng trong một nhà hàng khách sạn xinh xắn. Đây là cơ hội của chúng tôi để tặng Chris những món quà mà từng người trong chúng tôi đã chuẩn bị cho anh ấy. Chúng tôi vẫn có thói quen trẻ con là lắc quà trước khi mở, nhưng chiếc hộp Paul tặng anh ấy rất nặng để lắc.

- Sách - Chris nói luôn. Sáu tập sách y khoa tham khảo chắc hẳn phải tốn của Paul một gia tài.

- Tôi không thể mang nhiều hơn sáu quyển - Paul giải thích - Phần còn lại của bộ sách sẽ đợi cậu ở nhà. - Tôi chăm chú nhìn ông, nhận ra rằng ngôi nhà của ông là ngôi nhà thực sự duy nhất mà chúng tôi có.

Chris cố ý để lại món quà của tôi cuối cùng, chờ đợi món quà này là hay nhất và theo cách đó, như chúng tôi từng làm, chúng tôi có thể kéo dài sự vui thích. Món quà đó rất to và quá nặng để lắc và hơn nữa tôi đã cảnh cáo anh ấy nó rất dễ vỡ nhưng anh ấy bật cười vì chúng tôi đã từng luôn lừa nhau.

- Không, đó lại là sách thôi... chẳng có gì khác có thể nặng như thế - Anh ấy tặng tôi một nụ cười là lạ, dăm chiêu khiến anh ấy lại trở lại là một cậu bé con.

- Em để cho anh đoán đây, anh Christopher Doll của em à, đầu mỗi đây này. Trong chiếc hộp này là một thứ mà anh nói mà anh muốn có hơn bất cứ thứ gì khác... và bố chúng ta đã nói sẽ tặng cho

anh vào ngày anh có chiếc túi bác sĩ đen đeo bên mình. - Tại sao tôi lại dùng giọng nói dịu dàng thế khiến Paul quay sang, nheo mắt và nhìn gò má đỏ lên của anh trai tôi? Chris tháo dây buộc, cẩn thận không làm rách giấy gói xinh xắn. Khi anh ấy bóc giấy gói ra, những giọt nước mắt ký ức tràn đầy trong mắt anh ấy. Tay anh ấy run run khi cẩn thận nhấc một chiếc hộp có khoá đồng lấp lánh, chìa khoá và tay cầm lên. Anh ấy nhìn tôi với ánh mắt khổ sở khi môi anh ấy run run, dường như không tin rằng sau từng đầy năm tôi vẫn nhớ.

- Ôi, Cathy - anh ấy ghen ngào vì cảm xúc - Anh chưa bao giờ thực hy vọng được sở hữu một vật như thế này. Em không nên tiêu tốn quá nhiều... nó chắc phải đáng giá một gia tài... em không nên!

- Nhưng em muốn và nó không phải là bản gốc, chỉ là bản sao Kính hiển vi John Cuff. Nhưng người bán hàng nói đây là bản giống hệt với bản gốc. Nó cũng hoạt động nữa. - Anh ấy lắc đầu khi cầm vào dụng cụ bằng ngà voi và đồng đặc, các thấu kính quang học, kẹp và quyển sách bọc da tên là Kính hiển vi cổ 1675-1840.

Tôi yếu ớt nói.

- Trong trường hợp anh quyết định dùng nó trong lúc rảnh rỗi, anh có thể tự mình nghiên cứu về virus và vi trùng.

- Trò chơi mà em tặng anh - anh ấy nói, giọng tỏ ra cứng cỏi và giờ hai dòng nước mắt bắt đầu chảy xuống má - Em vẫn nhớ ngày bố nói sẽ tặng anh thứ này khi anh trở thành bác sĩ ư?

- Làm sao là em có thể quên được? Quyển catalogue nhỏ đó là thứ anh mang theo ngoài quần áo khi chúng ta tới Lâu đài Foxworth. Mỗi khi anh ấy đập một con ruồi, hoặc giết một con nhện thì Paul ạ, anh ấy rất mong có được chiếc kính hiển vi John Cuff. Anh ấy đã từng nói muốn trở thành Người chuột của tầng áp mái và tự mình tìm hiểu sao con chuột lại chết sớm như vậy.

- Thế chuột chết sớm ư? - Paul hỏi vẻ nghiêm túc - làm thế nào cậu biết chúng chết sớm? Liệu cậu có bắt những con chuột sơ sinh và đánh dấu chúng?

Chris và tôi nhìn nhau. Chúng tôi sống lùi lại một thế giới khác khi chúng tôi còn trẻ và bị cầm giữ, chúng tôi có thể thấy những con chuột tới ăn trộm và gặm nhấm thức ăn của chúng tôi, đặc biệt là chú chuột tên là Mickey.

BÓNG ĐEN BAO PHỦ

Cả Chris và Paul, chưa nói đến Carrie, đều thuyết phục tôi trở lại Clairmont và ở vài ngày cùng

với gia đình tôi. Khi tôi ở đó, được bao quanh bởi không khí dễ chịu ấm cúng, sự hấp dẫn của ngôi nhà và khu vườn làm tôi khuây khoả. Tôi tự nhủ rằng đây sẽ là cuộc sống của tôi nếu lấy Paul. Một cuộc sống không phiền toái, ngọt ngào, dễ chịu. Rồi khi tôi học phép mình lo lắng tới Julian đang sống như thế nào, tôi đã nghĩ tới những cách thức tồi tệ và xấu xa mà anh ta có thể làm tôi bức tức bằng cách mở những bức thư Paul hoặc Chris gửi cho tôi, như thể anh ta đang tìm kiếm những chứng cứ buộc tội. Chắc chắn khi anh ta bay từ Tây Ban Nha về, anh ta sẽ cố tình để những cây trồng trong nhà của tôi chết như là một cách để trừng trị tôi.

Julian đã ăn trộm ý nghĩ của tôi và biến nó thành của anh ta. Julian muốn ăn trộm sức mạnh của tôi và gọi nó là của anh ta; anh ta muốn tôi phải có mọi quyết định, để anh ta không bị đổ lỗi khi phạm một sai lầm. Tôi vẫn đang cố chứng tỏ giá trị của bản thân để cuối cùng tôi có thể bác bỏ sự lên án của bà ngoại. Thấy vậy, bà ngoại, tôi không xấu xa hoặc tồi tệ. Nếu không thì mọi người sẽ không yêu tôi nhiều đến thế. Tôi vẫn là con chuột trên tầng áp mái đòi hỏi, phạm ăn, ích kỷ luôn phải chứng minh rằng tôi đủ xứng đáng để sống dưới ánh mặt trời.

Tôi suy nghĩ về điều này vào ngày khi tôi ở hiện sau và Carrie đang trồng những cây hoa păng-xê mà nó gieo từ hạt, bên cạnh nó là những chiếc chậu nhỏ trồng những cây thuốc lá cảnh nhỏ xíu. Chris từ nhà bước ra và ném cho tôi tờ báo buổi tối.

- Có một bài báo trong này có lẽ sẽ khiến em quan tâm đôi chút. - Anh ấy nói giọng thoải mái - Anh đã nghĩ tới việc không nên cho em xem nhưng rồi lại quyết định đưa.

Vợ chồng đôi diễn viên ba lê Julian Marquet và Catherine Dahl, nhân vật danh tiếng của địa phương chúng ta co vẻ như không biểu diễn cùng nhau. Vì đây là lần đầu tiên Julian Marquet sẽ biểu diễn cùng một nữ diễn viên khác không phải vợ mình trong một buổi trình diễn trên tivi với Giselle. Có tin đồn rằng cô Dahl bị ốm và cũng có tin đồn rằng đôi diễn viên này sẽ chia tay nhau.

Còn nhiều thông tin hơn thế, kể cả việc Yolanda Lange sẽ thay thế tôi! Đây là cơ hội lớn của chúng tôi - một cơ hội khác trong rất nhiều cơ hội - để biến mình trở thành những ngôi sao, còn anh ta đã đặt Yolanda vào vị trí của tôi! Đồ chết tiệt! Tại sao anh ta không trưởng thành lên được? Anh ta đã vứt bỏ mọi cơ hội chúng tôi có. Anh ta không thể dễ dàng nhắc Yolanda lên được, không thể với chiếc lưng đau của anh ta.

Chris nhìn tôi về lạ lùng trước khi hỏi.

- Em sẽ làm gì đối với chuyện đó?

Tôi la lên.

- Không gì cả!

Anh ấy không nói gì đến một hai phút.

- Cathy, anh ta không muốn em tới dự lễ tốt nghiệp của anh đúng không? Đó là lý do tại sao anh

ta để Yolanda diễn vai của em? Anh đã bảo em là đừng để anh ta là người quản lý em. Madame Zolta còn đối xử với em công bằng hơn.

Tôi đứng lên bước tới cổng vòm. Hợp đồng của chúng tôi với Madame Z đã hết hạn từ hai năm trước và giờ chúng tôi nợ bà mười hai buổi trình diễn một năm. Thời gian còn lại Julian và tôi biểu diễn tự do và có thể mua với bất cứ nhóm nào chúng tôi chọn.

Cứ để cho Julian có Yolanda. Cứ để cho anh ta biến bản thân thành một thằng ngốc. Tôi cầu Chúa anh ta sẽ làm rơi Yolanda! Cứ để anh ta có những bạn chơi cho những trò tình dục... tôi không quan tâm. Rồi tôi chạy vào nhà gục mặt xuống giường và khóc oà lên.

Mọi việc hoá ra tồi tệ bởi một thực tế là tôi đã bí mật tới gặp bác sĩ phụ khoa một ngày trước. Hai tháng bị chậm không có ý nghĩa gì với người có chu kỳ thất thường như tôi. Có lẽ tôi không có thai, có thể đó chỉ là một sự báo động giả khác... và nếu không phải vậy, tôi cầu Chúa mình có đủ sức để có thể phá thai! Tôi không cần một đứa trẻ trong cuộc đời mình. Tôi biết nếu có một đứa trẻ, nó sẽ trở thành trung tâm của thế giới tôi sống và sẽ lại huỷ hoại sự nghiệp của một nữ diễn viên balê có khả năng trở thành người giỏi nhất.

Nhạc balê vang lên trong đầu tôi khi tôi lái chiếc ô tô của Chris tới thăm Madame Marisha vào một ngày mùa xuân ấm áp khi cả thế gian dường như ngái ngủ và uể oải. Tôi ngồi trong bóng tối gần bức tường phía cuối phòng biểu diễn và xem một lớp đông đúc các cô bé và cậu bé đang múa. Thật đáng sợ khi nghĩ tới việc chẳng mấy chốc những cô gái này sẽ trưởng thành để thay thế những ngôi sao đương thời. Rồi tôi cũng sẽ trở thành một Madame Marisha khác và năm tháng sẽ trôi vèo đi cho tới lúc tôi giống như Madame Marisha. Tất cả sắc đẹp của tôi chỉ có thể được lưu giữ trong những bức ảnh cũ phai màu.

- Catherine! - Madame M vui sướng gọi khi phát hiện ra tôi. Bà uyển chuyển và duyên dáng sải bước đến chỗ tôi - Sao cô ngồi trong bóng tối đó? - Bà hỏi - Thật vui khi lại được nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của cô. Đừng nghĩ tôi không biết tại sao trông cô buồn đến thế! Cô thật ngốc để rời bỏ Julian! Nó chỉ là một đứa trẻ lớn, cô biết không thể bỏ nó một mình nếu không nó sẽ làm những việc làm bản thân nó thương tổn, và khi nó bị thương tổn nó cũng làm cô thương tổn nữa! Sao cô để nó nắm giữ việc quản lý? Sao cô để nó đốt cháy tiền của cô nhanh như khi nó chạy vào túi cô vậy Tôi cho cô biết điều này, nếu ở vào địa vị cô, tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ để cho nó đưa người khác vào vai diễn của tôi trong vở Giselle!

Trời, mồm miệng anh ta mới xuẩn ngốc làm sao!

- Đừng lo cho con, Madame. - tôi lạnh lùng nói - Đó là vì chồng con không muốn con làm bạn múa với anh ấy nữa, con chắc chắn rằng sẽ có những người khác sẽ tham gia với anh ấy.

Bà cau mày bước tới. Bà đặt đôi tay xương xẩu lên tôi và lắc như thể để đánh thức tôi dậy. Bà ở gần nên tôi có thể thấy bà già đi khủng khiếp kể từ khi Georges qua đời. Mái tóc đen như gỗ mun của bà giờ gần như đã bạc trắng, chỉ điểm vài sợi đen nhánh thôi. Bà cắn nhần, nhe hàm răng trắng hơn và hoàn hảo hơn mọi khi.

- Cô sẽ để con trai tôi biến cô thành một kẻ ngốc ư? Cô để nó đưa diễn viên khác vào vị trí của cô ư? Tôi đã tin cô có nhiều nghị lực hơn cơ! Giờ cô hãy quay về New York thật nhanh và đẩy cái cô Yolanda đó ra khỏi cuộc đời nó! Hôn nhân là điều thiêng liêng và những lời thề hôn nhân phải được giữ gìn!

Rồi bà dịu giọng nói tiếp.

- Đi nào, Catherine - rồi dẫn tôi vào phòng làm việc nhỏ lộn xộn của bà - Giờ hãy cho tôi biết sự đại dột nào đang diễn ra giữa cô và chồng cô!

- Thực ra đó không phải là việc của mẹ!

Bà đẩy một chiếc ghế khác tới chỗ bà có thể ngồi lên nó. Tì người trên khuỷu tay, bà đâm tôi bằng ánh mắt trừng trừng xuyên thấu của bà.

- Bất cứ chuyện gì và tất cả mọi chuyện liên quan tới con trai tôi đều là việc của tôi - bà cáu kỉnh nói - Giờ cô hãy ngồi đó và cho tôi biết cô không hiểu điều gì ở con trai tôi? - Giọng bà trở nên ân cần hơn - Tôi hơn tuổi Georges khi chúng tôi lấy nhau và thậm chí tôi dám hoãn lại việc có con cho tới khi tôi tin năm tháng đỉnh cao trong sự nghiệp của tôi ở phía sau thì tôi bắt đầu mang thai. Georges không bao giờ muốn một đứa con làm ông ấy phụ thuộc và thế là ngay từ đầu Julian đã có hai người phản đối nó.

Tôi tự nhủ chúng tôi sẽ không buộc con trai mình phải theo nghề múa nhưng chúng tôi vẫn để nó cùng chúng tôi, do đó balê trở thành một phần thế giới của nó, phần quan trọng nhất - Bà thở dài nặng nề và quệt bàn tay xương xẩu qua trán - Cô biết đấy - bà nói tiếp với vẻ nuối tiếc - chỉ sau khi chồng tôi chết và được chôn tôi mới nhận ra rằng ông ấy chưa bao giờ quan tâm tới con trai chúng tôi trừ phi ra lệnh không được làm điều gì đó, hoặc ra lệnh phải hoàn thiện kỹ thuật múa của nó. Tôi không bao giờ nhận thấy Georges có thể ghen với con trai mình khi thấy nó ngày càng trở thành diễn viên múa giỏi hơn và nổi tiếng hơn. Thật không dễ dàng héo tôi khi trở thành một cô giáo balê còn Georges chỉ là một huấn luyện viên. Nhiều lần trong đêm chúng tôi nằm trên giường ôm nhau thêm muốn những tiếng vỗ tay, sự tán dương... Đó là một cơn đói không được thoả mãn cho tới khi chúng tôi nghe được những tiếng vỗ tay dành cho con trai chúng tôi.

Bà lại ngừng lời và vươn chiếc cổ chim lên nhìn tôi chăm chăm và xem tôi có chăm chú không. Phải, bà đã khiến tôi chăm chú. Bà nói với tôi quá nhiều điều tôi cần phải biết.

- Julian cố làm Georges thương tổn và Georges đã bị thương tổn vì Julian đã xem nhẹ danh tiếng của ông ấy. Một hôm nó gọi ông ấy là diễn viên múa loại hai. Georges không mở miệng nói với con trai suốt một tháng ròng! Họ chẳng còn hoà thuận với nhau sau chuyện đó nữa. Dần dần họ càng xa lánh nhau... cho tới một ngày Giáng sinh đẹp đẽ khi một điều phi thường khác dạt vào cuộc đời chúng tôi. Chính là cô! Julian bay về thăm chúng tôi chỉ vì tôi đã nài nỉ nó cố gắng hoà thuận với cha nó... và Julian nhìn thấy cô.

Bà ngừng lời, chiếu đôi mắt lạnh lẽo về phía tôi ròn hỏn hỏn nói tiếp:

- Cô tới, cô bỏ bùa nó, cô yêu nó khi cô múa cùng nó. Khi không múa cùng nó thì cô khác hẳn. Càng khó chinh phục cô, nó càng quyết tâm phải có cô. Tôi nghĩ cô thật thông minh nên đã chơi trò của một phụ nữ thành thạo khi cô chỉ là một đứa trẻ! Giờ cô, cô... cô đi và bỏ nó lại một thành phố xa lạ khi cô biết rằng nó không thể chịu được việc bị bỏ rơi!

Bà nhảy lùi lại như một con mèo đen gầy nhẳng và đứng nhìn xuống tôi.

- Thiếu Julian cho cô cảm hứng và đề cao tài năng của cô và tài năng của nó, thì cô sẽ là gì? Không có nó liệu cô có ở New York, nhảy múa với cái gì để nhanh chóng trở thành một trong những đôi diễn viên balê hàng đầu? Không! Cô sẽ vẫn ở đây, nuôi con cho ông bác sĩ đó. Chúa biết tại sao cô lại nói có với Julian và làm thế nào cô có thể vẫn không yêu nó Vì nó nói với tôi cô không và không bao giờ yêu nó! Do đó cô đã đầu độc nó. Cô bỏ nó. Cô bỏ đi chỉ để chứng kiến anh trai mình trở thành bác sĩ khi cô biết rõ vị trí của cô là ở bên cạnh chồng mình, làm cho nó hạnh phúc và quan tâm đến những nhu cầu của nó! - Phải, phải - bà rít lên - nó nói điện thoại đường dài cho tôi và nói hết cho tôi mọi chuyện! Giờ nó nghĩ nó căm thù cô! Giờ nó muốn tống cổ cô đi. Khi nó làm thế, nó không còn trái tim để có thể sống được. Vì nó đã trao trái tim cho cô từ rất nhiều, nhiều năm trước đây!

Tôi từ từ đứng lên, chân tôi run rẩy. Tôi giơ tay lên trán đau nhói và cố kìm những giọt nước mắt thường lệ. Bất thành linh điều đó đánh trúng tôi. Tôi yêu Julian! Giờ tôi nhận thấy chúng tôi giống nhau nhiều như thế nào, anh ấy với nỗi căm ghét cha mình, người đã từ chối anh ấy là một đứa con trai. Còn tôi thì lòng căm ghét mẹ đã khiến làm những thứ điên rồ như gửi những bức thư đáng ghét và những tấm thiệp Giáng sinh để làm buồn phiền cuộc đời mẹ và không bao giờ, không bao giờ để mẹ có được sự thanh thản. Julian luôn phải cạnh tranh với cha mình, không bao giờ biết mình sẽ thắng, và giỏi hơn... còn tôi thì phải cạnh tranh với mẹ, nhưng tôi đã chứng tỏ mình giỏi hơn mẹ.

- Madame, con sẽ cho mẹ biết điều mà Julian có lẽ không biết, còn con thì cũng không biết cho tới ngày hôm nay. Con yêu con trai mẹ. Có lẽ con luôn yêu anh ấy, chỉ là con không thể chấp nhận điều đó.

Bà lắc đầu rồi tuôn ra như bắn đạn.

- Nếu cô yêu nó, tại sao cô bỏ nó lại? Hãy trả lời tôi điều đó! Cô bỏ nó lại vì cô phát hiện ra nó thích những cô gái trẻ? Ngu quá! Tất cả đàn ông đều khao khát các cô gái trẻ, nhưng họ vẫn tiếp tục yêu vợ mình! Nếu cô để sự thèm muốn của nó đối với những cô gái trẻ trung xua đuổi cô thì cô điên rồi! Tắt vào mặt nó... nói với nó phải rời bỏ những cô gái đó, nếu không cô sẽ li dị nó! Hãy nói những điều đó và nó sẽ như cô mong muốn. Nhưng khi cô không nói gì và hành động như thể cô không quan tâm, cô đã thể hiện rõ cô không yêu nó, muốn nó hoặc cần nó!

- Con không phải mẹ anh ấy, linh mục hay Chúa trời - Tôi yếu ớt nói, sợ tất cả những cảm xúc của bà. Tôi tiến ra cửa để đi - Con không biết liệu có làm Julian tránh xa những cô gái trẻ không, nhưng con sẵn sàng quay lại và cố gắng. Con hứa sẽ làm tốt hơn. Con sẽ thông cảm hơn và sẽ để anh ấy biết con yêu anh ấy nhiều lắm. Con không chịu đựng nỗi việc anh ấy ngủ với người khác ngoài con.

Bà bước tới ôm tôi. Bà an ủi.

- Tội nghiệp con, nếu mẹ khất khe với con cũng chỉ là muốn tốt cho con mà thôi. Con phải giữ cho con trai mẹ đừng tự huỷ hoại bản thân nó. Nó luôn có mong muốn được chết, mẹ luôn biết điều đó. Nó nghĩ mình không đủ tốt để sống vì cha nó không thể bao giờ làm cho nó tin, đó cũng là lỗi của mẹ và cả của Georges nữa. Nhưng con hãy quay lại và cho nó biết Georges yêu nó. Ông ấy nói với mẹ điều này nhiều lần. Hãy nói với nó là cha nó cũng tự hào vì nó. Hãy cho nó biết, Catherine. Hãy quay lại và làm cho nó tin rằng con yêu nó và cần nó nhiều đến thế nào. Hãy nói con rất hối tiếc như thế nào khi phải bỏ nó lại. Hãy đi nhanh lên trước khi nó làm chuyện gì đó khủng khiếp đối với bản thân mình!

Đã tới lúc lại nói lời chia tay với Carrie, Paul và Henny. Nhưng lần này tôi không phải nói lời từ biệt với Chris. Anh ấy đã bước xuống.

- Không! Anh sẽ đi cùng em! Anh không để em quay lại với một người điên khùng. Khi em thu xếp ổn thoả với anh ta và khi anh biết mọi chuyện đều ổn cả thì anh mới đi.

Carrie khóc, nó luôn như vậy, Paul đứng và nói bằng ánh mắt rằng tôi có thể tìm lại vị trí trong trái tim ông.

Tôi ngó xuống khi máy bay bắt đầu cất cánh và thấy Paul nắm bàn tay nhỏ bé của Carrie khi nó ngẩng lên nhìn chúng tôi và vẫy tay, vẫy mãi cho tới lúc chúng tôi không thể nhìn thấy nó nữa. Tôi vặn vẹo chọn tư thế thoải mái và tựa đầu vào vai Chris và nói với anh ấy hãy đánh thức tôi dậy khi chúng tôi tới New York.

- Hãy làm cho chuyến đi thoải mái - anh ấy lẩm bẩm nhưng chẳng mấy chốc má anh ấy đã tì vào tóc tôi khi anh ấy cũng gà gât.

- Chris - tôi ngái ngủ nói - anh có nhớ quyển sách về Raymond và Lily, những người luôn tìm kiếm một nơi huyền diệu nơi cỏ tím mọc để hoàn thành những điều ước của họ không? Liệu sẽ rất tuyệt vời để nhìn xuống và thấy cỏ tím không?

- Phải - anh ấy cũng ngái ngủ đáp - Anh cũng vẫn đang tìm kiếm điều đó.

Sau khoảng ba tiếng đồng hồ, máy bay hạ cánh xuống sân bay La Guardia. Một ngày thật nóng bức, ngột ngạt. Mặt trời chơi trò ẩn hiện giữa những đám mây báo hiệu cơn mưa. Cả hai chúng tôi đều mệt mỏi.

- Giờ này Julian sẽ ở nhà hát diễn tập. Họ sẽ sử dụng buổi diễn tập như là một bộ phim quảng cáo. Có rất nhiều buổi diễn tập, trước đây bọn em chưa bao giờ múa ở nhà hát đó và thật quan trọng để cảm nhận không gian biểu diễn.

Chris đang kéo hai chiếc vali nặng của tôi, trong khi tôi xách chiếc túi nhẹ hơn nhiều của anh ấy. Tôi mỉm cười với anh ấy, thấy vui vì anh ấy đi cùng tôi dù Julian hẳn sẽ điên tiết.

- Giờ anh hãy ở phía sau... và đừng để anh ấy thấy anh nếu mọi chuyện diễn ra ổn thoả. Thật đấy, Chris, em chắc anh ấy sẽ vui khi thấy em. Anh ấy không nguy hiểm đâu.

- Chắc thế - anh ấy nhăn nhó đáp.

Chúng tôi đi vào nhà hát tối. Sân khấu phía trước được chiếu sáng rực rỡ. Chiếc máy quay đang đặt ở vị trí, sẵn sàng quay cảnh mở màn. Đạo diễn chương trình, nhà sản xuất và một vài người khác đang ngồi ở hàng ghế trước.

Sự nóng nực của ngày bị xua đi bởi sự lạnh lẽo của sân khấu rộng lớn. Chris mở một trong những chiếc túi của tôi và khoác lên vai tôi chiếc áo len dài tay sau khi cả hai chúng tôi ngồi gần lối đi ở giữa. Tôi tự động duỗi hai chân lên chiếc ghế phía trước. Dù tôi rùng mình nhưng nhóm balê đang toát mồ hôi do ánh đèn chói sáng nóng nực. Tôi tìm Julian nhưng không tìm thấy anh ấy.

Chỉ nghĩ tới việc Julian sẽ bước ra khỏi cánh gà, ra sân khấu bằng một chuỗi cử động lướt trên đầu ngón chân. Ôi, trông anh ấy thật lạ thường trong bộ đồ nịt màu trắng với miếng vải bịt giữ ấm chân màu xanh sáng.

- Oa! - Chris thì thầm bên tai tôi - Đôi lúc anh quên mất trông anh ta tuyệt vời như thế nào khi ở trên sân khấu. Không lạ gì khi mọi nhà phê bình balê nghĩ anh ta sẽ là ngôi sao của thập kỷ này nếu khi anh ta học được tính kỷ luật. Hãy để điều đó sớm thành hiện thực... và anh cũng muốn nói cả em nữa, Cathy - Tôi mỉm cười vì cả tôi cũng cần tính kỷ luật.

- Vâng - tôi đáp - tất nhiên, cả em nữa.

Ngay khi Julian hoàn thành đoạn biểu diễn cá nhân thì Yolanda Lange mặc bộ quần áo biểu diễn màu đỏ xoay tròn trên mũi chân xuất hiện từ cánh gà. Cô ta đẹp hơn bao giờ hết! Cô ta múa thật tuyệt vời so với mọi cô gái có chiều cao như thế. Cô ta múa thật giỏi cho tới lúc Julian tới đỡ eo lưng và nhắc cô ta lên rồi vội thả tay ra khiến cô ta bị trượt và suýt ngã và anh ta lại phải điều chỉnh tư thế để giữ cô ta lại. Một nam diễn viên mà để nữ diễn viên bị ngã thì chẳng mấy sẽ không có bạn diễn để nhắc lên. Họ lại thử lại cùng động tác nhảy, nhắc và ngã ra sau và lần này thì việc đó diễn ra gần như tột tệ khiến Yolanda có vẻ lóng ngóng còn Julian thì chẳng thành thạo gì.

Thậm chí tôi ngồi ở dưới hàng ghế giữa có thể nghe tiếng nguyên rủa rất to của cô ta.

- Mẹ anh chứ! - Cô ta rít lên - Anh khiến tôi có vẻ thật vụng về... nếu anh để tôi ngã, anh sẽ không bao giờ được múa nữa!

- Cắt! - đạo diễn kêu lên. Ông đứng dậy sốt ruột ngó hết người này đến người kia.

Đoàn balê đã phải vất vả luyện tập giờ cầu nhàu và giận dữ nhìn cặp diễn viên ở giữa sân khấu đang lãng phí quá nhiều thời gian. Từ vẻ mặt nóng bức, đầm đìa mồ hôi của họ chứng tỏ điều này đã lặp đi lặp lại nhiều lần rồi và rất tệ hại.

- Marquet! - đạo diễn gọi, biết rằng phải có chút kiên nhẫn với những người đã bị yêu cầu làm lại đến lần hai và thậm chí còn hơn - Có chuyện quái gì trong sự đếm nhịp của cậu đấy? Tôi nghĩ cậu nói cậu biết rõ vở balê này. Tôi không thể nghĩ tới việc là ba ngày trước đây cậu đã tập đúng.

- Tôi ư? - Julian cãi lại - Đó không phải tôi... cô ta nhảy lên quá sớm!

- Được rồi - đạo diễn chế nhạo nói - đó luôn là lỗi của cô ta và không bao giờ là lỗi của anh - Ông cố kiềm chế sự thiếu kiên nhẫn của mình, biết rằng Julian sẽ bỏ đi ngay nếu bị phê phán quá nhiều - Khi nào vợ anh đủ khoẻ để có thể múa tiếp?

Yolanda kêu lên.

- Này, đợi một chút! Tôi đi suốt từ Los Angeles tới đây và giờ ông lại nói như thể ông muốn thay thế tôi bằng Catherine! Tôi sẽ không làm thế đâu! Giờ tôi đã được ghi tên vào hợp đồng đó rồi! Tôi sẽ kiện!

- Cô Lange - giám đốc chương trình nhẹ nhàng nói - cô là người thay thế... nhưng khi cô tham gia chương trình, hãy cố gắng hơn nữa. Marquet, hãy lắng nghe tín hiệu dành cho cậu... còn cô Lange, hãy sẵn sàng... và cầu Chúa lần này phải diễn đúng để chứng tỏ khán giả mong muốn được thấy sự biểu diễn tốt hơn của những người chuyên nghiệp.

Tôi mỉm cười khi nghe rằng cô ta chỉ là người thay thế, tôi nghĩ mình mới thực sự được ghi vào vở diễn.

Tôi ngang bướng thương thức cảnh Julian biến mình và cả Yolanda nữa thành những kẻ ngốc. Khi những diễn viên trên sân khấu rên rầm, tôi rên rầm cùng họ, cảm thấy sự kiệt quệ của họ dù bản thân tôi cũng cảm thấy tiếc cho Julian đang cần cù cố giữ thăng bằng cho Yolanda. Bất cứ lúc nào đạo diễn chương trình cũng có thể kêu "cắt" và đó là lúc tôi sẽ chơi nước cờ của mình.

Phía trên hàng ghế đầu, Madame Zolta đột nhiên quay chiếc cổ dài nhăn nheo của mình vươn về chỗ tôi và đôi mắt tròn nhỏ sắc sảo của bà thấy tôi đang ngồi căng thẳng, nhìn như một con chim đại bàng.

- Này, cô, Catherine - bà hăng hái gọi. Tới đây, bà ra hiệu, hãy ngồi cạnh tôi.

- Chờ em một lúc, Chris - tôi thì thầm - em phải lên kia và cứu Julian trước khi anh ấy làm hỏng sự nghiệp của cả hai đứa bọn em. Em sẽ ổn thôi. Anh ta không thể làm được gì đâu trước sự chứng kiến của khán giả... đúng không?

Khi tôi ngồi xuống cạnh Madame Zolta, bà rít lên.

- A, cô chẳng ốm chút nào. Ồn Chúa vì ân huệ nhỏ nhoi này. Chồng cô trên kia đang phá hỏng danh tiếng của tôi và cả danh tiếng của anh ta và cô. Cô nên biết tốt hơn là phải luôn để anh ta diễn cùng cô, vì giờ anh ta không thể diễn tốt cùng bất cứ người nào khác.

- Madame - tôi hỏi - ai bố trí cho Yolanda thay tôi thế?

- Chồng cô đấy. Cô đã để anh ta điều khiển... cô thật ngốc để làm thế. Anh ta không có khả năng! Anh ta là một kẻ gây rối, một con quỷ, một kẻ không biết điều! Chẳng mấy anh ta sẽ phát điên nếu anh ta không thấy mặt cô... hoặc chúng tôi sẽ phát điên. Hãy chạy thật nhanh và mặc quần áo biểu diễn vào

và cứu tôi khỏi bị tiêu diệt!

Chỉ mấy phút tôi đã mặc xong quần áo tập và ngay khi buộc tóc lên, tôi xỏ giày biểu diễn vào. Tôi khởi động thật nhanh ở thanh xà trong phòng thay quần áo, làm động tác quay trên mũi chân để máu lưu thông tứ chi. Chẳng mấy chốc tôi đã sẵn sàng. Không ngày nào trôi qua mà tôi không luyện tập vài giờ.

Tôi ngần ngừ ở cánh gà tôi. Tôi nghĩ mình đã chuẩn bị cho hầu hết mọi chuyện khi Julian nhìn thấy tôi... anh ta sẽ làm gì? Trong khi tôi nhìn anh ta trên sân khấu, thỉnh thoảng tôi bị xô thật mạnh từ phía sau.

- Mày đã bị thay rồi - Yolanda rít lên - Cút đi... tránh xa ra! Mày có cơ hội và đã làm hỏng nó rồi... giờ Julian là của tao! Mày nghe thấy đấy... anh ấy là của tao! Tao đã ngủ trên giường của mày, dùng đồ trang điểm của mày và đeo nữ trang của mày... tao đã đảm nhận vị trí của mày trong mọi chuyện!

Tôi muốn phớt lờ cô ta đi và không tin bất cứ cái gì cô ta nói. Khi nhạc cho vai Giselle tiếp tục, Yolanda cố giữ tôi lại, đó là lúc tôi quay lại thật nhanh và đẩy cô ta thật mạnh khiến cô ta ngã lộn ra. Cô ta trắng bệch ra vì đau, trong khi tôi tiếp tục đi trên mũi chân và lướt ra sân khấu, thực hiện hoàn hảo động tác lướt như chuỗi ngọc trai... Mỗi bước nhỏ có thể được đo và chứng minh là cùng một khoảng cách. Tôi là cô gái nông thôn e thẹn, dịu dàng, yêu chàng Loys chân thành. Những người khác trên sân khấu há miệng ra khi nhìn thấy tôi. Sự nhẹ nhõm làm đôi mắt đen của Julian sáng bừng lên ngay.

- Chào - anh ta lạnh lùng nói khi tôi tới gần anh ta và chấp chới mi mắt đen để lôi cuốn anh ta thêm nữa - Tại sao cô quay lại? Ông bác sĩ của cô tổng cổ cô đi à? Đã chán cô rồi à?

- Anh là đồ bẩn thỉu, thiếu suy nghĩ, Julian, khi thay thế tôi bằng Yolanda! Anh biết tôi coi thường cô ta!

Anh ta quay lưng lại những người xem và cười khinh bỉ, trong khi vẫn giữ nhịp.

- Phải. Tôi biết cô ghét cô ta, đó là tại sao tôi muốn cô ta! - Anh ta bấu đôi môi đẹp của mình khiến chúng thật xấu xí - Nghe này, búp bê balê. Không ai chạy khỏi tôi, đặc biệt là vợ tôi, rồi quay lại và nghĩ cô ta vẫn thích hợp với cuộc đời tôi. Tình yêu của tôi, trái tim yêu thương của tôi, giờ tôi không muốn cô. Giờ tôi không cần cô, cô có thể đi và chơi trò với bất cứ thằng đàn ông nào cô muốn! Cút khỏi cuộc đời tôi!

- Anh không muốn thế - Tôi nói khi cả hai chúng tôi biểu diễn thật hoàn hảo và không ai bảo phải "cắt". Làm sao họ có thể làm thế được khi chúng tôi làm mọi động tác chính xác vô cùng.

- Cô không yêu tôi - anh ta cay đắng nói - Cô chưa bao giờ yêu tôi. Dù tôi làm bất cứ điều gì hoặc nói bất cứ thứ gì, giờ tôi không cần! Tôi cho cô thứ tốt nhất tôi có, vậy mà vẫn chưa đủ. Do vậy, Cath-er-ine thân yêu... tôi sẽ cho cô cái này! - Nói đến đây, anh ta nhảy vọt lên trên không và thả người xuống thật mạnh và hướng thẳng vào bàn chân tôi. Trọng lượng của anh ta rơi thẳng xuống như một

phiến gỗ nặng nghiền nát những ngón chân tôi!

Tôi thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ, rồi Julian quay người day cầm tôi.

- Giờ em xem ai sẽ múa Giselle với tôi. Chắc chắn là không phải cô rồi phải không?

- Cắt! - đạo diễn gào lên bên dưới, quá muộn để cứu tôi.

Julian tóm chặt vai tôi và lắc mạnh như một con búp bê nhồi giẻ rách. Tôi chăm chăm nhìn đôi mắt nhỏ của anh ta, chẳng mong điều gì cả. Rồi đột nhiên anh ta quay người bỏ đi để lại tôi một mình giữa sân khấu, hai bàn chân bị thương đau khủng khiếp tới mức tôi có thể kêu lên được. Nhưng thay vì kêu, tôi khuyu xuống sàn diễn và ngồi đó nhìn đôi chân sưng phồng lên rất nhanh của mình.

Từ bên dưới chỗ ghế ngồi, Chris chạy tới giúp tôi.

- Thằng chết tiệt vì đã làm điều này! - anh ấy kêu lên, quỳ xuống tháo đôi giày của tôi ra và xem đôi bàn chân tôi. Anh ấy định lắc bàn chân tôi nhưng tôi kêu lên vì đau khủng khiếp. Anh ấy dễ dàng nhắc tôi lên và ôm tôi sát người anh ấy - Em sẽ ổn thôi, Cathy. Anh sợ mỗi chân bị gãy vài ngón. Em sẽ cần bác sĩ chỉnh hình.

- Đưa Catherine tới bác sĩ chỉnh hình của chúng tôi - Madame Zolta ra lệnh, bà lão đảo bước tới và nhìn xuống đôi bàn chân sưng phồng và tím bầm của tôi, bà tiến lại gần Chris hơn, trước đây bà đã vài lần gặp anh ấy - Cậu là anh trai Catherine, là người gây ra tất cả chuyện rắc rối này à? - bà hỏi - Hãy nhanh chóng đưa cô ấy tới bác sĩ. Chúng tôi có bảo hiểm. Còn về gã chồng ngu ngốc đó. Tôi sẽ đuổi hắn.

NAM DIỄN VIÊN THỨ MƯỜI BA

Hai bàn chân tôi đã được chụp X quang và thấy rằng ba ngón chân ở bàn chân trái bị gãy, còn bàn chân phải thì bị gãy một ngón út. Ổn chúa hai ngón chân cái của tôi không hề hấn gì, nếu không tôi sẽ không bao giờ có thể múa được nữa. Chris đưa tôi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ. Hai bàn chân tôi được bọc trong khuôn nhựa đến tận đầu gối, được làm khô ở một bàn chân trong khi ngón út được băng và để nó tự liền mà không cần bảo vệ gì. Từng ngón chân được bó thật chặt riêng ra để tôi không thể cử động chúng được và để lộ ra cho mọi người thấy những vết bầm tím đen và xanh. Tôi nghĩ những lời cuối cùng của bác sĩ không làm cho tương lai trở nên tươi sáng.

- Cô có thể hoặc không thể múa nữa, điều đó thì còn tùy. - Còn tùy vào cái gì thì ông không nói.

Do đó tôi hỏi Chris.

- Chắc chắn rồi, - anh ấy tự tin đáp - tất nhiên em sẽ lại múa được. Đôi khi bác sĩ thích tỏ ra bi quan để em có thể nghĩ ông ta thật giỏi khi mọi chuyện diễn ra tốt đẹp... do khả năng đặc biệt của ông ta. - Anh ấy vụng về đỡ tôi khi dùng chìa khoá của tôi mở cửa căn hộ của tôi và Julian. Anh ấy lại bế tôi lên, đưa tôi vào trong nhà và đóng cửa lại. Anh ấy cố gắng để tôi lên chiếc ghế sofa mềm trong tư thế dễ chịu nhất. Tôi nhắm chặt mắt, cổ chẹn cơn đau mà tôi cảm thấy mỗi khi nhúc nhích.

Chris nhẹ nhàng nâng hai chân tôi lên để có thể nhét mấy chiếc gối xuống. Một chiếc gối dày khác được đặt cẩn thận dưới lưng và đầu tôi... và anh ấy không nói một lời nào... không một lời nào.

Vì anh ấy im lặng nên tôi mở mắt ra và cố đoán vẻ mặt của anh ấy. Anh ấy cố tỏ vẻ nghề nghiệp xa lạ nhưng không thành công. Anh ấy tỏ ra choáng váng mỗi khi mắt anh ấy nhìn từ chỗ này đến chỗ kia. Tôi sợ hãi nhìn quanh. Mắt tôi tròn tròn. Miệng tôi há hốc. Ôi căn phòng này! Một đống lộn xộn! Ôi, Chúa ơi, thật khủng khiếp!

Căn hộ của chúng tôi là một đống đồ nát! Mọi bức tranh mà Julian và tôi lựa chọn kỹ càng bị giật xuống khỏi tường, bị vỡ từng mảnh nằm trên sàn, kể cả hai bức tranh màu nước Chris đã vẽ cho tôi, những bức tranh tôi mặc quần áo biểu diễn. Tất cả những đồ mxy thuật cổ vỡ vụn nằm rải rác trên lò sưởi. Các bóng đèn nằm trên sàn nhà, chao đèn bị đứt còn lòng thòng dây. Những chiếc gối thêu tôi đã làm trong những chuyến bay dài buồn tẻ từ nơi này đến nơi kia trong những chuyến lưu diễn của chúng tôi bị xé tan. Những cây cảnh trong nhà bị nhổ ra khỏi chậu và bỏ mặc chúng chết khô héo. Hai chiếc bình Paul tặng quà đám cưới cũng bị đập vỡ. Mọi đồ đẹp và giá trị và rất nhiều đồ khác đáng yêu anh ta và tôi định giữ suốt cuộc đời chúng tôi và để cho con cái chúng tôi - tất cả đều không thể phục hồi được.

- Kẻ phá hoại, - Chris khẽ nói - đúng là kẻ phá hoại - Anh ấy mỉm cười, hôn lên trán tôi và xiết chặt tay tôi khi nước mắt tôi bắt đầu chảy - Bình tĩnh đi - anh ấy nói rồi đi kiểm tra ba căn phòng khác trong khi tôi nằm trên những chiếc gối và cố nén cơn thổn thức. Ôi, anh ấy chắc phải căm ghét tôi vì đã làm điều này! Chẳng mấy Chris đã quay lại với vẻ mặt bình tĩnh cùng với ánh mắt như có một cơn bão đi qua mà thỉnh thoảng tôi thấy trên khuôn mặt anh ấy.

- Cathy! - anh ấy thận trọng ngồi xuống mép ghế và với bàn tay tôi - Anh không biết phải nghĩ gì. Tất cả quần áo và giày của em đã bị phá hỏng. Đồ trang sức của em nằm rải rác trên sàn nhà, dây chuyền thì bị đứt, lắc tay thì bị bóp méo đi. Nó giống như ai đó cố tình phá hết đồ của em và để lại nguyên đồ của Julian - Anh ấy nhìn tôi vẻ phiền muộn. Anh ấy chìa tay ra cho tôi thấy vật đã từng là nhẫn đính hôn mà Paul tặng tôi. Chiếc nhẫn bạch kim giờ chỉ là một hình méo mó. Gờ đỡ viên kim cương hai carat bị cong lên.

Tôi đã được tiêm thuốc giảm đau do đó không cảm thấy nỗi đau từ những ngón chân gãy. Tôi cảm thấy mất phương hướng, đúng hơn là bơ vơ. Ai đó trong tôi đang kêu lên, kêu lên... gần như là căm hờn... gió đang thổi. Khi tôi nhắm mắt lại, tôi thấy những ngọn núi xanh phủ đầy sương bao quanh tôi, che hết ánh mặt trời - như trên khu gác, như trong tầng áp mái.

- Julian, - tôi yếu ớt nói - chắc anh ta đã làm chuyện này. Anh ta chắc đã quay lại và trút cơn giận lên tất cả đồ đạc của em. Hãy xem những thứ còn nguyên, đó là những thứ anh ta chọn cho bản thân mình.

- Thằng chết tiệt! - Chris kêu lên - Bao nhiêu lần nó trút cơn giận lên em? Bao nhiêu lần bị thâm tím mắt... anh đã thấy một lần... nhưng còn bao nhiêu lần khác?

- Đừng mà, - tôi lơ mơ nói - Anh ta chưa bao giờ đánh em mà sau đó không khóc, và nói anh ta xin lỗi - Phải, xin lỗi, em yêu, tình yêu duy nhất của anh... Anh không biết cái gì đã khiến anh hành động như thế khi mà anh yêu em nhiều lắm!

- Cathy, - Chris ngập ngừng, nhét chiếc nhẫn bạch kim vào túi anh ấy - em ổn chứ? Trông em gần như ngất. Anh sẽ đi dọn giường để em có thể nghỉ ở đó. Em sẽ ngủ say và quên hết chuyện này. Khi em thức dậy, anh sẽ đưa em đi. Đừng khóc vì những quần áo và những đồ vật anh ta đã tặng em, vì anh sẽ tặng em những thứ tốt hơn và nhiều hơn. Vì chiếc nhẫn này Paul đã tặng em nên anh sẽ tìm ở phòng ngủ tới khi tìm được viên kim cương.

Chris ngó tìm nhưng không tìm thấy viên kim cương và khi tôi chìm vào giấc ngủ, anh ấy đã bế tôi lên chiếc giường đã được thay ga sạch. Khi tôi mở mắt đã thấy mình được đắp một chiếc chăn mỏng còn Chris đang ngồi trên mép giường nhìn khuôn mặt tôi. Tôi nhìn về phía cửa sổ thấy trời đã tối. Bất cứ lúc nào Julian cũng sẽ trở về và thấy Chris ở cùng tôi... và sẽ phải trả giá đắt!

- Chris... anh đã thay đồ cho em và mặc chiếc áo ngủ này vào à? - Tôi ngờ ngẩn hỏi khi nhìn thấy ống tay áo ngủ màu xanh là một trong những chiếc tôi ưa thích.

- Phải. Anh nghĩ em sẽ dễ chịu hơn là phải mặc quần bị xẻ ra. Anh là một bác sĩ, nhớ chứ? Anh đã quá quen khi phải nhìn thấy mọi thứ.

Bóng tối lúc chạng vạng tràn khắp căn phòng, biến tất cả mọi vật trở nên đỏ tía. Tôi ngờ ngẩn thấy anh ấy như đã từng thấy, khi không gian tầng áp mái giống như thế này, hồng hồng, lơ mơ, đáng sợ, khi chúng tôi cô độc và phải đối mặt với những nỗi sợ hãi không gọi tên được đang chờ ở phía trước. Anh ấy luôn luôn an ủi tôi khi những thứ khác không thể an ủi tôi được. Anh ấy luôn ở đó khi tôi cần anh ấy làm và nói những lời đúng.

- Anh có nhớ ngày mẹ nhận được bức thư từ bà ngoại nói chúng ta có thể đến ở nhà bà không? Chúng ta đã nghĩ mọi thứ thật tuyệt vời đang ở phía trước, rồi sau đó chúng ta nghĩ đến tất cả những niềm vui đã nằm lại ở phía sau. Không bao giờ, không bao giờ nằm ở hiện tại cả.

- Đúng, - anh ấy khẽ nói - Anh nhớ. Chúng ta đã tin rằng sẽ giàu có như vua Midas và mọi thứ chúng ta chạm vào sẽ biến thành vàng. Chúng ta chỉ cần biết tự chủ hơn, đủ để giữ những người chúng ta yêu vẫn là họ hàng máu mủ. Chúng ta thật thơ dại, ngốc nghếch và quá tin tưởng.

- Ngốc nghếch ư? Em không tin chúng ta ngốc nghếch, chỉ là người bình thường thôi. Anh đã đạt được mục tiêu của mình là trở thành một bác sĩ. Nhưng em thì vẫn chưa phải là một nữ diễn viên balê hàng đầu - Tôi cay đắng nói điều này.

- Cathy, đừng có xem thường bản thân mình. Em sẽ là một nữ diễn viên balê hàng đầu - Anh ấy nồng nhiệt nói - Đnág ra em đã đạt được điều này từ lâu rồi nếu Julian biết kiềm chế những cơn tức giận của anh ta khiến mọi người quản lý sợ phải ký hợp đồng với cả hai. Em vẫn chết dí ở một nhóm nhỏ chỉ bởi vì em sẽ không rời anh ta.

Tôi thở dài, ước giá anh ấy đừng nói vậy. Sự thật là những cơn giận bột phát của Julian đã phá hỏng không chỉ hơn một lời mời chào đưa chúng tôi vào một nhóm danh tiếng hơn.

- Anh phải đi đi, Chris. Em không muốn anh ta về nhà và thấy anh ở đây. Anh ta không muốn anh ở gần em. Còn em không thể rời bỏ anh ta. Anh ta yêu em và cần em theo cách của anh ta. Không có em kìm giữ, anh ta sẽ thô bạo gấp mười lần và sau rốt em đã yêu anh ta. Nếu đôi lúc anh ta có hung hăng thì anh ta muốn em thấy điều đó. Giờ em đã thấy.

- Thấy ư? - anh trai tôi hỏi - Em không thấy đâu! Em chỉ thương hại vì anh ta đã lấy mất sự khôn ngoan của em rồi! Hãy nhìn xung quanh đi, Cathy! Chỉ một thằng điên mới có thể làm được chuyện này. Anh không để em một mình đương đầu với một thằng điên! Anh sẽ ở lại để bảo vệ em. Hãy cho anh biết em có thể làm gì nếu anh ta quyết định phải bắt em trả giá vì đã bỏ anh ta ở Tây Ban Nha? Liệu em có đứng lên và chạy được không? Không! Anh sẽ không để em lại đây không được bảo vệ khi mà anh ta có thể về nhà khi say rượu, hoặc đã chích thuốc...

- Anh ấy không chích thuốc! - Tôi phản đối, bảo vệ điều tốt đẹp đó ở Julian và vì một lý do nào đó, muốn quên tất cả những gì không tốt.

- Anh ta đã dậm xuống những ngón chân em khi em cần chúng để múa... vậy đừng nói với anh là phải đương đầu với một con người cũ. Khi em đi thay đồ biểu diễn anh đã nghe thấy ai đó nói rằng từ khi Julian bắt đầu cặp kè cùng với Yolanda, anh ta là một người hoàn toàn khác hẳn. Tất cả những người khác đều ngờ rằng anh ta chích thuốc... đó là tại sao anh nói vậy - anh ấy ngừng một lúc - hơn nữa, anh biết một sự thật là Yolanda đã lấy bất cứ thứ gì cô ta có thể mang đi được.

Tôi đang ngái ngủ, vì đau và vì lo lắng về việc Julian đáng ra giờ này phải về nhà, và tôi đang mang trong mình một đứa trẻ mà phải quyết định số phận của nó.

- Chris, anh ở lại đi. Nhưng khi anh ấy về nhà, hãy để em nói chuyện...anh hãy ở phía sau nhé... anh hứa chứ?

Anh ấy gật đầu trong khi tôi bắt đầu lại lơ mơ ngủ, cảm giác như thể không có thứ gì là thật trừ chiếc giường bên dưới tôi và giấc ngủ mà tôi cần. Lười nhác, không suy nghĩ, tôi trở mình nằm nghiêng và chân tôi trượt khỏi chỗ gối được kê cao khiến tôi kêu lên.

- Cathy... đừng cử động - Chris nói, vội chỉnh chân tôi trở lại gác lên gối - Hãy để anh nằm cạnh em và giữ em cho tới khi anh ta trở về. Anh hứa sẽ không ngủ và ngay khi anh ta tới cửa, anh sẽ bật dậy và nấp đi - Anh ấy mỉm cười cổ vũ tôi khiến tôi gật đầu và được chào đón trong đôi tay khỏe mạnh, ấm áp của anh ấy vòng quanh người tôi khi tôi lại tìm kiếm sự dễ chịu ngọt ngào của giấc ngủ.

Chẳng mấy tôi chìm vào giấc ngủ và mơ thấy Bart Winslow, người chồng thứ hai của mẹ. Chúng tôi đang nhảy điệu waltz trong phòng khiêu vũ lớn của Lâu đài Foxworth. Còn trên gác, gần chần song bao lơn, có hai đứa trẻ trốn trong chiếc tủ lớn có lưới chắn phía sau. Cây Giáng sinh ở góc phòng cao gần chạm trần, hàng trăm người nhảy với chúng tôi, nhưng họ được làm bằng giấy bóng kính trong suốt, không phải là người bình thường đẹp đẽ như Bart và tôi. Đột nhiên Bart thôi không nhảy nữa, bế tôi lên và đưa tôi lên cầu thang rộng rồi đặt tôi xuống chiếc giường thiên nga lông lầy. Chiếc áo dài đẹp tuyệt của tôi làm bằng nhung xanh và vải the xanh mềm tan ra bên dưới sự vuốt ve của đôi tay nóng bỏng của ông ta và rồi cơ thể đàn ông đó hoà vào tôi mạnh khiến tôi bắt đầu la hét và mỗi tiếng kêu đó nghe giống như tiếng chuông điện thoại vậy.

Tôi choàng dậy... tại sao tiếng chuông điện thoại vang lên trong đêm khuya luôn có vẻ đe dọa? Tôi ngái ngủ với lấy ống nghe.

- Alô!

- Bà Julian Marquet phải không?

Tôi tỉnh táo hơn trước và giụi mắt.

- Vâng, tôi nghe đây.

Cô gái ở đầu dây bên kia nói tên một bệnh viện ở đầu bên kia thành phố.

- Bà Marquet, liệu bà có thể tới đó sớm được không? Nếu bà có thể thì hãy để ai đó đưa bà đi. Chồng bà bị tai nạn ô tô, và giờ đang được phẫu thuật. Bà hãy mang thẻ bảo hiểm, chứng minh thư của ông ấy và bất cứ bệnh án nào mà bà có... bà Marquet... bà vẫn ở đó chứ?

Không, tôi không ở đây, tôi đang lúi về Gladstone, Pennsylvania khi tôi mười hai tuổi. Hai viên cảnh sát xuất hiện ở lối xa chạy với chiếc xe màu trắng đỗ ở đó... và họ từ từ bước tới xen ngang bữa tiệc sinh nhật để nói với chúng tôi rằng bố đã chết. Chết trong một tai nạn trên đường cao tốc Greenfield.

- Chris! Chris - tôi kêu lên, sợ rằng anh ấy có thể đi rồi.

- Anh đây! Anh tới ngay. Anh biết em sẽ cần anh.

Trong giờ phút cô đơn và ảm đạm trước lúc bình minh đó, Chris và tôi lái xe tới bệnh viện. Tại một trong những phòng chờ được khử trùng, chúng tôi ngồi đợi để xem liệu Julian có được cứu sống không. Cuối cùng, khoảng giữa trưa, sau nhiều giờ trong phòng cấp cứu, họ đưa anh ấy ra.

Họ đặt anh ấy trên thứ họ gọi là "giường gấp" để treo chiếc chân trái được bó bột từ ngón chân đến tận hông. Tay trái anh ấy bị gãy, đã được bó bột và cũng được treo lên một cách kì dị như vậy. Khuôn mặt nhợt nhạt của anh ấy trầy trợt và thâm tím. Đôi môi anh ấy, thường ngày đầy đặn và đỏ, giờ nhợt nhạt như làn da. Nhưng tất cả những điều đó chẳng là gì nếu so với chiếc đầu anh ấy! Tôi run lên khi nhìn thấy! Đầu anh ấy bị gọt nhẵn và những hố nhỏ được khoan để nhét những chiếc cặp kim loại kéo đầu anh ấy lên và khả ra sau! Một chiếc vòng cổ da bọc bông được thắt sát cổ anh ấy. Cổ bị gãy!

Cộng thêm một cái chân gãy, một chỗ gãy xương hở ở cẳng tay... chưa kể những vết thương bên trong khiến anh ấy phải nằm trên bàn phẫu thuật ba giờ liền!

Tôi kêu lên.

- Anh ấy sẽ sống chứ?

- Ông ấy vẫn trong tình trạng nguy kịch, bà Marquet ạ - họ trả lời thật bình thản - Nếu ông ấy còn có những người họ hàng khác, chúng tôi nghĩ bà nên liên lạc với họ. Chris đi gọi điện cho Madame Marisha vì tôi sợ rằng Julian có thể đi bất cứ lúc nào và tôi sẽ bỏ lỡ cơ hội duy nhất để nói với anh ấy rằng tôi yêu anh ấy. Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ bị nguyên rủa và bị săn đuổi suốt quãng đời còn lại.

Nhiều ngày trôi qua, ý thức của Julian vẫn chập chờn. Anh ấy nhìn chăm chăm tôi với đôi mắt lơ đãng, không tập trung. Anh ấy nói nhưng giọng nói thật khó nghe khiến tôi không hiểu được. Tôi đã tha thứ cho anh ấy tất cả những lỗi lầm nhỏ và cả những lỗi lầm lớn nữa. Tôi thuê một căn phòng ở bệnh viện gần phòng anh ấy nơi tôi có thể chợp mắt đôi chút nhưng tôi chưa bao giờ nghỉ trọn đêm cả. Tôi phải ở đó, khi anh ấy tỉnh táo, có thể nhìn và biết tôi, để tôi có thể nài nỉ anh ấy phải đấu tranh.

- Julian, - tôi thì thầm, giọng tôi khàn khàn vì thường xuyên phải nói - xin đừng chết!

Các bạn múa và nhạc công quay quần ở bệnh viện nói những lời an ủi. Phòng anh ấy đầy ắp hoa từ hàng trăm người hâm mộ. Madame Marisha bay từ Nam Carolina tới và oai vệ bước vào phòng trong bộ quần áo đen ảm đạm. Bà nhìn chăm chú vào khuôn mặt bất tỉnh của đứa con duy nhất của mình mà không thể hiện bất kỳ nỗi sầu khổ nào.

- Nó nên chết, - bà lạnh nhạt nói - hơn là tỉnh dậy và thấy mình chỉ là một kẻ tàn tật.

- Sao bà dám nói thế? - Tôi nổi cáu, sẵn sàng tấn công bà - Anh ấy sẽ sống... và anh ấy không phải chịu số phận bi đát. Dây thần kinh cột sống của anh ấy không bị thương! Anh ấy sẽ đi lại được và cũng sẽ múa được nữa!

Vết thương hại và không tin hiện ra trong mắt bà rồi bà rơi nước mắt. Con người kiêu căng đó không bao giờ khóc, không bao giờ tỏ vẻ buồn khổ đó đang ghen ngạo trong cánh tay tôi.

- Hãy nói lại đi, rằng nó sẽ múa được... ôi, đừng nói dối, nó sẽ lại múa được!

Năm ngày nữa trôi qua trước khi Julian có thể tập trung đôi mắt đủ để nhìn rõ. Không thể quay đầu được nên Julian hướng đôi mắt về phía tôi.

- Chào.

- Chào, anh chàng mơ mộng. Em nghĩ anh sẽ không bao giờ tỉnh dậy cơ. - Tôi nói.

Anh ấy mỉm cười, một nụ cười hơi mỉa mai.

- Không may thế đâu, Cathy đáng yêu à. - Mắt anh ấy khẽ lướt xuống chiếc chân đang được treo lên - Anh thà chết còn hơn là như thế này.

Tôi đứng lên và bước tới bên chiếc giường gấp được làm bằng hai miếng vải bạt rộng trượt trên những thanh cứng, bên dưới có một chiếc đệm có thể hạ thấp được để có thể thay bộ. Đó là một chiếc giường cứng, phẳng do đó tôi cẩn thận bước tới chỗ anh ấy và dùng ngón tay xoắn món tóc rối của anh ấy, chỗ tóc còn lại. Bàn tay kia của tôi khẽ vuốt ngực anh ấy.

- Jule, anh không bị liệt đâu. Dây thần kinh cột sống của anh không bị thương trầm trọng, không bị gãy, thậm chí cũng không bị thâm tím. Chỉ là bị va chạm thôi.

Cánh tay không bị thương của anh ấy có thể giơ ra để ôm tôi nhưng nó vẫn nằm yên cạnh người anh ấy.

- Em nói dối. - anh ấy cay đắng nói - Anh chẳng cảm thấy cái quái gì từ thắt lưng trở xuống. Đừng có đặt tay lên ngực anh. Hãy ra khỏi đây đi! Em không yêu anh! Em đợi tới lúc em nghĩ anh đã sẵn sàng tống cổ em đi và rồi em tới với những lời ngọt ngào! Anh không muốn hay không cần sự thương hại của em... do đó hãy đi đi!

Tôi rời giường anh ấy và với chiếc túi của tôi. Tôi khóc kể cả khi anh ấy la lên và nhìn lên trần nhà.

- Anh là đồ chết tiệt vì đã phá tan căn hộ của chúng ta. - Tôi nổi giận khi có thể nói - Anh là đồ chết tiệt vì đã làm gãy ngón chân tôi - Tôi nổi xung, giờ vô cùng tức giận và muốn tát vào khuôn mặt đã thâm tím của anh ấy - Anh là đồ chết tiệt vì đã làm vỡ tất cả những món đồ xinh đẹp của chúng ta. Anh biết chúng ta đã cẩn thận chọn những chiếc đèn, những đồ đạc đáng giá cả một gia tài đó như thế nào. Anh biết chúng ta muốn để chúng lại như là những đồ gia bảo cho con cái của chúng ta. Giờ chúng ta chẳng có gì để lại cho bất cứ ai nữa!

Anh ấy toét miệng cười hài lòng.

- Phải, chẳng có gì để lại cho bất cứ ai - Anh ấy ngáp dài như thể muốn đuổi tôi ra, nhưng tôi không sẵn lòng để bị đuổi ra như thế - Không có con, ơn Chúa. Chẳng bao giờ có đứa nào nữa. Em có thể li dị. Lấy một thằng chó đẻ nào đó và biến cuộc đời nó cũng thành khốn khổ nữa.

- Julian - Tôi nói với gánh nặng chất ngất - em đã khiến cuộc sống của anh thật khốn khổ ư?

Anh ấy nhắm mắt như thể không muốn trả lời câu hỏi đó, nhưng tôi hỏi đi hỏi lại cho tới khi buộc anh ấy phải nói.

- Không hoàn toàn khốn khổ... chúng ta đã có vài lúc.

- Chỉ vài thôi ư?

- À... có lẽ là hơn. Nhưng em sẽ không phải tiếp tục ở lại và chăm nom một kẻ tàn tật. Hãy biến

đi khi em có thể. Anh không tốt, em biết điều đó rồi. Anh đã nhiều lần không chung thủy với em.

- Nếu anh còn làm thế nữa, em sẽ moi tim anh ra!

- Đi đi, Cathy. Anh mệt rồi. - Anh ấy có vẻ buồn ngủ do họ cho uống và tiêm rất nhiều thuốc an thần - Dù sao con cái cũng không tốt đối với những người như chúng ta.

- Những người như chúng ta....?

- Phải, những người như chúng ta.

- Chúng ta có gì khác?

Anh ấy cười chế nhạo, vẻ ngái ngủ và cả cay đắng nữa.

- Chúng ta không có thật. Chúng ta không thuộc về loài người.

- Thế chúng ta là ai?

- Những con búp bê biết múa, có thể thôi. Những kẻ ngốc nghếch biết múa, sợ phải trở thành người thật và sống trong thế giới thật. Đó là tại sao chúng ta thích sự tưởng tượng hơn. Em không biết điều đó ư?

- Không, em không biết. Em luôn nghĩ chúng ta là người thật.

- Không phải anh phá hỏng đồ của em đâu, đó là Yolanda. Dù sao anh đã đứng nhìn.

Tôi cảm thấy phát ốm, sợ rằng Julian đang nói thật. Liệu tôi chỉ là một con búp bê biết múa không? Tôi không hề tự tạo con đường của mình trong thế giới thật bên ngoài nhà hát ư? Sau rốt, liệu tôi đã không giỏi hơn mẹ trong việc phải đương đầu ư?

- Julian... em yêu anh, em nói thật đó. Em đã từng nghĩ mình yêu người khác bởi vì dường như không tự nhiên khi đi từ tình yêu này tới tình yêu khác. Khi em còn nhỏ, em đã tin tình yêu chỉ tới một lần trong đời và đó là tình yêu đẹp nhất. Em đã nghĩ một khi mình đã yêu một người rồi thì không thể yêu người khác nữa. Nhưng em đã sai.

- Đi ra và để anh yên. Anh không muốn nghe điều em phải nói, không phải bây giờ. Giờ anh không quan tâm chút nào.

Nước mắt chảy xuống mặt tôi và nhỏ xuống người anh ấy. Anh ấy nhắm mắt và không chịu nhìn hay lắng nghe. Tôi cúi xuống hôn lên môi anh ấy và chúng cứ đờ, không chịu đáp lại. Anh ấy quát lên.

- Thôi đi! Em làm anh chán ngán!

- Em yêu anh, Julian - tôi thỏn thức - và em rất tiếc nếu em nhận ra điều này quá muộn và nói quá muộn... nhưng đừng để nó quá muộn. Em đang mang trong mình đứa con của anh, nam diễn viên

thứ mười bốn trong hàng ngũ dài các nam diễn viên... và đứa trẻ đó là đủ để sống vì nó, kể cả nếu anh không yêu em nữa. Đừng nhắm mắt và giả vờ không nghe thấy, bởi vì anh sắp làm bố dù anh muốn hay không.

Anh ấy hướng đôi mắt đen lấp lánh về phía tôi và tôi nhận thấy tại sao chúng sáng vậy, vì chúng tràn đầy nước mắt. Tôi không biết những giọt nước mắt đó do thương xót hay thất vọng. Nhưng anh ấy nói giọng ân cần hơn và mang âm thanh của tình yêu.

- Anh khuyên em nên bỏ nó đi, Cathy. Mười bốn không may mắn hơn con số mười ba đâu.

Trong căn phòng bên cạnh, đêm đó Chris ôm tôi trong tay suốt đêm.

Tôi tỉnh dậy lúc sáng sớm. Yolanda đã được đưa ra khỏi chiếc xe ô tô trong tai nạn đó và hôm nay cô ta sẽ được chôn. Tôi cẩn thận lùi ra khỏi đôi tay Chris và đặt lại đầu anh ấy cho thoải mái hơn trước khi đi ngó vào phòng Julian một lúc. Anh ấy có một cô y tá trông ban đêm và cô ta đang ngủ cạnh giường anh ấy. Tôi đứng ở cửa và nhìn anh ấy trong ánh đèn xanh mờ mờ do được phủ khăn xanh. Julian đang ngủ say, say thực sự. Sợi dây truyền tĩnh mạch dẫn tới cánh tay anh ấy chạy dưới ga phủ và dẫn vào tĩnh mạch. Vì một lý do nào đó tôi dán mắt vào chai dung dịch vàng nhạt dường như có nhiều nước hơn bất cứ thứ gì khác, vì nó hết nhanh thế. Tôi vội chạy về lay Chris dậy.

- Chris - tôi nói - có phải dây truyền phải chảy nhỏ giọt vào tay anh ấy không? Em nghĩ nó hết rất nhanh, quá nhanh cơ.

Những lời đó được thốt ra khỏi miệng tôi thật khó nhọc khi Chris ngồi dậy và chạy tới phòng Julian. Anh ấy bật đèn trần khi bước vào rồi đánh thức cô y tá đang ngủ dậy.

- Sao lại ngủ thế! Cô ở đây để trông anh ta cơ mà! - Vừa nói anh ấy vừa kéo chiếc ga phủ và đó là cánh tay bó bột của Julian có cắm kim truyền... kim vẫn nằm ở đó và băng dính vẫn còn... nhưng chiếc dây dẫn đã bị cắt! - Ôi Chúa ơi - Chris thở mạnh - một chiếc bóng khí chắc đã chạy vào tim anh ta.

Tôi chăm chăm nhìn chiếc kéo sáng bóng bị rời ra khỏi bàn tay phải lỏng ra của Julian.

- Chính anh ấy đã cắt dây dẫn - Tôi thì thầm - Chính anh ấy đã cắt và giờ anh ấy chết rồi, chết rồi, chết rồi...

- Anh ta lấy kéo ở đâu vậy? - Chris ngắt lời, trong lúc cô y tá run lẩy bẩy. Đó là chiếc kéo nhỏ cô ta dùng để cắt những mũi khâu ren của mình.

- Chắc nó rơi ra khỏi túi tôi - cô yếu ớt nói - Tôi thề tôi không nhớ đã làm mất nó... hoặc có thể anh ấy đã lấy nó khi tôi cúi xuống...

- Được rồi - tôi chờ đợi nói - nếu anh ấy không làm cách này thì hẳn sẽ phải là cách khác. Đáng ra tôi phải biết và phải báo trước cho cô. Không còn cuộc sống đôi với anh ấy nếu anh ấy không thể

múa được nữa. Chẳng còn cuộc sống gì nữa.

Julian được chôn cạnh bố anh ấy. Tôi chắc chắn Madame Marisha đồng ý với cái tên tôi viết thêm trên bia đá Julian Marquet Rosencoff, người chồng đáng yêu của Catherine, người thứ mười ba trong hàng ngũ những ngôi sao balê nam kiêu Nga. Có lẽ đó là lời khoa trương và bộc lộ sự thất bại của bản thân tôi để yêu anh ấy khi anh ấy còn sống nhưng tôi phải để anh ấy có nó theo cách anh ấy muốn... hay là theo cách tôi nghĩ anh ấy muốn.

Chris, Paul, Carrie và tôi dừng ở chỗ nắm mồ của Georges và tôi cúi đầu tỏ lòng kính trọng đối với cha của Julian. Sự kính trọng mà tôi phải dành cho ông ấy nữa. Khu nghĩa địa với những bức tượng thánh, thiên thần bằng đá cẩm thạch, tất cả đang mỉm cười, sùng kính hoặc điềm đạm... giờ tôi cảm ghét chúng! Chúng chiếu cố cho chúng tôi những người đang sống, những người được làm bằng giấy ăn mỏng manh và bằng máu đỏ, những người có thể khổ sở và khóc lóc trong khi những nắm mồ nằm ở đây qua nhiều thế kỷ, mỉm cười đạo đức giả với tất cả. Còn tôi quay trở lại nơi tôi bắt đầu.

- Catherine, - Paul nói khi tất cả chúng tôi ngồi trong chiếc limousine đen dài - căn phòng của em vẫn thế. Hãy về nhà và sống với Carrie và tôi cho tới khi đưa con của em chào đời. Chris cũng sẽ ở đó, làm bác sĩ nội trú ở bệnh viện Clairmont.

Tôi ngó nhìn Chris đang ngồi ở ghế phụ, biết rằng anh ấy sẽ giành được một vị trí quan trọng hơn ở một bệnh viện rất quan trọng... vậy mà anh ấy lại thực tập ở một bệnh viện nhỏ, ít quan trọng.

- Bệnh viện Duke thì rất xa, Cathy - anh ấy nói, tránh nhìn tôi - Thật tệ khi cứ phải đi đi về về khi anh còn học trường y ... vậy nếu em không phiền lòng, cứ để anh làm ở nơi nào đó gần để anh có thể ở đây vào ngày cậu cháu hay cô cháu của anh chào đời.

Madame Marisha ngẩng phắt đầu lên suýt chạm trần xe.

- Cô đang mang đứa con của Julian ư? - Bà kêu lên - Tại sao trước đây cô không nói với tôi? Thật tuyệt vời! - Mặt bà sáng rực lên đến nỗi vẻ buồn rầu như một chiếc áo choàng ảm đạm biến mất - Giờ thì Julian không chết chút nào... vì nó sẽ là cha của một đứa con, đứa trẻ đó sẽ giống hệt nó!

- Có thể là con gái, Madame à - Paul dịu dàng nói, khi với bàn tay tôi - Tôi biết bà mong một cậu bé giống như con trai mình, nhưng tôi mong một cô con gái như Cathy và Carrie... nhưng nếu nó là một cậu bé, tôi sẽ không phản đối.

- Phản đối ư? - Madame kêu lên - Chúa trời với sự thông thái và lòng nhân từ của mình sẽ gửi đến cho Cathy một bản sao của Julian! Nó sẽ múa và sẽ đạt được sự nổi tiếng đang dành cho cậu con trai của Georges và tôi!

Tôi đứng một mình ở hiên sau vào lúc nửa đêm, đu đưa trên chiếc ghế ưa thích của Paul. Đầu tôi đầy ắp những suy nghĩ về tương lai. Những suy nghĩ về quá khứ đã xung đột và gần như nhấn chìm tôi. Gỗ lát sàn khẽ kêu cọt két, chúng đã cũ và trước đây đã từng chứng kiến những nỗi sầu khổ như tôi,

chúng biết cảm thông. Trăng và sao đã lặn, chỉ có một vài con đom đóm lượn lơ trong bóng tối khu vườn.

Cánh cửa sau lưng tôi khẽ mở ra rồi khép lại. Tôi không nhìn lại để xem ai đứng phía sau, vì tôi đã biết. Tôi rất giỏi trong việc cảm nhận con người, kể cả trong bóng tối. Ông ngồi xuống chiếc ghế cạnh tôi, lắc chiếc ghế của mình cùng nhịp với tôi lắc.

- Cathy, - ông nhẹ nhàng nói - tôi không thích nhìn thấy em ngồi đo vớ về kiệt quệ và mất mát. Đừng nghĩ tất cả những gì tốt đẹp trong cuộc đời em đã trôi qua và không còn lại. Em vẫn còn rất trẻ, rất đẹp. Sau khi con em chào đời, em có thể nhanh chóng lấy lại thân hình như cũ, rồi lại múa cho tới khi em cảm thấy mình sẵn sàng nghỉ ngơi và dạy múa.

Tôi không quay đầu lại. Lại múa ư? Làm thế nào tôi có thể múa khi Julian nằm trong lòng đất? Tất cả những gì tôi có là đứa con. Tôi sẽ khiến nó thành trung tâm của cuộc đời tôi. Tôi sẽ dạy con tôi múa và nó sẽ đạt được sự nổi tiếng đáng ra Julian và tôi phải đạt được. Tôi sẽ dành cho con tôi tất cả những gì mẹ không cho chúng tôi. Không bao giờ con tôi khóc gọi mẹ, nó sẽ không chỉ có mỗi người chị gái mà thôi. Không... tôi sẽ giống như mẹ khi mẹ có bố chúng tôi. Điều đau đớn nhất là mẹ thay đổi từ một người tốt bụng và đáng yêu thành một người tàn bạo. Không bao giờ, không bao giờ tôi sẽ đối xử với con tôi như mẹ đã nói với chúng tôi!

- Chúc ngủ ngon, Paul - tôi nói khi đứng lên - Đừng ở ngoài trời lâu quá. Anh phải dậy sớm, trong bữa tối trông anh có vẻ mệt mỏi.

- Catherine...?

- Không phải bây giờ. Để sau đi. Em cần có thời gian.

Tôi chậm chậm bước lên thang gác, nghĩ đến đứa con trong bụng, nghĩ về việc tôi phải cẩn thận và không được ăn uống linh tinh, tôi phải uống nhiều sữa, vitamin và nghĩ tới những suy nghĩ hạnh phúc... chứ không phải những suy nghĩ trả thù. Từ giờ trở đi ngày ngày tôi sẽ chơi nhạc dành cho balê. Trong bụng tôi, con tôi sẽ nghe được và thậm chí trước khi nó chào đời thì một tâm hồn nhỏ bé sẽ dần dần cảm nhận múa balê. Tôi mỉm cười, nghĩ tới tất cả những bộ váy xoè đẹp đẽ mà tôi có thể mua cho cô con gái bé nhỏ của mình. Tôi cũng mỉm cười khi nghĩ tới một cậu bé giống như bố nó với mái tóc xoăn đen. Tên của nó sẽ là Julian Janus Marquet. Janus để tìm kiếm cả hai con đường, phía trước và phía sau.

THỜI GIAN CHO CẢ BA

Khi đứa con của tôi lớn dần trong bụng tôi, tôi bắt đầu tìm được cá tính mà tôi đã bị mất vì balê luôn giữ cho tôi trong trạng thái mơ màng, vây quanh bởi mong muốn của tôi được múa và thành công. Giờ tôi đứng vững chắc trên mặt đất với sự tưởng tượng cuộc sống quyến rũ đẩy về phía sau. Không phải vì thảnh thơi tôi không khao khát sân khấu và những tiếng vỗ tay. Tôi đã có những giây phút sầu não... nhưng tôi có một cách nhất định để xua đuổi chúng. Tôi hướng những suy nghĩ sang mẹ, về điều mẹ đã làm đối với chúng tôi. Một cái chết nữa trong bản ghi chép của chúng tôi, lại do mẹ!

Thưa bà Winslow,

Bà vẫn chạy trốn tôi ư? Bà vẫn chưa biết là không thể chạy đủ nhanh và đủ xa ư? Một ngày nào đó tôi sẽ đuổi kịp và chúng ta sẽ gặp lại nhau. Có lẽ lần này bà sẽ phải chịu đựng như bà đã bắt gặp chúng tôi phải chịu đựng và sẽ phải gặp ba lần.

Chồng tôi đã chết do tai nạn ô tô, cũng như chồng bà đã chết nhiều năm trước. Tôi đang mang thai đứa con của anh ấy, nhưng tôi sẽ không làm bất cứ điều gì khủng khiếp như bà đã làm. Tôi sẽ tìm được cách để nuôi nó, kể cả nếu tôi sinh ba!

Tôi gửi bức thư đó đề địa chỉ ngôi nhà của mẹ ở Geenglenna, nhưng sau đó báo chí cho tôi biết mẹ đang ở Nhật. Nhật! Mẹ đã đi rồi.

Tôi bắt đầu biến đổi thành người mà trước đây tôi chưa từng nhìn thấy. Những chiếc gương cho thấy tôi không còn mảnh mai và mềm mại như trước kia. Điều đó làm tôi sợ hãi. Tôi thấy ngực mình trở nên tròn hơn, đầy hơn và bụng nhô to hơn. Tôi rất phải đi lại nặng nề nhưng đôi tay tôi thích vuốt ve chỗ nhô ra là mông đứa con nhỏ của tôi.

Một ngày tôi nhận ra rằng mình còn may mắn hơn nhiều goá phụ khác, tôi có hai người đàn ông cần tôi. Những người luôn để tôi biết một cách tế nhị rằng họ sẵn lòng thay vị trí Julian. Tôi còn có Carrie nữa. Carrie chăm sóc tôi theo đúng cách nó tự chăm sóc bản thân mình. Carrie bé nhỏ thân thương, dịu dàng giờ đã mười sáu tuổi, không có một cuộc hẹn hò, một cậu bạn trai hay tới một buổi khiêu vũ. Không phải nó không thể có nếu nó quên được vóc dáng bé nhỏ của mình. Chris đã thuyết phục bạn bè anh ấy hẹn hò với cô em gái luôn mong muốn sự lãng mạn đó. Nó phàn nàn với tôi.

- Anh Chris không phải bố trí các cuộc hẹn cho chị! Anh chàng sinh viên đó, anh ấy không muốn em. Anh ta tới chỉ để được gần chị hơn. - Tôi bật cười vì chuyện đó thật tức cười. Không ai muốn tôi trong tình trạng hiện tại, đang mang thai, là goá phụ và quá lớn tuổi đối với một cậu sinh viên.

Carrie nghe điều này nhưng đứng hờn dỗi chỗ cửa sổ.

- Từ khi chị quay về, bác sĩ Paul không đưa em đi xem phim và ăn tối như trước kia. Em từng giả vờ rằng ông ấy không phải là người giám hộ mà là người yêu và điều đó khiến em cảm thấy dễ chịu trong lòng, bởi vì tất cả các phụ nữ đều nhìn ông ấy, chị Cathy à. Ông ấy đẹp trai, dù ông ấy già.

Tôi thờ dãi, vì đối với tôi Paul không bao giờ già. Trông ông vẫn trẻ vô cùng ở tuổi bốn mươi tám. Tôi choàng tay qua người Carrie và an ủi nó, nói rằng tình yêu đang chờ đợi nó.

- Cậu ta sẽ trẻ trung, Carrie, gần với tuổi em. Một khi cậu ta nhìn thấy em, thực sự hiểu em, cậu ta sẽ không bị ép buộc, cậu ta sẽ sẵn lòng yêu em. - Nó vội đứng lên và đi vào phòng, không bị thuyết phục bởi bất cứ điều gì tôi nói.

Madame Marisha thường xuyên tới kiểm tra tình trạng của tôi và nhồi nhét cho tôi những lời khuyên mệnh lệnh.

- Giờ cô vẫn phải tiếp tục tập luyện, chơi nhạc balê để cho đứa con của Julian tình yêu về cái đẹp trước khi nó chào đời, ở trong bụng cô nó sẽ biết balê đang chờ đợi nó - Bà liếc xuống đôi bàn chân cuối cùng đã lành của tôi - Giờ cô cảm thấy những ngón chân như thế nào?

- Tốt ạ - Tôi chờ đợi trả lời, dù nó đau nhói khi trời mưa.

Henny luôn quanh quẩn cạnh tôi khi Carrie không ở với tôi. Bà già đi quá nhanh. Tôi lo lắng cho bà. Bà đã cố tuân theo chế độ ăn kiêng khắt khe mà cả hai "bác sĩ con trai" của bà nài nỉ, nhưng bà đã ăn bất cứ thứ gì bà thích, chẳng bao giờ tính lượng calo hay cholesterol.

Những ngày buồn khổ lê thê trôi qua nhanh vì tôi đã có con của Julian, một phần của anh ấy vẫn ở cùng tôi. Chẳng mấy lễ Giáng sinh đã tới và vì người tôi đã nặng nề nên tôi không cảm thấy cần phải xuất hiện ở ngoài. Nhưng Carrie nài nỉ, cả Paul nữa, rằng đi mua sắm là một liệu pháp tốt. Tôi mua một chiếc dây chuyền vàng có khung kiểu cổ và bên trong tôi lồng hai bức ảnh nhỏ của Julian và tôi trong trang phục biểu diễn vở Romeo và Juliet để gửi cho Madame Zolta.

Sau lễ Giáng sinh, bức thư cảm ơn của bà được gửi tới.

Catherine thân mến.

Món quà của cô là món quà đẹp nhất. Tôi đau lòng vì người chồng đẹp trai của cô. Tôi đau lòng nhất là nếu cô quyết định không múa nữa bởi vì cô sắp làm mẹ! Cô có lẽ đã trở thành một nữ diễn viên hàng đầu từ lâu rồi nếu chồng cô tỏ ra ít nóng giận và tôn trọng những người có quyền hơn. Hãy gìn giữ thân hình, hãy tập luyện, hãy đưa con cô đi cùng cô và chúng ta sẽ sống cùng nhau ở nơi của tôi cho tới khi cô tìm được một nam diễn viên mới để yêu. Cuộc đời luôn có nhiều cơ hội, không chỉ là một. Hãy nhớ điều đó.

Bức thư của bà khiến tôi mỉm cười buồn bã.

- Chuyện gì khiến em cười như vậy? - Paul hỏi, đặt tờ tạp chí y học sang một bên. Tôi ngưng ngưng đưa bức thư cho ông. Ông đọc nó rồi giơ tay ra mời tôi tới gần và cuộn tròn trong lòng ông và trong đôi tay ông. Tôi vội chấp nhận lời mời của ông, tôi đang khao khát tình cảm. Cuộc sống dường như với tôi không là gì nếu thiếu một người đàn ông.

- Em có thể tiếp tục sự nghiệp của mình - Ông dịu dàng nói - Dù tôi cầu Chúa rằng em sẽ không quay lại New York và lại bỏ tôi nữa.

- Ngày xưa ngày xưa, - tôi bắt đầu nói - có một đôi vợ chồng tóc vàng xinh đẹp có bốn đứa con đáng ra không nên chào đời. Chúng yêu họ vô cùng. Rồi một ngày người cha bị chết, còn người mẹ thì thay đổi và quên hết tất cả tình yêu, lòng thương và sự quan tâm mà bốn đứa con cần vô cùng. Giờ thì một người chồng đẹp khác cũng bị chết, em sẽ không để cho con mình cảm giác bị bỏ rơi hoặc mồ côi cha, không được ai cần. Khi con em khóc, em sẽ ở cạnh nó. Em luôn muốn để cho con em cảm thấy an toàn, được yêu thương vô cùng. Nó sẽ không bao giờ cảm thấy bị bỏ mặc hoặc bị lừa dối... như Chris cảm thấy bị người anh ấy yêu nhất lừa dối.

- Cậu ấy ư? Em nói như thể em hiểu rõ. - Đôi mắt ông có vẻ buồn - Còn em định trở thành cả mẹ lẫn cha của đứa trẻ này? Em sẽ đóng cánh cổng đối với bất cứ người đàn ông nào muốn chia sẻ cuộc đời em? Catherine, tôi hy vọng em không biến mình trở nên chua cay chỉ vì cuộc đời không luôn thực hiện những ước muốn của em.

Tôi tựa đầu ra sau nhìn chăm chú vào mắt ông.

- Anh không còn yêu em đúng không?

- Tôi không ư?

- Đó không phải là câu trả lời.

- Tôi không nghĩ mình cần phải trả lời. Tôi nghĩ em có thể hiểu. Tôi cũng nghĩ, qua cách em nhìn tôi, rằng em sẽ quay lại với tôi. Tôi yêu em, Catherine... Từ ngày đầu tiên em bước lên hiên nhà tôi, tôi đã yêu em. Tôi yêu cách em nói chuyện, cách em mỉm cười, cách em bước đi... đó là trước khi em mang thai và phải ngã người ra sau và giữ lưng... nó đau lắm à?

- Ôi,... - tôi chán ghét nói - tại anh thôi nói những lời ngọt ngào để hỏi xem lưng em có đau không? Tất nhiên nó làm em khó chịu. Em chưa từng mang gần chục cân trước bụng... hãy nói những gì anh đang nói trước khi anh nhớ ra mình là bác sĩ.

Ông khẽ cúi xuống hôn tôi thật nhẹ nhàng trước khi niềm đam mê xâm chiếm. Tay tôi choàng lên cổ ông và ông nồng nàn đáp lại.

Cửa trước mở ra rồi đóng lại. Tôi vội lùi khỏi Paul và định đứng lên trước khi Chris bước vào phòng... nhưng không kịp. Anh ấy đã bước vào, áo khoác mặc ngoài bộ quần áo của bác sĩ nội trú. Anh ấy xách theo một cái túi đựng kem mà lúc ăn tối tôi đã nói là mình muốn ăn.

- Em nghĩ tối nay anh trực - tôi vội nói để giấu nỗi lo âu và ngạc nhiên của mình. Anh ấy nhét túi kem vào tay tôi rồi lạnh lùng nhìn tôi.

- Anh đang trực. Nhưng là một đêm buồn tẻ nên anh nghĩ có thể lái xe đi một lúc và mua món tráng miệng mà em có vẻ rất thích. - Anh ấy khẽ liếc Paul - Cháu xin lỗi vì đã không đúng lúc. Hãy tiếp tục điều chú đang làm đi - Anh ấy quay gót và rời khỏi phòng, rồi lại sập mạnh cửa trước.

- Cathy - Paul đứng lên lấy túi kem ra khỏi tay tôi - chúng ta phải làm gì đó về Chris. Điều cậu ấy muốn không bao giờ thành hiện thực được. Tôi đã thử nói với cậu ấy về chuyện đó, nhưng cậu ấy

không chịu lắng nghe. Cậu ấy bịt tai lại và bỏ đi. Em phải làm cho cậu ta hiểu rằng cậu ta đang làm hỏng cuộc đời mình bằng cách từ chối để cho những cô gái khác bước vào trái tim cậu ấy - Ông đi vào bếp và vài phút sau quay lại với hai đĩa kem mà giờ tôi không muốn ăn nữa.

Ông nói đúng. Phải làm điều gì đó với Chris... nhưng điều gì? Tôi không thể làm Chris thương tổn, tôi không thể làm Paul thương tổn. Tôi giống như trên một chiến trận mà muốn cả hai phe đều thắng.

- Catherine, - Paul nhẹ nhàng nói dường như đang quan sát phản ứng của tôi - em không nợ tôi nếu em không yêu tôi.

Vào một đêm tháng Hai lạnh lẽo, tôi cảm thấy mấy cơn co đầu tiên. Tôi thở dốc vì đau nhói... tôi đã biết điều đó sẽ đau, nhưng không nhiều đến thế. Tôi liếc nhìn đồng hồ, hai giờ sáng ngày Lễ tình yêu. Ôi, thật tuyệt làm sao, con tôi sẽ chào đời vào ngày lễ ra là ngày kỷ niệm lần thứ sáu đám cưới của chúng tôi.

- Julian! - Tôi kêu lên, như thể anh ấy có thể nghe được - anh sắp trở thành bố rồi!

Tôi ngồi dậy và nhanh chóng thay quần áo trước khi đi ra hành lang gỗ cửa phòng Paul. Ông lâm bầm điều gì đó như là câu hỏi.

- Paul! - tôi gọi - Em nghĩ em đã có cơn co đầu tiên.

- Chúa ơi! - ông kêu lên từ bên kia cánh cửa, tỉnh táo rất nhanh - Em đã chuẩn bị đi chưa?

- Tất nhiên. Em đã chuẩn bị cả tháng rồi!

- Tôi sẽ gọi cho bác sĩ của em và báo tin cho Chris nữa... em hãy ngồi xuống và cứ bình tĩnh!

- Em vào có được không?

Ông đẩy cánh cửa ra. ông chỉ mặc mỗi chiếc quần dài, ngực để trần.

- Em là người sắp làm mẹ bình tĩnh nhất mà tôi được thấy. - ông nói khi giúp tôi ngồi xuống. Ông chạy tới dùng dao cạo râu điện rồi vội chạy đi mặc áo sơ mi và thắt cà vạt.

- Có thêm cơn co nào nữa chưa?

Tôi vừa định nói chưa thì một cơn co khác xâm chiếm tôi. Tôi gập người xuống, hồn hển thở.

- Con vừa rồi cách đây mười lăm phút - Ông tái mặt khi đang mặc áo jacket vào và vội chạy tới giúp tôi.

- Được rồi, tôi sẽ đưa em vào ô tô trước, rồi mang vali của em ra sau. Cứ bình tĩnh, đừng lo, đứa trẻ này có những ba bác sĩ sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.

- Mỗi người một cách khác nhau - tôi kết luận.

- Để em được chăm sóc y tế tốt nhất có thể - ông chỉnh lại rồi gào vang vào khu bếp.

- Bác Henny, tôi đưa Catherine tới bệnh viện đây! Hãy nói với Carrie khi nó thức dậy!

Mãi mãi mới thấy bệnh viện hiện lên ở phía trước. Dưới mái hiên cho xe cứu thương vào, một bác sĩ đang đi đi lại lại. Đó là Chris, anh ấy nói.

- Ôn Chúa, em đây rồi. Anh đang nghĩ tới đủ loại tai họa.

Anh ấy còn giúp tôi đi vào, trong lúc một người khác mang tới một chiếc xe lăn và chẳng mất thời gian tôi đã được đưa lên giường... và thở dốc vì một cơn co thắt nữa.

Ba tiếng sau, con tôi chào đời. Chris và Paul có mặt ở đó, mắt lấp lánh nước. Chris nhắc con trai tôi dậy rón vắn lòng thòng, người dính máu lên. Anh ấy đặt nó lên bụng tôi và giữ nó trong lúc một bác sĩ khác làm điều phải làm.

- Cathy... em có thể nhìn thấy nó không?

- Nó đẹp quá - tôi kinh ngạc thốt lên, ngắm mái tóc đen, xoăn và thân hình bé nhỏ hoàn hảo. Với một cơn giận giữ giống như bố nó, nó vung tay và đạp chân, kêu la vì những gì người ta áp đặt cho nó... và tất cả ánh sáng đột nhiên được chiếu làm mắt nó sáng lên và có thể nói là như đưa nó vào giữa sân khấu.

- Tên nó là Julian Janus Marquet, nhưng em sẽ gọi nó là Jory.

Cả Chris và Paul đều nghe thấy tiếng nói khe khẽ yếu ớt của tôi. Tôi quá mệt mỏi, quá buồn ngủ.

- Sao em lại gọi nó là Jory? - Paul hỏi nhưng tôi không còn sức để trả lời. Chris hiểu lý do tôi đặt tên đó.

- Nếu nó có mái tóc vàng, cô ấy sẽ đặt tên nó là Cory... còn chữ J là cho Julian, và phần còn lại là cho Cory.

Mắt chúng tôi gặp nhau, và tôi mỉm cười. Thật tuyệt vời khi được hiểu và không cần phải giải thích.

PHẦN 4 : HOÀNG TỬ BÉ NHỎ DỊU DÀNG CỦA TÔI

Nếu có một đứa trẻ sinh ra trong một cung điện đầy ắp những người tôn sùng thì đó chính là con trai Jory của tôi với mái tóc xoắn đen nhánh, làn da trắng ngà, đôi mắt xanh đen. Nó chính là Julian và tôi có thể dành cho nó tất cả tình yêu thương mà tôi không thể dành cho cha nó.

Ngay từ đầu, dường như là Jory đã biết tôi là mẹ nó. Nó dường như nhận biết giọng tôi nói, sự vuốt ve của tôi, thậm chí cả tiếng bước chân tôi. Nó còn gần như là một tình yêu dành cho Carrie. Carrie từ văn phòng làm việc của Paul chạy thẳng về nhà để bế nó và chơi với nó hàng giờ liền.

- Chúng ta phải tìm chỗ cho riêng chúng ta - Chris nói, anh ấy muốn thiết lập vị trí của mình thật vững chắc như là bố của Jory. Trong nhà Paul, điều này là không thể.

Tôi không biết phải nói gì về chuyện đó. Tôi yêu ngôi nhà lớn của Paul và thích ở cùng với ông và bác Henny. Tôi muốn Jory có những lối đi trong khu vườn nơi tôi có thể đẩy xe cho nó và nó được vây quanh bởi cảnh vật xinh đẹp. Chris và tôi không thể cho nó nhiều được. Chris không biết về những món nợ chồng chất của tôi.

Paul đã bố trí một phòng trẻ ở trên gác có đầy đủ nôi, xe đẩy, nôi tre và hàng tá những con vật mềm mà một đứa trẻ có thể chơi. Có những lúc cả Paul và Chris chạy về nhà mang cùng một thứ đồ chơi. Họ nhìn nhau và cố mỉm cười che giấu sự xấu hổ. Tôi chạy tới trước và kêu lên.

- Hai người có cùng ý tưởng.

Phải đem trả lại một món đồ... nhưng không bao giờ, không bao giờ tôi để họ biết món quà của ai đã được tôi đem trả lại.

Carrie tốt nghiệp trung học vào tháng Sáu khi nó mười bảy tuổi. Nó không muốn học đại học, nó rất hài lòng được trở thành thư ký riêng của Paul. Những ngón tay nhỏ của nó có thể lướt trên bàn phím máy đánh chữ, nó có thể đọc chính tả với tốc độ đáng kể và độ chính xác cao... nhưng nó vẫn mong ước có một ai yêu nó bất kể vóc dáng nhỏ bé của nó.

Niềm bất hạnh của nó khiến tôi lại tức giận mẹ! Tôi bắt đầu nghiền ngẫm điều mình sẽ làm khi có cơ hội. Giờ tôi đang tự do, không có một người chồng để ngăn tôi lại. Tôi sẽ khiến mẹ phải trả giá, như Carrie đang phải trả giá!

Ngày ngày nó chứng kiến Paul và Chris tranh giành sự chú ý của tôi, mỗi người đều say mê tôi, họ bắt đầu nhìn nhau về thù hằn. Tôi phải giải quyết một việc đáng ra phải giải quyết từ lâu lắm rồi. Nếu không có Julian cản đường, giờ tôi đã là vợ Paul rồi, còn Jory sẽ là con trai Paul, vậy mà, vậy mà ... tôi yêu Jory vì chính bản thân nó và khi nghĩ lại tôi lấy làm mừng vì đã từng có Julian. Giờ tôi không còn là nàng trinh nữ thơ ngây, dịu dàng nữa... hai người đàn ông đã dạy tôi nhiều. Tôi phải có đầu óc để đi trên con đường của mình khi có thời cơ đoạt người chồng của mẹ khỏi tay mẹ. Tôi sẽ giống như mẹ đối với bố. Tôi sẽ nhìn Bart Winslow với những cái liếc ngượng ngùng, đầy ý nghĩa. Tôi sẽ bước tới vuốt ve má ông ta. Tài sản lớn nhất của tôi là tôi rất giống mẹ, nhưng trẻ hơn nhiều! Làm sao mà ông ta có thể kháng cự được? Tôi cố tăng thêm vài cân để khiến những đường cong nổi rõ

hơn... giống như mẹ.

Giáng sinh tới và Jory, chưa đầy một tuổi, ngồi giữa những món quà của nó, mắt mở to và ngo ngác, không biết phải làm gì hoặc nhặt món đồ chơi nào trước. Tiếng bấm máy của ba chiếc máy ảnh kêu tách, tách, tách. Nhưng Paul có chiếc máy quay phim, chứ không phải Chris, Carrie hay tôi.

- Ngủ ngoan, ngủ ngoan - Carrie khẽ hát ru con trai tôi, lắc nhẹ ru nó ngủ vào đêm Giáng sinh... - những giấc mơ ngọt ngào của thiên đường sẽ giữ con an toàn trong vòng tay.

Tôi không thể không khóc khi thấy nó thế, giống như một đứa trẻ, nhưng cũng thật khao khát có đứa con của riêng mình. Chris tiến tới sau lưng tôi và choàng tay qua lưng tôi khi tôi ngã người tựa vào anh ấy.

- Anh phải tìm cái máy ảnh, - anh ấy thì thầm - trông chúng thật dịu dàng, nhưng anh không muốn phá vỡ khoảnh khắc tuyệt diệu này. Carrie thật giống em, Cathy, trừ cỡ người nó.

Chỉ một từ "trừ". Chỉ một từ đó đã khiến Carrie không bao giờ cảm thấy hạnh phúc thực sự.

Những tiếng bước chân vang lên trên cầu thang. Tôi vội giật ra khỏi vòng tay Chris và bước tới đặt con trai bé nhỏ của tôi vào nôi. Tôi cảm thấy Paul đang đứng ở cửa còn giờ Chris đã đi về phòng anh ấy.

- Chị Cathy, - Carrie thì thầm để Jory không thức giấc - chị có nghĩ em sẽ có một đứa con chứ?

- Tất nhiên là em sẽ có rồi.

- Em không nghĩ mình sẽ có - nó nói rồi thông thả bỏ đi, để lại tôi đứng nhìn theo.

Paul bước vào phòng trẻ, hôn chúc Jory ngủ ngon rồi quay sang như thể định ôm tôi trong vòng tay ông.

- Không, - tôi khẽ nói - không được khi Chris còn ở nhà - Ông gật đầu cứng nhắc rồi nói chúc ngủ ngon và tôi nằm trần trọc gần tới sáng... lo lắng làm thế nào có thể giải quyết tình thế khó xử mà tôi đang bị mắc phải.

Jory dường như khá hạnh phúc với tình hình của nó. Nó không hư, nó không nhai nhải khóc hay đòi hỏi những thứ không cần thiết, nó chỉ chấp nhận thôi. Nó có thể ngồi nhiều phút liền nhìn hết người này đến người kia trong chúng tôi, những người họ hàng của nó. Nó có sự kiên nhẫn của Chris, sự dịu dàng dễ thương của Cory, và chỉ thỉnh thoảng mới có sự xấc xược của bố nó và của tôi. Nhưng ở Jory không có điểm gì khiến tôi nhớ đến Carrie, nó mỉm cười nhiều hơn Carrie. Tuy nhiên, khi Carrie đi dạo trong khu vườn của Paul với Jory trong tay, Carrie chỉ cho nó xem sự khác nhau giữa cây này và cây kia với những lời giải thích liên tiếp. Carrie khiến Jory bất chước, nói sớm hơn là bình thường nó sẽ nói được.

- Nay, nếu em là một con ong, chị có thể cá là em sẽ bay thẳng tới những bông viloet và cả những bông hoa păng-xê nữa, dù rằng những cây hoá đó không hề mọc cao.

Nó ngược mắt lên gặp mắt tôi và nói bằng giọng nhỏ lạ lùng, không tự nhiên.

- Chị như một bông hoa hồng, Cathy. Tất cả những con ong bay tới chỗ chị, họ không thấy em mọc bên dưới. Xin chị đừng có kết hôn lần nữa trước khi em có cơ hội của mình. Xin đừng ở gần em nếu có một ai đó nhìn em... Xin đừng mỉm cười với anh ta.

Ôi, năm tháng trôi đi thật nhanh chóng khi bạn có một đứa con để lấp đầy thời gian. Tất cả chúng tôi say mê chụp những bức ảnh lấy ngay: nụ cười đầu tiên của Jory, chiếc răng đầu tiên của nó, lần đầu nó trườn từ chỗ tôi tới chỗ Chris và rồi tới chỗ Paul và Carrie.

Paul bắt đầu cuộc tán tỉnh của ông đã hai năm. Trong hai năm đó Chris thực tập nội trú tại bệnh viện Clairmont. Họ không thể làm tổn thương nhau khi mà mỗi người đều yêu thương và tôn trọng người kia. Thậm chí họ không hề nói về rào cản giữa họ, kể cả nói với tôi.

- Ở thành phố này, - Chris nói - Anh nghĩ Carrie sẽ sinh sống tốt hơn ở bất cứ thành phố khác. Tất cả chúng ta cùng nhau.

Lúc đó là lúc chập choạng tối trong khu vườn, là thời gian yêu thích nhất của chúng tôi. Paul thì đã kết thúc chuyến đi vòng qua ba bệnh viện, Carrie đang chơi đùa với Jory trước khi đặt nó vào giường. Bác Henny khua xoong chảo cho chúng tôi biết bác đang bận rộn

Chris đã hoàn thành xong hai năm bác sĩ nội trú của anh ấy và bắt đầu tập sự thêm ba năm nữa. Khi anh ấy nói với tôi rằng anh ấy đang suy nghĩ về một bệnh viện khác, nổi tiếng hơn nhiều để tiếp tục học thêm, tôi cảm thấy choáng váng vô cùng. Anh ấy sẽ rời khỏi tôi!

- Anh xin lỗi, Cathy. Bệnh viện Mayo đã nhận anh và điều đó thật vinh dự. Anh chỉ ở đó chín tháng thôi rồi quay lại đây để hoàn thành khoá đào tạo của anh. Tại sao em và Jory không đi cùng anh? - Đôi mắt anh ấy thật sáng và óng ánh - Carrie có thể ở lại đây tiếp tục bầu bạn với Paul.

- Chris. Anh biết em không thể làm thế!

- Em sẽ tiếp tục ở lại đây sau khi anh đi ư? - anh ấy cay đắng hỏi.

- Nếu công ty bảo hiểm của Julian thanh toán tiền thì em có thể kiếm một căn nhà cho riêng mình và bắt đầu trường dạy múa của em. Nhưng họ vẫn khẳng khái cái chết của anh ấy là do tự tử. Em biết hợp đồng bảo hiểm đó có một điều khoản về tự tử có hiệu lực trong vòng hai năm và bọn em đã trả tiền cho nó từ ngày bọn em kết hôn... do đó nó không có hiệu lực khi anh ấy chết. Vậy mà họ vẫn không trả.

- Điều em cần là một luật sư giỏi.

Tim tôi giật thót.

- Vâng, vâng, em sẽ làm vậy. Chris, anh hãy tới bệnh viện Mayo mà không có em. Em sẽ giải thích và em thề sẽ không lấy ai cho tới khi anh quay lại và chấp thuận. Hãy lo tìm ai đó cho anh đi.

Sau rốt, em không phải là người phụ nữ duy nhất giống mẹ chúng ta.

Anh ấy nổi cáu.

- Thế quái nào mà em lại nói thế? Đó là em, không phải mẹ. Tất cả những gì về em không giống mẹ khiến anh cần và muốn em đến thế!

- Chris, em muốn một người đàn ông có thể ngủ cùng, người sẽ ôm em khi em cảm thấy sợ hãi và khiến em tin mình không phải đồ xấu xa hay tồi tệ - Giọng tôi đứt quãng khi nước mắt chảy ra - Em muốn cho mẹ thấy điều em có thể làm được và là nữ diễn viên balê hàng đầu, nhưng giờ khi Julian đã chết thì tất cả những gì em muốn là khóc khi nghe nhạc balê. Em nhớ anh ấy, Chris - tôi gục đầu vào ngực anh trai và thổn thức - Em có thể tốt hơn với anh ấy... và anh ấy sẽ không có những cơn giận. Anh ấy cần em còn em thì không đúng với anh ấy. Anh không cần em. Anh mạnh mẽ hơn anh ấy. Paul cũng không thật sự cần em, nếu không ông ấy sẽ nài nỉ việc lấy em...

Tháng Mười tới, là lúc Chris phải đi. Nhìn anh ấy đóng gói đồ đạc, biết rằng anh ấy sắp đi, phải nói lời tạm biệt như thể tôi không quan tâm khi nào anh ấy quay lại khiến tôi như chết trong lòng dù tôi mỉm cười.

Tôi khóc trong những khóm hoa hồng. Giờ đã dễ dàng hơn. Tôi sẽ không phải xa lánh Paul để Chris khỏi bị thương tổn. Tôi không phải khoác lên mặt những nụ cười và phải cân nhắc những gì sẽ phải trao cho người khác. Giờ tôi đã có một con đường thẳng tắp, rõ ràng đối với Paul - nhưng một thứ lại xuất hiện trước mắt tôi. Hình ảnh mẹ khi rời khỏi máy bay với người chồng của mẹ đứng trên bậc thang phía sau. Mẹ đã quay lại Greenglenna! Tôi cắt bức ảnh mới và bài báo rồi đưa vào cuốn sổ cắt dán của mình. Có lẽ nếu mẹ ở xa, tôi sẽ cưới Paul và sẽ ở lại đây. Vậy mà, tôi luôn làm một điều gì đó hoàn toàn không được lên kế hoạch trước.

Madame Marisha ngày càng trở nên già hơn và cần một trợ giảng, do đó tôi tới thuyết phục bà tôi sẽ là người giữ cho trường bà tiếp tục hoạt động... nếu, bà có thể không bao giờ nói...

- Tôi không có ý định chết - bà cắt lời, rồi bà bực tức gạt đầu, đôi mắt đen lách ánh lên vẻ ngờ vực - Phải, tôi cho rằng cô nghĩ tôi đã già, dù tôi chưa già. Nhưng đừng có định chiếm chỗ và đuổi tôi đi. Tôi vẫn là chủ ở đây và sẽ là chủ cho tới khi nằm trong mồ!

Vào khoảng tháng Mười một, tôi nhận ra là làm việc với Madame là không thể. Bà luôn có những ý nghĩ không lay chuyển về mọi việc, trong khi tôi có một vài ý tưởng của riêng mình. Nhưng tôi cần tiền. Tôi cần một địa điểm riêng cho mình. Tôi không sẵn sàng lấy Paul và nếu tôi ở đó thì điều đó sẽ xảy ra. Tôi đã có quá nhiều năm suy tính và lên kế hoạch. Đây là lúc bắt đầu bước đi của tôi. Con tốt đầu tiên sẽ là Ông luật sư. Sẽ không làm được điều này nếu tôi ở lại cùng Paul, và dù ông phản đối, nói đó là khoản chi phí không cần thiết, tôi đã giải thích rằng tôi có cơ hội để trở thành chính mình, và trong chính căn nhà của mình để tìm ra tôi thực sự cần điều gì. Ông nhìn tôi bối rối rồi đau đớn.

- Thôi được, Catherine, hãy làm điều em phải làm. Dù sao thì em cũng sẽ làm.

- Chỉ bởi vì Carrie khẳng định rằng em sẽ không kết hôn cho tới khi Carrie có cơ hội của nó, Còn Chris phản đối em ở đây với anh... khi anh ấy không ở đây... - Những lời cuối cùng của tôi thật yếu ớt, và đó là một lời nói dối.

- Tôi hiểu, - ông nói với nụ cười yếu ớt - Từ ngày Julian chết, điều rõ ràng rằng tôi đang phải cạnh tranh với anh trai em để có được tình cảm của em. Tôi định nói với cậu ta về điều đó, nhưng cậu ta sẽ không để tôi nói đâu. Tôi định nói với em về điều đó, nhưng em cũng không để tôi nói. Vậy hãy sống ở trong ngôi nhà của em và trở thành con người như em vốn có. Hãy nhận biết bản thân mình và khi em cảm thấy đủ lớn để hành động như người lớn, hãy quay lại với tôi.

BẮT ĐẦU NƯỚC CỜ

Ngay khi bố trí đồ đạc xong trong một căn nhà nhỏ đi thuê nằm giữa Clairmont và Greenglenna, tôi ngồi để thảo một bức thư đe dọa mẹ. Tôi nợ nần chồng chất, lại còn có một đứa con nhỏ và cả Carrie nữa. Những hoá đơn khổng lồ mà Julian chất đống ở các cửa hiệu ở New York vẫn chưa được thanh toán, lại còn hoá đơn viện phí, chi phí đám ma, cộng với viện phí của chính tôi khi sinh Jory. Thẻ tín dụng chẳng giải quyết được bất cứ chuyện gì. Tôi sẽ không nhận thêm tiền từ Paul nữa. Ông đã làm đủ rồi. Tôi cần chứng minh mình hơn mẹ, có khả năng hơn, thông minh hơn... vậy tôi đã làm gì ngoài việc viết cho mẹ một lá thư giống như mẹ đã viết thư cho bà ngoại sau khi bố chết. Tại sao không đòi một triệu nhỏ mọn? Tại sao không? Mẹ nợ chúng tôi! Đó cũng là tiền của chúng tôi! Với số tiền đó tôi có thể trả hết mọi khoản nợ nần, trả tiền lại cho Paul và làm một điều gì đó khiến Carrie hạnh phúc hơn. Nếu tôi cảm thấy đôi chút xấu hổ để làm đúng điều mẹ đã làm - theo cách như vậy - tôi cũng hợp lý hoá nó khi nghĩ đó là lỗi của mẹ! Mẹ đã đòi hỏi điều đó! Jory sẽ không phải sống một cuộc sống thiếu thốn trong khi mẹ thì có quá nhiều!

Cuối cùng, sau rất nhiều cố gắng vô ích, tôi nghĩ ra được một bức thư mà tôi tin là một bức thư tổng tiền hoàn hảo.

Thưa bà Winslow,

Hồi xưa ở Gladstone, Pennsylvania, có một người đàn ông và vợ ông ta sống cùng bốn đứa con mà mọi người gọi là Những búp bê Dresden. Giờ một trong những con búp bê đó nằm trong một nắm mồ đẹp đẽ, một con búp bê khác thì không có chiều cao mà nó đáng ra phải có nếu được sống dưới ánh mặt trời, không khí trong lành và tình yêu mà người mẹ nợ nó khi nó cần điều đó nhất.

Giờ thì búp bê diễn viên múa có một đứa con trai nhỏ và không có nhiều tiền. Tôi biết, thưa bà Winslow, bà không có nhiều lòng thương đối với những đứa trẻ làm u ám những ngày nắng đẹp của bà, do đó tôi xin nói thẳng. Búp bê diễn viên múa đòi thanh toán một triệu đôla nếu bà giữ hàng triệu triệu hoặc hàng tỷ đôla của bà. Bà có thể gửi số tiền đó tới hộp thư của tôi và chắc chắn một điều, thưa bà Winslow, nếu bà không làm vậy thì tai của ông luật sư Bartholomew Winslow sẽ chất đầy những câu chuyện khủng khiếp mà tôi chắc chắn rằng thà bà muốn ông ấy không được nghe.

Chào thân ái,

Búp bê diễn viên múa.

Ngày ngày tôi đợi tấm séc tới hộp thư. Ngày ngày tôi thất vọng. Tôi viết một lá thư nữa, một lá thư nữa, rồi lại thêm một lá nữa. Trong bảy ngày mỗi ngày tôi gửi một bức thư cho mẹ với nỗi giận dữ ngày càng mãnh liệt hơn. Một triệu là cái quái gì đối với người có quá nhiều tiền như mẹ? Tôi không đòi hỏi quá nhiều. Dù sao thì một phần số tiền của mẹ cũng thuộc về chúng tôi.

Rồi sau nhiều tháng trời chờ đợi không kết quả trong khi Giáng sinh rồi năm mới tới và qua đi. Tôi quyết định không chờ đợi nữa. Mẹ sẽ phớt lờ tôi đi. Tôi tìm được số điện thoại trong quyển danh bạ điện thoại của Geenglenna và chẳng mất thời giờ chút nào tôi đã có được một cuộc hẹn với luật sư tư vấn Bartholomew Winslow.

Lúc đó là tháng Hai và Jory lên ba tuổi. Buổi chiều hôm đó nó ở nhà với Henny và Carrie khi tôi diện bộ quần áo đẹp nhất, kiểu tóc thời trang nhất, đi tản bộ vào bưu điện để chăm chú nhìn người chồng của mẹ tôi. Ít nhất tôi được nhìn anh ta thật gần, và lần này anh ta mở to mắt. Anh ta từ từ bước tới, vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên như thể trước đây anh ta đã gặp tôi và không thể nhớ là ở đâu. Tôi nhớ lại cái đêm lên vào dãy phòng của mẹ ở lâu đài Foxworth và thấy Bart Winslow đang ngủ trên ghế. Khi đó anh ta có một bộ ria mép to và anh ta đang gà gât! Anh ta đã thấy tôi và nghĩ tôi là một phần giấc mơ của mình.

Anh ta mỉm cười với tôi, người chồng đẹp trai khỏe mạnh của mẹ. Lần đầu tiên tôi nhận thấy sự lôi cuốn đến kinh ngạc của anh ta. Đôi mắt nâu sẫm của anh ta tỏ vẻ đã nhận ra.

- Đây có phải là cô Catherine Dahl, nữ diễn viên balê đáng yêu khiến tôi nín thở kể cả trước khi cô múa không. Tôi rất vui khi cô cần một luật sư và đã chọn tôi, dù tôi không thể tưởng tượng nổi tại sao cô lại ở đây.

- Ông đã xem tôi múa ư? - Tôi hỏi, sững sờ khi nghe điều này. Nếu anh ta đã thấy tôi, thì chắc mẹ cũng vậy! Ôi, tôi không hề biết! Không hề biết! Tôi cảm thấy nóng bừng lên, mơ hồ, buồn rầu, trở nên bối rối. Sâu thẳm trong tôi, bất chấp tất cả những nỗi căm ghét luôn vượt lên tất cả, tôi vẫn cảm thấy đôi chút tình yêu đã có đối với mẹ khi tôi còn nhỏ dại và đầy tin tưởng.

- Vợ tôi là người say mê môn balê, - anh ta nói tiếp - Nói thật, tôi không quan tâm nhiều đến nó

khi vợ tôi bắt đầu lôi tôi tới mọi cuộc biểu diễn của cô. Nhưng chẳng mấy chốc tôi đã thích thú nó, nhất là khi cô và chồng cô diễn vai chính. Nói thật, vợ tôi dường như chẳng có chút quan tâm nào tới môn balê trừ phi cô và chồng cô biểu diễn. Tôi đã sợ rằng cô ấy phải lòng chồng cô, anh ta có đôi chút giống tôi - Anh ta cầm tay tôi và đặt lên môi mình, mắt lấp lánh và mỉm cười vẻ quyến rũ của người biết mình là ai, một anh chàng nịnh đầm - Cô còn đẹp hơn cả lúc ở trên sân khấu. Nhưng cô đang làm gì ở cái nơi này vậy?

- Tôi sống ở đây.

Anh ta kéo ghế cho tôi, để tôi ngồi xuống thật gần để có thể quan sát đôi chân tôi khi tôi ngồi bắt chéo chân. Anh ta ngồi vắt vẻo trên mép bàn để mời tôi hút thuốc mà tôi từ chối. Anh ta châm một điếu cho mình rồi hỏi.

- Cô đang trong kỳ nghỉ à? Đi thăm mẹ chồng cô à?

Tôi nhận ra anh ta không biết về chuyện Julian.

- Ông Winslow, chồng tôi đã chết vì chấn thương trong một tai nạn ô tô hơn ba năm trước... ông có nghe về chuyện đó không?

Anh ta có vẻ choáng váng và có đôi chút lúng túng.

- Tôi, tôi không nghe chuyện đó. Tôi rất tiếc. Xin hãy nhận lời chia buồn muộn màng của tôi - Anh ta thở dài và dụi điếu thuốc đang hút dở - Hai vợ chồng cô trông thật tuyệt vời trên sân khấu, thật tiếc quá. Tôi đã thấy vợ tôi khóc, cô ấy cũng bị ấn tượng.

Phải, tôi đã đoán mẹ sẽ bị ấn tượng. Tôi bỏ qua nhiều câu hỏi hơn nữa và đi thẳng vào mục đích chuyến thăm của tôi là để nhờ anh ta giải quyết chuyện hợp đồng bảo hiểm của Julian.

- Anh ấy đã bỏ điều khoản đó một thời gian ngắn sau khi chúng tôi kết hôn và giờ họ không thanh toán vì họ nghĩ anh ấy đã cắt ống truyền tĩnh mạch. Nhưng, vì ông có thể thấy, sau hai năm thì điều khoản tự tử không còn hiệu lực nữa.

Anh ta ngồi đọc nó rất kỹ rồi ngẩng lên nhìn tôi.

- Tôi đã thấy mình có thể làm được gì. Cô cần ngay khoản tiền này chứ?

- Ai mà không cần tiền hả ông Winslow, trừ phi họ là triệu phú? - Tôi mỉm cười và nghiêng đầu theo cách của mẹ - Tôi có hàng trăm hoá đơn và phải nuôi một đứa con trai nhỏ.

Anh ta hỏi tuổi con trai tôi. Anh ta có vẻ bối rối và lúng túng hơn về mặt mà tôi đã nhìn thấy khi anh ta mắt nhắm mắt mở, ngái ngủ. Đầu tôi ngả ra sau và khẽ nghiêng sang một bên, đúng hóng cách mẹ tôi khi nhìn một người đàn ông. Tôi chỉ mới mười lăm tuổi khi nhìn thấy anh ta. Giờ anh ta đẹp trai hơn thế nhiều. Khuôn mặt của anh ta trông dài và gầy, xương xương nhưng theo cách rất nam tính nên trông đẹp vô cùng. Một điều gì đó ở anh ta khiến người ta nghĩ tới sự khoái lạc quá mức và không có gì lạ về việc mẹ tôi đã không gửi séc cho tôi. Có lẽ tất cả những lá thư tống tiền của tôi vẫn theo mẹ từ

nơi này đến nơi khác.

Bart Winslow hỏi thêm hàng tá câu hỏi nữa rồi nói đã thấy mình có thể làm gì được.

- Tôi là một luật sư được việc kể từ khi vợ tôi cho phép tôi ở nhà và hành nghề.

- Vợ ông rất giàu phải không?

Điều này hình như làm anh ta bực mình.

- Tôi cho là cô có thể nói cô ấy rất giàu. - anh ta trả lời không tự nhiên, cho tôi biết anh ta không thích nói về vấn đề đó.

Tôi đứng lên để đi.

- Tôi cá là người vợ giàu có của ông dẫn ông đi khắp nơi như một con chó bông xù cưng trên một sợi dây buộc dắt đồ trang sức, thừa ông Winslow. Đó là cách của những phụ nữ giàu có. Họ không biết điều tối thiểu về việc lao động để kiếm sống, và tôi tự hỏi không biết ông có vậy không?

- Này, - anh ta nói, nhảy phắt khỏi bàn và đứng dang chân - Tại sao cô tới nếu cảm thấy như thế? Hãy tới một luật sư khác đi, cô Dahl. Tôi không muốn có một khách hàng xúc phạm tôi và coi thường khả năng của tôi.

- Không, ông Winslow, tôi muốn chính ông. Tôi muốn ông chứng tỏ ông biết công việc của mình như ông nói. Có lẽ, rồi ông có thể chứng tỏ điều gì đó cho chính bản thân ông... rằng sau rốt, ông không phải là đồ chơi của một phụ nữ giàu có.

- Cô có khuôn mặt của một thiên thần, cô Dahl, nhưng miệng lưỡi thật đều cáng! Tôi sẽ thấy hăng bảo hiểm của chồng cô phải chi tiền. Tôi sẽ kiến nghị lên toà án và sẽ doạ kiện. Cá mười ăn một là họ sẽ giải quyết trong vòng mười ngày.

- Tốt. - tôi nói - Hãy cho tôi biết vì ngay khi tôi có tiền, tôi sẽ rời đi.

- Đi đâu? - Anh ta hỏi, sải bước tới và nắm lấy cánh tay tôi.

Tôi bật cười, ngược nhìn khuôn mặt anh ta và dùng cách một phụ nữ phải dùng để khiến đàn ông quan tâm.

- Tôi sẽ cho ông biết khi tôi đi, trong trường hợp ông muốn giữ liên lạc.

Trong mười ngày, đúng như đã nói, Bartholomew tới trường dạy múa trao cho tôi tấm séc trị giá một trăm ngàn đôla.

- Thế tiền công của ông? - Tôi hỏi, xua những cô bé và cậu bé học sinh chạy tới gần tôi ra chỗ khác. Tôi đang mặc bộ đồ tập bó và anh ta nhìn chằm chằm.

- Bữa tối lúc tám giờ, tối thứ Ba tuần sau. Hãy mặc đồ màu xanh hợp với màu mắt cô và khi đó chúng ta sẽ thoả thuận giá cả. - Anh ta nói rồi quay người bỏ đi, chẳng buồn chờ câu trả lời của tôi.

Khi anh ta đi khỏi, tôi quay quanh nhìn bọn trẻ đang tập những động tác khởi động và tôi nhìn xuống chúng, cảm thấy khinh ghét rằng mình thật ngây thơ mới tự ngưỡng mộ mình quá nhiều. Tôi cảm thấy buồn cho bọn chúng, cho bản thân tôi.

- Người đàn ông tới đưa cô tờ séc là ai vậy? - Madame Marisha hỏi tôi khi lớp học tan.

- Một luật sư con thuê để buộc công ty bảo hiểm của Julian trả tiền... và họ đã trả.

- A, - bà nói, thả người xuống chiếc ghế xoay cũ của mình - giờ cô đã có tiền và có thể thanh toán các hoá đơn... tôi nghĩ cô sẽ không làm việc với tôi nữa và đi nơi khác, đúng không?

- Con vẫn chưa chắc điều mình định làm. Nhưng mẹ phải thừa nhận là chúng ta không ăn ý với nhau đúng không?

- Cô có quá nhiều ý tưởng mà tôi không thích. Cô nghĩ cô biết nhiều hơn tôi! Cô nghĩ giờ cô đã làm việc ở đây vài tháng, cô có thể đi và mở một trường mới cho riêng cô! - Bà mỉm cười một cách ác ý khi thấy vẻ ngạc nhiên của tôi đã để lộ sự thật mà bà chỉ phỏng đoán thôi.

- Madame, con sẽ đưa Jory đi!

- Tại sao? Cô nghĩ cô có thể dạy nó như tôi dạy ư?

- Con không chắc chắn, nhưng con nghĩ mình có thể. Con trai con có lẽ không lựa chọn trở thành diễn viên múa. - Tôi nói tiếp, phớt lờ ánh mắt lạnh lùng khó chịu của bà - Nếu ngày nào đó nó quyết định, con nghĩ con sẽ là một giáo viên có khả năng... giỏi như bất cứ người nào khác.

- Nếu nó chọn múa, - những lời đó vang lên như phát đại bác - Sự lựa chọn mà con trai của Julian sẽ có ngoài múa? Trong xương tuỷ nó, trong óc nó... trong máu và tim nó! *Nó sẽ múa hoặc sẽ chết!*

Tôi đã đứng lên định bước đi. Trong tim tôi đã định ân cần với bà, để bà chia sẻ trong cuộc đời Jory... nhưng vẻ cay nghiệt trong đôi mắt khắc nghiệt của bà đã làm thay đổi ý định của tôi. Bà ấy sẽ giữ con trai tôi và biến nó thành thứ mà bà đã biến Julian thành người mà có thể không bao giờ tìm thấy sự thoả mãn bởi vì cuộc đời là của anh ta nhưng lại được người khác lựa chọn.

- Hôm nay con không định nói điều này, Madame, nhưng mẹ buộc con phải nói. Mẹ đã khiến Julian tin rằng nếu anh ấy không thể múa, thì cuộc đời chẳng là gì cả. Anh ấy có thể sẽ phục hồi từ chiếc cổ gãy và những vết thương bên trong, trừ phi mẹ nói với anh ấy sẽ không bao giờ múa lạ được nữa... và anh ấy đã nghe thấy. Anh ấy không ngu. Do đó anh ấy đã lựa chọn cái chết! Thực tế việc anh ấy có thể cử động cánh tay không bị treo đó để lấy trộm chiếc kéo khỏi túi cô y tá đã chứng minh anh ấy đã hồi phục nhưng tất cả những gì anh ấy nhận thấy là một hoang mạc nơi balê không tồn tại! Thế đấy, Madame... mẹ sẽ không làm được như thế đối với con trai con! Con trai con sẽ có cơ hội lựa

chọn cho mình cuộc sống nó muốn... và con cầu Chúa rằng đó không phải là balê.

- Đồ ngốc, - bà quát tôi, bật dậy đi đi lại lại trước chiếc bàn cổ của mình - không có gì tốt hơn là lời khen của những người hâm mộ cô, âm thanh của những tràng vỗ tay như sấm rền, cảm giác những đoá hoa hồng trong cánh tay! Cô sẽ sớm tìm lại điều đó cho bản thân mình! Cô nghĩ mang cháu nội tôi đi và giấu nó khỏi sàn diễn ư? Jory sẽ múa, và trước khi tôi chết tôi sẽ sống để thấy nó trên sân khấu... làm điều nó phải làm... hoặc nó cũng sẽ chết! Phải, đi đi... lấy cái lão bác sĩ mà cô đã thêm muốn từ lúc cô xuất hiện trước mắt tôi như một đứa trẻ có ánh mắt mơ màng và khuôn mặt non nớt... và cũng huỷ hoại cuộc đời ông ta đi!

- Cũng huỷ hoại cuộc đời ông ấy ư? - Tôi ngờ ngẩn hỏi lại.

Bà bùng nổ.

- Cô có cái gì đó, Catherine. Cái gì đó gặm nhấm sự gan góc của cô. Cái gì đó cay đắng âm ỉ trong đôi mắt cô! Tôi biết kiêu của cô. Cô huỷ hoại mọi người dính líu tới cô và Chúa phù hộ người đàn ông sắp tới yêu cô nhiều như con trai tôi đã yêu cô!

Một khối vô hình, bí ẩn không chờ đợi rơi xuống bao phủ tôi trong điệu bộ xa cách, lạnh lùng của Madame. Từ trước tới nay chưa bao giờ tôi cảm thấy không thể động tới được đến vậy.

- Cảm ơn vì đã mở mắt cho con, Madame. Tạm biệt và chúc may mắn. Mẹ sẽ không gặp con hoặc Jory nữa. - Tôi quay người và bỏ đi. Bỏ đi là tốt.

Tối thứ Ba, Bart Winslow xuất hiện trước cửa nhà tôi. Anh ta mặc bộ đồ đẹp nhất, còn tôi mặc màu xanh. Anh ta mỉm cười, hài lòng vì tôi đã nghe lời. Anh ta đưa tôi đến một nhà hàng Trung Quốc nơi chúng tôi ăn bằng đũa và mọi thứ đều có màu đỏ hoặc đen.

- Cô là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng gặp, trừ vợ tôi - Anh ta nói trong khi tôi đọc mẫu bánh tiên đoán tương lai: Đề phòng những hành động hấp tấp.

- Phần lớn đàn ông không nhắc tới vợ họ khi họ đưa một phụ nữ khác đi chơi...

Anh ta ngắt lời tôi.

- Tôi không phải là một người đàn ông thông thường. Tôi chỉ muốn cô biết, cô không phải là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi biết.

Tôi mỉm cười dịu dàng với anh ta, quan sát kỹ ánh mắt anh ta. Tôi thấy mình đã chọc tức anh ta, lôi cuốn anh ta, nhưng phần lớn là gợi thích thú và khi chúng tôi nhảy, tôi cũng biết mình đã kích thích anh ta.

- Đẹp là gì nếu không có đầu óc? - Tôi hỏi, môi tôi chạm vào tai anh ta khi tôi đứng nhón chân - Người đẹp nào chẳng già đi, phát phì mà chẳng có đòi hỏi gì?

- Cô là người phụ nữ đáng ghét nhất mà tôi biết - Mắt anh ta loé sáng - Sao cô dám ám chỉ vợ tôi ngu ngốc, già và béo? Cô ấy trông rất trẻ so với tuổi cô ấy!

- Giống như ông vậy. - tôi nói với tiếng cười nho nhỏ chế nhạo. Mặt anh ta đỏ lên - Nhưng đừng lo, ông luật sư... Tôi không tranh đua với bà ấy đâu... tôi không muốn một con chó xù làm cảnh.

- Thừa cô, - anh ta lạnh lùng nói - cô sẽ không có đâu, không phải là tôi. Tôi sẽ sớm mở văn phòng của tôi ở Virginia. Mẹ vợ tôi không khoẻ và cần ai đó phục vụ. Ngay khi cô thanh toán xong cho tôi, cô có thể nói lời tạm biệt người đàn ông nói ra điều xấu nhất ở cô.

- Ông chưa đề cập đến tiền công của ông.

- Tôi vẫn chưa quyết định.

Giờ tôi biết nơi mình sẽ đến, trở lại Virginia để sống ở một nơi nào đó gần Lâu đài Foxworth.

Giờ tôi có thể bắt đầu sự trả thù thực sự.

- Nhưng chị Cathy, - Carrie khóc lóc than vãn, thất vọng vô cùng vì chúng tôi sắp rời khỏi Paul và Henny. - em không muốn đi! Em yêu bác sĩ Paul và bác Henny! Chị cứ đi bất cứ nơi nào chị muốn, nhưng để em ở đây! Chị không thấy bác sĩ Paul không muốn chúng ta đi à? Chị có để tâm khi làm chú ấy tổn thương không? Chị luôn làm chú ấy tổn thương! Em không muốn!

- Chị quan tâm nhiều lắm tới bác sĩ Paul, Carrie à và chị không muốn làm tổn thương ông ấy. Tuy nhiên, có một số việc chị phải làm và chị phải làm bây giờ. Còn Carrie, em thuộc về chị và Jory. Paul cần cơ hội để tìm một người vợ mà không có quá nhiều người phụ thuộc. Em không thấy chúng ta là điều trở ngại đối với ông ấy à?

Nó tránh xa ra và trừng trừng nhìn tôi.

- Cathy, chú ấy muốn chị là vợ chú ấy!

- Ông ấy đã không nói thế từ lâu, lâu lắm rồi.

- Bởi vì chị luôn nghĩ đến việc làm một điều khác. Chú ấy nói với em chú ấy muốn chị có thứ chị muốn. Chú ấy yêu chị nhiều lắm. Nếu em là chú ấy, em sẽ bắt chị phải ở lại và không quan tâm đến điều chị muốn! - Rồi nó thẫn thẫn và bỏ chạy khỏi chỗ tôi về phòng mình sập cửa lại.

Tôi tới chỗ Paul và nói cho ông biết tôi sẽ đi đâu và tại sao. Về mặt hạnh phúc của ông trở nên buồn rầu rồi ánh mắt ông trở nên lơ đãng.

- Phải, tôi đã luôn nghĩ em sẽ cảm thấy cần phải quay lại nơi đó và giáp mặt với mẹ em. Tôi đã thấy em lên kế hoạch của em và tôi đã hy vọng em sẽ yêu cầu tôi đi cùng em.

- Đó là việc em phải tự mình làm. - Tôi nói, nắm cả hai bàn tay ông - Hãy hiểu, xin hãy hiểu em vẫn yêu anh và sẽ luôn yêu anh.

- Tôi hiểu, - ông chỉ nói vậy - Tôi chúc em may mắn, Catherine của tôi. Tôi chúc em hạnh phúc. Tôi chúc cho tất cả mọi ngày của em đều tươi sáng và đầy nắng và em sẽ có điều mà em muốn dù tôi có nằm trong kế hoạch của em hay không. Khi em cần tôi, nếu em cần tôi, tôi sẽ ở đây, chờ đợi xem điều tôi có thể làm được. Mỗi phút tôi sẽ yêu em và nhớ em... Xin hãy nhớ, khi em muốn tôi, tôi sẽ ở đó.

Tôi không xứng đáng với ông. Ông quá tốt đối với những người như tôi.

Tôi không muốn Chris hay Carrie biết địa điểm ở Virginia nơi tôi định tới. Chris viết thư cho tôi một hoặc hai lần một tuần và tôi trả lời từng bức thư... nhưng tôi không nói một từ nào cho anh ấy biết... anh ấy sẽ phát hiện ra khi thấy địa chỉ thay đổi.

Lúc đó là tháng Năm, sau ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của Carrie, lễ sinh nhật không có Chris. Carrie, Jory và tôi ngồi vào xe ô tô, rời khỏi đường vào nhà Paul mà chúng tôi tới để chào tạm biệt. Paul vẫy tay chào và khi tôi nhìn gương chiếu hậu, tôi thấy ông rút chiếc khăn tay từ túi áo ngực ra. Ông chấm nước mắt ở khoé mắt dù vẫn đang vẫy tay.

Bác Henny nhìn mãi theo chúng tôi. Tôi nghĩ mình có thể đọc được ánh mắt nâu diễn cảm của bác rằng. Ngốc, ngốc, ngốc quá khi rời đi và bỏ lại một người đàn ông tốt!

Không gì chứng tỏ tôi là một con ngốc hơn cái ngày đầy nắng tôi đi tới vùng núi của Virginia với cô em gái và đưa con trai ngồi ghế trước cạnh tôi. Nhưng tôi phải làm điều đó... với niềm thôi thúc bởi nhu cầu tìm kiếm sự trả thù ở nơi chúng tôi bị giam cầm.

TIẾNG GỌI CẢNH BÁO CỦA NÚI ĐỒI

Phút cuối tôi quyết định không thể mạo hiểm gặp Bart Winslow dù đã rất lâu chưa thanh toán tiền công cho ông ta, do đó tôi bỏ một tấm séc hai trăm đôla vào một hộp thư và tự hỏi không biết thế có đủ hay không?

Với Carrie ngồi cạnh tôi còn Jory ngồi trong lòng nó, tôi hướng thẳng tới Đỉnh núi xanh. Giờ Carrie rất phấn khích vì chúng tôi đang trên đường đi, đôi mắt xanh của nó mở lớn khi nó nhận xét về mọi thứ chúng tôi đi ngang qua.

- Ôi, em thích đi du lịch! - Nó hạnh phúc nói. Khi Jory bắt đầu ngủ, Carrie cẩn thận làm một cái giường cho Jory trên ghế sau và ngồi cạnh nó để đảm bảo nó không trở người và ngã xuống sàn xe - Nó đẹp quá, chị Cathy. Em sẽ có ít nhất sáu đứa con, có thể là hơn. Em muốn một nửa bọn chúng giống Jory, một nửa còn lại là giống chị và anh Chris, còn hai hay ba đứa giống chú Paul.

- Chị yêu em Carrie và thương em nữa. Em nên có một tá con chứ không phải sáu đứa.

- Chị đừng lo. - Nó nói, ngả người ra sau để chớp mắt đôi chút - Không ai sẽ muốn em, do đó em sẽ không có bất cứ đứa con nào trừ những đứa con của chị để yêu.

- Đó không phải sự thật. Chị có cảm giác là, khi chúng ta ở trong nhà mới của chúng ta, có Carrie Dollanganger Sheffield sẽ có một tình yêu cho riêng mình. Chị thậm chí còn cá năm đôla... đó có phải là cá không nhỉ? - Nó mỉm cười, nhưng từ chối không cá cược.

Khi tôi lái xe theo hướng đông bắc và màn đêm bắt đầu bao phủ. Carrie bắt đầu lặng lẽ. Nó nhìn ra cửa xe rồi quay lại phía tôi, đôi mắt to của nó tỏ ra sợ hãi.

- Cathy, chúng ta đang quay lại nơi đó ư?

- Không, không hẳn vậy. Đó là tất cả những gì chị muốn cho tới khi chúng ta tìm được một khách sạn và nghỉ đêm ở đó.

Điều đầu tiên trong buổi sáng là một phụ nữ phụ trách bất động sản tôi đã liên hệ trước tới chỗ chúng tôi tới xem chỗ nhà định thuê. Bà ta là một phụ nữ to lớn như đàn ông và luôn tắt bật.

- Thứ cô cần là kiểu nhà nho nhỏ, sử dụng được và không đắt lắm. Quanh đây tất cả các ngôi nhà đều có giá cao. Nhưng có một số ngôi nhà nhỏ mà những người giàu có từng sử dụng làm nhà khác hoặc nhà cho người giúp việc ở. Có một ngôi nhà rất đẹp với vườn hoa xinh xắn.

Bà ta cho tôi xem căn nhà năm phòng và ngay lập tức tôi đã bị lôi cuốn. Tôi nghĩ Carrie cũng vậy, nhưng tôi ra hiệu cho nó không tỏ một dấu hiệu nào là thích thú cả. Tôi chỉ vào những chi tiết nhỏ để đánh lạc hướng bà quản lý.

- Ống khói dường như không hoạt động.
- Đây là một ống khói đẹp, thông gió rất tốt.
- Thế lò sưởi... nó dùng dầu hay gas?

- Khí gas tự nhiên được lắp năm năm trước và phòng tắm đã được tân trang lại, nhà bếp cũng thế. Một cặp đã từng sống ở đây làm việc cho nhà Foxworth ở trên núi kia, nhưng họ đã bán và chuyển tới Florida. Nhưng cô có thể thấy họ yêu ngôi nhà này.

Tất nhiên là như vậy. Chỉ có những ngôi nhà được yêu thích mới có tất cả những chi tiết nho nhỏ đáng yêu khiến ngôi nhà mới đặc biệt đến vậy. Tôi mua nó và ký tất cả các giấy tờ mà không có luật sư, dù tôi đã nghiên cứu kỹ vấn đề trên và khẳng định đòi kiểm tra việc chuyển nhượng.

- Chúng ta sẽ đặt một lò nấu có cửa kính - Tôi nói với Carrie rất thích nấu nướng, ơn Chúa vì tôi không có thời gian - Tự chúng ta sẽ sơn lại toàn bộ bên trong căn nhà và tiết kiệm tiền.

Số tiền một trăm ngàn đôla mà tôi có được, sau khi trả hết các món nợ và mua ngôi nhà thì chẳng còn bao nhiêu nữa. Nhưng tôi không mù quáng bước vào cuộc phiêu lưu này. Trong khi Carrie ở cùng Jory trong một căn nhà trọ, tôi tới một huấn luyện viên balê đang bán trường học và nghỉ hưu. Bà ta là một phụ nữ nhỏ bé tóc vàng và đã gần bảy mươi tuổi. Bà ta tỏ ra vui thích được gặp tôi khi chúng tôi bắt tay và thoả thuận về giá cả mà bà muốn.

- Tôi đã thấy cô và chồng cô múa và nói thật, cô Dahl à, dù tôi vui sướng khi tôi muốn trường tôi, nhưng thật là một sự xấu hổ khi cô nghỉ ngơi ở cái tuổi còn trẻ vậy. Tôi không thể từ bỏ biểu diễn khi hai mươi bảy tuổi, không bao giờ!

Bà ấy không phải tôi. Bà ấy không có quá khứ hay tuổi thơ của tôi. Khi bà ta thấy tôi quyết tâm thực hiện công việc này, bà đưa cho tôi danh sách học sinh của mình.

- Phần lớn bọn trẻ là con cái những người giàu sống quanh đây và tôi không nghĩ bất cứ ai trong số chúng có ý định nghiêm túc trở thành diễn viên múa chuyên nghiệp. Chúng tới đây chỉ để làm vui lòng cha mẹ muốn thấy chúng trông thật xinh xắn trong những chiếc váy xoè nhỏ trong những cuộc biểu diễn. Tôi đã thất bại trong việc trở thành một người biểu diễn tài năng.

Tất cả ba căn phòng ngủ trong nhà của chúng tôi đều rất bé, nhưng căn phòng khách hình chữ L được bố trí hợp lý với một chiếc lò sưởi cạnh những giá sách. Phần đuôi chữ L có thể sử dụng làm phòng ăn. Carrie và tôi dùng những chiếc chổi sơn và trong một tuần chúng tôi đã sơn tất cả các căn phòng một màu xanh nhạt. Với những cửa gỗ màu trắng trông nó thật thích thú. Khoảng không được mở rộng hơn và mọi thứ dường như lớn hơn. Tất nhiên, Carrie phải có những đồ màu đỏ và tím cho căn phòng của nó.

Trong ba tuần cả hai chúng tôi lập cho mình một thói quen mới, tôi dạy ở trường balê ở phía trên cửa hàng thuốc trong vùng còn Carrie làm việc nhà và hầu hết là nấu nướng trong khi chăm nom Jory. Tôi thường đưa Jory đi cùng tới lớp, không chỉ để làm giảm nhẹ gánh nặng của Carrie mà còn để nó được ở gần tôi. Tôi nhớ đến cuộc nói chuyện của Madame Marisha là để cho nó nhìn, lắng nghe và cảm nhận nhạc balê.

Vào một buổi sáng thứ Bảy đầu tháng Sáu tôi ngồi bên cửa sổ nhìn những ngọn núi phủ sương mờ xanh chẳng bao giờ thay đổi. Lâu đài Foxworth vẫn thế. Tôi có thể quay ngược kim đồng hồ trở về năm 1957 và đêm nay dẫn Jory và Carrie theo những con đường mòn ngoằn ngoèo từ ga xép. Cũng giống như khi mẹ dẫn bốn đứa con của mình vào nhà tù hy vọng và tuyệt vọng của chúng, rồi để chúng bị hành hạ, đánh đập và bị bỏ đói. Tôi nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra, chiếc chìa khoá chúng tôi đã làm để trốn khỏi căn phòng nhà tù của mình, chỗ tiền chúng tôi đã ăn trộm ở phòng ngủ của mẹ, cái đêm chúng tôi thấy cuốn sách lớn về những hoan lạc tình dục ở chiếc tủ cạnh giường. Nếu tôi không bao giờ xem quyển sách đó... có lẽ mọi chuyện sẽ đi theo hướng khác hẳn.

- Chị đang nghĩ về điều gì vậy? - Carrie hỏi - Chị đang nghĩ chúng ta nên quay về thăm bác sĩ Paul và bác Henny phải không? Em hy vọng đó là điều chị đang nghĩ.

- Thật ra, Carrie, em biết chị không thể làm vậy. Đây là thời gian biểu diễn và các cô cậu học sinh nhỏ trong lớp của chị sẽ phải tập diễn hàng ngày. Đó là những cuộc biểu diễn mà phụ huynh đã trả tiền để được xem. Không có chúng họ sẽ chẳng còn gì để khoe khoang với bạn bè họ. Nhưng có lẽ chúng ta có thể mời Paul và Henny tới thăm chúng ta.

Carrie bĩu môi và rồi vì lý do gì đó nó rạng rỡ lên.

- Chị biết đấy, Cathy, cái người đàn ông tới lắp lò nấu mới rất trẻ và ưa nhìn. Khi anh ta thấy em cùng với Jory anh ta hỏi nó có phải con trai em không. Điều đó khiến em cười. Anh ấy cũng mỉm cười. Tên anh ta là Theodore Alexander Rockingham, nhưng anh ta bảo em hãy gọi anh ta là Alex. - Nói đến đây nó ngừng lời và nhìn tôi vẻ sợ sệt, hy vọng làm cả người nó run run - Chị Cathy, anh ta đề nghị em một cuộc hẹn.

- Em chấp nhận chứ?

- Không.

- Tại sao lại không?

- Em không biết rõ về anh ta. Anh ta nói sẽ học đại học và làm thêm nghề điện để trả học phí. Anh ấy nói sẽ trở thành kỹ sư điện hoặc có thể là một mục sư... Anh ấy vẫn chưa quyết định. - Nó mỉm cười vẻ tự hào pha lẫn ngượng ngùng - Chị Cathy, anh ấy dường như không để ý tới việc em nhỏ bé.

Cách nó nói cũng khiến tôi mỉm cười.

- Carrie, em đang xấu hổ! Em nói với chị là em không biết rõ lắm về anh chàng này và rồi em nêu ra tất cả các lập luận thích đáng. Hãy mời anh ta tới ăn tối. Rồi chị có thể biết được liệu anh ta có

đủ tốt cho cô em gái của chị không.

- Nhưng... nhưng, - nó lấp bắp, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng - Alex rủ em tới nhà anh ấy ở Maryland vào một ngày nghỉ cuối tuần. Anh ấy đã kể với bố mẹ anh ấy về em... nhưng chị Cathy, em chưa sẵn sàng để gặp bố mẹ anh ấy! - Đôi mắt xanh của nó đầy đau khổ. Đó là lúc tôi nhận ra Carrie đã gặp người đàn ông này nhiều, nhiều lần trong khi tôi dạy lớp balê của mình.

- Nay, em, hãy mời Alex tới ăn tối và để cậu ta bay về nhà một mình. Chị nghĩ tốt hơn chị nên biết cậu ta trước khi em đi chơi một mình cùng cậu ta.

Nó nhìn tôi rất lâu về lạ lùng nhất rồi nhìn xuống sàn nhà.

- Chị sẽ ở nhà nếu anh ấy tới ăn tối chứ?

- Sao không, tất nhiên chị sẽ ở nhà, - Chỉ khi đó tôi mới chợt nhận ra. Ôi, Chúa ơi, tôi kéo nó vào vòng tay mình - Em này, chị đã mời Paul tới chơi cuối tuần này do vậy khi Alex thấy chị được coi như của một người đàn ông lớn tuổi cậu ta sẽ không nhìn về phía chị đâu. Hơn nữa, em gặp cậu ta trước và cậu ta gặp em trước. Cậu ta sẽ không muốn một phụ nữ lớn tuổi có một đứa con đâu.

Nó hạnh phúc choàng đôi tay gầy lên cổ tôi.

- Cathy, em yêu chị! Alex có thể sửa máy nướng bánh, bàn là hơi. Alex có thể sửa bất cứ cái gì!

Một tuần sau Alex và Paul ngồi cùng bàn ăn tối với chúng tôi. Alex là một chàng thanh niên hai mươi ba tuổi ưa nhìn tỏ vẻ khen ngợi tài nấu nướng của tôi. Tôi vội nói rằng Carrie đã chuẩn bị hầu hết bữa ăn.

- Không, - nó lịch sự từ chối - Chị Cathy làm gần hết. Em chỉ nhồi gà, ướp gia vị, nghiền khoai tây, làm bánh cuộn và nước sốt trứng chanh, Chị Cathy làm những món còn lại. - Đột nhiên tôi cảm thấy mình chẳng làm gì trừ việc bày bàn ăn. Paul nháy mắt chứng tỏ ông hiểu.

Khi Alex đưa Carrie đi xem phim còn Jory ngủ trong giường với những đồ chơi yêu thích nhất của nó, Paul và tôi ngồi nghỉ trước lò sưởi như một cặp vợ chồng già.

- Em đã gặp mẹ em chưa? - ông hỏi.

- Họ ở đây, mẹ em và chồng bà ấy, - tôi thản nhiên đáp - ở trong Lâu đài Foxworth. Các tờ báo địa phương đầy tin về việc họ đi về. Hình như là bà ngoại yêu quý của em đã trải qua một cơn đột quỵ nhẹ, do vậy giờ Bartholomew Winslow sẽ ở cùng nhà với bà ta... nghĩa là, cho tới khi bà ta chết.

Một lúc lâu Paul không nói gì. Chúng tôi ngồi trước lò sưởi và nhìn than đá cháy đỏ thành tro xám.

- Tôi thích những gì em làm với ngôi nhà này - cuối cùng ông nói - Nó rất ấm cúng.

Ông đứng dậy và bước tới ngồi sát cạnh tôi trên ghế sofa. Ông dịu dàng kéo tôi vào vòng tay ông.

- Tôi thích hợp với nơi nào đây? - Ông thì thầm - Hay giờ tôi chẳng thích hợp với nơi nào cả?

Đôi tay tôi ôm chặt ông. Tôi không bao giờ hết yêu ông, kể cả khi Julian là chồng tôi. Dường như không có bất cứ người đàn ông nào có thể cho tôi mọi thứ.

- Tôi muốn ngủ với em, Catherine, trước khi Carrie trở về nhà.

Chúng tôi vội cởi quần áo. Niềm đam mê của chúng tôi đối với nhau không hề giảm qua những năm tháng kể từ lúc lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau một cách thân mật nhất. Dường như không có gì sai cả. Không chỉ khi ông thì thầm.

- Ôi, Catherine, nếu tôi có một điều ước thì đó là có em suốt cả cuộc đời tôi và khi tôi chết thì sẽ như thế này, với em trong tay tôi, tay em choàng qua tay tôi và em sẽ nhìn tôi như giờ em đang nhìn.

- Thật đẹp và thi vị - Tôi nói - Nhưng cho tới tháng Chín anh mới năm mươi hai tuổi. Em biết anh sẽ sống tới tám mươi hoặc chín mươi tuổi. Và khi đó, em cầu mong niềm đam mê vẫn sẽ xâm chiếm cả hai chúng ta như bây giờ.

Ông lắc đầu.

- Tôi không muốn sống tới tám mươi tuổi trừ phi em ở cùng tôi và vẫn yêu tôi. Khi em không yêu tôi, hãy để thời gian của tôi trên đời này chấm dứt - Tôi không biết phải nói gì. Nhưng đôi tay tôi nói thay tôi, nó kéo ông lại gần hơn để tôi có thể hôn ông. Rồi tiếng chuông điện thoại reo. Tôi lười nhác với lấy ống nghe rồi bật dậy.

- Xin chào, nàng Catherine của ta - Đó là Chris gọi. - Bác Henny có bạn tới chơi khi anh gọi điện cho Paul và bạn bác ấy đã cho anh số điện thoại của em. Catherine, em làm cái quái gì ở Virginia vậy? Anh biết Paul ở đó cùng em... và anh cầu Chúa ông ấy có thể thuyết phục được em không làm bất cứ điều gì em dự định trong đầu!

- Paul hiểu rõ hơn anh nhiều. Anh là người phải biết rõ nhất tại sao em ở đây!

Anh ấy xì mấy tiếng căm ghét.

- Anh hiểu và đó là điều tệ hại nhất. Em sẽ bị thương tổn, anh biết điều đó. Đó là mẹ. Anh không muốn em làm mẹ bị thương tổn hơn mẹ đã bị thương tổn, em biết mẹ đã thế mà. Hơn hết, anh không muốn chính bản thân em bị thương tổn và em sẽ chạy đủ nhanh hoặc đủ xa, bởi vì anh theo sát gót em. Bất cứ khi nào có chuyện gì đó tốt đẹp xảy đến với anh, anh lại cảm thấy em ở cạnh anh, nắm tay anh.

Đêm đã khuya, Paul đã ngủ say trong căn phòng ngủ nhỏ, tôi đột nhiên tỉnh giấc. Tôi nghĩ mình

đã nghe thấy tiếng núi đồi đang gọi dòng giống ma quỷ. Gió thổi qua đồi núi rền rĩ, la hét và thêm vào giọng gọi tôi là kẻ vô thần, xấu xa, tồi tệ và tất cả những tên khác mà bà ngoại đã gọi chúng tôi.

Tôi ngồi dậy bước ra cửa sổ và nhìn chăm chăm vào những ngọn núi tối tăm phía xa xa. Cũng chính là những đỉnh núi mà tôi thường xuyên nhìn từ cửa sổ tầng áp mái. Giống như Cory, tôi có thể nghe thấy tiếng gió thổi và tru như một con sói đang tìm kiếm tôi, muốn thổi tôi đi, giống như nó đã thổi Cory và biến nó thành bụi khô.

Tôi vội chạy vào phòng Carrie và chúi vào giường nó, muốn bảo vệ nó. Vì đối với tôi, trong trạng thái ác mộng đó, dường như gió muốn đem nó đi trước khi động đến tôi.

CHUYỆN TÌNH NGỌT NGÀO VÀ CAY ĐĂNG CỦA CARRIE

Giờ Carrie đã hai mươi tuổi, tôi hai mươi bảy và tháng Mười Một này Chris sẽ tròn ba mươi. Dường như không thể có tuổi tác đối với anh ấy. Nhưng khi nhìn Jory thì tôi nhận rõ thời gian trôi nhanh thế nào khi con người trở nên già hơn.

Thời gian đã có lúc từng trôi đi rất chậm vì Carrie của chúng tôi đã yêu Alex! Điều đó lấp lánh trong đôi mắt xanh và làm nhún nhảy bàn chân nhỏ nhắn của nó đi quanh căn phòng khi nó hút bụi, rửa bát đĩa hay lập thực đơn cho hôm sau.

- Anh ấy có đẹp trai không, chị Cathy? - Nó hỏi và cười đồng ý dù thành thật mà nói, cậu ta chỉ là một chàng trai dễ thương hình thức trung bình với mái tóc màu nâu nhạt lúc nào cũng dễ xù lên khiến cậu ta có vẻ bề ngoài của một chú chó lông xù, nhưng dù sao cũng lôi cuốn vì cậu ta rất gọn gàng trong nhiều cách khác nhau. Đôi mắt cậu ta màu xanh lam và vẻ mặt cậu ta là vẻ mặt của một người chưa bao giờ có những suy nghĩ xấu xa, độc ác.

Carrie run lên khi nghe tiếng chuông điện thoại reo. Nó quính quáng lên vì các cuộc gọi thường là của nó. Nó viết cho Alex những bài thơ tình dày đầy đam mê rồi đưa chúng cho tôi đọc rồi cất đi mà không gửi cho người nên đọc.

Tôi rất vui mừng cho nó và cũng cho cả bản thân tôi nữa, vì trường dạy balê của tôi phát triển khá thuận lợi và bất cứ ngày nào Chris cũng sẽ về nhà!

- Carrie, em có tin điều đó không? Khoá học mở rộng của Chris sắp kết thúc rồi! - Nó bật cười và chạy tới chỗ tôi như nó thường làm khi còn là một cô bé con và nhào vào đôi tay giang rộng của tôi.

- Em biết! - Nó kêu lên - Chúng ta sẽ sớm lại thành một gia đình! Như chúng ta đã từng. Chị Cathy, nếu em có một cậu bé với mái tóc vàng và đôi mắt xanh, chị có đoán em sẽ đặt tên nó là gì không? - Tôi không phải đoán. Tôi đã biết. Đứa con trai đầu lòng tóc vàng mắt xanh của nó sẽ được gọi tên là Cory.

Thật vui thích khi thấy Carrie yêu. Nó thôi không nói về ngoại hình bé nhỏ và bắt đầu cảm thấy nó không phải là không thích hợp. Lần đầu tiên trong cuộc đời thanh xuân của mình, nó bắt đầu dùng đồ trang điểm. Mái tóc nó gọn sóng tự nhiên giống tóc tôi nhưng nó để dài ngang vai và uốn ngược lên thành một mớ rối tung.

- Nhìn này, chị Cathy, - nó kêu lên khi từ thẩm mỹ viện về nhà với kiểu tóc mới đẹp hơn - giờ đầu em trông không to lắm nhỉ? Chị có nhận thấy em cao hơn không?

Tôi bật cười. Nó đang đi đôi giày cao gót năm phân và mũi cao ba phân! Nhưng nó nói đúng. Mái tóc ngắn hơn khiến đầu nó trông nhỏ hơn.

Tuổi trẻ, sự đáng yêu, niềm vui của nó tác động tới tôi nhiều tới mức tim tôi nhói đau trong nỗi lo khủng khiếp rằng có lẽ sẽ có chuyện gì đó xảy ra làm hỏng niềm vui của nó.

- Ôi, chị Cathy - Carrie nói - em sẽ chết nếu Alex không yêu em! Em muốn trở thành người vợ tốt nhất. Em sẽ giữ nhà của anh ấy sạch tới mức bụi sẽ không nhảy nhót trong ánh mặt trời. Tối tối anh ấy sẽ ăn những bữa ăn ngon miệng mà em nấu, không phải những đồ ăn nguội lạnh. Em sẽ tự may quần áo của em, của anh ấy và con chúng em. Em sẽ tiết kiệm cho anh ấy một đồng tiền bằng nhiều cách khác nhau. Anh ấy không phải ca thán nhiều. Anh ấy chỉ việc ngồi và nhìn em theo cách dịu dàng, đặc biệt.

Tôi bật cười và ghì nó chặt hơn. Tôi vô cùng mong muốn nó được hạnh phúc.

- Đàn ông thường không nói chuyện tình yêu thoải mái như phụ nữ, Carrie à. Có gì đó dường như khuấy động em, đó là một dấu hiệu tốt là em được họ chú ý, và điều đó có thể phát triển thành một thứ gì đó lớn hơn. Cách em biết họ quan tâm nhiều như thế nào là nhìn vào mắt họ, đôi mắt không bao giờ học được cách nói dối.

Thật dễ nhận thấy Alex say mê Carrie. Cậu ta tiếp tục làm thêm nghề thợ điện cho một cửa hàng đồ điện trong vùng trong lúc tham gia khoá học mùa hè ở trường đại học, nhưng mọi phút rảnh rỗi đều ở cùng Cả. Tôi nghi ngờ không biết liệu cậu ta đã hỏi hay sẽ hỏi cưới Carrie.

Vào một tuần sau đó tôi đột nhiên thức giấc thấy Carrie ngồi trước cửa sổ phòng ngủ và nhìn chăm chú về phía những ngọn núi mờ mờ. Carrie chưa bao giờ bị chứng mất ngủ mà tôi thường xuyên mắc. Carrie có thể ngủ trong tiếng sấm rền, lốc xoáy, điện thoại réo ngay bên tai và dưới phố có đám cháy. Do vậy đương nhiên tôi cảm thấy hoảng hốt khi nhìn thấy nó ở đó. Tôi vội ngồi dậy và bước tới bên nó.

- Em có sao không? Sao em không ngủ?

- Em muốn ở cùng chị - Nó thì thâm, mắt vẫn dán vào ngọn núi xa xa tối đen và bí ẩn trong đêm. Những ngọn núi bao vây chúng tôi, nhốt chúng tôi lại như chúng từng làm.

- Tối nay Alex hỏi cưới em - Nó kể cho tôi chuyện này bằng giọng đều đều, vô cảm và tôi thốt lên.

- Tuyệt quá! Chị thấy thật hạnh phúc cho em và cho cả cậu ấy nữa!

- Anh ấy đã kể cho em một chuyện, chị Cathy! Anh ấy quyết định sẽ trở thành một mục sư! - Giọng nó thật đau đớn và buồn rầu và tôi chẳng hiểu một chút nào.

- Thế em không muốn trở thành vợ một mục sư à? - Tôi hỏi, trong lòng vô cùng lo sợ. Nó quá lạnh nhạt.

- Các mục sư đều muốn mọi người hoàn hảo, - nó đáp bằng giọng ảm đạm, đáng sợ - đặc biệt là vợ họ. Em nhớ lại tất cả những gì bà ngoại từng nói về chúng ta, về việc chúng ta là dòng giống ma quỷ và là những kẻ xấu xa và tội lỗi. Lúc đó em không hiểu bà muốn nói gì, nhưng em nhớ những lời đó. Bà luôn nói chúng ta là những đứa trẻ xấu xa, tội lỗi không nên sinh ra trên đời này. Chúng ta không nên chào đời ư, chị Cathy?

Tôi ghen lời, bị chế ngự bởi nỗi sợ hãi và cố nén cục ghen đang dâng lên trong cổ họng tôi.

- Carrie, nếu Đức Chúa không muốn chúng ta chào đời thì Ngài sẽ không cho chúng ta cuộc sống.

- Nhưng... chị Cathy, anh Alex muốn có một người vợ hoàn hảo... còn em thì không hoàn hảo.

- Không ai là hoàn hảo cả, Carrie. Hoàn toàn không có ai cả. Chỉ có người chết mới hoàn hảo.

- Alex là người hoàn hảo. Anh ấy không bao giờ làm một việc gì tồi tệ cả.

- Làm sao mà em biết được. Cậu ta sẽ nói cho em nếu cậu ta làm à?

Khuôn mặt đáng yêu của nó khuất trong bóng tối. Nó ngập ngừng giải thích.

- Như thể Alex và em đã biết nhau từ lâu, lâu lắm rồi và tới tận bây giờ anh ấy cũng không kể nhiều về bản thân mình. Em nói với anh ấy mọi chuyện nhưng không bao giờ kể về quá khứ của chúng ta, trừ việc làm thế nào chúng ta trở thành người được bác sĩ Paul giám hộ sau khi cha mẹ chúng ta chết trong một tai nạn ô tô. Đó là một lời nói dối, chị Cathy. Chúng ta không phải là trẻ mồ côi. Chúng ta vẫn có một người mẹ còn sống.

- Nói dối không hoàn toàn là tội lỗi, Carrie. Thỉnh thoảng mọi người cũng nói những lời nói dối nho nhỏ.

- Alex không thế. Alex luôn cảm thấy bị cuốn hút với Chúa trời và tôn giáo. Anh ấy muốn có vợ và những đứa con. Anh ấy nói với em là anh ấy chưa bao giờ quan hệ với ai bởi vì suốt cuộc đời trai

trẻ của mình anh ấy tìm kiếm một cô gái phù hợp để kết hôn, một cô gái hoàn hảo giống như em. Một người ngoan đạo, như anh ấy. Chị Cathy ơi, - nó buồn bã rên rỉ - em không phải là người hoàn hảo. Em là kẻ tồi tệ! Như bà ngoại luôn nói với chúng ta. Em cũng là kẻ xấu xa và tội lỗi! Em có những suy nghĩ xấu xa! Em căm ghét những đứa con gái ích kỷ đã đẩy em lên mái nhà và nói em là một con cú! Em đã cầu mong tất cả chúng nó chết đi! Chị Cathy, chị có biết Sissy Towers đã bị chết đuối khi nó mười hai tuổi không? Em chưa bao giờ viết thư hay kể chuyện cho chị nhưng em cảm thấy chuyện đó là lỗi của em vì đã căm ghét nó quá nhiều! Em cũng đã căm ghét Julian vì đã mang chị đi khỏi Paul và anh ấy cũng đã chết! Chị biết việc đó như thế nào, làm thế nào em có thể nói với Alex tất cả những chuyện đó và rồi nói về cuộc hôn nhân của bố mẹ chúng ta? Anh ấy sẽ căm ghét em. Anh ấy sẽ không muốn có em nữa, em biết mà. Anh ấy sẽ nghĩ em sẽ sinh ra những đứa trẻ quái thai, giống như em... còn em thì yêu anh ấy quá nhiều!

Tôi quỳ xuống cạnh ghế nó ngồi và ghì chặt nó như một người mẹ phải làm. Tôi không biết phải nói gì và nói như thế nào. Tôi mong đợi Chris và sự giúp đỡ của anh ấy và mong đợi Paul, người luôn biết nói mọi chuyện như thế nào. Nhớ đến điều này, tôi dùng những từ của ông nói với tôi để nói với Carrie, dù tôi cảm thấy một sự phẫn nộ khủng khiếp đối với bà ngoại đã khắc sâu những ý niệm điên cuồng này trong đầu của một đứa trẻ lúc đó mới năm tuổi.

- Em thân yêu, chị không biết phải nói mọi chuyện đều ôn cả như thế nào, nhưng chị sẽ cố gắng. Chị muốn em hiểu điều gì là đen với người này nhưng với người khác lại là trắng. Không có gì trên đời này là hoàn hảo tới mức trắng tinh hay tồi tệ tới mức đen tuyền. Mọi việc liên quan đến con người xuất phát từ những bóng xám, Carrie. Không ai trong chúng ta hoàn hảo, không có chút gì vết nào. Chị cũng đã có những nỗi nghi ngờ về bản thân mình giống như em vậy.

Đôi mắt thâm nước của nó mở to khi nghe thấy những lời này, như thể nó đã từng xem tôi là người hoàn hảo vậy.

- Chính bác sĩ Paul của chúng ta đã uốn nắn cho chị, Carrie à. Ông ấy nói với chị từ rất lâu rồi, nếu tội lỗi xảy ra là lỗi của họ chứ không phải của chúng ta. Chúa Trời không định bắt chúng ta trả giá cho những gì bố mẹ chúng ta đã làm. Bố mẹ chúng ta cũng không phải là họ hàng gần lắm, Carrie. Em có biết ở Ai Cập cổ đại, các pharaon chỉ cho phép con trai hoặc con gái mình cưới em gái hoặc anh trai không? Do vậy em thấy đó, xã hội tạo ra luật lệ và em đừng quên là bố mẹ chúng ta có bốn đứa chúng ta và không đứa nào là quái vật cả, do đó Chúa không trừng phạt bố mẹ hay trừng phạt chúng ta.

Nó dãn đôi mắt xanh to vào mặt tôi, muốn tin một cách tuyệt vọng. Còn tôi thì không bao giờ, không bao giờ nên nói đến từ quái vật.

- Chị Cathy, có lẽ Chúa đã trừng phạt em. Em không cao lên, đó là sự trừng phạt.

Tôi bật cười run rẩy, kéo nó sát lại gần mình hơn.

- Hãy nhìn xung quanh em xem, Carrie. Có rất nhiều người bé nhỏ hơn em. Em không phải là người lùn đâu, em biết điều đó mà. Kể cả nếu như vậy thì cũng không phải vậy, em vẫn sẽ chấp nhận điều đó và cố gắng hết mức, giống như những người nghĩ mình cao lớn, béo gầy hoặc giống thế sẽ làm. Em có một khuôn mặt đẹp, một mái tóc đáng yêu, có làn da mịn màng, một thân hình đáng yêu với tất

cả những thứ cần có. Em có giọng hát tuyệt vời, một trí óc thông minh. hãy xem xem em có thể đánh máy nhanh làm sao, tốc ký giỏi như thế nào và lưu trữ sổ sách của Paul giỏi ra sao. Em lại có thể nấu ăn giỏi gấp hai lần chị. Em cũng là một người nội trợ giỏi hơn chị nhiều và hãy xem quần áo em đã may. Trông chúng tuyệt hơn bất cứ thứ quần áo nào chị thấy trong cửa hàng. Khi em gộp tất cả những điểm tốt đó vào, Carrie, làm sao em lại có thể nghĩ em không đủ tốt cho Alex hay cho bất cứ người đàn ông nào.

- Nhưng chị Cathy, - nó rên rỉ, khẳng khẳng không nguôi ngoai bởi những gì tôi nói - chị không hiểu anh ấy như em hiểu. Chúng em đã đi xem loại phim nói về quan hệ yêu đương và anh ấy nói bất cứ ai làm bất cứ điều gì như trong bộ phim đó là kẻ xấu xa và hư hỏng! Chị và bác sĩ Paul đã nói với em rằng tình dục và sinh con là điều tự nhiên, là một phần của tình yêu... và em là kẻ tồi tệ, chị Cathy. Em đã từng làm một điều rất xấu xa!

Tôi chăm chú nhìn nó, vô cùng ngạc nhiên. Với ai? Dường như nó đọc được suy nghĩ của tôi, vì nó lắc đầu trong khi những giọt nước mắt lăn xuống má.

- Không... em chưa bao giờ... ăn nằm với ai, không với bất cứ ai. Nhưng em đã làm những điều khác rất xấu xa. Alex sẽ nghĩ vậy và đáng ra em nên biết điều đó là xấu xa.

- Em đã làm điều gì mà tồi tệ vậy?

Nó nuốt khan và cúi đầu xấu hổ.

- Đó là Julian. Một ngày khi em tới thăm chị và khi chị không có nhà anh ấy muốn làm... làm một chuyện với em. Anh ấy nói điều đó sẽ vui vẻ và không phải là quan hệ thực sự, kiểu sẽ có con... do đó em đã làm điều anh ấy muốn và anh ấy hôn em và nói sau chị thì anh ấy yêu em nhất. Em không biết điều em làm là xấu xa.

Tôi nuốt cục nghẹn dâng lên đau đớn trong cổ họng, vuốt những sợi tóc mượt mà trên trán nó và lau những giọt nước mắt của nó.

- Đừng khóc và cảm thấy xấu hổ, em à. Có rất nhiều kiểu tình yêu và cách diễn tả tình yêu. Em yêu bác sĩ Paul, Chris và Jory theo ba cách khác nhau và yêu chị theo một cách khác... Nếu Julian thuyết phục em làm điều mà em cảm thấy là xấu xa thì đó là tội lỗi của anh ấy, không phải của em. Đó cũng là lỗi của chị nữa, vì đáng lẽ chị phải cho em biết điều anh ta có thể muốn. Anh ta đã hứa với chị không bao giờ động tới em, còn chị thì đã tin anh ta. Nhưng nếu em làm điều đó, thì đừng xấu hổ nữa... còn Alex thì không cần phải biết. Không ai sẽ nói cho cậu ấy biết cả.

Nó chậm chạp ngẩng lên. Mặt trăng đột nhiên lộ ra sau những đám mây đen cho thấy ánh mắt nó đầy vẻ tự dằn vặt.

- Nhưng em biết. - Nó bắt đầu thỏ thức, không kiềm chế được - Đó không phải là điều tồi tệ nhất, chị Cathy. - Nó kêu lên - Em thích làm điều em đã làm! Em thích anh ấy muốn em làm điều đó... Em cố không để lộ ra trên khuôn mặt em bất cứ vẻ vui thích nào mà Chúa có thể trông thấy. Do đó chị thấy tại sao Alex sẽ không hiểu? Anh ấy sẽ ghét em, sẽ ghét, em biết anh ấy sẽ thế! Thậm chí nếu anh

ấy không biết, em vẫn cứ căm ghét bản thân mình vì đã làm chuyện ấy và đã thích thú chuyện ấy!

- Đừng kêu lên nữa. Điều em đã làm không phải hoàn toàn xấu đâu, thật đấy. Hãy quên việc bà ngoại luôn nói về dòng máu xấu xa của chúng ta đi. Bà là kẻ đạo đức giả hẹp hòi mù quáng không thể nhận thấy cái đúng trong cái sai. Bà đã làm mọi thứ tồi tệ nhân danh lẽ phải và chẳng làm điều gì nhân danh tình thương cả. Em không xấu xa, Carrie. Em muốn Julian yêu em và nếu điều làm khiến anh ấy vui thích và em vui thích thì chuyện đó là bình thường. Con người được tạo ra để cảm thấy sự vui thích khoái lạc, để tận hưởng tình dục. Julian đã sai, anh ta không được đòi hỏi em, nhưng đó là lỗi của anh ta, không phải lỗi của em.

- Em nhớ có nhiều thứ chị không nghĩ em làm. - nó thì thầm - Em nhớ cách thức buồn cười mà Cory và em thường dùng để nói chuyện với nhau để chị và anh Chris không hiểu. Chúng em biết chúng em là dòng giống của ma quỷ. Chúng em đã nghe bà ngoại nói thế. Chúng em đã nói về điều đó. Chúng em biết chúng em bị nhốt vì bọn em không đủ tốt để sống trên thế giới với những người tốt hơn chúng em.

- Đừng. - tôi kêu lên - Đừng nhớ! Hãy quên đi! Chúng ta đã ra ngoài rồi, đúng không? Chúng ta là bốn đứa trẻ không phải chịu trách nhiệm đối với những hành động của bố mẹ chúng ta. Bà già đáng ghét đó có đánh cắp lòng tự tin của chúng ta, lòng tự hào của chúng ta về bản thân mình, đừng để bà ta thành công! Hãy nhìn Chris, em không tự hào về anh ấy ư? Em có tự hào về chị không khi chị múa trên sân khấu? Vào một ngày sau khi em và Alex kết hôn, cậu ta sẽ thay đổi suy nghĩ về điều gì là đòi truy và điều gì là không vì chị cũng đã vậy. Alex sẽ trưởng thành và sẽ thôi không quá thiên về đạo đức. Cậu ta vẫn chưa được biết về sự vui thích mà tình yêu có thể mang lại.

Carrie lùi ra khỏi vòng tay tôi và bước tới nhìn chăm chú qua cửa sổ những ngọn núi xa và tối đen, nhìn mảnh trăng lưỡi liềm mọc như một con tàu cướp biển dựng đứng qua biển đêm đen kịt.

- Alex sẽ không thay đổi. - nó nói giọng đều đều - Anh ấy sẽ trở thành mục sư. Những người tu hành nghĩ mọi thứ đều tồi tệ, giống như bà ngoại vậy. Khi anh ấy nói với em anh ấy sẽ từ bỏ ý định trở thành thợ điện, em biết giữa chúng em thế là hết.

- Mọi người đều thay đổi! Hãy nhìn thế giới quanh ta, Carrie. Hãy xem các tạp chí và các bộ phim về những con người đáng yêu đi lại và ăn chơi, còn trên sân khấu diễn những cảnh khoả thân và các loại sách đã được xuất bản. Chị không biết liệu điều đấy có tốt hơn không, nhưng chị biết con người không tĩnh tại. Ngày qua ngày, tất cả chúng ta đều thay đổi. Có lẽ hai mươi năm tới con cái chúng ta sẽ xem lại thời đại chúng ta và bị sốc, có lẽ chúng sẽ nhìn lại, mỉm cười và gọi chúng ta là những kẻ ngây thơ, không ai biết thế giới sẽ biến đổi như thế nào... do đó nếu thế giới có thể thay đổi, thì tại sao một người tên là Alex lại không chứ.

- Alex sẽ không thay đổi. Anh ấy ghét sự thiếu phẩm hạnh thời nay, ghét các loại sách được xuất bản, những bộ phim bản thiêu và các tạp chí có in các cặp làm những điều bản thiêu. Em không nghĩ anh ấy tán thưởng loại hình múa mà chị từng múa với Julian.

Tôi muốn gào to. Alex và sự đoan trang của cậu ta cút đi. Vậy mà tôi không thể nói xấu người đàn ông duy nhất mà Carrie tìm thấy tình yêu.

- Carrie, em yêu, đi vào giường đi. Hãy ngủ đi và nhớ rằng vào buổi sáng thế gian đầy ắp những người đàn ông vui sướng được yêu một con người xinh xắn, dịu dàng và sống nội tâm như em. Hãy nghĩ tới điều mà anh Chris luôn nói với chúng ta "mọi chuyện luôn xảy ra theo cách tốt nhất". Nếu câu đó không hợp với em và Alex, thì câu đó sẽ hợp với em và một ai đó.

Nó liếc nhìn tôi về thất vọng thực sự.

- Thế điều đó có là tốt nhất khi Chúa khiến Cory phải chết?

Chúa ơi, làm thế nào để trả lời một câu hỏi như vậy?

- Thế điều đó có phải là tốt nhất khi bố chết trên đường cao tốc không?

- Em không nhớ ngày đó.

- Có, em nhớ. Em có trí nhớ tốt.

- Carrie, không ai là hoàn hảo tuyệt đối, chị không, em không, Chris không, Alex cũng không nốt. Không có ai cả.

- Em biết - Nó đáp, trườn vào giường như một cô bé ngoan nghe lời mẹ - Mọi người làm những điều xấu và Chúa nhìn thấy rồi sau đó trừng phạt họ. Đôi lúc Người sử dụng bà ngoại với ngọn roi, như lúc bà đánh chị và anh Chris. Em không phải là kẻ mù, em biết chị và anh Chris nhìn nhau theo cách Alex và em nhìn nhau. Em nghĩ chị và bác sĩ Paul cũng yêu nhau... và có lẽ đó là tại sao Julian chết, để trừng phạt chị. Nhưng chị là kiểu phụ nữ mà đàn ông thích, còn em thì không. Em không biết múa, em không biết cách làm thế nào để mọi người yêu em. Chỉ có gia đình yêu em, và Alex nữa. Khi em kể với Alex, anh ấy sẽ không yêu em hay muốn có em nữa.

- Em không được kể cho cậu ta - tôi nghiêm khắc ra lệnh.

Nó nằm mắt dán lên trần nhà cho tới khi chìm vào giấc ngủ. Còn lại tôi nằm thao thức, trong lòng đau đớn, vẫn ngạc nhiên về tác động của bà ngoại đã gây ra quá nhiều. Tôi căm ghét mẹ vì đã đưa chúng tôi tới Lâu đài Foxworth. Mẹ biết bà ngoại là người như thế nào vậy mà vẫn dẫn chúng tôi tới đó. Mẹ hiểu cha mẹ mình hơn bất cứ ai vậy mà vẫn tái giá và bỏ chúng tôi lại để mẹ có thể vui chơi còn chúng tôi phải chịu sự tra tấn. Vẫn luôn là chúng tôi phải đau khổ trong khi mẹ vui chơi!

Cuộc vui chơi sẽ sớm kết thúc vì tôi đang ở đây. Bart cũng ở đây và sớm hay muộn gì chúng tôi sẽ gặp nhau. Dù tôi vẫn chưa hiểu vì sao tới giờ anh ta vẫn cố tránh gặp tôi.

Tôi tự an ủi bản thân bằng suy nghĩ rằng mẹ cũng sắp phải đau khổ rồi, giống như chúng tôi đã đau khổ. Vết thương phải trả bằng vết thương, mẹ sẽ biết chúng tôi cảm thấy thế nào khi mẹ bị bỏ rơi và không được yêu thương. Mẹ sẽ không thể đương đầu được... không thể một lần nữa được. Thêm một tai họa nữa sẽ là sự huỷ hoại của mẹ. Dù sao tôi đã biết điều đó... có lẽ bởi vì tôi quá giống mẹ.

- Em chắc em ổn chứ? - Vài ngày sau tôi hỏi Carrie - Em ăn không ngon lắm. Sự ngon miệng của

em đi đâu mất rồi?

Nó lặng lẽ đáp, khuôn mặt vô cảm.

- Em ớn mà. Em chỉ không thấy thích ăn lắm. Hôm nay chị đừng đưa Jory tới studio của chị. Để em trông nó cả ngày cho. Em nhớ nó khi nó đi cùng chị.

Tôi cảm thấy không thoải mái về việc để nó ở nhà cả ngày với Jory có thể gây rắc rối khi trông Carrie không có vẻ khoẻ như nó nói.

- Carrie, hãy nói thật với chị. Nếu em cảm thấy không khoẻ, để chị đưa em tới khám bác sĩ.

- Chỉ là em thấy thán thối thôi mà - nó nói, mắt nhìn xuống - Em cảm thấy bụng khó chịu ba hoặc bốn ngày trước khi nó bắt đầu.

Chỉ là sự buồn chán của những lần thấy thán. Khi bạn ở tuổi nó, bạn không cảm thấy khó chịu hơn ở tuổi tôi. Tôi hôn tạm biệt đứa con trai bé bỏng khi nó kêu ca khủng khiếp, muốn đi cùng tôi và nhìn các diễn viên múa.

- Mẹ ơi, muốn nghe nhạc cơ - Jory phản đối, nó biết rõ mình muốn gì và không muốn gì - Muốn xem diễn viên múa cơ!

- Chúng ta sẽ đi dạo trong công viên. Dì sẽ đẩy đu cho cháu và chúng ta sẽ chơi trong các hộp cát - Carrie vội vàng nói, nhắc con trai tôi lên và giữ chặt nó - Hãy ở với dì, Jory. Dì yêu cháu nhiều lắm và không bao giờ gặp cháu đủ... Cháu không yêu dì Carrie của cháu à?

Jory mỉm cười và vòng tay quanh cổ Carrie. Jory yêu tất cả mọi người.

Ngày hôm đó dài khủng khiếp. Tôi gọi về mấy lần để xem Carrie có khoẻ không.

- Em khoẻ mà, chị Cathy. Jory và em có thời gian tuyệt vời ở công viên. Giờ em sẽ nằm chợp mắt một lúc đây... do đó chị đừng gọi về đánh thức em đấy.

Lúc bốn giờ chiều, lớp học cuối cùng của tôi trong ngày, các học sinh sáu, bảy tuổi của tôi tiến vào giữa studio. Khi nhạc cất lên, tôi đếm "Một, hai, xoay, một, hai, xoay và lại một, hai, tiến lại, một, hai, tiến lại". Tôi tiếp tục hướng dẫn thì đột nhiên cảm giác cổ như bị kim châm và biết rằng có ai đó đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi quay người lại thấy có một người đàn ông đứng ở phía cuối studio, Bart Winslow... chồng của mẹ tôi!

Lúc thấy tôi nhận ra, anh ta tiến tới phía tôi.

- Trông cô tuyệt vời trong bộ quần áo bó màu tím, cô Dahl. Liệu tôi có thể có chút thời gian của cô được không?

- Tôi đang bận! - Tôi ngắt lời, bực mình vì anh ta đã hỏi khi tôi không được rời mắt khỏi mười hai diễn viên nhỏ - Ngày làm việc của tôi kết thúc lúc năm giờ. Nếu ông quan tâm, ông có thể ngồi kia và đợi.

- Cô Dahl, tôi vất vả tìm kiếm cô, còn suốt thời gian đó cô ở đây ngay trước mũi tôi.

- Ông Winslow, - tôi lạnh lùng đáp - nếu tôi không gửi cho ông đủ chi phí ông có thể viết thư và thư sẽ được chuyển đến cho tôi.

Anh ta nheo cặp lông mày dày lại.

- Tôi ở đây không phải vì việc đó... dù cô không trả tôi theo giá tôi đã nghĩ - Mỉm cười quả quyết, anh ta thọc tay vào áo jacket và rút từ áo ngực ra một bức thư. Tôi há miệng kinh ngạc khi thấy nét chữ của mình và những dấu bưu điện và những dấu huỷ thư trên bức thư đó đã đuổi theo mẹ khắp châu Âu - Tôi thấy cô nhận ra bức thư này - anh ta nói với đôi mắt chăm chú theo dõi những nét biến đổi trên khuôn mặt tôi.

- Nay, ông Winslow. - tôi nói, vô cùng tức giận - hôm nay em gái tôi không khoẻ và nó đang chăm sóc con trai tôi. Ông có thể thấy là tôi đã phải ở đây cả ngày rồi. Lúc khác chúng ta có thể nói về chuyện này được không?

- Bất cứ lúc nào thuận tiện cho cô, cô Dahl. Anh ta cúi đầu rồi đưa cho tôi một tấm danh thiếp nhỏ - Càng sớm càng tốt. Tôi có nhiều câu hỏi muốn hỏi cô... đừng có cố phớt lờ đi nhé. Lần này tôi sẽ theo sát cô đó. Cô đừng nghĩ một buổi hẹn đi ăn tối là đủ nhé!

Tôi thất vọng nhiều khi thấy anh ta cùng bức thư đó đến nỗi khi anh ta đi khỏi, tôi cho lớp nghỉ rồi bước vào phòng làm việc. Tôi ngồi nhìn đắm đắm vào quyển sổ màu xanh, cộng các con số và thấy mình vẫn bị hụt tiền. Khi tôi mua trường này thì được quả quyết là có bốn mươi học sinh, nhưng không được nói là phần lớn học sinh không học trong mùa hè và không trở lại trường cho tới khi mùa thu tới. Tất cả những đứa trẻ con nhà giàu được nuôi chiều học vào mùa đông và những đứa trẻ tầng lớp trung lưu học vào mùa hè có thể tới học một hoặc hai buổi một tuần. Dù tôi đã dùng tới số tiền kiếm được thì nó cũng không đủ trang trải tất cả những phí tổn trang hoàng lại và lắp những chiếc gương mới sau thanh xà dài.

Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã gần sáu giờ bèn thay đồ rồi chạy qua hai dãy phố về ngôi nhà nhỏ của mình. Carrie có lẽ đang trong bếp chuẩn bị bữa tối trong khi Jory chơi trong sân có rào. Nhưng tôi không thấy Jory, còn Carrie cũng không có trong bếp!

- Carrie - tôi gọi - Chị về rồi... em ở đâu và Jory trốn ở đâu rồi?

- Em ở đây. - nó đáp lại giọng thều thào yếu ớt.

Tôi tìm thấy nó vẫn ở trên giường. Nó yếu ớt giải thích rằng Jory đang ở bên nhà hàng xóm.

- Chị Cathy... em không thực sự khoẻ lắm. Em bị nôn bốn hay năm lần, em không thể nhớ là bao nhiêu lần... và bụng em đau quặn lắm. Em cảm thấy lạ lắm, thực sự lạ lắm...

Tôi đặt tay lên đầu nó và thấy lạnh khác thường, dù hôm nay trời rất ấm áp.

- Chị sẽ gọi bác sĩ.

Ngay khi những lời đó thốt ra khỏi miệng tôi phải bật cười cay đắng cho bản thân mình. Chẳng có bác sĩ nào ở cái thị trấn này tới nhà khám bệnh khi được gọi. Tôi chạy tới chỗ Carrie và đặt chiếc cặp nhiệt độ vào miệng nó, rồi há miệng khi đọc con số.

- Carrie, chị đi đón Jory rồi sẽ lái xe đưa em tới bệnh viện gần nhất. Nhiệt độ của em là gần bốn mươi độ.

Nó bơ phờ gật đầu, rồi chìm vào giấc ngủ. Tôi chạy sang hàng xóm thấy con trai tôi đang chơi rất vui vẻ với một cô bé lớn hơn nó một tháng tuổi.

- Cô Marquet, - bà Townsend, người phụ nữ dịu dàng hơn bốn mươi tuổi đang trông cháu gái - nếu Carrie bị ốm, để tôi trông Jory cho tới khi cô về nhà. Tôi hy vọng Carrie không ốm nặng lắm. Cô bé thật đáng yêu. Nhưng hôm trước tôi nhận thấy trông nó có vẻ xanh xao và sầu não.

Tôi cũng nhận thấy điều đấy và đã cho rằng điều đó là do sự lãng mạn của nó với Alex đã không như mong đợi.

Tôi mới sai lầm làm sao!

Ngày hôm sau, tôi gọi điện cho Paul.

- Catherine, có chuyện gì vậy? - ông hỏi khi nhận thấy nỗi đau đớn trong giọng tôi.

Tôi tuôn ra hết, rằng Carrie bị ốm ra sao và đang ở trong bệnh viện. Họ đã làm một số xét nghiệm và vẫn không biết chuyện gì xảy ra với nó.

- Paul, trông nó mệt mỏi lắm! Nó sụt cân rất nhanh, nhanh tới mức không thể tin được! Nó nôn suốt, không thể giữ bất cứ thức ăn nào trong dạ dày và còn bị tiêu chảy nữa. Nó luôn miệng gọi anh và cả Chris nữa.

- Tôi sẽ gọi bác sĩ khác làm thay ở đây và bay tới đó ngay - ông nói không chút lưỡng lự - Nhưng hãy đợi đã trước khi em định liên lạc với Chris. Những triệu chứng em kể ra thông thường là triệu chứng của bệnh phiền não.

Tôi hiểu những lời ông nói và không liên lạc với Chris đang đi du lịch hai tuần ở bờ biển miền Tây trước khi về nhà và tiếp tục khoá đào tạo nội trú. Trong vòng ba giờ Paul đã ở cùng tôi trong phòng bệnh chăm chú nhìn Carrie. Nó khẽ mỉm cười khi thấy ông ở đó và chìa đôi tay gầy guộc ra.

- Chào chú, - nó thều thào - cháu cá là chú không nghĩ chú sẽ thấy cháu trên giường bệnh của một bệnh viện cũ đúng không?

Ông cầm tay nó ngay và bắt đầu hỏi. Dấu hiệu đầu tiên cho thấy nó có vấn đề là gì?

- Khoảng một tuần trước, cháu bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Cháu không nói cho chị Cathy biết vì dù sao chị ấy cũng đã lo lắng cho cháu nhiều rồi. Rồi cháu bị đau đầu, lúc nào cũng cảm thấy buồn ngủ rồi cháu có những vết thâm tím mà không rõ tại sao lại bị thế. Cháu chải tóc và thấy nó rụng nhiều, rồi cháu bắt đầu bị nôn mửa... những điều khác các bác sĩ đã hỏi cháu và cháu đã cho họ biết. - Giọng nó nhỏ, thều thào - Cháu mong có thể gặp anh Chris. - Nó lảo bảo trước khi nhắm mắt lại và lại chìm vào giấc ngủ.

Paul đã xem phác đồ điều trị của Carrie và đã nói chuyện với bác sĩ khám cho nó. Giờ ông quay sang phía tôi với vẻ trống rỗng khiến tim tôi nhói lên lo sợ... vì vẻ mặt đó đầy ý nghĩa.

- CÓ lẽ em nên gọi cho Chris.

- Paul! Anh muốn nói...?

- Không, tôi không định nói gì cả. Nhưng nếu nó muốn có cậu ấy, thì cậu ấy phải ở đây với nó.

Tôi ở ngoài hành lang, đợi các bác sĩ làm một số xét nghiệm cho Carrie. Họ đuổi tôi ra khỏi phòng. Tôi đi đi lại lại trước cánh cửa phòng nó. Tôi có thể cảm thấy sự có mặt của anh ấy trước khi nhìn anh ấy. Tôi quay lại, nín thở khi thấy Chris đang sải bước trên hành lang dài, những cô y tá đẩy những chiếc bô của bệnh nhân và những khay thuốc đi ngang qua sảnh chờ khi thấy anh ấy đang trong vẻ rục rịch nhất.

Thời gian đang quay ngược lại và tôi thấy bố, bố đúng như những gì tôi nhớ, trong bộ đồ chơi tennis màu trắng. Tôi không thể mở miệng được khi Chris ôm tôi trong đôi tay anh ấy và cúi khuôn mặt rám nắng xuống tóc tôi. Tôi nghe thấy tiếng tim anh ấy đập mạnh và đều. Tôi thẩn thức, nước mắt chực trào ra.

- Anh không mất nhiều thời gian để tới đây.

Khuôn mặt anh ấy đang chạm vào tóc tôi và giọng anh ấy khản đi.

- Cathy, - anh ấy hỏi, ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt tôi - có chuyện gì với Carrie vậy?

Câu hỏi của anh ấy khiến tôi sững người... vì anh ấy phải biết chứ.

- Anh không thể đoán được ư? Đó là chất thạch tín chết tiệt đó, em biết thế mà! Còn thứ gì khác chứ? Nó vẫn khoẻ cho tới một tuần trước, rồi đột nhiên nó bị ốm. - Tôi oà lên khóc - Nó muốn gặp anh - Nhưng trước khi dẫn anh ấy tới căn phòng nhỏ của Carrie, tôi nhét vào tay anh ấy mảnh giấy nhỏ tìm được trong cuốn nhật ký Carrie đã viết từ ngày nó gặp Alex - Anh Chris, Carrie biết có chuyện không ổn một thời gian dài rồi, nhưng nó cứ giữ điều đó. Hãy đọc và cho em biết anh nghĩ gì. - Trong lúc anh ấy đọc, tôi dán mắt vào khuôn mặt anh ấy.

Anh Chris và chị Cathy thân yêu.

Đôi lúc em nghĩ anh chị là bố mẹ thật của em, nhưng rồi em nhớ lại bố mẹ thật. Mẹ giống như một giấc mơ và em không thể hình dung về bố trừ phi em có ảnh bố trong tay, dù em có thể hình dung về Cory đúng như là nó.

Em đã giấu một điều. Do đó nếu em không viết ra thì anh chị sẽ đổ lỗi cho bản thân mình. Vì đã từ lâu rồi em cảm thấy mình sắp chết và em không quan tâm nữa, giống như em đã từng thế. Em không thể là vợ một mục sư được. Em sẽ không sống lâu thế này nếu anh chị, Jory, bác sĩ Paul và bác Henny không yêu em nhiều thế. Không có tất cả mọi người giữ em ở đây, em sẽ đi tới chỗ Cory từ lâu lắm rồi. Mọi người đều có một ai đó đặc biệt để yêu, trừ em. Mọi người đều có một điều gì đó đặc biệt để làm, trừ em. Em luôn biết em sẽ không bao giờ lập gia đình. Em biết em tự đánh lừa bản thân mình về việc sinh con, vì em nghĩ mình quá nhỏ. Em chẳng bao giờ là người đặc biệt, như chị, chị Cathy có thể múa, sinh con và làm tất cả những việc khác nữa. Em không thể là bác sĩ như anh Chris, do đó em chẳng đáng giá nhiều, chỉ là một người xen vào con đường đi và làm mọi người lo lắng vì em không hạnh phúc. Do đó, ngay bây giờ, trước khi anh chị đọc tiếp, hãy hứa trong tim rằng sẽ không để các bác sĩ làm bất cứ điều gì khiến em tiếp tục sống. Hãy để em chết và đừng khóc. Đừng cảm thấy buồn và nhớ em sau khi em được chôn. Không có gì là đúng hay cảm thấy đúng từ khi Cory bỏ đi và để em lại. Điều em tiếc nhất là em sẽ không có mặt để xem Jory múa trên sân khấu như anh Julian đã từng múa. Giờ em phải thú nhận một sự thật, em đã yêu Julian, cũng hết như em yêu Alex. Julian không bao giờ nghĩ em quá nhỏ và anh ấy là người duy nhất khiến em cảm thấy mình là một phụ nữ bình thường, trong một thời gian ngắn. Dù đó là tội lỗi, kể cả khi chị nói là không, em biết điều đó, chị Cathy ạ.

Tuần trước em bắt đầu nghĩ về bà ngoại và về điều bà luôn nói với chúng ta là dòng giống ma quỷ. Em càng nghĩ nhiều về điều đó, em càng biết bà đúng... em không nên chào đời! Em là kẻ xấu xa! Khi Cory chết vì thạch tín trộn trong những chiếc bánh bột ngọt bà ngoại mang cho chúng ta, đáng ra em cũng đã chết rồi! Chị không nghĩ là em biết, đúng không? Chị nghĩ suốt thời gian đó em ngồi trên sàn nhà, trong góc nhà, em không nghe và không chú ý, nhưng em đã nghe và đã thấy, nhưng lúc đó em không tin. Giờ thì em tin.

Cám ơn chị, chị Cathy, vì đã là người mẹ và là người chị tốt nhất. Cám ơn anh, anh Chris, vì đã là người cha thay thế và người anh em tốt thứ hai của em. Cám ơn chú, bác sĩ Paul vì đã yêu cháu cho dù cháu không lớn lên. Cám ơn tất cả mọi người vì đã không bao giờ xấu hổ khi những người khác thấy đi cùng em. Hãy nói với bác Henny em yêu bác ấy. Chúa không muốn em, cho tới khi em cao lớn hơn, và rồi em nghĩ về Alex, người luôn nghĩ Chúa yêu tất cả mọi người, thậm chí khi họ không cao lớn.

Nó đã ký ở bức thư đó bằng một chữ ký to ngoằn ngoèo để bù cho vóc dáng bé nhỏ của nó.

- Ôi, Chúa ơi! - Chris kêu lên - Cathy, điều này nghĩa là gì?

Chỉ khi đó tôi mới có thể mở ví ra và lấy từ đó ra một thứ mà tôi đã tìm thấy được giấu trong một ngăn tối, xa nhất trong chiếc tủ ở phòng Carrie. Đôi mắt xanh của anh ấy mở lớn, ánh mắt sầm lại khi đọc tên chai thuốc diệt chuột rồi lấy gói bánh bột ngọt chỉ còn lại một cái. Một cái còn sót lại.

Nước mắt bắt đầu lăn trên má anh ấy rồi anh ấy thôn thức trên vai tôi.

- Ôi, Chúa ơi... nó trộn thạch tín vào bánh bột ngọt, để nó có thể chết như Cory đã chết, đúng không?

Tôi gạt đôi tay đang ghì chặt của anh ấy ra và lùi lại vài bước, cảm thấy kiệt quệ.

- Anh Chris! Hãy đọc lại bức thư đó đi! Anh không nhận thấy nó viết gì, nó đã không tin như thế nào và "Giờ thì em tin". Tại sao lúc đó nó không tin và giờ lại tin? Có chuyện gì đó đã xảy ra! Chuyện gì đó xảy ra khiến nó tin mẹ chúng ta có thể đầu độc chúng ta!

Anh ấy lắc đầu với kiểu bối rối hoang mang cố hữu của mình, nước mắt vẫn chảy xuống.

- Nhưng nếu nó đã biết hết rồi, làm thế nào lại có thêm điều nào đó xảy ra làm nó tin, khi đã nghe thấy chúng ta nói chuyện và chứng kiến Mickey chết?

- Làm thế nào em biết được? - Tôi tuyệt vọng kêu lên - Nhưng những chiếc bánh bột ngọt đã được cố ý trộn thạch tín! Paul đã xét nghiệm thấy. Carrie đã ăn chúng, biết rằng chúng sẽ giết chết nó. Anh không thấy đây chính là vụ giết người khác mà mẹ chúng ta đã gây ra hay sao?

- Nó vẫn chưa chết! - Chris kêu lên - Chúng ta sẽ cứu nó! Chúng ta không để nó chết. Chúng ta sẽ nói chuyện với nó, bảo nó tiếp tục sống!

Tôi chạy tới giữ anh ấy, sợ rằng đã quá muộn và hy vọng một cách tuyệt vọng rằng không phải vậy. Khi chúng tôi đứng sát vào nhau, lại là bố mẹ bởi nỗi đau cùng gánh chịu thì Paul bước ra từ phòng Carrie. Vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt u sầu của ông đã cho tôi biết tất cả.

- Chris. - Paul bình thản nói - thật tốt khi lại được gặp cậu. Tôi rất tiếc là ca này thật buồn.

- Có hy vọng phải không ạ? - Chris kêu lên.

- Luôn có hy vọng. Chúng tôi đang làm những gì có thể. Trông cậu rám nắng và đầy sức sống. Vào thăm em cậu nhanh đi và truyền cho nó chút ít sức sống. Catherine và tôi đã nói tất cả những gì chúng tôi có thể để cố làm nó có ý chí tiếp tục sống. Nhưng nó đã từ bỏ ý chí đó. Alex đang quỳ gối bên giường của Carrie, cầu nguyện cho nó sống, nhưng Carrie quay đầu ra phía cửa sổ. Tôi không nghĩ nó nhận ra mọi người đang nói và làm gì. Nó đã tới một nơi nào đó ngoài tầm với của chúng ta.

Paul và tôi bước theo Chris đang chạy tới phòng Carrie. Nó nằm trên xe dưới một đồng nặng chẵn, khi trời vẫn đang mùa hè. Dường như nó không thể già nhanh đến thế! Tất cả vẻ tròn trĩnh, hồng hào, mọng đỏ của tuổi trẻ đã biến mất, để lại khuôn mặt nó vẻ trũng sâu và hốc hác. Mắt nó trũng sâu khiến xương gò má nhô cao. Dường như nó còn mất cả chiều cao. Chris kêu lên khi thấy nó như vậy. Anh ấy cúi xuống để ôm nó trong tay, nhắc đi nhắc lại tên nó, vuốt mái tóc dài của nó. Những sợi tóc vàng bám vào ngón tay anh ấy khi anh ấy phúi chúng ra.

- Lạy Chúa trên trời... chuyện gì đã xảy ra với nó vậy?

Khi anh ấy phủ những sợi tóc khỏi ngón tay, tôi vội cúi xuống nhặt chúng khỏi tay anh ấy và cẩn thận đặt những sợi tóc vào một chiếc hộp nhựa. Một ý nghĩ ngu ngốc, nhưng tôi không thể chịu được khi thấy những sợi tóc đẹp của nó bị vun lại và hót đi. Tóc nó lấp lánh trên gối, trên ga trải giường, trên nền đăng ten trắng của chiếc áo ngủ. Trong trạng thái thôi miên của những cơn ác mộng triền miên, tôi thu thập những sợi tóc dài và sắp xếp chúng lại trong khi Alex tiếp tục cầu nguyện. Kể cả khi được giới thiệu với Chris, cậu ta chỉ dừng lại đủ để gật đầu.

- Chú Paul, hãy trả lời cháu. Người ta đã làm gì để giúp Carrie?

- Mọi thứ chúng tôi biết. - Paul trả lời, giọng khe khẽ và dịu dàng, cách mọi người thường nói khi cái chết cận kề - Một đội ngũ bác sĩ giỏi đã làm việc suốt để cứu sống nó. Nhưng những tế bào hồng cầu của nó đang bị huỷ diệt nhanh hơn chúng ta có thể thay thế chúng bằng việc truyền máu.

Ba ngày ba đêm chúng tôi túc trực bên giường Carrie trong lúc hàng xóm của tôi trông nom Jory. Mỗi người chúng tôi đều cầu nguyện rằng nó sẽ sống. Tôi đã gọi điện cho bác Henny và nói bác hãy tới nhà thờ và tất cả gia đình bác và các thành viên của nhà thờ cũng cầu nguyện cho Carrie nữa. Bác vỗ vào điện thoại ra dấu hiệu là "Đúng thế, đúng thế".

Ngày ngày hoa được mang tới chất đầy phòng nó. Tôi không ngó nhìn để xem ai gửi. Tôi ngồi bên cạnh Chris hay Paul, hoặc ngồi giữa họ, cầm tay họ và lặng lẽ cầu nguyện. Tôi nhìn Alex căm ghét, người tôi tin là chịu trách nhiệm chính cho chuyện tồi tệ xảy ra với Carrie. Cuối cùng tôi không thể để câu hỏi đó trong lòng lâu hơn nữa. Tôi đứng lên bước tới chỗ Alex và bảo cậu ta vào một góc nhà.

- Alex, tại sao Carrie lại muốn chết trong những ngày hạnh phúc nhất của cuộc đời nó. Nó đã nói với cậu điều gì và cậu đã nói với nó điều gì?

Cậu ta quay khuôn mặt không cạo râu, sần khở, hoang mang sang phía tôi.

- Em đã nói gì ư? - cậu ta hỏi, mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ. Tôi nhắc lại câu hỏi với giọng gay gắt hơn. Cậu ta lắc đầu như thể phủ nhận, trông đau đớn và ngái ngủ khi lùa những ngón tay vào mớ tóc xoắn nâu không được chải - Chị Cathy, Chúa biết em đã làm mọi điều có thể để thuyết phục cô ấy là em yêu cô ấy! Nhưng cô ấy không nghe em, cô ấy quay mặt sang một bên và không nói gì. Em đề nghị cô ấy lấy em và cô ấy nói vâng. Cô ấy choàng tay quanh cổ em và nói vâng mãi. Rồi cô ấy nói "Ôi, anh Alex, em không đủ tốt đối với anh". Em bật cười và nói cô ấy thật hoàn hảo, đúng như những gì em muốn. Em sai ở đâu, chị Cathy? Em đã làm gì khiến cô ấy quay lưng lại em để giờ cô ấy thậm chí không nhìn về phía em?

Alex có khuôn mặt dịu dàng, sùng đạo mà chỉ có thể mong được thấy trên những bức tượng thánh bằng đá cẩm thạch. Cậu ta đứng đó, nhẫn nhục, bị tàn phá bởi nỗi sần khở và sự giằng xé bởi tình yêu quay lưng đi. Tôi bước tới và an ủi cậu ta theo cách tốt nhất có thể làm được vì cậu ta yêu Carrie. Cậu ta yêu nó theo cách của riêng mình.

- Alex, tôi rất tiếc nếu tôi có vẻ khắc nghiệt, hãy tha thứ cho tôi vì điều đó. Nhưng Carrie không thú nhận bất cứ điều gì với cậu ư?

Mắt cậu ta lại u ám.

- Một tuần trước em gọi điện để gặp cô ấy và giọng cô ấy nghe lạ lắm, dường như có chuyện tồi tệ gì đó đã xảy ra và cô ấy không thể nói về chuyện đó. Em vội lái xe tới để ở cạnh cô ấy, nhưng cô ấy không cho em vào nhà. Chị Cathy, em yêu cô ấy! Cô ấy đã nói với em cô ấy quá nhỏ và đầu cô ấy quá to, nhưng dưới mắt em, các phần cơ thể cô ấy rất phù hợp. Đối với em cô ấy là một con búp bê xinh xắn không biết rằng mình đẹp. Nếu Chúa để cô ấy chết em sẽ không bao giờ tìm được lòng tin trong cuộc đời mình nữa! - Nói đến đó cậu ta úp mặt trong lòng bàn tay và bắt đầu khóc.

Đó là đêm thứ tư sau khi Chris tới. Tôi gà gât bên cạnh giường Carrie. Những người khác cố chớp mắt trước khi họ cũng bị ốm còn Alex đang chớp mắt trong phòng đợi trên chiếc võng thì tôi nghe tiếng Carrie gọi tên tôi. Tôi chạy tới giường nó và quỳ cạnh giường, rồi tìm bàn tay nhỏ bé của nó dưới những chiếc chăn. Giờ chỉ là một bàn tay xương xẩu, làn da trong thấy rõ những tĩnh mạch và động mạch.

- Em yêu, chị đợi em thức dậy, - tôi thì thầm giọng khản đi - Alex đang ở phòng đợi còn anh Chris và bác sĩ Paul đang chớp mắt trong phòng bác sĩ... chị gọi họ vào chứ?

- Không, - nó thì thầm - em muốn nói chuyện với chị. Em sắp chết, chị Cathy - Nó bình thản nói, như thể không có vấn đề gì, như thể nó chấp nhận điều đó và đang hài lòng.

- Không! - tôi phản đối mạnh mẽ - Em sẽ không chết! Chị sẽ không để em chết! Chị yêu em như chính con ruột của chị. Rất nhiều người yêu em và cần em, Carrie! Alex yêu em rất nhiều và cậu ấy muốn lấy em. Giờ cậu ấy không muốn trở thành mục sư, Carrie. Chị đã nói với cậu ấy việc đó làm em không thoải mái. Cậu ta không thực sự quan tâm tới sự nghiệp của mình, miễn là em còn sống và yêu cậu ta. Cậu ta không để tâm việc em nhỏ hay sẽ có con hay không. Hãy để chị gọi cậu ta vào để cậu ta có thể nói với em tất cả...

- Không! - nó thều thào nói - Em có một điều bí mật để nói với chị - Giọng nó yếu đến nỗi dường như là từ những ngọn núi nhỏ ở xa, rất xa nơi đây - Em đã gặp một quý bà trên phố - Giọng nó nhỏ tới mức tôi phải cúi xuống để nghe - Bà ấy trông giống mẹ đến nỗi em phải chạy lại gần. Em nắm tay bà ấy. Bà ấy giật tay ra và lạnh lùng nhìn em. Bà ấy nói "Tôi không biết cô". Chị Cathy, đó là mẹ chúng ta! Mẹ trông giống như mọi khi, chỉ hơi già hơn một chút. Thậm chí mẹ vẫn đeo chuỗi ngọc trai với chiếc móc kim cương hình con bướm mà em vẫn nhớ. Chị Cathy, khi mẹ ruột của chị không muốn có chị... thì có nghĩa là không ai có thể muốn có chị phải không? Mẹ nhìn em và mẹ biết em là ai, em thấy điều đó trong ánh mắt mẹ, vậy mà mẹ vẫn không muốn có em bởi vì mẹ biết em là kẻ xấu xa. Đó là tại sao mẹ nói thế... rằng mẹ không có bất cứ đứa con nào. Mẹ cũng không muốn cả chị hay anh Chris, chị Cathy ạ. Tất cả những người mẹ đều yêu và muốn những đứa con của mình trừ phi chúng là những đứa trẻ xấu xa, tội lỗi... giống như chúng ta.

- Ôi, Carrie! Đừng để mẹ làm thế với em! Đó là tình yêu đối với tiền bạc khiến mẹ chối bỏ em... không phải là em xấu xa hay tội lỗi. Em chẳng làm bất cứ điều gì xấu xa cả! Tiền bạc chứ không phải chúng ta mới là điều quan trọng với mẹ. Nhưng chúng ta không cần mẹ. Không cần khi em có Alex, Chris, Paul và chị... cả Jory nữa, lại còn bác Henny... Đừng làm tan nát trái tim mọi người, Carrie, hãy

cố gắng một thời gian đủ để cho các bác sĩ giúp em. Đừng bỏ cuộc. Jory muốn dì nó trở về, ngày nào nó cũng hỏi em đâu rồi. Chị sẽ nói gì với nó đây... rằng em không muốn sống nữa ư?

- Jory không cần em, - nó nói như cách nó thường nói khi còn là trẻ con - Jory có rất nhiều người bên cạnh để yêu và quan tâm tới nó... nhưng còn Cory, nó đang đợi em. Chị Cathy, bây giờ em có thể nhìn thấy nó. Hãy nhìn qua vai chị, nó đang đứng cạnh bố và họ muốn có em hơn bất cứ ai ở nơi đây.

- Carrie, đừng!

- Nơi em sắp đến thật đẹp, chị Cathy, hoa mọc khắp mọi nơi, những con chim xinh đẹp, em có thể cảm nhận mình cao lên... Nhìn này, em cao gần bằng mẹ, giống như em luôn mong muốn. Khi em tới đó không ai sẽ lại nói rằng em có đôi mắt to và đáng sợ như một con cú. Không ai sẽ lại gọi em là "con lùn" nữa và bảo em phải dùng máy kéo dài người... bởi vì em cao như mong muốn.

Giọng nói yếu ớt và run rẩy của nó lắng dần. Mắt nó tròn dần hướng lên trời và vẫn mở không chớp. Môi nó hé ra như thể có còn điều gì khác để nói với tôi. Chúa ơi, nó chết rồi!

Mẹ đã gây ra tất cả điều này! Mẹ đã thoát khỏi mọi chuyện mà không bị trừng phạt! Lại còn giàu có, giàu có, giàu có. Tất cả những gì mẹ phải làm là rơi mấy giọt nước mắt thương thân sau khi mẹ về nhà. Đó là lúc tôi gào lên! Tôi biết mình đã gào lên! Tôi gào và muốn bứt hết tóc khỏi đầu và xé rách làn da mặt... vì rất giống người đàn bà sẽ phải trả giá, trả giá, trả giá... và rồi phải trả giá hơn nữa!

Vào một ngày tháng Tám nóng nực, chúng tôi chôn Carrie ở phần mộ gia đình Sheffield, cách thành phố Clairmont vài dặm. Thời gian này trời không có mưa. Không có tuyết rơi trên mặt đất. Giờ thần chết đã điếm tất cả các mùa trừ mùa đông và chỉ để lại thời tiết giá lạnh, gió dữ dội cho tôi. Chúng tôi phủ Carrie bằng những bông hoa đỏ thắm mà nó yêu thích, và cả những bông hoa màu tím nữa. Mặt trời chiếu phía trên rực rỡ màu nghệ tây, gần như là màu da cam trước khi chuyển sang màu đỏ son rồi lặn xuống đường chân trời và biến bầu trời thành một màu đỏ hồng.

Suy nghĩ của tôi như những chiếc lá khô lượn trong cơn cuồng phong của lòng căm ghét khi tôi ngồi mãi, dù chiếc ghế đá cứng và bất tiện. Tôi tạo ra những chiếc lá khô đó, sau khi thu thập chúng lại và xoắn chúng thành một chiếc gậy phù thủy độc ác, thứ để khuấy kế hoạch trả thù bị sao nhãng!

Bốn con búp bê Dresden giờ chỉ còn lại hai! Một con thì sẽ không làm gì cả. Anh ấy đã thề làm những gì có thể để giữ gìn cuộc sống và giữ mạng sống của những người không đáng sống.

Tôi miễn cưỡng bỏ Carrie lại trong đêm, đêm đầu tiên nó nằm dưới lòng đất. Tôi phải qua đêm này với nó và an ủi nó bằng cách nó chưa từng biết. Tôi liếc nhìn nơi Julia và Scotty nằm gần mộ bố mẹ của Paul và một người anh trai khác đã chết trước khi bà chị Amanda chào đời. Tôi tự hỏi rằng chúng tôi, những người thuộc dòng họ Foxworth, đang làm gì ở phần đất nhà Sheffield?

Nếu Alex không xuất hiện trong cuộc đời của Carrie khi cậu ta yêu nó thì có tốt hơn cho Carrie không? Nếu Carrie đã không nhận thấy mẹ trên phố và chạy tới, hạnh phúc nắm tay mẹ và gọi mẹ thì có gì khác không? Chắc chắn tất cả sẽ khác hẳn! Phải thế. Ngay khi bị mẹ từ chối, nó đã mua thuốc diệt chuột bởi vì nó không cảm thấy mình xứng đáng để sống, không phải ngay từ lúc mẹ chối bỏ nó. Thuốc

đọc trên những chiếc bánh ngọt của nó là... thạch tín!

Ai đó khẽ gọi tên tôi. Ai đó dịu dàng nhắc tôi lên. Tay vòng quanh lưng tôi, đỡ tôi, dẫn tôi trở lại nghĩa trang nơi tôi phải ngồi cho tới lúc bình minh xuất hiện.

- Không, em yêu - Chris nói - Giờ Carrie không cần em. Nhưng những người khác thì có. Cathy, em phải quên quá khứ và những kế hoạch trả thù của em đi. Anh thấy điều đó trên khuôn mặt em và đọc được suy nghĩ của em. Anh sẽ chia sẻ với em bí mật của anh để tìm được một nơi bình an. Trước đây anh định nói với em nhưng em không muốn nghe. Lần này em phải nghe và tin! Hãy làm như anh làm và buộc bản thân em phải quên mọi thứ làm em đau đớn và chỉ nhớ những thứ khiến em vui. Đó là toàn bộ bí mật để sống hạnh phúc, Cathy. Hãy quên và hãy tha thứ.

Cay đắng, tôi quay sang phía anh ấy với ánh mắt ảm đạm và khinh bỉ nói.

- Anh quả là tốt khi biết tha thứ, Christopher... nhưng để quên, giờ đây là một vấn đề khác.

Mặt anh ấy đỏ như mặt trời lặn.

- Cathy, xin đừng! Không được tha thứ phần tốt đẹp hơn ư? Anh chỉ nhớ phần ngọt ngào hơn.

- Không! Không! - Nhưng tôi bám vào anh ấy như một người bị đẩy xuống địa ngục cố bầu chặt lấy sự cứu rỗi.

Dù không chắc chắn, tôi nghĩ mình đã thấy một người phụ nữ mặc đồ đen, đầu và mặt được che mạng đăng ten đen, vội chúi sau một cái cây khi chúng tôi tiến tới đường và ra chỗ xe đang đỗ. Trốn nhanh tới mức chúng tôi không thể nhìn thấy bà ta. Nhưng tôi đã kịp liếc nhìn, đủ để thấy chuỗi ngọc trai rực rỡ bà đeo. Đó là ngọc trai vì một bàn tay mảnh mai trắng trẻo nhắc lên và sợ hãi xoắn và thả ra, theo thói quen.

PHẦN 5 : THỜI GIAN TRẢ THÙ

Cái chết sớm của Carrie để lại một hố sâu trong cuộc đời của tất cả chúng tôi, những người yêu thương nó. Giờ thì tôi vượt ve và giữ gìn những con búp bê sứ nhỏ. Chris đi học nội trú ở trường đại học Virginia để không ở quá xa tôi.

- Hãy ở lại, Catherine - Paul nài nỉ khi tôi nói với ông tôi sẽ quay lại vùng đồi núi để tìm lại cuộc đời mình với tư cách là giáo viên balê - Đừng đi và lại bỏ tôi. Jory cần một người cha. Tôi cần

một người vợ. Nó cần một người đàn ông để cạnh tranh. Đôi lúc tôi muốn có em đến chết.

- Để sau, - tôi nói với quyết tâm rõ rệt, lùi khỏi vòng tay ông - Một ngày nào đó em sẽ tới với anh và chúng ta sẽ kết hôn, nhưng trước hết em có một việc đang làm dở.

Tôi sớm quay trở lại với công việc thường ngày của mình, không xa nơi những người nhà Foxworth sống trong lâu đài của họ. Tôi lên kế hoạch. Giờ Jory là vấn đề khi tôi không có Carrie nữa. Nó trở nên chán lớp học múa và muốn chơi với bọn trẻ con cùng tuổi nó. Tôi gửi nó vào một trường dòng đặc biệt và thuê một người giúp việc để làm việc nhà và trông Jory khi tôi không ở nhà. Ban đêm, tôi đi vợ vẫn, tất nhiên là tìm kiếm một người đàn ông. Cho đến nay anh ta vẫn lảng tránh tôi, nhưng sớm hay muộn số phận sẽ thấy chúng tôi gặp nhau... khi đó Chúa mới giúp được mẹ, mẹ ạ!

Báo địa phương dành cho Bartholomew Winslow một bài ca ngợi khi anh ta mở văn phòng luật sư thứ hai ở Hillendale trong khi người luật sư trẻ hơn làm cùng anh ta quản lý văn phòng thứ nhất ở Greenglenna. Hai văn phòng, tôi nghĩ. Thứ mà tiền bạc không thể mua được. Tôi không định liêu lĩnh tiếp cận trực tiếp anh ta, cuộc gặp của chúng tôi phải là tình cờ. Để Jory lại cho cô Emma Lindstrom trông, khi nó chơi ở sân có hàng rào ở nhà tôi cùng hai đứa trẻ khác, tôi lái xe tới cánh rừng không xa Lâu đài Foxworth mấy.

Bart Winslow là người nổi tiếng, tất cả những chi tiết cuộc đời anh ta đều được tiết lộ nên tôi biết rằng anh ta có thói quen đi bộ vài dặm mỗi ngày trước bữa sáng. Quả thực, anh ta cần một trái tim khoẻ cho điều sắp xảy đến trong tương lai của mình.

Ngày tiếp ngày, tôi đi bộ cho bản thân mình, đi qua những lối mòn bụi bặm trải đầy những chiếc lá khô lạo xạo, bay lượn. Giờ đã là tháng Chín và Carrie đã chết được một tháng. Những suy nghĩ buồn rầu xuất hiện trong khi tôi hít mùi cay nồng của những khúc củi đang cháy và họ sẽ phải trả giá. Carrie à! Chị sẽ bắt họ phải trả giá mà chị đã sao lãng. Bart Winslow chẳng là gì để làm điều đó. Không phải anh ta, mà là bà ấy! Thời gian trôi mới nhanh làm sao và tôi chưa đạt được điều gì cả! Mẹ đang ở đâu? Nghi chúng tôi gặp nhau và một ngày nào đó chúng tôi phải gặp nhau, hoặc tôi sẽ... và đó sẽ là sự khởi đầu... hoặc sự kết thúc mà tôi đã nghĩ trong óc từ lần đầu tiên nhìn thấy Bartholomew Winslow khiêu vũ với mẹ vào đêm Giáng sinh.

Ngang trái như cuộc đời, tôi không hề gặp anh ta đi bộ. Vào một buổi trưa thứ Bảy, tôi ngồi trong một quán cà phê thì đột nhiên Bart Winslow bước vào cửa! Anh ta liếc quanh, thấy tôi đang ngồi cạnh cửa sổ và bước tới chỗ tôi. Anh ta mặc bộ trang phục luật sư đáng giá cả một gia tài, tay cầm cặp da, trông anh ta thực sự đầy vẻ tự tin. Nụ cười thật rộng, khuôn mặt rậm nắng, rắn chắc có chút vẻ đe dọa.. hoặc có lẽ do tôi tự hốt hoảng.

- À, - anh ta dài giọng - Như tôi sống và thở, đây có phải là Catherine Dahl, người phụ nữ mà tôi hy vọng ngẫu nhiên gặp trong nhiều tháng trời nhỉ? - Chẳng cần chờ tôi mời, anh ta đặt chiếc cặp da xuống, ngồi đối diện tôi rồi tựa vào khuỷu tay nhìn vào mắt tôi vẻ quan tâm mãnh liệt - Cô trốn ở chỗ quái nào vậy? - Anh ta hỏi, dùng chân khều chiếc cặp lại gần để giữ nó.

- Tôi không trốn. - tôi đáp, cảm thấy bồn chồn và hy vọng không để lộ ra điều này.

Anh ta bật cười khi đôi mắt đen lướt qua chiếc áo đen dài tay bó và chiếc váy ngắn của tôi và thứ anh ta có thể thấy là đôi chân tôi đang đung đưa một cách lo lắng. Rồi khuôn mặt anh ta trở nên nghiêm nghị.

- Tôi đọc trên báo về cái chết của em gái cô. Tôi rất tiếc. Luôn đau đớn khi đọc thấy một ai đó chết trẻ như vậy. Nhưng nếu đó không phải là chuyện riêng tư, liệu tôi có thể biết thứ gì đã làm cô ấy chết được không? Bị bệnh à? Hay bị tai nạn?

Mắt tôi mở lớn. Thứ gì đã làm cho cô ấy chết ư? Ôi, tôi có thể viết một cuốn sách về điều đó được!

- Sao ông không hỏi vợ ông thứ gì đã giết chết em gái tôi? - Tôi nói vẻ ngiệt ngã.

Dường như anh ta giật mình rồi đáp ngay.

- Làm sao cô ấy có thể biết khi mà cô ấy không biết cô hay em gái cô? Phải, tôi đã thấy cô ấy cầm mẫu báo cắt ra từ một trang cáo phó và cô ấy khóc khi tôi lấy nó khỏi tay cô ấy. Tôi yêu cầu cô ấy giải thích và cô ấy đứng dậy và bỏ chạy lên gác. Cô ấy vẫn từ chối trả lời câu hỏi của tôi. Dù sao, cô là ai vậy?

Tôi lại cắn một miếng nhỏ chiếc bánh sandwich rau diếp, khoai tây, thịt xông khói và chậm rãi nhai một cách khiêu khích để quan sát sự bực mình của anh ta.

- Tại sao không hỏi bà ấy? - Tôi lại hỏi.

- Tôi rất ghét những người trả lời câu hỏi của tôi bằng một câu hỏi. - anh ta bực tức, rồi ra hiệu cho cô phục vụ tóc đỏ vẫn lượn gần đây và gọi món giống như món tôi đang dùng.

- Giờ, - anh ta nói, đẩy chiếc ghế lên trước - trước đây tôi đã tới lớp dạy múa của cô và cho cô xem những bức thư hăm dọa mà cô vẫn viết cho vợ tôi - Anh ta thò tay vào túi và rút ra ba bức thư tôi viết từ nhiều năm trước. Qua những nếp gấp và qua rất nhiều dấu tem, những bức thư đó đã duỗi theo mẹ khắp thế giới và cuối cùng lại nằm trong tay tôi với anh ta gần như gào lên - Cô là người quái quỷ nào vậy?

Tôi mỉm cười mê hoặc anh ta. Nụ cười của mẹ tôi. Tôi nghiêng đầu như mẹ làm và giơ một tay để xoắn chuỗi ngọc trai tưởng tượng của tôi.

- Ông thực sự phải hỏi ư... ông không thể đoán được ư?

- Đừng có mà làm duyên làm dáng với tôi. Cô thực ra là ai? Cô có quan hệ họ hàng gì với vợ tôi? Tôi biết cô giống cô ấy, tóc giống, mắt giống, thậm chí một số phong cách của cô cũng giống. Chắc chắn cô phải là họ hàng...?

- Đúng. Ông có thể nói vậy.

- Thế thì tại sao trước đây tôi không gặp cô? Cô là cháu họ hay chị em họ? - Anh ta có sức hấp

dẫn xác thịt mạnh mẽ gần như là làm tôi hoảng sợ vì trò chơi tôi dự định trong đầu. Đây không phải là một cậu thanh niên sẽ rụt rè với một cựu nữ diễn viên balê. Sự lôi cuốn đen tối của anh ta thật mạnh, gần như là áp đảo tôi. Ôi, anh ta sẽ trở thành một người tình dữ dội. Tôi có thể chết chìm trong đôi mắt anh ta. Anh ta cũng quá tự tin, mạnh mẽ, cương quyết. Anh ta có thể mỉm cười, thoải mái trong khi tôi bồn chồn và muốn trốn thoát trước khi anh ta dẫn tôi theo lối mòn mà tôi đang rất muốn ngay phút giây này.

- Thôi nào, - anh ta nói, tiến tới chặn lối đi khi tôi đứng dậy để đi - đừng tỏ vẻ sợ hãi và chơi trò mà cô đã nghĩ trong đầu - Anh ta nhặt những bức thư lên và giơ ra trước mắt tôi. Tôi nhìn đi chỗ khác, khổ sở cho bản thân mình - Đừng có nhìn đi chỗ khác. Có năm hay sáu bức thư của cô được gửi tới khi vợ tôi và tôi ở châu Âu. Cô ấy đã thấy nó và tái mặt đi. Cô ấy đã nén nỗi sợ hãi... giống như giờ cô đang sợ hãi. Tay cô ấy cũng đã giơ lên để xoắn vòng cổ. Giống như giờ cô đang làm với chuỗi hạt của cô. Đã hai lần tôi thấy cô ấy viết lên bì thư "không rõ địa chỉ". Rồi một hôm tôi nhận thư và thấy ba bức thư này cô đã viết cho cô ấy. Tôi đã mở ra. Tôi đã đọc chúng - Anh ta ngừng lời, cúi xuống phía trước gần đến nỗi môi anh ta chỉ cách môi tôi vài xăngtimét. Giọng anh ta trở nên khó chịu, lạnh lùng và đầy sự kiểm soát bất cứ cơn giận dữ nào mà anh ta có thể cảm thấy - Cô có quyền gì để hăm dọa vợ tôi?

Tôi chắc chắn mặt mình không còn vẻ hồng hào nữa. Tôi biết mình cảm thấy ốm yếu và mệt mỏi, muốn chạy khỏi nơi này và chạy khỏi anh ta. Tôi tưởng tượng đang nghe thấy tiếng Chris: Hãy để quá khứ yên nghỉ. Hãy để mặc nó, Cathy. Chúa sẽ bằng cách riêng của mình thực hiện sự trả thù mà em muốn. Bằng cách riêng của Chúa, bằng tốc độ riêng của Chúa. Người sẽ đỡ gánh nặng khỏi đôi vai em.

Đây là cơ hội của tôi để tiết lộ điều đó... tất cả câu chuyện. Hãy để anh ta biết người anh ta đã lấy là loại người gì! Tại sao môi tôi không thể hé ra và lưỡi tôi không thể nói ra sự thật?

- Tại sao ông không hỏi vợ ông, tôi là ai? Tại sao lại tới chỗ tôi khi bà ấy có tất cả những câu trả lời?

Anh ta ngả ra sau chiếc ghế bọc nhựa màu cam sáng rực rỡ và rút ra chiếc hộp bạc đựng thuốc lá với chữ viết lồng bằng kim cương. Chắc đó là món quà từ mẹ tặng anh ta... rất giống cách của mẹ. Anh ta mời tôi nhưng tôi lắc đầu. Anh ta gảy một đầu điều thuốc rồi châm bằng chiếc bật lửa bạc cũng có chữ lồng bằng kim cương. Trong lúc đó đôi mắt đen, nhỏ của anh ta dán vào tôi, giống như một con ruồi bị mắc trong tấm mạng nhện. Tôi chờ đợi cuộc đột kích.

- Mỗi bức thư cô viết đều nói cô cần khủng khiếp một triệu đôla. - Anh ta nói giọng đều đều tẻ nhạt rồi phả khói thẳng vào mặt tôi. Tôi ho và phẩy tay. Xung quanh các bức tường đều gắn biển "Không hút thuốc" - Tại sao cô cần một triệu?

Tôi nhìn khói thuốc, nó cuộn tròn và bay thẳng tới chỗ tôi, xoắn quanh đầu và cổ tôi.

- Đây, - tôi nói, cố giành lại sự tự chủ - ông biết chúng tôi đã chết. Lúc đó tôi đang mang thai đứa con của anh ấy và tôi bị ngập trong đông hoá đơn mà tôi không thể trả được, kể cả sau khi công ty bảo hiểm thanh toán với sự giúp đỡ của ông, thì tôi vẫn thiếu tiền. Trường dạy múa của tôi cũng nợ

nần. Tôi phải nuôi một đứa con và tôi cần nhiều thứ cho nó, dành dụm cho nó học đại học, còn vợ ông thì lại có quá nhiều triệu đôla. Tôi nghĩ bà ấy có thể cho đi một triệu.

Nụ cười của anh ta thật mờ nhạt và hoài nghi. Anh ta thổi những vòng khói khiến tôi phải né người đi và lại ho.

- Tại sao một phụ nữ thông minh như cô lại nghĩ rằng vợ tôi có thể hào phóng tới mức mời một bữa cơm một người họ hàng mà cô ấy chưa bao giờ xác nhận?

- Hãy hỏi bà ấy tại sao!

- Tôi đã hỏi cô ấy. Tôi đã cầm những bức thư của cô và giơ lên trước mặt vợ tôi và hỏi thế là thế nào. Tôi đã hỏi hàng chục lần rằng cô là ai và có liên quan tới cô ấy như thế nào. Lần nào cô ấy cũng nói cô ấy không biết cô ngoài việc cô là một nữ diễn viên balê mà cô ấy từng xem. Lần này tôi hỏi thẳng cô đó - Để bảo đảm tôi không quay mặt và giấu ánh mắt đi, anh ta dướn người lên và giữ cầm tôi thật chặt để tôi không thể quay đầu đi - Cô là người quái quỷ nào vậy? Cô có quan hệ như thế nào với vợ tôi? Tại sao cô nghĩ rằng cô ấy sẽ trả cho cô khoản tổng tiền đó? Tại sao những bức thư của cô gửi cho cô ấy lại được cô ấy mang thẳng lên gác và cho vào một cuốn album ảnh mà cô ấy khóa trong ngăn kéo bàn làm việc hoặc trong két an toàn? Cuốn album mà cô ấy vội giấu đi mỗi khi tôi vào phòng.

- Bà ấy giữ cuốn album... cuốn album màu xanh có con đại bàng trên bìa da? - Tôi thì thầm, choáng váng trước việc mẹ đã làm.

- Mỗi khi chúng tôi đi, cuốn album màu xanh đó thường được mang cùng với cô ấy trong một chiếc vali được khóa - Đôi mắt đen của anh ta nheo lại một cách đáng sợ - Cô miêu tả cuốn album màu xanh và vàng là chính xác, dù giũu nó đã cũ và sờn. Trong khi vợ tôi xem cuốn album ảnh, mẹ vợ tôi đọc cuốn Kinh thánh tả tội của bà ấy. Đôi lúc, tôi bắt gặp vợ tôi khóc khi xem những bức ảnh của cuốn album xanh cô ấy cầm mà tôi cho là ảnh của người chồng đầu tiên của cô ấy.

Tôi thở nặng nề và nhắm mắt lại. Tôi không muốn biết mẹ đã khóc!

- Hãy trả lời tôi đi, Cathy! Cô là ai? - Tôi cảm thấy anh ta sẽ bóp mạnh cầm tôi và cứ giữ suốt thế nếu tôi không mở miệng nói một điều gì đấy và vì một lý do ngu ngốc nào đó, tôi đã nói dối.

- Henrietta Beech là em gái cùng cha khác mẹ với vợ ông. Ông biết đấy, ông Malcom Foxworth có một cuộc tình và kết quả là có ba đứa con. Tôi là một trong số đó. Vợ ông là bác tôi.

- A...a! - anh ta thả cầm tôi ra và ngã lại ra ghế, dường như hài lòng tôi đang nói thật - Malcom có một chuyện tình với bà Henrietta Beech, bà đã sinh cho ông ba đứa con ngoài giá thú. Quả là một tin đặc biệt - Anh ta bật cười chế nhạo - Tôi không bao giờ nghĩ điều quái quỷ đó ở ông ấy, đặc biệt sau cơn đau tim ngay sau khi vợ tôi kết hôn lần đầu. Thật gây cảm hứng cho một người đàn ông khi biết điều đó. - Sau đó anh ta trấn tĩnh lại nhìn tôi rất lâu và dò hỏi - Giờ mẹ cô ở đâu? Tôi muốn gặp và nói chuyện với bà ấy?

- Chết rồi. - tôi đáp, giấu đôi tay xuống gầm bàn và vẫn ghì những ngón tay vào nhau như một đứa trẻ ngốc nghếch, mê tín - Bà ấy chết từ lâu, lâu rồi.

- Được rồi. Tôi đã hình dung được. Ba đứa trẻ ngoài giá thú nhà Foxworth hy vọng kiếm chác được ở người cùng huyết thống bằng những bức thư tổng tiền vợ tôi... đúng không?

- Sai! Chỉ mình tôi thôi. Không phải anh trai hay em gái tôi. Tôi chỉ muốn thứ thuộc về chúng tôi! Lúc viết những bức thư này tôi đang trong tình cảnh tuyệt vọng, và giờ tôi cũng chẳng khá khẩm hơn. Lúc đó công ty bảo hiểm không trả một trăm nghìn. Chồng tôi nợ nần chồng chất và chúng tôi vẫn nợ tiền nhà và tiền xe, cộng thêm tôi còn nợ tiền nằm viện của anh ấy, tiền tang lễ rồi chi hí cho việc sinh con của tôi. Tôi có thể nói với ông những vấn đề của trường dạy balê của tôi và tôi đã bị đánh lừa rằng nó vẫn thu lãi ra sao.

- Không phải thế à?

- Không, khi trường có rất nhiều cô học sinh nhà giàu nghỉ học vào những kỳ nghỉ hai hay ba lần trong năm và dù gì tội nhỏ cũng không thực sự quan tâm nghiêm túc về múa balê. Tất cả những gì chúng muốn là trông xinh đẹp và duyên dáng. nếu tôi có một học sinh giỏi thực sự thì những cố gắng của tôi thật đáng giá. Nhưng tôi không có đến một đứa.

Anh ta gõ ngón tay trên khăn trải bàn, có vẻ trầm ngâm tợn. Tiếp đó anh ta lại châm thuốc lá, không phải dường như anh ta thực sự thích thú việc hút thuốc lá mà là anh ta cần một thứ gì đó để những ngón tay mình bận rộn.

- Tôi sẽ rất thẳng thắn với cô, Catherine Dahl. Trước hết, tôi không biết cô nói dối hay nói thật, nhưng cô trông giống thành viên của gia tộc Foxworth. Thứ hai, tôi không muốn cô tiếp tục viết thư tổng tiền vợ tôi nữa. Thứ ba, tôi không muốn cô ấy không hạnh phúc, nhiều tới mức phải khóc. Thứ tư, tôi yêu cô ấy rất nhiều, dù tôi thừa nhận đôi lúc tôi muốn cô ấy nói quá khứ của mình ra. Cô ấy không bao giờ nói về điều đó, cô ấy có đầy những điều bí mật mà tai tôi không bao giờ được nghe. Một bí mật lớn nhất trước đây tôi chưa bao giờ được nghe là Malcom Neal Foxworth, một quý ông trong sạch, tốt bụng, sùng đạo có một cuộc tình sau khi bị bệnh tim. Trước khi ông ấy bị bệnh tim, tôi biết ông ấy có thể có ít nhất một cuộc tình, nhưng không hơn.

Ồ! Anh ta biết nhiều hơn tôi. Đúng là tôi đã múa rìu qua mắt thợ.

Bart Winslow nhìn quanh quán cà phê. Những gia đình bước vào ăn tối sớm, và tôi cho rằng anh ta sợ ai đó sẽ nhận ra anh ta và kể lại cho vợ anh ta - mẹ tôi - biết.

- Đi thôi, Cathy, hãy ra khỏi đây. - anh ta giục, đứng lên và kéo tôi đứng dậy - Cô có thể mời tôi uống gì đó ở nhà cô, chúng ta có thể nói chuyện và cô có thể cho tôi biết mọi chuyện cụ thể hơn.

Trời chạng vạng tối, rơi nhanh như một chiếc màn xuống vùng núi và đột nhiên tối hẳn... chúng tôi đã ngồi nhiều giờ trong quán cà phê đó. Chúng tôi đứng trên vỉa hè khi anh ta cầm chiếc áo len đan của tôi để tôi xỏ vào, đầu trời lạnh khiến tôi cần một chiếc áo jacket hoặc áo khoác.

- Nhà cô ở đâu vậy?

Tôi nói cho anh ta biết và anh ta tỏ vẻ bối rối.

- Tốt nhất chúng ta không nên tới đó... có quá nhiều người có thể thấy tôi vào trong nhà - Anh ta không biết họ, tất nhiên, tôi đã chọn ngôi nhà đó bởi vì nó quay ra phía rừng và ở tách biệt để đàn ông có thể bí mật tới đó - Tôi thường xuất hiện trên báo. Tôi chắc láng giềng của cô sẽ thấy tôi. Cô có thể gọi cho cô trông trẻ vào bảo cô ấy ở lại thêm nữa không?

Tôi đã làm theo, đầu tiên gọi cho Emma Lindstrom rồi nói chuyện với Jory, bảo nó phải ngoan cho tới khi mẹ về nhà.

Chiếc ô tô của Bart là xe Mercedes màu đen và bóng loáng. Nó nổ đều đều giống một trong những chiếc xe đắt tiền bóng loáng của Julian. Xe nặng nên không kêu xồng xọc và chắc chắn cho đường núi uốn lượn.

- Ông đưa tôi đi đâu vậy, ông Winslow?

- Tới một nơi chúng ta có thể nói chuyện mà không ai nghe thấy hoặc nhìn thấy chúng ta. - Anh ta nhìn sang phía tôi và nhe răng cười. - Cô đang ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của tôi. Tôi được đánh giá thế nào?

Một luồng máu nóng bốc lên mặt tôi. Biết rằng mình đang đỏ mặt nên tôi lại càng đỏ thêm do vậy tôi cảm thấy chán nản. Cuộc đời này tôi đầy những người đẹp trai nhưng người đàn ông này khác hẳn bất cứ người nào tôi đã biết. Một loại đàn ông tương cướp, tự mãn khiến tôi tràn ngập những dấu hiệu cảnh giác... với người này phải tiến hành thật chậm! Trục giác của tôi mách bảo khi tôi ngắm khuôn mặt anh ta và nghiên cứu những đường nét. Tất cả mọi thứ, bộ quần áo vừa vặn, đẹp và đắt tiền của anh ta cho thấy anh ta sẽ quyết định giống như tôi trong việc có được thứ anh ta muốn khi cần.

- Được, - tôi dài giọng tạo sự khôi hài - ông có vẻ muốn nói với tôi hãy chạy thật nhanh và khoá cửa sau lưng tôi lại!

Anh ta toét miệng cười tinh quái, tỏ ra hài lòng.

- Ra cô cảm thấy tôi lý thú và có một chút nguy hiểm. Được đấy. Đẹp trai và buồn chán sẽ tồi hơn là xấu trai và lười cuốn, đúng không nhỉ?

- Tôi không biết. Nếu một người đàn ông đủ lười cuốn và thông minh, tôi thường quên anh ta thực sự trông như thế nào và nghĩ anh ta đẹp trai.

- Thế thì cô chắc rất dễ hài lòng.

Tôi nhìn ra chỗ khác và nghiêm nghị ngồi thẳng lên.

- Nói thật, ông Winslow...

- Bart.

- Nói thật, ông Bart, tôi rất khó hài lòng. Tôi có xu hướng đặt đàn ông lên bệ và nghĩ về họ thật hoàn hảo. Ngay khi phát hiện ra họ có tí vết, tôi không yêu nữa, và trở nên khác hẳn.

- Không có nhiều phụ nữ hiểu rõ về bản thân họ - anh ta trầm ngâm - phần lớn không biết họ là gì bên dưới vẻ bề ngoài. Ít nhất tôi biết mình đứng ở đâu... không phải biểu tượng giới tính ở trên bệ.

Tôi chưa bao giờ đặt anh ta lên bệ tượng. Tôi biết anh ta theo những gì anh ta vốn có, một kẻ lăng nhăng, một kẻ bám váy phụ nữ, đủ để khiến người vợ ghen tuông đến phát điên! Chắc chắn mẹ tôi không bao giờ mua cuốn sách đó để hướng dẫn anh ta làm thế nào, khi nào và nơi nào! Anh ta đã biết mọi thứ! Anh ta đột ngột dừng xe lại rồi quay sang bắt gặp cái nhìn chăm chăm của tôi. Kể cả trong

bóng tối, đôi mắt anh ta vẫn sáng rực. Quá rần rỗi, quá mạnh mẽ cho một người đàn ông đáng lẽ phải bộc lộ dấu hiệu của tuổi tác. Anh ta trẻ hơn mẹ tôi tám tuổi. Nghĩa là anh ta đã bốn mươi, thời kỳ sung sức nhất của một người đàn ông, thời kỳ dễ bị tổn thương nhất, thời kỳ của anh ta để nghĩ tuổi trẻ sắp qua. Giờ anh ta phải thực hiện một cuộc chinh phục mới, trước khi cánh chim phù du và ngọt ngào của tuổi trẻ bay đi và mang nó đi cùng với tất cả những cô gái trẻ trung và xinh đẹp có thể đã từng là của anh ta. Chắc chắn anh ta phải mệt mỏi vì người vợ mà anh ta biết rõ, dù anh ta vẫn bày tỏ yêu bà ta. Thế thì tại sao mắt anh ta lấp lánh, thách thức tôi? *Mẹ ạ, bất cứ mẹ ở nơi đâu, mẹ nên quỳ xuống và cầu nguyện! Vì con sẽ không tỏ lòng khoan dung với mẹ đâu, không hơn mẹ tỏ ra với bọn con!*

Vậy tôi vẫn ngồi đó và kết luận rằng tôi nhận thấy anh ta không phải là kiểu đàn ông trầm tĩnh, biết hy sinh như Paul. Người đàn ông này cần sự cảm dỗ. Anh ta rình mò như một con báo đen cho tới khi có được thứ anh ta muốn rồi bỏ đi và chuyện kết thúc. Anh ta sẽ không từ bỏ cơ hội thừa hưởng hàng triệu đôla và sự vui thích mà hàng triệu đôla đem lại cơ hội để có những tình nhân. Ánh đèn đỏ loé lên trong mắt tôi... phải từ từ... theo đúng bài, vì sẽ rất nguy hiểm nếu đi sai đường.

Tôi đánh giá anh ta và anh ta cũng đánh giá tôi cùng cách thức đó. Có phải tôi nhắc anh ta nhớ quá nhiều tới người vợ giờ thực sự đã đổi khác? Hay sự giống nhau của tôi với mẹ là một lợi thế? Sau rốt, không phải đàn ông luôn yêu và rồi lại yêu cùng một kiểu người ư?

- Đêm thật đẹp! - anh ta nói - đây là mùa yêu thích của tôi. Mùa thu thật đam mê, còn hơn cả mùa xuân. Hãy đi dạo với tôi, Cathy. Nơi này khiến tôi có tâm trạng u sầu kỳ lạ, như thể tôi phải chạy nhanh để theo kịp với điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời tôi, điều mà tới giờ vẫn luôn né tránh tôi.

- Ông thật văn vẻ, - tôi nói khi chúng tôi rời chiếc ô tô của anh ta và anh ta nắm tay tôi. Chúng tôi bắt đầu đi dạo, anh ta khéo léo dẫn tôi theo một con đường sắt trong vùng. Trông nó thật quen. Nhưng không thể thế được? Không phải con đường sắt đã đưa chúng tôi, khi còn là những đứa trẻ, tới Lâu đài Foxworth mười lăm năm về trước khi tôi mới mười hai tuổi!

- Bart, tôi không biết về ông, nhưng tôi có cảm giác lạ lùng rằng trước đây tôi đã đi cùng ông trên con đường này, vào một đêm trước đêm nay.

- Vậy à? - anh ta nói - Tôi cũng có cảm giác đó. Như thể tôi và cô đã từng yêu nhau sâu đậm và chúng ta đã đi dạo qua cánh rừng này. Chúng ta đã ngồi trên chiếc ghế xanh cạnh con đường sắt này. Tôi như bị lôi kéo phải đưa cô tới đây, thậm chí tôi o biết mình đang đi tới đâu.

Anh ta quay lại mỉm cười đầy quyến rũ.

- Tôi nghĩ cô và tôi có nhiều điểm chung, Catherine Dahl. Tôi cần điều huyền bí, cần bị nhầm lẫn, cần ai đó để tôn thờ. Do đó tôi yêu một phụ nữ được thừa kế nhiều triệu đôla, nhưng những triệu đôla này cô ấy muốn được thừa hưởng theo cách của tôi. Chúng đẩy tôi ra và làm tôi kinh sợ. Tôi biết tất cả mọi người nghĩ tôi lấy cô ấy vì tiền. Tôi nghĩ cô ấy cũng nghĩ thế cho tới khi tôi thuyết phục được cô ấy. Tôi cảm thấy sự khó chịu của cô ấy khi tôi biết cô ấy là ai. Thực tế tôi đã nghĩ cô ấy giống cô.

- Làm thế nào ông lại nghĩ như vậy? - Tôi hỏi, trong lòng căng thẳng vì sự bộc bạch của anh ta.

- Bởi vì cô ấy giống cô, Cathy, đã từng vậy. Nhưng khi cô ấy được thừa hưởng nhiều triệu đôla và trong những lần mua sắm lu bù cô ấy đã mua mọi thứ mình muốn. Nhưng rồi chẳng còn gì thêm muốn nữa... trừ một đứa con. Còn cô ấy không thể có con. Cô không thể tưởng tượng ra tất cả những lần chúng tôi đứng trước các cửa hàng bán đồ chơi và quần áo trẻ em. Tôi lấy cô ấy vẫn biết rằng chúng tôi không thể có con và tôi nghĩ mình không quan tâm. Nhưng rồi chẳng mấy chốc tôi phải để tâm rất nhiều. Những cửa hàng bán đồ trẻ con cũng thôi miên tôi nữa.

Con đường mòn chúng tôi đi hướng thẳng tới chiếc ghế băng xanh đặt giữa hai trong bốn chiếc

cột xanh cũ lung lay đỡ một cái mái tôn rỉ. Chúng tôi ngồi xuống đó trong không khí vùng núi lạnh với ánh trăng chiếu sáng, những ngôi sao lấp lánh, sâu bọ vo ve như thể huyết quản tôi đang sôi réo.

- Đây từng là một ga xếp nhận và chuyển thư, Cathy - Anh ta châm một điếu thuốc nữa - Giờ họ không chạy nữa. Những người giàu có sống gần đây cuối cùng đã thắng kiện công ty đường sắt và đặt dấu chấm dứt cho những con tàu khinh suất rú còi trong đêm và cản trở sự nghỉ ngơi của họ. Tôi rất thích nghe tiếng còi tàu trong đêm. Nhưng lúc đó tôi chỉ mới hai mươi bảy tuổi, là một chàng rể sống trong Lâu đài Foxworth. Tôi nằm trên giường gần vợ tôi với một con thiên nga ở trên đầu... cô có thể tin điều đó không? Cô ấy ngủ đầu tì lên vai tôi hoặc chúng tôi sẽ nằm tay suốt đêm. Cô ấy đã dùng thuốc để có thể ngủ say. Quá say, vì cô ấy không bao giờ nghe được tiếng nhạc dịu êm phát ra từ phía trên đầu. Điều đó làm tôi khó hiểu... và cô ấy nói khi tôi kể cho cô ấy, đó chỉ là sự tưởng tượng của tôi. Rồi một ngày, điều đó chấm dứt và tôi cho là cô ấy đúng, đó chỉ là sự tưởng tượng của tôi. Khi không có âm nhạc thì tôi nhớ nó. Tôi muốn lại được thấy nó. Âm nhạc khiến cho ngôi nhà khô khan cũ kỹ đó một sự quyến rũ. Tôi đã từng ngủ và mơ thấy một cô gái trẻ đáng yêu múa ở bên trên. Vợ tôi thường nói với tôi là, như là một cách trừng phạt, bố mẹ cô ấy đưa cô ấy lên phòng học trên tầng áp mái và bắt cô ấy ở lại đó ba ngày, kể cả trong mùa hè khi nhiệt độ vượt quá ba mươi độ. Mùa đông họ cũng đưa cô ấy lên đó. Cô ấy nói trên đó lạnh kinh khủng và các ngón tay cô ấy tím ngắt. Cô ấy nói mình giết thời gian bằng cách chúi lên sàn nhà cạnh cửa sổ khóc vì cô ấy đã làm một điều gì đó vui vẻ mà bố mẹ cô ấy coi là xấu xa.

- Ông đã từng bao giờ ngó qua tầng áp mái đó chưa?

- Không. Tôi rất muốn, nhưng những chiếc cửa đôi ở trên cầu thang luôn luôn khoá. Hơn nữa, tất cả các tầng áp mái đều giống nhau, chỉ cần xem một cái là biết tất cả những cái khác - Anh ta mỉm cười tinh quái với tôi - Giờ tôi đã tiết lộ quá nhiều về bản thân mình.... hãy kể cho tôi về cô đi. Cô sinh ra ở đâu? Khi nào cô tới trường? Điều gì khiến cô chọn nghề múa... và tại sao cô chưa bao giờ tham dự một trong những buổi khiêu vũ mà dòng họ Foxworth tổ chức vào đêm Giáng sinh?

Tôi toát mồ hôi dù người đang lạnh.

- Tại sao tôi phải kể cho ông tất cả về tôi. Chỉ bởi vì ông ngồi đây và tiết lộ chút ít về bản thân ông? Ông không nói với tôi bất cứ điều gì thực sự quan trọng cả. Ông sinh ra ở đâu? Điều gì khiến ông quyết định trở thành luật sư? Ông gặp vợ ông như thế nào? Ông có biết trước đó bà ấy đã kết hôn, hay bà ấy có nói với ông sau khi ông bà cưới nhau?

- Cô hay can thiệp vào chuyện người khác, đúng không nhỉ? Có gì khác về việc tôi sinh ra ở đâu? Tôi không có một cuộc sống sôi động như cô có. Tôi sinh ra ở một thành phố nhỏ tên là Greenglenna, Nam Carolina. Cuộc nội chiến đã chấm dứt những ngày thịnh vượng của các cụ tổ nhà tôi và chúng tôi dần dần xuống dốc, như tất cả những người bạn khác của gia đình. Nhưng đây là một câu chuyện cũ, được kể nhiều lần rồi. Rồi tôi cưới một người phụ nữ dòng họ Foxworth và sự thịnh vượng lại ngự trị miền Nam. Vợ tôi tiếp nhận ngôi nhà của tôi và cụ thể là xây lại, trang hoàng lại và tiêu tốn nhiều tiền hơn nếu cô ấy mua một chỗ mới. Còn tôi đã làm gì trong suốt thời gian đó? Tôi chỉ làm rất ít ỏi so với những gì học được. Tôi trở thành một kẻ trang trí. Tôi làm vài vụ kiện ở tòa và giúp cô giải quyết khó khăn của cô. À, tiện đây xin nói, cô chưa thanh toán khoản thù lao tôi nghĩ đâu.

- Tôi đã gửi qua bưu điện cho ông tám séc trị giá hai trăm đôla - Tôi kịch liệt phản đối - Nếu nó không đủ, đừng có nói với tôi bây giờ. Tôi không có hai trăm đôla khác nữa để cho đi đâu.

- Tôi có đề cập đến tiền không nhỉ? Giờ tiền bạc đối với tôi ít có ý nghĩa vì tôi có quá nhiều để tùy ý sử dụng. Trong trường hợp đặc biệt của nó, tôi nghĩ đến khoản thù lao khác.

- Thôi đi, Bart Winslow! Ông đã đưa tôi ra khỏi thị trấn. Giờ ông muốn làm chuyện đó trên bãi

cỏ à? Nỗi khao khát suốt đời của ông có phải là ham muốn một cự diễn viên balê à? Thứ rất hấp dẫn về ông là chú chó cảnh cho một phụ nữ giàu có, nhõng nhẽo, được nuông chiều có thể mua mọi thứ bà ta muốn... kể cả một người chồng trẻ hơn rất nhiều! Thế nào, sẽ rất ngạc nhiên nếu bà ta không xỏ một chiếc vòng qua mũi ông để dắt đi và bắt ông ngồi xuống vài nài xin!

Anh ta tóm lấy tôi thật mạnh và thô bạo rồi ấn môi vào môi tôi một cách tàn bạo tới mức gây đau đớn. Tôi dùng nắm đấm đánh anh ta, đập liên hồi vào tay anh ta khi cố xoay đầu đi nhưng bất cứ hướng nào đầu tôi xoay, trái hay phải, lên hay xuống, anh ta vẫn giữ nụ hôn của mình, khiến môi tôi hé ra và chịu khuất phục chiếc lưỡi của anh ta! Rồi, nhận ra mình không thể thoát khỏi cánh tay thép anh ta ghì quanh người tôi để uốn tôi, trái với ý tôi, đôi tay tôi đã vòng quanh cổ anh ta. Những ngón tay phóng túng của tôi đã phản bội tôi và xoắn trong mái tóc đen dày của anh ta. Nụ hôn đó kéo dài, kéo dài và kéo dài cho tới khi cả hai chúng tôi nóng bừng và thở hổn hển... rồi anh ta lùi ra thật mạnh khiến tôi suýt ngã xuống chiếc ghế băng.

- Tốt rồi, cô Muffer bé nhỏ... giờ cô gọi tôi là loại chó cảnh nào vậy? Hay cô là cô bé quàng khăn đỏ vừa gặp chó sói xong?

- Đưa tôi về nhà!

- Tôi sẽ đưa cô về nhà... nhưng không cho tới khi tôi được thưởng thức thêm chút ít thứ cô vừa trao - Anh ta lại xô tới để tóm tôi nhưng tôi đã đứng dậy và bỏ chạy, bỏ chạy tới chỗ chiếc xe của anh ta, bỏ chạy để chộp lấy chiếc túi nên khi anh ta tới đó tôi cầm chiếc kéo cắt móng tay sẵn sàng đâm.

Anh ta toét miệng cười, giơ tay ra và gạt nó ra khỏi tay tôi.

- Nó sẽ gây ra một vết xước khó chịu. - anh ta chế giễu - Nhưng tôi không thích những vết xước trừ phi là ở trên lưng. Khi tôi để cô đi cô có thể nhận lại chiếc kéo nhỏ của mình.

Tới trước cửa nhà tôi, anh ta đưa chiếc kéo cho tôi.

- Giờ, hãy làm điều tệ hại nhất đi. Móc mắt tôi ra, đâm vào tim tôi đi... cô có thể làm thế được. Nụ hôn của cô đã khởi đầu việc đó, nhưng tôi vẫn đòi toàn bộ thù lao của mình.

ĐÔI THỦ NGANG SỨC

Sáng sớm Chủ nhật vài ngày sau đó, tôi đứng khởi động tại thanh xà cạnh giường ngủ của mình. Con trai nhỏ bé của tôi nghiêm chỉnh gắng làm như tôi làm. Thật dễ chịu khi nhìn nó trong chiếc gương tôi dịch từ tủ treo trên thanh xà.

- Con đang múa ư? - Jory hỏi.

- Đúng thế, Jory. Con đang múa!

- Con giỏi chứ?

- Đúng thế, Jory. Con thật tuyệt vời!

Nó bật cười và ôm chân tôi rồi ngược lên nhìn khuôn mặt tôi với sự sung sướng vô ngần mà chỉ bọn trẻ mới có thể diễn tả nổi... tất cả điều kỳ diệu đó thể hiện trong đôi mắt nó, tất cả sự tuyệt vời vì hàng ngày được học một thứ gì mới.

- Con yêu mẹ, mẹ ơi! - Đó là thứ mỗi ngày hai mẹ con tôi nói với nhau hàng chục lần hoặc lâu hơn - Mary có bố. Tại sao con không có bố?

Điều này thật đau đớn.

- Con đã có bố, Jory à, nhưng bố đã đi lên thiên đàng rồi. Có lẽ một ngày nào đó mẹ sẽ tìm cho con một bố mới.

Nó mỉm cười bởi vì nó hài lòng. Bố là một chuyện lớn trong thế giới của nó, vì tất cả trẻ con ở trường dòng đều có bố... tất cả trừ Jory.

Lúc đó tôi nghe tiếng chuông cửa trước reo. Một giọng quen thuộc gọi tên tôi! Chris! Anh ấy sải bước qua ngôi nhà nhỏ khi tôi vội tiến tới chỗ anh ấy trong bộ đồ bó, quần áo nịt và giày múa. Mắt chúng tôi gặp nhau và dán vào nhau. Không nói một lời anh ấy giơ tay ra và tôi chạy ngay vào vòng tay anh ấy và dù anh ấy tìm mọi tôi để hôn thì chỉ chạm được vào má tôi thôi. Jory đang xỏ chiếc quần fannel màu xám của nó vội chạy tới đôi cánh tay mạnh mẽ đó.

- Jory của bác thế nào rồi? - Chris hỏi sau khi hôn lên đôi má hồng hào, tròn trĩnh của nó. Đôi mắt con trai tôi mở to khi nó chăm chú nhìn anh ấy.

- Bác Chris, bác có phải là bố cháu không?

- Không, - anh ấy cộc lốc đáp, đặt Jory đứng xuống - nhưng chắc chắn là bác mong có một cậu con trai giống cháu - Câu nói này khiến tôi quay đi một cách không thoải mái để anh ấy không thể nhìn thấy mắt tôi, rồi tôi hỏi anh ấy đang làm gì ở đây khi anh ấy phải chăm sóc bệnh nhân của mình.

- Đang nghỉ cuối tuần nên anh nghĩ anh sẽ tới chỗ em nếu em cho phép.

Tôi khẽ gật đầu, nghĩ một người khác cũng có thể tới đây vào ngày nghỉ cuối tuần.

- Anh đã giỏi như một bác sĩ nội trú có thể đạt được và đã được thưởng kỳ nghỉ cuối tuần không phải trực. - Anh ấy trao cho tôi một trong những nụ cười lôi cuốn nhất của mình.

- Anh có biết tin gì của Paul không? - Tôi hỏi - Ông ấy không tới đây thường xuyên như trước nữa và cũng không viết thư nhiều như trước nữa.

- Ông ấy đi tới một hội thảo y học khác. Anh nghĩ ông ấy luôn giữ liên lạc với em.

Anh ấy hơi nhún vào chữ "em".

- Chris, em lo lắng về Paul. Không giống như ông ấy khi không trả lời mọi bức thư em viết.

Anh ấy bật cười và thả mình xuống một chiếc ghế, rồi nhắc Jory lên đặt vào lòng mình.

- Có lẽ, em gái thân yêu, cuối cùng e phải gặp một người đàn ông có thể hết yêu em rồi.

Giờ tôi không biết phải nói gì hay phải làm gì với đôi tay và đôi chân mình. Tôi ngồi xuống và dán mắt xuống sàn nhà, cảm thấy cái nhìn chăm chú của Chris để đọc những ý định của tôi. Chẳng bao lâu tôi dự đoán, anh ấy đã hỏi.

- Cathy, em làm cái gì ở vùng nói này? Em đang định làm gì? Có phải kế hoạch của em là cướp Bart Winslow khỏi mẹ chúng ta?

Tôi ngẩng phắt đầu lên. Tôi gặp đôi mắt xanh đang nheo lại của anh ấy và cảm thấy tim mình nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Đừng có hỏi em như thể em là một đứa trẻ mười bốn không có đầu óc. Em làm thứ em phải làm... giống như anh làm.

- Chắc chắn, em phải làm rồi. Anh không cần phải hỏi, anh biết mà. Không cần phải lấy một quả cầu thủy tinh để đọc suy nghĩ của em. Anh biết việc gì khiến em xử sự như vậy và những suy nghĩ của em hướng tới đâu... nhưng hãy để Bart Winslow yên! Ông ta sẽ không bao giờ bỏ mẹ vì em! Mẹ có nhiều triệu đôla còn tất cả những gì em có chỉ là tuổi trẻ. Ông ta có thể chọn hàng ngàn cô gái trẻ hơn... tại sao ông ta phải chọn em nhỉ?

Tôi không nói gì, chỉ đáp lại vẻ mặt cau có của anh ấy bằng một nụ cười tự tin khiến anh ấy đỏ bừng mặt và quay mặt đi. Tôi thấy mình thật thô lỗ và cảm thấy ngượng.

- Anh Chris, đừng tranh luận nữa. Hãy là bạn bè và đồng minh. Chỉ còn lại em và anh, là hai người trong bốn người.

Đôi mắt xanh của anh ấy trở nên dịu dàng khi chăm chú nhìn tôi.

- Anh chỉ cố, như luôn cố gắng. - Anh ấy nhìn quanh rồi quay lại nhìn tôi - Anh ở cùng phòng với một bác sĩ nội trú khác ở bệnh viện. Sẽ rất tốt nếu anh có thể sống ở đây cùng e và Jory. Nó sẽ giống như hồi trước, chỉ có chúng ta.

Điều anh ấy nói khiến tôi chờ người ra.

- Sẽ mất một đoạn đường dài cho anh lái xe mỗi sáng và anh không thể có mặt ngay khi được gọi.

Anh ấy thở dài.

- Anh biết... nhưng còn những ngày nghỉ cuối tuần? Những ngày nghỉ cuối tuần khác anh không phải trực... điều đó làm em khó chịu lắm à?

- Vâng, điều đó làm phiền em lắm. Em có cuộc sống riêng của mình, Christopher.

Tôi nhìn anh ấy cắn môi dưới trước khi cô nở nụ cười.

- Được rồi, hãy làm theo cách của em... làm những gì em phải làm và anh cầu Chúa em sẽ không phải hối tiếc.

- Anh có thể không nói đến chuyện này được không? - Tôi mỉm cười, bước đến chỗ anh ấy và ôm ghì lấy anh ấy - Hãy tốt bụng. Hãy xem em như vốn có, búống bình như Carrie. Giờ, anh muốn ăn gì cho bữa trưa?

- Anh vẫn chưa ăn sáng.

- Thế thì chúng ta sẽ ăn gộp luôn.- Rồi ngày hôm đó trôi đi rất nhanh. Sáng Chủ nhật Chris bước tới bàn ăn dọn sẵn món ôp-lết pho mát mà anh ấy ưa thích. Jory, ơn Chúa, ăn được bất kỳ món gì. Bất kể bản thân mình, tôi nghĩ đến Chris như một người bố cho Jory. Dường như thật hay khi có anh ấy bên bàn ăn, như trước kia... tôi có anh ấy chơi trò làm bố mẹ. Làm những gì tốt nhất chúng tôi có thể, tất cả những gì chúng tôi có thể, khi chúng tôi mới chỉ là những đứa trẻ.

Chúng tôi đi dạo qua cánh rừng sau bữa sáng, dọc theo những lối mòn mà tôi đã đi mỗi khi đi bộ. Jory vắt vẻo trên vai Chris. Chúng tôi nhìn thế giới ngay phía ngoài Lâu đài Foxworth, tất cả những nơi chúng tôi không thể nhìn thấy khi chúng tôi ở trên mái ngói hay trong căn phòng bị khoá. Chúng tôi cùng đứng và chăm chú nhìn toà lâu đài lớn đó.

- Mẹ đang ở đó à? - Anh ấy hỏi giọng nặng nề, căng thẳng.

- Không. Em nghe nói là mẹ đang ở Texas trong một thẩm mỹ viện cho những phụ nữ giàu có, có giảm đi bảy cân thịt thừa.

Anh ấy quay đầu lại, cảnh giác.

- Ai nói cho em điều này?

- Anh nghĩ ai nói?

Anh ấy lắc mạnh đầu rồi đặt Jory đứng xuống.

- Em thật chết tiệt vì đang đùa với ông ta, Cathy. Anh đã gặp ông ta. Ông ta thật nguy hiểm... hãy để ông ta yên. Quay lại với Paul và lấy ông ấy nếu em cần phải có một người đàn ông trong cuộc đời em. Để mẹ sống nốt quãng đời còn lại trong yên ổn. Em không có phút giây nào nghĩ rằng mẹ không phải chịu đựng ư? Em nghĩ mẹ hạnh phúc khi biết điều mẹ đã làm ư? Tất cả tiền bạc trên đời này không trả lại được cho mẹ những gì mẹ đã mất... đó là chúng ta! Thế cũng đủ để trả thù rồi.

- Thế không đủ. Em muốn đương đầu với mẹ trước mặt Bart cùng với sự thật. Anh có thể sống cả trăm năm, quỳ gối và cầu nguyện cho tới khi lưỡi anh rơi ra... em vẫn sẽ thẳng tiến và làm điều em

phải làm!

Lần ở lại này, Chris ngủ trong căn phòng đã từng là phòng của Carrie. Chúng tôi nói chuyện đôi chút, dù mắt anh ấy dõi theo mọi cử động của tôi. Chris có vẻ kiệt quệ, hoang mang... hơn tất cả là vẻ đau đớn. Tôi muốn nói với anh ấy rằng khi xong việc phải làm, tôi sẽ quay trở về với Paul và sống một cuộc sống an toàn, còn Jory sẽ có một người cha mà nó cần, nhưng tôi không nói được gì cả.

Đêm vùng núi thật lạnh, kể cả đang làm tháng Chín khi ban ngày trời vẫn còn ấm áp. Vậy mà trên tầng áp mái đó, chúng tôi đã như bị tan chảy ra do nóng bức toát mồ hôi và tôi cho rằng cả hai chúng tôi đã nhớ đến điều này khi ngồi trước lò sưởi đốt bằng củi vào đêm trước khi Chris phải đi. Con trai tôi đã ngủ trên giường được nhiều giờ thì tôi đứng lên, ngáp dài, giơ tay ra rồi liếc nhìn đồng hồ đặt trên mặt lò sưởi chỉ con số mười một.

- Đến lúc đi ngủ rồi, Chris. Nhất là ngày mai anh phải dậy sớm.

Anh ấy theo tôi tới phòng Jory, không nói gì và cả hai chúng tôi nhìn xuống Jory đang ngủ nghiêng, những món tóc quăn của nó uơn ướn, khuôn mặt nó hồng hào. Tay nó ôm một chú ngựa pony bằng nhung nhồi bông, rất giống chú ngựa thật mà nó nói phải có khi lên bốn tuổi.

- Khi ngủ nó giống em nhiều hơn là giống Julian - Chris thì thầm.

Paul cũng đã nói như thế.

- Chúc ngủ ngon, Christopher Doll - tôi nói khi chúng tôi dừng lại ở cửa phòng của Carrie - Hãy ngủ ngon, đừng để rệp cắn.

Điều tôi nói khiến mặt anh ấy nhăn lại vì đau đớn. Anh ấy quay người khỏi tôi, mở cửa phòng Carrie rồi quay lại đối diện với tôi.

- Đó là cách chúng ta thường nói chúc ngủ ngon khi ngủ trong cùng một phòng - Anh ấy nói rồi quay người đi và đóng cánh cửa sau lưng mình.

Chris đã đi khỏi lúc tôi dậy vào bảy giờ sáng. Tôi khóc một lúc. Jory nhìn tôi với đôi mắt mở lớn đầy ngạc nhiên.

- Mẹ ơi... - Nó sợ hãi gọi.

- Không sao đâu. Mẹ chỉ nhớ bác Chris của con thôi. Hôm nay mẹ không làm việc - Không làm việc, tại sao lại thế? Chỉ có mỗi ba học sinh đến và ngày mai tôi có thể dạy chúng khi lớp đầy đủ học sinh.

Kế hoạch của tôi tiến triển rất chậm. Để thúc đẩy nó, tôi đã đề nghị Emma tới và ở lại trông Jory trong khi tôi đi bộ qua cánh rừng.

- Tôi sẽ không đi quá một giờ đâu. Hãy để nó chơi bên ngoài nhà cho tới lúc ăn trưa và lúc đó tôi sẽ về.

Khoác bộ quần áo đi bộ màu xanh nhạt viền trắng, tôi đi theo những lối mòn bụi bặm. Lần này tôi đi theo lối rẽ bên phải mà trước đó tôi chưa từng đi và chạy vào một khu rừng thông dày đặc hơn. Lối mòn không rõ và uốn lượn khúc khuỷu do đó tôi phải để mắt nhìn mặt đất tránh những chiếc rễ cây có thể khiến tôi vấp ngã. Những thân cây trên núi vươn lên giữa những cây thông như một ngọn lửa rực rỡ của sắc thu, một ngọn lửa trên nền thông xanh, vân sam và linh sam. Như thế, tôi đã tự nhủ điều này từ nhiều năm trước, đây là tình yêu đam mê cuối cùng của một năm trước khi nó trở nên già cỗi rồi chết do vết cắn lạnh lẽo của mùa đông.

Có ai đó đi sau lưng tôi. Tôi không quay lại. Tiếng kêu lạo xạo của những chiếc lá khô khiến tôi thích thú do đó tôi chạy nhanh hơn, nhanh hơn, mặc kệ gió xoã tung mái tóc như để cho vẻ đẹp của ngày cuốn đi nỗi sầu khổ, hối hận, tủi thẹn, tội lỗi và biến chúng thành những chiếc bóng trong suốt không thể giữ được dưới ánh mặt trời.

- Cathy, chậm lại! - Giọng nói khỏe khoắn của một người đàn ông cất lên - Cô chạy nhanh quá!

Tất nhiên đó là Bart Winslow. Sớm hay muộn điều này phải xảy ra. Số phận không thể luôn đánh lừa tôi và mẹ không phải luôn luôn thắng. Tôi liếc nhìn lại, mỉm cười khi thấy anh ta hỏn hển thở khi chạy trong bộ đồ chạy thời trang màu nâu viền da cam với cổ tay áo, viền cổ và thắt lưng là len đan màu vàng. Hai đường kẻ màu vàng và da cam chạy dọc theo sườn quần rộng. Đó là thứ mà những người chạy bộ trong vùng thường mặc khi đi dạo.

- Chào ông Winslow! - tôi đáp lại khi tăng tốc - Một người đàn ông mà không chạy kịp một phụ nữ thì chẳng là đàn ông chút nào.

Anh ta chấp nhận thách thức và tăng thêm tốc độ cho đôi chân dài của mình và tôi thực sự phải cố hết sức để chạy ở trước. Tôi chạy vùn vụt, tóc bay phần phật. Những con sóc trên mặt đất lượn lờ lấy hạt dẻ phải chạy vụt ra khỏi lối đi của tôi. Tôi bật cười vì sức mạnh tôi cảm thấy rồi dang tay ra và quay tròn, cảm thấy mình đang ở trên sân khấu diễn vai tốt nhất trong cuộc đời mình. Đôi giày đế mềm đầy bụi của tôi va vào một chiếc rễ cây nổi cục và tôi ngã sấp mặt xuống. May mắn thay, những chiếc lá khô đã đỡ cho tôi.

Trong chớp mắt, tôi bật dậy và lại chạy tiếp, nhưng cú ngã của tôi đã cho Bart cơ hội để chạy tới gần. Hỏn hển thở, hiển nhiên cho thấy anh ta không có thể lực bằng tôi, dù có lợi thế là đôi chân dài, anh ta kêu lên.

- Đừng chạy nữa, Cathy! Hãy thương tôi! Điều này làm tôi chết mất! Có những cách khác tôi có thể chứng minh khả năng đàn ông của tôi!

- Tôi không khoan dung đâu! Hãy đuổi kịp tôi nếu có thể, nếu không thì không bao giờ bắt được tôi đâu - Tôi kêu lên đáp lại và tiếp tục chạy, hoan hỉ trên đôi chân khỏe mạnh, với sức lực, sự dẻo dai và tất cả những gì mà balê dạy tôi khiến tôi cảm thấy mình như một vệt sáng xanh.

Ngay khi suy nghĩ tự phụ này loé lên trong óc tôi thì chiếc đầu gối ngu ngốc của tôi đột nhiên phản bội khiến tôi lại ngã xuống mặt úp lên những chiếc lá khô. Lần này thì tôi bị đau, đau thực sự. Không biết có bị gãy xương không? Lại bị bong mắt cá, dẫn dây chẳng ư?

Vài phút sau, Bart Winslow đã ở cạnh tôi, quỳ gối xuống, nhắc tôi lên để có thể nhìn thấy khuôn mặt tôi trước khi hỏi về vô cùng quan tâm.

- Cô bị thương à? Trông cô tái quá... chỗ nào đau vậy?

Tôi muốn nói tất nhiên tôi ổn, vì những diễn viên múa biết cách ngã như thế nào, trừ những lúc họ không biết sẽ bị ngã... nhưng sao đầu gối tôi đau khủng khiếp vậy? Tôi nhìn xuống nó, cảm thấy bị lừa dối bởi chiếc đầu gối luôn gây rối và làm tôi đau nhiều hơn.

- Đó là do chiếc đầu gối ngu ngốc của tôi. Nếu tôi va khuỷu tay vào cửa buồng tắm, đầu gối phải của tôi sẽ bị đau. Khi tôi bị đau đầu, chiếc đầu gối của tôi cũng đau theo. Một lần tôi phải hàn răng và bác sĩ nha khoa đã bắt cần khoan trượt và đâm vào lợi tôi và chiếc đầu gối phải của tôi bật lên và đá vào bụng ông ấy.

- Cô cứ đùa!

- Tôi nói thật đấy... anh không có điểm gì đặc biệt trên cơ thể ư?

- Tôi sẽ chẳng nói đâu - Anh ta mỉm cười và vẻ tinh quái khiến đôi mắt sáng lên, rồi anh ta đỡ tôi đứng dậy và sờ vào đầu gối tôi như thể biết mình đang làm gì.

- Tôi thấy đầu gối cô có vẻ hoạt động tốt.

- Làm thế nào mà anh biết được?

- Đầu gối tôi cũng hoạt động tốt do đó tôi biết khi tôi sờ vào đầu gối... nhưng nếu tôi có thể nhìn thấy chiếc đầu gối đó tôi có thể nói được hơn nữa.

- Hãy về nhà và nhìn chiếc đầu gối hoạt động tốt của vợ anh đấy.

- Sao cô có vẻ căm ghét tôi thế? - Anh ta nheo mắt - Tôi ở đây, vui thích vì được gặp lại cô, còn cô thì hành động trái ngược hẳn.

- Sự đau đớn luôn khiến tôi trái ngược... anh thì khác hẳn chắc?

- Tôi sẽ dịu dàng và nhún nhường khi phải đau đớn điều đó không thường xuyên. Cô nên quan tâm hơn tới cách đó... và hãy nhớ cô là người thách thức chứ không phải tôi.

- Anh không cần phải chấp nhận điều đó. Anh có thể đi theo cách thức yêu thích của anh và để tôi đi theo cách thức của tôi.

- Giờ chúng ta đang tranh luận - Anh ta thất vọng đáp - Cô muốn gây sự khi tôi muốn thân thiện.

Hãy tốt bụng với tôi. Hãy nói cô rất vui được gặp tôi. Hãy nói trông tôi đẹp hơn từ lần gặp cô lần trước và cô thật vui vì đã gặp tôi. Thậm chí nếu tôi không chạy nhanh như gió thì tôi cũng sẽ có mẹo riêng của mình.

- Tôi đánh cuộc anh sẽ làm điều đó.

- Vợ tôi vẫn đang ở thẩm mỹ viện và tôi ở cùng nỗi cô đơn của mình đã nhiều, nhiều tháng rồi, chán đến chết vì phải sống với một bà già, không thể đi lại nói năng được nhưng vẫn có thể cau có mỗi khi nhìn thấy tôi. Một buổi tối tôi ngồi trước lò sưởi và ước có ai đó quanh đây thực hiện vụ giết người để tôi có được một vụ án lý thú để thay đổi không khí. Thật vỡ mộng khi làm luật sư mà xung quanh chẳng có gì ngoài những con người bình thường, hạnh phúc không có xúc cảm kìm nén để đột nhiên bùng ra.

- Xin chúc mừng, Bart! Trước kia chịu đựng ai đó đầy sự oán giận gây gổ và oán thù đáng ghét tìm kiếm sự trả thù đến mức bùng phát ra... anh có thể trông mong vào điều đó!

Anh ta nghĩ tôi đang đùa giỡn, đang chơi trò mèo vờn chuột, trò chơi của phụ nữ với đàn ông và anh ta đứng dậy đón nhận sự thách thức, không hề nghi ngờ mục đích thật sự của tôi. Anh ta nhìn tôi kỹ lưỡng, lột bộ đồ đi bộ màu ngọc bích của tôi bằng đôi mắt khoái lạc của một người đàn ông thèm muốn chết thứ mà tôi có thể trao tặng.

- Tại sao cô tới sống ở đây gần tôi?

Tôi bật cười.

- Anh là kẻ tự phụ đúng không? Tôi tới đây để tiếp nhận một trường dạy múa.

- Chắc chắn rồi... Đó là New York và thành phố quê hương cô, vậy mà cô tới đây... để thưởng thức những môn thể thao mùa đông ư? - Đôi mắt anh ta bóng gió về loại môn thể thao trong nhà mà anh ta nghĩ đến, nếu tôi không nghĩ đến.

- Vâng, tôi thích tất cả các môn thể thao, trong nhà và ngoài trời - Tôi đáp về ngay thơ.

Anh ta cười khi đầy vẻ tự tin, như thể tất cả những người đàn ông tự phụ thường nghĩ là mình đã ghi điểm trong trò chơi thân mật mà đàn ông thực sự muốn chơi với phụ nữ.

- Bà già không thể nói được đó, vẫn hoàn toàn tỉnh táo chứ? - Tôi hỏi.

- Đôi chút thôi. Bà ấy là mẹ vợ tôi. Bà ấy vẫn nói nhưng những lời đó phát ra lộn xộn và khó hiểu với bất cứ ai trừ vợ tôi.

- Anh để bà ấy ở lại đó một mình ư... thế có an toàn không?

- Bà ấy không ở một mình. Có một y tá riêng ở đó với bà ấy và có cả một đội ngũ những người phục vụ nữa - Anh ta cau mày dường như không thích câu hỏi của tôi nhưng tôi tiếp tục hỏi.

- Tại sao anh cứ phải ở đó suốt, tại sao không đi và vui chơi trong khi sự tử nhà anh ở xa?

- Cô thật chua ngoa. Dù tôi không quan tâm nhiều lắm tới mẹ vợ tôi nhưng tôi cảm thấy thương bà ấy trong tình cảnh hiện tại. Bản tính tự nhiên của con người là vậy. Tôi không tin tưởng những người giúp việc sẽ quan tâm chu đáo tới bà ấy nếu không có thành viên của gia đình ở nhà để kiểm tra xem việc gì đã được làm để cho bà ấy thoải mái. Bà ấy không tự lo liệu được và không thể đứng dậy khỏi ghế nếu không được giúp đỡ hay tự ra khỏi giường nếu không được nhắc ra. Do đó cho tới khi vợ tôi trở về nhà, tôi phải đảm nhận để bà Malcom Foxworth đó không bị ngược đãi, bị sao lãng hay bị ăn trộm.

Lúc đó nỗi tò mò xâm chiếm tôi. Tôi muốn biết tên đầu của bà, vì tôi chưa bao giờ nghe thấy cả.

- Anh gọi bà ấy là bà Foxworth.

Anh ta không hiểu sự quan tâm của tôi đối với một bà già, và cố chuyển câu chuyện sang hướng khác, nhưng tôi vẫn tiếp tục hỏi.

- Olivia, đó là tên tôi gọi bà ấy. - anh ta đáp ngắn gọn - Khi tôi mới kết hôn, tôi cố không nói chuyện gì với bà ta, cố quên bà ta đang tồn tại. Giờ tôi dùng tên đầu của bà ta, tôi nghĩ điều này làm bà ta hài lòng, nhưng tôi không chắc. Mặt bà ta làm bằng đá, chỉ có một vẻ biểu cảm... băng giá.

Tôi có thể hình dung ra bà ngoại, khuôn mặt bất động trừ đôi mắt xám đá lửa. Anh ta cho tôi biết thế là đủ. Giờ tôi có thể lập kế hoạch của mình... ngay khi tôi biết được một điều nhỏ.

- Còn vợ ông, khi nào bà ấy trở về?

- Tại sao cô muốn biết?

- Tôi quá cô đơn, Bart. Tôi chỉ có một đứa con trai nhỏ sau khi Emma, cô trông trẻ về. Do đó.. tôi nghĩ một buổi tối nào đó anh có thể muốn ăn tối với chúng tôi...

- Tối nay tôi sẽ tới. - anh ta nói ngay, đôi mắt đen ngời lên.

- Giờ giấc của chúng tôi xoay quanh đứa con trai tôi. Mùa hè chúng tôi ăn lúc năm rưỡi, nhưng giờ ngày ngắn hơn nên năm giờ là giờ ăn tối.

- Tuyệt. Hãy cho nó ăn lúc năm giờ và cho nó đi ngủ. Tôi sẽ ở đó lúc bảy giờ ba mươi uống cocktail. Sau bữa tối, chúng ta có thể hiểu nhau tốt hơn. - Anh ta nhìn về trầm ngâm của tôi với vẻ quan tâm nhiều, như một luật sư phải làm. Sau đó, vì chúng tôi nhìn nhau quá lâu nên cả hai phá lên cười.

- Thật tình cờ, nếu anh đi xuyên qua cánh rừng về nhà anh, anh có thể tới chỗ tôi mà không ai thấy trừ phi, tất nhiên, khi anh muốn phô trương bản thân mình.

Anh ta xòe tay ra và gạt đầu, như thể cả hai chúng tôi đang cũng có âm mưu.

- Khôn ngoan là mật mã, cô Dahl à.

NHỆN VÀ RUỒI

Đúng bảy rưỡi tối, tiếng chuông cửa reo, được nhấn bởi ngón tay thiếu kiên nhẫn khiến tôi phải vội chạy ra để không đánh thức Jory, nó không thích phải đi ngủ sớm như vậy.

Nếu tôi đã vất vả cho ngoại hình đẹp nhất của mình, thì Bart cũng vậy. Anh ta bước vào như thể nơi này và tôi là của anh ta. Anh ta để lại đằng sau mùi nước cạo râu có mùi rừng thông và tất cả mọi sợi tóc trên đầu anh ta được chải cẩn thận, khiến tôi tự hỏi không biết anh ta có sợi bạc nào không... mà sớm hay muộn gì tôi sẽ thấy trên đầu mình. Tôi cầm chiếc áo khoác của anh ta và treo nó lên giá treo ở hành lang rồi tự tin bước ra chỗ để rượu và bận rộn khi anh ta ngồi xuống trước lò sưởi đốt bằng củi mà tôi đã nhóm. Không gì bị bỏ sót, thậm chí tôi còn mở những bản nhạc êm dịu. Lần này tôi đã biết về đàn ông và cách làm họ hài lòng nhất. Không một người đàn ông nào mà không bị lôi cuốn bởi một phụ nữ đáng yêu hồi hã, nóng lòng muốn được phục dịch anh ta, chiều chuộng, thết đãi rượu và bữa tối cho anh ta.

- Hãy nói loại rượu anh thích nhất, Bart.

- Scott.

- Pha với đá cục chứ?

- Nguyên chất.

Anh ta dõi theo mọi cử động duyên dáng một cách chủ ý của tôi. Rồi tôi quay lưng pha một cốc đồ uống hoa quả cho mình, pha thêm một chút vodka. Và với hai ly có chân nhỏ đặt trên chiếc khay bạc, tôi nhẹ nhàng bước đến chỗ anh ta, cúi xuống để cho anh ta thú vị thấy bộ ngực không có áo lót của tôi. Tôi ngồi đối diện anh ta và vắt chéo chân cho vạt dài chiếc váy lụa hồng xoè ra tới tận hông để lộ một đôi chân đi xăng đan màu bạc. Anh ta không thể rời mắt khỏi.

- Xin lỗi về những chiếc ly - tôi dịu dàng nói, hài lòng với vẻ mặt anh ta - Tôi không có đủ phòng trong nhà để dỡ tất cả mọi thứ tôi có ra. Phần lớn đồ pha lê của tôi vẫn được cất và ở đây tôi chỉ có những chiếc ly uống rượu vang và nước thôi.

- Scott vẫn là Scott bất kể nó được dùng như thế nào. Còn cô đang nhăm nháp thứ gì đó? - Lần này anh ta chuyển ánh mắt chăm chú của mình xuống chỗ chữ V trên chiếc váy của tôi.

- À, nước cam vắt, một ít nước chanh, một ít vodka, một chút dầu dừa, đổ thêm một chút ít nước anh đào. Tôi gọi đó là thú vui con gái.

Sau vài phút trò chuyện, chúng tôi chuyển sang bàn ăn, không xa lò sưởi, ăn dưới ánh nến. Anh

ta thường xuyên đặt đĩa, thìa xuống, hoặc tôi, hay cả hai chúng tôi làm điều đó rồi cười xem ai nhanh hơn. Lần nào tôi cũng thắng. Anh ta mất tập trung tới mức không nhận thấy một chiếc đĩa hoặc chiếc thìa bị bỏ sót khi mà trước mắt có một chiếc cổ áo mở rộng như vậy.

- Món gà rất ngon. - Anh ta nói sau khi tàn phá thành quả lao động năm giờ vất vả của tôi chỉ trong mười phút - Tôi thường không thích gà... cô học cách nấu món này ở đâu vậy?

Tôi nói thật.

- Một diễn viên múa người Nga đã dạy tôi khi cô ấy lưu diễn ở đây và chúng tôi rất thích nhau. Cô ấy và chồng cô ấy ở với Julian và tôi. Chúng tôi cùng nhau nấu nướng bất cứ khi nào không múa hoặc mua sắm hay lưu diễn. Phải bốn con gà mới đủ cho bốn người. Giờ anh biết một sự thật không hay ho về các diễn viên múa, khi đến lúc ăn thì chúng tôi không phải là những người kén ăn chút nào. Đó là sau lúc biểu diễn. Trước đó chúng tôi phải ăn rất ít.

Anh ta mỉm cười và cúi qua chiếc bàn nhỏ làm từ những tấm ván ghép lại. Ánh nến chiếu trong mắt anh ta, khiến đôi mắt anh ta lấp lánh về gian giáo.

- Cathy, hãy nói thật với tôi tại sao cô tới sống ở cái thị trấn tỉnh lẻ này và tại sao trong tim cô dự định biến tôi thành một người tình?

- Anh đề cao bản thân quá. - Tôi nói bằng giọng bàng quan nhất, nghĩ mình rất thành công trong việc bề ngoài tỏ ra lạnh lùng khi trong lòng có một mớ cảm xúc mâu thuẫn. Gần như là tôi đang trong cơn hoảng sợ phải ra sân khấu và lúc này đang đứng ở cánh gà chờ đợi đến lượt mình. Đây là cuộc trình diễn quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.

Rồi gần như một điều kỳ diệu, tôi cảm thấy mình đang ở trên sân khấu. Tôi không cần nghĩ phải hành động như thế nào hay phải nói gì để quyến rũ anh ta và biến anh ta trở thành của tôi mãi mãi. Kịch bản đã được viết từ rất lâu khi tôi mười lăm tuổi và bị nhốt trên gác. Phải đấy, mẹ, đây là bước hành động đầu tiên. Đặc biệt là kịch bản lại được viết bởi một người hiểu anh ta rất rõ từ tất cả các câu trả lời cho rất nhiều câu hỏi của mẹ. Làm thế nào mà tôi có thể thất bại nhỉ?

Sau bữa tối, tôi thách Bart chơi cờ và anh ta đồng ý. Tôi vội mang bàn cờ ra ngay khi bàn ăn được dọn và đĩa được cho vào bồn rửa. Chúng tôi bắt đầu dàn quân.

- Chính điều tôi muốn - anh ta nói, ném cho tôi ánh mắt nghiêm khắc - là chơi cờ! Tôi tắm rửa, cạo râu và mặc bộ đồ đẹp nhất của mình... do đó tôi có thể chơi cờ! - Rồi anh ta mỉm cười, quyến rũ một cách khủng khiếp - Nếu tôi thắng... phần thưởng là gì?

- Một trò chơi thứ hai.

- Khi tôi thắng trò chơi thứ hai... phần thưởng là gì?

- Nếu anh thắng hai ván, thì sẽ đến trận đấu quyết định. Đừng có ngồi đó và cười về tự mãn như thế. Tôi đã được một bậc thầy dạy chơi môn này. - Tất nhiên đó là Chris.

- Sau khi tôi thắng trận quyết định... phần thưởng nào nhỉ? - anh ta nài nỉ.

- Anh có thể về nhà đi ngủ và hài lòng với bản thân mình.

Anh ta nhắc chiếc bàn cờ với những quân cờ ngà voi làm bằng tay lên đầu và đặt nó lên nóc tủ lạnh. Anh ta cầm tay tôi và kéo tôi vào phòng khách.

- Hãy cho nhạc nào, diễn viên balê, - anh ta dịu dàng nói - và chúng ta cùng khiêu vũ. Không phải những vận động tác chân màu mè, chỉ những gì đơn giản và lãng mạn.

Loại nhạc Pop tôi có thể nghe chỉ là trên radio trong xe ô tô để giải trí trong những quãng đường lái xe dài, cô đơn, nhưng khi phải mua đĩa thì tôi mua nhạc cổ điển hoặc balê. Tuy nhiên, hôm nay tôi đã mua bản nhạc Đêm dành cho tình yêu. Khi chúng tôi khiêu vũ trong ánh sáng mờ ảo của phòng khách chỉ có lửa lò sưởi cháy, tôi nhớ tới tầng áp mái bụi bặm, khô và Chris.

- Tại sao cô khóc, Cathy. - anh ta dịu dàng hỏi rồi quay đầu tôi lại để má anh ta lau những giọt nước mắt của tôi.

- Tôi không biết - Tôi thẫn thức. Tôi đã không biết thật...

- Tất nhiên cô biết. - anh ta nói, áp chiếc má cạo nhẵn nhụi vào má tôi khi chúng tôi tiếp tục khiêu vũ - Cô là một tổng hợp của sự gây kích thích, một phần trẻ thơ, một phần cảm dỗ, một phần thiên thần.

Tôi bật cười cộc lốc và cay đắng.

- Đó là những gì tất cả đàn ông thích nghĩ về phụ nữ. Là những cô gái bé nhỏ họ phải quan tâm... khi tôi biết một sự thật là đàn ông giống một cậu bé hơn là người trưởng thành.

- Thế thì hãy nói lời chào với người đàn ông trưởng thành đầu tiên trong cuộc đời cô.

- Anh không phải là người đàn ông kiêu ngạo, ngoan cố đầu tiên trong cuộc đời tôi.

- Nhưng tôi sẽ là người cuối cùng. Người quan trọng nhất ... người mà cô sẽ không bao giờ quên - Tại sao anh ta lại nói về chuyện đó thế nhỉ? Chris đã đúng. Tôi đến điên đầu với gã đàn ông này.

- Cathy, cô thực sự nghĩ cô có thể tống tiền vợ tôi ư?

- Không, nhưng tôi cứ thử xem. Tôi là một con ngốc. Tôi đã chờ đợi quá nhiều, rồi tôi phát cáu bởi vì không có gì diễn ra theo cách tôi muốn. Khi tôi còn trẻ và tràn đầy những hy vọng và khát vọng, tôi không biết mình sẽ bị tổn thương thường xuyên đến vậy. Tôi nghĩ mình sẽ cứng rắn lên và sẽ không bị đau đớn nữa, rồi những tể bào mỏng manh của tôi bị tiêu hủy và rồi tôi ngập trong nước mắt. Tôi cố lấy can đảm, thuyết phục bản thân mình rằng có lý do cho tất cả mọi chuyện và tại một thời điểm nào đó trong cuộc đời tôi, điều đó sẽ được lộ ra. Khi tôi có thứ mình muốn, tôi cầu Chúa hãy để nó ở lại đủ lâu để tôi biết là mình có nó và sẽ không đau đớn khi điều đó biến mất vì tôi không mong đợi điều đó ở lại, không phải bây giờ. Tôi giống như một chiếc bánh ngọt, bị véo mấy miếng giữa và tôi luôn

tìm kiếm mẫu đã mất, luôn luôn, chẳng bao giờ kết thúc, chỉ là bắt đầu...

- Cô không thành thật với bản thân mình - Bart khẽ nói - Cô biết rõ hơn bất cứ ai rằng miếng bánh thất lạc đó ở đâu, nếu không tôi sẽ không ở đây.

Giọng anh ta khẽ khàng và lời cuốn khiến tôi tựa đầu lên vai anh ta khi chúng tôi tiếp tục khiêu vũ.

- Anh sai rồi, Bart. Tôi không biết tại sao anh ở đây. Tôi không biết anh đã lấp đầy ngày của tôi như thế nào. Khi tôi dạy học và khi tôi ở với con trai tôi, thì đó là tôi đang sống... nhưng khi nó đi ngủ và tôi chỉ có một mình, tôi không biết phải làm gì. Tôi biết Jory cần một người cha. Khi tôi nghĩ đến bố nó, tôi nhận ra rằng tôi luôn cố làm những điều sai. Tôi xem lại mình và nổi giận về khả năng mình có... nhưng trong cuộc sống riêng của mình, tôi chỉ gây ra những sai lầm, do đó điều tôi đã đạt được về mặt nghề nghiệp chẳng là gì cả - Tôi không bước tiếp và mỉm cười rồi cố giấu khuôn mặt đi nhưng anh ta đã nâng mặt tôi lên, lau nước mắt cho tôi rồi đưa khăn tay của anh ta để tôi hỉ mũi.

Chúng tôi im lặng. Sự im lặng này kéo dài. Mắt chúng tôi gặp nhau, dán vào nhau và tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn.

- Những vấn đề của cô thật đơn giản, Cathy - anh ta bắt đầu - tất cả những gì cô cần là một ai đó giống tôi, người cần một người giống cô. Nếu Jory cần một người cha thì tôi cần một đứa con trai. Cô có thấy tất cả những vấn đề phức tạp được giải quyết đơn giản như thế nào không?

Quá đơn giản, tôi nghĩ, khi anh ta có một người vợ, khi tôi nhận thức rõ và đủ tin rằng anh ta không thể quan tâm đủ tới tôi.

- Anh có một người vợ mà anh yêu. - Tôi cay đắng nói, đẩy anh ta ra. Tôi không muốn có được anh ta quá dễ dàng, nhưng chỉ sau những cuộc tranh đấu đầy khó khăn và lâu dài chống lại mẹ tôi và mẹ không có ở đây để biết.

- Đàn ông cũng là những kẻ dối trá, - anh ta bình thản nói với vẻ thú vị lộ ra trong ánh mắt - Tôi có vợ và thỉnh thoảng chúng tôi ngủ cùng nhau nhưng sự đam mê đã nguội lạnh. Tôi không hiểu cô ấy. Tôi không nghĩ có ai hiểu cô ấy. Cô ấy có một đồng điều bí mật và không để tôi biết. Điều đó diễn ra lâu tới mức tôi chẳng muốn tìm hiểu nữa. Cô ấy có thể giữ những bí mật và những giọt nước mắt của mình, gặm nhấm những mối lo âu và bất cứ cái gì khiến cô ấy thức giấc vào ban đêm, tỉnh dậy và ngó xem cuốn album màu xanh đỏ! Giờ tôi ấy đã quá cân và cô ấy biết mình đang chịu một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ... sửa mặt... và tôi hiểu cô ấy khi cô ấy quay lại. Như thể tôi chưa từng biết cô ấy!

Tôi hoảng hốt trong lòng... anh ta phải quan tâm! Làm thế nào tôi có thể phá vỡ một cuộc hôn nhân khi nó thực sự đã chia lìa!

- Anh về nhà đi! - Tôi nói, đẩy anh ta ra - Ra khỏi nhà tôi! Tôi không biết anh tới mức phải nghe những rắc rối của anh... tôi không tin anh. Tôi thực sự không tin anh!

Anh ta bật cười, chế nhạo tôi, khuấy động những cố gắng đáng thương của tôi để đẩy anh ta ra.

Dục tình của anh ta đang bùng cháy... Nó bốc cháy trong mắt anh ta khi anh ta chớp lấy cánh tay tôi và kéo mạnh về phía mình.

- Giờ cô đừng có giọng như vậy nữa! Hãy nhìn cách cô ăn mặc. Cô khiến tôi đến đây vì một lý do. Giờ tôi đã ở đây, sẵn lòng bị quyến rũ. Cô đã quyến rũ tôi ngay lần đầu tiên tôi gặp cô... và vì trong đời tôi dường như tôi đã biết cô nhiều hơn tôi thực sự biết. Không ai bày trò chơi với tôi rồi lại coi đó là hoà. Hoặc cô thắng, hoặc tôi thắng nhưng nếu chúng ta cùng nhau lên giường, chúng ta có thể thức dậy lúc bình minh và thấy rằng cả hai chúng ta đều thắng.

Những ánh sáng màu đỏ loé lên. Dừng lại! Kháng cự! Đấu tranh! tôi không làm bất cứ điều nào trong những điều này cả. Tôi đâm vào ngực anh ta bằng những nắm tay nhỏ bé vô ích khi anh ta bật cười nhấc tôi lên và vác tôi lên vai. Một tay anh ta nắm chặt hai chân tôi để chân tôi không đá còn tay kia anh ta bật đèn. Trong bóng tối, tôi vẫn đang đâm vào lưng anh ta, anh ta bế tôi vào phòng ngủ của tôi và thả tôi xuống chiếc khăn phủ giường. Tôi co người để ngồi dậy nhưng anh ta nhào tới rất nhanh. Không có cơ hội dùng đầu gối. Anh ta dường như cảm nhận được khả năng của tôi có thể đánh bại mình nên nhào tới, tóm ở eo lưng tôi khiến cả hai chúng tôi ngã nhào trên sàn nhà! Tôi mở mồm kêu lên. Anh ta ép bàn tay lên mồm tôi rồi kẹp chặt tay tôi và ngồi lên đôi chân đang cố đá để thoát ra của tôi.

- Cathy, cô nàng lôi cuốn đáng yêu của tôi, cô đã gây ra vô số những rắc rối như thế này. Cô đã quyến rũ tôi từ lâu rồi, nàng diễn viên balê à. Cho tới tuần lễ trước khi Giáng sinh, cô là của tôi và khi vợ tôi về nhà... tôi sẽ không cần cô nữa.

Tay anh ta buông khỏi miệng tôi và tôi nghĩ mình sẽ kêu lên nhưng thay vì thế tôi chỉ nói.

- Ít nhất tôi không phải mua anh bằng những triệu đôla của bố tôi. - Chuyện xảy ra như thế. Anh ta ép môi một cách thô lỗ lên môi tôi trước khi tôi nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Đó không phải là cách tôi muốn. Tôi muốn quyến rũ anh ta, thiêu đốt anh ta, khiến anh ta theo đuổi tôi và chịu đầu hàng sau quãng thời gian dài đeo đuổi khó khăn để mẹ tôi có thể chứng kiến và đau khổ, biết mình không thể làm gì được, nếu không tôi sẽ nói ra. Vậy mà anh ta chiếm đoạt tôi thật nhẫn tâm, thô lỗ hơn Julian với cách thức tồi tệ nhất của mình! Anh ta quần mình đè nghiền tôi, kể cả khi đôi tay anh ta xé chiếc váy đỏ của tôi. Tất cả những gì tôi còn lại là quần áo nịt và anh ta lột ra khiến đôi dép màu bạc của tôi tuột ra và nằm giữa đồng quần áo đó.

Môi vẫn ép chặt thô bạo lên môi tôi, anh ta kéo đôi tay đang chống lại của tôi lên và bóp chặt tay tôi cho tới khi khớp xương kêu răng rắc. Tôi không hiểu anh ta cởi quần áo như thế nào kể cả khi lột trần tôi bên dưới. Khi anh ta cởi hết đồ trừ tất, tôi vẫn tiếp tục ngo ngoậy, quần quai, lác người, cố cào hay cắn trong khi anh ta hôn, mơn trớn. Mấy lần tôi có cơ hội kêu lên nhưng không thở nổi, cố nhồm lên để hất anh ta ra. Nhưng anh ta đón nhận điều này như một lời mời chào. Anh ta thoả mãn quá nhanh trước khi tôi kịp phản ứng!

- Ra khỏi đây! - tôi gào lên - Tôi sẽ gọi cảnh sát! Tôi sẽ tống anh vào tù với tội hành hung và cưỡng hiếp!

Anh ta bật cười vẻ khinh bỉ, day cả tôi trên chọc rồi đứng lên mặc quần áo vào.

- Ôi! - anh ta nói, chế giễu tôi bằng cách bắt chước giọng tôi - Tôi sợ quá! - Rồi giọng anh ta trở nên nghiêm túc khủng khiếp - Em không hạnh phúc ư? Chuyện đó không diễn ra như cách em dự định, nhưng em đừng lo, đêm mai tôi sẽ quay lại và có lẽ khi em có thể làm tôi đủ hài lòng, tôi sẽ có thời gian làm em hài lòng.

- Tôi có súng. Nếu anh dám đặt chân vào ngôi nhà này một lần nữa thì anh sẽ về châu trời. Anh không phải là người. Anh hung bạo hơn một con người.

- Vợ tôi cũng thường nói vậy - anh ta nói, chẳng buồn quay lưng lại kéo khoá quần lên - Nhưng cô ấy thích nó, giống như cô vậy. Thịt bò Wellington, cô có thể làm món đó tối mai, cộng thêm món salad trộn, món kem chocolate tráng miệng. Nếu cô nạp đủ chất cho tôi, chúng ta có thể đốt cháy calorie bằng cách hài lòng nhất có thể... và tôi không nói đến việc đi bộ - Anh ta toét miệng cười, chào tôi rồi đập chân vào nhau theo kiểu nhà binh và dừng ở cửa ra vào khi tôi ngồi dậy và ôm những mảnh còn lại của chiếc váy của mình lên che ngực - Cùng giờ tối mai, tôi sẽ ở lại... nếu cô đối xử tốt với tôi.

Hắn ta bỏ đi và sập mạnh cửa trước. Cút đi. Tôi bắt đầu khóc, không phải vì thương thân. Đó là sự thất vọng lớn tới mức tôi có thể đánh tới tấp hắn ta. Thịt bò Wellington! Tôi sẽ trộn thạch tín vào nó.

Một âm thanh rụt rè phát ra từ phía ngoài cửa.

- Mẹ ơi... Con sợ lắm. Mẹ đang khóc à?

Tôi vội khoác chiếc áo choàng vào rồi ôm Jory trong vòng tay.

- Con yêu, con yêu, mẹ ổn rồi. Con đã có một giấc mơ tồi tệ. Mẹ không khóc đâu... con có thấy không? - Tôi lau những giọt nước mắt vì tôi đã khóc.

Ba bó hoa hồng đỏ mỗi bó mười hai bông được gửi tới trong lúc Jory và tôi đang ăn sáng... những bông hoa thân ngắn dài khác nhau. Kèm theo là một tấm thiệp nhỏ màu trắng.

Tôi gửi tặng em một bó hồng lớn

Mỗi bông sẽ là một đêm em có trái tim tôi.

Không có tên người gửi. Tôi sẽ làm cái quái gì với ba đoá hồng trong một ngôi nhà bé như bao diêm? Tôi không thể tặng chúng cho một nhà trẻ, còn bệnh viện thì ở cách xa đây nhiều dặm. Jory quyết định phải làm gì với những bông hồng.

- Mẹ ơi, đẹp quá! Những bông hồng của bác Paul!

Vì Jory tôi đã giữ những bông hồng lại thay vì ném chúng đi. Tôi cắm rải rác chúng trong rất nhiều chiếc lọ khắp căn nhà. Jory rất vui sướng và khi tôi đưa nó đi tới lớp học múa, nó nói với tất cả các học sinh của tôi là nhà trần ngập hoa hồng, kể cả trong phòng tắm nữa.

Sau bữa trưa tôi chở Jory đến trường dòng, nó rất đáng yêu. Trường dòng Montessori đó gây cảm hứng cho Jory muốn học tập. Nó đã có thể viết được tên mình, dù mới chỉ có ba tuổi. Nó giống Chris, tôi tự nhủ, thật thông minh, đẹp đẽ, tài năng... ôi, Jory của tôi có tất cả mọi thứ... trừ một người cha. Từ đôi mắt nâu nhạt của nó ánh lên vẻ thông minh của một người tò mò cả đời về tất cả mọi việc.

- Jory, mẹ yêu con.

- Con biết điều đó, mẹ ạ - nó vẫy tay tạm biệt khi tôi lái xe đi.

Tôi tới đó đón nó khi nó bước ra khỏi trường, khuôn mặt nhỏ của nó đỏ bừng và lo lắng.

- Mẹ ơi, - nó hỏi ngay khi ngồi vào ô tô - Johnny Stoneman nói rằng mẹ nó tát nó khi nó sờ vào ngực mẹ nó... chỗ này - nó ngượng ngùng chỉ vào ngực tôi - Mẹ không tát con khi con sờ vào chỗ đó của mẹ chứ?

- Nhưng con không sờ vào chỗ đó của mẹ, từ khi con còn bé tẹo và mẹ cho con bú chỉ một thời gian ngắn.

- Thế lúc đó mẹ có tát con không? - nó lo lắng hỏi.

- Không, tất nhiên là không. Mẹ sẽ không bao giờ tát con vì đã chạm vào chỗ đó... do đó nếu con muốn thử, hãy tiến tới và chạm thử đi - Bàn tay nhỏ của nó giơ ra ngập ngừng trong lúc nó nhìn mặt tôi xem tôi có bị choáng không! Ôi, bọn trẻ học những điều cấm đoán mới nhanh làm sao! Khi sờ xong, nó mỉm cười, bớt hẳn căng thẳng.

- Ô, chỗ đó thật là mềm - Nó đã có một phát hiện dễ chịu và vòng tay quanh cổ tôi - Con cũng yêu mẹ, mẹ ạ. Vì mẹ yêu con kể cả khi con không tốt.

- Mẹ luôn yêu con, Jory. Nếu có lúc con không tốt, mẹ sẽ cố gắng và hiểu. - Phải, tôi sẽ không giống như bà ngoại... cũng không giống như mẹ tôi. Tôi sẽ là một người mẹ lý tưởng, và một ngày nào đó nó cũng sẽ có bố nữa. Làm thế nào mà bọn trẻ con, những đứa trẻ như thế này, đã được nói về tội lỗi và bị tát chỉ vì đã sờ? Có phải bởi vì nơi đó quá cao, quá gần cặp mắt Chúa trời! Tới mức mọi người sống dưới ảnh hưởng của Người, sống kính Chúa, hành động đạo đức trong khi họ phạm tất cả mọi tội lỗi trong Kinh thánh? Hãy kính trọng cha con và mẹ con. Hãy đối xử với người khác như người khác đối xử với con... vay gì trả nấy.

Phải... vay gì trả nấy... đó là lý do tại sao tôi ở đây.

Tôi dừng xe để mua tem trước khi về nhà và để Jory ngồi gà gât trong ghế trước. Anh ta đang ở trong bưu điện không lớn hơn căn phòng khách của tôi và cũng đang mua tem. Anh ta mỉm cười thú vị nhìn tôi, như thể chẳng có gì bất lịch sự đã xảy ra giữa chúng tôi đêm qua. Anh ta còn trơ tráo theo tôi ra xe để hỏi tôi có thích những đoá hồng không?

- Không phải loại hoa hồng của anh - tôi cúi kính rồi bước vào xe và sập cửa ngay trước mặt anh ta. Tôi bỏ mặc anh ta đứng ngó theo mặt không cười... thực tế, trông anh ta có vẻ hơi khổ sở.

Lúc năm rưỡi chiều một nhân viên chuyển bưu phẩm đặc biệt mang tới cửa nhà tôi một gói nhỏ. Trên đó có đề tôi phải ký nhận. Trong chiếc hộp là một chiếc hộp khác, bên trong nó là một chiếc hộp nhưng đựng đồ trang sức mà tôi vội mở ra trong khi Jory chăm chú nhìn. Trên nền nhung đen là một bông hồng đính rất nhiều viên kim cương. Cũng có một tấm thiệp "Có lẽ loại hoa hồng này khiến em thích hơn". Tôi coi món quà đó như một món đồ vật được mua bởi tiền của bà ấy, do đó nó không thực sự là quà của anh ta... không hơn những bông hoa hồng thật.

Tôi đó anh ta dám cả gan vác mặt đến lúc bảy rưỡi như đã nói. Tuy nhiên, tôi sẵn sàng để anh ta vào rồi lẳng lặng dẫn anh ta vào bàn ăn không có những món rắc rối như cocktail hay các món tinh tế khác. Bàn ăn được bày cẩn thận hơn đêm hôm qua. Tôi đã lấy ra một số hộp và dỡ ra một số đồ khác, trên bàn bày những miếng đăng ten lót và những đồ bằng bạc được đẩy nắp. Không ai trong chúng tôi nói cả. Tôi đã thu thập tất cả những bông hoa hồng xin tha lỗi của anh ta và chúng nằm trong chiếc hộp gần đĩa ăn của anh ta. Trên chiếc đĩa ăn trống không của anh ta là chiếc hộp đựng đồ trang sức với chiếc trâm hoa hồng đính kim cương bên trong. Tôi ngồi quan sát về mặt anh ta khi anh ta đặt chiếc hộp đựng đồ trang sức sang một bên cũng như dịch chiếc hộp đựng hoa ra chỗ khác. Rồi anh ta rút trong túi áo ngực ra một mẫu giấy và đưa nó cho tôi.

Tôi yêu em vì một lý do không có sự khởi đầu và kết thúc. Tôi yêu em thậm chí trước khi tôi biết em, do đó tình yêu của tôi là không có lý do hay không được dự kiến. Hãy nói tôi đi đi và tôi sẽ làm theo. Nhưng trước hết, nếu em đuổi tôi đi đi, tôi sẽ nhớ suốt đời rằng tình yêu đã có giữa hai chúng ta, khi tôi nằm chết, tôi sẽ yêu em hơn sau khi chết.

Tôi ngược lên gặp ánh mắt trung thực của anh ta lần đầu tiên kể từ lúc anh ta vào.

- Bài thơ của anh, không biết làm sao có một tiếng chuông ngân quen thuộc với đôi chút lạ lùng.

- Tôi sáng tác nó chỉ vài phút trước đây... làm sao nó có thể nghe quen thuộc được nhỉ? - Anh ta với chiếc nắp đầy hình vòm có vẻ là đầy món thịt bò Wellington bên dưới - Tôi báo cho cô biết tôi là một luật sư, không phải là một thi sĩ... do đó hãy tính đến sự khác lạ của nó. Văn tôi hơi không phải là môn học giỏi nhất của tôi ở trường.

- Hiển nhiên rồi, - tôi rất quan tâm tới về mặt của anh ta - Elizabeth Barrett Browning thật dịu dàng, nhưng không thuộc tuýp người anh thích.

- Tôi đã làm hết sức mình - anh ta đáp với nụ cười tinh quái, gặp ánh mắt tôi và thách thức tôi trước khi hạ ánh mắt nhìn chiếc đĩa lớn chỉ đựng mỗi một chiếc xúc xích và một ít đậu hạt lấy từ lon ra. Vẻ không tin hiện lên trong mắt anh ta, vẻ choáng váng bực mình do đó khiến tôi rất hài lòng đến nỗi tôi gần như thích anh ta.

- Anh đang ăn món ăn ưa thích của Jory - Tôi nói về hủ hê - Đó chính là những gì tối nay nó và tôi ăn. Vì chúng tôi thấy nó rất ngon nên tôi nghĩ nó cũng sẽ ngon đối với anh nên tôi để lại một ít. Vì tôi đã ăn rồi, tất cả chỗ đó là của mình anh và anh có thể tự mời mình ăn.

Anh ta cau có ném một ánh mắt khó chịu, thiêu đốt rồi cúi kính cẩn chiếc xúc xích mà tôi chắc

giờ đã nguội như đậu hạt. Nhưng anh ta ăn ngẫu nhiên tất cả mọi thứ và uống ly sữa. Món tráng miệng mà tôi đưa cho anh ta là một hộp bánh hình con giống. Thoạt đầu anh ta nhìn hộp bánh bằng vẻ ngạc nhiên chết điếng người rồi xé vỏ, chộp lấy, một con sư tử và bằng một miếng cắn làm vỡ vụn đầu nó ra.

Chỉ khi ăn hết chỗ bánh đó và rồi nhặt hết những mảnh vụn thì anh ta mới nhìn tôi vẻ vô cùng chê trách khiến tôi phải rúm người lại bé bằng con kiến.

- Tôi thấy rằng cô là một trong những phụ nữ thoải mái tới mức đáng ghét không chịu làm bất cứ điều gì để làm một người đàn ông hài lòng.

- Sai rồi. Tôi chỉ tự do làm thế với một số đàn ông thôi. Nhưng những người khác tôi có thể sùng bái, ngưỡng mộ và phục dịch như một nô lệ.

- Cô buộc tôi phải làm điều tôi đã làm. - anh ta phản đối quyết liệt - Cô nghĩ là tôi dự định làm thế à? Tôi muốn chúng ta thiết lập mối quan hệ trên cơ sở bình đẳng. Tại sao cô mặc cái loại váy đó?

- Đó là loại tất cả những người đàn ông theo chủ nghĩa sô-vanh thích.

- Tôi không phải là người theo chủ nghĩa sô-vanh... và tôi ghét loại váy đó!

- Anh thích thứ tôi đang mặc hơn ư? - Tôi ngồi thẳng người để cho anh ta nhìn rõ hơn chiếc áo len dài tay cũ mà tôi đang mặc. Cùng với chiếc áo len đó tôi mặc một chiếc quần jean màu xanh sẫm cũ, chân đi đôi giày đế mềm bụi bặm, tóc được hất ra sau và cuộn thành một búi to. Tôi cố tình để lại mấy sợi dài để chúng xoã xuống mặt, hơi cẩu thả khiến tôi trông có vẻ kinh khủng hơn. Mặt thì không trang điểm gì. Còn anh ta thì diện đến choáng người.

- Ít ra cô có vẻ trung thực và sẵn sàng để tôi thực hiện việc theo đuổi. Nếu có một điều mà tôi coi thường nhất là một phụ nữ kêu gọi, giống như cô làm tối hôm qua. Tôi chờ đợi ở cô nhiều hơn cái kiểu váy mỏng để lộ mọi thứ kích thích khiến tôi phải khám phá. - Anh ta nhíu mày và lăm bầm - Từ một cô điếm váy đỏ chết tiệt chuyển sang quần jean xanh. Chỉ trong có một ngày, cô ta chuyển thành một cô gái hippy.

- Đó là màu hoa hồng, chứ không phải màu đỏ! Ngoài ra, Bart, những người đàn ông mạnh mẽ như anh luôn say mê những người phụ nữ ngu ngốc thụ động và yếu ớt, bởi vì cơ bản chính bản thân các anh là những kẻ ngoan ngoãn và sợ những người phụ nữ năng nổ!

- Tôi không phải là một kẻ yếu ớt, dễ bảo hay bất cứ thứ gì mà một người đàn ông thích cảm thấy mình là một người đàn ông chứ không phải được sử dụng cho mục đích riêng của cô. Đối với những phụ nữ thụ động tôi cũng coi thường nhiều như đối với những người năng nổ. Tôi chỉ không thích cái cảm giác trở thành nạn nhân của một người đàn bà đi sẵn dẫn mình vào một cái bẫy. Cô đang định làm cái quái quỷ gì với tôi vậy? Tại sao lại ghét tôi nhiều đến thế? Tôi tặng cô những đoá hồng, kim cương, bài thơ bất chước, còn cô thì thậm chí không buồn chải tóc và còn tỏ thái độ khiêu khích nữa.

- Anh đang nhìn vào bản chất con người tôi và giờ khi đã thấy thì anh có thể đi được rồi. - Tôi

đứng dậy và bước tới cửa trước và mở rộng cửa. - Chúng ta đã làm về nhau. Hãy trở lại với vợ anh. Bà ấy có thể có anh, vì tôi không muốn anh.

Anh ta bước tới rất nhanh như thể bị ra lệnh, rồi ghì chặt tôi trong vòng tay mình và đá cánh cửa đóng lại.

- Tôi yêu em. Chúa biết tại sao tôi làm thế, nhưng như thể là tôi đã luôn yêu em.

Tôi ngược lên nhìn khuôn mặt anh ta, không tin anh ta, kể cả khi anh ta tháo chiếc cặp khỏi mái tóc tôi và để nó xoã xuống. Không theo thói quen, tôi hất đầu để tóc xoã ra và tự buông xuống và hơi mỉm cười, anh ta nghiêng khuôn mặt tôi về phía anh ta.

- Anh có thể hôn lên đôi môi tự nhiên của em không? Nó thật đẹp - Không đợi được cho hép, anh ta khẽ áp môi vào môi tôi. Ồ... cảm giác run rẩy của một nụ hôn nhẹ như lông tơ đó! Tại sao tất cả đàn ông không biết đó là cách đúng nhất để bắt đầu? Điều phụ nữ muốn là bị nghiêng ngả, nghệt thờ bởi một cái lưỡi ấn mạnh ư? Không phải tôi, tôi muốn được chơi như một cây đàn violin, rất nhẹ, nhịp chậm, ngón tay kéo đều đều, và mạnh dần lên tới đỉnh cao. Tôi muốn được tiến tới những đỉnh cao ngây ngất có thể đến với tôi khi những lời nói đúng lúc được cất lên và nụ hôn đúng lúc được trao tặng đúng khi tay anh ta bắt đầu hoạt động. Nếu đêm qua anh ta chỉ thể hiện có đôi chút thì đêm nay anh ta sử dụng tất cả các kỹ năng mình có. Lần này anh ta đưa tôi lên tới những vì sao nơi cả hai chúng tôi nổ tung và lại bám dính vào nhau, tiếp tục, tiếp tục.

Khắp người anh ta đầy lông lá. Julian thì chẳng có lông chỉ một đường mảnh chạy thẳng tới rốn. Julian không bao giờ hôn bàn chân tôi thơm mùi hoa hồng do ngâm lâu trong nước tắm ha nước hoa trước khi tôi khoác bộ quần áo lao động cũ vào. Anh ta ngâm từng ngón chân trước khi bắt đầu khám phá lên phía trên. Tôi cảm thấy bà ngoại đang nhìn, ném ánh mắt xám khắc nghiệt để ném cả hai chúng tôi xuống địa ngục. Tôi chuyển hướng suy nghĩ, gạt bà ra, để cho ý thức của tôi hoạt động và về người đàn ông này giờ đang đối xử với tôi như một người tình.

Nhưng anh ta không yêu tôi, tôi biết điều đó. Bart đang sử dụng tôi chỉ đơn giản là người thế chỗ cho vợ anh ta. Khi bà ấy trở về, tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa. Tôi biết điều đó, biết điều đó nhưng vẫn trao và nhận cho tới khi cả hai chúng tôi thiếp đi trong vòng tay nhau.

Khi tôi ngủ thiếp đi, tôi đã mơ. Julian đang ở trên chiếc hộp nhạc bằng bạc bố đã tặng tôi khi tôi lên sáu tuổi. Anh ấy quay quanh, mặt hướng về phía tôi, kết tội tôi bằng đôi mắt đen rồi một bộ ria mép mọc lên ở miệng anh ấy và anh ấy biến thành Paul nhìn tôi buồn bã. Tôi chạy vội tới để giải thoát ông khỏi chiếc hộp nhạc giờ đang biến thành một cỗ quan tài... và rồi là Chris ở bên trong nó, mắt anh ấy nhắm, hai tay đặt trên ngực... đã chết, đã chết. Chris!

Tôi thức giấc thấy Bart đã đi và gôi tôi ướt đầm nước mắt. Mẹ ơi, tại sao mẹ bắt đầu chuyện này, tại sao?

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của con trai tôi, tôi dẫn nó đi vào làn không khí lạnh buổi sáng trên đường đi làm. Tôi nghe tiếng ai đó gọi tên tôi yếu ớt và xa xa cùng với mùi của những đoá hoa hồng kiêu cô. Tại sao anh không tới hả Paul, hãy cứu em khỏi bản thân em... tại sao chỉ gọi em trong suy

nghĩ của anh?

Phần một đã kết thúc. Phần hai sẽ bắt đầu khi mẹ tôi biết tôi có một đứa con của Bart... Rồi khi đó bà ngoại cũng sẽ phải trả giá. Khi nhìn lên tôi thấy những ngọn núi uốn lượn trong một nụ cười tự mãn. Ít ra tôi đã đáp lại tiếng gọi của chúng. Tiếng gọi dằn vặt, đòi trả thù.

ĐI THĂM BÀ NGOẠI

Lâu đài Foxworth nằm ở cuối con đường cụt, là ngôi nhà lớn nhất và ấn tượng nhất trong số rất nhiều ngôi nhà lớn và đẹp. Nó là ngôi nhà duy nhất nằm trên sườn đồi cao, rất cao, giống như một thành trì nhìn xuống tất cả những ngôi nhà khác. Ngày ngày tôi tới nhìn nó, lập những kế hoạch của mình.

Bart và tôi không phải lên đi gặp nhau. Ngôi nhà tôi sống nằm tách biệt và không ai có thể bắt gặp chúng tôi khi anh ta tới với tôi qua cửa sau mở ra một chiếc sân có hàng rào. Phía sau nó là con đường thành phố, có nhiều cây khiến nó có vẻ riêng tư. Đôi lúc chúng tôi gặp nhau ở một thị trấn xa và cuộc tình của chúng tôi trong một căn phòng khách sạn thật hoang dã, ngọt ngào, dịu dàng, kêu gọi và thoả mãn hoàn toàn, vậy mà tôi vẫn chết lặng khi lúc ăn trưa anh ta nói.

- Sáng nay cô ấy gọi điện, Cathy. Cô ấy sẽ về nhà trước Giáng sinh.

- Hay quá. - Tôi nói và tiếp tục ăn món salad và món bò Wellington được mang ra sớm. Anh ta chau mày và chiếc nĩa xiên salad ngập ngừng ở miệng.

- Nghĩa là chúng ta không thể gặp nhau nhiều. Em không thấy tiếc ư?

- Chúng ta sẽ tìm được cách.

- Nếu em không phải là người phụ nữ gây ngạc nhiên nhất.

- Đừng có vẻ như mọi chuyện đã kết thúc thế. Tất cả phụ nữ đều là quỷ cái đối với đàn ông và có lẽ đối với chính bản thân họ nữa. Chúng tôi là những kẻ thù tệ nhất của bản thân mình. Anh không phải li dị bà ấy và từ bỏ cơ hội thừa hưởng gia tài của bà ấy. Dù bà ấy có thể sống lâu hơn anh và có cơ hội mua một người chồng khác trẻ hơn.

- Đôi khi em thật ác khẩu giống cô ấy! Cô ấy không mua anh! Tôi yêu cô ấy! Cô ấy yêu tôi! Tôi đã phát điên vì cô ấy, phát điên vì cô ấy như giờ tôi đang phát điên vì em. Nhưng cô ấy đã thay đổi. Khi tôi gặp cô ấy, cô ấy thật dịu dàng, đáng yêu, đó là tất cả những gì tôi muốn ở một phụ nữ và một

người vợ, nhưng cô ấy đã thay đổi - Anh ta đưa chiếc đĩa có miếng salad vào mồm và hần học nhai - Cô ấy luôn là điều huyền bí đối với tôi... giống như em vậy.

- Bart, anh yêu... - tôi nói - chẳng mấy chốc tất cả những bức tường huyền bí của em sẽ sụp đổ.

Anh ta tiếp tục nói, như thể tôi chưa xen ngang.

- Ông bố cô ấy, ông ấy cũng là một điều huyền bí, nếu em gặp ông ấy thì thấy ông ta là một quý ông tốt bụng, nhưng bên dưới vẻ bề ngoài đó là một trái tim thép. Tôi nghĩ mình là luật sư duy nhất của ông ấy, nhưng ông ấy có tới sáu luật sư khác nhau, mỗi người trong bọn tôi được giao một công việc khác nhau. Việc của tôi là lập di chúc cho ông ấy. Ông ta đã thay đổi di chúc hàng chục lần, đưa tên thành viên của gia đình vào rồi lại gạch đi, và thêm vào điều khoản bổ sung như một người điên, dù rằng ông ta đủ tỉnh táo cho tới phút cuối. Phần bổ sung cuối cùng là phần tồi tệ nhất.

Tất nhiên, không có một đứa con nào cho anh ta cả.

- Khi đó anh thực sự là một luật sư đang hành nghề?

Anh ta mỉm cười cay đắng rồi trả lời.

- Tất nhiên. Giờ tôi lại hành nghề lại. Một người đàn ông cần có một điều gì đó có ý nghĩa để làm. Một người có thể đi vòng quanh châu Âu bao nhiêu lần trước khi nổi buồn chán ăn sâu? Em thấy cũng những khuôn mặt già nua đó, làm cùng những điều cũ kỹ đó, cười những trò đùa đó.

- Tại sao anh không li dị bà ấy và làm một điều gì ý nghĩa cho cuộc đời anh?

- Cô ấy yêu tôi. - Đó là điều anh ta trả lời. Ngắn gọn. Dịu dàng. Anh ta ở lại vì bà ấy yêu anh ta, điều đó buộc tôi phải nói.

- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau anh nói anh yêu bà ấy, rồi anh lại nói không yêu... thế là thế nào?

Anh ta suy nghĩ về điều đó một lúc lâu.

- Nói thật, nàng diễn viên balê à. Tôi vừa yêu vừa ghét. Tôi yêu cô ấy, tôi ghét cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy là người như em bây giờ. Do vậy, xin hãy giấu kín mặt xấu đó đi để không nhắc tôi nhớ tới cô ấy và đừng làm với tôi điều cô ấy đã làm. Em dựng một bức tường và đừng làm với tôi điều cô ấy đã làm. Em dựng một bức tường giữa chúng ta bởi vì em biết một điều gì đó mà tôi không biết. Tôi không yêu dễ dàng và tôi ước giá tôi đừng yêu em.

Anh ta đột nhiên giống như một cậu bé con, buồn bã, như thể con chó cưng của cậu ta đã phản bội lại cậu ta và cuộc sống sẽ không được tốt đẹp nữa. Tôi cảm thấy xúc động nên nói.

- Bart, em thế sẽ có ngày anh biết tất cả những bí mật của em và bí mật của bà ấy... nhưng cho tới lúc đó, hãy nói anh yêu em, thậm chí nếu anh không định thế, vì em không thể thấy thích thú với anh nếu em không cảm thấy anh yêu em dù chỉ chút ít.

- Một chút ít thôi ư? Dường như tôi đã yêu em cả đời rồi. Thậm chí khi lần đầu tiên hôn em, thì dường như trước đây tôi đã hôn em rồi... tại sao lại thế?

- Nghiệp chướng. - Tôi mỉm cười trước vẻ mặt ngờ ngác của anh ta.

Có một điều tôi phải làm trước khi mẹ tôi trở về. Một hôm khi tôi không có giờ dạy và Jory ở ngôi trường đặc biệt của nó, tôi lên tới Lâu đài Foxworth, dùng tất cả các lối đi bí mật. Ở cửa sau, tôi dùng chiếc chìa khoá gỗ mà Chris đã làm nhiều năm về trước. Hôm đó là thứ Năm. Tất cả những người giúp việc sẽ ở trong thành phố. Vì Bart đã nói cho tôi chi tiết công việc hàng ngày của mình nên cũng nói cho tôi rất nhiều về một ngày của bà ngoại. Tôi biết lúc này cô y tá đang ngủ trưa, do đó bà ngoại cũng có thời gian nghỉ ngơi trong buổi chiều. Bà vẫn ở trong căn phòng nhỏ bên cạnh thư viện, chính căn phòng mà ông ngoại đã nằm liệt giường trong những ngày cuối đời trong khi trên gác bốn đứa trẻ chúng tôi chờ đợi ông thưởng công và cái chết sẽ làm cho chúng tôi tự do.

Tôi sai bước qua những căn phòng lớn, tráng lệ và thèm muốn nhìn tất cả những đồ đạc xinh đẹp và thấy lại chiếc cầu thang đôi uốn lượn trong căn phòng lớn tới mức đủ để dùng làm phòng khiêu vũ. Nơi cầu thang uốn lượn giao với hành lang là tầng hai và từ đó dẫn tới một cầu thang khác dẫn thẳng tới tầng áp mái. Tôi thấy chiếc tủ to mà Chris và tôi đã trốn bên trong để xem bữa tiệc Giáng sinh diễn ra bên dưới. Đã lâu lắm rồi, vậy mà chiếc đồng hồ thời gian của tôi đang từ từ quay ngược lại. Tôi lại mười hai tuổi và sợ hãi, hốt hoảng trước ngôi nhà khổng lồ này sẽ nhấn chìm tôi xuống nếu tôi cử động hoặc thốt ra một tiếng thì thầm. Tôi lấy làm kinh ngạc trước ba giàn đèn nến treo trên trần nhà cách sàn nhà mười hai mét. Vì đây là sàn nhà để khiêu vũ lát gạch khảm, tôi tự nhiên muốn nhảy một chút để xem nó như thế nào.

Tôi nhẹ nhàng bước vào, tận dụng thời gian của mình, ngắm nhìn những bức tranh, những bức tượng bán thân bằng đá cẩm thạch, những chiếc đèn lớn, những đồ treo tường rực rỡ mà chỉ những người vô cùng giàu có, nhưng lại có thể rất keo kiệt mới có thể mua được. Hình dung ra việc bà ngoại mua vài taffeta xám chỉ để tiết kiệm vài đôla, trong khi ông bà mua những thứ tốt nhất để trang hoàng phòng ốc và họ có hàng triệu đôla!

Rất dễ tìm thư viện. Không bao giờ có thể quên được những bài học có được hồi còn trẻ và trong tình trạng khốn khổ. Thế mới là thư viện chứ! Clairmont không có một thư viện với quá nhiều sách đẹp đến vậy. Bức ảnh Bart nằm trên mặt bàn nặng đã từng là bàn của ông ngoại. Có rất nhiều thứ ở đó chỉ ra rằng Bart thường dùng căn phòng này để nghiên cứu vào để thăm nom mẹ vợ. Chiếc dép đi trong nhà màu nâu của anh ta để bên dưới một chiếc ghế gần lò sưởi đá to dùng mặt lò sưởi dài gần ba mét. Những chiếc cửa kiểu Pháp mở ra một sân hiên đối diện với một khu vườn có đài phun nước vào một bể nước cho chim tắm tạo thành bởi những bậc đá trong vườn, với nước chảy xuống một cái bể. Một nơi đẹp, đầy ánh mặt trời.

Ít nhất tôi đã được nhìn đủ để thoả mãn trí tò mò của mình bị che giấu trong bao nhiêu năm và tôi tìm thấy chiếc cửa nặng nề ở tít một đầu thư viện. Bên kia cánh cửa đó là bà ngoại phù thủy. Hình ảnh của bà loé lên trong óc tôi. Tôi lại nhìn thấy bà khi đêm đầu tiên chúng tôi tới đây, đứng sừng sững phía trên chúng tôi, thân hình mập mạp đầy sức mạnh, quyền lực, đôi mắt khắc nghiệt thô bạo của bà

quét khắp lượt chúng tôi và không một sự cảm thông, không lòng trắc ẩn đối với những đứa trẻ mất cha đã mất mát quá nhiều. Bà thậm chí không mỉm cười chào đón chúng tôi hay chạm vào những chiếc má tròn trĩnh rất lồi cuồn của hai đứa em với tuổi lên năm của chúng.

Đêm thứ hai loé lên, khi bà ngoại ra lệnh cho mẹ cho chúng tôi xem chiếc lưng trần đầy những vết đỏ và rớm máu. Kể cả trước khi chúng tôi nhìn thấy thì nỗi sợ hãi khi bà tóm tóc Carrie và Cory đã lẫn xả vào bà, định làm bà đau bằng chiếc giày trắng nhỏ đá vào chân và hàm răng trắng cắn vào chân bà... và bằng một cái tát đầy sức mạnh bà đã làm nó ngã quay. Chỉ bởi vì nó đã bảo vệ người chị sinh đôi của nó đang kêu gào. Tôi lại thấy mình đứng trước chiếc gương trong phòng tắm không có một chiếc áo nào và sự trừng phạt của bà thật khắc nghiệt, nhẫn tâm, cố tước đoạt khỏi tôi thứ tôi say mê nhất, đó là mái tóc của tôi. Chris đã mất cả ngày để cố lấy hắc ín khỏi tóc tôi và để tóc tôi không phải cắt. Rồi không có đồ ăn hay sữa trong hai tuần lễ liền! Đúng! Bà đáng phải gặp lại tôi! Như tôi đã thề vào ngày bà đánh tôi rằng sẽ có ngày bà trở thành một kẻ tự lo liệu được và tôi sẽ là người vứt rơi bà và không cho bà ăn!

Sự trớ trêu ngọt ngào... bà đã từng hả hê khi thấy ông ngoại chết. Giờ thì bà đang nằm trên giường ông và còn không tự lo liệu được bằng ông... lại còn cô độc nữa! Tôi cởi chiếc áo khoác mùa đông nặng ra, ngồi xuống tháo đôi boot và rồi xỏ đôi giày múa bằng satin trắng vào. Bộ quần áo nịt của tôi màu trắng và đủ mỏng để lộ làn da màu hồng của tôi. Tôi xoa mái tóc để nó đổ xuống như một thác nước vào rục lượn sóng trên lưng. Giờ bà có thể thấy và ghen tị vì sau rốt hắc ín đã không phá hỏng được mái tóc đó.

Hãy sẵn sàng, bà ngoại! Cháu đang tới đây!

Tôi lặng lẽ đi tới cửa phòng bà. Rồi thận trọng mở cửa ra. Bà đang nằm trên chiếc giường bệnh cao, mắt khép hờ. Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ rọi xuống chiếc đầu bóng màu hồng của bà cho thấy bà gần như rụng hết tóc. Trông bà mới già nua làm sao! Thật hốc hác, bé nhỏ đi nhiều. Đâu rồi người không lồ tôi đã từng biết? Tại sao bà không mặc một chiếc váy vải taffeta xám biểu hiện của sự đe dọa? Tại sao trông bà có vẻ đáng thương như vậy?

Tôi phải chai cứng lại, xua đuổi lòng thương xót vì bà chẳng bao giờ đoái thương tới chúng tôi. Rõ ràng là bà đang thiêu thiêu ngủ, nhưng khi cửa từ từ mở ra, mắt bà từ từ hé ra. Rồi mắt bà tròn lên. Bà đã nhận ra tôi. Đôi môi mỏng, nhăn nheo của bà run run. Bà đang sợ! Vinh quang Thiên chúa! Thời gian của tôi đã tới! Vậy mà tôi vẫn dừng lại ở cửa ra vào, hoảng sợ. Tôi tới vì sự trả thù và thời gian bị đánh cắp của mình. Tại sao bà không giống như con quái vật mà tôi vẫn nhớ? Tôi muốn bà như thê, chứ không phải là như bây giờ, một bà già ốm yếu, già nua, tóc lơ thơ trơ sọ, những sợi tóc còn lại được kéo lên đỉnh đầu và được buộc bằng một chiếc nơ satin. Chiếc nơ khiến bà có vẻ giống một cô gái ma quỷ và kể cả khi được buộc lại với nhau thì cái mớ tóc mỏng đó cũng chẳng lớn hơn ngón tay út của tôi... giống như một vệt bút lông quét trên một bức tranh màu nước.

Bà đã từng cao một mét tám và nặng ngót một tạ, bộ ngực đồ sộ của bà đã từng như những ngọn núi đúc bằng bê tông. Giờ bộ ngực đó nhỏ như một đôi tất cũ trên chiếc bụng phồng lên của bà. Cánh tay bà như chiếc gậy khô quắt, bàn tay gân guốc, những ngón tay xương xẩu. Tôi nhìn chăm chăm và bà cũng chăm chăm nhìn lại trong sự im lặng hoàn toàn khi nhịp tích tắc của chiếc đồng hồ nhỏ đập mãi

không thôi, tính khí của bà lộ ra cho tôi biết sự giận dữ của bà. Bà cố nói để đuổi tôi ra. Dòng giống ma quỷ, bà sẽ kêu lên nếu bà có thể, ra khỏi nhà tao! Đứa con của quỷ, cút đi, cút đi, cút đi! Nhưng bà không thể nói, không bất cứ một lời nào.

Trong lúc đó tôi có thể vui vẻ chào bà.

- Chào buổi chiều, bà ngoại thân mến. Thật vui khi được gặp lại bà. Bà có nhớ cháu không? Cháu là Cathy, một trong những đứa cháu ngoại mà bà đã giúp nấu nướng và hàng ngày bà mang cho bọn cháu đồ ăn trong một chiếc giỏ picnic... ngày ngày cứ sáu rưỡi sáng là bà có mặt ở đó với chiếc bình giữ nhiệt đựng sữa và một chiếc bình nhỏ đựng súp ấm. Tại sao bà không thể mang cho bọn cháu súp nóng ít nhất một lần? Có phải bà chủ tâm chỉ hâm súp đó âm âm thôi không? - Tôi bước vào phòng và đóng cánh cửa lại. Chỉ khi đó bà mới thấy chiếc roi liễu mà tôi giấu sau lưng.

Tôi vụt nhẹ chiếc roi vào lòng bàn tay.

- Bà ngoại, - tôi nói giọng êm ái - có nhớ cái ngày bà quật mẹ tôi không? Làm sao bà lại buộc mẹ tôi phải lột trần ra trước mặt ông ngoại rồi bà quật mẹ, còn mẹ thì đã là người lớn rồi... một hành động xấu xa, vô liêm sỉ, bà không đồng ý à?

Đôi mắt xám hoảng sợ dán vào chiếc roi. Một cuộc đấu tranh khủng khiếp đang diễn ra trong óc bà... còn tôi thì rất vui, rất vui vì Bart đã cho tôi biết bà vẫn bình thường về mặt tinh thần. Đôi mắt xám, sưng nước, mi đỏ và xung quanh rạn như những vết chân chim, như những vết cắt không chảy máu. Đôi môi mỏng, cong giờ lõm xuống chỉ còn như một chiếc khuyết áo và nhăn nheo bởi một đường hằn sâu, dưới chiếc mũi dài khoằm. Chiếc cổ áo cao và đơn giản của chiếc jacket vải cotton màu vàng được cài chặt bằng chiếc trâm kim cương! Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bà mà không thấy chiếc châm cài trên cổ áo từ những chiếc váy vải taffeta xám của bà tới những chiếc cổ áo móc màu trắng.

- Bà ngoại, - giọng tôi trầm bổng - bà có nhớ hai đứa trẻ sinh đôi không? Hai đứa trẻ bé nhỏ năm tuổi bà đã nhử vào ngôi nhà này. Trong thời gian chúng ở đây không một lần bà gọi tên chúng... hay tên của bất cứ ai trong chúng tôi. Cory đã chết, và bà biết điều đó... nhưng mẹ tôi có nói cho bà về Carrie hay không? Carrie cũng đã chết rồi. Nó không cao lên được bởi vì nó đã bị cướp mất ánh mặt trời và không khí trong lành trong nhiều năm trời khi nó cần nhất. Nó cũng bị cướp mất tình yêu, sự an toàn, chỉ có những đau đớn thay vì tình yêu. Chris và tôi đã phải ra mái nhà để ngồi và sưởi nắng, nhưng hai đứa em sợ mái nhà cao. Bà có biết chúng tôi đã ra khỏi đó và đã ở đó hàng giờ và hàng giờ... không, bà đã không biết, đúng không?

Bà khẽ nhúc nhích, như thể cố chìm xuống tấm đệm mỏng. Tôi hả hê thấy nỗi sợ hãi của bà, hoan hỉ vì bà có thể nhúc nhích đôi chút được. Đôi mắt bà giờ như mắt tôi đã từng, là những ô cửa sổ để lộ tất cả những cảm xúc kinh hoàng của bà... và bà không thể kêu to để gọi sự giúp đỡ, kêu gọi lòng nhân từ của tôi.

- Có nhớ đêm thứ hai không, bà ngoại đáng yêu, thân thương nhất? Bà đã tóm tóc Carrie nhấc nó lên, bà biết điều đó gây đau đớn nhiều như thế nào, vậy mà bà vẫn làm. Rồi bằng một cái tát bà khiến Cory ngã quay và bà biết điều đó cũng gây đau đớn lắm khi nó chỉ định bảo vệ chị sinh đôi của nó. Tội nghiệp Carrie, nó đã đau buồn vì Cory nhiều lắm. Nó không bao giờ vượt qua được cái chết của

Cory, không bao giờ thôi nhớ Cory. Nó gặp một anh chàng đáng yêu tên là Alex. Chúng yêu nhau và chuẩn bị cưới thì nó phát hiện ra cậu ta sắp trở thành mục sư. Điều đó khiến Carrie bị sốc. Bà thấy đấy, bà khiến tất cả chúng tôi sợ hãi tận đáy lòng những người sùng đạo. Cái ngày Alex nói cậu ta sẽ trở thành mục sư, Carrie rơi vào một nỗi sầu muộn tuyệt vọng. Nó đã tiếp thu những bài học bà dạy rất tốt. Bà đã dạy chúng tôi rằng không đứa nào có thể đủ tốt để làm hài lòng đức Chúa. Cái ý nghĩ đó đã sống dậy vào cái ngày Carrie bị ốm vì sốc, sầu muộn và thiếu ý chí tiếp tục sống.

Giờ hãy nghe những gì nó đã nói... chính là bà! Vì bà đã nhồi nhét vào đầu óc thơ trẻ của nó rằng nó bẩm sinh đã xấu xa và nó sẽ vẫn xấu xa dù có cố gắng trở thành người tốt! Nó tin bà! Cory đã chết. Nó biết Cory chết vì thạch tín được trộn vào những chiếc bánh bột ngọt... Do đó khi nó cảm thấy không thể tiếp tục tồn tại khi tất cả mọi người được mong chờ là hoàn hảo, nó đã mua thuốc diệt chuột! Nó đã mua một túi mười hai chiếc bánh bột ngọt và phủ chúng bằng thuốc diệt chuột có chứa thạch tín! Nó đã ăn tất cả trừ một cái... và cái đó có vết răng cắn. Giờ... hãy co lại vào tấm đệm và cố chạy thoát khỏi tội lỗi là của bà! Bà và mẹ tôi đã giết nó như đã giết Cory!

Bà ngoại không bao giờ yêu chúng tôi, nên có thể nghĩ tới bà có thể làm bất cứ điều gì. Nhưng mẹ chúng tôi đã sinh ra chúng tôi, đã nuôi nấng chúng tôi, đã yêu thương chúng tôi khi bố còn sống... đó là một câu chuyện khác... một câu chuyện khủng khiếp không thể chịu đựng nổi!

- Đúng thế, bà ngoại, giờ Carrie đã chết, bởi vì nó muốn chết cùng cách Cory đã chết và ở cùng với Cory trên thiên đường.

Mắt bà chớp chớp và một cơn ho nhẹ lan khắp tấm chăn phủ.

Tôi gơ từ sau lưng ra chiếc hộp đựng những sợi tóc dài của Carrie mà tôi mất nhiều giờ sắp lại và chải thành một món tóc dài vàng lấp lánh. Một đầu được buộc chiếc nơ sa tanh đỏ, đầu kia là chiếc nơ sa tanh màu tím.

- Bà nhìn đi, đây là tóc của Carrie, chỉ một ít thôi. Tôi còn có một chiếc hộp khác đựng đầy những sợi tóc rối, vì tôi không thể chịu được khi phải tách một phần của nó ra. Tôi giữ nó lại không phải chỉ để cho Chris và bản thân tôi, mà còn để cho bà và mẹ tôi thấy... vì cả hai người đã giết Carrie cũng như cả hai đã giết Cory!

Tôi gần như phát điên vì căm thù. Sự trả thù thiêu đốt ánh mắt tôi, tâm trạng tôi và làm run rẩy đôi bàn tay tôi. Tôi có thể nhìn thấy Carrie khi nó nằm hấp hối, trở nên già nua, quắt queo, xương xẩu cho tới lúc nó chỉ còn là bộ da xanh xao bọc xương, trong suốt đến nỗi có thể thấy được tất cả các mạch máu... và xác nó được vội đưa vào một chiếc quan tài kim loại để tránh mùi thối rữa.

Tôi bước lại gần chiếc giường hơn và dùng đưa món tóc với dải ruy băng rực rỡ trước đôi mắt mở lớn sợ hãi của bà.

- Đây không phải là món tóc đẹp ư? mái tóc của bà đã bao giờ đẹp đến thế này, đến thế này không? Không! Tôi biết nó không bao giờ. Không có gì ở bà đã từng là đẹp cả, không có gì! Không kể cả khi bà còn trẻ! Đó là tại sao bà ghen tuông đến vậy với bà mẹ kế của bà - Tôi bật cười khi thấy vẻ ngần ngừ của bà - Phải, bà ngoại thân yêu, giờ tôi biết về bà nhiều hơn đã từng biết. Con rể bà đã nói

cho tôi tất cả những bí mật gia đình mà mẹ tôi đã nói với anh ta. Ông chồng Malcom của bà đã yêu người vợ trẻ của bố ông ta, con người xinh đẹp và dịu dàng gấp mười lần bà! Do đó khi bà Alicia có một đứa con trai, bà nghi ngờ rằng đứa con trai đó là con của chồng bà. Đó là lý do tại sao bà căm ghét bố chúng tôi, bà đã nhẫn tâm tìm bố, lừa bố tin rằng sẽ tìm được một ngôi nhà tốt. Bà đã cho bố học, cho bố những thứ tốt nhất để bố được nếm mùi cuộc sống giàu sang, rồi sau đó sẽ bị thất vọng và đau đớn hơn khi bà sẽ tống bố ra khỏi cửa và chẳng để lại gì cho bố trong di chúc. Nhưng bố tôi đã khiến bà bị lừa phỉnh, đúng không? Bố đã mang đi khỏi bà con gái bà, người mà bà cũng căm ghét nữa, bởi vì chồng bà yêu thương con gái bà hơn là yêu bà. Bà đã lằm về Malcom và Alicia, vì bà nội tôi căm ghét Malcom! Nhiều lần bà ấy đã đuổi cổ ông ta... và đứa con bà ấy có không phải là con của chồng bà! Dù có thể sẽ là vậy, nếu Malcom có cách của ông ta!

Bà nhìn tôi vẻ vô hồn, như thể giờ quá khứ không quan trọng đối với bà. Chỉ có hiện tại mới có ý nghĩa, cả chiếc roi trong tay tôi nữa.

- Giờ tôi sẽ nói cho bà biết điều này, điều mà bà cần phải biết. Không có một người đàn ông nào tốt hơn bố tôi, cũng như không có một người phụ nữ nào trung thực hơn bà nội tôi. Nhưng đừng nằm đó và nghĩ tôi thừa hưởng những đức tính tốt của bà Alicia hay bố tôi... vì tôi giống như bà! Nhấn tâm! Tôi không bao giờ quên, không bao giờ tha thứ! Tôi căm thù bà đã giết Cory và Carrie! Tôi căm thù bà vì đã biến tôi thành thứ như bây giờ! - Tôi gào lên, quên cả cô y tá đang ngủ trưa ở phòng đợi. Tôi quay tròn xung quanh phòng để giảm nhẹ tâm trạng của tôi, đập chân, để lộ thân hình trẻ trung của tôi. Tôi tiến tới gần hơn và xỉ vả vào mặt bà.

- Tất cả những năm tháng đó, bà nhốt chúng tôi, bà không bao giờ nói tên mình, không bao giờ nhìn Chris bởi vì anh ấy là hình ảnh của bố chúng tôi... và cũng là hình ảnh người chồng của bà nữa khi ông ấy còn trẻ, trước khi bà cũng biến anh ấy thành kẻ xấu xa. Bà đổ hết mọi tội lỗi xấu xa của con người là do tâm hồn xấu xa của họ và phớt lờ sự thật. Tiền bạc là vị thần thống trị ngôi nhà này! Tiền luôn gây ra những điều tồi tệ nhất. Bà lấy chồng vì tiền và bà biết điều đó! Thói tham tiền đã đưa chúng tôi đến đây, thói tham tiền đã nhốt chúng tôi trên gác và ăn trộm ba năm bốn tháng trong cuộc đời chúng tôi, đặt chúng tôi dưới lòng nhân từ của bà còn bà thì chẳng có bất cứ lòng nhân từ nào, thậm chí đối với cả những đứa cháu ngoại của bà, những đứa cháu mà bà đã có. Chúng tôi không bao giờ gây xúc động cho bà đúng không? Dù chúng tôi cố gắng ngay từ đầu, bà có nhớ không?

Tôi không thích bản thân mình cũng như những gì tôi đang nói và đang cảm thấy. Lương tâm của tôi treo lơ lửng gần trần nhà, nhìn xuống với vẻ xấu hổ trước người đàn bà nanh ác trong bộ đồ bó màu trắng đáng ả con giện, chính là tôi. Lương tâm tôi kinh hãi, cảm thấy xót thương cho bà già đã phải đau khổ qua hai cơn đột quỵ... nhưng trên giường thì lại là một tôi khác. Một Foxworth hận thù, tầm thường, hằn học với đôi mắt xanh lạnh như đôi mắt bà từng có khi tôi nhìn xuống bà. Rồi đột ngột, tôi cúi người xuống một cách thô lỗ, tôi giật chiếc ga và chặn phủ khỏi người bà và người bà lộ ra. Quần áo của bà giống như bộ quần áo bệnh viện có đường xẻ ở lưng, vì không mở được từ đằng trước. Chỉ là một chiếc áo bằng vải cotton vàng trơn có chiếc kim cương không phù hợp ở cổ. Không nghi ngờ trước việc họ đã cài chiếc kim đó cho bộ quần áo tang lễ của bà.

Bà run bắn lên! Một tiếng động phát ra từ cổ họng bà! Rồi bà dường như chìm vào vô thức. Tôi bắt đầu khóc. Tôi thẫn thức sợ hãi khi chạy xuống buồng tắm ngay cạnh để tìm khăn rửa mặt và xà

phòng rồi vội quay lại cùng giấy vệ sinh để lau cho bà.

Tôi lật người bà, kéo lại chiếc áo ngủ khiến bà được che cẩn thận, gọn gàng, chỉ khi đó tôi mới kiểm tra xem bà còn sống hay chết. Đôi mắt xám của bà mở chăm chăm nhìn tôi vô cảm khi nước mắt lăn trên mặt tôi. Rồi, chậm chậm, khi tôi vẫn sứt sứt, đôi mắt bà lấp lánh vẻ chiến thắng không nói thành lời! Bà câm lặng gọi tôi là Đồ hèn! Ta biết ngươi chẳng là gì cả ngoài một đứn yếu đuối! Không xương sống, không sức sống! Giết ta đi. Tiếp tục đi, giết ta đi! Ta thách ngươi làm điều đó, tiếp tục đi, tiếp tục đi!

Tôi nhảy phắt xuống giường, chạy thật nhanh vào thư viện rồi chạy ra phòng khách mà tôi nhìn thấy. Trong cơn giận điên cuồng tôi chộp lấy cây nến đầu tiên tôi thấy rồi chạy lại chỗ bà... nhưng tôi không có diêm. Quay lại thư viện lục lọi chiếc bàn của Bart. Anh ta hút thuốc nên phải có diêm hay bật lửa. Tôi tìm thấy một hộp diêm đề tên một câu lạc bộ khiêu vũ trong vùng.

Cây nến có màu ngà voi, thật trang nghiêm, giống như ngôi nhà này. Giờ nỗi sợ hãi xuất hiện trong đôi mắt lạnh lùng của bà. Bà muốn chút ít mớ tóc được búi lên với dải ruy băng màu hồng đỏ. Tôi nhắc cây nến lên và châm cho nó cháy rồi giữ nó trên đầu bà. Bà đã đúng. Tôi là một kẻ hèn nhát, tôi không thể làm với bà điều bà đã làm với chúng tôi. Tôi là người họ Foxworth không chỉ một lần mà hai và Chúa đã đổi khuôn khiến tôi không thể thích hợp được.

Tôi thổi tắt ngọn nến màu ngà voi, đặt nó vào đài nến rồi bỏ đi.

Ngay khi ở trong phòng khiêu vũ, tôi nhớ ra mình đã để quên món tóc quý giá của Carrie, nên tôi vội chạy lại để lấy nó. Tôi thấy bà ngoại vẫn nằm yên như lúc tôi để bà đấy, chỉ có đầu bà quay đi và hai giọt nước mắt lớn trên đôi mắt bà đang nhìn chăm chú vào mớ tóc của Carrie.

Bart dùng thời gian ở căn nhà nhỏ của tôi nhiều hơn căn nhà lớn của anh ta. Anh ta tấn công tôi cũng như con trai tôi bằng những món quà tặng. Anh ta ăn sáng, ăn trưa, ăn tối với chúng tôi vào những ngày không làm việc ở văn phòng mà cá nhân tôi tin rằng nó dùng để đánh bóng bản thân anh ta hơn là làm chức năng của văn phòng luật sư. Trường dạy múa của tôi cũng chịu sự chú ý của anh ta, nhưng việc đó không thành vấn đề. Giờ tôi là một phụ nữ đã có người bao. Đã được trả tiền để trở thành tình nhân của anh ta.

Jory rất sung sướng với đôi giày ông da nhỏ mà Bart tặng nó.

- Bác có phải bố cháu không? - Cậu con trai tôi vào tháng Hai sẽ tròn bốn tuổi rưỡi.

- Không, nhưng chắc chắn là bác mong muốn và có thể trở thành bố cháu.

Ngay khi Jory chạy ra sân, dậm chân chạy quanh và ngó nhìn mê hoặc đôi chân giờ đang trưng đôi giày, Bart quay sang phía tôi, khẽ thả người xuống một chiếc ghế.

- Em không đoán được là có chuyện gì xảy ra ở chỗ anh đâu. Một kẻ ngốc tàn bạo nào đó đã đến chỗ mẹ vợ anh. Anh đã hỏi Olivia và hỏi xem có người nào đó mà bà biết, một trong những người giúp việc, và bà ấy chớp mắt hai lần ra dấu hiệu không. Chớp một lần là có. Anh tức điên lên vì điều

đó. Chắc hẳn là một trong số những người giúp việc, anh không thể hiểu tại sao một người có thể tàn ác tới mức hành hạ một bà già không tự lo liệu cho bản thân được, bà ấy không thể nhúc nhích để tự vệ được. Bà ấy không chịu xác nhận bất cứ ai anh nêu tên ra. Anh đã hứa với Corrine là sẽ chăm nom bà ấy chu đáo.

- Ô! - tôi thở dài, cảm thấy có đôi chút ân hận - Thật tồi tệ...

- Tuần hoàn của bà ấy rất kém. Nó sẽ là như vậy, vì bà ấy không thể cử động bình thường được - Rồi anh ta mỉm cười rạng rỡ, như mặt trời xuất hiện sau một cơn mưa - Đừng lo âu thế, em yêu. Đó là vấn đề của anh, không phải của em... và tất nhiên, là của bà ấy - Anh ta giang tay ra và tôi vội chạy tới rúc vào lòng anh ta rồi chúng tôi nồng nhiệt hôn nhau trước kia ta bế tôi vào phòng ngủ của tôi. Anh ta đặt tôi xuống và bắt đầu cười đồ - Anh có thể vận cô kẻ ác ôn đã làm những điều không hay với bà ấy!

Chúng tôi nằm quấn lấy nhau sau mỗi lần ân ái, lắng nghe tiếng gió quện với tiếng cười âm ỉ của Jory đang chạy theo con chó xù đồ chơi mà Bart đã tặng nó. Một vài bông tuyết bắt đầu rơi. Tôi biết mình phải dậy sớm để Jory không chạy vào chỉ để nói rằng trời đang có tuyết và bắt gặp chúng tôi. Nó không thể nhớ những lần tuyết rơi khác, mặt đất trống được phủ một lớp đường hơn là nó muốn làm một người tuyết. Tôi thở dài, hôn Bart rồi rời khỏi vòng tay anh ta. Tôi quay lưng lại để xỏ chiếc quần nhỏ xíu thì anh ta tìm người trên khuỷu tay và nhìn.

- Đằng sau em đáng yêu lắm - anh ta nói. Tôi nói cảm ơn.

- Còn đằng trước thì sao?

Anh ta nói nó không tệ lắm. Tôi ném một chiếc giày vào anh ta.

- Cathy, tại sao em không nói là em yêu anh?

Tôi quay lại giật bắn mình.

- Anh đã bao giờ nói điều đó với em và có ý định đó chưa? - Tôi cúi kính khi đang xỏ chiếc áo lót nhỏ vào.

- Làm thế nào em biết anh không định thế? - Anh ta giận dữ hỏi.

- Hãy để tôi nói với anh làm thế nào mà tôi biết. Khi người ta yêu, người ta muốn người đó ở cùng mình suốt thời gian. Khi anh né tránh chủ đề li dị, riêng điều đó đã ngụ ý tới việc anh quan tâm tới tôi nhiều như thế nào và tôi thuộc về đâu trong cuộc đời anh.

- Em đang bị thương tổn, đúng không? Anh không muốn làm em bị thương tổn hơn nữa. Em đã chơi trò với anh. Anh luôn biết điều đó. Có chuyện gì nếu chỉ là tình dục mà không phải là tình yêu. Hãy cho anh biết khi nào thì một chuyện kết thúc và chuyện kia bắt đầu?

Những lời châm chọc của anh ta như một con dao khía vào tim tôi, vì không hiểu vì sao, dù không có ý định để chuyện đó xảy ra nhưng tôi đã yêu anh ta một cách điên cuồng và ngu ngốc.

Theo thông báo phấn khởi của Bart, người vợ đi xa lâu ngày của anh ta trở về nhà từ chuyến đi tân trang lại trông trẻ trung và xinh đẹp tuyệt vời.

- Cô ấy giảm được chín cân. Anh thề đấy, khuôn mặt được sửa lại thật tuyệt vời. Cô ấy trông đẹp lạ thường và trời ạ, không thể tin được là rất giống em!

Thật dễ thấy anh ta đã bị ấn tượng như thế nào với người vợ trông trẻ hơn và hoàn toàn mới lạ. Nếu anh ta chỉ định làm nhụt chí tôi thì tôi cũng không để lộ ra điều đó. Rồi anh ta nói với tôi rằng đối với anh ta tôi cần thiết như trước kia bằng một giọng mà thực ra không phải như vậy.

- Cathy, trong khi ở Texas cô ấy đã thay đổi. Cô ấy giống như trước kia, một phụ nữ dịu dàng, đáng yêu mà anh đã lấy.

Đúng là đàn ông! Họ mới dễ mắc lừa làm sao! Tất nhiên giờ mẹ đối với anh ta dịu dàng hơn và ân cần hơn... khi mà mẹ biết anh ta đã có tình nhân, người mà rất dễ gần gũi, người là con gái của chính mẹ. Mẹ phải biết, vì điều này đã được xì xào bàn tán khắp nơi... tất cả mọi người đã biết.

- Ra vậy, thế tại sao anh ở đây cùng tôi khi bà ấy đã trở về và trông giống tôi? Tại sao anh không mặc quần áo vào, nói lời tạm biệt và không bao giờ quay lại? Hãy nói thời gian đó thật đáng yêu đi, nhưng giờ đã kết thúc rồi, còn tôi sẽ nói cảm ơn anh vì quãng thời gian tuyệt vời trước khi tôi hôn vĩnh biệt anh.

- À - anh ta kéo mạnh tôi áp sát vào thân hình trần của mình - Anh không nói cô ấy có vẻ tuyệt vời đó. Rồi thì có điều gì đó đặc biệt về em. Anh không thể gọi nó là gì. Anh không thể hiểu nó. Nhưng anh không biết liệu giờ anh có thể sống thiếu em không? - Anh ta nói điều đó vẻ nghiêm túc, sự thật hiện lên trong ánh mắt anh ta.

Tôi đã thắng, đã thắng.

Một hôm tôi và mẹ tình cờ gặp nhau ở bưu điện. Mẹ nhìn thấy tôi và run bắn lên, mái đầu xinh đẹp của mẹ ngẩng cao khi mẹ khẽ quay đi, giả vờ không biết tôi. Mẹ sẽ chối bỏ tôi như đã chối bỏ Carrie, dù rằng hiển nhiên chúng tôi là mẹ con chứ không phải những người xa lạ. Tôi không phải là Carrie, do đó tôi xử sự với mẹ như mẹ xử sự với tôi, hờ hững như mẹ chẳng là một người đặc biệt nào cả và sẽ không bao giờ gặp lại. Nhưng khi tôi sốt ruột chờ ở chỗ mua tem, tôi thấy mẹ hướng ánh mắt theo đứa con trai tôi đang đi đi lại lại nhìn chăm chú vào mọi thứ và mọi người. Nó thật xinh xắn, đáng yêu, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người dừng lại, ngắm nhìn và xoa đầu nó. Jory có khiếu bẩm sinh, không cần học và nó thật thoải mái, nhàn nhã dù nó ở bất cứ chỗ nào, bởi vì nó nghĩ cả thế giới là thuộc về nó và nó được tất cả mọi người yêu thương. Nó quay lại bắt gặp cái nhìn chăm chú của mẹ tôi bèn mỉm cười.

- Chào bà. Bà thật đẹp... giống như mẹ cháu.

Ôi, những điều con trẻ nói! Những kiến thức ngây thơ mà chúng có thể thấy thứ mà những người khác bản năng từ chối không thừa nhận. Nó tiến lại gần hơn để có thể sờ vào chiếc áo lông của mẹ.

- Mẹ cháu cũng có một chiếc áo lông. Mẹ cháu là một diễn viên múa. Bà có múa không?

Mẹ thở dài. Tôi nín thở. Thấy chưa, mẹ, đây là đứa cháu ngoại mà đôi tay mẹ sẽ không bao giờ được ôm. Mẹ sẽ không bao giờ nghe nó gọi tên mẹ... không bao giờ!

- Không - mẹ thăm thì - Bà không phải là diễn viên múa - Nước mắt làm mờ mắt mẹ.

- Mẹ cháu có thể dạy bà cách múa như thế nào.

- Bà quá già để học - mẹ thì thăm, quay lưng đi.

- Không, bà không phải thế. - Jory nói, với lấy tay mẹ như thể sẽ chỉ dẫn cho mẹ, nhưng mẹ rút tay lại, liếc nhìn tôi, đỏ mặt rồi thò tay vào túi tìm chiếc khăn mùi soa.

- Bà có một cậu con trai nhỏ mà cháu có thể chơi cùng không? - con trai tôi hỏi, lo lắng khi thấy những giọt nước mắt của mẹ, như thể một cậu con trai sẽ bù đắp cho việc không biết múa.

- Không! - mẹ đáp bằng giọng thì thầm run rẩy - Bà không có đứa con nào.

Đó là lúc tôi tiến tới nói bằng giọng khó chịu, lạnh lùng.

- Một số phụ nữ không xứng đáng để có con cái - Tôi trả tiền tem và thả nó vào túi - Một số phụ nữ như bà, thưa bà Winslow, thà có tiền hơn là sự quấy rầy của những đứa con xen vào thời gian tốt đẹp của bà. Chẳng sớm thì muộn thời gian sẽ cho bà biết bà đã quyết định đúng hay không.

Mẹ quay lưng lại và run rẩy như thể chiếc áo lông của mẹ không đủ giữ ấm. Rồi mẹ bước ra khỏi buđiện tiến tới chỗ chiếc xe limousine đen có tài xế. Như một nữ hoàng, mẹ bước đi, đầu ngẩng cao, để lại Jory hỏi tôi.

- Mẹ ơi, tại sao mẹ không thích cái bà xinh đẹp kia? Con thích bà ấy lắm. Bà ấy giống mẹ, chỉ không đẹp bằng. - Tôi không nói gì, dù suýt nữa tôi buột miệng nói ra điều gì đó tôi tệ đến nỗi nó sẽ không bao giờ quên.

Trong lúc chạng vạng của chiều tà, tôi ngồi bên cửa sổ ngó nhìn về phía Lâu đài Foxworth tự hỏi không biết giờ này Bart và mẹ tôi đang làm gì. Tay tôi đặt lên bụng chỗ giờ vẫn phẳng nhưng chẳng mấy chốc nó sẽ nhô dần lên cùng với đứa con có thể đang hình thành. Một chu kỳ không thấy chẳng chứng tỏ điều gì... trừ phi tôi muốn có đứa con của Bart và điều nhỏ nhoi đó khiến tôi cảm thấy chắc chắn rằng sẽ có con. Tôi để nỗi sầu muộn đó xuất hiện và xâm chiếm tôi. Anh ta sẽ không rời bỏ mẹ và tiền của mẹ để cưới tôi và tôi sẽ có một đứa con không cha khác. Thật là một kẻ ngốc mới gây ra tất cả chuyện này... nhưng tôi luôn là một kẻ ngốc.

Rồi tôi thấy một người đàn ông lần qua cánh rừng, đến chỗ tôi. Tôi bật cười, lấy lại tự tin. Anh ta yêu tôi! Anh ta đã yêu... và ngay khi tôi biết chắc chắn, tôi sẽ nói với anh ta rằng anh ta sắp được làm bố.

Rồi gió tới cùng với Bart và thổi đổ bình hoa hồng đặt trên bàn. Tôi đứng nhìn những mảnh pha lê vỡ và những cánh hoa rải rác. Tại sao gió luôn cố nói với tôi một điều gì đó? Điều mà tôi không muốn nghe?

ĐO VÁN

- Cathy, em nói với anh không cần phòng ngừa!

- Không cần. Em muốn có con với anh.

- Em muốn có con với anh? Thế em nghĩ anh có thể làm gì, cưới em ư?

- Không. Tôi có lòng tự trọng của mình. Tôi cho là anh chỉ vui vẻ với tôi và khi chuyện đó kết thúc anh sẽ quay về với vợ anh và tìm cho anh một người bạn chơi khác. Còn tôi thì có được điều tôi định có... con của anh. Giờ tôi có thể rời đi. Hãy hôn tạm biệt tôi, Bart, giống như một cuộc ngoại tình nho nhỏ nữa của anh mà thôi.

Anh ta có vẻ điên tiết. Chúng tôi đang ở trong phòng khách nhà tôi, trong lúc một trận bão tuyết đang hoành hành dữ dội bên ngoài. Tuyết chất đống ở cửa sổ cao. Tôi đang ở trước lò sưởi, đan một món đồ trẻ con trước khi tạo thành một đôi giày len. Tôi đang sắp tháo một que rồi đem đập vào thì Bart giằng đồ đan khỏi tay tôi và quăng nó đi.

- Nó sẽ bị tung ra - tôi kêu lên hốt hoảng.

- Em đang định làm cái quái gì với anh vậy, Cathy? Em biết anh không thể cưới em! Anh chưa bao giờ nói dối và nói anh sẽ lấy em. Em đang chơi một trò chơi với anh - Anh ta ghen lời, giờ tay che mặt rồi hạ tay xuống và nài nỉ - Anh yêu em. Chúa cứu vớt anh nhưng anh yêu em. Anh luôn muốn em gần anh và anh muốn cả con anh nữa. Giờ em đang chơi trò gì vậy?

- Trò chơi của phụ nữ. Trò chơi mà người chơi có thể chơi và chắc chắn sẽ thắng.

- Đây, - anh ta nói, cố giành lại quyền kiểm soát tình hình - hãy giải thích em định nói gì, đừng có bóng gió vậy. Chẳng có gì thay đổi do vợ anh về. Em sẽ luôn có một vị trí trong cuộc đời anh...

- Trong cuộc đời anh? Anh có thể nói chính xác hơn là bên lề cuộc đời anh có được không?

Lần đầu tiên tôi nghe thấy sự nhún nhường trong giọng anh ta.

- Cathy, hãy biết điều chứ. Anh yêu em, anh cũng yêu vợ anh nữa. Đôi lúc anh không thể tách bạch em khỏi cô ấy. Cô ấy trở về khác hẳn, như anh đã nói với em, và giờ cô ấy giống như lần đầu tiên bọn anh gặp nhau. Có lẽ một thân hình và khuôn mặt trẻ trung đã đem lại cho cô ấy đôi chút sự tự tin mà cô ấy đã đánh mất. Vì vậy cô ấy có thể dịu dàng hơn. Bất cứ là cái gì thì anh cũng rất dễ chịu. Kể cả khi anh không thích cô ấy thì anh vẫn yêu cô ấy. Khi cô ấy đáng ghét, anh đã trả đũa bằng cách tới với những người phụ nữ khác, nhưng anh vẫn yêu cô ấy. Mâu thuẫn lớn nhất của bọn anh là việc cô ấy không sẵn lòng có một đứa con, kể cả là con nuôi. Tất nhiên cô ấy quá già để có một đứa con. Xin em đấy, Cathy, hãy ở lại! Đừng đi! Đừng mang đứa con của anh đi để anh không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra với con trai, hay con gái anh... hay với em.

Tôi nói thẳng.

- Được rồi. Em sẽ ở lại với một điều kiện. Nếu anh li dị bà ấy và cưới em, chỉ khi đó anh mới có một đứa con mà anh luôn muốn có. Nếu không, em sẽ đi, nghĩa là sống với cả đứa con của anh nữa. Có thể em sẽ viết cho anh biết anh có con trai hay con gái, có thể không. Nếu không, anh ra khỏi cuộc đời em là tốt hơn cả - Tôi nghĩ, nhìn anh ta kìa, anh ta hành động như thể phần ghi thêm đó không có trong di chúc ngăn cấm vợ anh ta có con. Đang bảo vệ bà ấy! Giống như Chris, khi mà anh ta đã biết. Anh ta đã thảo di chúc đó. Anh ta phải biết.

Anh ta đứng cạnh lò sưởi, cánh tay chống lên mặt lò sưởi, rồi tì trán lên tay và nhìn chăm chăm vào ánh lửa. Cánh tay còn lại để dang sau lưng và nắm chặt lại thành một nắm đấm. Những suy nghĩ rối loạn của anh ta thật chìm đắm đến nỗi khiến tôi cảm thấy thương hại. Rồi anh ta quay lại đối diện với tôi, nhìn sâu vào mắt tôi.

- Chúa ơi, - anh ta nói, choáng váng vì sự phát hiện của mình - em đã đặt kế hoạch cho việc này đúng không? Em tới đây để thực hiện điều em phải làm, nhưng tại sao? Tại sao em phải chọn tôi để làm thương tổn? Tôi đã làm gì với em, Cathy, ngoài việc yêu em? Nói thật, chuyện đó bắt đầu từ tình dục và đó là điều duy nhất tôi muốn. Nhưng nó đã phát triển thành một điều gì đó hơn thế. Tôi thích ở cùng em, ngồi và nói chuyện hay đi dạo trong rừng. Tôi cảm thấy thoải mái với em. Tôi thích cách em chăm sóc tôi, vuốt má tôi khi em đi ngang qua, vò tóc tôi, hôn cổ tôi với vẻ ngượng ngùng, dịu dàng khi em thức dậy và mỉm cười khi em thấy tôi bên cạnh em. Tôi thích những trò chơi thông minh mà em chơi, luôn khiến tôi phải phán đoán và luôn lấy làm vui thích. Tôi cảm thấy tôi có mười người phụ nữ trong một người, do đó giờ tôi cảm thấy tôi không thể sống thiếu em. Nhưng tôi không thể bỏ vợ tôi và cưới em. Cô ấy cần tôi!

- Anh nên là một nghệ sĩ, Bart. Những lời nói của anh khiến tôi phát khóc.

- Em là đồ chết tiệt vì coi chuyện này hơi hợt đến thế. - anh ta gào lên - Đừng khiến tôi căm ghét em và phá huỷ những tháng ngày tốt đẹp nhất trong cuộc đời tôi!

Nói xong anh ta bỏ ra khỏi nhà tôi và tôi đã bị bỏ lại một mình, rầu rĩ hối tiếc vì luôn nói quá

nhieu, vì tôi sẽ ở lại chùng nào mà anh ấy còn cần tôi.

Emma, Jory và tôi nghĩ rằng đó là một ý tưởng tuyệt vời cho một chuyến đi tới Richmond và mua sắm nhân dịp Giáng sinh. Jory chưa bao giờ thấy ông già Tuyết mà nó có thể nhớ và gần như sợ hãi nó tiến tới người đàn ông đeo râu trắng và mặc áo khoác đỏ đang giang rộng đôi tay khuyến khích nó. Nó ngập ngừng ngồi trên đầu gối ông già Tuyết và nhìn không tin vào đôi mắt xanh lấp lánh trong khi tôi chụp những bức ảnh từ mọi góc cạnh, kể cả cúi người để có bức ảnh tôi muốn.

Tiếp đó chúng tôi tới một cửa hàng bán quần áo mà tôi đã nghe kể và đã gửi cho họ một bức phác thảo tôi vẽ từ trí nhớ. Tôi chọn đúng màu nhung xanh đen rồi vải the xanh nhạt hơn cho chiếc váy "Hãy làm những dây vạt trên nhung bằng đá quý... và hãy nhớ, những vạt bay phải chạm tới đường viền".

Trong lúc đó Jory và Emma xem một bộ phim của Walt Disney thì tôi đi cắt tóc và để kiểu tóc hoàn toàn khác hẳn. Không phải kiểu tía như thói quen của tôi mà thực sự là ngắn hơn bất cứ kiểu tóc nào tôi đã từng để. Đó là kiểu tóc làm tôn khuôn mặt của tôi lên, chắc chắn phải thế vì chính kiểu tóc này đã làm tôn khuôn mặt của mẹ lên khi mẹ cũng để kiểu tóc này vào mười lăm năm trước.

- Ôi, mẹ ơi! - Jory kêu lên, giọng nó đầy đau khổ - Mẹ mất tóc rồi - Nó bắt đầu khóc - Để lại tóc dài đi... giờ mẹ không giống mẹ nữa!

Không, tôi chủ tâm để vậy. Tôi không muốn trông giống tôi trong Giáng sinh này... không phải trong Giáng sinh đặc biệt thế này, tôi phải giống hệt như mẹ khi lần đầu tiên tôi thấy mẹ khiêu vũ cùng Bart. Giờ, sau một thời gian dài lê thê, là cơ hội của tôi... trong chiếc váy dài giống của mẹ, kiểu tóc của mẹ, khuôn mặt trẻ trung của mẹ. Tôi sẽ chạm trán với mẹ trong chính căn nhà của mẹ và đây là lượt của tôi. Đàn bà đấu nhau, người cừ nhất sẽ thắng! Mẹ tôi đã bốn mươi tám, với khuôn mặt được căng lại da... nhưng tôi vẫn biết mẹ đẹp. Nhưng mẹ không thể sánh với con gái mẹ mới hai bảy tuổi! Tôi bật cười khi nhìn vào gương sau khi mặc chiếc váy xanh mới vào. Phải, tôi đã biến mình thành người như mẹ... kiểu phụ nữ mà đàn ông không thể kháng cự lại. Tôi có uy quyền của mẹ, sắc đẹp của mẹ, đầu óc thông minh gấp mười lần... làm sao mẹ có thể thắng nổi?

Ba ngày trước lễ Giáng sinh, tôi gọi điện cho Chris và hỏi anh ấy có muốn đi cùng tôi tới Richmond không. Tôi quên mất một số món đồ nhỏ cần thiết mà những cửa hàng nhỏ trong vùng không có.

- Cathy, - anh ấy nói vẻ nghiêm khắc, giọng lạnh lùng và không thân thiện - khi nào em từ bỏ Bart Winslow, em sẽ gặp lại anh, nhưng cho tới khi em làm thế, anh không muốn ở gần em.

- Được, - tôi nổi nóng - hãy cứ ở lại nơi anh thuộc về đó đi. Anh có thể bỏ qua sự trả thù của anh, nhưng em sẽ không bỏ qua cơ hội trả thù của em! Tạm biệt, Christopher Doll và em hy vọng tất cả các con rệp sẽ cắn! - Tôi dập máy.

Tôi không thường xuyên dạy lớp balê như trước, nhưng thời gian biểu diễn này tôi luôn ở đó. Những học sinh nhỏ của tôi vui thích được mặc quần áo biểu diễn, phô diễn trước mặt bố mẹ, ông bà và bạn bè chúng. Chúng trông thật đáng yêu trong trang phục biểu diễn vở Kẹo hạt dẻ. Thậm chí đến cả

Jory cũng có hai vai diễn nhỏ, bông tuyết và viên kẹo bi.

Tôi thấy rằng không có cách nào diệu kỳ hơn để thưởng thức một đêm Giáng sinh là một gia đình tham dự buổi trình diễn vở Kẹp hạt dẻ. Nó càng nghìn lần tuyệt diệu khi một trong những đứa trẻ duyên dáng, đáng yêu, tài năng này là con trai nhỏ của chính bạn, năm mươi hai ngày nữa nó sẽ tròn bốn tuổi. Về quyền rũ con trẻ của nó khi múa trên sân khấu đã giành được những tràng vỗ tay nhiều lần của khán giả hoan nghênh cuộc độc diễn của nó mà tôi đã dàn dựng riêng cho nó.

Hơn hết, tôi đã buộc Bart phải thề sẽ bắt mẹ tôi tới dự cuộc trình diễn này... và họ đã có mặt ở đó, tôi đã kiểm tra bằng cách nhòm qua màn sân khấu, ông bà Bartholomew Winslow ngồi ở giữa hàng ghế trước. Bart có vẻ hạnh phúc, còn mẹ có vẻ dửng dưng. Tôi đã điều khiển Bart được một chút. Điều đó thể hiện ở một bó hồng lớn cho hướng dẫn viên múa và một hộp to cho người độc diễn vai bông tuyết.

- Có thể là thứ gì nhỉ? - Jory hỏi, khuôn mặt nó đỏ bừng, niềm hạnh phúc của nó bay lên tận trời cao - Con có thể mở nó luôn không?

- Chắc chắn rồi, ngay khi chúng ta về nhà và sáng mai ông già Tuyết sẽ tặng hàng trăm món quà cho con.

- Tại sao?

- Bởi vì ông ấy yêu con.

- Tại sao? - Jory lại hỏi.

- Bởi vì ông ấy không thể không yêu con... đó là vì thế.

- Ô!

Trước năm giờ sáng, Jory tỉnh dậy, chơi chiếc tàu chạy điện mà Bart đã gửi cho nó. Khắp sàn phòng khách đầy những giấy gói quà của hàng trăm món quà của Paul, Henny, Chris, Bart và ông già Tuyết. Emma tặng nó một hộp bánh quy tự làm và nó vội ăn trong lúc mở các hộp quà.

- Mẹ ơi! - Jory kêu lên - Con nghĩ không có chú bác sẽ thật cô đơn. Nhưng con không cô đơn. Con đang được vui chơi!

Nó không cô đơn, nhưng tôi thì có. Tôi muốn Bart ở cùng tôi, không phải ở đó với mẹ. Tôi đợi anh ta bịa ra lý do phải lái xe tới hiệu thuốc và lên tới gặp tôi. Nhưng tất cả những gì của Bart tôi thấy vào sáng ngày Giáng sinh là một chiếc lắc đeo tay kim cương rộng năm phân mà anh ta gửi kèm với hai chục bông hồng đỏ. Tám thiệp anh ta gửi viết "Anh yêu em, nàng diễn viên balê à".

Nếu có một người phụ nữ nào phục trang tỉ mỉ hơn tôi làm tối hôm đó thì người đó chỉ có thể là hoàng hậu Marie Antoinett. Emma phản nản là tôi mãi không xong. Tôi tô vẽ khuôn mặt mình như thể máy ảnh sắp chụp hình tôi gần để đưa lên trang bìa một tờ tạp chí. Emma chải tóc tôi theo kiểu tóc mẹ đã để nhiều năm về trước.

- Hơi uốn ra sau một chút, Emma, rồi hất nó cao lên ở chỗ chiếc vòng đeo thành những lọn xoắn và phải đủ dài để chạm vai.

Khi cô ấy làm xong, tôi há miệng khi thấy mình gần như là bản sao những gì mẹ có khi tôi mới mười hai tuổi! Gò má cao của tôi nổi như mẹ với kiểu tóc này. Kể cả trong mơ tôi cũng không thực sự mong tới việc mình bước đi trong chiếc váy dạ hội màu xanh thân trên bằng nhung và vải the. Đây là kiểu váy dạ hội không bao giờ lạc mốt. Tôi quay tròn trước gương, cảm thấy mình là mẹ với khả năng điều khiển đàn ông, trong lúc Emma đứng lùi lại khen ngợi tôi.

Kể cả nước hoa tôi cũng dùng cùng loại. Mùi xạ hương quyến với mùi hươm của khu vườn phương Đông. Đôi dép của mẹ là đôi dép có những dải màu bạc cao hơn mười phân cùng màu với chiếc túi đeo buổi tối của tôi. Giờ tất cả những gì tôi cần là đồ trang sức kim cương và ngọc lục bảo mẹ đã đeo. Chẳng mấy tôi cũng sẽ có chúng. Chắc chắn số phận sẽ không để mẹ mặc váy xanh đêm nay. Ở một điểm nào đó trong cuộc đời tôi số phận phải đứng về phía tôi. Tôi hình dung rằng đó đúng là đêm nay.

Đêm nay tôi sẽ bắn ra những nỗi ngờ vực và những lời lăng mạ. Mẹ sẽ cảm thấy nỗi đau mất mát! Chỉ tiếc là Chris sẽ không tới và thưởng thức kết cục của một trò chơi dài, dài, bắt đầu từ ngày bố chúng tôi qua đời trên đường cao tốc.

Tôi thích thú liếc nhìn mình thêm một lần nữa, cầm chiếc áo lông Bart đã lên tặng tôi, thu hết dũng khí, lặng lẽ nhìn Jory đang cuộn người nằm nghiêng với vẻ thiên thần. Tôi cúi xuống hôn lên chiếc má hồng hào tròn trĩnh của nó.

- Mẹ yêu con, Jory - tôi thì thầm.

Nó hơi tỉnh giấc từ một cơn mơ và ngược nhìn tôi như thể tôi là một phần của giấc mơ đó.

- Ô, mẹ, mẹ đẹp quá! - Đôi mắt nâu sẫm của nó lấp lánh vẻ ngạc nhiên con trẻ khi nó hỏi tôi khá nghiêm túc - Mẹ sắp đi dự tiệc để kiếm cho con một bố mới à?

Tôi mỉm cười, lại hôn nó và nói đúng, vì theo một cách nào đó là vậy.

- Cảm ơn con, con yêu, vì đã nghĩ mẹ đẹp. Giờ hãy đi ngủ đi và mơ về những điều hạnh phúc. Ngày mai chúng ta sẽ làm một người tuyệt.

- Hãy mang bố tới giúp đỡ.

Trên chiếc bàn ở cửa trước có một bức thư của Paul. "Henny ốm nặng. Thật tiếc em không thể từ bỏ kế hoạch của em để thăm bác ấy trước khi quá muộn. Chúc em may mắn, Catherine". Tôi thờ dãi đặt bức thư đó sang bên rồi cầm bức thư của bác Henny gửi cùng được viết trên giấy đỏ lễ hội, chữ viết ngoằn ngoèo vì những ngón tay bị bệnh khớp gây đau đớn.

"Cô bé xinh đẹp thân thương,

Henny già rồi, Henny mệt lắm, Henny thật vui vì con trai ở bên cạnh, nhưng không vui vì những

đứa con khác ở xa.

Giờ bác nói với cháu điều bí mật của một cuộc sống hạnh phúc, trước khi bác tới một nơi tốt hơn. Tất cả những gì cháu cần phải làm là nói lời tạm biệt với tình yêu cũ và nói lời chào với tình yêu mới. Hãy nhìn quanh và xem ai cần cháu nhất và cháu sẽ không bị sai lầm. Hãy quên những ai cần cháu ngày hôm qua.

Cháu viết và nói rằng đang mang thai đứa con của người chồng của mẹ cháu. Hãy hạnh phúc với đứa trẻ, dù rằng nếu người chồng của mẹ cháu vẫn ở lại với bà ấy. Hãy tha thứ cho mẹ cháu, kể cả nếu mẹ cháu đã từng làm những điều tội lỗi. Không ai là xấu hoàn toàn và phần lớn những điều tốt đẹp của con cái đều xuất phát từ người mẹ. Khi cháu có thể tha thứ và quên quá khứ, thì sự yên ổn và tình yêu sẽ lại đến với cháu và lần này nó sẽ ở lại mãi.

Nếu cháu không bao giờ gặp lại Henny trên cõi đời này nữa, hãy nhớ rằng Henny yêu cháu như con gái của mình, như bác đã yêu đứa em gái thiên thần của cháu mà bác mong sớm gặp lại nó.

Sẽ sớm tới thiên đường,

Henny.

Tôi đặt bức thư xuống với cảm giác buồn bã nặng trĩu trong ngực rồi nhún vai. Điều gì cần phải làm sẽ phải làm. Từ lâu lắm rồi tôi đã đặt chân lên con đường này và tôi phải đi trên đó, phải đi tới với những gì có thể xảy ra.

Lạ làm sao gió không thổi khi tôi bước ra khỏi cửa và quay lại vẫy chào Emma sẽ qua đêm cùng Jory. Với đôi giày ông che đôi dép màu bạc, tôi bước tới xe ô tô của mình. Không gian tĩnh lặng làm sao, giống như thiên nhiên đang nén lại chờ đợi vậy.

Những bông tuyết mềm như lông gà bắt đầu lả tả rơi. Tôi nhìn lên bầu trời xám xịt, rất giống với đôi mắt bà ngoại. Lại phải quyết tâm, tôi quay chìa khoá và hướng tới Lâu đài Foxworth, dù tôi không phải là khách mời. Tôi đã nổi cáu với Bart vì chuyện đó.

- Tại sao anh không nài nỉ và buộc bà ấy phải mời em?

- Nói thật, Cathy, đòi hỏi như thế không phải quá nhiều ư? Liệu anh có thể xúc phạm vợ anh bằng cách mời người tình của mình tới bữa tiệc của vợ anh không? Anh có thể là một thằng ngốc, Cathy, nhưng anh không phải là kẻ tàn nhẫn thế.

Đêm Giáng sinh đầu tiên trong cảnh bị cầm tù khi tôi mười hai tuổi, tôi nằm tựa đầu lên ngực Chris, buồn rầu ước mình đã lớn, có những đường cong lộ rõ như mẹ, có khuôn mặt đẹp của mẹ, mặc quần áo gây ấn tượng như mẹ. Hơn tất cả, tôi đã ước được kiểm soát cuộc đời mình.

Một số điều ước Giáng sinh đã thành sự thật.

TIẾT LỘ

Ngay sau mười giờ tối một chút, tôi dùng chiếc chìa khoá gỗ Chris đã làm nhiều năm trước lén qua cửa sau mà không bị ai trông thấy để vào Lâu đài Foxworth. Đã có rất nhiều khách ở đó và nhiều người vẫn đang tới thêm. Dàn nhạc đang chơi bài hát mừng Giáng sinh và giai điệu đó lan tới tận chỗ tôi. Âm nhạc ám ảnh dịu dàng tới mức tôi quay trở lại với thời kỳ thơ ấu của mình. Chỉ lần này tôi đơn độc không ai hỗ trợ khi tôi lặng lẽ đi lên cầu thang sau, lẩn vào bóng tối, cố trốn thật nhanh nếu cần. Tôi đi theo lối đi đơn độc của mình tới khu mái vòm lớn, đứng gần chiếc tủ nơi Chris và tôi đã nấp để nhìn xuống một bữa tiệc Giáng sinh khác. Tôi liếc xuống dưới thấy Bart Winslow đang đứng cạnh mẹ tôi trong chiếc váy màu đỏ nhạt. Giọng nói khoẻ mạnh của anh ta vang lên thân mật khi nồng nhiệt chào khách, bắt tay họ, hôn lên má họ, hành động như vị chủ nhà ân cần. Mẹ tôi dường như có vẻ chỉ là người phụ cho anh ta, không cần thiết chút nào trong ngôi nhà lớn này mà chẳng mấy nữa sẽ là của mẹ.

Mỉm cười cay đắng với bản thân mình, tôi lên tới dãy phòng lớn của mẹ. Điều đó khiến tôi quay lại quá khứ! Chao ôi! Tôi sử dụng thán từ hồi nhỏ để diễn tả sự vui thích, ngạc nhiên, mất can đảm hay thất vọng, dù giờ tôi đã sử dụng những từ chính xác và hay hơn. Đêm nay tôi không thất vọng, chỉ có cảm giác du dương của những lời bào chữa. Bất cứ chuyện gì xảy ra là do mẹ đã tự chuốc lấy cho mình. Nhìn này, tôi nghĩ, chiếc giường thiên nga lông lầy vẫn ở đó, với chiếc giường thiên nga nhỏ ngay dưới chân. Tôi nhìn quanh, thấy căn phòng vẫn như cũ, trừ vai thêu phủ tường thì khác hẳn. Giờ nó có màu nâu nhạt chứ không phải màu hồng dâu tây. Có một chiếc giá đồng để giữ một bộ vét nam đã treo ở đó phẳng cho tới khi chủ nhân mặc nó. Thứ đó là mới. Tôi vội vào phòng thay đồ của mẹ. Tôi quỳ gối, kéo ngăn kéo đặc biệt ở đáy và sờ tìm chiếc nút nhỏ trong một tổ hợp những con số để khởi động ổ khoá phức tạp. Có thể tin được không nhỉ... mẹ vẫn sử dụng những con số ngày tháng năm sinh của mẹ. Chao ôi! Mẹ vẫn chẳng nghi ngờ gì.

Tôi không mất thời giờ tí nào để đặt chiếc hộp nhung xuống sàn nhà trước mặt để có thể đeo đồ trang sức kim cương và ngọc lục bảo mà mẹ đã đeo trong bữa tiệc Giáng sinh đó khi lần đầu tiên Chris và tôi nhìn ngắm Bartholomew Winslow. Khi đó chúng tôi mới yêu mẹ làm sao và ghét anh ta làm sao. Chúng tôi vẫn đang trong tâm trạng đau buồn vì bố và không muốn mẹ lại kết hôn... không bao giờ kết hôn nữa.

Như trong một giấc mơ, tôi đeo đồ trang sức kim cương và ngọc lục bảo cùng với chiếc váy the và nhung xanh. Tôi liếc nhìn gương xem liệu tôi có giống như mẹ khi đó. Tôi trẻ hơn một vài tuổi, nhưng phải, tôi trông giống mẹ. Không hoàn toàn giống, nhưng rất giống... và đủ để thuyết phục... vì có phải hai chiếc lá từ cùng một cây lại giống hệt nhau không? Tôi đặt lại hộp đồ trang sức, đóng ngăn kéo lại, để lại mọi thứ nguyên như cũ. Trừ bây giờ tôi không đeo nhưng viên ngọc đáng giá vài trăm nghìn đôla không thuộc về mình. Tôi lại liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Mười rưỡi. Quá sớm. Tôi muốn

mình xuất hiện lộng lẫy lúc mười hai giờ, khác hẳn nàng Lọ Lem.

Vô cùng thận trọng, tôi lặng lẽ lên theo những hành lang dài tới cánh phía bắc và tìm thấy căn phòng đầu hồi với cánh cửa khoá. Chiếc chìa khoá gỗ vẫn vừa. Nhưng tim tôi dường như không vừa trong lồng ngực. Nó đập thật nhanh, thật mạnh, thật to và mạch đập của tôi loạn lên. Tôi phải giữ bình tĩnh, phải làm đúng mọi việc và không bị hăm dọa bởi ngôi nhà kinh sợ này đã làm hết khả năng để huỷ diệt chúng tôi.

Khi tôi bước vào căn phòng có hai chiếc giường đôi đó, tôi đã trở lại thời niên thiếu. Vải trải giường satin màu vàng vẫn nằm trên giường, không một vết nhăn. Chiếc tivi mười in-sơ vẫn ở góc phòng. Ngôi nhà búp bê với những người sứ và những đồ đạc cổ kích thước thu nhỏ đang chờ đợi bàn tay Carrie chơi với chúng. Chiếc ghế xích đu cũ Chris đã mang từ gác thượng xuống vẫn ở đó. Sao vậy, dường như ở đây thời gian không chuyển động và chúng tôi chưa bao giờ rời khỏi đây!

Kể cả cảnh Địa ngục vẫn ở trên tường được thể hiện một cách khủng khiếp qua ba bức tranh chép những kiệt tác hội hoạ. Chúa ơi! Tôi không biết căn phòng này khiến tôi cảm giác như vậy... trong lòng bị xé thành từng mảnh. Tôi không thể cầm được nước mắt. Điều này sẽ làm thuốc bôi mi mắt của tôi bị trôi. Nhưng tôi vẫn muốn gào lên. Tất cả quanh tôi là bóng ma của Cory và Carrie dật dờ, chỉ mới năm tuổi, cười, khóc, muốn ra ngoài, muốn nắng mặt trời và tất cả những gì chúng có thể làm là đẩy những chiếc xe tải nhỏ tới những nơi giả vờ là San Francisco hay Los Angeles. Đã từng có những thanh ray đường sắt chạy khắp phòng và bên dưới những đồ đạc trong phòng. Những thanh ray đó đâu rồi... cả những chiếc xe chở than, đầu máy nữa? Tôi rút một tờ giấy từ chiếc xác xe chở than, đầu máy nữa? Tôi rút một tờ giấy từ chiếc xác buổi tối nhỏ xíu của mình chắm lên khoé mắt và rồi lại một tờ nữa. Tôi cúi xuống nhìn vào ngôi nhà búp bê. Người hầu bằng sứ vẫn đang nấu ăn trong bếp, người quản gia vẫn đứng gần cửa trước đón khách tới trên một chiếc xe hai ngựa kéo... và lạ quá, khi tôi nhìn vào phòng trẻ, thì chiếc nôi đã ở đó! Chiếc nôi bị mất đó! Hàng tuần liền chúng tôi lùng sục tìm nó, luôn sợ rằng bà ngoại sẽ nhận ra nó bị mất và trừng phạt Carrie... vậy mà nó ở đó, đúng nơi nó phải được đặt! Nhưng đứa bé không có ở trong đó, và bà Parkin và đứa bé Clara giờ tôi đang giữ và chúng sẽ không bao giờ cư ngụ trong ngôi nhà búp bê nữa.

Có phải chính bà ngoại đã lấy trộm chiếc nôi đó, để bà có thể thấy nó bị mất rồi hỏi Carrie chiếc nôi đâu rồi và khi nó không thể tìm thấy nữa, thì bà đã có lý do chính đáng để trừng phạt Carrie không? Và trừng phạt Cory luôn thể vì đương nhiên Cory không sợ cho bản thân mà sẽ chạy tới bảo vệ người chị sinh đôi của nó. Có lẽ chỉ có bà mới làm một việc độc ác và tàn thương đến vậy? Nhưng nếu bà làm vậy, tại sao bà vẫn trì hoãn mà không chơi đến cùng? Tôi bật cười cay đắng cho bản thân mình. Bà đã chơi tới cùng... không chỉ trận đòn, mà một cái gì đó hơn thế, một cái gì đó tồi tệ hơn. Đầu độc. Thạch tín trong bốn chiếc bánh bột ngọt.

Rồi tôi giật thót người. Dường như tôi nghe thấy tiếng trẻ cười. Tất nhiên đó là sự tưởng tượng của tôi. Rồi thì khi đáng nhẽ tôi phải hiểu rõ hơn, tôi hướng tới phòng đựng đồ với chiếc cửa cao hẹp ở phía sau và những bậc thang tối, hẹp và dốc. Hàng triệu lần tôi trèo lên chiếc cầu thang này. Hàng triệu lần trong bóng tối, không hề có một ngọn nến hay một ngọn đèn pin. Tôi bước lên tầng áp mái khổng lồ, kỳ lạ, tối tăm và chỉ khi lên tới đó tôi mới nhìn quanh tìm nơi Chris và tôi đã giấu những cây nến và những hộp diêm.

Chúng vẫn ở đó. Thời gian vẫn đứng yên ở nơi này. Chúng tôi có mấy chiếc chân nến, tất cả đều làm bằng thiếc với những tay cầm nhỏ. Những chân giữ nến này chúng tôi tìm được trong một chiếc rương cũ cùng với những chiếc hộp ngăn dày làm nến. Chúng tôi luôn cho chúng là nến nhà tự làm vì chúng bốc mùi thật ghê và cũ khi được đốt.

Tôi nín thở! Ôi! Vẫn như cũ! Những bông hoa giấy vẫn rủ xuống, đừng đưa trước gió, còn bông hoa khổng lồ vẫn ở trên tường. Chỉ có màu sắc bị phai thành màu xám lơ mờ... những bông hoa ma. Những chiếc nhụy bằng đá lấp lánh mà chúng tôi gắn bằng keo đã bong ra và giờ chỉ mấy bông hoa cúc có những đồng xu hay những viên đá trang sức sáng bóng làm nhụy. Con giun khổng lồ của Carrie vẫn ở đó, giờ nó chẳng có màu gì. Con ốc sên quần quai của Cory giờ không còn là một quả bóng lệch màu sáng nữa, nó đã từng là một quả cam mềm ruỗng một nửa. Chữ HÃY ĐỂ PHÒNG mà Chris và tôi viết bằng màu đỏ vẫn còn trên tường, chiếc đu vẫn buông xuống từ dầm mái. Phía trên gần chiếc máy quay đĩa là thanh xà ngang mà Chris đã tạo ra rồi đóng đinh vào tường để tôi có thể tập những động tác balê. Thậm chí đến những bộ trang phục biểu diễn của tôi vẫn treo rũ xuống từ chiếc đinh, hàng chục chiếc cùng bộ với những bộ quần áo nịt và những đôi giày múa đã sờn, tất cả đã cũ, bạc màu, bốc mùi mục nát.

Tôi như đang trong một giấc mơ không hạnh phúc, tôi bước đi vu vơ tới căn phòng học phía xa xa, với ánh nến lập loè. Những bóng ma vật vờ, ký ức theo đuổi tôi khi tôi tự nhủ, đó chỉ là những vật ảo the bay... chỉ có vậy thôi. Con ngựa gỗ đồ chơi sừng sững bên trên, kinh hoàng và đe dọa. Tay tôi giờ lên cổ họng khi cổ chặn một tiếng kêu. Chiếc xe đỏ rỉ ngoèn dường như cử động bởi những bàn tay vô hình đẩy nó, đến mức đôi mắt tôi vội hướng tới chiếc bảng đen nơi tôi đã viết lời tạm biệt khó hiểu cho những người tới trong tương lai. Làm thế nào tôi biết điều đó sẽ dành cho tôi?

Chúng tôi đã sống trong tầng áp mái này.

Christopher, Cory, Carrie và tôi

Giờ chỉ còn lại ba người

Phía sau chiếc bàn nhỏ từng là chiếc bàn của Cory tôi cúi người xuống, cố nhét chân xuống dưới. Tôi muốn chìm vào một giấc mộng sâu, gọi được hồn Cory để nó nói với tôi nó đang nằm đâu.

Khi tôi ngồi đó chờ đợi, gió bên ngoài bắt đầu thổi, mạnh dần tới mức rít lên và thổi bạt tuyết. Cùng với trận bão, gió lửa thổi tắt ngọn nến của tôi! Bóng tối gào thét và tôi phải chạy để ra khỏi nơi này! Chạy thật nhanh... chạy, chạy, chạy trước khi tôi trở thành một trong số chúng.

Giờ mọi việc diễn ra theo sự dàn dựng tới từng chi tiết nhỏ nhất. Ngay khi chiếc đồng hồ to đùng điểm mười hai tiếng chuông, tôi đứng ở chính giữa hành lang tầng hai. Tôi không làm bất cứ điều gì để thu hút tất cả các cặp mắt nhìn về phía tôi mà chỉ đứng đó với làn da được phản chiếu bằng đồ nữ trang lấp lánh. Trong bộ trang phục màu đỏ, phía trước cắt cao gần tới cổ được bao quanh bằng chiếc kiềng đầy kim cương, mẹ tôi khẽ quay đi. Tôi nhìn thấy chiếc áo lưng cắt thấp bù cho vẻ nghiêm nghị

ở phía trước, do đó một chút ít mông mẹ để lộ ra. Mái tóc vàng của mẹ là kiểu ngắn hơn bất cứ kiểu nào tôi đã thấy mẹ để và nó ôm quanh khuôn mặt mẹ làm nổi bật khuôn mặt mẹ lên. Từ khoảng cách này, nhìn mẹ thật trẻ trung và đáng yêu và không sát với tuổi thật của mẹ... A!... tiếng cuối cùng của mười hai hồi chuông đã điểm...

Giác quan thứ sáu hình như đã cảnh báo mẹ vì mẹ quay đầu lại từ từ hướng về phía tôi. Tôi bắt đầu bước xuống. Mẹ chết lặng vì choáng váng. Mắt mẹ mở lớn và tối sầm lại khi mẹ cầm ly cocktail run rẩy tới mức một ít chất lỏng sánh ra và rơi xuống sàn. Vì mẹ chăm chăm nhìn, nên Bart nhìn theo ánh mắt mẹ. Anh ta trở mắt nhìn như thể có quỷ hiện hình. Giờ thì cả ông chủ lẫn bà chủ đều bị thôi miên và từng vị khách nhìn về phía họ nghĩ là ông già Tuyết sẽ xuất hiện, nhưng chỉ thấy có tôi. Chỉ có tôi như mẹ đã từng thế nhiều năm trước, cũng mặc bộ váy dạ hội giống thế này và tôi chắc chắn là rất nhiều người đã từng ở đây vào đêm Giáng sinh khi tôi mười hai tuổi. Thậm chí tôi còn nhận ra một vài người, dù họ già hơn, nhưng tôi đã thấy họ! Thật vui mừng khi thấy họ ở đây.

Đây là khoảnh khắc thành công của tôi! Bước đi theo cách chỉ một nữ diễn viên balê mới có thể bước được, tôi muốn đóng vai của mình hết mức trong khả năng diễn xuất. Khi những vị khách ngược nhìn lên, rõ ràng là bị choáng váng khi thời gian quay ngược lại, tôi hả hê nhìn mặt mẹ tái mét đi. Rồi tôi hoan hỉ khi thấy cặp mắt Bart mở to hơn hết nhìn tôi lại nhìn mẹ rồi lại nhìn tôi. Từ từ, trong sự im lặng chết người, vì nhạc đã ngừng, tôi tiến tới phía cánh trái của chiếc cầu thang có hai nhánh, nghĩ mình là Caraboose, mụ phù thủy xấu xa đã nguyên rửa nàng công chúa Aurona khi công chúa chìm trong giấc ngủ trăm năm của mình. Tôi thật sáng suốt mới không nghĩ mình là con gái mẹ tôi và tôi sẽ sớm huỷ diệt mẹ như thế nào. Rất sáng suốt khi biến điều này thành một buổi trình diễn trên sân khấu, khi tôi đối phó với thực tại, không phải tưởng tượng và máu có thể sẽ đổ.

Tôi duyên dáng quệt những ngón tay sơn lấp lánh theo lan can gỗ hồng sắc, cảm thấy những tà váy the xanh của tôi dập dờn theo từng bước chân và từng giây từng giây, tôi càng tới gần nơi mẹ tôi và Bart đang đứng sát cạnh nhau. Toàn thân mẹ run lẩy bẩy, nhưng vẫn cố giữ vẻ tự chủ của mình. Tôi nghĩ mình thoáng thấy tia đau đớn trong đôi mắt xanh búp bê Dresden của mẹ. Tôi dành cho mẹ nụ cười duyên dáng nhất của mình khi đứng trên bậc thang thứ hai cách sàn nhà. Theo cách này tôi đã có chiều cao tôi cần cao hơn bất cứ ai. Tất cả phải ngược lên nhìn tôi đang đi đôi dép màu bạc cao mười phân, để có thể cao bằng mẹ khi chúng tôi gặp nhau. Hơn tất cả là thấy sự mất bình tĩnh của mẹ, thấy nỗi lo lắng của mẹ, thấy vẻ cao ngạo của mẹ sụp đổ!

- Chúc mừng Giáng sinh! - Tôi nói với một người và tất cả mọi người bằng giọng đồng dục. Nó vang lên như một tiếng kèn trompet thu hút những người khác ở những phòng khác và hàng chục người kéo đến, như thể bị lôi kéo hơn bởi sự im lặng tuyệt đối trừ giọng tôi vang lên - Ông Winslow - Tôi nói về mời mọc - hãy tới khiêu vũ với tôi, như ông đã khiêu vũ với mẹ tôi mười lăm năm trước khi tôi mười hai tuổi và nấp ở phía trên, và mẹ mặc bộ váy như bộ váy giờ tôi đang mặc. - Bart hiển nhiên là choáng váng rõ rệt. Vẻ choáng váng khiến đôi mắt anh ta sầm lại, nhưng anh ta không chịu rời khỏi chỗ cạnh mẹ tôi!

Anh ta buộc tôi phải làm điều tiếp đó. Khi tất cả mọi người đứng đó và chờ đợi, nín thở, chờ sự tiết lộ gây kích động hơn, tôi đã cho họ điều họ muốn.

- Tôi xin tự giới thiệu, - Giọng tôi cao vút đến mức có thể vang xa - tôi là Catherine Leigh Foxworth, con gái lớn của bà Bartholomew Winslow, mà chắc mọi người phải nhớ là đã kết hôn lần đầu với cha tôi, Christopher Foxworth. Chắc mọi người cũng nhớ bố tôi là họ hàng của ông Malcom Neal Foxworth và ông đã tước quyền thừa kế của mẹ tôi, người thừa kế độc nhất bởi vì mẹ tôi đã lấy người họ hàng của ông! Tôi cũng có một anh trai, cũng tên là Christopher... giờ anh ấy là bác sĩ. Tôi đã từng có một em trai và một em gái, hai đứa em sinh đôi đó kém tôi bảy tuổi... nhưng giờ Cory và Carrie đã chết... - Tôi ngừng lại một chút, rồi nói tiếp - Bữa tiệc Giáng sinh mười lăm năm trước, Chris và tôi đã trốn trong một chiếc tủ ở trên gác, trong khi hai đứa em sinh đôi ngủ trong căn phòng đầu hồi ở cánh phía bắc. Sân chơi của chúng tôi là tầng áp mái và chúng tôi không bao giờ được đi xuống dưới. Chúng tôi là những con chuột gác thượng, không được mong muốn và yêu thương từ lúc đồng tiền xâm chiếm - Tôi sẽ tiếp tục kêu lên cho tới khi kể hết ra tới từng chi tiết, nhưng Bart đã bước tới chỗ tôi.

- Hoan hô, Cathy! - Anh ta kêu lên - Cô diễn vai của mình thật hoàn hảo. Xin chúc mừng! - Anh ta choàng tay lên vai tôi, mỉm cười thân thiện rồi quay sang những vị khác đang tỏ ra không biết phải nghĩ gì, hay phải tin ai và không biết phải phản ứng như thế nào - Thưa các quý ông, quý bà - Anh ta nói - Tôi xin được giới thiệu cô Catherine Dahl, người mà rất nhiều người trong quý vị chắc đã từng thấy trên sân khấu khi cô ấy múa cùng người chồng Julian Marquet. Như quý vị vừa chứng kiến, cô ấy cũng là một diễn viên nữa. Cô Cathy đây có họ xa với vợ tôi và nếu quý vị thấy có bất cứ sự giống nhau nào, thì đó là lý do vậy. Cô Marquet giờ là láng giềng của chúng tôi, có lẽ quý vị đã biết điều đó. Vì sự giống nhau giữa cô ấy và vợ tôi là rất rõ rệt, nên chúng tôi đã dựng ra trò vui nhộn này và làm những gì chúng tôi có thể để khiến mọi người vui và khiến bữa tiệc này khác hẳn bằng trò đùa nho nhỏ của chúng tôi.

Anh ta tóm chặt lấy tay tôi trước khi nắm tay tôi, vòng tay qua lưng tôi và đề nghị tôi khiêu vũ.

- Tiếp tục nào, Cathy, chắc chắn cô muốn phô diễn khả năng múa của mình sau màn trình diễn gây ấn tượng vừa rồi. - Khi nhạc nổi lên, anh ta buộc tôi phải khiêu vũ! Tôi quay đầu lại thấy mẹ đang tựa người vào một người bạn, khuôn mặt mẹ tái đến nỗi son phấn trang điểm của mẹ trông như những vệt bầm tím. Đến thế mà mẹ vẫn không thể rời mắt khỏi tôi đang trong vòng tay người chồng của mẹ.

- Cô là đồ vô liêm sỉ - Bart rít lên với tôi - Làm thế nào mà cô dám tới đây và bày trò nguy hiểm thế? Tôi đã nghĩ tôi yêu cô. Giờ tôi khinh miệt cô. Tôi sẽ không cần cô để huỷ diệt vợ tôi! Cô là kẻ ngu ngốc, cái gì khiến cô nói quá nhiều những lời dối trá như vậy?

- Anh mới là thằng ngu, Bart - Tôi bình thản đáp, dù trong lòng hoảng loạn... nếu anh ta không chịu tin? - Hãy nhìn tôi đây. Làm thế nào tôi biết bà ấy mặc bộ váy giống thế này nếu tôi không nhìn thấy bà ấy mặc nó? Làm thế nào tôi biết anh đi cùng bà ấy để xem căn phòng ngủ của bà ấy với chiếc giường thiên nga, nếu anh trai tôi, Chris đã không trốn và nghe thấy, nhìn thấy tất cả những gì hai người đã làm trên căn phòng có mái vòm tầng hai?

Anh ta gặp ánh mắt tôi và anh ta có vẻ thật lạ lùng, thật xa cách.

- Phải đấy, Bart thân yêu. Tôi là con gái của vợ anh và tôi biết nếu văn phòng luật của anh phát hiện ra vợ anh có bốn đứa con là kết quả của cuộc hôn nhân đầu tiên của bà ấy thì anh và bà ấy sẽ mất tất cả mọi thứ. Tất cả chỗ tiền đó. Tất cả những khoản đầu tư của các người. Mọi thứ các người mua sẽ bị lấy lại. Ôi, điều đáng tiếc đó khiến tôi muốn khóc.

Chúng tôi tiếp tục khiêu vũ, má anh ta chỉ cách má tôi mấy xăng-ti-mét. Một nụ cười cố định hiện trên môi anh ta.

- Bộ váy cô đang mặc đó, làm thế quái nào cô biết là đúng bộ váy cô ấy đã mặc lần đầu tôi tới dự tiệc ở ngôi nhà này?

Tôi bật cười với vẻ hờ hững giả tạo.

- Bart thân yêu, anh thật ngu ngốc. Anh nghĩ làm thế nào mà tôi biết? Tôi đã thấy bà ấy trong bộ váy này. Bà ấy tới phòng chúng tôi và cho chúng tôi thấy trông bà ấy đẹp như thế nào, còn tôi thì rất ghen tị với những đường cong bà ấy có và cách Chris nhìn bà ấy say mê như vậy. Bà ấy cũng để kiểu tóc như tôi đang để bây giờ. Những đồ nữ trang này được lấy từ két an toàn của bà ấy trong ngăn kéo phòng thay đồ.

- Cô nói dối, - anh ta nói, nhưng giọng có vẻ ngờ vực.

- Tôi biết mã số két - Tôi nhẹ nhàng nói - Bà ấy dùng những con số ngày sinh của mình. Bà ấy đã nói với tôi khi tôi bị nhốt trong căn phòng đó, chờ đợi ông ngoại chúng tôi chết để bà ấy có thể được thừa kế. Anh biết tại sao bà ấy phải giấu chúng tôi một bí mật đen tối đến thế. Anh đã thảo di chúc, đúng không? Hãy nhớ lại một đêm khi anh chợp mắt trong dãy phòng của bà ấy và anh đã mơ thấy một cô gái trẻ mặc một chiếc váy ngủ ngắn màu xanh lên vào phòng anh. Anh không nằm mơ, Bart. Nụ hôn đó là từ tôi. Lúc đó tôi mười lăm tuổi và phải lén vào phòng anh để ăn trộm tiền... anh có nhớ anh đã từng bị mất tiền không? Anh và bà ấy nghĩ những người giúp việc đã ăn trộm, nhưng đó là Chris và một lần là tôi... và tôi chẳng tìm được gì vì anh ở đó khiến tôi hoảng sợ.

- Không - Anh ta thờ dãi - Cô ấy sẽ không làm thế với những đứa con của chính mình!

- Không ư? Bà ấy đã làm thế. Cái tủ gần ban công trên kia có một chiếc lưới sắt, Chris và tôi có thể nhìn rõ. Chúng tôi thấy những người nấu bếp làm bánh và những người phục vụ mặc đồng phục đỏ và đen rồi một bồn phun rượu champagne, có cả hai bồn bằng bạc to đựng rượu. Chris và tôi có thể ngửi thấy tất cả mọi thứ thật ngon lành và chúng tôi chảy nước miếng muốn ném những đồ ăn bên dưới. Những bữa ăn của chúng tôi thật buồn tẻ, luôn lạnh ngắt hay chỉ ấm ấm. Hai đứa em sinh đôi không ăn bất cứ thứ gì. Anh có ở đây vào bữa ăn Lễ Tạ ơn khi bà ấy đứng lên ngồi xuống quá nhiều không? Anh có muốn biết tại sao không? Bà ấy đã chuẩn bị một khay thức ăn để mang tới cho chúng tôi bất cứ khi nào ông quản gia John ra khỏi phòng đựng đồ ăn.

Bart lắc đầu, ánh mắt kinh ngạc.

- Đúng đấy, Bart, người phụ nữ anh cưới đã có bốn đứa con mà bà ấy giấu đi trong ba năm và

gần năm tháng. Sân chơi của chúng tôi là tầng áp mái. Anh đã từng chơi trên tầng áp mái trong mùa hè chưa? Trong mùa đông chưa? Anh có nghĩ điều đó là vui vẻ không? Anh có thể tưởng tượng chúng tôi cảm thấy gì, chờ đợi một ông già chết năm này qua năm khác để cuộc sống của chúng tôi có thể bắt đầu? Anh có biết những thương tổn chúng tôi phải chịu đựng khi biết bà ấy quan tâm tới tiền nhiều hơn là tới chúng tôi, những đứa con ruột thịt của bà ấy không? Còn hai đứa em sinh đôi, chúng không lớn lên. Chúng vẫn quá nhỏ, mắt trở nên to hơn, còn bà ấy tới và không bao giờ nhìn tới chúng! Bà ấy giả vờ không nhận thấy sức khoẻ suy sụp của chúng!

- Cathy, xin em đấy. Nếu em đang nói dối, thì thôi đi. Đừng để tôi căm ghét cô ấy.

- Tại sao không căm ghét bà ta? Bà ta đáng phải chịu vậy - Tôi tiếp tục khi mẹ tôi dựa vào tường, có vẻ ốm tới mức đủ để nôn mửa - Một lần tôi đã nằm trên chiếc giường thiên nga, với chiếc giường thiên nga nhỏ ngay dưới chân. Anh có một quyển sách trong ngăn kéo tủ đầu giường về tình dục dưới cuốn sách có tên là Làm thế nào để tạo và thiết kế những mũi thêu đẹp hay tên gì đại loại như thế.

- Làm thế nào để tạo những mẫu thêu đẹp - Anh ta sửa lại, trông có vẻ ốm yếu và xanh rớt như mẹ tôi, dù vẫn mỉm cười, nụ cười thật đáng ghét.

- Cô đã bịa ra tất cả chuyện này - anh ta nói giọng lạ lùng tới mức không có vẻ gì là thật cả - Cô ghét cô ấy bởi vì cô muốn có tôi, đã lừa tôi và huỷ diệt cô ấy.

Tôi mỉm cười và khẽ cọ môi vào má anh ấy.

- Thế thì hãy để tôi thuyết phục anh nữa nhé. Bà ngoại chúng tôi luôn mặc đồ vải taffeta xám có cổ móc tay và không bao giờ rời chiếc móc cài bằng kim cương gắn mười bảy viên kim cương ở cổ áo. Sáng sáng, trước sáu rưỡi, bà ấy mang đồ ăn và sữa cho chúng tôi trong một chiếc giỏ. Hồi đầu, bà cho chúng tôi ăn khá đầy đủ, nhưng dần dần, cùng với sự oán giận ngày càng tăng, các bữa ăn của chúng tôi ngày càng tẻ hơn cho tới khi chúng tôi chỉ được ăn hầu như là bánh sandwich bơ lạc, mứt và thỉnh thoảng là gà rán và salad khoai tây. Bà đưa cho chúng tôi một danh sách dài những quy tắc để sống, có cả một quy tắc cấm chúng tôi mở rèm cửa để ánh sáng lọt vào. Năm này qua năm khác chúng tôi sống trong một ăn phòng tối lờ mờ không có ánh sáng mặt trời. Nếu anh biết cuộc sống ảm đạm như thế nào, bị nhốt một chỗ, không có ánh sáng, cảm giác bị bỏ mặc, không ai cần, không ai yêu. Rồi một quy tắc khác rất khó để tuân theo. Chúng tôi bị cấm không được nhìn nhau... nhất là khác giới.

- Ôi, Chúa ơi - Anh ta thốt lên, rồi thở dài nặng nề - Có vẻ giống bà ấy. Cô nói cô bị nhốt trên đó hơn ba năm?

- Ba năm và gần năm tháng. Nếu đối với anh đó là một quãng thời gian dài, thì anh nghĩ nó sẽ như thế nào với hai đứa trẻ sinh đôi gần năm tuổi, một đứa mười hai tuổi và một đứa nữa mười bốn tuổi? Lúc đó, năm phút trôi qua dài như năm giờ, một ngày dài như một tháng, còn một tháng dài như một năm.

Đầu óc của dân làm luật của anh ta đấu tranh tìm sự ngờ vực trong các mâu thuẫn nếu câu chuyện của tôi là thật.

- Cathy, hãy trung thực, hoàn toàn trung thực. Cô có một anh trai, một em gái và một em trai... và trong thời gian đó, khi tôi cũng ở đây, tất cả đều bị nhốt ư?

- Ngay từ đầu, chúng tôi tin vào mẹ, vào mọi lời mẹ nói vì chúng tôi yêu mẹ, tin tưởng mẹ... mẹ là hy vọng duy nhất của chúng tôi, là sự cứu rỗi của chúng tôi. Chúng tôi muốn mẹ được thừa kế tất cả chỗ tiền đó từ ông ngoại. Chúng tôi đồng ý ở trên đó cho tới khi ông ngoại chết, dù mẹ đã giải thích chúng tôi phải sống ở Lâu đài Foxworth như thế nào, mẹ không đề cập đến việc chúng tôi sẽ bị nhốt. Đầu tiên chúng tôi nghĩ việc đó chỉ diễn ra một ngày nhưng nó cứ tiếp diễn mãi. Chúng tôi giết thời gian bằng cách chơi các trò chơi... chúng tôi chơi nhiều, ngủ cũng lắm. Chúng tôi trở nên gầy gò, ốm yếu, thiếu chất và phải chịu đói hai tuần khi anh và mẹ chúng tôi du lịch khắp châu Âu trong tuần trăng mật. Rồi anh và mẹ tôi tới Vermont để thăm chị gái anh, nơi mẹ tôi đã mua một hộp kẹo làm từ đường cây phong. Nhưng khi đó chúng tôi đã bị ăn bánh bột ngọt trộn thạch tín.

Anh ta ném cho tôi ánh mắt nghiêm khắc giận dữ khủng khiếp.

- Phải, cô ấy đã mua một hộp kẹo như thế ở Vermont. Nhưng Cathy! Bất cứ điều gì có thể nói, tôi cũng không bao giờ tin vợ tôi lại cố tình thực hiện việc đầu độc con ruột của cô ấy! - Ánh mắt khinh miệt của anh ta soi khắp người tôi rồi lại nhìn khuôn mặt tôi.- Phải, cô rất giống cô ấy! Cô có thể nói là con gái cô ấy, tôi thừa nhận điều này! Nhưng nói Corrine giết con cô ấy thì tôi không tin!

Tôi hát mạnh anh ta ra rồi xoay người lại.

- Mọi người nghe đây - Tôi gào lên - Tôi là con gái của Corrine Foxworth Winslow. Bà ấy đã nhốt bốn đứa con mình trong căn phòng đầu hồi cánh phía bắc. Bà ngoại chúng tôi cũng là tòng phạm và đã cho chúng tôi tăng áp mái làm sân chơi. Chúng tôi trang hoàng nó bằng những bông hoa giấy để làm nó đẹp hơn cho hai đứa em sinh đôi của chúng tôi, làm tất cả để mẹ chúng tôi có thể được thừa kế. Mẹ đã nói chúng tôi phải trốn vì nếu chúng tôi không làm thế ông ngoại sẽ không bao giờ viết tên mẹ vào di chúc của ông. Tất cả mọi người đều biết ông ấy coi khinh mẹ như thế nào vì đã dám lấy một người họ hàng. Mẹ chúng tôi thuyết phục chúng tôi tới và sống trên gác và phải im lặng như những con chuột trên gác thượng. Chúng tôi đã tin tưởng mẹ sẽ giữ lời và để chúng tôi ra ngoài vào ngày ông ngoại chết. Nhưng mẹ đã không làm thế! Mẹ đã không làm thế! Mẹ để chúng tôi chịu đựng trên đó chín tháng trời sau khi ông ngoại chết và được chôn!

Tôi còn nhiều điều nữa để tuôn ra. Nhưng mẹ chúng tôi đã gào lên "Im ngay". Mẹ loạng choạng về phía trước, tay dờ dẫm như thể bị mù.

Giờ tất cả mọi người chăm chăm nhìn mẹ chứ không nhìn tôi. Mẹ, con người vô cùng đỉnh đạc và ngạo mạn, giờ mất tự chủ, run lẩy bẩy, khuôn mặt mẹ bầm tím! Tôi không nghĩ một người có thể tin mẹ ở đó, không chỉ khi họ có thể nhìn tôi rất giống mẹ... và tôi đã biết quá nhiều sự thật!

Bart rời khỏi chỗ tôi và bước tới thì thào điều gì đó vào tai mẹ. Anh ta choàng tay an ủi quanh mẹ rồi hôn lên má mẹ. Mẹ bám chặt vào anh ta một cách bất lực, bàn tay xanh nhợt run rẩy tuyệt vọng, cầu khẩn sự giúp đỡ của anh ta với đôi mắt xanh da trời đầy nước mắt... giống như mắt tôi, mắt Chris, mắt hai đứa em sinh đôi.

- Xin cảm ơn một lần nữa, Cathy, vì buổi trình diễn tuyệt vời. Hãy tới thư viện cùng tôi và tôi sẽ thanh toán tiền công cho cô - Anh ta lướt nhìn khắp lượt các vị khách đang đứng túm tụm và bình thản nói - Tôi rất tiếc, nhưng vợ tôi đang ốm và trò đùa nho nhỏ không đúng lúc này là lỗi của tôi. Đáng nhẽ tôi phải biết rõ hơn khi đưa ra trò đùa này. Nếu quý vị vui lòng thứ lỗi cho chúng tôi, xin mời tiếp tục dự tiệc, xin mời quý vị ăn uống và vui chơi, hãy ở lại chơi thật lâu, cô Catherine Dahl đây có lẽ còn có một số trò ngạc nhiên nữa dành cho quý vị.

Sao mà tôi căm ghét anh ta thế!

Khi tất cả các vị khách tản ra, thì thềm và hết nhìn tôi lại nhìn Bart, anh ta xốc mẹ tôi lên và đưa tới thư viện. Mẹ nặng hơn mọi khi, nhưng trong đôi tay anh ta mẹ dường như một chiếc lông chim.

Tôi muốn Chris có mặt ở đây cùng tôi, đáng lẽ phải vậy. Không nên để mặc tôi đối mặt với mẹ trong sự thật. Tôi cô độc một cách lạ lùng, giữ thế thủ, như thể cuối cùng Bart sẽ tin mẹ chứ không tin tôi, bất kể điều tôi đã nói, bất kể bằng chứng tôi đã cho anh ta biết. Còn tôi thì có rất nhiều bằng chứng. Tôi có thể mô tả cho anh ta những bông hoa trên tầng áp mái, con ốc sên, con giun, những dòng chữ bí ẩn tôi viết trên bảng đen. Hơn hết, tôi có thể cho anh ta thấy chiếc chìa khoá gỗ.

Bart tới thư viện và thận trọng đặt mẹ tôi xuống một chiếc ghế da. Anh ta cúi kính ra lệnh cho tôi.

- Cathy, cô làm ơn đóng cánh cửa sau lưng tôi lại.

Chỉ khi đó tôi mới thấy còn có người khác nữa trong thư viện! Bà ngoại đang ngồi trong chính chiếc xe lăn ông ngoại từng dùng. Thông thường thì không thể nói chiếc xe lăn đó khác với những chiếc xe lăn khác, nhưng chiếc xe này là loại đặt đóng và đẹp hơn. Bà mặc một chiếc áo choàng xanh xám ngoài chiếc áo bệnh viện và một vạt áo choàng che chân bà. Chiếc xe được đặt gần lò sưởi và để bà có thể hưởng hơi ấm từ khúc gỗ đang cháy tí tách. Chiếc đầu lơ thơ tóc của bà bóng loáng khi bà quay sang phía tôi. Đôi mắt xám của bà ánh lên đầy vẻ hiểm độc.

Một cô y tá trong phòng cùng bà. Tôi không mất thời gian để nhận thấy cô ta.

- Cô Mallory, - Bart nói - cô có thể vui lòng rời phòng và để bà Foxworth lại đây - Đó không phải là lời yêu cầu mà là mệnh lệnh.

- Vâng, thưa ông - Cô y tá đáp, vội đứng lên và hấp tấp đi ra nhanh tới mức có thể được - ông hãy rung chuông gọi tôi khi bà Foxworth muốn vào giường, thưa ông - cô ta nói ở chỗ cửa ra vào rồi biến mất.

Bart dường như sắp nổ tung ra khi anh ta đứng sừng sững trong phòng và sự phẫn nộ mà giờ anh ta cảm thấy dường như không chỉ nhằm vào tôi mà còn vào vợ anh ta.

- Được rồi, - anh ta nói ngay khi cô y tá đi khỏi - hãy kết thúc chuyện đó đi, tất cả, Corrine, tôi luôn nghi ngờ em có một điều bí mật, một điều bí mật ghê gớm. Nhiều lần tôi cảm thấy em không thực sự yêu tôi, nhưng chưa bao giờ trong đầu tôi xuất hiện ý nghĩ em có thể có bốn đứa con mà em giấu

chúng trên gác. Tại sao? Tại sao em không thể kể sự thật cho tôi? - Anh ta gầm lên, không kiềm chế nổi - Sao em có thể nhẫn tâm tới vậy, tàn bạo tới mức nhốt bốn đứa con của em và rồi cố giết chúng bằng thạch tín?

Lún người yếu ớt trong chiếc ghế da nâu, mẹ tôi nhắm mắt lại. Mẹ dường như bị rút cạn máu và hỏi bằng giọng ngơ ngẩn.

- Vậy à, anh đang tin cô ta mà không tin em. Anh biết em không thể đầu độc bất cứ ai, bất kể thứ em giành được. Anh biết em không có bất cứ đứa con nào!

Tôi choáng người khi biết Bart tin tôi chứ không tin mẹ. Rồi tôi đoán ra anh ta không thực sự tin tôi, mà đang sử dụng ngón nghề của luật sư, tấn công và hy vọng loại bỏ sự đề phòng của mẹ và có thể sẽ biết sự thật. Nhưng làm điều đó đối với mẹ sẽ chẳng có tác dụng gì. Mẹ đã tôi luyện mình trong quá nhiều năm trời đối với bất cứ ai định gây ngạc nhiên cho mẹ.

Tôi bước tới nhìn trừng trừng xuống mẹ và hỏi bằng giọng khó chịu nhất.

- Tại sao mẹ không nói với Bart về Cory hả mẹ? Hãy nói với anh ta vào một đêm mẹ và bà ngoại đã tới và cuốn nó trong một chiếc chăn xanh và nói với bọn con là mẹ sẽ đưa nó tới bệnh viện. Hãy kể cho anh ta biết hôm sau mẹ quay lại như thế nào và nói với bọn con rằng nó đã chết vì viêm phổi. Nói dối! Toàn những lời nói dối! Chris đã lên xuống dưới nhà và đã nghe thấy ông quản gia John Amos Jackson đã nói với cô giúp việc rằng bà ngoại đã mang thạch tín lên tầng áp mái để giết những con chuột nhắt như thế nào. Bọn con là những con chuột nhắt đã ăn những chiếc bánh bột ngọt đó, *thưa mẹ!* Bọn con đã chứng minh được những chiếc bánh đó đã được trộn thuốc độc. Hãy nhớ đến con chuột con của Cory mà mẹ lờ đi không để ý. Nó đã được cho ăn một mẫu bánh bột ngọt đó và nó đã chết. Giờ mẹ cứ ngồi đó và khóc đi, cứ chối bỏ con là ai đi, Chris là ai đi, cả Cory và Carrie đã từng là ai nữa đi!

- Trước đây tôi chưa từng gặp cô bao giờ, - mẹ quả quyết, ngẩng cao đầu và nhìn thẳng vào mắt tôi - trừ khi tôi tới xem buổi biểu diễn balê ở New York.

Bart nheo mắt, đánh giá mẹ rồi lại đến tôi. Rồi anh ta lại nhìn mẹ và mắt anh ta còn nheo lại hơn.

- Cathy, - anh ta nói, mắt vẫn nhìn mẹ - cô đang đưa ra những lý lẽ không đúng sự thật chống lại vợ tôi. Cô buộc tội cô ấy giết người, tội giết người có dự tính trước. Nếu chứng minh được cô đúng, cô ấy sẽ phải ra toà vì tội giết người... đó có phải là điều cô muốn không?

- Tôi muốn công lý, chỉ thế thôi. Không, tôi không muốn thấy bà ấy phải ngồi tù hay bị đưa lên ghế điện... nếu họ vẫn còn làm thế ở bang này.

- Cô ta nói dối, - mẹ thì thầm - nói dối, nói dối, nói dối.

Tôi đã chuẩn bị cho những lời kết tội như thế này và bình thần rút ra từ trong chiếc túi nhỏ của mình bản sao của bốn tờ giấy khai sinh. Tôi đưa nó cho Bart và anh ta đưa ra trước một ngọn đèn và cúi người xem xét. Tôi mỉm cười hả hê với mẹ.

- Mẹ thân yêu,. mẹ thật ngốc khi khâu những tờ giấy khai sinh này vào lớp lót những chiếc vali cũ của bọn con. Không có chúng, con sẽ chẳng có bằng chứng nào cho ông chồng của mẹ thấy và nếu không như thế thì ông ta vẫn tiếp tục tin mẹ... vì con là một diễn viên và quá quen với việc biểu diễn. Tiếc là ông ấy không biết mẹ còn là một diễn viên giỏi hơn - Tôi bật cười điên dại, suýt khóc khi thấy những giọt nước mắt long lanh trong mắt mẹ vì tôi đã từng yêu mẹ rất nhiều và bên dưới lòng căm thù và oán giận tôi vẫn cảm thấy đôi chút tia sáng tình yêu bầm sinh dành cho mẹ và thật đau đớn, thật đau đớn vì đã làm mẹ khóc. Nhưng mẹ đáng bị thế, mẹ đáng bị thế, tôi tự nói với mình là mẹ đáng bị thế!

- Mẹ nên biết một chuyện khác, mẹ ạ. Carrie đã nói với con nó đã gặp mẹ trên phố như thế nào và mẹ đã chối bỏ nó và sau đó ít lâu nó bị ốm đến mức đã ra đi... thế là mẹ cũng đã khiến nó phải chết nữa! Không có những tờ giấy khai sinh này mẹ có thể thoát khỏi tất cả những sự trả thù này vì toà thị chính ở Gladstone, Pennsylvania đã bị cháy mười năm trước. Hãy xem số phận đã ưu ái mẹ làm sao. Nhưng mẹ không bao giờ làm tốt bất cứ việc gì. Tại sao mẹ không đốt những tờ giấy khai sinh đó? Tại sao mẹ giữ chúng lại...? Đó là bởi vì mẹ là người không cẩn thận, mẹ thân yêu à, khi giữ lại bằng chứng, nhưng khi đó mẹ luôn luôn là những bất cẩn, luôn luôn không chịu suy nghĩ, luôn luôn vô lý trong mọi chuyện. Mẹ nghĩ nếu mẹ giết bốn đứa con của mẹ thì mẹ có thể có những đứa con khác... nhưng ông ngoại đã đánh lừa mẹ, đúng không?

- Cathy! Ngồi xuống và để tôi giải quyết chuyện này, - Bart ra lệnh - Vợ tôi vừa trải qua cuộc phẫu thuật và tôi không muốn cô đe dọa tới sức khoẻ của cô ấy. Giờ hãy ngồi xuống trước khi tôi buộc cô ngồi đó!

Tôi ngồi xuống.

Anh ta nhìn mẹ rồi nhìn bà ngoại.

- Corrine, nếu em quan tâm tới tôi, nếu còn yêu tôi một chút... có phải điều người phụ nữ này nói là thật không? Cô ta là con gái em phải không?

Mẹ tôi đáp rất yếu ớt.

- Vâng.

Tôi thở dài. Tôi nghĩ mình đã nghe thấy cả ngôi nhà thở dài và Bart cũng thở dài. Tôi ngược mắt lên thấy bà ngoại đang nhìn tôi về lạ lùng nhất.

- Vâng. - mẹ tiếp tục nói, đôi mắt ngơ ngẩn dán vào Bart - em đã không thể nói với anh, Bart à. Em đã muốn nói với anh, nhưng em sợ anh sẽ không muốn có em nữa nếu em đến với anh cùng bốn đứa con và không có tiền bạc gì. Còn em thì yêu anh và rất muốn có anh. Em nghĩ nát óc cố tìm ra một giải pháp để có thể có anh, có các con em và cả tiền nữa. - Mẹ ngồi thẳng người và lưng thẳng gờo khi đầu mẹ ngẩng cao đầy vẻ vương giả - Và em đã tìm ra được một giải pháp! Em đã tìm ra. Điều đó khiến em mất nhiều tuần lễ liền để lên kế hoạch, nhưng em đã tìm ra được một cách!

- Corrine, - Bart nói giọng lạnh băng khi đứng phía trên chỗ mẹ ngồi - giết người không bao giờ là giải pháp cho bất cứ chuyện gì! Tất cả những gì em phải làm là nói với tôi và tôi sẽ nghĩ ra một

cách để cứu các con em và quyền thừa kế của em.

- Nhưng anh không thấy à - Mẹ kêu lên giọng kích động - Tự em đã tìm ra được cách! Em muốn có anh, muốn có các con em và cả tiền nữa. Em nghĩ bố em nợ em số tiền đó! - Mẹ bật cười điên dại, lại mất tự chủ như thể địa ngục đang ở dưới chân mẹ và mẹ phải nói thật nhanh để thoát khỏi những ngọn lửa của nó - Tất cả mọi người đều nghĩ tôi ngu ngốc, chỉ là một cô nàng tóc vàng với khuôn mặt và thân hình đẹp nhưng không có đầu óc. Phải, tôi đã lừa phỉnh mẹ, mẹ à - mẹ thốt những lời đó với bà già ngồi trong xe lăn. Mẹ gào lên với một bức tranh treo trên tường - và tôi cũng lừa phỉnh ông nữa, ông Malcom Foxworth! - Rồi mẹ trừng mắt nhìn tôi - cả cô nữa, Catherine. Cô nghĩ cô đã thật khổ sở trên đó, bị nhốt, không bạn bè và không được học hành, nhưng cô không nhận ra những gì cô có tốt như thế nào nếu so với những gì cha tôi đã làm với tôi! Cô, cô và những lời buộc tội của cô luôn nhằm vào tôi, khi nào tôi có thể để cô ra ngoài? Khi mà dưới nhà cha tôi luôn ra lệnh cho tôi làm điều này, điều nọ, vì nếu không thế thì "mày không được thừa hưởng bất cứ xu nào và tao sẽ nói với người tình của mày về bốn đứa con của mày".

Tôi há miệng kinh ngạc rồi bật dậy.

- Ông ấy biết về bọn con ư? Ông ngoại biết ư?

Mẹ lại bật cười, tiếng cười khô khốc như tiếng thủy tinh vỡ.

- Đúng, ông ấy biết, nhưng không phải tôi nói với ông ấy. Cái ngày Chris và tôi chạy trốn khỏi ngôi nhà ghê gớm này ông ấy đã thuê các thám tử đi theo và luôn để mắt đến chúng tôi. Rồi khi chồng tôi chết trong tai nạn đó, tôi đã được các luật sư thuyết phục nên tìm sự giúp đỡ của họ. Bố tôi mới hoan hỉ làm sao! Con có thấy không, Cathy - Mẹ nói nhanh tới mức những lời nói của mẹ có vẻ phóng đại - ông ấy muốn có mẹ và các con của mẹ trong ngôi nhà này và dưới sự khống chế của ông ấy! Ông ấy đã lên kế hoạch với bà ngoại để lừa mẹ và khiến mẹ nghĩ ông ấy không biết các con được giấu ở trên gác. Nhưng ông ấy đã biết hết! Đó là kế hoạch của ông ấy để khiến các con bị nhốt trên đó trong suốt quãng đời còn lại của các con.

Tôi há miệng nhìn mẹ chằm chằm.. Tôi cũng nghi ngờ cả mẹ nữa. Làm thế nào tôi có tin bất cứ điều gì mẹ nói sau khi mẹ đã làm quá nhiều chuyện?

- Bà ngoại, bà tiếp tục thực hiện kế hoạch của ông ư? - Tôi hỏi, cảm thấy cảm giác tê cóng lan dần từ đầu ngón chân lên.

- Chính bà ấy, - Mẹ nói, ném cho bà ngoại ánh mắt lạnh lùng coi thường - Bà ấy đã làm bất cứ điều gì ông nói, vì bà ấy căm ghét mẹ, bà ấy luôn căm ghét mẹ. Ông ngoại yêu thương mẹ rất nhiều từ khi mẹ còn nhỏ và chẳng quan tâm gì tới các con trai ông mà bà ấy lại yêu họ quá nhiều. Khi chúng ta đã ở đây, bị mắc trong cái bẫy của ông, ông đã hả hê vì đã nhốt được những đứa con của người em mình như những con vật trong lồng, giữ chúng bị nhốt cho tới khi chúng chết. Do đó, trong khi các con ở trên đó, chơi đùa và trang hoàng tầng áp mái, ngày lại ngày ông nhằm vào mẹ "Chúng không nên chào đời, đúng không?", ông láu cá nói và gian xảo gợi ý rằng các con nên chết đi còn hơn bị giữ làm tù nhân cho tới khi già nua, ốm yếu rồi sẽ chết.

Đầu tiên mẹ không tin ông định thế. Mẹ nghĩ đó chỉ là một cách khác của ông để hành hạ mẹ. Ngày ngày ông nói các con là những đứa trẻ xấu xa, độc ác nên bị tiêu diệt. Mẹ khóc, van nài, quỳ gối và cầu xin, còn ông thì cười âm lên. Một tối ông nổi giận với mẹ "Đồ ngu. Cô thật ngu mới nghĩ tôi có thể tha thứ cho cô?". Ông tiếp tục nói như điên dại, đôi lúc kêu lên. Rồi ông vung chiếc gậy chống của mình, vụt bất cứ thứ gì ông có thể với tới. Còn bà ngoại thì ngồi gần đó cười hài lòng. Nhưng ông không cho mẹ biết ông đã biết các con ở trên đó mấy tuần rồi... và lúc đó mẹ đã ở trong đây.

Mẹ nài nỉ tôi hãy tin, hãy khoan dung.

- Con không thể thấy điều đó ư? Mẹ không biết đi theo đường nào? mẹ chẳng có tí tiền nào. Tất cả những lần mẹ vào phòng các con, các con đều nài nỉ được ra ngoài. Nhất là con, Cathy... nhất là con.

- Ông đã làm gì khác để khiến mẹ tiếp tục nhốt chúng con như những tù nhân? - Tôi châm biếm hỏi- ngoài việc kêu la, xỉ vả và đánh mẹ bằng chiếc gậy chống của ông. Chắc điều đó không đau lắm vì ông rất yếu và con không bao giờ thấy trên người mẹ có vết sau trận đòn đầu tiên. Mẹ được tự do đi về như mẹ muốn. Mẹ có thể vạch ra kế hoạch để lên đưa chúng con ra ngoài mà ông không biết. Mẹ muốn tiền của ông và mẹ không quan tâm tới việc mẹ đã làm gì để có nó! Mẹ muốn chỗ tiền đó hơn mẹ muốn có bốn đứa con của mẹ!

Trước mắt tôi khuôn mặt duyên dáng đáng yêu của mẹ chợt trông già như bà ngoại. Mẹ dường như nhăn nhó và trở nên phờ phạc với những năm tôi háng không đếm được mẹ phải sống với những niềm tiếc nuối. Ánh mắt mẹ trở nên hoang dại, tìm kiếm nơi trú ngụ an toàn để mãi mãi trốn tránh, không chỉ khỏi tôi mà còn khỏi cơn giận dữ mẹ thấy trong mắt người chồng của mình.

- Cathy, - mẹ nài nỉ - mẹ biết con ghét mẹ, nhưng...

- Đúng đó, mẹ, con căm ghét mẹ lắm.

- Con sẽ không thể nếu con hiểu...

Tôi bật cười gay gắt và cay đắng.

- Mẹ thân yêu, chẳng có gì mẹ có thể nói với con sẽ làm con hiểu cả.

- Corrine, - Bart nói, giọng khô khan, dường như trái tim đã bị lấy mất - Con gái em đúng. Em có thể ngồi đó và khóc, nói rằng bố em buộc em phải đầu độc các con em... nhưng làm sao tôi có thể tin khi tôi không thể nhớ ông ấy đã từng nhìn em nghiêm khắc? Ông ấy nhìn em đầy yêu thương và tự hào. Em đi và về theo ý em. Bố em hào phóng tiền bạc với em, do đó em có thể mua quần áo mới và mọi thứ em muốn. Giờ em nói ra một số câu chuyện kỳ quặc về việc em bị ông ấy hành hạ như thế nào và bị ông ấy buộc phải giết những đứa con bị giấu đi của em. Trời ơi, em làm tôi ghê tởm!

Ánh mắt mẹ đờ đẫn, đôi tay xinh xắn và xanh xao của mẹ run rẩy khi chúng mở ra và run rẩy từ lòng mẹ giờ lên cổ họng và lần mãi chiếc cổ cài kim cương giữ cho chiếc váy của mẹ khỏi tuột xuống.

- Bart, xin anh đấy, em không nói dối... em thừa nhận đã nói dối anh về quá khứ, đã lừa dối anh

về những đứa con của em... nhưng giờ em không nói dối. Tại sao anh không thể tin em?

Bart đứng giang chân như một thủy thủ chống lại biển khơi nổi sóng. Tay anh ta để ra sau lưng và nắm chặt lại.

- Cô nghĩ tôi là loại người như thế nào? - Anh ta cay đắng hỏi - Lúc đó cô có thể nói với tôi bất cứ chuyện gì và tôi sẽ hiểu. Tôi yêu cô, Corrine. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì hợp pháp để ngăn trở cha cô và giúp cô giành được gia tài của ông ấy, đồng thời cũng giữ được những đứa con cô sống sót, tự do sống một cuộc đời bình thường. Tôi không phải là một con quái vật, Corrine, tôi không cưới cô vì tiền của cô. Tôi vẫn sẽ lấy cô nếu cô không có một xu nào!

- Anh không thể đánh lừa được bố em. - mẹ kêu lên, bật dậy và bắt đầu chạy ra cửa.

Trong bộ váy màu đỏ thẫm, mẹ tôi dường như là một ngọn lửa, màu đỏ đó khiến cho mắt mẹ có màu đỏ thẫm khi mẹ hết nhìn người này tới người kia. Rồi cuối cùng khi tôi không thể chịu được việc nhìn mẹ như lúc này, tan vỡ, hoang dại, tất cả vẻ vương giả biến mất, mắt mẹ dừng lại ở chỗ bà ngoại...nhìn bà già đang sụp trong chiếc xe lăn, như thể không xương. Những ngón tay xương xẩu yếu ớt lần chiếc khấn phủ, nhưng đôi mắt xám cuồn tín của bà ánh lên ngọn lửa tâm thường. Tôi thấy ánh mắt mẹ và bà ngoại va nhau. Con người có đôi mắt xám không bao giờ thay đổi, không bao giờ mềm tính vì tuổi tác hay sợ hãi địa ngục.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, từ sự đôi đầu đó, mẹ vươn thẳng người lên là người chiến thắng cuộc đôi đầu ý chí này. Mẹ nói bằng giọng bình thản, như thể đang thảo luận với một ai đó. Như thể đang nghe một phụ nữ nói rằng bà ta đang tự sát với từng lời sắc nhọn như gai, vậy mà mẹ không quan tâm, không quan tâm nữa... vì tôi là người chiến thắng và sau rốt, tôi như một vị quan toà nghiêm khắc của mẹ, mẹ chuyển cầu khẩn

- Được rồi, Cathy. Mẹ biết sớm hay muộn mẹ phải đối mặt với con. Mẹ biết chính con sẽ có được sự thật từ mẹ. Đó luôn là cách con nhìn xuyên thấu mẹ và đoán mẹ không luôn là người mẹ muốn con tin. Christopher yêu mẹ, tin mẹ. Nhưng con thì không. Ngay từ đầu, lúc bố con chết, mẹ đã cố làm tất cả những gì có thể cho các con. Mẹ đã nói với con điều mẹ tin là thật, khi mẹ đề nghị các con tới sống ở đây và phải trốn tránh cho tới khi mẹ giành lại tình cảm của ông ngoại. Mẹ không thực sự nghĩ điều đó sẽ mất nhiều hơn một hoặc có thể là hai ngày.

Tôi ngồi chết lặng, nhìn mẹ chăm chăm. Đôi mắt mẹ câm lặng cầu khẩn, hãy khoan dung, Cathy, hãy tin mẹ! Mẹ nói thật mà.

Mẹ rời mắt khỏi tôi và trong nỗi đau khổ vô cùng lớn, mẹ cầu khẩn Bart và nói về lần gặp gỡ đầu tiên của họ tại nhà một người bạn.

- Em đã không muốn yêu anh, Bart, và không muốn để anh dính líu vào các rắc rối của em. Em muốn nói với anh về các con em và mối đe dọa mà cha em sắp đặt đối với chúng nhưng khi em định nói thì tình trạng của ông ấy tồi tệ hơn và dường như sắp chết do đó em thôi và giữ im lặng. Em đã cầu nguyện rằng khi em nói với anh thì anh sẽ hiểu. Em thật ngu ngốc vì đã giữ bí mật quá lâu tới mức không thể giải thích được. Anh muốn cưới em. Bố em tiếp tục nói không. Các con em ngày ngày nài nỉ

được ra ngoài. Dù em biết chúng có quyền phàn nàn, nhưng em bắt đầu ghét chúng, ghét cái cách chúng tiếp tục gây phiền nhiễu cho em, khiến em cảm thấy có lỗi và xấu hổ khi em đang cố làm những điều tốt nhất cho chúng. Luôn là Cathy, luôn luôn là Cathy, bất kể bao nhiêu món quà em tặng nó, nó luôn khẳng khái nhất. - Mẹ ném cho tôi ánh mắt sầu khổ khác như thể tôi đã hành hạ tính nhẫn nại của họ.

- Cathy, - mẹ thì thầm, đôi mắt đầm nước mắt của nỗi sầu khổ sáng lên một chút khi mẹ lại quay sang phía tôi - mẹ đã làm những thứ tốt nhất có thể! Mẹ đã nói với ông bà ngoại rằng tất cả các con đã có những bệnh tật tiềm ẩn, đặc biệt là Cory. Họ muốn nghĩ Chúa đang trừng phạt các con nên dễ dàng tin. Còn Cory thì luôn bị cảm lạnh sau một cơn cảm lạnh khác, cả đợt dị ứng của nó nữa. Con không thấy điều mẹ đã cố làm, khiến tất cả các con ốm một chút, mẹ có thể đưa từng đứa một tới bệnh viện rồi báo lại cho bà ngoại rằng các con đã chết. Mẹ đã dùng một chút ít thạch tín, nhưng không đủ để khiến các con chết! Tất cả những gì mẹ muốn là làm cho các con ốm một chút, chỉ đủ để đưa các con ra ngoài!

Tôi choáng người trước sự ngu ngốc của mẹ khi tiến hành cách thức nguy hiểm như vậy. Rồi tôi cho rằng đó là một lời nói dối, chỉ là một lý do làm Bart thoải mái khi anh ta đang nhìn mẹ về lạ lùng nhất. Tôi mỉm cười với mẹ trong khi trong lòng đau nhói tới mức có thể kêu lên được.

- Mẹ ơi, - tôi dịu dàng nói, cắt ngang lời nài nỉ của mẹ - mẹ đã quên mất là ông ngoại đã chết trước khi những chiếc bánh bột ngọt được mang tới ư? Mẹ không cần phải chơi xỏ ông đang ở trong mồ.

Mẹ ném ánh mắt đau khổ về phía bà ngoại đang dán ánh mắt nghiêm khắc, cảm đoán vào con gái mình.

- Phải! - Mẹ kêu lên - Mẹ biết điều đó! Nhưng nếu không vì lời ghi thêm đó mẹ sẽ không bao giờ cần tới thạch tín! Nhưng ông ngoại đã tiết lộ cho ông quản gia John về bí mật của chúng ta, còn ông ta thì vẫn sống để xem xem mẹ có tuân thủ và giữ các con trên gác cho tới khi từng người một chết! Nếu ông ta không làm thế, thì bà ngoại sẽ không cho ông ta thừa kế năm mươi nghìn đôla mà ông ngoại hứa. Bà ngoại muốn John được thừa kế mọi thứ nữa!

Sự im lặng khủng khiếp bao trùm khi tôi cố lĩnh hội điều này. Ông ngoại đã biết và muốn cầm tù chúng tôi suốt đời ư? Nếu như điều đó chưa đủ để trừng phạt, ông còn buộc mẹ giết chúng tôi ư? Ôi, ông hẳn phải độc ác hơn tôi nghĩ! Không có tính người chút nào! Rồi khi tôi nhìn mẹ và nhận thấy đôi mắt xanh đang sốt ruột chờ đợi, tay mẹ bận rộn cố xoắn một chuỗi ngọc trai vô hình thì tôi biết mẹ đang nói dối. Tôi liếc nhìn bà ngoại và thấy bà chau mày khi cố gắng cất tiếng. Sự căm phẫn sôi sục trong đôi mắt bà, như thể bà phủ nhận tất cả những gì mẹ nói. Nhưng bà căm ghét mẹ. Bà sẽ muốn tôi tin vào điều tồi tệ nhất... ôi trời ơi, làm thế nào tôi tìm ra được sự thật?

Tôi liếc nhìn Bart đang đứng trước lò sưởi, đôi mắt đen nhìn vợ như thể trước đây chưa từng gặp. Điều đang được chứng kiến giờ đang làm anh ta choáng váng.

- Mẹ ơi, - tôi nói bằng giọng đều đều - mẹ đã thực sự làm gì với xác của Cory? Chúng con đã tìm kiếm tất cả các nghĩa trang quanh đây và kiểm tra tất cả các hồ sơ, nhưng không có cậu bé nào chết

vào tuần cuối cùng của tháng Mười năm 1960.

Mẹ nuốt nghẹn rồi xiết chặt tay, phơi bày tất cả đồ trang sức kim cương và những đồ trang sức khác.

- Mẹ không biết phải làm gì với nó. - Mẹ thì thầm - Nó đã chết trước khi mẹ có thể tới bệnh viện. Đột nhiên nó ngừng thở và khi mẹ nhìn vào ghế sau mẹ biết nó đã chết - Mẹ thôn thức vì hồi ức đó - Khi đó mẹ đã căm ghét bản thân mình. Mẹ biết mẹ có thể bị buộc tội giết người và mẹ không định giết nó! Chỉ là làm nó ốm một chút! Do vậy mẹ đã đặt xác nó vào một hẻm núi và phủ bằng lá khô, cành cây và đá... - Đôi mắt to tuyệt vọng của mẹ nài nỉ tôi hãy tin mẹ.

Tôi nuốt nghẹn, nghĩ tới Cory đang ở trong một hẻm núi tối tăm sâu thẳm, nằm đó rã ra.

- Không, mẹ ạ, mẹ đã không như thế - Giọng nhẹ nhàng của tôi dường như xuyên qua làn không khí lạnh giá của thư viện rộng lớn - Con đã thăm căn phòng đầu hồi của cánh phía bắc trước khi xuống đây - Tôi dừng lại để gây hiệu quả hơn và khiến những lời nói tiếp đó gây ấn tượng sâu sắc - Trước khi con xuống nhà để đối mặt với mẹ, lần đầu tiên con đã sử dụng cầu thang dẫn trực tiếp lên gác thượng đó, rồi tới chiếc cầu thang nhỏ được che trong phòng để đồ của nhà tù của bọn con. Chris và con luôn nghi ngờ có một lối khác dẫn lên gác thượng và đã đoán đúng là phải có một cánh cửa bị những chiếc hòm lớn che kín khiến bọn con không thể tìm được dù đã cố gắng đẩy các hòm lớn đó ra. Mẹ ạ... con đã tìm thấy một căn phòng nhỏ mà trước đây bọn con chưa bao giờ thấy. Phòng đó có màu sắc khác thường, giống như có cái gì đó chết và mục ruỗng.

Trong một phút mẹ không thể nhúc nhích. Vẻ mặt của mẹ hoàn toàn vô cảm. Mẹ nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt trống rỗng và rồi miệng và tay mẹ bắt đầu hoạt động, nhưng mẹ không thể thốt nên lời. Mẹ cố nói nhưng không nói được. Bart bắt đầu nói nhưng mẹ giơ tay lên che tai để không nghe thấy bất cứ thứ gì mà ai đó nói.

Đột nhiên cửa thư viện mở ra. Tôi giận dữ quay lại.

Mẹ tôi quay lại như trong cơn ác mộng để xem xem tại sao tôi vẫn tiếp tục nhìn. Chris tiến lại gần hơn và giận dữ nhìn mẹ. Mẹ giật bắn người dường như hoảng hốt vô cùng rồi giơ cả hai bàn tay lên trong cử chỉ dường như muốn xua anh ấy đi. Mẹ đang thấy bóng ma của cha tôi phải không nhỉ?

- Anh Chris...? - Mẹ hỏi - Anh Chris, em không định làm thế, thực sự không mà. Đừng nhìn em thế, Chris! Em yêu chúng! Em không muốn cho chúng thạch tín... nhưng bố em buộc em làm thế! Ông ấy nói với em chúng không nên chào đời! Ông ấy nói với em chúng xấu xa và đáng bị chết và đó là cách duy nhất em có thể sửa chữa tội lỗi mà em đã phạm phải khi lấy anh! - Nước mắt chảy xuống má mẹ khi mẹ tiếp tục nói dù Chris vẫn cứ lắc đầu - Em yêu các con em! Các con của chúng ta! Nhưng em có thể làm gì được? Em chỉ định làm cho chúng ốm một chút... chỉ đủ để cứu chúng, tất cả chỉ có vậy, chỉ có vậy... Chris, đừng nhìn em như thế! Anh biết em sẽ không giết các con của chúng ta!

Mắt anh ấy xanh lạnh như đá khi chăm chăm nhìn mẹ.

- Thế là mẹ đã chủ tâm cho bọn con dùng thạch tín? - Anh ấy hỏi - Con không bao giờ hoàn toàn

tin điều đó khi chúng con thoát khỏi ngôi nhà này và có thời gian nghĩ về điều đó. Nhưng mẹ đã làm điều đó!

Mẹ kêu lên. Trong đời tôi chưa bao giờ nghe thấy một tiếng kêu rít lên đầy vẻ điên dại đó, giống tiếng rú của người điên vậy! Mẹ quay đi trên đôi giày cao gót của mình, vẫn tiếp tục kêu khi chạy tới một cánh cửa mà tôi không biết nó có ở đó, mẹ chạy và biến mất qua cánh cửa đó.

- Cathy, - Chris nói, từ cánh cửa quét mắt khắp thư viện và thấy Bart và bà ngoại - anh tới đưa em về. Anh có tin xấu đây. Chúng ta phải quay về Clairmont ngay.

Trước khi tôi có thể trả lời thì Bart đã lên tiếng.

- Anh có phải là anh trai của Cathy không, Chris?

- Phải, tất nhiên. Tôi tới tìm Cathy. Cô ấy cần một nơi khác nữa - Anh ấy giơ tay ra khi tôi tiến tới chỗ anh ấy.

- Đợi một phút - Bart nói - Tôi cần hỏi anh vài câu, tôi muốn biết toàn bộ sự thật. Người phụ nữ mặc váy đỏ đó là mẹ anh phải không?

Đầu tiên Chris nhìn tôi. Tôi gật đầu cho anh ấy biết Bart đã biết và chỉ khi đó Chris mới nhìn Bart về thù địch.

- Đúng, bà ấy là mẹ tôi và là mẹ Cathy và đã từng là mẹ của hai đứa trẻ sinh đôi tên là Cory và Carrie.

- Bà ấy đã nhốt cả bốn người trong một căn phòng trong hơn ba năm? - Bart hỏi, như thể vẫn không muốn tin.

- Đúng, ba năm, bốn tháng và mười sáu ngày. Một đêm mẹ đưa Cory đi, sau đó mẹ quay lại nói với chúng tôi rằng nó đã chết vì viêm phổi. Nếu anh muốn biết chi tiết hơn nữa thì anh phải đợi vì giờ chúng tôi phải nghĩ tới những việc khác. Đi nào, Cathy - Anh ấy nói, lại nắm tay tôi - Chúng ta phải nhanh lên - Lúc đó anh ấy nhìn bà ngoại và dành cho bà một nụ cười chế giễu - Chúc mừng Giáng sinh, bà ngoại - Anh ấy lại quay sang phía tôi - Nhanh lên, Cathy, áo khoác của em đâu? Anh để Jory và cô Lindstrom đợi trong xe anh.

- Sao vậy? - Tôi hỏi. Đột nhiên tôi thấy hoảng hốt. Chuyện gì xảy ra nhỉ?

- Không, - Bart phản đối - Cathy không thể đi được! Cô ấy đang mang trong mình đứa con của tôi và tôi muốn cô ấy ở đây cùng tôi!

Bart bước tới ôm tôi trong vòng tay và chăm chú nhìn tôi đầy tình yêu

- Em đã nhắc tám màn che mắt anh, Cathy. Em đúng. Chắc chắn anh muốn làm những điều tốt hơn thế này. Có lẽ anh có thể chuộc lại cuộc đời mình bằng cách làm một điều gì đó có ích.

Tôi ném cho bà ngoại một cái nhìn chiến thắng, tránh nhìn thẳng về phía Chris và với cánh tay Bart choàng qua vai tôi, chúng tôi rời thư viện, rời bà ngoại và đi qua các căn phòng khác cho tới khi ra tới phòng lớn.

Cảnh hỗn loạn đang diễn ra. Mọi người la hét, bỏ chạy, tìm vợ hoặc chồng. Khói đang bốc lên! Tôi có thể ngửi thấy mùi khói.

- Trời ơi, ngôi nhà đang cháy! - Bart kêu lên. Anh ấy đẩy tôi về phía Chris - Hãy đưa cô ấy ra ngoài và giữ an toàn cho cô ấy! Tôi phải tìm vợ tôi! - Anh ta nhìn khắp nơi, gọi - Corrine, Corrine, cô ở đâu?

Đám đông hỗn loạn hướng thẳng cùng một lối đi. Từ trên cầu thang phía trên, khói đen tuôn xuống. Các bà bị ngã và mọi người dẫm đạp lên họ. Những vị khách vui vẻ của bữa tiệc giờ liêu mạng xông ra ngoài và khổ sở với những người không đủ sức tìm đường ra cửa. Tôi điên cuồng dõi theo Bart. Tôi thấy anh ta nhấc điện thoại, chắc là gọi đội cứu hỏa và rồi chạy lên cánh phải cầu thang và chạy vào chính giữa nơi ngọn lửa đang phát ra!

- Không! - tôi gào lên - Bart... đừng lên đó! Anh sẽ chết mất! Bart... đừng lên! Quay lại đi!

Tôi nghĩ anh ấy đã nghe thấy tiếng tôi vì lên được nửa chừng anh ấy ngập ngừng và mỉm cười về phía tôi khi tôi điên cuồng vẫy. Miệng anh ấy nói những từ Anh yêu em và rồi đi về phía đông. Tôi không hiểu anh ấy định làm gì. Nhưng Chris thấy rằng Bart đang nói với chúng tôi về một lối ra khác.

Ho khù khụ, Chris và tôi chạy qua những phòng khách khác và cuối cùng tôi có cơ hội nhìn phòng ăn lớn... nhưng nó cũng đầy khói.

- Này, - Chris kêu lên, kéo tôi đi tiếp - những cánh cửa ra vào kiểu Pháp... ngóc thật, phải có hơn chục chiếc ở tầng một và mọi người thì lại chạy ra cửa trước!

Chúng tôi đã ra ngoài bằng cách đó và cuối cùng tới chiếc ô tô mà tôi nhận ra đó là xe của Chris. Emma đang bế Jory ngồi trong đó đang nhìn chăm chú vào ngôi nhà lớn đang bốc cháy. Chris vào trong xe và lấy ra một chiếc khăn phủ và choàng qua vai tôi, rồi kéo tôi dựa vào người anh ấy, tôi thôn thức vì Bart... anh ấy đang ở đâu? Tại sao không thấy ra ngoài?

Tôi nghe tiếng xe cứu hỏa chạy quanh những ngọn đồi, gào thét trong đêm hoang dã đầy tiếng gió và tuyết rơi. Tuyết rơi lên ngôi nhà đang bốc cháy như những đốm đỏ kêu xèo xèo khi gặp lửa. Jory chìa tay ra, muốn tôi và tôi ôm chặt nó khi Chris choàng tay qua người tôi và ôm cả hai mẹ con.

- Đừng lo, Cathy, - anh ấy cố an ủi tôi - Bart phải biết tất cả các lối ra.

Rồi tôi thấy mẹ tôi trong bộ váy đỏ, được hai người đàn ông dìu, mẹ cứ gào mãi tên chồng và rồi tên bà ngoại.

- Mẹ tôi! Bà ấy ở trong đó. Bà ấy không thể nhúc nhích được.

Bart đang ở bậc cửa trước thì nghe thấy tiếng mẹ. Anh ấy ngó quanh và vội quay lại ngôi nhà.

Ồi, trời ơi! Anh ấy đang quay lại cứu bà ngoại không đáng được sống! Đang liều mạng... đang làm điều anh ấy phải chứng minh, sau rốt... không phải chỉ là một chú chó cảnh.

Đây là đám cháy của cơn ác mộng thời niên thiếu của tôi! Đó là thứ tôi luôn sợ hơn hết thảy! Đó là lý do tôi khẳng khái rằng chúng tôi phải làm một chiếc thang dây từ ga giường xé ra để chúng tôi có thể thoát và xuống tới mặt đất được... phòng trường hợp đó.

Còn khủng khiếp hơn nhìn ngôi nhà khổng lồ đó bốc cháy khi đáng ra tôi phải vui mừng thấy thế. Gió thổi không ngừng khiến ngọn lửa bốc cao hơn, cao hơn cho tới khi chiếu sáng rực màn đêm và thiêu cháy cả thiên đường. Những đồ gỗ cũ bốc cháy mới dễ dàng làm sao cùng với những đồ đạc cổ, vô giá, đồ gia bảo không thay thế được. Nếu có bất cứ thứ gì còn lại, bất chấp những gì những người lính cứu hoả dũng cảm đã làm, thì sẽ là một phép màu nhiệm! Ai đó kêu lên.

- Có người vẫn mắc kẹt bên trong! Kéo họ ra! - Những người lính cứu hoả lao động với tốc độ phi thường và nhanh nhẹn kéo họ ra trong khi tôi gào lên điên cuồng.

- Bart! Em không muốn giết anh! Em chỉ muốn anh yêu em, thế thôi. Bart, đừng chết, xin anh đừng chết.

Mẹ tôi đã nghe thấy và chạy tới nơi Chris đang giữ chặt tôi trong cánh tay anh ấy.

- Mày - mẹ gào lên, vẻ mặt của mẹ là vẻ mặt của người mất trí - mày nghĩ Bart yêu mày ư? Rằng anh ấy sẽ lấy mày ư? Mày là con ngốc! Mày đã phản bội tao! Như mày luôn phản bội tao, giờ Bart chết bởi vì mày!

- Không, mẹ ạ - Chris nói, ghì chặt tôi hơn và giọng anh ấy lạnh băng - không phải Cathy kêu lên nhắc chồng mẹ rằng bà ngoại vẫn ở bên trong. Mẹ đã làm điều đó, mẹ phải biết ông ấy không thể quay lại ngôi nhà đó mà vẫn sống được. Có lẽ mẹ thà thấy chồng mẹ chết còn hơn lấy con gái mẹ.

Mẹ nhìn anh ấy chằm chằm. Đôi tay mẹ bần chồn. Đôi mắt xanh da trời tối sầm vì mascara bị nhoè. Khi tôi và Chris nhìn, một điều gì đó trong mắt mẹ tan ra... một điều rõ ràng và hiển hiện trong đôi mắt hoà tan và mẹ dường như chết chìm.

- Christopher, con trai mẹ, con yêu. Mẹ là mẹ con. Con không yêu mẹ nữa ư, Christopher? Tại sao? Mẹ không mang cho con tất cả mọi thứ con cần và muốn ư? Những quyền từ điển bách khoa mới, trò chơi và quần áo mới? Con thiếu gì nào? Hãy nói cho mẹ biết, để mẹ có thể ra ngoài và mua nó cho con, hãy cho mẹ biết thứ con muốn. Mẹ sẽ làm bất cứ thứ gì, mang cho con bất cứ thứ gì bù đắp cho những thứ con đang mất. Con sẽ được bù đắp hàng nghìn lần khi ông ngoại chết. Ông có thể chết bất cứ ngày nào, giờ nào, phút nào! Mẹ thề con sẽ không phải ở đây lâu nữa đâu! Không, không lâu nữa đâu, không lâu nữa đâu, không lâu nữa đâu -Mẹ cứ nói cho tới khi tôi có thể kêu lên được. Thay vì thế, tôi giờ hay tay lên che tai và áp mặt vào ngực Chris.

Anh ấy ra dấu cho những người lái xe cứu thương và họ thận trọng tiến tới chỗ mẹ chúng tôi đang nhìn họ, la hét và rồi chạy đi. Tôi thấy mẹ trượt chân và ngã, gót giày mẹ vấp vào vạt chiếc áo dài đỏ rực và mẹ ngã trên tuyết, đâm đá, gào thét và đập nắm tay túi bụi.

Họ đưa mẹ đi trong tình trạng bị chói chân tay, vẫn gào thét rằng tôi đã phản bội mẹ như thế nào, trong khi Chris và tôi đứng bám vào nhau và nhìn với những đôi mắt đờ đẫn. Chúng tôi cảm thấy mình lại là những đứa trẻ, không biết làm gì với nỗi sầu khổ và sự xấu hổ mới phải mang. Tôi đi theo anh ấy trong khi anh ấy làm những gì có thể cho những người bị bỏng. Tôi biết cách của anh ấy nhưng không thể để anh ấy rời khỏi tầm mắt tôi.

Xác của Bart Winslow được tìm thấy trên sàn thư viện với bộ xương bà ngoại nằm trong tay anh ấy... cả hai bị ngạt thở vì khói chứ không phải chết vì ngọn lửa. Tôi vấp ngã khi cúi xuống chiếc chăn xanh và nhìn vào mặt anh ấy để tin rằng cái chết lại xuất hiện trong cuộc đời tôi. Nó vẫn lại xuất hiện! Tôi hôn anh ấy, khóc trên bộ ngực rắn rỏi. Tôi ngẩng đầu lên và anh ấy đang nhìn thẳng vào tôi... xuyên thấu tôi... tới nơi mà tôi không thể chạm vào anh ấy và thú nhận rằng tôi đã yêu anh ấy ngay từ đầu... mười lăm năm trước.

- Cathy, thôi nào - Chris nói, kéo tôi ra. Tôi thôn thức khi bàn tay Bart trượt khỏi vòng tay tôi - Chúng ta phải đi thôi! Không còn lý do cho chúng ta ở lại khi mà giờ mọi chuyện đã kết thúc.

Kết thúc, kết thúc... tất cả đã kết thúc.

Mắt tôi nhìn theo mãi chiếc xe cứu thương với xác Bart ở bên trong và cả xác bà ngoại nữa.

Tôi quay sang Chris và lại khóc trong vòng tay anh ấy, vì ai sẽ sống đủ lâu để khiến tôi giữ tình yêu tôi có? Ai?

Nhiều giờ trôi qua khi Chris nài nỉ tôi rời nơi chẳng mang lại gì cho chúng tôi ngoài sự bất hạnh và đau khổ. Tại sao tôi không nhớ điều đó chứ? Tôi buồn rầu nhặt những mẫu giấy thủ công đã từng có màu da cam và tím và những mẫu khác của những đồ trang trí tầng áp mái của chúng tôi bay theo gió, những cánh hoa rơi tã, những chiếc lá rách bướm bị bung ra từ cuống hoa.

Bình minh đã lên trước khi đám cháy được khống chế. Khi đó ngôi nhà khổng lồ đã từng là Lâu đài Foxworth giờ chỉ còn là đám âm ỉ. Tám chiếc ống khói vẫn đứng trên nền gạch vững chắc và thật kỳ lạ, chiếc cầu thang đôi vẫn vươn lên tới nơi giờ chẳng còn lại gì cả.

Chris sốt ruột muốn đi khỏi, nhưng tôi phải ngồi và nhìn cho tới khi làn khói cuối cùng bay đi và trở thành một phần của ngọn gió không bao giờ xuất hiện nữa. Đó là lời chào của tôi, lời chào cuối cùng tới Bartholomew Winslow mà tôi đã nhìn thấy từ khi mười hai tuổi. Ngay cái nhìn đầu tiên tôi đã trao trái tim mình cho anh ấy. Nhiều tới mức tôi đã bảo Paul để ria mép để ông trông giống Bart hơn. Tôi đã kết hôn với Julian bởi vì anh ta có cặp mắt đen, đen giống với mắt Bart... Ôi, Chúa ơi, làm sao tôi có thể sống khi biết rằng tôi đã giết người đàn ông mà tôi yêu nhất?

- Xin em đây, Cathy. Bà ngoại đã chết và anh không thể nói anh tiếc, dù anh có xót thương về Bart. Chắc mẹ chúng ta đã châm ngọn lửa đó. Từ những gì cảnh sát nói, ngọn lửa bắt đầu châm từ trên căn phòng áp mái ở đầu cầu thang.

Giọng anh ấy như từ nơi xa xăm vọng đến tai tôi vì tôi đã nhốt mình trong vỏ ốc tự dựng lên. Tôi

lắc đầu và cổ xua nó đi. Tôi là ai? Ai là người bên cạnh tôi... cậu bé ngồi ghế sau xe đang ngủ trong vòng tay một người phụ nữ đứng tuổi là ai?

- Có chuyện gì với em thế, Cathy? - Chris sốt ruột hỏi - Nghe này, bác Henny bị một cơn đột quỵ tối nay! Trong khi cố gắng giúp bác ấy thì Paul bị một cơn đau tim! Ông ấy cần chúng ta! Em định ngồi đây cả ngày và sầu khổ vì một người đàn ông mà em nên để lại một mình và bỏ mặc một người đàn ông khác đã làm nhiều nhất cho chúng ta phải chết ư?

Bà ngoại đã nói một vài điều đúng. Tôi là kẻ xấu xa, xấu xa bẩm sinh. Mọi việc đều là lỗi của tôi! Tất cả là lỗi của tôi! Nếu tôi không bao giờ tới, nếu tôi không bao giờ tới, tôi tiếp tục nhắc đi nhắc lại khi khóc lóc cay đắng vì mất Bart.

MÙA THU HOẠCH

Giờ lại là mùa thu, là tháng Mười say đắm. Cây cối năm nay sáng rực vì sương giá đến sớm. Tôi ở hiên sau của căn nhà trắng lớn của Paul, bóc đậu và nhìn cậu con trai Bart đang đuổi theo cậu anh lớn Jory của nó. Chúng tôi đã đặt tên con trai Bart giống tên anh ấy, nghĩ rằng thế là đúng, nhưng họ nó là Sheffield chứ không phải là Winslow. Giờ tôi đã là vợ Paul.

Vài tháng nữa, Jory sẽ tròn bảy tuổi, dù ban đầu nó có đôi chút ghen tị nhưng giờ nó rất vui sướng khi có cậu em trai cùng chia sẻ cuộc đời nó... người mà nó có thể chỉ huy, hướng dẫn và chiếu cố. Tuy còn nhỏ nhưng Bart không phải kiểu người chịu bị sai khiến.

- Catherine, - Paul yếu ớt gọi. Tôi vội đặt bát đậu sang một bên rồi vội vào phòng ngủ của ông ở tầng một. Giờ mỗi ngày ông có thể ngồi trên ghế được vài giờ, dù trong ngày cưới của chúng tôi, ông phải ở trên giường. Trong đêm tân hôn, ông ngủ trong vòng tay tôi, chỉ có vậy thôi.

Paul bị sụt cân khá nhiều, trông ông khá hom hem. Tất cả sự trẻ trung và sức sống của ông đã biến mất hầu như sau một đêm. Vậy là ông không bao giờ rời tôi nữa khi ông mỉm cười với tôi và giơ tay ra.

- Tôi gọi chỉ để xem em có tới không. Tôi ra lệnh cho em phải ra khỏi ngôi nhà này để thay đổi.

- Anh nói nhiều rồi. - Tôi quở trách - Anh biết anh không nên nói nhiều - đây là điều làm ông buồn phiền, chỉ được nghe mà không được nói, nhưng ông cố gắng chấp nhận. Những lời tiếp theo của ông khiến tôi hoàn toàn kinh ngạc. Tôi chỉ có thể nhìn ông chăm chăm, miệng há ra, còn mắt mở to.

- Paul, em không định nói thế!

Ông nghiêm nghị gật đầu, đôi mắt vẫn giữ được vẻ đẹp lấp lánh của ông dán vào tôi.

- Catherine, em yêu, đã gần ba năm em phục dịch tôi, làm tất cả những gì có thể để làm cho những ngày cuối cùng của tôi được hạnh phúc. Nhưng tôi không bao giờ hồi phục được. Tôi có thể sống như thế này năm này qua năm khác, giống như ông ngoại đã chết của em, trong khi em trở nên già hơn và bỏ lỡ mất những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời em.

- Em chẳng bỏ lỡ bất cứ thứ gì cả. - Tôi nói với tiếng thổn thức nén trong cổ họng.

Ông mỉm cười dịu dàng với tôi, giơ tay ra và tôi vui vẻ bước tới ngồi trong lòng ông dù đôi tay ông ôm tôi không còn cảm thấy chặt nữa. Ông hôn tôi và tôi nín thở. Ôi, lại được yêu... nhưng tôi sẽ không để cho ông làm, tôi sẽ không!

- Hãy nghĩ về điều đó, em yêu. Các con em cần một người cha, kiểu người cha mà giờ tôi không thể làm được.

- Đó là lỗi của em - Tôi kêu lên - Nếu em kết hôn với anh nhiều năm trước thay vì lấy Julian, em có thể giữ anh mạnh khỏe, không cho anh làm việc vất vả và tự lái xe cả ngày lẫn đêm. Paul, nếu ba anh em em không xuất hiện trong cuộc đời anh, anh sẽ không phải kiếm tiền quá nhiều để cho Chris học hết đại học và em học hết các lớp balê...

Ông đặt tay lên miệng tôi và nói với tôi rằng ông có lẽ đã chết từ nhiều năm rồi vì làm việc quá sức.

Vậy đó, giống như mẹ, tôi và Chris cũng viết kịch bản cho mình. Có lẽ kịch bản của chúng tôi chẳng hơn gì kịch bản của mẹ, dù tôi không định giết bất cứ ai, cũng như không định đẩy mẹ vào tình trạng điên loạn đến hết quãng đời còn lại để mẹ phải sống trong một bệnh viện. Trớ trêu thay, khi tất cả những gì mẹ được thừa hưởng từ ông ngoại bị lấy đi, thì những thứ đó được chuyển cho bà ngoại. Khi di chúc của bà ngoại được đọc và toàn bộ tài sản của bà, cộng với những gì còn lại của Lâu đài Foxworth lại thuộc về một người phụ nữ giờ chỉ có thể ngồi trong một bệnh viện tâm thần và nhìn bốn bức tường. Ôi mẹ ơi, nếu mẹ có thể nhìn thấy tương lai ngay khi mẹ dẫn bốn đứa con của mẹ quay về lâu đài Foxworth! Nhỏ vào hàng triệu đôla... và không thể tiêu một xu. Cũng như không một xu nào tới với chúng tôi. Khi mẹ chúng tôi chết, nó sẽ được chia cho những tổ chức từ thiện khác nhau.

Mùa Xuân năm sau chúng tôi ngồi gần dòng sông nơi Julia đã dẫn Scotty tới rồi dìm nó để nó chết đuối. Làn nước thật xanh nơi hai con trai bé bỏng của tôi thả những con thuyền nhỏ và khoả nước chỉ tới đầu gối chúng.

- Chris, - tôi áp úng, ngượng ngùng và cả vui sướng nữa - lần đầu tiên đêm qua Paul đã ngủ với em. Cả hai bọn em đều hạnh phúc, chúng em đã khóc. Việc đó đủ an toàn chứ?

Anh ấy cúi đầu giấu vẻ mặt và mặt trời chiếu sáng mái tóc vàng của anh ấy.

- Anh vui cho cả hai. Phải, tình dục đủ an toàn, khi em không để ông ấy vào trạng thái kích động mạnh.

- Bọn em làm điều đó dễ dàng, - Sau bốn cơn đau tim nghiêm trọng điều đó quả là dễ dàng.

- Tốt rồi.

Jory hét văng lên khi nó bắt được một con cá. Con cá có nhỏ quá không? Liệu nó có phải ném xuống rồi bắt một con khác không?

- Có, - Chris đáp - đó là một con cá con. Chúng ta không ăn cá con, chỉ ăn những con to thôi.

- Đi thôi, - tôi gọi - hãy về nhà và ăn tối thôi - Hai đứa con tôi chạy lên và cười đùa, chúng giống như hai anh em cùng cha cùng mẹ chứ không phải chỉ cùng mẹ. Chúng tôi vẫn chưa nói cho chúng biết về sự khác nhau đó. Jory thì không hỏi, còn Bart quá nhỏ để hỏi. Nhưng khi chúng hỏi, chúng tôi sẽ phải nói sự thật với chúng, dù việc đó khó khăn.

- Chúng con có hai bố, - Jory kêu lên, bám vào cánh tay Chris khi tôi bế Bart lên - Không ai ở trường trừ con có hai bố và chúng không hiểu khi con nói với chúng... nhưng có lẽ con nói không đúng.

- Bác chắc con nói đúng - Chris nói khẽ cười.

Trên chiếc xe màu xanh mới của Chris, chúng tôi lái về ngôi nhà to màu trắng đã cho chúng tôi quá nhiều. Khi lần đầu tiên chúng tôi tới đó, chúng tôi đã thấy một người đàn ông ngồi hiên trước với đôi giày trắng gác lên cao. Khi Chris đưa các con trai tôi vào nhà, tôi tới chỗ Paul và mỉm cười khi thấy ông đang gà gât với nụ cười trên khuôn mặt. Những tờ báo ông đọc tuột khỏi bàn tay buông thõng của ông rớt xuống sàn hiên.

- Anh sẽ vào nhà và tắm cho bọn trẻ, - Chris thì thầm - còn em có thể nhặt tờ báo lên trước khi gió thổi chúng sang bãi cỏ nhà hàng xóm của chúng ta.

Tôi lặng lẽ nhặt báo, gấp chúng gọn gàng và chúng gây ra những tiếng sột soạt. Khi đó Paul mở mắt và mỉm cười với tôi.

- Chào, - ông ngái ngủ nói - Em có một ngày vui vẻ chứ? Bắt được cái gì không?

- Jory bắt được hai con cá con nhưng bọn em đã thả nó xuống nước. Anh đang mơ gì? - tôi cúi xuống hôn ông - Anh có vẻ hạnh phúc... có phải giấc mơ tình yêu không?

Ông lại mỉm cười, vẻ nuối tiếc.

- Tôi đang mơ về Julia, - ông đáp - cô ấy đi cùng Scotty và cả hai đang mỉm cười với tôi. Em biết đấy, cô ấy rất hiếm khi cười với tôi sau khi chúng tôi kết hôn.

- Tội nghiệp Julia, - tôi nói, lại hôn ông - Chị ấy bỏ phí quá nhiều. Em hứa là những nụ cười của

em sẽ bù đắp những gì chị ấy không thể cho anh.

- Chúng đã bù đắp rồi. - ông vuốt má và tóc tôi - Đó là ngày may mắn của tôi khi em bước lên bậc thềm nhà tôi vào ngày Chủ nhật đó...

- Ngày Chủ nhật chết tiệt đó... - tôi sửa lại. Ông mỉm cười.

- Hãy cho tôi mười phút nữa trước khi em gọi tôi ăn tối. Tôi muốn ôm cái anh chàng lái xe buýt đó và nói với anh ta rằng không ngày Chủ nhật nào là chết tiệt khi em ở trên xe buýt.

Tôi đi giúp Chris tắm cho bọn trẻ trong khi anh ấy tắm cho Jory, tôi giúp Bart Scott Winslow Sheffield mặc bộ pyjama màu vàng của nó. Chúng tôi ăn sớm, do đó có thể cho bọn trẻ con ăn trước.

Sau mười phút tôi tới đánh thức Paul. Ba lần tôi khẽ gọi tên ông và vuốt nhẹ lên má ông, rồi thì thầm vào tai ông. Ông vẫn ngủ. Tôi bắt đầu gọi lại rồi gọi to hơn khi ông cố phát ra một âm thanh nhỏ dường như là tên tôi. Tôi nhìn ông, run rẩy và sợ hãi. Về lạ lùng trong cách ông nói như vậy khiến tôi vô cùng lo sợ.

- Chris - tôi khẽ gọi - hãy tới đây nhanh lên và xem Paul thế nào.

Chắc anh ấy đang ở ngay hiên nhà, vì thế anh ấy xuất hiện ở cửa ngay tức khắc và vội chạy tới bên Paul. Anh ấy nắm tay ông và bắt mạch rồi ngả đầu ông ra sau, bóp mũi ông và hà hơi vào mồm ông. Khi việc đó không tác dụng anh áp đập thật mạnh vào ngực ông. Tôi chạy vội vào nhà gọi xe cứu thương.

Nhưng chẳng việc làm nào có tác dụng cả. Ân nhân của chúng tôi, vị cứu tinh của chúng tôi, người chồng của tôi, đã chết rồi. Chris choàng tay lên vai tôi và kéo tôi vào ngực anh ấy.

- Ông ấy đã đi rồi, Cathy, cách ra đi mà anh muốn mình cũng sẽ được như vậy, trong giấc ngủ, cảm thấy khoẻ khoắn và khoẻ mạnh. Đó là cách tốt nhất cho một người tốt, không phải đau đớn và chịu đựng... do đó em đừng như vậy nữa, đó không phải là lỗi của em!

Không có gì là lỗi của tôi cả! Sau lưng tôi là một dãy những người chết. Nhưng tôi không phải chịu trách nhiệm trước cái chết của bất cứ ai, phải không nhỉ? Không, tất nhiên là không. Thật lạ lùng khi Chris có đủ nghị lực trèo lên ô tô và ngồi cạnh tôi, lái về hướng tây. Đi về hướng tây như những người tiên phong tìm kiếm một tương lai mới và tìm cuộc sống khác hẳn. Paul đã để lại mọi thứ ông có cho tôi, kể cả ngôi nhà của gia đình ông. Dù di chúc của ông có ghi rằng nếu tôi quyết định bán thì ông muốn Amanda là người trả giá cuối cùng.

Do đó cuối cùng thì chị gái của Paul đã có được ngôi nhà của dòng họ mà bà ta luôn luôn muốn có và lên kế hoạch để có được... nhưng tôi chắc chắn rằng đó là một cái giá quá cao.

Chris và tôi thuê một ngôi nhà ở California cho tới khi có thể xây cho mình một ngôi nhà trang trại theo ý mình. Các con trai tôi gọi anh trai tôi là bố. Cả hai đều biết chúng có những người cha khác đã qua đời trước khi chúng chào đời. Cho tới nay, chúng không nhận thấy Chris chỉ là bác chúng. Jory đã quên điều đó từ rất lâu rồi. Có lẽ trẻ con sẽ quên được khi chúng muốn quên và không hỏi những

câu hỏi khiến người lớn phải ngượng ngùng khi trả lời.

Ít nhất một lần trong năm chúng tôi đi về miền Đông để thăm bạn bè, kể cả Madame Marisha và Madame Zolta. Cả hai đã làm những gì có thể về khả năng múa của Jory và cả hai đều sốt sắng muốn biến Bart thành một diễn viên múa nữa. Nhưng tới nay, nó chẳng nghiêng về một nghề gì trừ nghề bác sĩ. Chúng tôi đi viếng mộ tất cả những người thân yêu của mình và đặt hoa lên đó. Luôn là những bông hoa màu đỏ và tím cho Carrie, những bông hồng đủ màu cho Paul và Henny. Chúng tôi thậm chí còn tìm được ngôi mộ của bố ở Gladstone và cùng bày tỏ lòng kính trọng với ông bằng những bông hoa. Chúng tôi cũng không bao giờ bỏ qua ngôi mộ của Julian, kể cả ngôi mộ của ông Georges.

Cuối cùng, chúng tôi đi thăm mẹ.

Mẹ sống trong một nơi rộng rãi mà cô cũng không giống nhà được. Mẹ thường la hét khi thấy tôi. Rồi mẹ bật dậy và cố dứt tóc tôi. Khi mẹ bị ngăn lại, mẹ quay sang cắn hờn bản thân mình, thỉnh thoảng cố cào cào khuôn mặt mình để cho không trông giống tôi. Như thể nếu mẹ không nhìn gương thì sẽ thấy chúng tôi không còn giống nhau nữa. Sự hối hận đã khiến mẹ có vẻ gì đó khủng khiếp. Vậy mà mẹ đã từng là một người vô cùng xinh đẹp. Các bác sĩ của mẹ chỉ cho Chris vào thăm mẹ độ khoảng một tiếng, trong khi tôi chờ bên ngoài cùng hai con trai. Anh ấy kể rằng nếu mẹ bình phục lại, mẹ sẽ không phải chịu lời buộc tội giết người vì cả Chris và tôi đều chối rằng có một đứa trẻ thứ tư tên là Cory. Mẹ không tin Chris hoàn toàn, cho rằng anh ấy chịu ảnh hưởng xấu của tôi và nếu mẹ bỏ vẻ bề ngoài điên dại đó đi mẹ sẽ bị kết án tử hình. Do đó năm này qua năm khác mẹ cứ khẳng khẳng bám lấy ý nghĩ đó như là cách để thoát khỏi công lý và tương lai mà không ai thực sự quan tâm đến mẹ. Có lẽ, đúng hơn, mẹ tìm cách hành hạ tôi thông qua Chris và sự thương hại mà anh ấy cảm thấy đối với mẹ. Mẹ là vấn đề khiến cho mối quan hệ của chúng tôi không được hoàn hảo.

Do đó tôi bỏ đi những giấc mơ hoàn hảo, sự nổi tiếng, gia tài, tình yêu tồn tại mãi mãi không một vết rạn nứt, giống như những đồ chơi và trò chơi của những năm tháng qua và tất cả những đam mê tuổi trẻ khác mà tôi đã quá lớn so với chúng.

Tôi thường nhìn Chris và tự hỏi anh ấy thấy gì ở tôi. Thứ gì khiến anh ấy ràng buộc vào tôi mãi mãi như vậy? Tôi cũng tự hỏi tại sao anh ấy không sợ cho tương lai và tuổi thọ của mình vì tôi nuôi giữ những con vật cưng tốt hơn những người chồng. Nhưng anh ấy về tới nhà với vẻ vui nhộn, luôn luôn mang một nụ cười hạnh phúc khi bước tới vòng tay chào đón của tôi.

Bệnh viện của anh ấy lớn nhưng không lớn lắm nên anh ấy có thời gian làm vườn cho khu vườn bốn sào của chúng tôi với những bức tượng bằng đá cẩm thạch mà tôi mang từ khu vườn của Paul. Chúng tôi cố gắng hết sức để làm giống hệt khu vườn ông có trừ những cây leo lá xám nhọn đung đưa, đung đưa rồi chết.

Emma Lindstrom, đầu bếp, quản gia, bạn chúng tôi sống cùng chúng tôi như Henny sống cùng với Paul. Cô ấy không bao giờ hỏi han gì. Cô ấy không có gia đình trừ gia đình chúng tôi và cô ấy đối với chúng tôi thật chân thật, và việc của chúng tôi là việc riêng của chúng tôi.

Anh chàng Chris hay xen vào chuyện người khác, vô tư, lạc quan ngớ ngẩn thường hát khi làm vườn. Khi cạo râu vào buổi sáng, anh ấy ngâm nga một số giai điệu balê, lâu lắm rồi anh ấy là người

đàn ông múa trong những bóng tối tầng áp mái và không bao giờ, không bao giờ để cho tôi nhìn thấy mặt. Có phải anh ấy đã biết rằng anh ấy đã thắng tôi trong tất cả các trò chơi và cuối cùng sẽ là anh ấy không?

Tại sao tôi đã không biết?

Điều gì đã che mắt tôi?

Hắn đó là mẹ đã từng nói với tôi "Hãy lấy một người chồng tóc đen, mắt đen, Cathy. Trong mọi chuyện sẽ cảm thấy mắt đen có chiều sâu vô cùng". Thật buồn cười! Như thể mắt xanh thiếu sự sâu thẳm, mẹ đáng ra phải biết rõ hơn chứ.

Quá khứ mà tôi không thể quên đã phủ bóng lên suốt cuộc đời tôi và được giấu tận góc xa trong lòng khi Chris ở nhà. Tôi cố gắng để giống như anh ấy, luôn lạc quan, khi tôi không phải loại người có thể quên mặt xỉn của đồng xu có mặt kia màu sáng.

Nhưng... tôi không giống mẹ! Tôi có thể trông giống mẹ, nhưng bên trong tôi là người đáng kính! Tôi mạnh mẽ hơn, quả quyết hơn. Những điều tốt đẹp trong tôi cuối cùng sẽ thắng. Tôi biết điều đó. Đôi lúc nó đã đúng... phải không nhỉ?

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>